BİNNUR ŞAFAK
NİGİZ

VAVEYLA

DOKUZ

ZEHİRLİ EKİNOKS

Ve kuğu, göle bir ceset bıraktı.

Kartal ve Lavin, Kardelen'in katilinin adını nihayet öğrendiklerinde o isim geleceğe zehir gibi yayıldı. Gerçek, onları özgür bırakmadı; aksine daha dar bir kafese kilitledi.

Artık ne kaçacak yer vardı ne de kaybedecek başka bir şey. Lavin'in elleri titremese de içinde bir şey geri dönülmez biçimde değişmişti. Kartal ise kardeşinin intikamını almak isterken kendi ruhunu masaya koymuştu; kazanırsa Lavin'i, kaybederse kendini sonsuza dek yitirecekti. Sanki bütün evren, bu iki yaralı ruhun birbirine çarpıp ya yok olacağı ya da yeniden doğacağı ânı izlemeye hazırdı. Ekinoks bittiğinde asıl gece başlayacaktı.

YA DA ASIL SABAH.
HANGİSİ OLACAĞINI ARTIK KİMSE BİLMİYORDU.

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Ay Işığı Kitaplığı

ZEHİRLİ EKİNOKS

"Sen benim karların
içinde doğmasını
beklediğim güneşsin
ve biz artık imkânsız
değiliz seninle."

Vaveyla 3

Zehirli Ekinoks

Bınnur Şafak Nigiz

© 2025, Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Bınnur Şafak Nigiz

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Editör: Aycan Sarıahmet
İlk Okuma: Murat Baran Dadaş
Son Okuma: Yaren Kılıç
Poster Tasarımı: Murat Baran Dadaş
Kapak & Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

1. Baskı: Aralık 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-5726-41-4

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayın
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odın İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.
No:59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

VAVEYLA

ZEHİRLİ EKİNOKS

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, madde kullanımıyla ilgili içerik, küfür, cinayet ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

Bu kitap, yıkıldığım her gece küllerimi avuçlayıp,
"Halledeceğiz," diye fısıldayan tek insana.

Ben unuttuğumda bile sen hatırladın.

Hayat beni karanlığın ortasında bırakmayı çok sevdi
ama karanlık büyüdükçe ben yalnızca bir şeyi fark ettim:
Sen hep oradaydın. Görünmez bir istinat duvarı gibi
yıkılmama izin vermeyen o sessiz gücünle...

Bu kitap senin için, Aycan Sarıahmet.

KARDELEN ALAŞAN

İnsanın içine gömdüğü ruhunun ve dışarıya gösterdiği gülümseyişinin iki farklı rengi olurdu.

Ben pelerininde iyilikler taşıyan mutsuz bir masal kahramanı gibiydim. Gülümsediğimde kalbim de benimle birlikte gülümserdi; tüm dünya benimle gülümserdi. Ağladığımda yalnızca ben vardım. Tek başıma ağlardım.

Kalbim en çok kendime kırılırdı; kalbimi en çok kendimden sakınırdım.

Bu gece saçlarımı uçuşturan rüzgârın soğuğu sanki içimde dolaşıyordu. İçimde daima aynı çocuksu heyecanı taşıyarak yaklaşabildiğim tek kişiydi abim. Ve şimdi soğuğun tenimi yaktığı bu şehirde, içinde abimin olduğu bir sokağa doğru ilerliyordum. Mutsuz masal kahramanı, kendini bir odaya kilitlemişti, abim etrafımdayken onun sesini pek duymazdım. Yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına ittiğimde bir arabanın tekerleklerinden dökülen çığlığın sesi zihnime sızdı. Kalp atışlarım bir kuşun hızla inip kalkan göğsüne sahipmişim gibi göğsümü delerken korkuyla karışık bir heyecana kapılarak araca doğru döndüm.

Sokak lambasının hemen birkaç metre ilerisinde, karanlığın altında duruyordu.

Beni görünce dudaklarında oluşan gülümsemeyi karanlığa rağmen gördüm. Sezdim, hissettim. Ruhumu saran gülümsemesini görmeyi diledim. Hızla çarpan kalp atışlarıma aldırış etmeden ona doğru döndüm ve rüzgârın uçuşturduğu saçlarım yüzümü örterken ona doğru yürümeye başladım.

"Kar Çiçeği," dediği an sesi bir nefes olup göğsümün içine doldu; ferahladığımı hissettim. Bir adamın sesi, nefesiniz olabilir miydi? Göz-

lerimi karanlığın esir ettiği yüzünde dolaştırdım, sonra uzun saçlarına baktım. Saçını küçük bir atkuyruğu yapmıştı. Açık renk saçları karanlığın altında siyah görünüyordu. Onun uzun saçlarını çok seviyordum.

Var olduğum sürece uzun saçlarını sevecekmişim gibi hissediyordum.

Bir şey söylemeden parmak uçlarımda yükseldiğimde bir an durakşayıp bana baktığını hissettim. Göremesem de bakışlarının bende olduğunu bilmek kalbimin atışlarını yoğunlaştırmıştı. Onu çok yasak bir duyguyla seviyordum. Bu yasak duygu ciğerimi deliveriyordu ama o, bunu hiç bilmiyordu. Yanağına düşen saç tutamını kulağının arkasına ittiğimde parmak uçlarımdaki soğuğu tenine emanet etmek zorunda kaldım. İrkildiğini hissettim, belki de bana öyle gelmişti.

Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. "Saçın," diye fısıldadım. "Düzelt şu saçlarını. Ne kadar çok sevdiğimi bilmiyor musun onları? Seni değil, saçlarını seviyorum. O yüzden onlarla iyi geçinsen iyi edersin." Sırıttım, bir şey söylemedi, karanlıkta olduğumuzdan yüzündeki renkleri göremedim. Duygular var mıydı? Sanmıyordum.

Duyguları benim için değildi. Duyguları herkes içindi.

"Yalnızca saçlarımı mı seviyorsun?" Bu kez güldü, sesiyle birlikte nefesi ve taze nane kokan nefesi yüzüme dokundu. Damarlarımı genişleten duyguyla bir an ondan uzaklaşmak istedim. Ona ne zaman yaklaşsam o yasak duygu kalbimi delip geçiyordu.

Onu sevmemem gerekiyordu.

Hem neden Canım Bal gibi olamıyordum ki? Özay giderken Lavin gözlerini bir kereliğine fazladan kırpmamıştı bile. Oysa ben karşımda duran adama bakınca her an ağlamak istiyordum. Gözlerimi durmadan kırpıştırma ihtiyacım da bundandı. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırırsın... Sonuç? Kirpiklerin ıslanır.

Birden üzerime bir mutsuzluk çöktü. Alper'in bunu hissettiğini hissettim. Çünkü o hep hissederdi.

"Abinin yanına mı gidiyorsun?" diye sordu bana yavaşça. Ilık nefesinin meltemi tenime yayılırken başımı aşağı yukarı salladım ama hâlâ mutsuz hissediyordum. Büyük elini yanağıma koyunca birden ellerimdeki tüm derman çekildi. Karanlığın esir aldığı yüzüne bakakaldım. "Yüzün de buz gibi olmuş, Kar Çiçeği. Çok üşümüşsün."

Elimi elinin üzerine koyduğum anda Alper birden elini geri çekti ve bu hareketi kalbimin atışlarını ağırlaştırırken sakince başımı salladım. "Evet, çok soğuk, ondan. Abimin yanına gidiyorsan birlikte gidelim mi?"

Gözlerim hemen yanında duran arabasına kaydı, sonra tekrar ona baktım. Birlikte sokağın diğer ucuna yürümeye başladığımızda Alper de ben de sessizdik. Aramızda bir adımlık mesafe bile yoktu. Her adımımda kolum onun koluna sürtünüyor, çaktırmadan omzumun üzerinden ona bakıyordum. Saçlarının duruşu beni her seferinde gülümsetiyordu.

"Saçlarını kesmeyi düşündün mü hiç?"

"En son askerdeyken üç numaraydı, sonra Nasuh tövbesi ettim, bir daha da üç numara yapmam."

"Nasuh tövbesi ne ki?"

"Kesinlikle bozulmaması gereken bir tövbe. Ama olur da bir kez bozarsan, ikinci defa bozma hakkın olmaz. Birinciyi de bozmaman gerek ya, neyse." Omuz silkip ellerini paltosunun geniş ceplerinin içine soktu.

"Sana Nasuh tövbesini hiçbir şey bozduramaz mı yani?" diye sordum meraklı meraklı.

"Bozduramaz."

"Saçlarını seviyorum, kesmeni istemem. Bir gün kesersen, onu göremeyeceğim kesin olursa kes. Çünkü ben senin saçlarını hep uzun görmek isterim. Ben göremeyeceksem de kimse görmesin. Seni önemsediğimden değil, saçlarını önemsiyorum." Genişçe sırıtıp çocuksu bir ruh hâliyle koşarak önüne geçtim. Bu hareketim onu genişçe gülümsetirken dilimi çıkardım ve zıplayarak yürümeye başladım.

Bazen mutlu bir yüzün sahip olduğu üzgün ruhu taşımak çok zordu.

"Salak seni," diye seslendi arkamdan. Sonra nedendir anlamadım, fısıldadı: "Bana Nasuh tövbesi bozdurma, Kar Çiçeği."

Omzumun üzerinden ona bakacakken abimin ileriden yükselen sesiyle zaman ikiye ayrıldı.

"Kardelen, buradayım!"

Alper, abimin en yakın arkadaşlarındandı.

Alper, uzun zamandır bir çocuğun kalbiyle sevmeye başlayıp genç bir kadın olarak âşık olduğum adamdı.

Saçlarını seviyordum.

Ve onu, onu sevmekten utanarak, çok seviyordum.

"Abim Adam," diye gülerek abime doğru dönerken elimi kaldırdım ve havada salladım. "Ben de buradayım!"

1. BÖLÜM

Kendi Gölgesine Razı Bir Fesleğen

♪ *Kaldık Böyle - İşgal*

Bir çocukluğu ateşe verdiğinde kaç yaşına gelirsen gel ruhun yanar dururdu.

Mutlu sonların yalnızca filmlerde olduğunu henüz çok küçük bir çocukken de biliyordum. Çünkü içinde olduğum hayatta ölüm vardı ve ölümün olduğu yerde sonlar sadece gözyaşlarıyla yazılırdı.

Kalbinde zerre kadar iyilik olmayan kimsenin cennete giremeyeceği gibi, kalbinde bir kum tanesi kadar iyilik taşıyanın da yerinin cehennem olmayacağını babamdan öğrenmiştim. Günlerin ne getireceğini bilmesem de bir gün birilerini benden götüreceğini biliyordum. Bunu da bana babam öğretmişti.

Beni hayatla tanıştırırken biraz acımasızdı ama bunu beni çok sevdiği için yaptığını biliyordum. Tahayyül etmeye aklımın ve mantığımın bile yetmeyeceği acılar her yerdeydi ve arkalarında atlılar koşturuyormuş gibi hareket ederlerken her gün bu acıların binlercesiyle savaşıyorlardı.

Bunu fark ettiğimde çok küçüktüm.

Ne kadar dik dursam da biri bana dokunduğu anda ağlayabilecek kadar dolu hissettiğim anlar oldu. Dimdik duruyordum, ayakta kalmayı başarmış bir harabe gibiydim ama insanlar hâlâ ayakta olduğumu görüyordu; bana baktıklarında gördükleri bir harabe değildi. Bunu da babamdan öğrenmiştim. Dimdik durmayı. Ölürken bile dimdik durabilmeyi.

Ellerimin arasında tuttuğum kâğıtta yazan kelimeler beni derinden sarstı. Gözlerimi kâğıttan ayırdığımda hisler her yerdeydi; ruhumu kasıp kavuruyor, kalbimi tekletiyor, gözlerimden taşıyordu.

Toprak'ın gözlerinin doğrudan Kartal'da olduğunu gördüm ve kâğıt avucumun içinde ateş almış gibi parmak uçlarımı yakmaya başladı. Toprak'ın koyu renk gözlerinde bir kararsızlık vardı; sanki hem konuşmak hem de susmak istiyordu ve her ikisini de isterken onu konuşturan yine duyguları olmuştu.

Kartal'ın biçimli ensesini izledim, omuzları aldığı nefesle usulca yukarı taşındı ve sonra o nefes, pamuk ipliğine bağlıymış gibi çözülerek göğsünden boşalıp dışarı aktı. Şimdi omuzları fark edilemeyecek seviyede de olsa daha aşağıda duruyordu. Ama ben fark edebiliyordum. Onunla ilgili her şeyi fark ediyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kartal, yağmur tekrar bastırmaya başlamıştı. Toprak'ın gözleri Kartal'dan ayrılmasa da birkaç saniye sessizlik şarabından yudumladı.

"Farklı yollara sapmak yerine neden gözünün önünde aramıyorsun?" diye sordu Toprak. Evet, şüphelendiği biri vardı ve doğrudan bunun haberini veriyordu.

"İşime mi karışıyorsun?" Kartal bunu burnu büyüklükle sorduğunda elimdeki kâğıdı yavaşça dörde katlayıp torpidoya bıraktım ve onlara doğru döndüm. Kalbimin vuruşları yavaşlamadı, kulaklarımdaki uğuldama silinmedi ama merak suyun yüzeyine çıkan bir ceset gibi yüzmeye başladığında artık bu konuya dahil olmamın zamanının geldiğini biliyordum.

"Ne istediğini biliyorum, ben de bunu istiyorum," dedi Toprak.

"Bu yolun uzun olduğunu düşünebilirsin," dedi Kartal, sesi yine kendinden emindi. "Ama bitmeyen yol yok. Sonunu görmeyeceğim hiçbir şeye başlamam." Omzunun üzerinden bana baktı ve dudakları yavaşça hareket kazandı. "Sen hariç," diye fısıldadı. "Senin sonun yok."

Gözlerimi yavaşça yumup geri açtım ve ona baktım. İçimde biriktirdiğim o his nehri birdenbire taşarak beni içine alacak ve boğacak diye korkuyordum. Ona hissettiklerim hiçbir yüzyılda bir daha kimsenin kimseye hissedemeyeceği kadar kuvvetli şeylermiş gibi geliyordu. Belki de öyleydi. Biliyordum ki ben de onun içinde yaşıyordum ve onun içinde yaşamasaydım, orada olabilmek için her şeyi feda ederdim. Aklı ve mantığıyla bütün olmuş bir kadın olsam da söz konusu Kartal Alaşan olduğunda duygularım birdenbire aklım ve mantığımın içinde durduğu terazinin kollarını koparıyordu.

"Eğer sen atağa geçmezsen, ilk atak benden gelecek," dedi Toprak, sesi netti ama Kartal buna rağmen ona sakince bakmaya devam etti. Tam karşısında duran adamın kim olduğunu biliyordu. Bir zamanlar kız kardeşinin gözlerinde o adama rastladığını biliyordum.

Kardelen'in gözlerindeki toprak... Buna ben de rastlamıştım.

"Ne biliyorsun?" diye sordum sonunda. "Bizden bir atak bekliyorsan, bildiklerini de söylemen gerekir."

Toprak bana kısaca baktı ama cevap vermedi. Kartal, "Ya bildiklerinde bazı hatalar varsa?" diye sordu bir anda. Toprak'ın koyu renk gözleri, Kartal'ın yüzüne bir silahın soğuk namlusu gibi doğrulduğunda yavaşça yutkundum. Kartal benim bilmediğim çok şey biliyordu. Artık bunun farkındaydım.

"Hatalı ya da değil," dedi Toprak. "Ben durmayacağım." Kararlılığı Kartal'ı bile anlık da olsa duraksattı ama çok geçmeden Kartal duruşunu düzelterek yağmurun altında ıslanmaya devam eden saçlarını geriye doğru atıp derin bir nefes aldı.

"Madem kafanın dikine giden birisin, ayağımın altında dolanma o zaman," dedi, sesi umursamıyormuş gibi çıksa da içimden bir ses Kartal'ın karşısındaki adamı umursadığını söylüyordu. Hatta belki de benim Toprak'ta göremediğim birçok şeyi Kartal ona baktığı anda görebiliyordu.

Toprak bir adım geri çekilip tekrar ruhsuz bir ifadeyle yağmurun ıslattığı zemine baktı. Kartal bir şey söylemeden aracın kapısını kapatıp ön tarafından dolanarak sürücü koltuğuna ulaştı. Kendi kapısını da kapattığında çınlayan o ses beni irkiltirken bakışlarım aracın dışında kalan Toprak'a kaydı. Gözleri hâlâ zemindeydi ve Kartal'ın onu bıraktığı yerde dikilmeye devam ediyordu. Cipin güçlü motoru bir hırla-

ma sesiyle çalıştığında bakışlarım Toprak'tan koparak yavaşça Kartal'a doğru çevrildi ve Kartal, sert bir manevrayla direksiyonu çevirip park yerinden çıkararak aracı taşlı toprak yolda sürmeye başladı.

Şiiri görmenin getirdiği boğaz ağrısına Toprak'ın da söyledikleri dahil olduğundan üzerime bir mezar sessizliği çökmüştü. Kartal bir süre hiç konuşmadı, direksiyona geçirdiği parmaklarının aldığı kireç beyazı renginden az daha zorlarsa direksiyonu kökleyip koparacak kadar sıkı kavradığını anlamıştım. Bakışlarım ellerindeki mavi, yeşil damarlarda dolaştı ve sonra gözlerimi usulca profiline çıkardım. Düzgün burnunu, dışarı doğru kıvrım kazanan kirpiklerini, dudaklarının dış hatlarını ve keskin çenesini izledim. Bu süre zarfında araç çoktan ana caddeye çıkmış, trafiğin içine dalmıştı.

Bir kamyonun hemen arkasında yavaşladığımızda bakışlarım ön camdan dışarı uzandı. Ardından tekrar Kartal'a bakmaya başladım. Parmağını ritmik bir şekilde direksiyona vuruyor, silecekler otomatik bir hareketle ön cama düşen yağmur damlalarını temizliyordu.

"Beni daha ne kadar incelemeyi düşünüyorsun, Lavinia?" diye sorunca dalgın bakışlarım yüzünden sıyrılıp ellerine çevrildi ve derin bir nefes aldım.

"Ne zaman konuşursun diye bekliyordum, konuştun," dedim yorgun bir sesle.

"Sesimi mi özledin yoksa?" Alaycı bir kıvrım dudaklarındaki yerini alınca bakışlarım dudaklarına indi. Bana değil, önümüzdeki kamyonun büyük kasasına bakıyordu. Sakin bir nefesin ardından gözlerimi yüzünden sıyırdım. "Ne oldu?" diye sordu bu defa, sesi şimdi daha ciddiydi.

"Toprak'ın söylediklerine hiç takılmadın mı?"

"Takılmam mı gerekirdi?" Bana omzunun üzerinden kısa bir bakış atınca buzlu viski gibi parlayan gözlerine tutunan güçsüz bakışlarım kısıldı. "Herkesin söylediklerine takılırsak nasıl ilerleyeceğiz?"

"Altı boş laflar ettiğini düşünmüyorum," dedim kısık sesle.

Gözleri tekrar ön cama çevrildiğinde, "Ben de öyle," dedi, bunu beklemediğim için ona bakakaldım ama bakışlarıma bir karşılık bulamadım.

"O zaman ona neden o şekilde davrandın?"

Tek kaşını kaldırdı. "Ne şekilde?"

"Sert, umursamaz." Omuz silktim ve başımı iki yana salladım. "Dalga geçer gibi."

"Aslında o şekilde davranmadım," diye açıklamada bulundu. "Ne kadar ruhsuz görünse de duygularını zirvelerde yaşıyor, o bana sadece ayak bağı olur."

"Ne kadar kabul etmesen de biz de duygularımızı zirvede yaşıyoruz," diyerek gerçeği yüzüne sertçe çarptığımda ışık yandı ve önümüzdeki kamyon güçlü bir ses çıkararak ilerlemeye başladı. Kartal omzunun üzerinden bana bakarken gaza yavaşça basmış, araç önündeki kamyonun arkasına takılarak zemini ezmeye başlamıştı.

"Ben şu âna dek duygularımı sadece sana açtım," dedi, bir an bu itirafı bana ağır geldiği için ona bakamadım ama o, direksiyonu sıkıca kavrıyor olsa da bana bakmayı sürdürüyordu. Bakışlarımı bir noktaya dikerek Kartal'dan uzak tutmaya çalıştığım esnada beni izleyen gözleri oldukça ısrarcı davranıyordu. "Bana bakacak mısın, Bal Leoparı?"

"Böyle seslenme," diyebildim sadece.

"Bu durumun kolay olmadığını biliyorum," derken tok sesi sakin çıkmıştı. "Emin ol ben hepinizden daha çok zorlanan kişiyim." Bunu biliyordum. "Ve yine emin ol, hiçbir adımı boşa atmıyorum." Bunu da biliyordum.

"Önce bir mağazaya gideceğiz," deyince bakışlarım yüzünden sıyrılarak yola çevrildi, onu dinliyordum ama zihnim yine allak bullak olmuştu. Bu aralar zihnim hep allak bullaktı. Zihnim öyle çok doluydu ki rüyalarım da zihnimi dolduran konuların sahnesine dönüşmüştü artık. Kısaca içim geçtiğinde bile yaşananlara ait kesitler görüyordum ve bazen rüyalar, yaşanan andan daha gerçekçi geliyordu bana.

Kartal aracı İstanbul'un lüks alışveriş merkezlerinden birinin otoparkına sokana dek aramızda bir konuşma geçmedi. Araçtan inip alışveriş merkezine doğru ilerlemeye başladık, güvenlikten geçtik ve sonra yürüyen merdivenleri kullanarak alışveriş merkezinin üçüncü katına çıktık. Bu katta oldukça lüks ve pahalı markaların mağazaları vardı ve mağazaların camlarını süsleyen mankenler bile diğer mankenlerden daha göz alıcı görünüyordu. Kahverengi tavanı ahşap ve alçak olan, sarı lambalarla aydınlatılmış bir mağazaya girdiğimizde bizi karşılayan temiz giyimli, gülümsemesi oldukça gerçekçi görünen sarışın bir kız olmuştu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu genç kadın.

"Bir takım istiyorum," dedi Kartal, eli yavaşça omzuma kayınca bir an irkildim ama herhangi bir tepki vermedim. Beni yavaşça kendine doğru çekti. "Sevgilim için de bir elbise."

Kızın gülümsemesi derinleşince yanaklarında gizlenen gamzeler açığa çıktı. "Şöyle içeri buyurun, yeni kreasyonumuzu eminim ki görmek isteyeceksiniz."

Kartal avucunu belime bastırıp duyularımı harekete geçirerek beni mağazanın içine doğru ilerletti. Askılarında son derece düzgün bir şekilde sergilenen kıyafetlerin arasında ilerleyerek takım elbiselerin olduğu alana girdik. Burası kahverengi ve gümüş renginin hâkim olduğu bir alandı; kravat, kemer ve saatler için farklı bir standa sahipti. Kartal siyah sateni anımsatan kravatlardan birini işaret ettiğinde gözlerim camekânın içinde muhafaza edilen kravata kaydı. Oldukça şıktı ve bir an parmaklarımı kravatın dokusunda dolaştırma isteği duymuştum.

"Şu kravatı istiyorum," dedikten sonra kıza bakmadan diğer camekânın içinde sergilenen siyah kayışlı, klasik bir görüntü çizen saati işaret etti. "Ve bu saati de deneyeceğim." Bakışlarını kaldırıp özenle asılmış takım ceketlerine doğru yürürken kendinden emin görünüyordu. Ceketlerden birkaçına dokunduktan sonra, "İpek gömleklerinizi görmek istiyorum," dedi ve bakışlarını genç kadına çevirdi. "Gerçek, el yapımı olursa daha iyi olur, makineden çıkanları sevmiyorum."

"Tabii," dedi genç kadın. "Bir süredir el yapımı bulundurmuyorduk ama yeni kreasyonumuzda bazı parçalara yer verdik, efendim."

"Güzel, ben kendim bakarım. Siz sevgilimle ilgilenir misiniz?" Bakışları bana dokununca akşam güneşi rengindeki gözleri tüm ışıklarını bana verdi ve göğsüm ufukta kaybolan o güneşin son kez yandığı gibi bakışıyla yandı.

Kadın, "Tabii ki," dedikten sonra bana doğru döndü. "Benimle gelir misiniz?" Kibar gülümsemesi yüzünden silinmedi, hemen önüme geçerek yürümeye başladı. "Nasıl bir şey düşünüyorsunuz?"

Elbiseyle rahat edemeyeceğim için, "Bir pantolon ve blazer ceket güzel olabilir, takım olursa hoş olur," dediğimde kadın bana genişçe gülümsedi.

Elinde gri bir takımla bana doğru döndü. "Mesela?"

"Siyah ve beyaz uyumunu daha çok severim. Beyaz bir takım ve belki içine siyah bir crop? Özellikle büstiyer tarzındaki croplar daha hoş olabilir."

Kadın, "Evet," dedi, "kesinlikle."

Lüks mağazanın içine salınarak takımlara doğru yürüdüm. Beyaz, yüksek bel, paçalara doğru genişleyen ve muhtemelen fiziğime uyum sağlayacak pantolona bakarken kaşlarım yukarı kalkmıştı. Ceketi de pantolonla aynı renk ve kumaştandı, oldukça kaliteli duruyordu ama içine giyilecek yanlış bir parçayla bu müthiş takımın tüm gösterişi yerle bir de edilebilirdi. Kadının benden uzaklaştığını hissettim ama aldırış etmeden göz alıcı beyaz takımı izlemeye devam ettim. Bu süre zarfında kadının topuklu ayakkabılarının sesi mağazaya yayılmış ve kadın bir hayalet gibi arkamda tekrardan belirmişti. Omzumun üzerinden ona baktığımda elinde askılar tuttuğunu, her askıda farklı modelde büstiyer ve croplar olduğunu gördüm. Hepsi siyahtı ama model olarak birbirlerinden farklıydılar.

Dantelden oluşan, göğüs kısımları tok bir kumaş ile örülmüş büstiyeri kadının elinden alırken kafamdaki görüntüde bu büstiyer o takıma tam uyuyordu.

Kadın, "Eminim size çok yakışacaktır," dedi. "Bu kombine uyacak ayakkabılarımız da var."

Başımı salladım ve elimde kıyafetlerle deneme kabinine geçtim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp takımı ve büstiyeri giydiğimde aynada karşılaştığım görüntü kafamdaki görüntüden çok daha iyiydi. Özellikle boyum takımın pantolonunu tam kaldırması gerektiği ölçüde kaldırarak paçaların yerde sürüklenmesine engel olmuştu; yine de hafifçe yerle bütün olan paçalar daha güzel bir şekilde salınmamı sağlayacaktı. Genç kadın kabinin arkasından bana sivri burun, ince topuklu bir bot uzattığında başta beğenmediğim bu modelin tıpkı bir stiletto gibi zarif göründüğünü fark edince bir an için bu siyah *bootie*'ler sahip olmak isteyeceğim ayakkabılara dönüştüler. İnce bir çorabın üzerine geçirdiğim topuklular ayağıma ne büyük ne de küçük olmuştu, muhtemelen yarım numara kadar büyüktü ama bu belli bile olmuyordu. Genç kadının doğrudan ayak numaramı bilmesi beni şaşırtsa da üzerinde durmadım ve kendimi mağazadaki ışıkların altında da görebilmek için yavaşça deneme kabininden çıktım.

Işıkların altında boy aynasına doğru yürürken ayakkabının ayağımda yokmuş gibi bir his bırakması kendimi daha rahat hissetmemi sağlamıştı. Boynumdan salınan güneş kolyesi açık duran gerdanımı süslüyordu. Dağınık saçlarımı parmaklarımla tarayarak sağ tarafıma doğru attım, saçımdaki bu asi duruş birden çok hoşuma gitti ve kıyafetimle de bir uyum yakaladığını hissettim.

Bir ıslık sesi duymamla, aynanın önünde irkilmem bir oldu ve hemen ardından aynaya düşen ikinci yansıma sertçe yutkunmama neden oldu. Seçtiği takımlardan farklı olarak üzerinde kahverengi, uzun bir takım ceketi vardı ama ceketin altında siyah bir badi vardı. Boynundaki ay kolyesini dışarı çıkararak badinin üzerine sermişti. Kolunda seçtiği saat değil, gümüş renginde metal bir saat vardı. Kahverengi beyaz bir mendil de takım ceketinin cebinde şık bir şekilde duruyordu. Uzun bacaklarını sergileyen siyah takım pantolonunun kumaşının kalitesinden bahsetmeme gerek bile yoktu.

Gözlerimiz aynada buluştuğu anda akşam güneşini anımsatan altın rengi gözleri gözlerimden birden kayarak tüm bedenimi turladı ve dudaklarında oluşan beğeni tebessümü, yerini daha tahrik edici, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye bıraktı.

"Mükemmel parçalar, değil mi?" diye sordu genç kadın bana heyecanla bakarken.

"Yanlış," dedi Kartal gözlerini yansımamdan çekmeden. "O içinde olduğu için mükemmel."

Yanaklarımın içini yavaşça dişleyip bana doğru düşmeye başlayan adım seslerini dinledim, ayağındaki rugan ayakkabılar görüntüsüyle inanılmaz uyum sağlamıştı. Tam arkamda durup genç kadının varlığını önemsemeden elini önüme getirerek belime sardı ve avucunu karnıma bastırdı. Yavaşça eğilip çenesini omzuma bastırdığında şimdi yansımalarımızın gözleri birbirlerinin üzerindeydi.

"Bir şey eksik," dedi. "Sen bana zamanı sorgulatmaya başladığında o şeyin eksikliğini daha çok hissettim." Daha ne dediğini anlayamamışken iç cebinden çıkardığı kutuyu önüme getirerek havaya kaldırdı ve gözlerim siyah kadife kutuya kaydı. "Bileğine çok yakışacak ama biliyorum ki ona bile zamanı şaşırtacaksın."

Elindeki kutuyu yavaşça aldığımda yanaklarımın içini dişlemeye devam ediyordum. Kutunun kapağını kaldırmamla altın rengi, zarif bir

saatin parıltısının gözümü alması bir oldu. "Bu çok güzelmiş," dediğim sırada ılık nefesi yavaşça boynuma aktı ve bu beni ürpertti.

"Zamanım yoktu, birkaç dakika içinde seçmem gerekiyordu."

"En iyisini seçmişsin o zaman."

"Seni seçmemden belli değil midir?" diye dalga geçti. "Bellidir bellidir."

"Beni seçen sen değilsin, seni seçen benim," diye homurdandım. "Yine de buna gerek yoktu."

"Bıdı bıdı." Eli belim boyunca kaydı ve ürperdim. "Eğer beğendiysen alıyoruz." Kulağıma yaklaştı. "Takımı."

"Evet, beğendim."

"Güzel. Üzerinde kalsın." Yavaşça kadına doğru döndü. "Kartla ödeyeceğim."

Alışveriş merkezinden çıkıp araca döndüğümüzde arka koltuktaki çantamda sakladığım küçük, fazla malzeme bulundurmadığım makyaj çantasını kucağıma aldım. Far paletinin aynasını kaldırıp yüzüme doğrultmamla örttüğüm morlukların yavaşça belirginleşmeye başladığını görmem bir oldu. Biraz kapatıcı ve fondötenle tenimi ve yüzümü kapatıp ten rengimi eşitlerken Kartal arabayı oldukça yavaş kullanıyordu.

Yağmur durmuş olmasına rağmen gökyüzü griydi ve bu şehri de kademsiz bir renge büründürüyordu. Pudra ile yavaşça makyajı sabitleyip hafif bir allıkla yanaklarımı ve burnumun üzerini renklendirdim. Sonra rimelimi sürüp dudaklarım için şeftali renginde bir ruj kullandım ve far paletinin kapağını kapatıp çantanın içine koydum. Parfümüm boynuma yavaşça püskürdüğünde kokum birden aracın içini kapladı ve Kartal'ın derin bir nefesi içine çektiğini duydum.

Damarlarımda akan kanın bile ters yöne hareketlenmesine neden olan bakışlarını usul bir hareketle bana çevirdiğinde yüzümde makyajın arkasına gizlenmiş bir karamsarlıkla ona baktım ama onun gözlerinde karamsarlık yoktu. Beklenmedik bir huzur gördüm. Sanki tüm bu olanlara rağmen bir şekilde huzurlu hissediyordu. Hissedebiliyordu. Ve yine sanki bu huzuru ona veren bendim. Öyle bakıyordu.

Sonunda, "Başını belaya sokmandan korkuyorum," diyen ben oldum ve bu kez konuşmayı başlatan kişinin ben olması onu anlık da olsa duraksattı. Yüzündeki huzur bir yere kaybolmasa da bana bakmaya devam etti.

Bu itirafım elini elimin üzerine koymasına, ardından parmaklarımızı birbirine geçirerek el ele tutuşmamızı sağlamasına neden oldu. Güneş çizgiler hâlinde ellerimize dökülürken içimdeki kasvetli hisle öylece ellerimizi izledim. Konuşmadı, ben de sessiz kaldım.

Eli elimin üzerine güneşi doğurdu.

Bir süre araç ilerlemeye devam etti. Sonunda varmak için yola koyulduğumuz yere geldiğimizi fark ettim. Kartal arabayı açık otoparka park ettiğinde bakışlarımı camdan dışarıya, hemen karşımda dikilen gösterişli hastaneye çevirdim. Camları grimsi mavi ve yansımalıydı, duvarlarıysa temiz bir beyaz rengindeydi. Lüks ve özel bir hastane olduğu görüntüsünden bile anlaşılıyordu.

"Şimdi içeriye girip Alper'i göreceğiz," dedi sakince. "Sen Lavin Yılmaz'sın." Başımı salladığımda devam etti. "Benim asistanımsın. Tamam mı?"

Kupkuru bir sesle, "Tamam," dedim.

"Senin için gerekli her dosyayı hazırladım, endişelenme. Okuduğun okuldan, çalıştığın yerlere kadar. İyi bir özgeçmiş oldu."

"Endişelendiğim bu değil, Kartal." Omzumun üzerinden ona sakin gözlerle baktım, beni anlamasını bekledim çünkü buna ihtiyacım vardı. Karanlıkta yanan o son ışığın sönmemesi, her yerin tekrar zifire dönmemesi için benim hislerimi görmeliydi.

Yavaşça yaklaşıp elini enseme götürdü, avucunun sıcaklığı enseme yayılırken ona buruk bir ifadeyle baktım. Dudakları alnımın ortasına yerleştiğinde bakışlarım aşağı doğru düşerek boynundaki damara takılıp kaldı. Dudaklarını geri çekip yavaşça, "Ben yanındayım, sıkıntı yok," dedi, "çünkü sen benim yanımdayken hiç sıkıntı yok. Senin için de olmasın."

"Sıkıntı olmayacak," diye fısıldadım ama bu daha çok kendimi inandırmak için söylediğim bir yalan gibiydi.

Kartal bir şeyler söylemek yerine aracın kapısını açtı ve kaybolan yağmurun soğuğu usulca aracın içine süzülürken derin bir nefes aldım. Mağazadan çıkarken son anda aldığım çantayı omzuma takarak ken-

di tarafımdaki kapıyı açtım ve ıslak olmasına rağmen temiz olan düz zemine basarak ayakta durdum. Gözlerim yeniden hastaneye çevrildi, oldukça yüksek bir binaydı ve yeni yapılmış gibi temiz görünüyordu ama yeni yapılmadığını biliyordum; muhtemelen iyi bir tamirattan geçmişti.

Kartal yanımdaki yerini aldığında aracın kilitlenirken çıkardığı o tok sesi dinledim. Yan yana hastaneye doğru yürümeye başladık. Cam duvarların ortasındaki cam kapının önünde durduğumuzda kapının çaprazındaki ahşap bir masanın arkasında oturan güvenlik görevlisi bize kısa bir bakış attı. Adama çok dikkatli bakmamak için özen göstererek otomatik bir şekilde iki yana açılan çift kanatlı cam kapıdan geçtim ve saçlarıma dökülen havayı hissettim. Saçlarımı düzelterek hastanenin lobisine doğru ilerlemeye başladığımda topuklularımdan dökülen sesler zihnime doldukça kendime olan güvenim biraz daha artıyordu. Yine de birazdan bu özgüven parçalara ayrılabilirdi. İşleri boka batırmaktan çok korkuyordum ama bana dışarıdan bakan biri sadece güçlü bir kadın görürdü, korkak değil.

Hastanenin lobisindeki büyük taş masanın arkasında duran beş genç kadından biri kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerim kadından ayrılarak önünde duran bilgisayarın monitörüne kaydı. Kadının gözleri beni es geçerek Kartal'a çevrildi.

"İyi günler," dedi Kartal son derece ciddi bir sesle. "Hastaneye bağlı üniversitenin dekanı Abdullah Bey ve başhekiminiz Gürdal Bey ile görüşmem vardı."

Genç kadın bilgisayarının klavyesinin birkaç harfine dokunup kemik gözlüğünü burnunun üzerine iterek Kartal'a tekrar baktıktan sonra, "İsminiz nedir beyefendi?" diye sordu.

"Kartal Alaşan."

Bu isimle birlikte taş masanın arkasındaki diğer dört kadın da Kartal'a adını soran kadın ile aynı anda büyük bir şaşkınlığı yüzlerine resmederek öylece bize bakakaldılar.

"Efendim," dedi kadın başını sallayarak, gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı. "Başhekimimizin odası bir üst katta. Sizi orada bekleyeceklerdi. Alper Bey'e de geldiğinize dair bilgi vereceğim, sizi bekliyordu."

"Teşekkürler." Kartal saatine bakarken konuşmaya devam etti. "Asistanım Lavin Yılmaz da benimle geliyor."

"Tabii," dedi kadın sadece.

Kartal ile holü aşarak asansörlere doğru yürürken, "Senin kim olduğunu bilmeleri sorun olmayacak mı?" diye sordum.

"Babamın ismi her zaman götümü kurtarmıştır," deyince bir an şaşırdım. "Emin ol hastanelerinde tıp dünyasının ileri gelen isimlerinden Kayhan Alaşan'ın oğlunu doktor kontenjanına almak onlar için onur olurdu."

Asansörün iki yana açılan kapısından girip sırtımızı arkaya verdiğimiz anda kapılar kapandı. Kartal çıkacağımız katın tuşuna bastıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı ve asansör yavaşça sallanırken içimde büyüyen o korkuyu bastırmak için yavaşça ona yaklaşıp elimi yüzüne kaydırdım. Başta onu şaşırtan bu hareketim, onun da elini elimin üzerine kapatmasıyla bir tutkuya dönüştü ve dudaklarımız birbirine yaslandı.

Alt dudağını dudaklarımın arasına alarak yavaşça emdiğimde dudaklarının kenarının yukarı kıvrıldığını hissettim. Dilini dilimin ucuna değdirerek yavaşça geri çekildi ve elim hâlâ keskin hatlı yanağındayken birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Asansör durduğu anda çoktan elimi yüzünden çekmiş, onunla arama birkaç adımlık bir mesafe eklemiştim.

Açılan asansör kapısından bembeyaz koridora bakarken, "Sorun çıkmayacak," dedi güç veren bir sesle.

"İnanmayı seçiyorum," dedim tıpkı onun gibi koridoru izleyerek ve sonra asansörden çıkıp koridorda ilerlemeye başladık.

Her bir adımda topuklu ayakkabıların çıkardığı takırtıya kalbimin atış sesleri de karışıyordu. Hastanenin koridoru garipsenecek şekilde boş ve sessizdi. Ne Kartal ne de ben konuşuyorduk ve bu yüzden adım seslerimiz etrafa daha net yayılıyordu. Başhekimin odasının önünde olduğumuzu kapının hemen çaprazındaki camekânda yazan isimden anlamıştım. Bakışlarım kısaca Kartal'a dokundu, bana bakmadı çünkü gözlerimde görecekleri muhtemelen onu yavaşlatacak cinsten şeylerdi.

Kapıya yavaşça vurup içeri girdi. Ben de hemen arkasından girerek kapıyı kapattım ve omuzlarımı dik konuma getirirken bakışlarımı masanın arkasında oturan kır saçlı, zayıf adama çevirdim. Masanın ön kısmına koyulmuş iki deri koltuk genişti ve adamın sağında kalan kol-

tukta kel, göbekli bir adam oturuyordu. Muhtemelen bu adam, Kartal'ın bahsettiği dekandı.

Başhekim Gürdal Bey yavaşça ayağa kalktı, Kartal ile tokalaştılar ve gözlerinde bariz bir parıltıyla, "Demek Kayhan Bey'in bahsi bol bol geçen oğlusunuz," dedi. Kartal yüzünde çelikten bir ifade barındırıyor olsa da dudakları soğuk bir gülümsemeye ev sahipliği yapmıştı. Muhtemelen bu isim onun isminin hep önüne geçiyordu. Kayhan Alaşan... Kartal'ın hissettiklerini düşünmeyi bir kenara iterek adamın bana çevrilen bakışlarına karşılık verdim. "Lavin Yılmaz'dı, değil mi? Memnun oldum. Ben Gürdal Tekinöz."

"Memnun oldum efendim," dedim adamın biraz önce Kartal ile temas eden eline uzanarak. Eli elime dokundu, tokalaştığımız sırada gözleri gözlerimdeydi.

"Hoş geldiniz," dedi adam yavaşça. "Açıkçası babandan bir telefon aldığımda çok şaşırmıştım. Seni kendi yanında ister sanıyordum ve nasıl söylesem, inanılmaz onore oldum."

Kayhan Alaşan'ın tek bir telefonla bu kadar ciddi şeyler yapabilmesi artık garipseyeceğim bir şey değildi ama Kartal'ın babasına ne gibi bir açıklama yaptığını açıkçası çok merak ediyordum. Kartal bu kez Abdullah Bey'e doğru döndü ve ikisi tokalaşırken ben Gürdal Bey'in bana işaret ettiği deri koltuğa oturarak sakin bir şekilde saçlarımı omzumun arkasına doğru ittim. Kendimden ne kadar emin görünürsem o kadar iyi olacağını biliyordum. Kasılmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Memnun oldum, Kartal," dedi Abdullah Bey. Sesi Gürdal Bey'e nazaran daha samimi akıyordu. Gürdal Bey muhtemelen başhekim olduğu için sarsılmaz bir duruşu vardı ve doktorlarla arasındaki mesafeyi her zaman açık tutmayı seviyordu.

"Abdullah Bey?" dedi Kartal sorar gibi. "Ben de memnun oldum."

"Açıkçası okulumuz ve hastanemiz adına çok büyük bir onur," dedi Abdullah Bey, sanırım samimi olduğu kadar yavşaktı da.

"Açıkçası artık çalışmam gerektiğini düşünüyorum," dedi Kartal. Abdullah Bey ve Gürdal Bey onu büyük bir sakinlikle dinlerken sık sık başlarını aşağı yukarı sallıyorlardı. "Babam sizinle bu konuyu konuşmuştur. Şu an sadece ofisimde oturup tanı koymak istiyorum. Babam önemli ameliyatlara onun yanındayken girmemi istiyor. Beni anladığınızı umut ediyorum," dedi, bir an bu bana çok saçma geldiği için

duraksar gibi oldum ama bozuntuya vermedim. Zaten ben dışında bu durumu saçma karşılayan biri de yok gibi görünüyordu.

"Ameliyatlarımız için bünyemizde birçok isim barındırıyoruz," dedi Gürdal Bey, "ve evet, Kayhan Bey'in ricasından haberim var. Eğer istediğiniz buysa elbette bu şekilde ilerlenebilir fakat neden ameliyatlara girmek istemediğinizi merak ediyorum. Yani bu babanızın mı yoksa sizin mi tercihiniz?" Ellerini masasının üzerinde yumruk yapıp ciddi bir tavırla Kartal'a baktığında Kartal'ın vereceği cevabı gerçekten merak ediyordum.

"Henüz burada kalıp kalmamak konusunda şüphelerim var," dedi Kartal soğukkanlılıkla. "Ve ben bana ihtiyaç duyulmadığı müddetçe eğer kalıcı değilsem izlerimi bir yerlere bırakmayı sevmem."

"Tıpkı babanız gibi konuştunuz," dedi Gürdal Bey gülümseyerek. "Yıllar önce kendisine yapılan büyük bir teklifi buna benzer bir cümleyle reddetmişti."

Kartal sadece soğuk bir gülümsemeyle adama baktı.

"Yani bünyemizde kesin olarak kalmaya devam edene dek sizi bir misafir olarak mı karşılayacağız?" diye sordu Gürdal Bey ama bunu garipsemiyor gibi bir hâli vardı. Ortamda dönen muhabbetten bir şey anlamadığımdan sessiz bir izleyici olarak pasif bir bekleyiş içerisindeydim.

"Öyle de denebilir," dedi Kartal yalnızca.

"Hayhay," dedi Gürdal Bey. "Madem Kayhan Alaşan'ın oğlunu kazanma şansımız var, ben bu teklifi seve seve kabul ediyorum."

"Peki."

"O hâlde sizin için bir ofis ayarlasak iyi olacak," dedi. "Bünyemizde iki beyin cerrahı barındırıyoruz, sizin üçüncü olmanızı çok isterim."

Kartal yavaşça gülümsedi. "Ben gelirsem birinci olurum."

"Kimin oğlu olduğunuzu atlamıştım, üzgünüm," dedi Gürdal Bey neşeyle gülerek. Şimdi Abdullah Bey de gülüyordu.

"Kim olduğumu atlamayın yeterli," dedi Kartal şakayla karışık ama o an için sesinde aslında kimsenin göremeyeceği tehdit dolu bir gerçeklik vardı.

"Pekâlâ," dedi Gürdal Bey bize hastane ile ilgili derin açıklamalar yapmadan hemen önce. "Lavin Hanım, Kartal Bey, hoş geldiniz."

İçeriden soğukkanlılıkla çıktığımızda bizi dışarıda bekleyen Alper'di ve o bizim aksimize ecel teri dökerken, "Ne oldu ulan?" diye sordu.

"Çok heyecanlandım, az daha koltukları ısıracaktım." Bu onu doktor önlüğüyle ilk görüşümdü.

"Hoş bulduk," dedi Kartal kendini beğenmiş bir şekilde Alper'in yanından geçerken.

"Ha?" Alper tek gözünü kapatıp anlamamış gibi Kartal'a doğru döndü ama Kartal koridorda yürürken ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Birden bana doğru dönüp, "Ha... Harbiden mi?" diye sordu iri gözlerle.

"Ne zaman bir şeyi yapmak isteyip yapamadı ki?" diye sordum Alper'in yanından sıyrılarak geçerken.

Kartal konuştu: "Bunun cevabını verirdim de ben şimdi..."

"Oğlum Lavin'i görecektiniz var ya, sanki Kartal değil, o doktor olarak girdi hastaneye. Beyazları çekmiş," dedi Alper ayağa kalkıp parmağını karnından boynuna kadar fermuar çekiyormuş gibi büküp çekerken. "Mis, nasıl klas. Topuklularla tak tak yürüyor." Birden salonun ortasında kıvırtarak yürüdü. "Tak tak. Mekânın sahibi hesabı."

Casper dizime yatmış kulaklarını geriye doğru okşatırken sakince Alper'i izliyordum ama ben hariç herkesin bakışları heyecanlıydı. Bir de Yunus Emre hariç...

"Ben bunu bir kere tak tak dövsem çok mutlu olacağım," dedi Yunus Emre düz bir sesle.

"Böyle yürüdü geçti ya, oğlum bir durdum, dedim aman tanrım!" Alper yükselerek anlatmaya devam etti. "Hanımefendi yenge hazretleri nesiniz siz ya? Doktor musunuz? Hekim misiniz lokman olanından?"

Kartal iç çekerek saçlarını karıştırırken önünde bir kadeh şarap duruyordu, şarabı içmemişti, gözleri Alper'deydi ve bizim aksimize yemek masasında oturuyordu. Alper tekrar arkasını dönüp kıvırtarak yürüdü. "Topuklular ayağında yengemin, arkada alevler çıkıyor, sanırsın Kıraç klibindeyiz ve bir Allah'ı, bir gitarı ve bu dünyada yapayalnız o sırada."

"Bu ne anlatıyor bir saattir ya?" Yunus Emre doğrulup şapkasını kafasından çıkararak Alper'e fırlatınca Alper şapkayı havada yakaladı. "Vıdı vıdı, sus amına koyayım. Siz de oturmuşsunuz bu salağı dinliyorsunuz, ne alaka?"

"Sus lan bir, heyecanlı heyecanlı anlatıyor," dedi Burak dikkatle Alper'e bakarken.

Alper, parmak uçlarında yürürken, "Bakın o sırada böyle. Boy desen var, post desen maşallah, bizi ilgilendirmez orası ama var. E güzel de şimdi. Benim yengem sonuçta, güzel olmayacaktı da ne olacaktı? Bu yürüyor, arkada Kıraç 'Razıysan Gel Benimle' çalıyor. Tabii Kartal razı, arkasından gidiyor..."

"Yalnız o benim arkamdaydı," dedi Kartal.

"Sen sus sahtekâr, o senin arkandayken de sen onun arkasındasın," dedi Alper ona kısaca bakarak ve bize doğru döndü. Hâlâ parmak uçlarında duruyordu. "Yengem benim be, saçlara bak saçlara, rengi ne öyle ya? Kınalı yapıncağım benim."

"Ne?" diye sorduğum sırada Burak, Alper'e, "Tekrar kıvırtarak yürüsene," deyince bir an Alper de dahil olmak üzere herkes Burak'a baktı.

"Sahracığım," dedi Alper kollarını bedenine sararken. "Bırak şunun Instagram hesabını, rahat rahat kimi *like*[1] yağmuruna tutacaksa tutsun. Yoksa bizi başka şeylerin yağmurunda yalan edecek bu... Ne kıvırtacakmışım ulan ayı?"

"Bayağı iyi kıvırtıyordun kanka," dedi Burak düşünceli bir sesle.

"Ay yanımda yapma bari ya," diyerek tokadı Burak'ın yüzüne yapıştırdı Sahra ama Burak hâlâ dalgındı.

"Oğlum çok üzüldüm ben bu adama. Ne yaptınız kardeşime?" Alper yavaşça dönüp kıvırttı. "Oluyor mu kanka? Bak biraz. İyi değilsin sen, izle bir beni. Buraya bak." Eliyle kalçalarını işaret etti. "Bende kal, Burak. Işığa gitme, beni izle."

"Ben de seni dövsem keşke bir kere," dedi Yunus, Alper'e dik dik bakarak.

"Senin de işin gücün beni dövmek oldu bu aralar Yunuskolatam," dedi Alper sırıtarak. "Eğer senin için bir zevk olacaksa benim için de bir zevke dönüşecektir. Gel beni bir döv. Sen de rahatla, ben de rahatlayayım."

"Her neyse, kapat çeneni ve çevrim dışı ol. Benimle konuşurken internetin bitmiş ve her mesajın tek tik kalıyormuş gibi davranırsan sevinirim çünkü ben seni yok sayıyorum," dedi Yunus ve gözleri ciddi bir şekilde Kartal'a çevrildi. "Ayrıca o şapkayı buna vermeni hâlâ unut-

[1] (İng.) Beğeni

madım, unutursam damarlarım kurusun. Sözlerim bu kadardı. Senden bütün yıl o şapkayı istemiştim, sen ne yaptın? Ben iki kez istedim, sen üç kez buna verdin."

"Hâlâ mı bu konu ya?" Kartal iç çekti. "Sorunumuz bu mu yani? Şapkamı bu herife vermiş olmam mı?"

"Bu herif diye beni işaret ederken ne kadar alındığımı ve kırıldığımı umarım fark edersin," diye homurdandı Alper.

"Bence bu gayet büyük bir sorun, Kartal. Bu senin şapkanı takarken sana Kido alan bendim. Çikolatalı olanından."

"Teşekkür ederim asla unutturmadığın için..."

"Kido aldığımı unutmayacaksın, asla unutturmayanın ben olduğumu değil," dedi Yunus Emre, Kartal'a dik dik bakarak. "Ayrıca şu an bana teşekkür ederken de Lavin'in sevgilisisin."

"Doğru söylüyorsun," dedi Kartal. "Her an Lavin'in sevgilisiyim. Bak mesela şu an bu cümleyi kurdum ama bu cümleyi kurarken ve kurduğumu söylerken bile Lavin'in sevgilisiyim."

"İyice kafayı yedi bu da," dedi Yunus Emre sakince. "Repliklerimi aşırma."

Casper birden kafasını kaldırıp havlayınca Alper bir adım geri kaçtı, Yunus birdenbire sustu ve Burak'ın koltuğa yaslanarak koca cüssesini koltuğun içine gömmeye çalıştığını gördüm. Küçücük bir yavrunun onları bu denli korkutuyor olması dudaklarımdaki kıvrımın büyüyerek sırıtışa dönüşmesine neden oldu. Yunus Emre bana kötü kötü bakmaya başladığında parmaklarım Casper'ın beyaz ve kısa tüylerinin içinde dolaşıyordu. Gözlerini yukarı doğru devirip bakışlarını benden ayırdı ama ben sırıtmaya devam ettim.

"Kartal, söyle şu sevgiline, sırıtmasın bana oradan," diye homurdandı Yunus Emre ve Alper'e doğru elini kaldırdı. "Zaten şuna bir tane vurasım var. Sevgilin sırıttıkça daha da dövesim geliyor şunu. Gebertsem keşke seni."

Sırıtışım daha da büyüyünce Yunus Emre'nin sinirlerinin zıpladığını fark ettim. Homurdanarak bir Alper'e, bir bana bakıyor ama eli kolu bağlı gibi bakmaktan ötesine gidemiyordu.

"Gülme bana oradan pişmiş kelle gibi, pişmiş kelle. Koyun kafası." Homurdana homurdana başını iki yana salladı. "Sanki köpekten korknuşum gibi gülüyor. Hiç alakası var mı? Yok."

"Korkmadın yani?" diye sorduğumda bana beni boğmak istiyormuş gibi baktı.

"Hayır, korkmadım. Ben el kadar köpekten mi korkacakmışım?" Alper'i işaret etti. "Bu korkar anca. Bu hep korkaktı zaten. Her şeyden korkar."

"Bu hikâyede her defasında yanan neden ben olmak zorundayım, Yunus Emre?" diye sordu Alper ciddiyetle. "Hem ben senin nelerden korktuğundan bahsetmedim henüz, farkında mısın? Benimle iyi geçin..."

"Kartal, görüyor musun lan?" diye sordu Yunus Emre, Alper'i işaret ederek. "Bana şantaj yapıyor, tehdit ediliyorum, sen otur orada."

"Bir susun da beni dinleyin," dedi sonunda Sahra, gözler yavaşça ona çevrildi. "Şu Ogün'ün vereceği partinin sizin evinizde verilmesi gerekiyordu. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Bir dahakine bizde olur," dedi Kartal, sesindeki rahatlık beni şaşırttı ama üzerinde durmadım. "Ne kadar normal görünürsek o kadar kârımıza."

Bakışlarım Kartal'ın yüzüne kilitlendi ama bir şeyler söylemedim. Bunun yerine onun yüzünü saran sakinliği izledim. Bu sakinliğin ardında birçok tehdit, plan, cinayet olabilirdi ama hepsini ustalıkla yüzündeki belirsizliğin altına gömmüştü. Endişenin bedenimi bir sarmaşık gibi sarmaya başladığını hissettim. Bir şeyler planlıyordu, bunu sakinliğinden anlıyordum ama o zaten hep bir şeyler planlardı. Sadece tam şu an planladığı her neyse daha karanlık hissettiriyordu.

"Bu veletleri başınıza dert ettiniz," diye söylendi Sibelay sonunda. "Şunlarda elle tutulur bir şeyler olduğuna inanmıyorum. Sadece vakit kaybı."

"Öyle ya da değil, bırak da bundan sonrasını ben düşüneyim," dedi Kartal sakince. Birden tüm bu sakinlik oyununu tamamen insanları kandırabilmek için kurguladığını fark ettim.

"Ne zaman şu parti?" diye sordu Neslihan. "Ve biz davetli miyiz?"

"Gelmek isterseniz," dedi Kartal ama her nedense arkadaşlarını bu olaydan uzak tutmak istediğini hissediyordum.

Onları yeterince olayın merkezine çekmişti, şimdiden sonra çıkacak fırtına tüm çatıları uçuracağından Kartal'ın şu anki hamlesi, insanları püskürtüp ortalığın sakin olduğuna özellikle arkadaşlarını inandırmaktı. Ama ne Kartal ne de ortada büyüyen fırtına sakindi; fırtına çatıla-

rı uçurmak, evleri yıkmak, insanları savurmak istiyordu ve Kartal'ın da ondan farklı olduğunu söylemezdim. Kartal Alaşan, kan istiyordu. Gözlerinde ölüm vardı. Birden bu gerçek bir ok olup boğazıma saplanarak akan nefesin önünü kesti. Bakışlarım Kartal'daydı ama arkadaşlarımın sesleri zihnime akın etmeye devam ediyordu.

"Ben bu gece burada yatsam olur mu?" diye sordu Alper, sorusu üzerine Kartal bana onay bekleyen gözlerle baktı. Benden onay beklemesi beni şaşırtmıştı ama kimsenin fark edemeyeceği kadar hafif bir jestle bunu onayladım.

"O neden burada yatıyor? O zaman ben de burada yatıyorum," dedi Yunus Emre kırlentle sertçe Alper'in kafasına vurarak. "Millet sevgili sevgili, arsız! Kalınır mı öyle vakitli vakitsiz?"

"Sen de kalacakmışsın," dedi Alper şaşkın şaşkın.

"Sana ne?"

"Lan tamam, zıbarır yatarsınız bir köşede," diye söylendi Kartal. "Ama gece vakitli vakitsiz öten olursa vurmaya gelirim."

İlerleyen saatlerde Casper'ı tuvalet ihtiyacı için dışarı çıkarmış, sonrasında da eve dönüp yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlamıştık. Ben mutfakta fesleğenli makarna için malzemeleri çıkarırken Kartal da tezgâhta doğrama tahtasında dövdüğü etleri marine ediyordu. Mutfakta sadece ikimiz vardık, arkadaşlarımızın bilgisayardan açıp görüntüyü televizyona yansıttıkları filmin gürültüsü mutfağa doluyordu. Daha küçük bir doğrama tahtası çıkarıp Kartal'dan iki adım kadar uzakta, suyun altında duruladığım maydanozları doğramaya başladığımda omzunun üzerinden beni bulan bakışlarının sıcaklığı yanaklarımı ısıttı.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diye takıldı bana. Göz ucuyla ona baktım ama aynı zamanda maydanozları doğramaya devam ediyordum. "Dikkatli ol, küçük kuzu. Parmakların bana lazım. Onları da doğrama."

Karnımdan göğüs boşluğuma tırmanan duyguya rağmen ifadesiz tutmayı başardığım yüzümü dudaklarında alaycı bir kıvrımla izledi. Bıçak standından kalın, siyah saplı bir bıçağı çektiği anda bıçağın standından çıkarken etrafa yaydığı ses nabzımı hızlandırdı, bıçağı aramızda tuttuğu anda omzumun üzerinden elindeki bıçağa baktım ve kalın enli bıçaktaki yansımamı gördüm.

Bıçağı yavaşça indirip marine ettiği etlerin üzerine birkaç kesik attı, gözlerim kesik attığı etlere, sonra da onun yüzüne tırmandı. Tüm dikkatini etlere vermişti. "İyi pişmesi için bu şart," dedi, açıklaması beni şaşırtsa da cevap vermedim ve maydanozları ince ince doğramaya devam ettim.

"İyi bıçak kullanıyorsun," dedim sadece.

"İyi olmadığım bir konu yok."

"Bunu bilemem," diye fısıldadım.

"Doğru, sana tamamını gösterme şansım olmadı." Alay dolu gülümsemesini görmesem de hissettim ve bu beni de gülümsetti. "Etleri ızgarada mı seversin tavada mı?"

"Benim için fark etmez, istediğin gibi pişirebilirsin." Büyük tencerenin içinde haşlanmaya devam eden makarnaları süzmek için Kartal'ın yanından ayrıldığımda bana doğru dönüp arkamdan baktığını hissettim. Makarnayı süzüp tekrar tencerenin içine bıraktıktan sonra derin bir kapta hazırladığım sosu tencerenin içine ilave ettim ve makarnayı ezmeden dikkatlice karıştırmaya başladım.

"Güzel kokuyor," dedi yavaşça.

"Daha önce hiç fesleğenli makarna yemedin mi?"

"Yedim," derken sesi durgundu. "Kardelen yapıyordu."

Bir an elimde tuttuğum tahta kaşık parmaklarımın arasından kayarak tencerenin içine gömüldü ve öylece yaptığım makarnaya bakarken bir elimi güçsüzce tezgâha bastırarak bedenimi ayakta tutmaya çalıştım.

"Bana da *o* öğretmişti."

Birkaç saniyelik sessizlik, tüm duyguları sırtına alarak içeri giren bir gölgeye dönüştü. Şimdi o gölgenin altında karanlıkta kalmıştım ve üşüyordum. Ocağın altını kapatıp ağır adımlarla buzdolabına doğru ilerledim. Kartal sessizdi, ben de sessizdim ama kalbimin atışları göğsüme temassızlık yapıyor olmasına rağmen rahatsız edici derecede hızlıydı. Kartal da ben de konuşmadık ama duygularımızın ne kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordum. Sanki bu sessizlik, aramızda büyüyen acının çığlığıydı ve biz dışında kimsenin duyabilmesinin imkânı yoktu.

Bu yükü ne zaman kabullenip ne zaman kambur da olsak devam edebilecektik bilmiyordum. Sanki ölene dek, son nefesim ciğerlerimi boşaltana dek Kardelen'in acısını yüreğimde taşıyacaktım. Beyin ölümüm gerçekleşse, zihnim koca bir sessizliğe gömülse bile kalbim at-

maya devam ettiği sürece acıyan tek yanım o olmaya devam edecekti. Kimsesizliğime kimse olan o gökyüzü tenli kızı öyle çok özlüyordum ki... Yokken bile vardı, öyle çok vardı ki kalbim ağrıyordu.

Kardelen'i çok özlüyordum, bunu nasıl durdururdum bilemiyordum. Bu hiç durmayacakmış gibi geliyordu bana. Ona olan özlemim hiç dinmeyecekmiş gibi...

Gözlerimin kenarları acımaya başladığında soluğuma karışan acıyla usulca yutkundum ama tüm bunları yaptığımda kalbim daha fazla acımıştı. Kalbim atıyordu, onun kalbi dilsizken... Onun kalbi susmuştu, benim kalbim onun acısıyla çığlıklar atıyorken. Beni bu dünyada nasıl olmuştu da onsuz bırakmıştı? Bir gün gözyaşlarımın akmaya başlamasının nedeninin fesleğenli makarna olacağını söyleseler inanmazdım. Gökyüzü kızımın yüzü olmadan gök sadece karanlıktı.

Ve fesleğenli makarnalar ağlamak için vardı.

Kartal'ın bana doğru ilerlediğini hissettiğimde gözlerimdeki yaşları geri ittim ve tezgâha yasladığım avuçlarımı tezgâhın soğuk mermerine daha sert bastırdım. Kartal'ın avuçları yavaşça karnıma dayandı, nefesini ensemde hissettim ve çok geçmeden ılık öpücüğü omzumun başındaki yerini aldı. Yutkundum, kalbim yanıyordu; bu acı geçmiyordu.

"Sana onu hatırlatan fesleğenli bir makarna mı?" diye sordu. Sesinde cam kırıkları vardı. Canım acıdı ama bir süre yalnızca sustum. Tekrar konuştuğumda gök başıma düşüp yer olacaktı.

"Ben onu ne zaman unuttum ki?"

Dudaklarını omzumdan çekmeden konuştu. "Doğru olan soru şu: Biz onu ne zaman unuturuz ki?"

Yorgun gözlerim tezgâhtayken, "Onu unutabileceğimize inanmıyorum," diye fısıldadım. "Onu unutmak istemiyorum. Bir gün onu unutabilme ihtimalini önüme serseler, ben o ihtimalin sonu olurdum. Kardelen'i unutamıyorum. Unutmak istemiyorum." Yutkununca boğazımdaki acıyı çok daha belirgin bir şekilde hissetmiş oldum. "Anlıyorsun değil mi? Beni senden başka kim anlar ki? Bazen aldığım nefes o geceyi yeniden yaşamışım gibi kalbime batıyor. Keşke o geceyi tüm takvimlerden silebilsem. Zamanı silemiyorum ki." Gözlerimden iri yaşlar dökülürken sesim sanki çok güçlüymüşüm gibi sakindi. Sanki ağlamıyordum, sanki sadece yaralıydım. Oysa ağlıyordum, yaralıydım ve bu yara hiç geçmeyecekti. "Belki senin canının acısının yanında hiçbir

şey gibi geliyordur sana. Ama Kartal, senin göğsünün altında benim kalbim hiç atmadı ki."

"İyi idare ediyorsun," dedi. Sesi bir fısıltı olup zihnime doluştuğunda güçlükle başımı salladım. Çenesini usulca omzuma sürttükten sonra büyük avucuyla karnımı şefkatli bir şekilde okşadı. "Gücüne hayranım, biliyor musun?"

"Güçlü değilim," diye itiraf ettim. "Bu sadece benim kabuğum."

"Kabuğun çok güçlü." Derin bir nefes aldı. "Sen çok güçlüsün, Kraliçe Arı."

"Fesleğenli bir makarnaya da ağlamazsın, Lavin," dedim kendimle dalga geçerek. Kartal burnundan sert bir nefes verdi ama konuşmadı. Ellerimin tersiyle gözlerimi silerken daha dik durdum. "Hadi, hazırlayalım şu yemeği."

Dudaklarını tekrar omzuma bastırdı. "Didem Madak sever misin?" diye sordu. Birdenbire bu soruyu sorması beni şaşırtsa da başımı aşağı yukarı sallamak dışında bir tepki vermedim.

"Söz dedim, söz verdim. Ruhumu gömdüğüm yer hâlâ belli. Güneşi özledim, sonra seni. Keşke gölgesine razı bir fesleğen olaydım,"[1] diye fısıldadı kulağıma doğru. Nefesi ışık olup karanlığın sardığı zihnime aktı; orayı aydınlattı. "Seni bu şiire benzetiyorum."

Gözlerimdeki yaşlar yeni yeni kuruyorken dudaklarımı inciten, yanaklarımı ağrıtan bir gülümsemeyle nefes aldım.

"Seni sevince pazara çıktım sevinçten, enginar aldım 'süper enginarlar' diye bağıran adamdan. Oturup ağladım sonra, şaşırdın. Bu 'süper' oluşta canımı acıtan bir şeyler vardı. Canımın acısıydın,"[2] diye fısıldadım.

Gülümsediğini hissettim, gülümseyişi içim oldu, içimdeki tüm karanlık onun ışığında boğuldu ve ağladım.

Takvim yaprakları birden kopartıldıkları köklere geri yapışmaya başladılar; gözlerimi yumdum ve hatırladım. Hatırladım ve sadece ağladım.

Kelimeler bazen yüreğimi çok acıtıyordu. Böyle zamanlarda, yani kelimeler içime su gibi akmaya başladığında durup sadece nefes almak isterdim. Sigarayı dudaklarımın arasına dengelediğimde parmaklarımın arasındaki gazı hemen hemen bitmiş olan, ateşi ondan alabilmek için de-

---

[1] Didem Madak, *Grapon Kâğıtları*, (İstanbul: Metis Yayınları, 2014), 44.

[2] a.g.e., 43.

vamlı salladığım kırmızı çakmağı havaya kaldırdım. Çakmağın aşınan taşına parmak ucumu bastırarak alevi yakalamak istediğimde çakmak taşı parmak ucumu acıttı ama gözlerim daldığı boşluktan ayrılmadı.

Evin soğuk duvarları üzerime yıkılmış gibi hissettiğim geceler oluyordu. Öyle çok yalnızdım ki bir başkası benim kadar yalnız olsaydı koridorun tavanındaki eski kancaya bir ip atar, ayaklarını yerden keser ve her şeyi sona taşırdı. Ben ise yorgun bir bedende yaralı bir ruhu hapsetmiş hâlde kendi ayaklarımla kendimi geleceğe taşıyordum. Bakışlarım duvara dokundu, çakmağı bir kez daha zorladım ve alev yukarı yükselirken gözlerim küçük çerçevenin içindeki fotoğrafımıza dokundu. Bu fotoğrafta hemen hemen yedi yaşlarındaydım, kafamda bir şapka vardı ve babamın kollarının arasındaydım. Dişlerimi göstererek genişçe sırıttığım nadir fotoğraf karelerinden birinin içindeydim ve yanımda babam vardı. O da kâinatı kaplayacak kadar geniş bir gülümseme, parıldayan gözlerle beni kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu. Bana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğine inandığım, hatta bildiğim günlerden birini yaşıyorduk; o zamanlar babam nefes alıyordu.

Gözlerimin yandığını hissettiğimde dudaklarımın arasındaki sigarayı aşağı sarkıttım ve alev sigaranın ucunu yakalayarak ateşinin içine alıp tutuşturdu. Bir nefesi usulca içime çektim, zehir bir duman olup ciğerlerime yayıldı; ciğerlerimin ağrıdığını hissettim. Kalbim de ağrıyordu.

Bu fotoğraf çekildikten hemen üç saniye sonra, "Sana sadece seni koruyacağımı söylemiyorum," demişti babam kulağıma eğilerek. "Sana çok güçlü genç bir kadın olmayı da öğreteceğim. Böylece ben yokken de kendini daima koruyabileceksin. Sana gücü öğreteceğim. Çünkü bir kadının içindeki güç, bir adamın bileğindekinden katbekat fazladır."

Onun sıcak nefesini, kokusunu ve kelimelerini zihnime nakış gibi işleyişini hatırlayınca çakmağı çaprazımdaki masanın üzerine bırakarak sigaranın gövdesini iki parmağımın arasına alıp sıktım. Duman dudaklarımdan süzülürken şakaklarımdaki ağrı arttı. Gözlerimi benim bal, babamın yeşil gözlerinden koparırarak yavaşça masaya çevirdim ve evin soğuğu ruhuma sızmaya başladı. Faturaları ödeyememiştim, son vardiyalı çalıştığım mekândaki şerefsiz evladı yüzünden paramı alamadan mekânı dağıtarak çıkıp gitmiştim. Bardakları topladığım sırada arkama geçip kendini bana yaslamaya çalıştığını hatırlayınca bedenimi saran üşüme, bir öfke ateşiyle eridi.

Kapı zili çaldığında daldığım öfkeyle kuşatılmış düşünceler geri çekildi. Ağır adımlarla soğuk ve karanlık koridora doğru yürüdüm. Gelenin kim olduğu konusunda bir fikrim yoktu, başımda evdeki soğuktan dolayı artan bir ağrı vardı ve en son sabah aceleyle bir şeyler atıştırdığım için karnım zil çalıyordu. Sokak kapısına uzanıp kulpu çevirdiğim anda arkadaki kişi kapıyı iterek neredeyse üzerime çullandı. Geri çekilip dehşet içinde kapının hemen arkasında dikilen arkadaşıma baktım. Kardelen, buzullardan gelmiş gibi kat kat giyinmiş, yanakları soğuktan kızarmış, geniş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Anında evimin koridorunu ışığıyla doldurup zıplayarak salona doğru yürümeye başladı. Sokak kapısını kapattıktan sonra yere düşen sigaramı aldım ve söylenerek arkasından salona girdim.

"Götüm öyle çok dondu ki, öyle çok dondum ki!" diyerek yerinde zıplarken ellerini birbirine sürterek ovuşturuyordu. "Tabii siz ödenmeyen faturalarınız tarafından size emanet edilmiş soğuğun benim gibi her bakımdan yetersiz bir kızı üşütmesine şiddetle karşısınız ama..."

Keyifsiz bir gülümsemeyle, "Aşk-ı Memnu[1]'nun tekrar bölümlerini izlemeye başladın sanırım," dedim.

"Tekrarlarına gerek mi var? Açıyorum bilgisayarı, herhangi bir bölüme tıklıyorum ve evde tüm gün şarap kadehiyle Firdevs Yöreoğlu kahkahası atarak dolaşıyorum. Geçen sabah abim ders çalışmıyorum diye kızdığında, bırak insanlar mücevherlerimizi konuşsun Kartal, dedim. Gece interneti kesmiş... İzlemeyecekmişim o diziyi..."

"İyi yapmış, ben olsam ben de öyle yapardım," diye söylendim. "Lütfen bugün de Nihal gibi kendini koridoruma savurup Lavin ne saklıyor koridor hanım, benimle ne ilgisi var diye bağırma. Geçen gün Hasibe teyze seni şikâyet ediyordu bana."

"Vay kalleş moruk, beni seviyor gibi yapıyordu. Çokonat seviyor diye ona çokonat almıştım..."

"Sen böyle vur ensesine al lokmasını bir insan olursan daha çok kırılırsın, benden demesi," dediğimde bana kötü kötü baktı.

"Yemek yedin mi sen?"

"Yemedim," dedim. Sonra geçen hafta faturalarımı ödemeye çalıştığını hatırlayınca, "Canım pek bir şey istemiyor," diye yalan söyledim. Onu zora

[1] Ay Yapım'ın üstlendiği, 4 Eylül 2008 tarihinde yayımlanmaya başlayan Türk televizyon dizisidir.

sokmak istemiyordum. Hem hak etmediğim bir kuruşta bile gözüm yoktu benim. Onunla dosttuk, kardeşten öteydik, hepsi buydu.

"Peki," dedi ama inanmadığını gözlerinde görebildim.

"Ay çukuru gözlerine bakılacak olursa sen yemek istiyorsun," dediğimde genişçe sırıttı.

"Senin güneş vadisi gözlerine bakacak olursak bence sen de acıkmışsındır..." Çantasından bir market poşeti çıkarıp sırıttı. "Bebeğim hazır ol, senin için müthiş bir makarna yapacağım..."

"Bu beni heyecanlandırdı," dedim sırıtarak. Sigaramdan bir nefes alarak, "Hadi sen makarna yap, ben de o sırada çöpleri çıkarayım," diye mırıldandım.

"Sana da öğreteceğim bu tarifi," diye homurdandı. "Kaç yaşına gelmişsin sadece yumurta kırabiliyorsun... Bir de mısır gevreği yiyorsun. Bırak insanlar makarna tariflerimizi konuşsun..."

Mutfağa geçtiğimizde konuşmama fırsat vermeden makarna için hazırlıklara başlamıştı bile. Her malzemeyi bir bir çıkarıp mutfak tezgâhına koyuyor, birinci sınıf öğrencisiymişim gibi malzemelerin isimlerini tek tek söylüyordu. "Bu çubuk makarnamız. Neymiş? Çubuk. Uzun makarna. Saç makarna. Saç gibi." Ona tuhaf tuhaf baktım. "Bu ne? Bu da nesi? Mmm, mis kokan fesleğen. Neymiş? Tekrarla. Repeat after me,[1] Lavin. Fesleğen..."

"Senin ruhsal sıkıntıların var," dedim.

"Zihinsel," diye dalga geçti kendisiyle. "Bak şimdi..."

"Kardelen," dedim bir anda.

"Bu fes..."

"Kardelen."

Omzunun üzerinden bana merakla baktı. "Hım?"

"Sayende artık yalnız değilim," dediğimde duraksadı, yüzündeki tüm ifadeler çekildi, ay çukuru gözleri ise duygularla parlıyordu. "Varlığın için teşekkür ederim. Ve fesleğenli makarna için de."

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

"Ben seni hiç yalnız bırakmam ki. Hep fesleğenli makarna yaparım sana. Seni bırakmam."

"Ben seni hiç yalnız bırakmam ki," diye fısıldadım başımı arkaya doğru atıp Kartal'ın çenesine yaslayarak. Gözlerimi kaldırdım ve ileri doğru kıvrılmış kirpiklerine bakarken konuştum. "Hep fesleğenli makar-

[1] (İng.) Benden sonra tekrarla.

na yaparım sana. Seni bırakmam." Şakaklarımdan aynı anda kayan iki iri gözyaşı boynuma kadar aktı ve yutkundum. "Ben de seni bırakmam."

Alnımı çenesinin altına alarak yavaşça çenesini tenime sürttü ve sakince konuştu. "Seni hiçbir zaman yalnız bırakmamak için beni senin yanında bıraktı."

"Yalnız değilim."

"Bomboş bir tarladasın, kurak bir arazide," diye fısıldadı Kartal, "hayal et bunu." Gözlerimi yumdum ve o susuz, kupkuru tarlayı hayal ettim. "Şimdi onu düşün, her zaman yüzünde olan gülümsemesiyle karşında duruyor." Yutkundum ve onu düşündüm, bir süre sonra tarlada onu gördüm. Beyaz uçuş uçuş bir elbisenin içinde, uzun, dalgalı saçları rüzgârın dokunuşlarıyla dağılıyor, bana bakıyor ve gülümsüyordu. "Ellerinde tohumlar tutuyor, gördün mü?" Kardelen avuç içlerini açarak avucunun içinde tuttuğu tohumları gösteriyor, rüzgâr saçlarını daha da sert uçuşturuyordu. "Şimdi eğildi ve yere, o kurak toprağa avucuyla küçük delikler açtı. Tohumları koyuyor, görüyor musun?" Onu hayal ettim. Eğilmiş, elleriyle açtığı oyuklara o tohumları bir bir ekiyordu. "Geri çekildi. Sana bakıyor. Ağla çünkü tohumlarının suya ihtiyacı var. Senin gözlerinden yağmadı mı en gerçekçi yağmurlar?" Yanaklarımdan birkaç gözyaşı damlası daha kaydı. Şimdi o kurak topraklar çatlıyor, tohumlar filiz veriyordu. Kardelen'in görüntüsü usul usul silinmeye başladığında şeffaflaşan teninin içinden arkasını görebiliyordum. Arkasında Kartal, Yunus Emre, Sibelay, Sahra, Neslihan, Burak duruyordu. Arkasında Alper duruyordu.

"Yalnız değilsin, kovanımın kraliçesi. Artık değilsin."

"Yalnız değilim," deyip gülümsedim, gözlerimi kapattım ve başımı yavaşça salladım. "Ama bil, sen de yalnız değilsin."

Dudaklarını saçlarıma bastırarak yavaşça gülümsedi; gülümsemesini göremedim ama dudakları saçlarımdayken dudaklarının hareketini hissedebildim. Yavaşça geri çekildiğimde o da geri çekilerek bana yer verdi. Onun kollarının arasına girip kollarımı ince beline sardım ve yanağımı göğsüne bastırarak mutfağın zeminine baktım. Bir süre konuşmadık ama bana sarıldı. Elini omzuma bastırıp beni bağrına basarak sıkıca sarıldı. Durum böyleyken konuşmasına, bir şeyler söylemesine gerek yoktu. Hatta başka bir şey yapmasına da gerek yoktu. O sarılı-

yordu ve kapanmaz sandığım yaralarımdaki kan geri çekiliyor, yaram daha az acıyordu.

"Kardeşim âşık olduğunuzu her fırsatta da gözümüze sokmazsınız ya," diye söylenerek içeri giren Yunus'u, yanağım Kartal'ın göğsündeyken sakin gözlerle izledim. Buzdolabını açıp soğuk su şişesini çıkardı, omzunun üzerinden bana bakıp yavaşça göz kırptı. "Ben soğuk suyumu içerken de sevgilisiniz," dedi sırıtarak. Ardından tezgâha doğru yürüyüp bir bardağa suyu doldurdu ve bize bakmadan içmeye başladı.

Kartal dudaklarını saçlarıma bastırdıktan sonra bakışlarını Yunus Emre'ye çevirdi. "Sana gönderdiğim şeyin içini açabildin mi? O gün herifin bilgisayarına o şeyi sokup bilgileri içine yüklerken çalışıp çalışmayacağından emin değildim."

"Dünya genelinde kullanılan bir casus o," dedi Yunus Emre. "En özel konuşmalara kadar almıştır içine. Emin ol verdiğin paraya değer."

O gece, sırtımı bir kurşunun deştiği gece Kartal'ın bilgisayara yerleştirip bilgisayarı açmadan doğrudan emdiği bilgileri hatırladım. Yanağım Kartal'ın göğsündeyken kaşlarımı çatarak Yunus Emre'ye bakmaya devam ettim. Boş bardağı tezgâha bıraktı ve sırtını tezgâha dönerek ellerini tezgâhın kenarlarına bastırıp Kartal'a baktı.

"İçini hâlâ inceliyorum ama kayda değer bir şey çıktığı söylenemez."

"Çıkmayacağını ben de biliyorum. O gece yaşananlardan sonra birinin olayı Sadık Parlak'a yüklemeye çalıştığı çok açık," dedi Kartal, sesi kaskatıydı ama kolları sesinin aksine şefkatliydi. "Yine de o şeyi elden çıkarmayalım. Kim bilir belki başkalarının da bilgisayarları lazım olur bize." Şeytani gülümsemesini göremesem de hissettim, sessizce yutkundum.

"Bunun için yenisini temin etmek lazım. O tek kullanımlık," dedi Yunus Emre. "Ve epey pahalı bir parça."

"Hallederiz," dedi Kartal sadece.

"Asıl olayı ne yapacaksın?"

Bir an Yunus Emre'nin bu söylediğine anlam veremedim.

"O gece yaşanan hiçbir şey ona bunu yaşatanın yanına kalmayacak," dedi Kartal, yine ser veriyor ama sır asla vermiyordu. Zihnimdeki anılar depreşti ama anıların elini tutup onların yanına çekilmedim. Bu gece tüm bu olup bitenleri düşünmek istemiyordum.

"Seni en azından Lavin'in yanında bu konuyla ilgili sıkıştırmayacağım," dedi Yunus Emre. Yutkundum ama mimiklerim yüzümün

arkasına, ruhuma gömülmüş gibi ifadesizce Yunus Emre'ye bakmaya devam ettim. "Yine de doğru adımlar atıyor olduğundan emin ol. Bizi tehlikeye sokuyor olman hiçbirimizin umurunda değil ama kendini tehlikeye atıyormuşsun gibi bir his var içimde. Bu hissi de hiç sevdiğim söylenemez." Yavaşça mutfağın çıkışına yürümeye başladı. Tam kapıdan çıkacakken omzunun üzerinden bana baktı. "Bir de Alper'e o şapkayı verdiğini hâlâ unutmadım, bilgin olsun."

"Kaçık herif," diye söylendi Kartal.

Yunus Emre gittiğinde Kartal'a, "Seni Alper'den çok kıskanıyor," dedim. "Onu ilk defa böyle gördüm."

"Aslında Alper'i çok sever," dedi ve ekledi: "Ama güzel bebeğim, lütfen unutma. Bir insan beni seviyorsa, diğer sevdiği herkes geri planda kalıyor..."

"Kendini beğenmiş misin sen biraz?"

"Biraz mı?" Kollarını belime sarıp ellerini bel boşluğumda birleştirerek bana alay dolu bir bakış attı. "Sence ben birazla yetinecek bir adam mıyım?"

"Değilsin," dedim gözlerimi kaldırıp ellerimi yavaşça ensesine taşıyarak boynuna sarılırken. "Yoksa beni istemezdin."

"Senin de benden eksik kalır yanın yok..."

"Kabul et, Alaşan. Senden daha fazlasıyım..."

Dudakları neşeyle yukarı kıvrıldı ama benim yüzüm akıttığım gözyaşlarımdan dolayı hâlâ gergindi, o yüzden gülümserken cildim gerilip acıdı.

"Kabul ediyorum, Sönmez," dedi esrarengiz bir ses tonuyla. "Sen sadece benim değil, herkesin ve her şeyin fazlasısın."

"Kabul etmen güzel," diye fısıldadım.

"Bunu bana sen kabul ettirdin."

"Etleri halletsen iyi olacak, makarna çoktan oldu."

"Beni başından savmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

"Sadece acıkmış bir Alper fazla geveze olabiliyor," diye fısıldadım gülümseyerek.

"Doğru dedin..." Tam onun kollarından sıyrılacaktım ki beni belimden kavrayarak kendine doğru çekti. Bedenim bedenine bir ağacın kökleriyle yaslı durduğu toprağa yaslandığı gibi yaslandı. Bakışları önce dudaklarıma, ardından kendi resmini çizdiği harelerime yerleşti. "Sana bir şey söyleyeceğim ama takıntılı bir yavşak gibi görünmek istemiyorum."

Tek kaşımı havaya kaldırırken, "Nedir o söyleyeceğin şey?" diye sordum.

"Önce bir söz ver." Kaşlarını çattı. "Birden alevlenmeyecek, sonuna kadar dinleyeceksin. Takıntı yaptığımı düşünmüyorum."

Merakla karışık bir mırıltı çıkardım. "Önce duymam gerek."

"Hadi ama, mızıkçılık yapma. Seni biliyorum. Bunu yanlış anlayabilecek bir kadınsın."

"Öyle bir kadın değilim, demek ki söyleyeceğin şey yanlış bir şey ki öyle anlıyorum," dediğimde dikkafalılığım onu gülümsetti ama ben artık gülümsemiyordum. Gözlerimi yüzüne dikmiş, ondan gerçekleri söküp parçalayarak almak ister gibi bakıyordum. Bir eli beni serbest bırakıp yüzüme yaklaştı, yüzüme düşen açık renk saç tellerini arkaya iterken yüzümü büyük bir dikkatle inceledi.

"Seni her şeyden kıskanıyorum," dediğinde başta bu itirafı kaşlarımı çatmama neden oldu ama gözlerindeki ifade beni yargılamaktan uzaktı; hatta bana hayran gibi bakıyordu. Durup onu daha dikkatli inceledim ve konuşmaya devam etmesini bekledim. "Özellikle de güzelliğini değil, duruşunu ve olduğun kişiyi göz hapsine alan herifleri daha çok kıskanıyorum." Parmakları yüzümde kaydı, belimde duran elini bel boşluğuma daha sert bastırıp beni kendisine yapıştırdı. Kalp atışlarım göğsümü bir sarmaşık gibi sardığında ona aynı ifadeyle baktım. "Çok güzelsin, evet," dedi, gözleri dudaklarımdan sıyrılarak gözlerime tırmandı. "Bu seni kıskanmam için yeterli bir sebepken bir de öylesine güçlü ve farklısın ki bu üzerindeki ilginin daha da artmasına neden oluyor." Gözlerini kısarak yüzümü belleğine kaydetmek istiyormuş gibi uzun uzun baktı bana. "Yeteneklisin, güçlüsün, duru bir yanın var ve savaşçısın. Tıpkı Zeyna gibi. Savaşçı prenses. Hatta kraliçe. Sana boşuna kovanımın kraliçesi demedim."

Bedenim bedenine yaslı duruyorken parmaklarımı ense köküne bastırıp yavaşça o noktayı okşadım. Gözlerini kıstı. Parmak uçlarım kısa saç tellerini kavrayıp onları uysallaştırmak istiyormuş gibi geriye yatırarak taradı. "Tüm bunları söylemenin bir sebebi olmalı, Alaşan. Seni dinliyorum."

"Evet," dedi, "sebebi sensin." Elini belimden yavaşça kalçama indirdi ama bu hareketi erotik değildi, daha çok içimde uslu bir şekilde uzanan haşin bir duyguyu uyandıran, hoyrat bir duyguydu. "İnanıl-

maz göz alıcı olduğumu biliyorum ama seni göz hapsine alan herifler de yüzlerine bakılmayacak türden herifler değil." Bir an bu itirafı beni şaşırtsa da gözlerimi ondan ayırmadan yüzünü izlemeye, tepkilerini ölçmeye devam ettim; bunu yaparken yüzüm son derece mimiklerden arınmış ve ifadesizdi. "Şu geçmişten gelen herif," dedi adını anmadan, "ve Ogün, seni çok izlemesinler."

Dudaklarım aralandı. "Ogün mü?"

"Evet," dedi, ılık nefesi yüzüme akınca ona daha yoğun gözlerle baktım. "Niyeti ne olursa olsun, hayranlık ya da beğeni, umurumda değil. Gözlerini sana dikmeye devam ederse onun gözlerini yerinden çıkarırım."

"Yalnızca..."

"Hissettiğini biliyorum," deyince durup ona baktım. "Onun sana hayranlık beslediğinin farkındasın. Bu hayranlığın bir adım sonrası olursa bu oyun burada biter, onu elimden kimse alamaz."

"Ogün Sergüzer'i mi kıskanıyorsun yani?" diye sordum dudaklarımda bir kıvrımla.

"Evet. Ayrıca şu sarışın da aranızı yapmaya falan çalışıyor gibi bir his aldım." Bir an durdu. "Ulan bu cümleyi kurduğumda neden birden içim bu kadar kaynadı? Gidip bir şeyler yumruklayacağım."

"İrem seninle aramda olanları bilse böyle bir şeyi yapmaya çalışmaz," dediğimde bana dik dik baktı.

"Keşke en başından seni sevgilim olarak tanıtsaydım. Aslında hâlâ geç değil." Ona düz düz baktım. "Ne? Eskiden amca kızları, dayı kızlarıyla falan evlenirlermiş. Korkunç değil mi? Kulağa çok da iğrenç geliyor. Neyse, evlen benimle hala kızı."

"Hala kızı mı? Kusacağım şimdi. İğrenç."

Gözlerimin içine baktı ve sordu: "Evlenecek misin?"

Geçmiş ve gelecek iki farklı yol ayrımıyken biz şimdide, yani o ikiye ayrılan yolun ortasında durmuş birbirimize bakıyorduk. Kendimi hiç bembeyaz bir gelinliğin içinde hayal etmemiştim. Hayal etmem gereken çok farklı şeyler vardı. Baş etmem gereken bir hayat vardı. Ama o, şaka bile olsa bu soruyu sorduğunda bedenimde salınan o beyaz gelinliği hayal etme şansı bulmuştum. Bakışlarım yüzünden ayrılmadı, o da durmuş beni izlemeye devam ediyordu ama bana öyle bir bakışı vardı ki sanki hayallerimi göz bebeklerimin içinden izliyordu.

Kartal'ın uzun, kıvrımlı kirpiklerine, kemiklerin hâkimiyet sürdüğü yüzüne, akşam güneşi rengindeki gözlerine baktım. Soluk kesecek kadar güzeldi. Kendimi onun yanına koydum, onunla hiç öyle bir aşamaya girebilir miydik bilmiyordum ama kafamın içinde bile bu görüntü var olunca kalbim ayaklarımın önüne seriliyordu.

"Bir cevap vermeyecek misin?" diye fısıldayınca ılık nefesi yüzüme yayıldı. Rüzgârına kapıldığım sesi zihnimde bir defa kendini tekrar etti. Yutkunup başımı farklı yöne çevirirken hissettiğim duygunun ne olduğunu bilmiyordum ama verdiğim tepki utanmaya yakın bir şey gibiydi. Bu duygu her ne ise Kartal'ı gülümsetmişti.

"Ne oldu?" diye sordu kısık, içimi yangın yerine çeviren bir sesle. "Karım olma düşüncesi seni heyecanlandırdı mı?"

Gözlerim karanlığa usulca çekilen bir canavar gibi boşluktan çekilerek ona çevrildiğinde inimden sızan karanlık, onun ışığıyla boğuldu. Gözyaşları gözlerimden yanaklarıma sızalı çok olmamıştı ama şimdi kalbim başka bir duyguyla alevler altında kalmıştı. Durdum ve yalnızca onun gözlerinin içine baktım, o da benim gözlerimin dibine bakarak ruhumu okuyordu.

"Seni de benim kocam olma düşüncesi heyecanlandırmış olmalı," dedim birden meydan okur gibi. Yüzündeki ifadeler buzların altına gömülmüş gibi dondu. Gözleri ise yakamoz gibi parlıyordu.

Ona âşık olmadan önce hayaller zihnimden çekilmiş, var olan gerçekler hayatıma çökerek beni hislerden arınmış bir canavara çevirmişti. Şimdi Kartal, elindeki ışıkla o canavarın yaralarını iyileştiriyor, bana yeniden hayal kurmayı öğretiyordu.

Şimdi hayallerimin altında Kartal Alaşan'ın imzası vardı.

Şimdi kurduğum her hayalde yanımda o, kalbimde umut vardı. Acı çekiyordum, bu doğruydu ama çektiğim acıda bile yanımdaydı; ben acıyı iliklerime resmeden bir ressamken bile fırçamı daldırdığım boya oydu. Bana her duygunun rengini veren oydu. Kartal Alaşan'dı.

"Kim bilir," dedi beni serbest bırakmadan hemen öncesinde. "Belki bir gün ben senin kocan olurum, sen yanımda karım olarak duruyorken." Bu cümleyle eş zamanlı olarak sırtını bana dönüp tezgâha doğru ilerledi. Ben cümlesinin şokunu atlatamamışken etleri hazırlamak için tavayı ısıtmaya başladı. Olduğum yerde onun ektiği cümlelerin yankısını içimde hissederek öyle-e durmuş onu izliyordum.

Sahra, "Hey, yardım gerekiyor mu?" diye sorarak kafasını mutfak kapısından içeri uzattığında hâlâ Kartal'ın beni bıraktığı noktada dikiliyordum. Bir an durup iri, yeşil gözleriyle yüzüme baktı, sonra gözleri Kartal'a çevrildi, birkaç saniye sonunda yeniden bana baktı. Kafasını iki yana sallayarak soru sorar gibi gözlerini kırptı.

"Ekmekler," dedim birden elimi kaldırıp enseme atarken. "Neden onları masaya götürmüyorsun?"

"Hım? Tabii ki götürürüm." Bana iri gözlerini kısarak baktı. "Elbette götürürüm, tabii, neden olmasın?"

"Tabii," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Hemen öyle yapalım. Sen ekmekleri götür, ben makarnaları servis edeyim. Etler de o sırada pişmiş olur. Değil mi, Kartal? Evet, bence öyle."

"Evet," dedi Sahra şaşırmış gibi. Kartal sırtı dönük etleri kızartırken sessizdi ama içimden bir ses sırıttığını söylüyordu.

"Kötü birisin," diye homurdandım Kartal'ın duymayacağını bile bile. "Salak."

"Sen bir benimle koridora gelsene Lavinciğim, ekmekler ile ilgili konuşalım," dedi Sahra. Bir an ona şaşkınlıkla baktım. Kısık sesle fısıldadı. "Yürüsene kızım."

"Ne ekmeği, Sahra? Ne konuşacağız?"

"Kızım yürüsene!" Kartal'a baktı. "Yani Lavinciğim bir gelir misin, hayatım?"

Koridora çıktığımız an beni kolumdan kavrayarak kenara çekip göz ucuyla mutfağın açık kapısına doğru baktı. Mutfakta yanan ışık, karanlık koridora ince bir şerit gibi uzanıyordu.

"Sen neden öyle pancar gibiydin? İçeride bir şey mi oldu?" Bana pis pis sırıtarak baktı. "Lütfen bana seni bir balık gibi tezgâha yatırıp kılçıklarını ayıkladığını söyle..."

"Ne diyorsun ya?"

"Seni tezgâha vurup içini temizlemedi mi, Lavin? Belki küçük bir tasla üzerine biraz su atmıştır. Tıpkı tezgâhtaki taze balıklara yapıldığı gibi..."

"Senin ne pis fantezilerin var ya?"

"Ne o, aklın hemen fantezilere kaydı? Ben gerçek bir balıktan söz ediyordum. Sen tezgâhta müstehcen şeyler yaptığınızı falan mı hayal ettin yoksa?" Bana omzuyla sertçe vurdu. "Yoksa yaptınız mı?"

"Kızı sıkıştırmayı bırak, meraklı," diye söylenen Neslihan lavabodan çıkmıştı. İrkilerek ona baktım. Bana sırıtıp Sahra'ya kötü kötü baktı. "Kimse senin seks hayatını sorgulamıyor, sen de ona bunu yapmayı bırak. İster tezgâhta yaparlar, isterlerse halka açık bir yerde..."

"Nes," diye homurdandım.

"Efendim bebeğim? Sadece akıl veriyordum, bilirsin işte." Sırıttı. "Sahra, onu rahat bırak. Hâlâ aralarında bir şeyler olmadığını düşünüyorum..."

"Buna kim inanır?" diye sordu Sahra.

"Kadir İnanır," dedi Sibelay kafasını koridora doğru uzatarak.

"Haha," diye homurdandım. "Yürüyün de masayı hazırlamama yardım edin."

Evde ağır bir sigara kokusu vardı.

Karanlığın sardığı evin içinde bir hayalet gibi ilerlediğim saniyelerde, salonda çalışan televizyonun ışığı belli belirsiz bir ışık hüzmesi yaratarak karanlık koridora yansıyordu. Casper'ın açık duran yatak odası kapısından içeri girdiğini fark ettim. Islak saçlarımı kulağımın arkasına iterek salona ilerledim ve koltukta uzanan Yunus Emre'nin üzerini ayak ucuna bıraktığım pike ile örtüp bakışlarımı televizyon ekranına çevirdim. Yerde gece boyunca içtikleri biraların şişeleri vardı, şişelerden birkaçı devrilmiş ve içlerinde kalan son birkaç damla bira yere yayılmıştı. Televizyonda oldukça eski bir dizi oynuyordu, o kadar eski bir yapımdı ki görüntü karıncalanıyordu. Sehpanın üzerindeki ağzına kadar dolu kül tablasını aldıktan sonra son kez omzumun üzerinden Yunus Emre'ye baktım. Televizyonun ışığı yüzünde bir yanıyor, bir sönüyordu; derin olmasa da beni duyamayacağı bir uykunun kollarında olduğu belliydi.

Alper, Kartal ile uyumaya başlamadan önce kullandığım yatak odasında yatıyordu. Burada uyumayı seçen Yunus Emre'ydi. Bir süredir koltukta uyuduğunu zaten biliyordum. Kendi evinde bile yatak odasını kullanmıyordu. Yatak ile bağı kopalı çok uzun zaman olmuş olmalıydı.

Tam ondan uzaklaşacaktım ki kucağında duran kırlente daha sıkı sarılarak yutkundu. Bu sesi duymak içimi ılıederlendirdi, yavaşça ona

baktım. Kaşlarının ortasında bir yarık vardı, uykusunun ne kadar huzursuz olduğunu belli eden, kâbuslarla köşe kapmaca oynadığını gösteren bir yarıktı bu.

"Yaran bu gece daha az acısın," diye fısıldayıp gülümseyerek üzerindeki pikeyi biraz daha yukarı çektim ve onu boynunun altına kadar örttüm. "İyi geceler."

Televizyonu kapatmadım. Belli ki teninde bir ışık dolaşsın istiyordu. Salondan çıkıp karanlık koridora girdim, dolu kül tablasını mutfaktaki çöp kovasına boşalttıktan sonra bir bardak su içip Kartal'ın yatak odasına doğru ilerledim. Yatak odası hemen hemen karanlıktı, sokak lambası içeriyi aydınlatıyordu ama çok değildi. Lambaderi yakıp kızıl ışığın içeriyi aydınlatmasını sağladıktan hemen sonra elbise dolabının önünde üzeri çıplak hâlde dikilen Kartal'ı gördüm. Altında sadece bir eşofman vardı. Kafasını ve gövdesini içinden çıkardığı tişörtü bir top hâline getirip kenara bırakırken omzunun üzerinden bana bakıyordu. Lambaderin ışığı doğrudan çıplak bedenine çarparak bedenini aydınlatmıştı.

"Hepsi uyudu," dedi rahatlamış gibi. "Bir an hiç susmayacaklar sandım." Derin bir nefes alarak tamamen bana doğru döndü. Islak saçlarıma baktı. "Duş iyi gelmiş olmalı."

"Evet," dedim kuru bir sesle. Gözlerim yatakta kafası hafif aşağı sarkmış, patilerini çenesinin altına almış Casper'a dokundu. Uykulu gözlerle sakince beni izliyordu. Tekrar Kartal'a baktım. "Sen duş alacak mısın?"

"Uyumadan önce alacağım," dedi. "Leş gibi bira kokuyorum."

"Alkol kokusu senin üzerinde yabancı durmuyor, alışkınım," dediğimde sırıttı ama ben gülümsememiştim, bu kadar içiyor olması güzel değildi.

"Durgun görünüyorsun," dedi bir anda.

"Duş alınca bedenim gevşedi." Temiz kıyafetlerin içindeki bedenim gerçekten gevşemiş hâldeydi. Sadece ıslak saçlarım kafama ağırlık yapıyordu ama kuruduklarında eminim bebek gibi derin bir uyku çekecektim.

"Bir şeyler izlemek ister misin?"

Sorusu üzerine kaşlarım çatıldı. En son onunla Tom ve Jerry izlemiştik, o günden beri hiçbir şey izlememiştim. Aslında uzun zamandır oturup bir şeyler izlediğim de yoktu. Genel olarak hep bir koşturma-

ca hâlinde olduğumuzdan fırsatım olmuyordu. Hem fırsatım olsa bile oturup kafamı bir şeylere yorabileceğimi sanmıyordum. Bazen dizi ya da film izlemek de açık bir zihin, rahat bir ruh hâli istiyordu ve bunlar maalesef bende mevcut olan şeyler değildi.

"Ne izleyeceğiz?"

Bana dikkatle baktı. "Sen ne istersen, fark etmez."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Yani sana şimdi oturup benimle Winx izle desem oturup benimle Winx[1] mi izleyeceksin?" diye sordum dalga geçer gibi.

"Seninle izleyeceksem neden olmasın?"

Bir an kaşlarım hayretle havaya kalktı. Yavaşça odanın kapısını kapatarak içeride ilerledim. Bedeninin etrafında bir çember oluşana dek dönüp gözlerim sırt kaslarında dolaşırken kollarımı bedenime sardım.

"Ne zamandan beri verdiğim her şeye bu kadar razısın?" diye sordum kendimi beğenmiş gibi gülümserken.

Bu soru onu güldürdü. Gülerken omuzları yukarı kalktı, gözlerim kollarını saran dövmelerde dolaştı. Büyük ve birbiriyle uyumlu dövmeleri izlerken dudaklarım yukarı kıvrılmıştı.

"Hayatımda hiç Winx izlemedim," dedi. "Sen izler miydin?"

"Küçükken en sevdiğim çizgi diziydi," dediğimde omzunun üzerinden bana baktı. Beni göremeyince elimi tutarak beni yavaşça önüne çekti. Ellerimi kaslı göğsüne koyup kafamı kaldırarak suratına baktım. Gözlerini indirmiş, uzun uzun beni süzmeye başlamıştı.

"Konusu neydi bu Winx'in?"

"Periler falan," dediğimde bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Tam hatırlamıyorum ama o zamanlar izlemesi çok keyifliydi." Gülümsedim. "Babam beni görüntü olarak hep Stella'ya benzetirdi."

"Seni konu alıyorlardı yani," dediğinde kaşlarımı kaldırarak sırıttım. "Stella'yı merak ettim. Kesin çok güzel bir şeydir..."

"Hadi ya?"

"Evet, sana benziyormuş sonuçta..."

"Ay ve Güneş perisiydi," dediğimde kaşları havalandı.

"Şimdi onu daha da merak ettim, Lavinia."

---

[1] Iginio S[illegible] arafından oluşturulan İtalyan/Amerikan animasyon televizyon dizisidir.

"Lavin," diye düzeltip parmaklarımı kaslı, sert göğsünde kaydırdım. Gözlerim uzun tırnaklarımın turladığı göğsüne dokundu. Kızıl ışığın altındaki teninde dolaşan tırnaklarım görüntüyü şehvetli hâle getiriyordu. Yutkunarak gözlerimi o baş döndürücü ve aklımı çelen görüntüden uzaklaştırıp ona çevirdim. Gözlerinin içinde kendimi kızıl bir denizin içinde boğulurken görmüştüm.

"Güzel ismini ağzımdan duymayı çok seviyor olabilir misin?"

Sorusu üzerine, "Yalnızca düzeltiyorum çünkü ismim Lavin," diye fısıldadım. Dudaklarıma düşen bakışları karanlıktı.

"Düzeltiyorsun çünkü ağzımdan adını duymak seni delirtiyor," dedi. Sesi bir gölge olup üzerime çöktüğünde yutkunup ona gözlerimi kısarak baktım. "Yalan mı? İtiraf et, Lavinia."

"Beni delirtmek istiyorsan neden bana ismimle hitap etmiyorsun?"

"Ağzını yalamamı istiyor gibi konuşuyorsun." Dudaklarını yalayarak bana baktı. Sanırım bunu istiyordum. Bunu ona söylemedim ama gözlerimde bunun cevabını açık ve net, tüm çıplaklığıyla gördüğüne emindim. Yine de orada öylece durdum ve bize eziyet etmeye devam ettim. "Pekâlâ..."

Derin bir nefes alıp bir süre sustu, ben de sessizdim. Onu izliyordum, o da beni...

"Benimle Winx izle," dedi birden. "Senin çocukluğunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Buna sevdiğin şeyler de dahil."

Bir an tereddütte kalarak, "Emin misin?" diye sordum. Kendini böyle şeylere mecbur hissetsin istemiyordum. Başımızda bin türlü şey varken bir de onun kafasını yormak, onu sıkmak istemezdim. Akşam güneşi gözlerini yüzüme dikkatli bir şekilde dikince ciddiyetini kavrayıp sertçe yutkunarak başımı salladım. "Tamam, olur."

"Güzel." Yavaşça benden uzaklaşınca ellerim boşlukta kaldı. Sehpanın üzerinde kapalı hâlde duran siyah dizüstü bilgisayarını alarak yatağa çıktı ve bakışları beni buldu. "Yatağa gelmeyi düşünüyor musun, Ay ve Güneş perisi?"

Şaşkınlığı bir kenara bırakarak yatağın üzerine çıktım. Kartal, dizüstü bilgisayarın kapağını kaldırdı ve bilgisayar açıldı. Sırtımızı yatak başlığına yasladık, başımı onun omzunun üzerine yerleştirdim ve açılan bilgisayarın ışığı yüzlerimizi aydınlattı. Gözlerimi kısarak ekrana baktığım sırada Kartal ekran ışığını kısıp, "Böyle daha iyi, bal gözler

acımasın," dedi. Yanağımı omzuna sürterek sessiz bir sırnaşmayla ona cevap verdiğimde bu onu güldürmüştü.

"Ne yazmam gerekiyor?" diye sordu arama motorunu açıp parmaklarını ışıkları yanan klavyenin üzerinde bekletirken. Yanağımı omzundan çekmeden bir elimi klavyeye uzattım ve tek parmağımla yazmaya başladım. "Vay canına bilgisayar faresi, tek elle ne kadar hızlı yazıyorsun öyle..."

"Zamanında az bilgisayar oyunları oynamadı bu eller," diyerek sırıttım.

"Oyun mu oynuyordun bir de?"

"Evet," dedim. Sayfalardan birine tıkladım. "İşte burada. Birinci sezon, birinci bölüm." Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda ekrana değil de bana baktığını görünce yutkundum. Casper kafasını dizime koymuş, iştahla büyük patisini yalıyordu. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Bilmediğim ne kadar çok yönün varmış," dedi. Sesinde anlam veremediğim bir duygu vardı, bu duygunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama beni şaşırtmıştı. "Tamamını bilmek, öğrenmek isterdim." Gözlerimi kıstım, o da yutkundu. "Bana neden tuhaf şeyler istiyormuşum gibi bakıyorsun? Düpedüz seni istiyorum."

Gülümsedim. "Bu beni istemekten fazlası gibi görünüyor."

"Seni istemek demek, seninle ilgili, senden gelen, seni alakadar eden her şeyi istemek değil midir zaten, Lavin?"

Duygular gözlerime çöktüğünde bakışlarım yavaşça ondan uzaklaşarak ekrana çevrildi çünkü gözlerimde yarattığı fırtınayı görsün istemiyordum. Sonra birlikte çizgi dizi izlemeye başladık. Bu en başında yadırgayacağım bir şey olsa da artık bize çok uzak bir şey değildi.

2

Fönlü saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru atarken son kez aynadaki görüntümü baştan aşağı süzdüm. Siyah, göğüs dekoltesi ve kolları transparan tülden mini elbisenin içinde alışkın olmadığım bir görüntüde değildim. Son zamanlarda böyle giyinmeye, bu şekilde görünmeye alışmıştım. Dudaklarımdaki bordo ruj, ayağımdaki bordo, önü açık topuklularla hemen hemen aynı tonlardaydı. Gözlerimi boş bırakmıştım çünkü zaten bordo ruj sürmüşken bir de üzerine yoğun bir göz makyajı

yaparsam çok ağır kaçacağını düşünmüştüm. El ve ayak tırnaklarımı süsleyen siyah ojeler doğru seçim olmuştu. Kısa, çivili, dikdörtgen şeklindeki çantamı omzuma attıktan sonra makyaj masasının önündeki parfümü alıp uzaktan boynuma doğrultarak yavaşça sıktım.

Dudaklarımda yarım yamalak bir tebessüm vardı. Aslına bakılacak olursa akşamdan beri aynanın önünde durmuş, yüzüme yapay bir gülücük oturtmaya çalışıyordum. Bu gece hünerlerimi sergileme zamanıydı. Sahte Instagram hesabıma birkaç fotoğraf yüklemiştim ama hiçbiri bana ait fotoğraflar değildi. Sibelay'ın önceden kullandığı gibi sanatsal bir hesap olarak devam ettiriyordum. Yine de öne çıkarılan kısmına birkaç hikâye koymuştum. Bunlar gün içinde çektiğim basit fotoğraflar ve kısa video kayıtlarından oluşuyordu. Gerçekten bu sahte Instagram hesapları oldukça iyi bir fikirdi. Bu gece İrem ve diğerlerini Instagram üzerinden takip eder, aralarına daha rahat sızardım. Üstelik tıpkı onlar gibi normal olduğumu göstermek için de oldukça iyi bir fırsattı. Garipti. Artık sosyal medya kullanmayan insanlara farklı gözle bakılıyordu. Oysa ben kendi hayatımda da her şeyden uzak bir yaşantı sürdürüyorken de sosyal medyadan olabildiğince uzak duran biri olmuştum.

Çantanın içinden cep telefonumu çıkarıp ekranın üzerinde beliren saate baktıktan sonra sakince odadan çıktım ve karanlığın çöktüğü koridora baktım. Banyonun kapısı açık duruyordu, hoş bir koku duvarlara sinmişti. Biraz sabun, erkek şampuanı ve tıraş losyonu kokusu... Çekici kokuyu ciğerlerime çekerken kokuya doğru ilerledim ve topuklu ayakkabılarımdan çıkan sesler koridorda büyüyerek her yana yayıldı.

Hemen banyonun önünde durduğumda lavabonun tezgâhına yaslanan Kartal'ı görmek beni biraz daha derin gülümsetti. Tıraş olmuştu, kemikli yüzü şimdi daha pürüzsüz görünüyordu ve düğmeleri açık duran bordo, üzerinde beyaz, dikey çizgileri olan gömleği de ona epey yakışmıştı. Altında gömleğinin eteklerini içine alan siyah bir pantolon vardı, hemen onun altında da ayaklarında ilk kez gördüğüm, etiketi yere sarkan pahalı ayakkabılar... Dudaklarımdaki gülümseme genişleyerek bir sırıtışa dönüştüğünde omzunun üzerinden çatık kaşlarla bana baktı. Ama kaşlarını çattıktan hemen birkaç saniye sonunda gözleri beni baştan aşağı süzmüş, kirpik diplerine kadar yayılan hayranlık bedenimi bir sarmaşık gibi sarmıştı.

"Ayakkabının etiketini çıkarmamışsın," dedim keyifli bir sesle. Sesimdeki renkler onun da ilgisini çekmiş gibi kaşlarını alayla havaya kaldırıp gözlerini ayaklarına indirdi.

"Genelde ya postal giyerim ya da spor ayakkabı. Böyle zengin yavşak ayakkabısı pek giymiyordum. O yüzden etiketleri de üzerinde kalmış," dedi o da keyifli bir sesle. Avucunun içindeki losyonu boynuna sürüp yine avuç içleriyle boynunun derisini serinlettikten sonra tekrar bana baktı. "Şu züppe zengin kız kıyafetleri bile senin üzerindeyken çekici görünüyor."

Bedenimi kapının kenarına yaslayıp ona alaycı bir bakış attım. "Diyorsun?"

"Evet, diyorum." Saçlarını düzelttikten sonra bedenini tamamen bana doğru çevirip gözlerindeki ihtirası kısmadan beni dikkatlice inceledi. "Bunun eğlenceli bir parti olacağını düşünmüştüm ama o herif biraz yaşlı gibi düşünüyor. Yani onun eğlence anlayışı da yaşlı. Karımı da alıp sözleşme imzaladığım şirketin akşam yemeğine gidiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu aralar benden çok fazla *'karın'* olarak bahseder oldun," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Allah söyletiyordur belki Lavin..."

"Sen daha çok orada durup Ogün'ün yaşlı bir adam olduğunu bana aşılamaya çalışıyor gibi duruyorsun. Bir de karın olmam gerektiğini aşılamaya çalışıyor gibisin, bilemiyorum... Belki bana öyle gelmiştir."

"Öncelikle Ogün benden yaşlı," dedi, neredeyse gülecektim, "sonralıkla, neden olmayasın karım? Bence senin de gönlün var."

"Sen hiç evlenecek biri gibi durmuyorsun, biliyor musun?" Sorum bir an onu duraksattı, ben de bunu bu denli açık bir şekilde söylemeyi beklemiyordum.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu, sesi birden çok ciddi tonda çıkmıştı. Gözlerim yüzünü sıyırdı, gözlerinin içine odaklandı ve birkaç saniye susup bunun nedenini düşündüm. Sanırım onu yanında başka bir kadın varken hayal edemiyordum. Hayatında ben olmasaydım, demir attığı liman benim limanım olmasaydı, hayatında bir başkası olur muydu? Kartal bir başkasıyla evlenir, bir başkasına âşık olur, ona sevgilim, ona karım der miydi? Birden tüm bunları düşünmek karnıma

kramplar saplanmasına neden oldu. Bana doğru bir adım atınca yutkundum, gözlerindeki merak çukuru daha da derinleşmişe benziyordu.

"Sana bunu düşündüren ne diye sordum?"

"Evlenir miydin?"

Bakışları önce dudaklarıma, sonra da gözlerime tırmandı. Ne düşündüğünü idrak edemediğim saniyelerde eli yavaşça yanağıma kaydı, dokunuşuyla hafifleyen zihnim gözlerimi kısmam için diretti ve kirpiklerim gözlerimin üzerinde onun önünde eğiliyormuş gibi eğildiler.

"Bilmiyorum," dedi, bir an bu cevabı kalbimi sıkıştırdı. Hayatında ben olmasaydım elbette bir gün biri olacaktı ama düşüncesi bile bana kan revan hissettiriyordu. Kartal'ı başkasını severken, ona dokunurken, onunla ilgili hayaller kurarken ve benimle yarattığı anıları onunla da yaratırken düşünemiyordum. Bir an gerçekten çıldıracakmışım gibi hissettim. Bir his canımı nasıl bu kadar acıtabilir, olmayan bir şey beni nasıl bu denli incitebilirdi?

"Bilmiyor musun?"

"Evet," dedi, sonra ekledi, "çünkü seni ikna edemeyebilirdim."

Duraksadım. "O da ne demek?"

"Bir gün beni gerçekten fark edip benimle evlenmeye karar verene dek bekâr kalırdım ama beni sürekli görmezden gelemezdin, değil mi?" Dudakları yukarı kıvrıldı. Bakışlarım yüzünde asılı kaldı ve bir araya geldiğimiz kısıtlı zamanlarda bana dokunan buz gibi bakışlarının beni aslında ne kadar yaktığını hatırladım.

"Bana sürekli sinirini bozuyormuşum gibi bakıyordun," dediğimde, "Çünkü sinirimi bozacak kadar güzel görünüyordun," dedi hızlıca.

Yanaklarım ısındı. Geçmişteki bir anı suyun yüzeyine çıkıyormuş gibi hissettim. Gözlerimizin buluştuğu bir sonbahar akşamıydı, üzerimde ilk kez kendime çok yakıştırdığım krem rengi bir elbise ve o elbiseyi tamamlayan taba rengi paltom vardı. Güneş çoktan batmıştı ama gökyüzü hâlâ şafak söküyormuş gibi hissettiren huzurlu bir renkteydi. Açtığım kapının ardında onu bulduğumu hatırlıyorum; çok şaşırmıştım, gözlerimiz birleştiğinde her zaman hissettiğim o huzursuzluk duygusu yeniden kendini belli etmişti. Onun etrafındayken her zaman tedirgin ve diken üzerinde hissederdim. Ama o gece, gözleri yüzümden ayrılıp üzerimdeki elbiseye indiğinde ilk kez ne düşündüğünü merak ettiğimi hatırlıyorum. Ardından arkamdan Kardelen çıkmış, gözleri

hızla elbisemden ayrılarak kız kardeşine çevrilmişti ve kız kardeşine sıkıca sarılarak, "Çok güzel olmuşsun, sıpa," demişti. Kardelen'in kıkırtısı o akşam vaktinde duyduğum en güzel sesti, bir de huzursuz hissettiren bir ses vardı ki işte o da tam kalbimden yükselerek kulaklarıma dolan atış sesiydi.

Sessizliğim karşısında bir anının içinde boğulduğumu fark etmiş gibi, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım ve dudaklarımda yarım yamalak bir tebessümle, "Hiç," dedim. "En azından başka biriyle evleneceğin ihtimalini düşünmeme engel oldun."

"Bir ihtimalde bile başka biriyle evlenmemden korktun yani?"

"Beni asıl korkutan, başka birini sevme ihtimalindi," dediğimde bakışları yüzümde derinleşti.

"Şimdi başka birinin ihtimalinin bile nasıl hissettirdiğini biliyorsun öyleyse," dedi. Özay'ı kastettiğini anlayınca sessizce yutkunup gözlerini izledim. "Eğer bana bir şans verilse, onu yeryüzünden silerdim. Çünkü bir zamanlar onu sevdin." Dilini ısırdı, sanki bu cümleyi kurmak onun için çok zordu. Birdenbire öfkelendiğini hissettim. Öfkesini bana yansıtmak istemediğinden mi yoksa bu öfke onu mahvettiğinden midir bilinmez, birden sırtını bana dönüp banyonun içine doğru ilerledi. "Ben daha bu cümleyi kurunca kuduruyorum, köpeğe dönüşüyorum, deliriyorum, bu cümlenin bir zamanlar gerçek olmuş olması nasıl bir his bilmiyorsun. Köpek gibi kıskanmak bu sanırım. Önceden, çok çok önceden, biri bu tür bir kıskanmadan bahsedince bunun hastalıklı olduğunu söylerdim, şimdi kuduz köpekler gibi seni kıskanıyorum. Ağzımdan köpük çıkacakmış gibi kıskanıyorum."

Kaşlarımın ortasındaki çukurla, "Geçmişi değiştiremem," diye fısıldadım, ilk kez kendimi bu kadar net bir şekilde onun yerine koyabiliyordum. Ben var olmamış biri yüzünden bile böyle öfkeli hissediyorken o var olmuş hisler yüzünden kim bilir nasıl hissediyordu. "Geçmişte yaşanan hiçbir şeyi değiştiremem. Geçmiş değişse, eğer geçmişi değiştirebilsem ilk neyi değiştireceğimi biliyorsun. Şimdi buradayım, geçmiş burada, sen de buradasın ve artık yalnızca biz varız." Başını kaldırıp tavana baktığında yavaşça banyonun içine yürüyüp elimi açarak avucumu gergin sırtına bastırdım. "Belki bunu dosdoğru, olması gerektiği

gibi yapamıyorum. Belki tutarsız, belki kalın bir kabukla, belki inciterek ve meydan okuyarak yapıyorum bunu ama... Seni seviyorum."

Sırtındaki gerginlik avucumun içine doldu, avucumun içinde cam kırıkları varmış gibi canım yandı.

"Meydan okumasan, bu kadar bende, bu kadar benim, bu kadar deli sevdiğim olur muydun? Bilmiyorum. Ne olduysa içimde, sen bana meydan okurken oldu," dedi.

"Sen beni nasıl sevdiğini biliyorsun en azından. Ben sana çok hazırlıksız yakalandım."

Benim acı çekmeye alıştığım karanlık hayatımda, gerçek huzuru bana hissettiren tek kişi oydu.

Kardelen dışında.

"Beni sevdiğini söylediğinde garip bir şey oluyor," dedi, bu kadar açık konuşması artık beni şaşırtmadığından olabildiğince sakin gözlerle onun sırtını izledim. Birden bana doğru dönünce gözlerim gözlerine dokundu; kirpik diplerinde felaketimi gördüm.

Onu sevmenin ne kadar ağır olduğunu bir defa daha derinliklerimde, ruhumun en karanlık, en ışıksız kalmış, havasız kalmış kısımlarında hissettim. Gözleri kalbimi çarptıran, içimi nefeslerle dolduran, göğsümü atış hızlarıyla hırpalayan bir fırtına gibiydi. Sanki döne döne beni içine alacak, her parçamı kendi içinde koparark benden alırken sonunda dinip beni bir köşeye fırlatacaktı; beni köşeye attığında artık o kadar onun olacaktım ki kendimin hiçbir şeyi olacaktım.

Gözlerini bana diktiğinde kafamı kaldırıp asla teslim olmayacakmışım gibi meydan okuyarak baktım ona. Bu onun dudaklarında bir tebessüm yetiştirdi. Bakışları dudaklarım boyunca kayarak boynuma indi, boynumda asılı duran güneş kolyesine uzun uzun baktıktan sonra sertçe yutkundu ve benim de bakışlarım gömleğinin açık düğmelerinin arasından görünen ay kolyesine dokundu. Ben de yutkundum.

"Bir kadının beni, bana sadece sevdiğini söyleyerek her şeyi yaptırabilecek kadar esareti altına alabilmesi çok tuhaf. Bunu yadırgıyorum. Bunu reddettim ama kurtulamadım. Bunu istemedim ama yok edemedim. Bundan kaçtım ama bu şey peşimi bırakmadı, koştu, kovaladı ve sonunda enseme binip beni tutukladı. Sende bir şeyler var, bunu en iyi sen biliyorsun. Gözlerime bakınca bile biliyorsun. Hep bilirsin."

Dudaklarım yukarı kıvrıldığı an bakışları dudaklarıma dokundu. Çenemi kavrayıp kafamı yavaşça kaldırınca yüzüm onun gözlerinin önüne serildi ve kirpiklerimin altından ona dikkatle bakmaya başladım. Öyle bir bakıyordu ki sanki çenem böyle parmaklarının arasındayken beni sertçe öpmeye başlayacak gibiydi. Beni öptüğünü düşününce kalbim daha da hızlandı ve dudaklarımdaki sızının arttığını hissettim.

Kartal'ın beni öpmesini istiyordum.

Yüzünü yavaşça yüzüme indirdi, yüzünün gölgesi beni altına alarak tenimin altında dalgalanan kalbi arsızlaştırdı. Parmak uçlarımı omuzlarına koyup yavaşça bastırdığımda sanki ayağımın altındaki yer kayıyordu. Gözleri gözlerimden ayrılmadı. Beni öpmek üzere olmasının heyecanı tüm bedenimi zehirli bir sarmaşık gibi güçlüce sarmış ve ruhumu bile kötürüm bırakmıştı.

Dudakları dudaklarıma dokunmak üzereyken nefesi bir ateş gibi tenime yayıldı. Bana tüm bunları nasıl yapabiliyordu? Dudaklarına bakakaldım. Dudakları dudaklarıma bir nefes uzaklığındayken sivri köpek dişlerini göstererek gülümsedi ve bu kalbimi gümbürdetti. Açlık duygusuyla oluşan o hırçın dürtü beni ele geçirdi. Bir meydan okuma istiyorsa, bunu ona onu öperken gösterecektim. Hayır, göstermeyecektim. Ona bu meydan okumayı dudaklarımdan tattıracaktım.

Birden elim bir yılan olup onun ensesine kaydı, kolum boynuna dolandı ve tırnaklarımı sertçe ensesindeki deriye saplayıp dudaklarına doğru inleyerek dudaklarını dişlerimin arasına hapsettim. Bu çarpışma ondaki yabani duyguları ateşlemiş olacak ki dudaklarından kopan inilti ağzımın içine bir nefes gibi dolarak içime aktı. Dudaklarımın arasında duran dudaklarını dişlerimi bastırarak çizip sertçe ısırdığımda iniltisi arttı ve güçlü, büyük avuçları belimdeki yerini aldı.

Onu tüm tutkularımı serbest bırakıp içimde onun için yanan evin kapılarını, alevler o evin duvarlarını is lekeleriyle doldurmuşken açtım. Evin dışına uzanan alevler onu ateşten kollarının arasına alarak içeri çekti ve Kartal hiç karşı koymadan ruhumun derinliklerinde yanan evin içine çekildi. Tırnaklarımı ensesine daha sert bastırdığımda dişlerimin arasındaki dudaklarını geri çekmeye çalışmadı bile, sanki öyle bir an geldi ki dudaklarını ağzımın içine itmeye çalışan o oldu. Kalbimin ışları içimdeki tüm boşlukları atış sesleriyle inletiyordu.

Beni belimden kavramasıyla birlikte birden kucağına zıpladım ve uzun bacaklarım onun ince beline bir düğüm attığında elbisemin yukarı sıyrılarak beni çıplak bıraktığını hissettim. Kartal beni sertçe banyo duvarına bastırdı. İşte o an, artık o ve duvar arasındaydım; öpüşmemiz ise bir atın şahlandığı gibi şahlanarak tüm yüzümüze bulaşmıştı. Dudaklarını yüzümün her noktasında hissettiriyordu ve ilk kez böyle kirli öpüşüyorduk.

Onu istiyordum.

Onu sanki hayatımın her anında istemiştim.

O sanki onu tanımadığım zamanlarda bile benim istediğim tek şeydi.

Tırnaklarım omuzlarına indi, gömleğini kavrayarak sanki mümkünmüş gibi onu daha da kendime çekmeye çalıştım ve bu onu neredeyse inletti. Dudakları dudaklarıma sertçe çarpınca sızıyı dişlerimde hissettim ve inledim. Kartal, dudaklarının arkasında kopan karanlık iniltiyi yutup serseri bir gülümsemeyle beni daha da sert bir şekilde duvara bastırarak sıkıştırıp deli gibi öpmeye başladı.

Ellerim yüzüne tırmanıyor, omuzlarına geri iniyor, boynunda dolaşıyor, ensesine doğru kayıp bir yılan gibi onu sarıyordu. Tüm bunlar olurken onun dudakları sadece dudaklarımda değildi; dilimde, çenemde, tüm yüzümdeydi. Çıldırmış bir hırsla, belki de öfkeyle öpüşürken gözlerimiz kör olmuştu sanki. Parmaklarım saç köklerine daldı, onu saçlarından kavrayarak geri çekmemle kafası geriye doğru çekildi ve başı arkaya doğru yatarken gözlerini kısarak bana kışkırtıcı gözlerle baktı. Gözleri karanlık tarafından yutulmuş, tutku tarafından yakılmıştı. Gözlerim dudaklarına kaydığında göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki yutkunamamıştım bile. Bordo rujum dudakları da dahil olmak üzere tüm yüzüne yayılmıştı. Çenesinde, elmacık kemiklerinin altında, dudaklarında ve boynuna inen patikada rujun dağılmış lekeleri vardı.

"Siktir," diye fısıldamamla gözlerini daha da kıstı. Parmaklarım birden çenesine indi, onun kucağındayken çenesini sertçe kavrayarak kafasını daha da kaldırıp dudaklarına baktım. "Tüm ruju yemişsin. Yediğin her şeyi böyle yüzüne bulaştırıyor musun sen?"

"Bulaşanın senin suların olmasını tercih ederdim," dediğinde hırıltılı sesi göğsümün altındaki kalbi dengesiz bir ritimle çarpmaya zorladı.

"Hadi ya?" dedim nefes nefese, sesim alaycı çıksa da kurduğu cümle tüm bedenimi alevlerin içine itmişti.

"Seni istiyorum," diye inledi, "her an, her yerde. Aklına gelebilecek her yerde, her duygu durumunda, her olayın ortasında." Gözlerimin içine dudaklarına sinmiş ruj izleriyle bakarken kalbimi daha da harlamıştı. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabiliyor? Hiç anlamıyorum."

"Gitmemiz gerek," dedim gözlerim yüzünde dolaşırken, ben de tıpkı onun gibi nefes nefeseydim.

"Kalmak isterdim," diye inleyince dudaklarımı farkında olmadan ısırdım, bu onu daha da çıldırttı ve birden beni sırtımı dayadığım duvara daha sert bir şekilde bastırdı. "Tam şu an kalırsak sana neler yapabileceğimi tahmin edebiliyor musun? Etmene gerek yok. Yapabiliriz."

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, Doktor?"

"İşe yaramadığını söyleyebilir misin, Yabani?"

Nefes nefese, "Birazdan Neslihan ve Sibelay burada olurlar. Casper için..." dedim.

"Kapıyı açmayız."

Gülümsediğimde durup dudaklarıma baktı. "Onlara anahtar verdim."

"Siktir, şu an çıplak olabilirdim."

"Fazlasıyla giyiniksin. İndir beni..."

"Keşke beni de indirebilsek artık, Lavin..."

Yüzümü buruşturarak güldüğümde o da güldü. Dudaklarını çeneme bastırıp beni yavaşça indirince elbisemin kısa eteği bacaklarımı yeniden örttü ve gözlerimi kaldırıp yüzünü ruj lekeleri sarmış adama baktım. Derin bir nefes alarak banyo dolabına doğru ilerledim. Aynaya baktığımda benim de dudaklarımın ondan kalır yanı olmadığını görmüştüm. Dolaptan biraz pamuk çıkardıktan sonra pamuğa sıktığım yüz temizleme jeliyle Kartal'ın dudaklarını silmek için ona doğru döndüm. Tam karşımda suçlu bir erkek çocuğu gibi durmuş beni beklerken ne yapacağımı kestirmeye çalışıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Suçlu suçlu bakıyorsun," diye fısıldadım. Gözlerini kıstı ama bir şey söylemek yerine yavaşça yüzüne uzanıp pamukla dudaklarının kenarını, elmacık kemiklerini ve çenesini temizlemeye başladım. Pamuk ağzına geldiğinde yüzünü buruşturdu.

"İğrenç," diye homurdandı.

"Ruj da pek yakışıyor," dediğimde gözlerini kısıp bana kötü kötü baktı.

"Sen kendi ağzını temizle önce, sonra benimle dalga geçersin, kuzucuk," dedi.

Dilimi çıkarıp, "Çok konuşuyorsun," diye söylendim.

"Çok konuşursam ne olur? Beni yine dudaklarınla mı susturursun?"

"Buna pek bir hevesli görünüyorsun," dediğimde biçimli kaşlarını kaldırıp sırıttı.

"Kendi dudaklarını da temizle," dedi, "ya da iyi bir fikrim var." Elini birden bel boşluğuma koyup, avucunu bel boşluğuma bastırarak beni kendine çekip bedenini bedenime yasladı. "Ben temizlerim," diye fısıldadı esrarlı bir sesle. Gözlerini indirmiş bana üstten üstten bakarken ateşimi harlıyordu. "Dilimle."

"Edepsiz bir insansın, Alaşan. Seni kınıyorum."

"Bana diyene bak. Az önce ağzımı sömürdün. Sömürmedin hatta, somurdun." Bana alayla bakınca elimdeki ıslak pamukla sertçe ağzına vurdum. "Çok ayıp, bir hukuk insanı olarak birine bu şekilde vuramazsınız, Lavin Hanım."

"Hadi oradan," diye homurdanarak banyo aynasına doğru ilerledim. Dudaklarıma ve çeneme dağılmış ruju yeni bir pamuk yardımıyla temizlediğim sırada dış kapıya sokulan anahtarın döndürülürken çıkardığı sesi duymuştum. Kartal omzunun üzerinden banyonun çıkışına doğru baktı. Casper da sesi duyup koridora çıkmış, pürdikkat kapıya bakmaya başlamıştı.

Sibelay, "Gitmemişler," dedi, "banyoda fingirdeşiyor olabilirler. Banyonun ışığı açık."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı tekrar aynaya çevirdim. Neslihan'ın güldüğünü duydum. "Hey Casper," dedi sonra birden neşeyle. "Gel bana oğlum!"

Casper sallana sallana Nesli'ye koşarken Kartal kafasını banyodan dışarı uzattı.

Kısa bir sessizlik oldu.

Neslihan, "Ne zamandan beri bordo ruj sürüyorsun?" diye sordu Kartal'a.

"Silmemiş miydik onu ya?" diye sordu Kartal saf saf.

"Ha sürdün yani?" diye soran Neslihan'ın sorusu Sibelay'a bir kahkaha attırdı.

"Bu aşk bana ruj sürdürmedi de demezsin artık, Kartal," diye dalga geçti Sibelay koridordan.

"Espri yaptı Azer Bülbül," diye homurdandı Kartal, ardından bana doğru döndü. "Yavrum o dudağına ruj mu süreceksin ne süreceksen sür de çıkalım hadi."

Kartal yüzünü temizleyip evden ayrıldığında kızların sorularına kulak tıkayarak çantama attığım bordo ruju yeniden dudaklarımda gezdirdim. Üzerime ince bir ceket alıp sokağın anlık soğuğundan korunmak için bedenimi o ceketin içine gizlediğimde çoktan bahçeden çıkmış, park hâlinde duran cipe doğru yürümeye başlamıştım.

Bileğimde Kartal'ın bana aldığı saat vardı. Saate kısa bir bakış attım, saatin neredeyse dokuza geldiğini görünce rahat bir nefes alarak bakışlarımı araca çevirdim. Cipin ön farları yanıp söndü. Çok geçmeden bir tık sesi tüm sokağa yayıldı ve sokak lambasının ışığı altında süzülerek aracın ön yolcu koltuğuna uzanan kapıyı açtım. Soğuğu cipin içine taşısam da ışık benimle gelmedi. Ön yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapatmamla ışık dışarıda kaldı ve cipin içindeki karanlık, sessizliği sırtına alarak üzerime sindi.

Kartal aracı çalıştırdı, direksiyonu çevirip kaldırımda duran iki tekerleği aşağı indirdi ve sonra araç yolda pürüzsüz bir şekilde akarak ilerlemeye başladı. Emniyet kemerini bağlamamıştım. Isıtıcı çalışıyordu, bu yüzden bir süre sonra üzerimdeki ceketten kurtulup rahat bir pozisyon alarak önümde akıp giden yolu izlemeye başladım.

"Şu Ogün konusunda ciddiyim," dedi Kartal bir anda. Gözlerim yavaşça ona çevrildiğinde caddeye çıktığımız için belli aralıklarla yol kenarına yerleştirilmiş sokak lambalarının ışıkları aracın içini bir aydınlatıyor, bir karanlığa gömüyordu. "Bana yaşlı herif tokatlatma."

"Bu gece bir tatsızlık çıkarmayı düşünmüyorsun, değil mi? Sonuçta bizi kuzen sanıyorlar," dedim, sesim tatsızdı. Kartal duraksadı ama konuşmadı. Konuşmayacağını fark etmek, kelimeleri sakladığım yerden çıkarmama neden oldu ve bedenimi yavaşça ona çevirip düzgün profilini incelemeye başladım. "Partide kimler olacak? Ben bizimkileri de götürürüz diye düşünmüştüm."

"İyi olabilirdi ama sık sık arkamızda kuyruk taşımamız da tuhaf karşılanır," dedi Kartal, gözleri kısaca bana dokundu ve birkaç saniyeyi yüzüme yatırdıktan sonra gözlerini yeniden yola çevirdi. "Yalnız başımıza da asyalleşebilmeliyiz. En azından onların gözünde." Derin bir nefes aldı. Hem ca şu Ogün diğer tüm geri zekâlıların arkadaşı olduğu için, özellik-

le şu sarışın ve yakışıklı surattan bahsediyorum, Cenk. Muhtemelen bu gece görmek istemeyeceğimiz başka yüzler de göreceğiz."

"Senin görmek istemediğin olmasın o?"

"Sen istiyor musun yani?" Sorusu sertti.

Birden onu incittiğimi düşünmek tadımı kaçırdı. Ona böyle hissettirdiğimde damarlarımın içinde ayaklarına jiletler takılı küçük böcekler ilerliyormuş gibi hissediyordum. Bacak bacak üzerine atıp bakışlarımı ondan ayırarak karanlığın ve ışığın ortada çarpışarak ikiye yardığı sokağı izlemeye başladım.

"Bir cevap alamadım," deyince daldığım düşünce okyanusu beni dev bir dalganın içine alarak kıyıya çarptı. Bakışlarım yavaşça profiline çevrildi.

"Geçmişi durmadan önümüze mi getireceksin?"

"Senin de önünde dolaşıp duran, koparılmayı bekleyen eski bir takvim yaprağı olsa, uzanıp onu koparamasan öfkelenmez misin? O herif eski bir takvim yaprağı ve ben uzanıp onu koparamadıkça öfkeleniyorum. Geçmiş ayaklarıma dolansın istemiyorum."

"Dolandığı yok," diye mırıldandım, gözlerimi devirmeden hemen önce söylediğim bu şey onun tek kaşını havaya dikmesine neden oldu. "Aş bu durumu."

"Kendini yerime inanılmaz iyi koyuyorsun," diye söylendi.

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum." Bu itirafım onu duraksattı. "Daha önce hiç böyle bir muhabbete dahil olmadım."

"Seni köşeye sıkıştırıyormuşum gibi oldu, değil mi?"

"Mühim değil," dedim sadece. "Seni anlıyorum."

"Bok gibi davranmak istemiyorum ama konu bu olunca bok gibi hissediyorum," dedi açıkça.

"Bok gibi hissettiğinde bok gibi hissediyorum," diye mırıldanıp yavaşça ona doğru kaydım. Bir an afallasa da gözleri bana omzunun üzerinden kısaca dokundu. Yanağımı omzuna bastırıp önümüzde akıp giden yola bakarken güçlükle yutkundum. "Benden olmadığım biri gibi davranmamı isteme," diye fısıldadım, yanağımı yavaşça omzuna sürttüm. "Şu an bile olmadığım biri gibi davranıyorum ama bu sadece içimden geldiği, istediğim için böyle. Ama daha fazlasını yapamam çünkü ben Lavin'im, sen de Kartal'sın. Geçmiş geçmişte kaldı demekten fazlasını yapamam. Oturup sana onu ne kadar sevmediğimi

anlattığımda rahatlamayacaksın. Ben onunla ilgili kötü cümleler kurduğumda daha iyi biri olmayacağım. Belki bu cümle seni kızdıracak ama o kötü bir insan değil, kafamda bıraktığı son resimde de iyi biriydi, onu yeniden gördüğümde de öyleydi. İyi biri." Sakince beni dinlese de sakin olmadığını biliyordum; en azından hislerini biliyordum. "Ama o benim için artık sadece iyi biri. Sen varsın. Yalnızca sen varsın."

"Şu an daha iyi hissetmiyorum," diye fısıldadı ama bunu gülümseyerek söylediğini biliyordum.

"Biliyorum."

"Bok gibi teselli veriyorsun," dediğinde artık gerçekten sırıtıyordu.

Kıkırdadım. "Bunu da biliyorum."

Kartal daha geniş sırıtınca yanağım omzundayken gözlerimi yavaşça kaldırıp önümüzde asılı duran dikiz aynasındaki yansımasına baktım. Gözleri tıpkı benim gibi dikiz aynasına kaydı, daha geniş sırıttı ve başını iki yana sallayarak kafasını eğip kafamın üzerine koydu. Tam bu esnada gözlerinin yavaşça yan aynaya kaydığını fark ettim ve bir an kafasını kaldırdı. Çöp konteynerlerinin olduğu ıssız sokakta ilerlemeye başlayan araç, azalan sokak lambaları yüzünden daha az ışığı içine kabul ediyordu. Kartal'ın bedeninde dalga gibi kabaran tedirginliği ve dikkati hissettiğimde doğrulup koltuğa yaslanarak gözlerimi yan tarafımdaki aynaya çevirdim. Hemen arkamızda ışıkları kapalı hâlde bir hayalet gibi ilerleyen siyah Mercedes'i gördüğümde bir an göğsüme yığılan hislerden en çok kuşku ağır bastı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım yavaşça.

"Az önce arkamızdaydı, hâlâ arkamızda," dedi ama sesi normal bir şeyden bahsediyormuş gibi sakindi. "Yanımda silah yok. Bir çakı bile yok." Derin bir nefes aldı. "Ve içimden bir ses, aynı yöne gittiğimizi değil, bizi takip ettiğini söylüyor."

"Plakasını alacağım," diye fısıldadım.

"Baktım ama çamur var plakanın üzerinde, bilerek kapatılmış gibi." Sesi hâlâ sakindi. "Bal, biraz hız nasıl hissettirirdi?"

"Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ama benden etmiyorsun." Birden aracı hızlandırmasıyla bedenim öne doğru savruldu ve emniyet kemerimi bağlamadığımı hatırlayıp homurdanarak ağır bir küfür savurdum. "Tutun," dedi Kartal sertçe. "Yanımda sen varken ve elim bombo[illegible] pabileceğim tek şey bu."

Mercedes'in de hızlandığını görmemle parmaklarımı sertçe ön konsola bastırıp irkilmiş hâlde bir Kartal'a, bir yan aynadan jet gibi bizi takip eden Mercedes'e bakmaya başladım. Bakışlarıma aşina olduğu için beni çok fazla paniğe sokmak istemediği belliydi ama çoktan panikle dolmuştum. O gece, karlar gözlerimin önünden bir perinin parmaklarından dökülen tozlar gibi dökülürken hissettiğim acıyı hatırlamak, geçmişin de bir trafik kazasına sahne almasıyla birleşerek titremeye başlamama neden olmuştu. Kazanın görüntüleri zihnime oturdu, sırtımdaki acı sanki biri sırtımdan kanatların köklerini çekiştiriyorlarmış gibi artarak tüm bedenime yayıldı.

"Sülalesini siktiklerim," diye soludu Kartal öfkeyle, ardından gaza tamamen abandı. "Lavin. Beni dinle."

"Kim bunlar?" diyebildim. "Ya da kim bu?"

"Telefona uzan," dedi Kartal, "yanılmadım, bu bizim peşimizde."

Titreyen ellerimle çantanın fermuarını açmamla içinde olduğum cipin sarsılması bir oldu. Çanta parmaklarımın arasından kayarak bacaklarımın arasına düşünce bakışlarım yan cama kaydı. Mercedes hemen yanımızda ilerliyor, oldukça yüksek olan cipe yavaşça sürtünerek hızımızı azaltmaya çalışıyordu. Her sürtünmede beynimi oyan bir ses duyuluyor, araç yana doğru kayarak sarsılıyordu. Bize sürtüp düren Mercedes'in camlarına baksam da simsiyah filmlerden içeriyi görebilmek imkânsızdı.

Zihnimde parçalanarak etrafa dağılmaya başlayan kelimeler dilime suskunluğu gömdü. Aceleyle eğilip çantayı elime aldım ve titreyen parmaklarla fermuarı açıp dişlerimi sıkarak telefonu aramaya başladım. Parmaklarımın ucuna gelen telefonu sertçe çektiğimde, Mercedes bir kez daha bize sürtündü ve korku gözlerimin içine işlese de güçlü durup, telefon ekran kilidini kaldırıp Yunus Emre'nin numarasının üzerine bastım. Tüm bunlar olurken Kartal altımızdaki cipin kapılarına resmen var olmayan kanatlar takmıştı. Cip uçuyordu.

İkinci çalışta açılan telefona bir cevap verilmesini beklemeden, "Yunus," dedim soğukkanlı olmaya çalışarak "Peşimizdeler."

Kartal konuştu: "Birkaç silaha ve koca bir demlik yeşil çaya ihtiyacım var, kardeşim. Beni hemen bulsan iyi edersin."

Mercedes'in son hızla çöp konteynerlerine çarpmasıyla, çöp konteynerlerinden biri darbenin hızına yenik düşüp havaya uçtu, cipin ta-

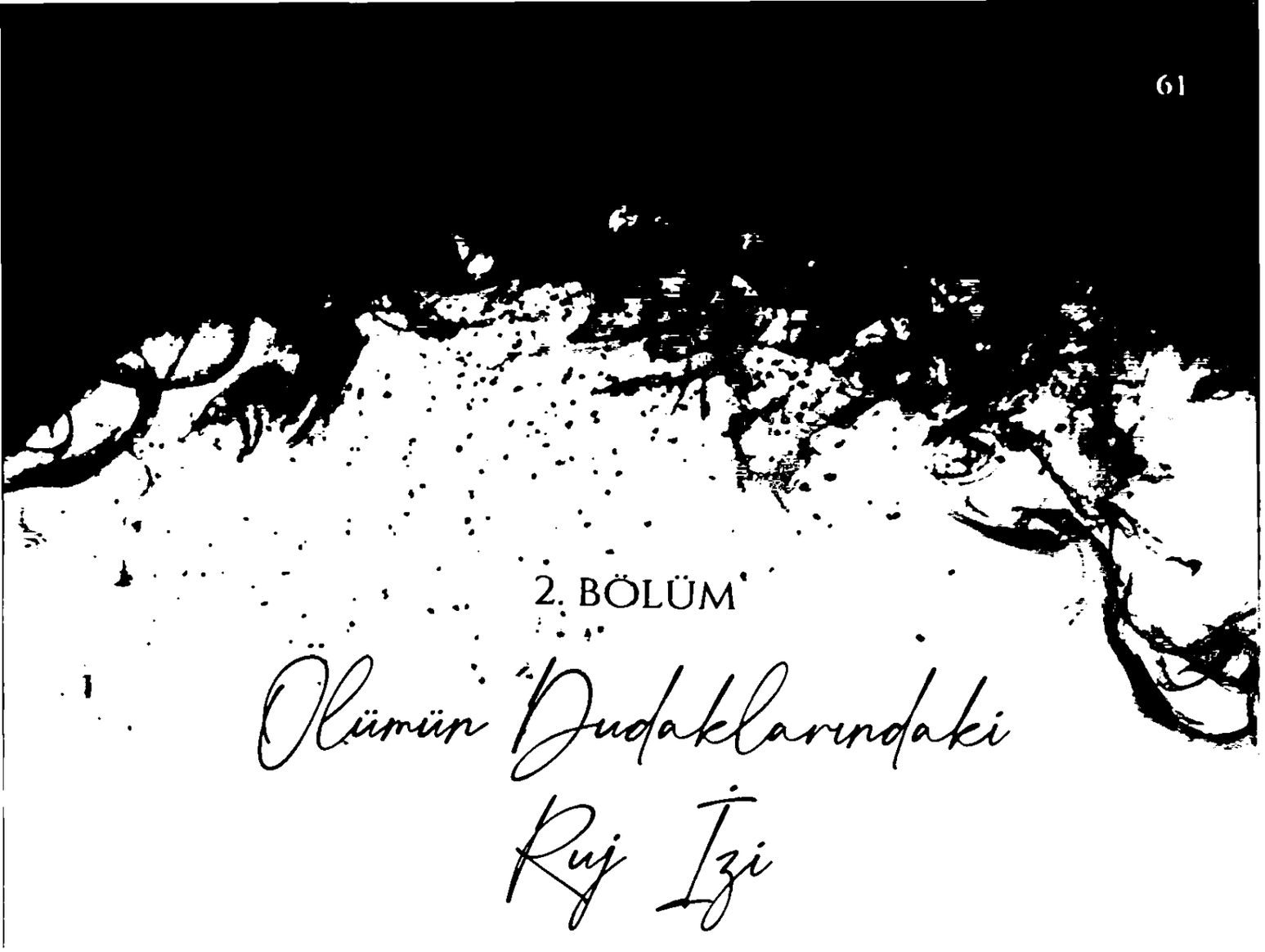
vanına sertçe çarparak yuvarlanıp arkamızda kaldığında cip neredeyse devrilecekti ama şansımız vardı ki altımızdaki cip sağlamdı. Yunus Emre'nin panik dolu cümleleri zihnime doluşamadan boşlukta kayboldu.

"Yanındayım, Bal," dedi kısık sesle. Bir an cümlesi zihnimde bir kargaşa oluşturdu, gözlerimi ön cama çevirdiğimde tuğladan örme bir duvarın hemen birkaç metre ötemizde dikili olduğunu gördüm ve o birkaç metre bitmeden duramayacak kadar hızlı olduğumuzu fark ettim.

Birden o gece yaşanan her şey görüntü olmaktan çıkıp bir siren sesi olarak zihnime doldu. Kartal'ın bir eli titreyen elime kaydığında diğer eli hızını kessek bile çarpışmaya engel olamayacak kadar hızlı giden aracın direksiyonundaydı.

"Korkma. Seninleyim, buradayım ve asla seni bırakmayacağım, Gölge Fesleğeni."

2. BÖLÜM

Ölümün Dudaklarındaki Ruj İzi

♪ *Nine Lashes - Anthem Of The Lonely*

Ruh yanmaya başladığında ölüm sadece kurtuluş olurdu.

Ateşe alışmış ruh için ölüm sadece herhangi bir şeyi sonlandırmak kadar kolaydı, basitti. Bu yaşıma dek hep cesur adımlar atmıştım çünkü ölümü biliyordum, onu tanıyordum. Onunla henüz çok küçükken tanışmış, onunla aynı evde büyümüş, onunla birlikte büyürken onunla oyunlar oynayarak, onu geceleri yere düşen gölgem bilmiştim.

Ölüm benim için her zaman vardı.

Saniyeler, akrebin kalbinden sızmaya başlayan zehir gibiydi ve yelkovan bu zehri içmeye başladığında artık kötürümdü. Zaman, içinde olduğumuz anı ateşe vererek geri çekilip büyüyen alevleri izlemeye başladığında aldığım her nefes, içinde olduğum alevleri büyüten rüzgâra dönüşüyordu.

Nefes alıyordum, daha rahat yanabilmek için.

Yaşıyordum, bir gün ölebilmek için.

Cipin tekerleklerinin attığı çığlıklar, sanki kalbimin derinliklerinde büyüyerek göğsüme vuran dev dalgalar misali içimde bir yerlerdeymiş

gibi hissettiriyordu. Gözlerimin önüne binlerce görüntü gelse de belleğime bir iz olarak kazınmış en net görüntü, dudaklarımdan dökülecek bir çığlığı bile kötürüm bırakarak beni sessizleştirdi. O geceyi hatırladım... Frenin sesini, babamın gülerken çıkardığı son sesi, babamın aldığı son nefesin zamana yayılıp bir girdaba dönüşerek zihnime hapsolduğu o ânı hatırladım. Cam kırıklarını, havadaki soğuğun ve kanın kokusunu, tenime saplanmış acı verici onlarca cam kırığına rağmen gözlerimdeki boşluğu, ambulansın karanlığı yaran ışıklarını... Hepsini hatırladım.

Cip neredeyse karşısındaki tuğla kaplı duvara toslayacakken tekerleklerin acı çığlığı yeniden sokağı kapladı ve elimden fırlayıp önce ön cama, sonra da darmaduman olan konsola vuran telefonun karanlığa gömülüşünü izledim. Çok geçmeden içinde olduğumuz cip, geçmişi altına almak için devrilmeye hazırlanıyormuş gibi yan yattı ama Kartal ani bir manevrayla sertçe çevirdiği direksiyonun hâkimiyetini geri kazandı.

Emniyet kemerimin olmadığını hatırladım. Kalbim hızlandı.

Tuğla duvara çarpmamıza belki de birkaç santim kalmışken kıl payı dönen araç, tuğla duvarın olduğu hizadan dümdüz ilerlemeye başladı ama göğsüme sinen sessizlik bozulmamıştı. Bedenim öyle bir savrulmuştu ki birkaç kemiğimin yerinden oynadığını hissetmiştim. Hâlâ olayın şokuyla sadece ön cama bakıyor, titreyen ellerimi çıplak bacaklarıma bastırarak görüntüleri belleğimin içinde parçalamaya çalışıyordum.

"Lavin," dedi Kartal. Sesi bin ışık yılı uzağımdan geliyormuş gibi boğuktu, oysa kulağımın dibinde konuşuyordu. Tepkilerimi düştükleri kuyudan sağ bir şekilde yukarı çekmeyi başaramadım ama başımı aşağı yukarı sallayarak onu duyduğumu belli etmeye çalıştım. "Lanet olsun," diye fısıldadı, sesindeki öfke ve endişe bir bulut olup üzerime çöktü, neredeyse yağmur olacak ve tenime yağacak gibiydi. "Şerefsiz," diye fısıldadı bu kez Kartal, sanki beni daha da irkiltmemek için kısık bir sesle konuşuyordu. Belki de bağırıyordu ama ben onun sesini kuyunun dibinden geliyormuş gibi bulanık duyuyordum.

Mercedes karanlık sokaklardan birine girip gözden kaybolduğunda biz çoktan geride bir gölge gibi bıraktığımız tuğla duvardan epey uzaklaşmıştık. Kartal aracı hâlâ hızlı kullanıyor, birçok yerinden darbe alan cip sanki tüm bunlar yaşanmamış gibi pürüzsüz bir şekilde yolda

ilerliyordu. Gerginlik ve artan nabız sesleriyle geçen birkaç dakikanın sonunda aracı tenha bir sokağa sokup yol kenarında durdurdu. Kenarında durduğumuz dar yolda tek tük de olsa araçlar ilerlemeye devam ediyordu. Kartal cipten indi, soğuğu anlık tenime bırakarak kaputun önünden dolaşıp benim kapımı açtı. Soğuk birden daha kuvvetli bir baskıyla açılan kapıdan içeri dolduğunda sarsılmış bakışlarımı omzumun üzerinden karanlığın esir aldığı yüzün sahibine çevirdim. Kartal tamamen karanlığa gömülmüş gibiydi. Etraf öyle karanlıktı ki eğer yolun kenarından geçen birkaç aracın farı yüzüne şeritler çekmese onu göremezdim.

"Hay anasını avradını!.." dese de küfrü tamamlamadı, dilini ısırarak cipin içine doğru eğilip bir kuklanın cansız kolları gibi iki yana düşen kollarımı tuttu ve dizlerimin üzerinde birleştirdi. İki elim birbirine temas ettiği anda onun büyük avuçları altına girdi ve parmaklarının bumbuz olduğunu hissettim. Muhtemelen o da büyük bir şok içindeydi. Beklemediğimiz bir anda kapana kıstırılmıştık ve Kartal imkânsızı başarmış, son hızla giden aracı birkaç santim kala duvara vurmaktan kurtarabilmişti. Avuçlarını ellerime daha sert bastırıp, "Bebeğim," diye fısıldadı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, sesim soğukkanlı ve duygulardan arınmış gibi çıksa da zihnimde depremler oluyordu. Kartal, karanlığın esirgediği gözlerini yüzüme dikip beni uzun uzun izlemeye başladı.

"Üzgünüm," demesini beklemiyordum, kafam allak bullak olduğundan çatık kaşlarla ona baktım.

"Dikkatli olmalıydım," dedi. "Elim kolum boşken öylece dışarı çıkmamalıydım. Yanımda sen varken bunu yapmak koca bir aptallıktı."

"Kendini suçlamayı kes," diyebildim. İçeri doğru eğildi, avuçlarını ellerimin üzerinden çektikten sonra bir elini enseme kaydırdı. Ensem boyunca turlayıp saçlarımın arasına tırmanan parmaklarını hissettim. Parmaklarını saç diplerime bastırarak kafamı kendine doğru çekti, soğuk ve kuru dudaklarının baskısını alnımda hissettim.

Dudakları alnımdayken, "Korkuyor musun?" diye sordu, ardından cevap bile vermemi beklemeden, "Siktiğimin yavşakları. Kim olduklarını bulacağım!" diye hırladı.

"Ya tek kişiyse?"

"O zaman onu çıktığı deliğe geri dönmek isteyecek hâle getireceğim," dedi.

"Tekrar gelebilirler," diyebildim, sesim elimde olmadan titredi. Her nedense tam şu an korkuyu iliklerimde hissedebiliyordum. Sorun onların tekrar gelecek olması değildi, sorun Kartal'ın tek başına, muhtemelen silahlı olacak kişi ya da kişilerin karşısına eli bomboş çıkacak olmasıydı. Tereddütte kalmış gibi karanlığın çığlık attığı sokağa baktığım sırada Kartal dudaklarını şakaklarıma kaydırıp yutkundu.

"Şimdi geleceklerini sanmam. Ama bu tekrar gelmeyecekleri anlamına gelmez." Derin bir nefes alıp büyük avuçlarını yüzüme yaslayarak soğuktan buz kesmiş tenime aynı soğuklukla karşılık verdi. Kafamı kaldırıp ona bakmam için beni zorladı, gözlerimde yaşananların izleri duruyordu ama her yer öyle karanlıktı ki bunu istese de göremezdi.

"Hattın diğer ucunda Yunus Emre vardı ama telefon düşünce kapandı," dedim. Büyük avuçlarının içindeki yüzümdeki kan bile çekilmişti. Sık sık yol kenarını far ışıklarıyla aydınlatarak geçip giden araçların onun yüzüne de emanet bıraktığı ışıkları izliyordum.

"Onu ararım," diye fısıldadı bir müddet sonunda.

"Evet," dedim, "güzel."

"Lavin, üzgünüm." Derin bir nefes aldı, avuçları hâlâ yüzüme dayalıyken eğilip alnını alnıma bastırarak sıcak nefesini tenimle paylaştı. "O kadar çok hız yapmamalıydım. Ama mecburdum."

"Saçmalama. Bizi kurtardın."

"Seni korkuttum."

"Beni korkutan sen değildin," diyebildim, birden korktuğumu itiraf ettiğimi fark edip suskunluğu dilime bulaştırdım ama Kartal cevabını almıştı bir kere.

Aramızda süregelen sessizlik, Kartal'ın Yunus Emre'yi araması, Yunus Emre'nin sadece yarım saat gibi kısa bir sürede olduğumuz yere gelmesi ve karanlığı sesiyle süpürmesiyle bozulmuştu. Aracını hemen cipin arkasına park edip, aracın kapısını yerinden sökecekmiş gibi açıp kapattı. Bize doğru düşmeye başlayan adımlarında ölümün sesi vardı. Açık duran cip kapısından bacaklarımı aşağı sarkıtmış, bomboş gözlerle yolun kenarındaki bozuk kaldırım taşlarını izliyordum. Yunus Emre'nin gölgesi bir farın sırtına çarpmasıyla önüne uzandı ve ben onun

gölgesine baktığımda damarlarımın içindeki nabzın dalgalanışının sesini bile net bir şekilde duydum. Hâlâ korkuyordum.

"İyi misiniz?" diye sordu Yunus Emre, sesinde dehşet vardı. "Hasiktir! Nasıl çizilmiş böyle?" Cipin kapısına dokunduğunu fark edip gözlerimi yerde silinen gölgesinden ayırarak ona çevirdim. "Bana neler olduğunu anlatacak mısınız? Yaralanmadınız değil mi?"

"Yaralı değiliz," dedim, Kartal kaldırımın üzerinde volta atıp duruyordu.

Yunus Emre, "Sen iyi misin?" diye sordu bana önümde bir dağ gibi dikilerek. Eğilip büyük avucuyla saçlarımı karıştırdı. "Her şey yolunda, Porsuk. Tamam."

"Ben iyiyim, evet," diyebildim.

"Az daha kaza yaptırtacaklardı bize," dedi sonunda Kartal. Öfkeyle kurduğu cümle gözlerimi yumup başımı önüme eğerek derin bir nefes almama neden oldu. "Direksiyonun başındaki pezevenk her kimse bilerek dar yola girmemi bekledi. Konteynerlerin tıkadığı yolda iki araba yan yana sürtünerek gittik. Sonunda da beni tuğla örülü çıkmaz sokağa soktu. O kadar iyi sıkıştırdı ki neredeyse arabayla duvardan içeri giriyorduk." Yerdeki boş, ezilmiş kola kutusuna tekme atıp Yunus Emre'ye doğru döndü. "Hazırlıksız yakalandım. Bu *ilkti*. Böyle olmamalıydı. Bu şekilde olmamalıydı."

"Şerefsizin evlatları," dedi Yunus Emre dişlerinin arasından. "O an bunu akıl edemezsiniz demeyeceğim, edersiniz, plaka alabildiniz mi?"

"Çamurla kaplıydı plakası," dedi Kartal. "Bilinçli. Göz hapsindeyiz demek ki."

"Lavin'i vuran kişiyle ilgili olabilir mi?" Yunus Emre'nin sorusu sırtımdaki yarayı hatırlattı, güçsüz bir yutkunuş boğazımı delip geçti. "Ya da Sadık Parlak ile?"

"Sadık Parlak bu işin içinde değil," dedi Kartal. "Bu her kimse, oyunun içinde olduğunu artık bize göstermek istiyor. Bu gece amacı bizi ortadan kaldırmak değildi, bu gece tek bir amacı vardı." Kartal gözlerini kaldırıp önce bana, sonra da önümde durmuş onu izleyen Yunus Emre'ye baktı. "Bize kendini tanıtmak."

"Sakinleş," dedi Yunus Emre, sesi Kartal'dan daha gergindi ama yine de ortamı yumuşatması gerektiğinin farkındaydı. "Siz eve dönün benim arabayla. Tekrar şüpheli bir durum olursa altınızda benim ara-

bamın olması daha iyi. Sizin içinde olduğunuzu anlamazlar." Derin bir nefes aldı. "Ben cipi alırım. Sonra bir ara baktırırız, rezil hâlde."

Başımı iki yana sallayarak, "Bu gece öylece eve dönemeyiz," dedim ruhsuz bir sesle. Yunus Emre kafasını bana doğru çevirdiğinde Kartal'ın da şaşkın bakışları üzerimdeydi. "Ne diyeceğiz? Saat geç oldu. Şimdi onların yanına gitmeyip gelmeyeceğimizi söylersek, bu saate kadar neden aramadığımızı sorgularlar. Normal görünmeye çalışırken asıl anormal olanları oynamaya başlamamalıyız."

"Bu kadar profesyonel düşünmene gerek yok," dedi Yunus Emre, bana dikkatle bakarken sesi şefkatliydi. "Git ve dinlen. O aptallara da hasta olduğunu falan söylersin. Bunu garipsemezler."

"Sorun yok," dedim.

Kartal, burnundan sert bir nefes verdikten hemen sonra, "Lavin," dedi, sesi uyarı gibi değildi, bana beni önemsediğini hissettiriyordu. "Yunus haklı, eve dönelim. Seni bu şekilde hiçbir sikime götürmem."

Tek kaşımı kaldırıp, "Ne şekilde?" diye sordum sertçe, bir an durakşayıp bana öylece bakakaldı. "Hazırlıksız yakalandın, doğru. Daha fazla hazırlıksız yakalanmak yok." Bakışlarım sert bir şekilde Yunus Emre'ye döndü. "Yanında silah var mı? Ya da ne bileyim, bir şeyler işte."

"Bıçak var," dedi, "ve bir tane de silah. Aceleyle sadece onları alabildim."

"Güzel. Bıçağı istiyorum." Bakışlarım Kartal'a döndü. "Onun için de bir silah gerekiyor sanırım."

Kartal birden, "Hayatında kaç kez bıçak kullandın?" diye sordu sertçe.

"Her şeyin bir ilki vardır."

Gözlerinden ölümün renkleri geçti ama karanlık tüm renkleri yuttu. Ona ciddi gözlerle baktığım esnada Yunus Emre başını iki yana sallayarak benden uzaklaşıp karanlığa doğru ilerledi. "Siz aklınızı yitirmişsiniz," dedi. "İkinizin peşinde koşmak zorunda mıyım? Durmadan başınızı belaya mı sokacaksınız? Ben kalbim ağzımda yaşamaktan sıkıldım. Kusayım o zaman ben bu kalbi."

"Bıçak kullanmadın. Sana bıçak kullanmayı öğretmedim," dedi Kartal, Yunus Emre'yi duymazlıktan gelerek. "Çıldırma."

"Öğretseydin," dediğimde bana bakakaldı. "Bu gecenin bir gün yaşanacağını biliyorduk. Belki daha geç olacaktı ama olacaktı," dedim

sert bir sesle. Kartal sadece başını aşağı yukarı salladı, haklılığım onu sessizlikle sınıyordu. "Şimdi gidelim. Normal bir gece geçirelim, sonra da oturup uzun uzun düşünmemiz gerek. Bu kişi ya da kişilerin ne amaç güttüğünü bilmiyoruz. Ne kadar tehlikeli olabilecekleri konusunda da bir fikrimiz yok. Uyarıldık ama bir sonraki sefer sadece uyarılmayabiliriz."

"Olayın şokunu atlatamadan onların yanına mı gideceksiniz?" diye sordu Yunus Emre. Ardından sert bir nefes verip, "Ne bok yerseniz yiyin," dedi. "Bıçak ve silahı getiriyorum. Cipi bana bırakın, benim arabayla gidin."

"Ya sana saldırırlarsa?" diye sordum.

"Tekrarı olmayacak," dedi Kartal kendinden emin bir sesle. "Dediğim gibi, bu uyarıydı. Muhtemelen gecenin karanlığında kaybolup gitti."

"Bu uyarıdan fazlasıydı," dediğim anda ikisinin de bakışları bana çevrildi. "Bu başlat tuşuna basmaktı."

"Bir sonraki sefer şansı yaver gitmeyecek," dedi Kartal.

Yunus Emre derin, sıkıntılı bir nefes verip aracına doğru ilerlemeye başladı. Yavaşça cipten inip Kartal'ın yanına doğru yürüdüm. Kartal ellerini siyah pantolonunun cebine sokmuş, düşünceli gözlerini yere indirmiş, yavaş ama düzensiz soluklar alıyordu. Yunus Emre'nin arabasının kapısının açılıp kapanırkenki sesini dinledim, çok geçmeden Yunus Emre kaldırıma çıkıp karanlığı deşerek bize doğru ilerlemeye başladı.

Kartal'ın bakışları kısaca bana dokundu. Yunus Emre beyaz bir kumaşa sarılı silahı Kartal'a uzatınca bakışlarım Kartal'ın gözlerinden koparak kumaşa dokundu. Kumaşın sarılı olduğu silahın siyah sapını görünce güçlükle yutkundum. Kartal tek seferde uzanıp Yunus'un elinden kumaşa sarılı silahı aldı ve kumaşının içinden çıkararak pantolonunun arkasına götürüp beline yerleştirdi. Silahın soğukluğu benim tenime değil, onun tenine yayılmıştı ama üşüyen benim bedenim olmuştu. Yunus Emre bıçağı bana uzatınca Kartal'ın uyarıyla esen gözlerini Yunus Emre'nin üzerinde hissedebildim ama bakışlarına tutunmadan Yunus Emre'nin elindeki bıçağı aldım.

Bıçağı kılıfından çıkarmadan Yunus'a yaklaştım ve önünde eğildim. İkisi de ne yaptığımı sorguluyormuş gibi beni izliyordu. Yunus Emre'nin spor ayakkabısındaki bağcığı çözmeye başladığımda şaşkınlıkla

soluduğunu duysam da ona bakmadım. Bağcığı tamamen ayakkabıdan ayırıp geri çekildim ve doğruldum. Eteğimi hafifçe yukarı sıyırmamla Yunus Emre'nin arkasını dönmesi bir oldu. Bıçağı bacaklarımın iç kısmına yasladım ve ayakkabı bağcığını bacağımın etrafına dolayarak bıçağı bacağımın iç kısmına sabitledim. İşim bittiğinde elbisenin eteğini aşağı çektim. Kartal'ın ve işimin bittiğini anlayıp tekrar bize doğru dönen Yunus Emre'nin bana şaşkınlıkla bakakaldıklarını hissettim. Kafamı kaldırıp onlara baktığımda gözlerinde şaşkınlığı görmüştüm ama o an yaşananların ağırlığıyla tepki veremeden doğrulup derin bir nefes aldım.

"Burası daha iyi," dedim bakışlarımı sokağın boşluğuna çevirerek. "Artık gidelim, çok geç kaldık."

"Çantanı ve telefonunu al," dedi Kartal. "O panik anında her şey düştü, telefonun da kapanmıştı. Açalım onu. Muhtemelen aramışlardır."

Cipin açık kapısından içeri uzanarak yere düşen çantamı, yerde karanlığa rağmen parlayan kapağını gördüğüm rujumu ve cep telefonumu alarak tekrar araçtan uzaklaştım. Telefonumu açmaya çalıştığım sırada Kartal ve Yunus Emre'nin donuk bakışları üzerimdeydi. Sanki hissettiklerimi terazilerine yerleştiriyor ama ölçemedikleri için karmaşık hissediyorlardı. Cep telefonum nihayet açıldığında gözlerimi kaldırıp telefonun ışığının aydınlattığı yüzümü Kartal'a çevirdim.

"Bana bir çocukmuşum gibi bakmayı kes, her şey yolunda," dedim. Aslında kabuğum ne kadar sert olsa da içimde köşesine çekilmiş, yere çökmüş ve kendi dizlerine sarılarak ağlamaya başlamış küçük bir kız çocuğu vardı. O çocuğu ondan saklamak zorunda hissettim.

"Hiç düşünmüyor musun?" Sorusu beni duraksattı, bakışlarım yüzüne dokundu ve en gerçek korkularla o gözlerin içinde karşılaştım. "Ya seni bir çocuğu koruyormuşum gibi korumak istiyorsam? Ya bunu senin kendi kendini koruyabileceğini bile bile bencil bir istekle zorla yapmaya çalışıyorsam? Ya gözümde en umulmadık anlarda kanatlarımın altına alıp uyutmam gereken bir çocuğa dönüşüyorsan?"

Tüm bunlara bir cevap veremedim. Belki kendimi savunabileceğimi, kendimi koruyabileceğimi, bir şekilde her şeye göğüs gerebildiğimi ona söyleyebilirdim ama gözlerinde gördüklerim beni derinden sarsarak susturdu.

Yavaşça başını iki yana salladı. Buzu anımsatan kahverengi gözleri gözlerime takıldı.

"Hadi gidelim."

Yorgundum. Kalp atışlarım, zamanı ören saniyeler gibiydi ve bu saniyeler sırtlarında endişeyi taşıyordu.

Yunus Emre'nin aracı, Kartal'ın cipine oranla küçük, yere daha yakın ama oldukça konforluydu. Pahalı, küçük bir oyuncağa benziyordu. Emniyet kemerini bu kez bağlamıştım. Hayır, bağlamamıştım, bu kemeri bana bağlayan Kartal'dı ve tüm bunlar olurken aramızda yaşanan olayın sessizliği dönüyordu. Aslında bu olay ikimiz için de sarsıcıydı. Öylece geriye atıp devam edebileceğimiz bir şey değildi. Önce biri beni sırtımdan vurmuştu, şimdi de az daha bize kaza yaptıracaktı. Bunları hatırlamak dişlerimi sıkıp parmaklarımı çıplak bacaklarımdaki gergin deriye gömmeme neden oldu. Yunus Emre'nin aracı bize attıkları konumda durduğunda aracın motorunun kesilen sesiyle birlikte sessizlik daha da güçlendi.

"Pekâlâ," dediğinde bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildi. Gözleri bende değildi ama başı bana doğru çevrilmişti, hemen yolun kenarındaki güvenlik kulübesine bakıyordu. Kulübedeki yaşlı adam, dumanı tüten çay ya da kahvesini yudumlarken geniş camlardan onun göbekli biri olduğunu görebilmiştim; önündeki küçük ekranda oynayan diziyi seyrediyordu. "Şu Cenk ve Suphi'nin evinde olacaktı, değil mi? Ogün'ün evinde olacak diye düşünmüştüm."

"Evet," dedim yavaşça. Bakışlarım tekrar güvenlik kulübesindeki yaşlı, göbekli adama çevrildi. Adam her şeyden bihaber sıcak içeceğini yudumlayarak dizisini izlemeye devam ediyordu. Küçük kulübenin hemen arkasında büyük, birbiri ardına sıralanmış birçok lüks bina vardı. Tamamı aynı renge boyalıydı ve oldukça gösterişli oldukları gibi yükseklerdi de. Kaç kat olduğunu hesaplamaya çalıştığım sırada Kartal eğilip emniyet kemerimi çözdü ve teninden yayılan ağır parfüm kokusu içime işledi.

Bir mezar çukurunun içindeydik ve sanki o çukurun göğsü vardı. Ona baktığımda mezarın göğsü havayla doluyor, çukur nefes alıyordu.

"Umarım Cenk bu gece sabrımı çok fazla zorlamaz," dediğimde bakışları dudaklarıma uğradı, ardından gözlerime çevrildi. "Zaten bizi böyle mezuniyet çocukları gibi giydirtti."

Konutlara ait büyük bir park alanı vardı. Aşağıya doğru dolaşıldığı takdirde park alanına başka bir güvenlik görevlisinin kontrolünden geçerek girebiliyordunuz. Otoparkın olduğu yerde yukarı doğru çıkan ultra lüks asansörler sizi karşılıyordu. Aracı son model araçların arasında bir yere park ettikten sonra asansörlere doğru ilerledik. Nereye gideceğimizi biliyordum ama yine de kaybolmamız olasıydı çünkü gerçekten çok büyük bir alandaydık.

Asansör dışarıdan yukarı doğru tırmanırken tüm şehir ayaklarımızın altındaydı. Hemen ileride küçücük görünen metro istasyonunu, kum tanesi şeklini almış otogarı, binaların içinde bulunduğu alandaki tenis kortlarını, basketbol sahalarını, çocuk parkını ve dışarıda kalan araçların trafikte yaktığı ışıkları görebiliyordum.

Asansör gitgide yükseliyor, tamamı cam olan duvara yansımam düşerken şehir de ruhuma göz kırpıyordu. Bacaklarımın arasındaki bıçağın varlığını hatırlayıp bacaklarımı birleştirdim ve Kartal'a baktım. Belindeki silahı Yunus'un arabasında bırakmıştı ama silah otoparkta olsa da şimdi kendimizi daha güvende hissediyorduk.

"Eğer dört bir yanımız cam olmasaydı seni bu manzarada öpmek çok güzel olurdu," dedi Kartal, birden kurduğu bu cümle tüm korkuların dağılmasına neden oldu. Bakışlarımı usulca ona çevirdiğimde asansörün cam duvarına yaslanmış beni izliyor olduğunu görmüştüm.

"Bu kadar yüksekteyken seni yalnızca Tanrı tanıyabilir, Alaşan," dememle birden kolumu asansörün cam duvarına yaslayıp onu bedenimle cam duvar arasına almam bir oldu. "Bir de ben."

Burnumu burnuna dokundurunca kokusu nefesimi kesti ve kesilen nefesim dudaklarımı aralamama neden oldu. İhtiyaç duygusu tenime büyük dalgalar hâlinde yayılırken bakışlarımı kaldırıp gözlerime son derece yakın duran gözlerine diktim. Bakışlarındaki sakinlik beni daha da kışkırtıyordu. Nefesi dudaklarıma yayıldığında kalbim hızlandı ve biraz daha yaklaşıp boşta duran elimi kaldırarak ensesine koydum.

Elim ensesini terk ederek yüzüne kaydı, başparmağımın uzun tırnağını çenesine sürterek yüzünü yüzüme doğru çektim ve gözlerimiz hâlâ birbirine esirken bir anda yaşanan çarpışmayla dudaklarımız birbirine

karıştı. Bu bir patlama ânı gibiydi. Dudaklarını dudaklarıma yer açar gibi araladığında saldırının benden gelecek olmasına alışmış gibiydi. Bu beni, dudaklarım ağzının içindeki yerini aldığı esnada içten bir şekilde gülümsetmişti. Asansör hızlanarak daha da yukarı çıkmaya başladığında dudaklarımdaki gülümseme silindi ve onu sertçe öpmeye başladım.

Dudaklarım dudaklarından ayırmaya çalıştığımda bunu istemiyormuş gibi kafasını ileri uzatarak dudaklarımı yakalamaya çalıştı. Bu beni gülümsetti ve alnımı alnına sürterek sertçe yutkundum. Asansör yukarı doğru hızla tırmanmayı kesmiş, sonunda yavaşlayarak durmuştu.

"Bu gece seni koruyamasam ölürdüm," dediğinde nefesi kesik kesikti, kelimeleri kanında dolaşmamasına rağmen alkol kokuyordu. "Eğer bu gece de seni koruyamasaydım, gerçekten ölürdüm."

Bakışlarım yüzünden ayrılmadı. Küçük avucum onun yüzünü kaplamaya yetmese de uzun parmaklarım yüzünde bir hücrenin parmaklıklarını anımsatacak şekilde dikildi ve elmacık kemiğini hafifçe okşadım. Elinde olmayan sebeplerden kendisini suçlamasını istemiyordum. Bu bana berbat hissettirmişti.

Asansörün camdan kapıları açıldı, daha sonra geri kapandı.

"Bir ölüyü durmadan öldüremezsin, Kartal. Sen ve ben sadece yaşıyormuş gibi yapıyoruz."

"Seni koruyamasam yaşıyor gibi yapmaktan da vazgeçerdim."

Asansörün cam kapıları iki yana açılıp kapandı, tekrar açıldı ve sonra yeniden kapandı. Sonunda yavaşça geri çekilip çıkışa yöneldim. Cam kapıların açılarak bizi içine aldığı koridor, bir hastanenin koridoruymuş gibi steril ve beyazdı. Aynalı asansörlerin olduğu koridordan geçerek ilk araya saptık ve bu defa bizi bekleyen koridor beş yıldızlı bir otelin koridorundan farksızdı. Belli aralıklarla duvarlara dayanmış kapıların üzerlerinde büyük, gümüş renkte sayılar vardı. Her bir kapı arasında yaklaşık beş, altı metre vardı; belki fazlası bile olabilirdi. Tavana baktığımda tavanın da aynalı olduğunu gördüm ve aynanın içinden sim gibi dökülen ışığın koridoru aydınlattığını fark ettim. Aynadaki yansımama kısaca bakıp gözlerimi koridorun sonuna çevirdim.

Kapı ziline uzanacağım sırada, "Yüzündeki ifadeyi düzelt," dedi birden Kartal bana bakmadan. Duraksayıp omzumun üzerinden profiline baktım, doğrudan karşısındaki kapıya bakıyordu. "Kapı kamerasından izlemeden seni içeri alacağını mı sanıyorsun o kaçığın?"

Sakin bir gülümsemeyle başımı yavaşça kapıya doğru çevirip zili çaldım. Otomatik bir ses duyduğumda çalışanın beni içine alan kamera olduğunu bildiğimden gözlerimi küçük kutucuğa çevirerek gülümsememi genişlettim.

"Geldi gudubet," dedi parazitli bir ses. Gözlerimi devirip derin bir nefes aldım. Konuşan kişiyi yakından tanıyordum. "Yanında atını da getirmiş..."

"Cenk," dedi Suphi, "seni duyuyorlar şu an."

"Hiii!"

"Hayatım, açacak mısın kapıyı?" diye sordu Suphi sakince.

"Ay, beni duyduklarını neden baştan söylemiyorsun? Konuştum o kadar," diye fısıldadı Cenk. "Allah seni ne yapmasın, Suphi. Ben sana bu mikrofonu kaldırtalım demedim mi? Geçenlerde pizzacıyı da kameradan izleyip dalga geçtim, adam her dediğimi duymuş. Promosyonunu yemedim beyefendi, Kopernik Pizza'dan da gelmiyorum, Dominos Pizza'dan geliyorum dedi. Şu elit hâlimle birilerinin gözünde Recep İvedik izleyen bir insan oldum ben. Farkında mısın?"

Pekâlâ, fısıldayarak konuşması pek işe yaramıyordu.

"Ağaç oldular," dedi Suphi.

"O zaten ağaç gibi. Uzun, nalet kadın. İki tokat patlatsam da kilo alsa keşke. Zayıf, çiroz. Bir sıkıyorum bacağımda iki üç kilo selülit çıkıyor, onun bacaklarını gördün mü, Suphi? Seni hiç alakadar etmez ama sütun gibiydi bacakları. Kırılsa keşke bacakları onun, Suphi."

"Hayatım, alalım mı artık içeri?"

"Ay sen de almaya ne meraklısın. Elimin tersindesin Suphi çocuk, yersin şamarı otururşun şu pahalı parke taşının üzerine." Kameradan beni izlediğini fark ettim. "Elbise mi giymiş o? Tam görünmüyor. Ay tansiyonum çıkacak şimdi, güzel bacak görmek istemiyorum ben. Keşke bacakları çıra olsa da yaksam onları."

"Oğlum açar mısınız artık kapıyı lan?" diye sordu birden Kartal ters bir sesle. "Siktir olup gideceğim şimdi. Gömlek darladı beni zaten."

"Ay kızdı," dedi Cenk heyecanlanarak. "Açıyorum ben kapıyı, soyun sen!.."

Kapının birden açılmasıyla pahalı parfüm kokusunun yüzüme çarpması bir oldu ve hemen kapının arkasında bizi bekleyen ikiliye baktım. Cenk, uzun sarı saçlarını omuzlarının üzerine salmıştı. Sup-

hi onun aksine yine saçlarını kısacık, asker tıraşı şeklinde kestirmişti. Cenk beyaz takımının içinde bir melek gibiyken Suphi onun tam aksine siyah takımın içinde karanlıklara ait gibiydi.

Cenk birden eliyle içeriyi işaret ederek, "Soyun, dökün yiğidim. Çıkar fazlalıkları," dedi. "Yanmışsındır şimdi o pezevenk gömleğinin içinde..."

"Pezevenk gömleği mi?" diye sorduğumda Kartal bana yan gözle baktı.

"Bunu Korhan duymasın."

"Ne? O kim?"

"Eski bir arkadaşım," dedi yavaşça. "Ve şu pezevenk gömleği muhabbetinden de hiç hoşlanmaz."

"Niye ki?" diye fısıldadım şaşkınlık içinde. "Pezevenk gömleği mi giyiyor?"

Kartal elini yavaşça sallayıp, "Âlâsını," dedi.

Onun tanıdığım insanlar dışında arkadaşları olmasını yadırgıyor değildim ama hayal ederken onu yabancı bedenlerin yanına koyması zor oluyordu. Hep duvarları, insanlarla arasında mesafesi olan biri olduğunu düşünmüştüm; öyleydi de ama onun mesafelerini bile sıfırlamayı başaran insanları merak etmeden duramıyordum.

Cenk ile Suphi'nin evlerinin holü oldukça geniş, ferah ve olabildiğince az eşyaya ev sahipliği yapıyordu. Duvarların rengi sütlü badem tonlarındaydı. Holde klasikten uzak, modern bir avize vardı ve Amerikan mutfağa sahip evin salonunun bir duvarı tamamen camdandı. Tüm şehir ayaklarımızın altına serilmiş gibiydi. Mutfak ile salonu birbirine bağlayan tezgâhın etrafında birkaç bar taburesi vardı, yüksek taburelerden birinde Ogün oturuyordu ve hemen yanındaki İrem, heyecanlı jest ve mimikler sergileyerek ona bir şeyler anlatıyordu. Gümüş baykuş heykelinin yanından geçerek ferah salona geçtik. İçeride kısık sesli bir müzik çalıyordu. Tanımadığım bir iki yüz dışında büyük evi dolduran insanların tamamı tanıdıklarımdan oluşuyordu. Cenk elime bir şampanya kadehi tutuşturduğunda durup ona baktım ve ileriden İrem'in sesi duyuldu.

"Aa, Lavin gelmiş!" diye bağırdı heyecanlı heyecanlı.

Bakışlarım Cenk'ten ayrılarak İrem'e dokundu, hemen yanındaki Ogün de geniş bir gülümsemeyle bize doğru bakıyordu. Kartal'ın söy-

lediklerini hatırlayıp şampanya kadehindeki içkiden küçük bir yudum aldım ve yavaşça Kartal'a doğru sokulurken onlara solgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. Hayalimdeki toplanma daha doğal bir toplanmaydı, bu kadar kasıntı bir ortamda olmayı beklemiyordum ama yine de uyum sağlayabilirdim.

"Vay canına, müthiş görünüyorsun," dedi Ceyda parmaklarını düz fönlü saçlarımdan geçirip genişçe sırıtarak. "Cenk kıskanmak konusunda epey haklı."

"Kim kıskanmış? Ben mi bu çalı süpürgesini kıskanmışım? Güleyim de boşa gitmesin," diye söylendi Cenk, sonra omzuyla yavaşça bana vurarak yanımdan geçip salına salına salonunun ortasına doğru ilerledi. Gümüş rengi bir çatal alarak çatalı şampanya kadehine yavaşça vurduğunda tüm gözler büyük bir hızla ona doğru çevrildi ve Cenk genişçe sırıttı. "Kıymetli misafir dostlarım, bu gecenin böyle devam edeceğini düşünmediniz umarım?" Bir an algılayamadan sadece ona baktım ve Cenk, şampanya kadehindeki içkiyi tek bir dikişte mideye indirip boş kadehi havaya kaldırdı. "Votkalar nerede, gençler?"

"İşte bu," dedi Ceyda gözlerini bayıp ayağındaki topukluları çıkararak bir kenara fırlatırken. "Bir an bu işkenceyi sabaha dek sürdüreceğini sandım!"

İrem, "Hey, boşuna mı beni böyle kraliyet hindisi gibi süsledin?" diye sordu gözlerini devirerek.

"Fena mı kız, benim aksime çakma olan sarışın?" diye sordu Cenk sırıtarak. "Sayemde birkaç saatliğine güzel göründünüz..."

Ogün başını iki yana sallayarak bar taburesinden kalkıp bize doğru ilerlemeye başlayınca bakışlarım omzumun üzerinden Kartal'a dokundu. Pürdikkat Cenklerin olduğu yöne bakıyordu ama o keskin bakışların bize yaklaşan adamın da farkında olduğunu biliyordum. Saçımı kulağımın arkasına iterek bize yaklaşan adama doğru döndüğümde yüzümdeki tebessüm genişledi. Ogün tebessümümü görünce daha içten gülümseyerek, "İyi akşamlar," dedi, elinde şampanya kadehini tutuyordu. Şampanya kadehini yavaşça bana doğru kaldırınca ben de elimdeki kadehi kaldırdım ve kadehlerin birbirine dokunarak çıkardığı ses zihnime yayıldı.

"İyi akşamlar," dedim yavaşça.

"Güya bende toplanacaktık," dedi Ogün sırıtarak. "Sanırım onlar için fazla yaşlıyım. Yaşlarımız pek uzak da değildi aslında."

"Sadece onlar daha enerjik," dediğimde bana tek kaşını kaldırarak baktı.

"Ne yani? Ben monoton bir adam mıyım?"

"Yaşlısın ya şimdi yorulursun falan," dedi Kartal ona bakmadan ileriyi izlerken. "Seni düşünmüşler işte."

"Beni neden hiç sevmiyorsun?" diye sordu Ogün bıyık altından gülerek. Ona nedenini söylemek istedim ama Kartal gözlerini otomatik bir hareketle Ogün'e çevirdiğinde Ogün'ün gülüşü yüzünden silindi. Ama yine de içten içe gülüyor gibiydi.

"Ben yaşlıları genel olarak sevmem, sadece saygı duyarım. Küçük çocuklara karşı da öyleyim. Yaşlılar çok yavaştır, küçük çocuklar da durmadan ağlar."

Ogün'ün sırıtışı genişledi, bu beni neredeyse güldürecekti ama durup sakince ikisini izlemeye başladım. "Kaç yaşındaydın, Kartal? Aynı yaşlarda olmalıyız sanırım."

Kartal birden gözlerini kısarak Ogün'e baktı. "Bana yaşlı mı dendi az önce?"

"Yok, sadece aynı yaşlarda olduğumuzu söylemek istemiştim..."

"Sen yaşlısın, otomatik olarak bana da yaşlı demiş oluyorsun."

Ogün ve Kartal'ın yaş muhabbetinden uzaklaşma isteğiyle ağır adımlarla yanlarından ayrılıp İrem'in yanına doğru ilerledim. Birkaç saniye sonra elinde kalın saplı büyük bir bira bardağıyla yanımızda biten kişi Emir olmuştu. Üzerindeki tişörtü çıkarmıştı. Birasından büyük yudumlar alırken hemen önümüzdeki tezgâhın arkasına geçerek dirseğini tezgâha yaslamıştı. Bana gülümseyip göz kırptı ama pek konuşmadık çünkü yanımızda İrem vardı ve ikimizin bildiği şeyler, İrem'in bilmemesi gereken şeylerdi.

İrem sarı, sımsıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmış saçlarını arkaya doğru savurup bacak bacak üzerine atarak derin bir nefes alırken, "Birazdan herkes dut gibi sarhoş olmaya başlar," diye homurdandı. "Ben oyun falan oynarız diye düşünmüştüm."

"Belki oynarız," dedi Emir omuz silkerek. Birasından bir yudum daha aldı, ona dikkatle bakınca durgun olduğunu fark ettim.

Birkaç dakika sonra artık büyük karton bardaklarda votka içiyorduk. Yerde cips paketlerinden bir zemin yapılmaya başlanmıştı ve müziğin ritmi artmış, salonun ortasında dans eden bedenler görmeye başlamıştım. Bar tezgâhının önünde oturmuş, acı tadıyla boğazımı yırtıp kulaklarımı yakan votkayı içerken boş gözlerle çevremi inceliyordum. Bu gece kendimi buraya daha yabancı hissediyordum. Eskiden bir şekilde buraya aitmiş gibi davranabiliyorken bu gece yaşananların etkisinden midir bilinmez sanki ince, şeffaf bir duvarın arkasından izliyordum herkesi.

İrem votkasını bitirip boş bardağı Emir'e doğru sallarken bakışları yavaşça bana doğru çevrildi. "Bu gece çok durgunsun," dedi.

"Biraz yorgun hissediyorum," diyebildim, önümdeki içkiden sadece birkaç yudum içebilmiştim ama şimdiden kulaklarım uğuldamaya başlamıştı bile.

Emir yeniden votka bardağıyla döndüğünde bakışlarım Emir'e döndü. Ardından yavaşça oturduğum yerden kalkarak, "Cenklerin evinin manzarası çok güzelmiş, manzaranın bir fotoğrafını çekip hesabıma yükleyeyim," dedim. Bu cümleyi kurduğumda Berra ve Ceyda da bir metre kadar uzağımdaydılar.

"Ne hesabı?" diye sordu İrem yenilenmiş içkisinden bir yudum alırken. "Instagram falan mı?"

"Evet," dediğimde İrem birden aydınlanmış gibi küçük çantasından telefonunu çıkardı.

"Cidden, biz seninle takipleşmedik bile!"

"Sıkıcı bir profilim var, sadece bazı şeylerin fotoğrafını çekip yüklüyorum," dedim profesyonel bir gülümsemeyle.

"Bu kadar güzelken kuşu böceği çekiyorum deme bana," dedi İrem gözlerini devirerek. "Her neyse, takip et beni."

Çantamdan telefonumu çıkarıp İrem'in verdiği kullanıcı adını aratığımda beni karşılayan kilitli bir profil olmuştu. Yaklaşık bin takipçisi, buna rağmen yüz kadar takip ettiği kişi vardı. Ona takip isteği yolladım ve birkaç saniye sonra beni kabul ettiğinde artık oldukça gösterişli profilinin içindeydim.

"Hey, beni de takip et!" dedi Ceyda sırıtarak, o sırada İrem'in bana gönderdiği isteği kabul ediyordum. Çok geçmeden hem Ceyda'yı hem de Berra'yı takip ettim ve benim değil, Sibelay'ın çektiği son derece es-

tetik fotoğraflara hayranlıkla bakmaya başladılar. İrem'in profili diğerlerinin profilinden daha ilgi çekiciydi. Daha seksi, feminen hissettiren bir profili vardı ve fotoğrafları kesinlikle doğru açılardan çekilmişti. Bu kadar özenli bir hesabı olması beni şaşırtmıştı çünkü yerinde olsam böyle uğraş veremezdim. Ceyda'nın profili daha karamsardı, daha çok koyu ve soğuk renklerin olduğu bir hesaptı. Berra ise ikisinin aksine şirindi, pastel tonlardaki hesabına bakarken insan karamsar düşüncelerden anlık da olsa uzaklaşıyordu.

"Sergileri seviyorsun demek?" diye sordu İrem profilime gömülü fotoğraflardan birini büyüttükten hemen sonra. "Vay canına Lavin, bu son derece estetik bir fotoğraf."

"Evet," diye mırıldandım. "Sergileri severim." İçkimden bir yudum alarak yalanın da boğazımdan içkiyle birlikte kayıp gidişini hissettim.

"En azından öne çıkarılanlarında kendine ait fotoğraflar var," dedi Ceyda sırıtarak. "Lavin, sana şöyle bir bakınca senden İrem'deki gibi bir hesap beklemedim değil."

"Ne varmış be benim hesabımda?" diye söylendi İrem.

Ceyda, "Seksi ve ateş gibi," diye iltifat etti.

Başarılı bir şekilde tamamlanmış işlemden sonra yavaşça onlardan ayrılarak manzaranın cennet gibi göründüğü cam duvarın yanına gittim. Kamerayı açıp parıl parıl parlayan şehri fotoğraflamaya başladım.

Birinin varlığını arkamda hissettim, çok geçmeden camdaki yansımasıyla karşılaştım. Ogün, elinde yeni doldurulmuş bir şampanya kadehiyle hemen arkamda dikiliyordu. Bakışlarımız camdaki yansımalarımıza dokunduğu anda telefonu yavaşça indirip başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim. Bir adım kadar geri çekilip gözlerini benden ayırarak manzaraya çevirdi.

"Manzara fotoğraflarını seviyor musun?" diye sordu, sesi sakindi. Bakışlarım yüzünü taradı ama herhangi bir duyguya rastlayamadım. Sanki birdenbire bomboş hissetmeye başlamıştı.

"Evet," diye mırıldandım, bakışlarım kısaca kalabalığı turladı. Kartal ve Emir, bar taburelerinin önünde bir şey konuşuyorlardı ama ikisinin de yüzlerinde mimiklerden eser yoktu. Bakışlarım usulca yeniden Ogün'e doğru aktığında Ogün, yeşil gözlerini manzaradan çekip bana doğrulttu.

"Sene sonu gösterisi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, sorusundan çok sesindeki sakinlik dikkatimi çekmişti. Sanki konuşmak istemiyordu, manzarayı izlemek ve yalnız olmak istiyordu. Birden kendimi benim yanıma gelen o olmasına rağmen burada bir fazlalık gibi hissettim.

"Sene sonu gösterisini boş ver, yalnız olmak istiyorsan gidebilirim," diye fısıldadım. Sesimdeki anlayış onu şaşırtmış gibi duraksayarak bana dikkatli gözlerle baktı. "Yalnız kalmak istiyor gibi bir hâlin var. Yanlış mıyım?"

"Yanına gelen bendim," dedi sakince.

"Hayır. Manzarayı izlemek için geldin."

Bir an onu yakalamışım gibi baksa da sonra geçiştirmek ister gibi gülümsedi. "Sanırım Kartal haklı," dedi düşünceli bir sesle. "Bazen kendimi aralarında en çabuk yorulan kişiymiş gibi hissediyorum. Sadece yoruldum." Birden bu kadar açık konuşması beni şaşırttı.

"Her şey yolunda mı?"

"Sıkıcı bir gece," dedi, başta anlayamasam da verdiği nefesle birlikte kalbimde ağır bir yük oluştu ve onun için sancılı bir gece olduğunu anladım. "İnsanın aklı bir şeyde takılı kalınca etrafında olup bitenle ilgilenmesi çok zor oluyor."

"Tahmin edebiliyorum."

Bakışları yumuşadı ama dudaklarında alaycı bir kıvrım oluşmuştu. Muhtemelen tahmin bile edemeyeceğimi düşünüyordu. Bir elini cebine koyup diğer elinde tuttuğu şampanya kadehini dudaklarıyla buluşturarak manzarayı seyretmeye devam etti. Kendimi fazlalık gibi hissettiğim bu ortamdan bir an evvel uzaklaşma isteğiyle doldum. Tam sırtımı dönüp ondan uzaklaşacakken dudaklarından dökülen kelimeler beni durdurdu.

"Lavin," dedi. "Bir kadını nasıl mutlu edebilirim?"

Duraksadım, bakışlarım usulca yeniden ona doğru yola koyuldu ama düşünceler zihnime yığıldığı için cevap dilimin ucunu ıslatmadı. Kelimelerin yerini kaybetmiş gibi bir süre düşüncelerle çevrili suratını izledim. Bana değil, manzaraya bakmaya devam ediyordu. Arkada çalan son derece güçlü ve hareketli müzik onun modunu yukarı çekmeye yetmemiş gibiydi.

"Bilmem, her kadın farklı değil midir sonuçta?"

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra, "O zaman bir kadın değil de bir anne diye sorsam?" dedi. Bir an duraksayıp Ogün'ün profiline bakakaldım. "Bir anneyi nasıl mutlu edebilirim?"

Ağır adımlarla Ogün'e yaklaşıp, "Onu sevmen yeterli," dediğim anda başını geriye doğru atarak tavana bakıp sertçe yutkundu. "Annelerin mutlu olmak için evlatlarının onları sevdiklerini bilmeleri yeterli."

"Teşekkürler," dedi, "soracaklarım bu kadardı."

"Umarım her şey yolunda gider."

Ogün'ün dudakları usulca yukarı büküldü. "Umarım."

Ogün'den uzaklaşıp kalabalığa karışana dek zihnimde sorduğu sorunun yankısı büyüyüp durdu. Dans eden bedenlerin arasında ilerlediğim sırada Cenk birden bana çarpınca geri çekilerek ona dik dik baktım. Yüzünde pis bir sırıtışla, "Ay pardon, üzerine mi çıktım?" diye sorup bana doğru bir adım daha attı. "Ogün ve sen... Ne konuşuyordunuz bakayım?"

"Sana ne?"

"Ay üzerime iyilik ve de sağlık. Benim evimde bana posta koyuluyor şu an..."

"Şansını zorlama o zaman," diye homurdandım.

Bir süre suratıma dik dik baktıktan sonra, "Sana bir şeyler söyledi mi?" diye sorunca durdum ve tek kaşımı kaldırıp ona sorgulayan gözlerle baktım. Cenk birden ciddileşmiş gibi görünüyordu. "Canı sıkkın gibi bir hâli var bir süredir. Bu hâlinden pek hoşlanmadım. İnsan senin şu dumur suratına bakınca bir şeyler anlatası geliyor, belki sana anlatmıştır."

Cenk'in itirafa benzer cümleleri beni şaşırtsa da başımı iki yana salladım. "Pek bir şey söylediği yok ama evet, canı sıkkın gibi."

"Anladım." Bakışlarını kısaca Ogün'e dokundurup tekrar bana baktı. "Benimle içki doldurmaya gel."

Bir an şaşkınlıkla ona baksam da önümde ilerlemeye başlayınca ben de onu takip ettim. Salondan çıkıp hole doğru girdiğinde nereye gittiğimiz konusunda pek bir fikrim yoktu. Sarı saçlarını yavaşça karıştırarak kapılardan birini açtı, içeri girdi ve ben de arkasından girdim. İçerisi son derece soğuktu, iki büyük buzdolabı vardı. Dolaplardan birini açarken, "Ogün bu aralar sana karşı çok ilgili," deyince attığım adımlar donup kaldı, olduğum yerde dikilip sakince Cenk'e bakmaya başladım. "Ama aynı zamanda Özay da benim arkadaşım. Tıpkı Ogün

gibi." Bana omzunun üzerinden kısa, beni süzen bir bakış attı. "Ama aralarından hangisini seçersin diye sorsalar, senin gibi bir kadının yanında Ogün gibi bir adam görmek isterdim." Bu cümlesi beni şaşkınlığın oluşturduğu bir fırtınanın tam ortasında bırakmıştı. "Seni pek sevdiğim söylenemez ama iyi bir auran var. Bence sen yanındaki insanlara iyi gelen bir kızsın."

Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu asla anlamamıştım. Buzdolabından büyük bir votka şişesi çıkardıktan sonra dolabın kapağını kalçasıyla iterek kapattı ve bana daha dikkatli, cam gibi parlayan güzel gözlerle baktı.

"Ogün'ün annesi kolon kanseri," deyince bu bilgiyi vermesi beni şoka uğrattı. Ardından Cenk'in okul için San Francisco'ya gittikten hemen sonra küçük kız kardeşi Ceylin'e de ağır bir kanser teşhisi konduğunu hatırladım. Emir'in bana anlattığı bir şeydi bu. "Çok uzun süre kemoterapi gördü, iyileştiği düşünüldü ama nüks etmiş. Tekrar kemoterapiye başlanmış. Açıkçası artık hiçbir yolu kalmadığı düşünülüyor. Yani veda zamanı yakın sanırım." Cenk soğukkanlı bakışlarını elinde tuttuğu büyük votka şişesine indirdi. "Yani eğer ona ilgin varsa ona yaklaş, ona acı verecek bir kadın da sen ol istemem."

Duyduklarımı sindirmek için sessizleşmem gerekiyordu ama yine de konuştum. "Cenk, sen yanlış anlamışsın. Ogün ile aramda düşündüğün türden bir şey olamaz."

"Neden? Özay'la mı ilgili?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Sadece Ogün'e düşündüğün türden şeyler hissetmiyorum."

"Anlıyorum," dediğinde bakışları yüzümü karış karış gezdi. "Ama bu başka biri var hissini de beraberinde içime yığdı birdenbire."

"Var," dedim ve o an açık renk kaşlarını kaldırıp genişçe sırıttı ama gözlerinin gerisinde hâlâ hüzün bekçilik yapıyordu.

"Güzel. En azından benim canım Suphi'm tehlikede değil demektir bu," dedi neşeli bir sesle. Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi.

"Ve eğer hayatımda biri olmasaydı," dediğinde yürüyüp hemen yanımdan geçmişti. "Dönüp ikinci kez bakabileceğim bir kadın olurdun."

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımdan kelimeler çıkamadı. Cenk odadan çıkıp kaybolarak beni yalnızlığa terk ettiğinde bir süre son cümlesi zihnimde yankı uyandırıp durmuştu. Cenk'in benim için kurduğu bu

cümlede art niyet olmadığını biliyordum, aksine bana karşı ilk kez bu kadar yakın olmasıydı beni şaşırtan.

Gecenin ilerleyen saatlerinde herkes sarhoştu. Ben değildim. Bu gece tam da istediğim gibi olmuştu. Hepsini Instagram üzerinden takip etmeye başlamış, en azından göründüğüm kişi olduğuma herkesi inandırmıştım.

"Alkol almaman iyi oldu," dedi Kartal, sesi otoparkın içine yayılıp büyük floresanların beyaz bir şekilde aydınlattığı otoparkta yankılandı. Yunus Emre'nin pahalı oyuncağının kapısını açarak yere yakın yolcu koltuğuna oturduğumda ayağımdaki topukluların tabanıma emanet ettiği ağrıyı daha net hissettim. Kartal aracın önünden dolanarak sürücü koltuğuna geçti. Çok geçmeden motorun güçlü sesi kafamın içinde uğuldadı ve kıvrak bir manevrayla park alanından çıkıp otoparkın içinde ilerlemeye başladık.

Kartal dikiz aynasından arkaya baktı, ardından aracı birden hızlandırınca motor uğuldadı ve aracın güçlü tekerlekleri zemini ezip geçti. Gözlerini bana çevirip bir süre beni izledikten sonra yola baktı ve otoparktan çıkıp bir yokuştan aşağıya doğru salınmaya başladık.

"Ogün konusunda biraz daha kibar olman gerekecek," dediğimde şaşırdığını hissettim.

"O niyeymiş?"

"Annesi hastaymış. Cenk'ten öğrendim. Az bir vakti kaldığını söyledi, bu gece Ogün'ün de keyfi pek yerinde değildi."

"Bunu zaten biliyorum," demesini beklemiyordum. Kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Herkesin geçmişini araştırmam gerekiyordu."

"Annesini kaybederse bu onu yıkardı sanırım," dedim sessizce. Ben annemi çok küçük yaşlarda kaybedip o acıyla büyümüştüm ama bir yetişkinken anne kaybetmek nasıldı bilmiyordum.

"Kadın son evrede," dedi Kartal. "Tedaviye yanıt vermiyor çünkü hastalık hızlı bir şekilde ilerlemiş. Ogün de sonunda ne olacağını biliyor, Lavin. Yetişkin bir adam olarak kendini bu duruma hazırlamaya başlasa iyi eder."

Ölümden bahsederken gözlerine yerleşen o cansız ifadeden bile ölümün onu ne kadar sarstığını görebiliyordum ama onu tanımayan biri, onun bir vicdansız olduğunu bile düşünebilirdi. Oysa değildi. Ölümü en iyi Kartal bilirdi.

"Levent'in yollarını pek sevmiyorum," dediğinde gözlerim ondan ayrılarak önümüze örülen yola kaydı. Saat epey geç olmasına rağmen Levent canlılığını yitirmemişti. 5. Levent'teydik, yaşam hâlâ çekilmemişti, saat ise devamlı olarak ilerleyerek geceyi sabaha kavuşturmak istiyor gibiydi.

Sonunda caddeye çıkıp daha boş bir sokakta ilerlemeye başladığımızda birden bir sessizlik hâkimiyet sürmeye başladı. Önünden geçtiğimiz hiçbir binanın penceresinden ışık sızmıyordu.

Bir süre sonra, "Artık güvende değiliz," dedim, Kartal susup sadece yolu izlemeye devam ediyordu. Ona baktım ve tekrarladım. "Belki de en başından beri güvende değildik."

"Ben yanındayım. Güvendesin."

Biliyordum, bunu hissediyordum ama sorun şuydu ki o benimleyken ne kadar güvende hissetsem de şu an güvende değildik.

"Kartal, belki de bu hastane işine bulaşmamalıydık," dedim. "Bunu korktuğum için değil, seni düşündüğüm için söylüyorum." Profilinde zehirli bir öfke belirdi ama çok geçmeden o öfke, karanlık tarafından yutuldu. Derin bir nefesi ciğerlerime çektiğimde dişlerim nikotinsizlikten kamaşıyordu. "Her zaman yanındayım ama şu an güvende olmadığını hissediyorum ve senin güvenliğin benim için önemli olan tek şey."

"Biliyorum," dedi, "senin güvenliğin de benim için öyle."

"Hastane mevzusu..."

"Sen vurulduğunda ortada hastane mevzusu yoktu," deyince birden sustum. "Aynı kişilerin parmağı olduğunu anlamayacak kadar saf değilsin. Seni bu işe sokan benim ve sen konuştukça yerin dibine giriyorum. Beni düşünmeyi kes, seni düşünelim birlikte. Senin için yapılması gereken her ne sikimse yaparım."

"Seni düşünmememi nasıl beklersin benden?" Kaşlarım sertçe çatıldı, uzun tırnaklarımı çıplak ve soğuktan gerilmiş çıplak bacaklarıma koydum. Bedenimi içine alan ceket cipte kalmıştı, aracın içinde ısıtıcı çalışıyordu ama bu şu an ısınmama yetmiyordu. Bedenimdeki ısı hızla düşüyormuş gibi hissediyordum.

"Benim için önemli olan şu an yalnızca sensin, Lavin," dediğinde bana değil, önünde akıp giden yola bakıyordu. "Başka bir şey değil, yalnızca sen."

"Kendini önemsemezsen beni önemsemenin hiçbir anlamı kalmaz," dedim sertçe. "Bir adım sonrası bizim için savaştan farksız olacak." Derin bir nefes alıp gözlerimi yumarak başımı iki yana salladım. "Daha hazırlıklı olmak zorundayız. Artık böyle saçma sapan oyunlar oynayacağımıza biraz idman yapmalıyız."

"Şöyle konuşma," dedi. "Seni bu işe bulaştırdığım için yaşadığım pişmanlık daha da katlanıyor."

"Ben bu işe kendi isteğimle bulaştım. Beni bulaştıran sen olmadın."

"Eğer benimle gelmeyi istemeseydin, seni bulmaya zaten gelecektim," dedi ama buna aldırış etmedim. "Öyle de böyle de yaşanan her şeyin sorumlusu benim."

"Hiç düşünmedin mi?" diye sorduğum anda durdu, ne söyleyeceğimi merak ediyormuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Ya bunu yapanların asıl amacı önce seni bu şekilde düşüncelere sürükleyerek zayıf düşürmekse? Bunca zaman beklediyseler ve her seferinde seni yanında ben varken vuruyorlarsa, emin ol seni zayıflatabilecekleri, vurduklarında yara verecekleri yerinin neresi olduğunu biliyorlar demektir."

Bir süre söylediklerimi düşündü. Sonunda haklılığımı fark etmiş gibi başını aşağı yukarı sallayıp, "Haklısın," dedi. "Senin olduğun yerin, mantığımın son bulduğu, gücümün can çekiştiği yer olduğunu biliyorlar."

Kalbimin atışları değişse de sakince başımı sallayıp gözlerimi ondan geri çekerek yola çevirdim. "Şu yol kenarında bir büfe vardı," dediğinde birkaç dakika geçmiş ya da geçmemişti. "Bir paket sigara alalım."

"Olur," diye fısıldadım kısık sesle.

Büfenin olduğu ara sokağa doğru bir ışık hüzmesi yayılıyordu ama aracın içindeyken bunu görmek olanaksızdı. Aracı kaldırımın kenarına park edip birlikte araçtan indiğimizde tenime tutunan soğuk beni güçsüz kıldı ve yavaşça Kartal'a sokularak onun kollarının altında kendime yer yaptım. Beni kolunun altına çekerek sıkıca sardığında kafamı kaldırıp ona baktım ve güveni hissettim. Bu gece yaşanan, beni günlerce bir yatakta boşluğu izleyecek hâle getirebilecek kadar güçlü olan o olaya rağmen onun kollarında kendimi iyi hissettiğimi fark ettim. Bana bu

denli ilaç gibi geliyor olması beni her seferinde aynı şaşkınlığın çukuruna itiyordu.

Arayı döneceğimiz sırada Kartal'ın arkadan yediği darbeyle öne doğru savrulması bir oldu ve onun kollarının arasında olduğum için ben de öne doğru itildim. Daha ne olduğunu kavrayamadan bir el ağzıma doğru kaydı ve o elin avucuna yerleştirilmiş nemli bez, ağzım ile burnumu içine alarak örttü. Ne olduğunu kavradığımda panik bir yıldırım olup içimi yararak düşüncelerimi aydınlığıyla boyadı ve direndim. Dirseğimi sertçe geriye atarak adamın boşluğuna vurduğumda nefes almamak için kendimi zorluyordum ama adam öyle güçlüydü ki dirseğim onu inletse de beni bırakması için yeterli değildi. Kartal'ın yerde iki cüsseli adamla boğuştuğunu gördüm ama sesler yoktu, nefesimi öyle çok tutuyordum ki görüntüler bile artık pusluydu.

Adam birden dizimin arkasına doğru vurunca bedenim öne savruldu ve o acıyla, nefes alma içgüdüsü devreye girdi. Bedenim birden bana ihanet etti, içime çektiğim nefesle birlikte direniş başladı. Çok geçmeden karanlık üzerime yağmur gibi yağmaya başladı ve bilincim bedenimden kopan bir uzuv gibi zihnimden koparak uzaklara savruldu.

Hiçlik. Artık hissettiğim net net şey buydu.

Koştum.

O kadar çok koştum ki bacaklarım tutmamaya başladı.

Durmadım, koştum. Bacaklarım titriyor, bedenimi taşıyamıyordu ama ben koştum. Saçlarım yüzüme yapıştı, gözlerimin önüne parmaklıklar ördü ama ben yine de durmadım, etrafa çarparak koşmaya devam ettim. Kalabalık bir sokakta, binlerce insana temas ederek, çarparak, kötü bakışlara maruz kalarak koştum. Sonunda karanlık bir sokakta, sokak lambasının içindeki ışığın bile zamandan çekildiği o belirsizliğin tam ortasında durdum. Saçlarım hâlâ yüzüme yapışmış hâlde, göğsüm aldığım nefeslerle infilak ederken durdum. Kafamı kaldırıp karanlığın asılı olduğu sokağın sonuna baktığımda yüzüme yapışmış saçları bile uçuşturacak kadar sert bir rüzgâr esti ve sokağın zeminine düşmüş roman sayfalarının havalanmasına neden oldu.

İleride koyu renk saçları elbisesinin üzerine yayılmış, sırtını bana dönmüş bir kız dikiliyordu. Ateşten çemberin içinde duruyordu ve alevler yükseldikçe duygularının hareketlerini izlediğimi anlıyordum. Sanki ona yaklaştığımı anlamış ve tüm algılarını bana saplayarak yalın bir mut-

luluğu alevlere vermişti. O kızı tanıyordum ve onun da beni tanıdığını biliyordum.

"Bana onun yanında olacağını söylemiştin," dediğinde sesinde hayal kırıklığı vardı. Durup kollarını bedenine sardı ve alevler birden azalarak aşağı doğru düştüler. "O tıpkı bir çocuk gibi başını belaya sokup duruyor. Onu durduramazsın ama yanında olabilirsin, değil mi? Bana böyle söylemiştin. Yanında olacaktın. Sana ihtiyacı var. Belki en çok sana." Sesini özlemiştim. Bana çaresizlik ve biraz da kırgınlıkla kurduğu cümleleri dinlerken odaklanabildiğim tek şey bir daha duyamayacağımı düşündüğüm sesiydi. "Biz seninle her zaman kalpdeş, ruhdaştık. Fesleğenli makarnalar da buna şahitti." Usulca bana doğru dönmesiyle alevler harlanarak onu ateşten parmaklıkların arasına gizledi. Şimdi yüzünü sadece alevlerin bana sunduğu kadarıyla görebiliyordum. "Onu koru, Lavin. Onun artık senden başka kimi var ki? Kimsesi yok. Senin de kimsen bendim, ben artık en çok var olan yokluğunum senin. Abimi tutup kalbinin ben yanına bastır, onda benden fazlası var. Ben varım."

"Seni özledim," diyebildim her şeyi, herkesi, her yaşananı bir kenara bırakarak. "Seni o kadar özledim ki."

Alevler yüzünü sakladı, sonra yavaşça geri çekildi ve gözlerinde alevlerin arkasında yanan yansımamı gördüm.

"Seni hep seviyorum," diye fısıldadı bir sırrı bana vermek ister gibi. "Sana ulaşamadığım her an ruhum acıyor, seni özlüyorum." Kelimeleri içimi delip geçen kurşunlar gibiydi. Bin kurşun aynı anda kalbime girmiş gibi acıyla ağlamaya başladığımda elini kaldırıp bana uzatmak istedi ama alevler ellerini sararak onu yaktı. Elini geri çekerken bana ulaşamamanın getirdiği üzüntüyle başını önüne eğip derin bir nefes aldı. Ciğerlerinin ağrıdığını hissettim çünkü benim de ciğerlerim ağrıyordu.

"Seni bir kız kardeşin kalbiyle seviyorum," dedi. "Yalansız, dolansız, tüm sırlarımı açarak, annemden korktuğumda suçumu senin üzerine atarak." Gülümsemesi yüzünü sardığında gözleri yeniden bendeydi. "Seni seviyorum, Lavin. Seni öyle çok seviyorum ki."

"Seni çok seviyorum," dedim gözyaşlarım gözlerimi terk ederek yüzümün sınırlarından çıkıp boynuma doğru akarken. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Kardelen, seni çok seviyorum."

denli ilaç gibi geliyor olması beni her seferinde aynı şaşkınlığın çukuruna itiyordu.

Arayı döneceğimiz sırada Kartal'ın arkadan yediği darbeyle öne doğru savrulması bir oldu ve onun kollarının arasında olduğum için ben de öne doğru itildim. Daha ne olduğunu kavrayamadan bir el ağzıma doğru kaydı ve o elin avucuna yerleştirilmiş nemli bez, ağzım ile burnumu içine alarak örttü. Ne olduğunu kavradığımda panik bir yıldırım olup içimi yararak düşüncelerimi aydınlığıyla boyadı ve direndim. Dirseğimi sertçe geriye atarak adamın boşluğuna vurduğumda nefes almamak için kendimi zorluyordum ama adam öyle güçlüydü ki dirseğim onu inletse de beni bırakması için yeterli değildi. Kartal'ın yerde iki cüsseli adamla boğuştuğunu gördüm ama sesler yoktu, nefesimi öyle çok tutuyordum ki görüntüler bile artık pusluydu.

Adam birden dizimin arkasına doğru vurunca bedenim öne savruldu ve o acıyla, nefes alma içgüdüsü devreye girdi. Bedenim birden bana ihanet etti, içime çektiğim nefesle birlikte direniş başladı. Çok geçmeden karanlık üzerime yağmur gibi yağmaya başladı ve bilincim bedenimden kopan bir uzuv gibi zihnimden koparak uzaklara savruldu.

Hiçlik. Artık hissettiğim net net şey buydu.

Koştum.

O kadar çok koştum ki bacaklarım tutmamaya başladı.

Durmadım. koştum. Bacaklarım tutuyor, bedenimi taşıyamıyordu ama ben koştum. Saçlarım yüzüme yapışıp, gözlerimin önüne perdelikler ördü ama ben yine de durmadım, etrafa çarparak koşmaya devam ettim. Kalabalık bir sokakta, binlerce insana zarar vererek çarparak. İğneli bakışlara maruz kalarak koştum. Sonunda karanlık bir sokakta, sokak lambasının içindeki ışığın bir zamandan çarpıldığı o beyazlığın tam ortasında durdum. Saçlarım hâlâ yüzüme yapışmış halde, göğsüm aldığım nefeslerle inip kalkarken durdum. Kafamı kaldırıp karanlığın esir aldığı sokağın sonuna baktığımda yüzümü yapışmış saçları bile uçuracak kadar sert bir rüzgâr esti ve sokağın ortasına düşmüş roman sayfalarının havalanmasına neden oldu.

Yerde koyu renk saçları elbisesinin üzerine yayılmış, sırtına bıçak saplanmış bir kız duruyordu. Ayağa çırpınarak içinde duruyordu ve elimdeki yabancılıkla dizginlerinin hareketlerine odaklandığını anlıyordum. Sanki onu yaklaştığımı anlamış ve tüm algılarını bana sapladığı yalan bir mes-

luluğu alevlere vermişti. O kızı tanıyordum ve onun da beni tanıdığını biliyordum.

"Bana onun yanında olacağını söylemiştin," dediğinde sesinde hayal kırıklığı vardı. Durup kollarını bedenine sardı ve alevler birden azalarak aşağı doğru düştüler. "O tıpkı bir çocuk gibi başını belaya sokup duruyor. Onu durduramazsın ama yanında olabilirsin, değil mi? Bana böyle söylemiştin. Yanında olacaktın. Sana ihtiyacı var. Belki en çok sana." Sesini özlemiştim. Bana çaresizlik ve biraz da kırgınlıkla kurduğu cümleleri dinlerken odaklanabildiğim tek şey bir daha duyamayacağımı düşündüğüm sesiydi. "Biz seninle her zaman kalpdeş, ruhdaştık. Fesleğenli makarnalar da buna şahitti." Usulca bana doğru dönmesiyle alevler harlanarak onu ateşten parmaklıkların arasına gizledi. Şimdi yüzünü sadece alevlerin bana sunduğu kadarıyla görebiliyordum. "Onu koru, Lavin. Onun artık senden başka kimi var ki? Kimsesi yok. Senin de kimsen bendim, ben artık en çok var olan yokluğunum senin. Abimi tutup kalbinin ben yanına bastır, onda benden fazlası var. Ben varım."

"Seni özledim," diyebildim her şeyi, herkesi, her yaşananı bir kenara bırakarak. "Seni o kadar özledim ki."

Alevler yüzünü sakladı, sonra yavaşça geri çekildi ve gözlerinde alevlerin arkasında yanan yansımamı gördüm.

"Seni hep seviyorum," diye fısıldadı bir sırrı bana vermek ister gibi. "Sana ulaşamadığım her an ruhum acıyor, seni özlüyorum." Kelimeleri içimi delip geçen kurşunlar gibiydi. Bin kurşun aynı anda kalbime girmiş gibi acıyla ağlamaya başladığımda elini kaldırıp bana uzatmak istedi ama alevler ellerini sararak onu yaktı. Elini geri çekerken bana ulaşamamanın getirdiği üzüntüyle başını önüne eğip derin bir nefes aldı. Ciğerlerinin ağrıdığını hissettim çünkü benim de ciğerlerim ağrıyordu.

"Seni bir kız kardeşin kalbiyle seviyorum," dedi. "Yalansız, dolansız, tüm sırlarımı açarak, annemden korktuğumda suçumu senin üzerine atarak." Gülümsemesi yüzünü sardığında gözleri yeniden bendeydi. "Seni seviyorum, Lavin. Seni öyle çok seviyorum ki."

"Seni çok seviyorum," dedim gözyaşlarım gözlerimi terk ederek yüzümün sınırlarından çıkıp boynuma doğru akarken. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Kardelen, seni çok seviyorum."

"Kollarımı tekrar sana sarabilmek istiyorum," dediğinde sesi ağlamaklıydı. "O kadar çok istiyorum ki. Lütfen. Onu koru. Senden başka kimsesi yok. Onu yetim gör, kalbinle sahiplen."

"Onu çok seviyorum," dememle gözlerimi elimin tersiyle silmem bir oldu ama nafileydi. Gözlerimden devamlı olarak yaşlar boşalmaya devam ediyordu. "Onu deliler gibi seviyorum, çok seviyorum." Gözlerimden tekrar akan yaşlardan dolayı Kalpdelen'imi puslu görüyordum. "Onu korurum. O benim kalbimin yetimi."

"Seni tüm kalbiyle seviyor, onun kalbine benim kalbime güveniyormuş gibi güven," dediğinde gözlerinden akan yaşlar elmas olup ateşin içine düşüyordu. "Unutma. Ben onun kalbinde var olanım ve sen orada daima yanımda olansın."

Boğazımı yakan koku içime dolup midemi ağzıma taşıdığında kirpiklerimdeki baskıya rağmen kirpiklerimi oynatabilmenin bir yolunu bulabilmiştim. Bir yerden aşağı düşüyormuşum hissiyle doldum. Ateşin külü ruhumu örtmüş gibi gri bir hisle gözlerimi nihayet araladığımda var olan karanlık, tenime bir yangından düşen ateş parçaları gibi yağmaya ve beni kavurmaya başladı.

Tavandan devamlı olarak damlayarak zemindeki su birikintisine düşen su damlasının sesini dinledim. Bir süre sonra görüntüler gelmeye başladı. Gecenin içinde ilerlediğimiz, arkamızdan saldırıldığı, ağzıma ve burnuma bastırılan bez... Hepsini hatırlamamla birlikte dizimin arkasına yediğim tekmeyi de hatırladım ve dizimin arkasındaki acı baş gösterdi.

Bir kolumun havada durduğunu fark ettiğimde bedenimde dizimin arkasındaki acıdan daha sarsıcı olmayan ama hissedilir bir ağrı dolaşıyordu. Karanlığa alışması için beklediğim gözlerimi etrafta dolaştırmaya devam ettim. Diğer elimin bileğinde soğuk bir şey vardı, ne zaman kıpırdasam o soğukluk bileğimdeki farklı bir noktaya sürtünüyordu. Birden elimi sertçe çekmemle, bir hırıltı sesi ve akabinde Kartal'ı duydum. "Yavaş," dedi huysuzca. "Bana bağlısın."

"Ne?" Sesim pürüzlüydü. Etrafı görememek beni daha da geriyordu.

"Bileğim bileğine bir kelepçeyle bağlı," dedi, sesi benim aksime ayık geliyordu.

"Ne zamandan beri bu hâldeyiz?" Sırtımı verdiğim sandalyeyi geriye doğru ittim. Neredeyse devrilecektik ama Kartal buna engel oldu. "Siktir."

"O güzel ağzından küfürler değil, bir çözüm duymak daha ilgi çekici olabilir şu an," dedi Kartal. "Çünkü yaklaşık bir saat önce gözlerimi açtım, o saatten beri gelen giden yok. Ses bile yok. Tüm o sessizliğin içinde her şeye kulak kesildim. Yok. Sanki birileri bizi buraya koyup gitti."

"Sen iyi misin peki?" diye sordum söylediklerini es geçerek.

"Kaburgam ağrıyor," deyince bir an irkildim. "Dürüst oldum sadece. Kaskatı kesilme hemen."

"Sana vurduklarını hatırlıyorum."

"Hatırlamasan daha iyi olabilirdi. Karizmam açısından."

"İki koca ayıydı," dediğimde sert bir nefes verip, "Dört," dedi. "Sen bilincini kaybettikten sonra üzerime çullandılar."

"Siktir," dedim tekrardan. "Seni görmem gerek."

"Görmemeni tercih ederim çünkü şu an neye benzediğimi ben de bilmiyorum. Karanlık her açıdan iyi." Sertçe yutkunuşunu bile yankı hâlinde duyunca boş bir depoda olabileceğimiz düşüncesi zihnime sızmayı başardı. "Dizin acıyor mu? Bunu yapan orospu çocuğunun kalbini tekmeledim."

"O kalabalığa rağmen mi?"

"İsterse karşıma yanına ilahi bir güç alarak çıksın, sana vurduysa celladı olurum onun," dedi. "Sana vurduğunu gördüm. Bu yeterliydi. Beni öldürseler de durmazdım. Durmadım."

"Aptal," diye fısıldadım. "Ya sana daha büyük zararlar verseydiler?"

"O an en büyük zararı vermişlerdi."

Gözlerimi yumup sakinleşebilmek için içime derin bir nefes doldurdum. "Bizi tekrar nasıl buldular?"

"Hiç peşimizi bırakmamış olmaları da ihtimaller arasında," dedi. "Sadece uyarı yapıyorlar sanmıştım. Fazlası olacağını ben bile akıl edemedim."

"Şimdi buradan nasıl çıkacağız?"

"Bilmiyorum. Senin de elin bağlı, değil mi? Muhtemelen bir boruya bağlıyız. Ben kendi kolumu kurtarmaya çalıştığımda gaza benzer bir

ses geldi." Derin bir nefes aldı. "Bu da demek oluyor ki boruyu kırarsak zehirleneceğiz."

Kaşlarım çatıldı. "Bacaklarımın arasında bir bıçak var."

Kartal bir an, "Siktir, evet," dedi kısık sesle.

"Eğilebilir misin? Boruyu çok zorlamadan birlikte eğilirsek birimiz bıçağı çekip çıkarabilir."

Ayak sesleri yankılar hâlinde etrafa dağılmaya başladığında birden dilimize sessizlik muskaları taktık. Birilerinin geldiğini hissetmek kalbimin atışlarının gürleşmesine neden olmuştu. Sonsuz sürüyormuş gibi hissettiren bir bekleyişin ardından bir demirin sürüklenme sesini duydum ve çok geçmeden minimum derecede az bir ışık içeri yayıldı. Kartal haklıydı, kollarımız oldukça kalın borulara bağlıydı ve bu borulardan gaz geçtiği belliydi. Demir sesine bakılırsa da içeride kilitliydik ve sonumuz zehirlenmek olabilirdi. Gözlerimi ışığın zayıf, gri bir sis yaratarak yaklaştığı aralığa çevirdiğimde iki büyük gölgenin içeri devrildiğini gördüm.

"Uyanmışlar mı?" diye sordu çelik kadar sert bir ses.

"Sikimde bile değil. Bir an evvel evime gidip uyumak istiyorum," dedi diğeri.

Kartal'a baktım. Profilinde büyük bir dikkat ağı örülüydü. Sinsi gözleri doğrudan gölgelerin düştüğü kapıdaydı, sağlıksız nefesler alıyordu ve dudağının kenarından aşağı doğru uzanan yarık yavaşça kan sızdırıyordu.

"Büyük Bey'e onları enselediğimizin haberini verdim," dedi ilk konuşan sert ses. "Onları sağ tutmamızı istiyor ama göz de açtırmayın dedi. Şu doktor dedikleri herif çelimsiz duruyor ama bileği var. Akın'ı nasıl devirdi ama?"

"Sikmişim onun bileğini, yürü bir şeyler yiyelim," dedi diğeri. "Kapıyı tekrar kilitle. Boruyu kırarlarsa boğulup gebersinler içeride. Büyük Bey ne dedi? Sağ kalsınlar ama zorlarlarsa kendi intiharları olur. İntihar edene karışılmaz. Karışmayın." Adam nahoş bir kahkaha atınca mide öz suyum ağzıma yükseldi. Kaşlarım çatılmış, dilimin ucu zehirli kelimelerle sarılmıştı. Demirin sürüklenme sesi duyuldu, adamların gölgeleri yerden silindi ve ışık tekrardan kayboldu.

"Siktiğimin salakları," dedi Kartal. "Lavin, şimdi yavaşça eğileceğiz, tamam mı?"

"Tek başına hepsiyle başa çıkamazsın."

"Biliyorum ama seni buradan çıkarmam gerek," dediğinde birden göğsüme bir ağırlık çöktü. Onu koruması gereken benken o, beni korumak için çırpınıyordu.

Düşünceler karabasan gibi zihnime çökerek mantıklı olan her kelimeyi altına alıp boğmaya başladığında Kartal ile birlikte yavaşça aşağı doğru eğildik. Birbirine bir kelepçeyle bağlı olan ellerimiz diz kapaklarıma indiğinde alnımı alnına sürterek, "Ben alabilirim," diye fısıldadım. Kartal sadece sessiz kaldığında parmaklarım bacaklarımın arasına girdi ve onun orada olduğunu anlayınca derin bir nefes aldım. "Güzel, tam burada," diye fısıldadım. "Onu bulamamışlar."

"Akıllarına gelmemiştir. Kim bacaklarının arasında bir bıçak saklar ki?"

"Benim gibi mükemmel biri," dediğimde keyifsiz de olsa güldü. Bıçağın kabzasını yavaşça kavrayıp çekerek bıçağı kılıfından, sonra da bacaklarımın arasından çıkarmamla gözlerim cesaretle parladı. Yavaşça doğrulduk.

"Şimdi olabildiğince bana yaklaşman gerek," diye fısıldadım. "Ama boruyu çok asılıp kırmamaya çalış. Önce ben şu elimi kurtarayım, sonra senin elini kurtarırız."

"Acele etme, yavaş ol," dedi Kartal. Kelepçe ile bağlı ellerimizi yavaşça diğer koluma doğru yaklaştırmak için harekete geçtiğimde Kartal bedenindeki ağrıyla hafifçe inledi. Gözlerimi yumup onu zorlamamak için birkaç saniye beklediğimde bu kez bana sokulan o oldu.

"Boruları zorlama," diye fısıltılı bir uyarı verdim.

Sonunda parlayan bıçağı diğer elimin bileğine bağlı olan ipe kadar yaklaştırmayı başardığımda Kartal'ın kolunun bağlı olduğu boru epey zorlanıyordu. Borunun kırılmasından korkarak olabildiğince hızlı ama dikkatli bir şekilde ipi bıçakla budamaya başladım.

"Biraz daha bastır, bebeğim," dedi Kartal zayıf bir sesle. "Yoksa bu boruyu kıracağım. Çok zorlanmaya başladı."

"Deniyorum," diyebildim.

"Bıçağı bana ver, önce ben kurtulayım. Seni kolayca kurtarırım," dediğinde bir an vazgeçip dediğini yapacak gibi oldum ama bileğimin serbest kalmasıyla kolum boşluğa savrulunca gözlerim iri iri açıldı. İpin esaretinden kurtulmuştum ve bileğim inanılmaz derecede acıyordu. İpin kestiği derimdeki sızıyla, "Başardım," diyebildim.

"İşte bu," dedi Kartal, sesi ne kadar zayıf olsa da böbürlenir gibi çıkmıştı. "Bıçağı bana ver."

"Hey, ben özgürüm. Halledebilirim." Yavaşça ayağa kalktığımda bizi birbirimize bağlayan kelepçe yüzünden kolu aramıza köprü gibi gerildi. Elimdeki bıçakla çok kısa sürede onu da bağlı olduğu borudan kurtardığımda ayağa kalktık ve kelepçeyle bağlı olan ellerimiz birbirine dokunarak birbirlerine tutundu. Kilitli kapıya doğru son derece sakin adımlarla ilerlesek de ayağımdaki topuklu ayakkabılar yere vurunca küçük ama yankılı sesler çıkarıyordu. Tam demir kapının önüne gelince, "Daha önce hiç bıçakla kilit açtın mı?" diye sordum. Kartal bu soruyu beklemiyormuş gibi bana baktı ama karanlık ifadesini gizlediği için cevabın rengini göremedim.

"Birçok şeyle açtım ama bıçak denemedim," deyince başımı sallayıp yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm. Bizi bağlayan kelepçeden ve birleşen parmaklarımızdan dolayı o da dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Bıçağın sivri ucunu ışığın küçük bir pıhtı olarak sızdığı deliğe soktuğumda Kartal'ın sessizliği, kalbimin atışlarını daha da yoğunlaştırıyordu. Birkaç tutarsız denemenin sonunda kilidin arkadan baskıyla kuvvetlendirilmiş olduğunu fark edince dişlerimin arasından bir küfür savurdum ve bıçağı daha derine itmeye çalıştım. Deliğin etrafı genişlemedi ama demirdeki boyanın kavladığını görür gibi oldum. Sokabildiğim kadarını sokup var gücümle beş altı kez kendi etrafında çevirdiğim anda kilit boşaldı ve gevşedi, çok geçmeden küçük bir ses duyuldu. Artık özgürdük.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu Kartal hayretler içerisinde. Başımı yavaşça salladım ama karanlıkta bunu görebilmiş miydi bilmiyordum. Demir kapı, orta seviyede bir gürültüyle yana doğru açıldığında kelepçeyle bağlı olan ellerimiz birbirini daha sıkı kavradı.

"Birkaç kez kirayı veremediğim için anahtarı değiştirmişlerdi," dedim sessizce. Anılar su yüzeyine çıkmak istedi ama izin vermedim, ellerimi suyun içine bastırarak anıları geçmişin derinliklerinde boğdum. "Yanımda güvenliğim açısından bıçak taşırdım. Mecbur kalınca ve toka yerine bıçak kullanınca bıçakla kilit açmayı da öğreniyorsun."

"Her seferinde ilgimi çekip beni sana biraz daha kördüğüm edecek bir yanını gösteriyorsun bana," diye fısıldadı.

Işık yüksek yerleri aydınlatsa da koridor genel olarak karanlıktan oluşuyordu. İçeride yoğun bir pas, küf kokusu vardı ve ışığın az da olsa aydınlattığı duvarlarda yosun şeklindeki rutubeti görebiliyordum. Attığım her adımda dizimin arkasındaki acı katlanarak çoğalıyordu, korku baskındı ve topuklu ayakkabılarımın küçük tıkırtıları da endişeyi artırıyordu. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarabilirdim ama yerlerde cam kırıkları vardı, zaten dizimin arkası bu denli acıyorken bir de cam kırıklarının tabanıma batmasıyla daha da yavaşlardım. Bunu istemiyordum.

O yüzden şimdilik yarattığım küçük gürültüyü bir şekilde sonu görene dek korumam gerekiyordu. Kartal'ın avucunun içindeki nemi hissettim, avuçları terlemişti ve benim de parmaklarımda ter vardı. Diğer elimdeyse karanlıkta bile parlayan bir bıçak tutuyordum. Ne kadar da tezattı. Bir elim onun elinin içindeyken diğer elimin içinde beni her türlü deliliğe sürükleyebilecek bir bıçak vardı.

"Çıkışı öylece bulabileceğimizi sanmıyorum," diye fısıldadığında sesi karanlığı sırtlamıştı. "Bıçağı bana ver."

"Kaburgaların ne durumda?"

"Muhtemelen ezildiler," dedi sadece, nefesinden anladığım kadarıyla bedeninde ciddi bir ağrı dolaşıyordu.

"Piçler," diye homurdandım. "Bak, şu an karşı çıkacağını bile bile sana bir şey söyleyeceğim. Muhtemelen çıkışta adamlar vardır, bu yüzden bizim bir silaha ihtiyacımız var. Silahı da Yunus Emre'nin arabasında bıraktığımıza göre şansımız varsa aralarından birinin silahını ele geçiririz."

"İntiharcılık mı oynamak istiyorsun, Lavin?" Sesi kusursuz denebilecek kadar sert ve öfkeli duyulmuştu. Dönüp yavaşça ona baktım. Kartal gözlerimin içine bakarken sanki asırlar üzerimizden esip geçmiş gibiydi. Gergin bakışmamızın sonunda, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Yakalanmış gibi."

"Ne?" Kaşları daha da çatıldığında artık daha asabi görünüyordu. Dudağının kenarından sızan kan kurumuş, koyu renk bir leke olarak dudağındaki yerini almıştı. Elmacık kemiğindeki koyu renk gölgeye bakılacak olursa yüzüne sağlam bir yumruk yemiş olmalıydı, ki bu fena derecede canımı sıkmıştı. Gözlerimi bile kırpmadan o gözlere baktım. Başka çaremiz yoktu, anlamak zorundaydı.

"Bayılmış gibi yapacağım," diye fısıldadım. "Tam yakalandığımız sırada. Arkadaşlarından biri bizi yakalamak için gelecek çünkü ben bayıldığım için ikinci kişi harekete geçmez. Baştan elenmiş sayarlar beni. O kişi geldiğinde bıçak onu yeterince korkutur diye düşünüyorum. Silahını alırız."

"Bu bir kumar. Masaya senin güvenliğini yatırmamı istiyorsun ve bu aptalca. Bunu kabul etmeyeceğimi bilmen gerekirdi." Bana daha dikkatli bakınca başımı iki yana salladım ve adım sesleri koridora düşmeye başladığında elini daha sıkı kavrayarak onu sertçe duvar dibine doğru çektim.

"İyi düşün, Alaşan. Başka şansımız yok. Silahlarımız yok. Sadece bir bıçak ve cesaretimiz var." Bu cümlem mümkünmüş gibi onu daha da germişti ama haklıydım. Haklıydım ve o bunu görüyordu. Kartal diğer elinin yumruğunu sıkıp dişlerini gıcırdattı. Biliyordu. Başka şansımız yoktu.

"Sana zarar gelirse..."

"Cesaret," dedim, "ve bir bıçak."

"Cesaret ve bir bıçak." Başını salladı. "Sikmişim bıçağı da cesareti de. Konu sen olunca korkak bir orospu çocuğuyum." Gözlerini bana çevirdi. "Seni onların önüne yem olarak atacağıma kafama sıksınlar daha iyi."

"Aptal," dedim birden. "Senin kafana sıktıktan sonra beni sağ mı bırakacaklar sanıyorsun? Cesaret. Bu sende her zaman olan bir şeydi. Şimdi de olsun."

"Diğer orospu çocuğu ayılmış mıdır?" diye sordu koridorun epey uzak bir noktasında konuşan kalın sesin sahibi. Bir an irkilerek duvara yaslanıp gözlerimizi aynı anda omuzlarımızın üzerinden koridora doğru çevirdik. Nefes seslerimiz dışında başka bir ses duyulmuyordu. Bir de konuşan kalın sesli adamın sesi vardı. Sesi sanki her yerdeydi. "Onu ne yapacağız? Alaşan ve kızı en azından öldüren biz olmayacağız. Peki ya diğeri?"

Diğeri mi? Kimden bahsediyordu? Korkunun çevrelediği bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde gözlerini kısarak bana, sonra da arkamda kalan koridora baktı. O da kimden bahsedildiğini çözmeye çalışıyor gibiydi.

Adam, "O deli sikimde bile değil. Debelenip durdu. Keşke girip kafasına iki el sıkabilsem," dedi diğeri homurdanarak. "Her neyse, karnım aç benim. Lahmacun söyleyeceğim, istiyor musun?"

"Bu saatte açık bir yeri nereden bulacaksın? Sabah ezanı ha okundu ha okunacak."

"Bulurum ben, Abdi."

"Yunus," diye fısıldadım Kartal'ın omzuna omzumu bastırıp yüzüne doğru fısıldayarak. "Yunus Emre'den bahsediyor olabilir mi? Cipin ondaydı."

Kartal'ın bakışları daha da keskinleşti. Karanlıkta asılı kalan gözler anlık bana dokundu ve gözlerinde endişeyi görür gibi oldum. Bahsettikleri diğer kişi Yunus Emre olabilir miydi?

"Yapalım şunu," dedi Kartal birden sertleşen sesiyle. "Ama bıçağı bana ver."

"Kendimi savunmamı isteyen sen değil miydin?" diye sordum, kendimi savunmak umurumda bile değildi. Kartal yediği darbelerden dolayı zor nefes alıyordu ve bıçağın onda olması demek, tekrar darbelere maruz kalması demek olacaktı.

Kartal'ın gözlerindeki öfke, yerini alevlere bıraktı. "Sikeyim böyle işi," dedi. "Tamam. Ama saçının teline dokunacak olurlarsa, bu gece buradan sen dışında herkesin cesedini çıkarırım."

"Şimdi olabildiğince sessiz şekilde onlara yaklaşalım. Muhtemelen Abdi dediği herif şu an tek. Onu tekken indirmek daha kolay olur," dediğimde dişlerini gıcırdattı.

"Eskiden planları ben yapardım. Şimdi senin hükmün altındayım, ne dersen yapıyorum," diye söylendi. "Ama mantıklı. Kaburgamı tekmeleyen Abdi'yse benden çekeceği var. Onu lahmacun gibi dürüm yapacağım."

"Şş, sadece bir kovanda olduğumuzu ve o kovanın kraliçesi olduğumu düşün."

Gülümsedim ama korku beni terk etmemişti.

Yavaş adımlarla Abdi denen adamın sesinin son kez duyulduğu yere doğru ilerlemeye başladık. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı, tavandan belli aralıklarla damlayıp yere düşen su damlasının sesine karışıyordu. Tüm camları kırılmış pencerenin önünden geçerken gözlerim yavaşça aşağı doğru tutundu ve yaklaşık üç, dört kat kadar yukarıda olduğu-

muzu anladım. Muhtemelen merdivenler vardı ve merdivenlere oldukça yakın bir yerde olmalıydık. Öyleyse Abdi koridorun sonunda, yani muhtemelen merdivenlerin önünde olan bir odada olmalıydı.

Merdivenler karanlığın içinde kendi etrafında dolanmış bir yılan gibi görünüyordu. Hemen merdivenlerin başladığı kısımda kapısı açık bir oda vardı. Kafamı yavaşça uzatınca Abdi olduğunu düşündüğüm adamın sırtının bize doğru dönük olduğunu, telefonuna baktığını gördüm. Topuklu ayakkabılarımın sesini örtbas eden su damlasının sesi devamlı olarak etrafa yayılmaya başladığında Abdi bir an irkilip etrafına bakındı. Duvar kenarına sinerek göz ucuyla Kartal'a baktım.

"Yalnız," dedim sadece dudaklarımı oynatarak.

"Dürüm Abdi," diye homurdandı dudaklarını oynatarak.

"Şimdi!"

Bu cümleyi daha hazmedememişti ki birden merdivenlere yöneldim ve bu, Abdi'nin olduğu yerde hoplayarak bize doğru dönmesine neden oldu. İçimde fırtınalar kopmaya başlamıştı. Korku dev bir dalga olarak bana doğru ilerliyordu. Abdi kollarını kaldırıp elini beline atınca silahını alacağını anladım. Takımının ütülü ceketi kollarının gerginliğiyle hafifçe yukarı kalkmıştı. Göbekliydi ama cüssesine bakılacak olursa yıkılması zor bir adamdı. Boyunun kısa olması onun için dezavantaj değil, avantaj sağlıyor olmalıydı.

"Allah kahretsin! Kaçamazsınız!" Abdi'nin sesi beni duraksattı ama bunu bilerek yapmıştım. Birden dizlerimin üzerine çökmemle elimdeki bıçak avucum ile zemin arasında kaldı. Ustaca gizlediğim bıçağın soğuk dokusunu avucumun içinde hissediyordum. Abdi bize doğru gelmeye başladı, adımları temkinliydi. "Ne oldu kıza?" diye sordu. "Yerinizden kıpırdayacak olursanız kafanızı tek bir kurşunla uçururum." Tam önümde durup silahı Kartal'a doğrultarak bana baktı. "Ne oldu sana?"

"Lütfen," diye fısıldadım. "Ateş etme..."

Kartal, "İyi değil," dedi, sesinde gizlenen bir öfke vardı.

"Nasıl çıkabildiniz oradan, baş belaları?" Elindeki silahın namlusunu Kartal'a doğru uzatmaya devam etti. "Ekrem! Ramazan!" diye bağırdı boşluğa doğru. "Hay sikeyim! Bana bakın, tek yanlış hareket yapacak olursanız indiririm sizi. Anladınız mı?"

"Şunu kes," diye sızlandım. "İyi değilim, bağlayacak mısın ne yapacaksan yap ama beni kaldırın!"

"Tut şu kızı kaldır!" diye bağırdı Abdi. "Bana bakın, burası adamlarla dolu. Kaçabileceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Eğer fazladan nefes almak istiyorsanız uslu dursanız iyi edersiniz, beni anladınız mı?" Kahverengi gözlerini bana çevirdi, elinde silahı tutmaya devam ediyordu. "Sana şu kızı kaldır dedim!"

"Kaburgalarımı ezmeden önce isteseydiniz onu tek başıma kaldırabilirdim," dedi Kartal hırıltılı bir sesle. "Şu amına koyduğumun silahını indir. Üzerimde ne emanet var ne de seninle dövüşebilecek hâldeyim. Benden mi korkuyorsun?"

"Hay amına koyayım!" Abdi elindeki silahı indirmeden beni kolumdan kavrayınca canım gerçekten acıdığı için inledim ama Kartal muhtemelen bunun oyunun bir parçası olduğunu düşünmüştü. Belki de öfkesine yenik düşmemesi için böyle sanması daha iyiydi. Bakışlarım Abdi'nin elindeki silaha kaydı, namlu Kartal'ı işaret etmiyordu ama yine de adam öyle bir tetikteydi ki tek yanlış hareketimde namluyu Kartal'a çevirip silahı ateşleyebilirdi. Kendimi tamamen yere bırakıp avucumun altındaki bıçağı hissettim. Abdi, "Kalksana!" diye bağırdı öfkeyle. "Lanet olasıcalar, nereye kayboldunuz? Bir de durdum bu karıyla uğraşıyorum! Kalk!"

"Karı senin babandır, gevşek!" Kartal'ın kükremesiyle birlikte gözlerim iri iri açıldı. Kartal, Abdi'nin bacağına sert bir tekme koyunca Abdi birden yere devrildi. Silahı elinden fırlayıp kayarak odanın diğer ucuna sürüklendiğinde Abdi yerden kalkmak için uğraş vermeye başladı. Tam o esnada avucumun içindeki bıçağı kaldırıp Abdi'nin baldırının üst kısmına sertçe sapladım. Damarlarından birine gelen bıçak, kanın birden fışkırmasına neden olmuş, Abdi dehşet dolu bir çığlıkla acı içinde yere sırtüstü uzanmıştı. Deli gibi bağırıyordu.

"Silah!" dedim vahşi bir içgüdüyle kanlı bıçağı sıkıca kavrayıp Abdi'nin bacağından çıkarırken. Fışkıran kan, çeneme ve boynuma ince şeritler hâlinde bulaştı. Abdi yerde kıvranıyor, muhtemelen damarlarından birini kestiğim için deliler gibi bağırıyordu.

Sonunda aşağıdan birileri, "Neler oluyor ulan?" diye bağırınca Kartal yerdeki bedenimi kaldırma fırsatı bulamadan beni çekerek yerde yavaşça sürükledi ama bunun için ona kızamadım.

Yerdeki silaha tam uzanacaktı ki Abdi diğer bacağıyla ayak bileğime sertçe vurarak. "Orospu seni!" diye bağırdı. "Orospu karı!"

Bir el ateş edildiğinde artık ben yerde duruyordum, kolum havada duruyordu ve Kartal elinde patlayan silahı Abdi'ye soğukkanlı gözlerle doğrultmuş öylece bakıyordu. Yüzünün çeşitli yerlerinde ona ait olmayan kanın lekeleri vardı. Bir ölüm meleğiydi. O an gerçek bir ölüm meleğiydi. Bakışlarım yavaşça Abdi'ye kaydı ve dağılan kafatasını gördüğümde dudaklarımdan sert bir nefes dışarı döküldü. Silahın ucundaki duman beraberinde barut kokusunu ciğerlerime sindirerek usulca Abdi'ye doğru aktı.

"Şimdi," dedi Kartal elindeki silahla koridora doğru dönerken. Başını yavaşça omzuna doğru eğdi, yüzünde ona ait olmayan, bir yabancının kanı varken vahşi bir şekilde sırıttı. "Başka ölmek isteyen var mı?"

Abdi'nin yerdeki cansız bir şekilde açık gözlerine bakarken tüm hisler göğsümün derinliklerine çekilmiş, yüzüm kül rengine dönmüştü. Elimdeki kanlı bıçakla yavaşça doğrulup kalkarken zemine yayılan kan, topuklu ayakkabılarımın kaymasına neden oldu ama Kartal beni belimden tutup kaldırınca artık ayakta dimdik duruyordum. Kanlı bıçağı daha sıkı kavrayıp başımı Kartal'ın omzuna yasladım.

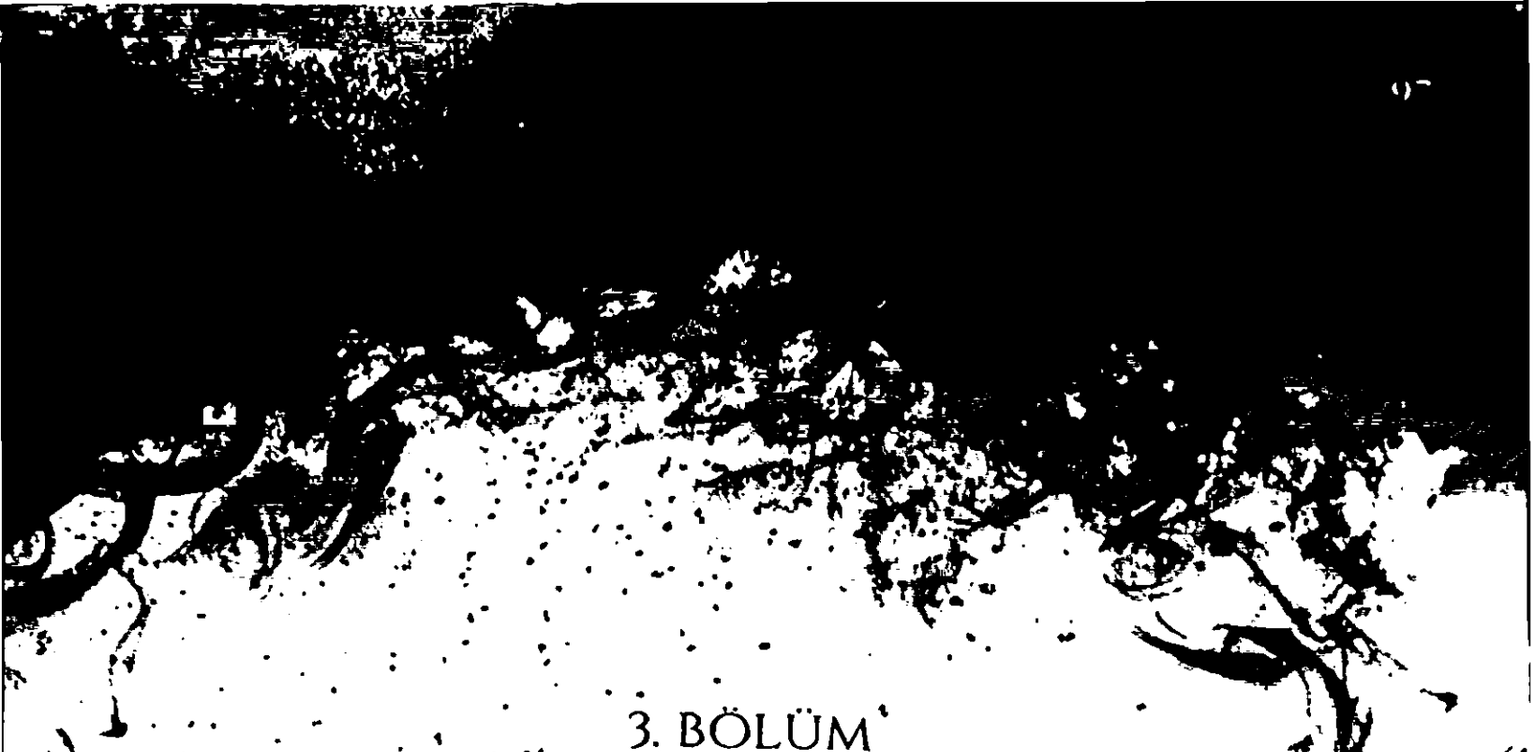
Fısıldadım. "Bekliyoruz, beyler."

Dudaklarındaki gülümsemeyi hissettim. Kafamı kaldırıp ona baktım. Kalbim acıyordu ama benim de dudaklarımda bir gülümseme vardı. Birkaç saniye yol arkadaşıma baktım.

Dudaklarım usulca Kartal'ın dudaklarına dokunduğunda ölümün dudaklarında ruj izi vardı.

Ve çok geçmeden silahlar yeniden patlamaya başladı.

Ama bu defa tek hedef biz değildik. Aynı zamanda onlardı da.

3. BÖLÜM

Cinayet Sarmaşığı

♪ *Nihat İlhan - Kalpte Duran Kalpçe Üzen*

Kötü bir kalp, iyilikle terbiye edilmezdi ama iyi bir kalbi kötülükle doldurabilirdiniz.

Dudaklarımda bir cinayetin gülümsemesi büyüdüğünde artık kalbim eski topraklarında, yani göğsümde yaşayan bir yabancı gibiydi. Onun yüzüne baktığımda ölümü hatırladım. Onun yüzüne baktığımda neden ağlamak istiyordum? Merak ediyordum, bir gün ağlamadan sevebilecek miydim onu? Sanki onu sevmek, kalbimi bir cinayet sarmaşığının sarmasına neden oluyordu.

Yüzümde kuruyan kan damlaları vardı. Hayallerim ise hiçbir zaman olmamış olmalarına rağmen, sanki ruhumun içinde ölü bulunmuşlardı. Kimliksiz cesetler gibiydiler. Elimde tuttuğum sapı kandan dolayı yapış yapış olmuş bıçakla koridorun duvarına yasladığım sırtımdan terler boşalıyordu. Kartal'ın indirdiği iki adamın cesedi birkaç metre ilerimizdeydi ama artık etrafta düşündüğümüzden daha fazla insan olduğunu biliyordum. Cesetlere bakmak ne zamandan beri benim için bu kadar kolaydı? Buzdan gözlerim yavaşça karanlıkta uzanan, sadece iki silüet gibi görünen cesetlere dokundu ama duygular göğsüme vurmadı.

"Arkamda kal, sayıca çok fazlalar. Yunus Emre'yi bulmalıyız." Bakışlarım onun yüzünü buldu. Yüzündeki kuru kan lekelerini izleme-

ye başladım. Tabancalardan patlayan ateşlerin sesleri sanki olduğum yeri alevlerin sarmasına neden oluyordu. Kartal, duyguları yüzümden almak istiyor gibi bana baktı. Bir an gözlerinin derinliklerinde yaşananların pişmanlığını görür gibi oldum. Beni bu hâlde görmek ona acı veriyormuş gibi bakışlarını benden çekerek koridora çevirdi. "Acele etmeliyiz, Yabani. Tamam mı?" Beline soktuğu, diğer iki adamdan aldığı silahlardan birini çıkarıp bana uzatınca elimde tuttuğum kanlı bıçağı daha sert kavradım. "İstemiyor musun?" diye sordu, cevap vermek yerine başımı iki yana salladığımda o da başını aşağı yukarı salladı. "Şu kelepçelerden kurtulmamız gerekiyor. Benimle gel."

Hızlı adımlarımız karanlığı yarmaya başladığında Yunus Emre olduğunu düşündüğümüz o üçüncü kişiyi nereye sakladıklarını düşünüyordum. Zihnimde bir durağanlık başlamıştı. Kurşun kovanlarının yere düşerken çıkardıkları sesleri bile duyabilecek kadar keskinleşen algılarıma lanet etmek istedim. Her şeyi bu kadar net duyuyor olmama rağmen hissetmem gerekenler içimi yakmıyordu.

Kartal arkasını dönüp beni karanlığa savurarak iki el ateş ettiğinde mermi kovanları etrafa çarparak yere düştü ve adamlardan biri de bize doğru ateş etti. Koridorun eski, rutubetli duvarlarına çarpan mermi kovanlarının yere düşen sesleri göğsüme dolarken çoktan koşmaya başlamıştık.

Sonunda uzun koridorda açık duran kapılardan birinin içine girdik ve eski kapının arkasına saklandığımızda ağır bir idrar kokusu soludum. Koku ciğerimi acıtırken neredeyse yere eğilip kusacağımı düşünmüştüm ama kendimi tuttum. Gözlerimin önüne Abdi'nin açık gözleri, dağılmış kafası gelince karnıma giren krampla sadece yutkundum ama her şey bittiğinde o görüntü sonsuza dek benimle yaşayacaktı, biliyordum.

"Heriflerin ceplerinde anahtar bulamadım," dedi Kartal. "Tek çarem bu."

Bir an ne demeye çalıştığını anlayamadım ama o, elimi tutup duvara yaslayarak bizi birbirimize bağlayan kelepçenin demirini gerdiğinde ne yapacağını anlayarak iri gözlerle bir ona, bir gerdiği kelepçe demirine baktım.

"Gözlerini yum," dedi Kartal. Göz kapaklarımı aşağı doğru çektiğimde bir el ateş sesi sanki kalbime sıkılmış gibi göğsümün içini dol-

durdu ve olduğum yerde irkildim. İkiye ayrılan kelepçenin bir bileziği benim, diğer bileziği Kartal'ın bileğindeydi ama sonunda ayrılmıştık.

"Şimdi," dedi bana, "koridorun diğer ucunda hiç adam yok."

Silah sesleri kelimelerini böldü.

Derin bir nefes aldı. "Yunus Emre oralarda bir yerde kapatılmış olmalı. Git ve onu bul. Ben arkada kalırım."

"Ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum. "Ya seninle ya da asla."

Belinden çıkardığı silahı diğer elime bırakırken, "Koş," dedi. Beni omuzlarımdan tutup sarsmasını beklemiyordum ama gözlerinde en gerçekçi korkularla karşılaştım. "Koş, Bal. Arkana bile bakmadan sadece koş. Seni bulacağım. Orası temiz, tamam mı? Git ve kardeşimi bul."

"Kartal..."

"Hadi, sevgilim," diyerek beni kapıdan çıkarmasıyla bana ters yönde koşmaya başlaması bir oldu. Kaburgalarındaki ezikleri, bedenindeki acıları düşününce bir an olduğum yerden kıpırdamayacağımı düşündüm ama sonunda Kardelen'e verdiğim sözü hatırlayıp, birkaç adım gerileyerek dönüp Kartal'ın bahsettiği koridora doğru koşmaya başladım.

Ayağımda artık cam kırıklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiren topuklulara rağmen son hızla, elbisemin kumaşı bir bayrak gibi arkama doğru salınırken durmadan koşuyordum. Yorgundum, dizlerimin üzerine düşsem saatlerce aynı şekilde kalabilecek kadar yorgundum ama güç kendini açığa çıkardığında yorgun olmak sadece üzerine basılıp geçilmesi gereken küçük bir taş parçası oluyordu.

Gözyaşları birden yanaklarıma devrilmeye başladığında akan bu yaşların sebebi korku ya da acı değildi; akan gözyaşlarının sebebi güçtü ve ben bu gece kendimi yeniden doğuyormuşum gibi hissediyordum. Bir elimde silah, bir elimde kanlı bir bıçakla üzerine doğru koştuğum sanki benim geleceğimdi.

Ateşlenen silahların sesleri yankılar hâlinde üzerime yağmaya başladığında bir an durup omzumun üzerinden arkama baktım. Arkamda ayın ışığının kırık camlardan içeri sızmasıyla grileşen bir koridordan başka hiçbir şey yoktu. Ne bir canlılık, ne nefes ne de benden saklanan bir beden vardı. Tekrar koşmaya başladığımda kalbimdeki gücün de benimle koşmaya başladığını hissettim. Aklım Kartal'da, düşüncelerim ise yaşananlardaydı.

Sonunda büyük demir kapıların olduğu yere geldiğimde bir an durup kendi etrafımda döndüm ve elbisemin eteği de havalanarak benimle birlikte dönüp tekrar bacaklarımın üzerine serildi. "Yunus Emre!" diye bağırdım, sesim cam kırıkları gibi dört bir yana dağıldığında bana vereceği bir yaşam belirtisi olmasını bekliyordum. Onu bulabilmem için çıkaracağı bir mırıltıya bile razıydım.

Bir sandalyenin yere vururken çıkardığı sesi, ardından da bir inilttiyi içine alan zihnim, tüm algılarımın tek bir noktaya kilitlenmesine neden oldu. Birkaç metre ötemdeki küflü, gri rengindeki demir kapı... Birkaç büyük adımın sonunda kapının önüne geldim. Elimdeki bıçak ve silahın varlığından dolayı bileklerimin iç kısımlarını sertçe kapıya vurmaya başladım. "Burada mısın?" diye bağırdım beklentiyle. "Seni oradan çıkaracağım!"

Eğilip titreyen ellerimle yapış yapış olmuş bıçağın ucunu demir kapıya sapladığımda kanın bıçağın üzerinde bir tabakaya dönüşmüş varlığı bıçağı çevirmem konusunda beni zorluyordu. "Hay sikeyim," diye söylendim. "Hadi." Bıçağı bir şeyin içini oyuyormuş gibi deliğe iyice sokup sert bir manevrayla çevirdim ama kâr etmedi. "Sikerler." Elimdeki silahı kaldırdığım anda tenimden buz gibi bir ürperti geçti. Bu bir silahı ilk kez elime alışım değildi ama şimdi elime aldığımda babamla poligonda yaptığımız atışlara benzemeyeceğini biliyordum. Yine de gözlerimi kilide dikip yavaşça kilide doğru nişan aldım, göğsümü yarıp geçecek sese kendimi alıştırmak için derin bir nefesi içime hapsettim ve çok geçmeden iki elimle sıkıca kavradığım silah, bedenine kanlı bir bıçak yaslı duruyorken gürültüyle patlayıp kilidi delerek geçti.

Demir kapı hafifçe aralanınca ayağımı kaldırıp sertçe kapıya vurdum ve kapı ardına dek açıldı. Büyük boruların altında, bir iskemlede elleri ve ayakları arkadan bağlanmış şekilde ağzı bantlı oturan Toprak'ı görmeyi beklemiyordum. Bir an silahı indirip dehşet içinde bana iri gözlerle bakan Toprak'a bakakaldım. Adamların bahsettiği o muydu? Şaşkınlıkla ona yaklaşıp aceleci bir şekilde ağzındaki bandı söker gibi çıkardım ve bu onu inletti.

"Hasiktir," dedi acıyla. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Asıl sen burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Ne bileyim ben? Birkaç orospu çocuğu enseme bindi." Kaşlarını çatarak bana şüpheci bir bakış attı. "Bak, eğer bu işten vazgeçeyim diye..."

"Saçmalama geri zekâlı," dediğimde bana bakakaldı. "Hâlimi görmüyor musun?" Üzerimi işaret ettim. Yüzüme sıçramış kan lekelerini, elimi kaplayan kurumuş kanı gösterdiğimde bir an irkilerek bana korku dolu gözlerle baktı. "Oradan bakılınca nasıl görünüyorum bilmiyorum ama aşağıda kaç tane ceset gördüm, biliyor musun? Sen aklımı kaçırmadığıma ve seni bulduğuma dua et." Toprak'ın konuşmasına bile izin vermedim. Elimdeki kanlı bıçakla ellerindeki ve ayaklarındaki ipleri hızlıca keserek onu kurtardım. Toprak tüm bu olup bitenlere şaşkınlıkla bakarken, "Yürü," dedim çıkışa yönelerek. "Sevgilim bir sürü kurdun içine tek başına girdi."

"Kartal Alaşan mı?" diye sorunca omzumun üzerinden ona ruh gibi beyaz bir yüzle baktım.

"Toprak, kafana kafana mı vurdular senin?" Bana neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş ama çalıştıkça zihni daha da karmaşayla boğuluyormuş gibi bakıyordu. Başımı iki yana sallayıp koridora çıkarken, "Ya benimle gel ya da kal Toprak, sen bilirsin," dedim sert bir sesle. "Ama canlı çıkmak istiyorsan beni takip etsen iyi edersin. Çünkü bu herifler seni öldürmeyi düşünüyor."

"Onun ben de farkındayım. Ağzıma sıçtılar," dedi, sesi pek de umursamıyor gibiydi. Sanki onu öldürseler ona iyilik yapmış olacaklardı. Sesi bana bunu hissettirmişti. Ölümü istediğini hissettirmişti.

Büyük adımlarla koridorda ilerlemeye başladık, topuklu ayakkabılarımın sesi dışında hiç ses olmaması beni kuşkuyla doldurdu. Bir an şüpheli gözlerle etrafıma bakınıp, "Neden birden böyle bir sessizlik oluştu?" diye sordum, bu soruyu daha çok kendi kendime sormuş olsam da Toprak cevap verdi.

"Onu yakalamış olabilirler mi?"

"Bu kadar kolay yakalanmaz," dedim sadece.

"Ondan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum."

Merdivenlere geldiğimizde bakışlarım bir yılan gibi dolanarak aşağıya doğru kıvrılan merdivenlerde durdu. Aşağıda birinin gölgesi duvara yansıyor, ayın gri ışığı gölgeyi güçsüz de olsa duvarda dimdik tut-

maya çalışıyordu. Birkaç saniye bile geçmeden bu gölgenin Kartal'a ait olduğunu anlayıp Toprak'ı umursamadan merdivenleri hızla inmeye başladım. Kartal, merdivenlerde çınlayan topukluların sesini duyduğu an kafasını kaldırdı ve merdiven boşluğunda onu gördüm.

"İyisin," diye fısıldadığımda başını aşağı yukarı salladı.

"Yukarıda silah sesi duyunca az daha delirecektim," dedi kısık sesle. "Biriyle mi çatıştın sen?"

"Hayır. Onu kurtardım."

"Yunus Emre'yi mi?"

Toprak merdivenin korkuluğundan aşağı doğru sarktı. "Hayır, beni."

Kartal'ın yüzü şaşkınlıkla dolarken, "Sen nereden çıktın amına koyayım?" diye sordu dehşet içinde.

"Bahsettikleri kişi buymuş," diye fısıldadım ve merdivenleri inmeye devam ettim. "Herifler ne durumda?"

"En alt katta büyük bir salon var. Eski bir balo salonuna benziyor. Orada birkaçıyla karşılaştım." Tüm bunları söylediği esnada gözlerim onun tenine kaydı ve bordo gömleğindeki koyu ıslaklığı gördüm. Kolunun tamamını sarmış ıslaklık, zihnimde varlığını sürdüren gücün geri çekilmesine neden oldu. Birkaç hızlı adımın sonunda yanında bitip koluna dokundum ve bu onu acıyla inletti.

"Kartal!" dedim korkuyla. "Sen yaralanmışsın!"

"Yalnızca sıyrık," dedi dudaklarının arasından dökülen küçük, zayıf bir fısıltıyla ama kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sanki durmak için ant içiyordu.

"Tek başına içlerine daldın," diyebildim.

"Beni dinle," dediğinde kanlı parmaklarını çeneme koydu ve duygular saklandıkları kuyunun dibinden yükselip içime dolarken kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Canım acımıyor, anladın mı? Küçük bir sıyrık. Her şey yolunda." Bunları tane tane söylemişti. Ruhuma dokunur gibi... "Hâlâ yalnız değiliz." Bakışlarını kısaca benden alıp arkaya çevirdi, ileride yüksek tavandan aşağı sarkan kristal, büyük bir avize vardı. Avize neredeyse on, on beş insanın yan yana durarak oluşturabileceği görüntü kadar büyüktü. "Ben halledebildiklerimi hallettim ama dışarıda insanlar olduğuna eminim. Bizi kurşuna dizmek için dışarı çıkmamızı bekliyorlar."

"Neden içeri gelmiyorlar?"

"Çünkü içimden bir ses, sahiplerini dinlemiyorlar ve ölüm istiyorlar diyor. Bizi daha fazla kayıp vermeden öldürmek niyetindeler."

Karanlık bir his içime dolarken, "Kolun," diye fısıldadım, "daha kötü olmadan buradan çıkmalıyız."

"Sıyrık. Bir önemi yok," dedi tekrardan üzerine basa basa. "Bana bak," diyerek Toprak'a döndü. "Silah kullanmayı biliyor musun?"

"Oradan bakınca Teksas'ta büyümüş gibi mi duruyorum?" Toprak merdivenleri inerken bu soruyu alaydan uzak, soğuk bir ses tonuyla sormuştu. "İçinden geçtiğin heriflerin silahlarından birini alırım." Yanımızdan geçerek Kartal'ın bahsettiği salona doğru ilerlediği sırada Kartal ona dik dik bakıyordu.

"Bu adamı neden kaçırdılar?" diye sordum Kartal'ın koluna sakin gözlerle bakarken. Ama koluna bakarken hissettiklerim hiç sakin duygular değildi. Sanki acısı içimde dolaşıyor, bir bıçak olup ruhumu kesiyordu.

"Bir şeylerin peşinde olduğunu çok belli ediyordu," dedi Kartal. İleride iki cesedin ayaklarını görüyordum, bedenleri duvarın arkasında kalmıştı ama etrafta ağır bir barut ve kan kokusu vardı. Toprak, elinde bir silahla salondan çıkarak merdivenlerin önüne kadar geldiğinde Kartal, "Sana çok fevri hareketlerin olduğunu söylemiş miydim?" diye sorunca Toprak'ın bir ölüyü anımsatan koyu renk gözleri Kartal'a saplandı. Bir süre susup yalnızca Kartal'ın gözlerinin içine baktı.

"Fevri olduğumu düşünmüyorum."

"Heriflerin senden ne şekilde bahsettiğini duysaydın fikrin değişirdi," dedi Kartal sadece. "Çıkmamız gerek buradan."

"Çok zor." Toprak bu cümleyi kurarken eski, paslı bir pencerenin kenarından dışarıyı izliyordu. "Namlularının ucu binayı gösteren bir sürü iri yarı herif görüyorum dışarıda."

Bir bas sesi duyuldu, çok uzaklardan geliyor gibiydi ama sanki içime dolup göğüs kafesimi zonklatmıştı. Bakışlarım balo salonuna kaydı, basın sesini duyan başka kimse yok gibiydi ama ben duyduğuma emindim. Çok geçmeden yılbaşında bizimkilerin dans ettiği Mahsun Kırmızıgül şarkısı tüm sokağı ve binayı etkisi altına aldı.

"Alper," dedi Kartal yaralı kolunu silah olan eliyle tutarken.

"Ne?" diyebildim.

"Dışarıda bir deli arabanın tavanından çıkmış," dedi Toprak dehşet içinde. "Elinde sanırım pompalı var. Şarkı o arabadan geliyor."

Hızlı adımlarla paslı pencereye doğru yürüyüp Toprak'ı ittiğim an absürt bir görüntüyle karşılaşmayı beklemiyordum.

Alper, büyük bir arabanın tavanından bedeninin yarısını çıkarmış, elinde korkutucu büyüklükte bir silah tutuyor, kafasını dans eder gibi sallarken adamlar ne olduğunu anlayamadıkları için dehşet içinde ona bakıyordu. Alper birden keskin gözlerini adamlara çevirdi ve yüzünde bir ciddiyet belirdi. Şarkı etrafı inletmeye devam ediyordu. Sadece birkaç saniye sonra elinde bir canavar gibi tuttuğu büyük silahtan art arda saçılmaya başlayan ateşleri gördüm.

"Taramalıdır elindeki," dedi Kartal rahat bir sesle. İşte şimdi şafağa çeyrek vardı ama gece yeni başlıyordu. Kartal, silahı tutan elini arkaya atıp silahın kilidini ayakkabısının topuğuyla açtıktan sonra, "Arkamda kalın," diyerek çıkışa doğru kendinden emin adımlarla yürümeye başladı.

Kartal balo salonunu açıp çift kanatlı, büyük kapıya doğru yürürken dışarıda ateş sesleri yükseliyordu. Elimdeki bıçağı daha sıkı kavrayıp silahı tutan elimi silahı her an bırakacakmış gibi gevşetirken Kartal'ı takip etmeye başladım.

"Bizi nereden buldular?" diye sordu Toprak ama o da tetikte bir şekilde arkamda ilerlerken bizi nasıl bulduklarından çok, dışarıdakilerden nasıl kurtulacağımızı düşünüyor gibiydi.

Çift kanatlı kapıdan çıkmamızla birlikte karanlık bizi yuttu ve çalılıklara doğru ilerlemeden hemen öncesinde ayağımdaki topuklu ayakkabılardan kurtuldum. Bir bir yere yığılan bedenleri uzaktan da olsa görebiliyordum. Alper ne zaman birine ateş etse eğlenceli bir şey yapıyormuş gibi çığlık atıyor, elindeki taramalıyı havaya doğru sallayarak maymun sesleri çıkarıyordu.

Elimdeki silahı havaya kaldırdığımda dikenli çalıların arasında duruyordum. Kartal, yaralı koluna aldırış etmeden kalan ikilinin arkasından ilerledi ve Alper onu görünce ateş etmeyi kesti. Adamlardan birine dirseğiyle sertçe geçirdiğinde iri yarı olan öne doğru sendeleyip yere kapaklandı ve diğeri elinde silahla Kartal'a doğru döndü. Ama Kartal bu defa hazırlıklıydı, tek bir yumrukla adamın suratını yamulttuğunda darbeden etkilenen adam, elindeki silaha sahip çıkamadı ve silah çamurla dolu yolda iki kez takla atıp uzağa fırladı.

"Her şeyi bırakıp bir köşeye, yanmaya hazırım ben sizinle ateşlerde!"[1] diye bağırarak şarkıya eşlik eden Alper, elindeki silahın namlusu havaya bakarken ateş etmeye, büyük cipin tavanında dans etmeye devam ediyordu.

Yunus Emre cipin kapısını açarak karanlığa adım atıp, "Yürüsenize lan arabaya! Ulan deli, indir şunu, oyuncak değil o!" diye bağırdı.

Ölü, belki de sadece yaralı olan bedenlerin arasından geçerek dolunayın üzerimize yağan ışığı altında ilerlerken bakışlarım Kartal'daydı. Yere yığdığı adama doğrulttuğu silahı indirmeden beni bekliyordu. Toprak yanından geçerek arabaya doğru ilerlediğinde Yunus Emre, Toprak'ın varlığını anlamlandıramıyormuş gibi baktı ama sonra onun elini sıkıp kafasını geriye doğru atarak arka koltuğa binmesini işaret etti.

Adam, "Buradan sağ çıkabilirsiniz ama hiçbir şey bitmiş değil," dedi yerde uzanmaya devam ederken. "Bu gece dökülen her kanın hesabını fazlasıyla vereceksiniz."

"Kimin köpeği olduğunu söyle ya da öl," dedi Kartal, açık ve netti. Ama sanki adam bunu söylemese de Kartal için sorun değildi. Sanki Kartal en başından beri her şeyi bilen kişiymiş gibi rahat görünüyordu.

"Öldür beni," dedi adam yamuk bir gülümsemeyle. "Cehennemde görüşürüz."

Silahı yere atıp elimi Kartal'ın boşta kalan, parmaklarına kan sızan eline uzattığımda Kartal bana bakmadan elimi tuttu. Parmaklarımız kanın varlığıyla yapış yapıştı ve el ele tutuştuğumuz an sanki birbirimize yeniden kelepçelenmiştik. İkimizin de bileklerinde kanın desenler çizdiği kırılmış kelepçe vardı.

Kartal, namluyu adamın bacağına doğrulttu. "Önce buradaki cehennemde görüşeceğiz. Öyle kolay olmayacak."

Bu cümleyle beraber, yeri göğe geçiren bir patlama sesi duydum. Ağaçlara sinen tüm gece kuşları yeniden havalandı, kanat seslerini dinledim ve kulağı sağır eden bir sessizlik yaşandı. Adamı topuğundan vurmuş, adam buna rağmen acı bir çığlık koparmadan sadece yüzünü toprağa yaslamış ve hıçkırmıştı.

"Kimin köpeğiysen söyle ona, ya ben çoktan onun yere düşen gölgesi olmaya başladıysam?" Kartal acı bir gülümsemeyle adama doğru

[1] Mahsun Kırmızıgül, Dinle, 2006.

eğildi, elimi daha sıkı kavradı. "Son dans henüz başlamadı. Ama başlatmama çok az kaldı."

"Beni öldürmezsen seni öldürmek için gelirim," diye fısıldadı adam acı dolu, ıslıklı bir sesle. "Beni öldür, Alaşan. Celladını sağ bırakırsan, ölüm yakana yapışacak."

"Dene ve gör," dedi Kartal sadece.

Dene ve gör.

Büyük cipe doğru yürürken arkada bir yangın yeri bırakmıştık. Cipe binip olay yerinden uzaklaşmaya başladığımızda gök karanlıktan sıyrılıyor, karanlık yerini zehirli bir kızıla bırakıyordu. Cipin açık tavanından içeri dolan rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, kanın yuva yaptığı suratımdaki hareketsizlik yerini koruyordu. Arka koltuktaydık. Cam kenarında oturuyordum ve hemen yanımda oturan kişi Kartal'dı. Yaralı koluna bağlı güven veren elini tutuyordum ve kan usul usul parmaklarıma akmaya devam ediyordu.

Yaralıydı.

"Kartal'ın kolyelerinize gizlediği GPS'in bir gün işe yarayacağını biliyorduk," dedi Yunus Emre sonunda. Olay yerinden yaklaşık yarım saat kadar uzaklıktaydık. Boş bir otobanda son sürat gidiyorduk. Ortamdaki sessizlik sona erdiğinde bu sonu getiren Yunus Emre'nin cümlesi olmuştu. Şaşkınlık soluğuma yapıştı ama yüzüm bu şaşkınlığı mimiklere çevirmedi. Yüzümde duygular doğmadı. Sadece sustum. "Zor zamanlar içindi. Bir gün birbirinizden koparılırsanız, nerede olduğunu bu şekilde öğrenecekti. Aynısını kendi için de ayarlamıştı." Konuşurken cansız bir robot gibi konuşuyordu. "Bir gün ona ulaşamazsak, onu bu şekilde bulacaktık." Derin bir nefes aldıktan sonra direksiyonu sağa kırdı ve yolun diğer ucuna doğru kaydık. Hemen arkamızda ilerleyen büyük tır ışıklarını yakarak yanımızdan sıyrılıp önümüze geçti. "Arabamı yol kenarında bırakmışsınız. Çekici gelmiş, plaka bilgilerimden beni buldular. O an hiçbir şeyin yolunda olmadığını anladım."

"Yerinizi bulmak çok zor olmadı," dedi Alper sakin bir sesle.

Toprak'ın bakışları ön koltuğa, hemen sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğunda oturan Alper'e dokundu ama birbirleriyle göz kontağı kurmadılar.

"Kartal, kolun ne durumda?" diye sordu Yunus Emre. "Direkt olarak eve geçelim, Alper koluna baksın. Hastaneye bu şekilde gidemeyiz. Hepimizi gözaltına alırlar."

İçimde bir boşluk uludu. Bakışlarım usulca Kartal'ı hapsine aldı, sakin gözlerinin ön camdan dışarıda olduğunu gördüm. Canı acıyor muydu bilmiyordum çünkü bana onun canı hiç acımaz gibi geliyordu ama her nedense yarasının olduğu yerde yaram olmadığı hâlde kolum sızlıyordu.

"Sıktım," dedi Kartal. "Daha fazla kan akmaz." Bakışları omzunun üzerinde kayarak bana çevrilince olabildiğince sakin görünen yüzünün aksine gözlerinin derinliklerinde yanan ateşleri gördüm. Bıçak, elbisemin eteğinin üzerinde duruyordu. Kurumuş kanın lekelediği elimi kaldırıp onun kemikli yüzüne koyduğum anda dokunuşum onu yumuşattı ve kirpikleri gözlerinin üzerine süzülerek bakışlarını benden gizledi. Kanlı parmaklarımla yüzünü usul usul okşayıp yutkundum.

Toprak, "Lavin elindeki silahı orada bir yere fırlattı," dediğinde Alper, "Ben aldım. Ayakkabılarını da aldım," dedi. Hangi arada aldığını bilmiyordum ama bu ikisinin birbirleriyle ilk kez iletişime geçtikleri andı. "Hem silah orada kalsa bile başı belaya girmez." Alper'in kendinden emin cümlesi Toprak'a değil, cipin içindeki herkese söylenmiş gibiydi. "Muhtemelen temizlik yapılır bir saate kalmaz. O kadar boş, köhne bir yeri seçmelerinin sebebi bir çatışma olacağından emin olmalarından kaynaklıydı. Ortaya bir sürü ölünün olduğu bir çatışma haberi atılırsa kendi başları da belaya girer. Bunu göze almazlar."

Ortada konuşulan her şey bir kulağımdan girmiş, diğerinden çıkıp gitmişti. Kartal'a odaklıydım. Yarasına... Bu geceye odaklıydım. Gözlerimin önünde cesede dönüşen adamlara... Cip bizi evin olduğu sokağa taşıdığında bir hayaletten farksızdık. Hepimiz öyleydik. Bir çatışmanın bağrından kopmuş, kanla sarılı ve ölüm kokusunu taşıyan bir avuç insandık. Toprak'ı da eve davet etmiştik. Aslında eden ben değildim, Kartal da değildi ama bir şekilde konuşulması gereken şeyler olduğu ortadaydı.

Bize kapıyı açan, esmer yüzü korkudan kireç rengini almış Sibelay olmuştu. Bileğimde kelepçenin soğuk bileziğini taşımaya devam ediyordum. Sibelay bir şeyler söyledi, beni gördüğünde dudaklarından şokla karışık dökülen bazı cümleler oldu ama onları yakalayıp zihni-

min içine alamadım. İçeri girdiğimizde ayaklarımdaki pislik de benimle birlikte hole dağıldı. Topuklarımda varlığını gizleyemeyen bir acıyla karanlık koridoru aştığımda Sibelay'ın çığlığını duydum.

"Aman Allah'ım!" diye bağırmıştı şokla. "Kartal, senin koluna ne oldu?"

Durdum. Sırtımı koridordaki soğuk duvara yaslayıp omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Kartal bir eliyle kolunu tutuyor, sakin gözlerle bana bakıyordu. Sibelay alamadığı cevabın merakıyla bu defa Alper'e doğru döndü ve o an Toprak'ı görüp şaşkınlıkla bir adım geri attı.

"Neler oluyor? Lavin'in o hâli ne? Kartal'ın koluna ne oldu?"

"İçeri geçelim," dedi Yunus Emre, Toprak'ın omzuna yavaşça vurup onu koridora doğru yönlendirirken. "Sibelay, Nesli nerede?"

"Alper'in arayıp istediği şeyleri bulmaya gitti. Nöbetçi eczane birkaç sokak arkadaymış, taksiyle gitti," dedi Sibelay panikle. Titreyen ellerini sallayarak bana doğru dönüp korkuyla, "Lavin yaralı mı?" diye sordu, sesi de elleri gibi tir tir titriyordu.

"Ben yaralı değilim," diye fısıldadım. "Yalnızca Kartal yaralandı."

Kartal sanki etrafındaki herkesi iyi olduğuna inandırmak istiyormuş gibi sakin adımlarla bana doğru yürüyüp yüzümdeki yapışkan kana takılan saçımı kulağımın arkasına itti. Casper açık duran odanın kapısından çıkıp koşarak yanımıza geldiğinde ayakta duracak hâlim olmadığı için hâlâ duvara yaslı duruyordum. Casper birden ayaklarımı, bileklerimi yalamaya başlayınca irkilerek ona doğru eğildim ve buna engel olmaya çalıştım ama o durmadı. Biraz daha eğildiğimde dizimin arkasındaki acı nüks etti, yüzümde hafif bir sarsıntı var olsa da Casper'ı okşamaya başladım.

"Oğlum," diye fısıldadım yüzünü avuçlarımın arasına alırken. Yüzümü yaladı, bu beni neredeyse gülümsetecekti. "İyiyim."

Kapının deliğine sokulan anahtarın sesini duydum, çok geçmeden anahtar yana doğru çevrildi ve Nesli elinde bir eczane poşetiyle sokak kapısının arkasında belirdi. Şaşkınlık yüzüne bir gölge olup çöktüğünde dudakları aralanmış, gözleri iri iri açılmıştı.

Kolundaki beyaz sargının altında yükselen kan, beyaz kâğıda damlatılmış mürekkep gibi büyüyerek sargının üzerinde bir tomurcuk hâline gelmişti. Üstü çıplaktı, altındaysa çamur ve kan lekelerini kumaşında taşıyan pantolonu vardı. Sargılı kolunu kaldırmış, parmaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı dudaklarıyla buluştururken bar tezgâhının önünde dikiliyordu. Bileğinde hâlâ bilezik gibi duran o kelepçeyi taşıyordu. Tıpkı benim gibi.

Ortada gergin bir hava vardı. Nesli, avuçlarının arasında tuttuğu kahve kupasıyla içeri girip koltuğun kolçağına oturdu. Uzayıp omuzlarına kadar inen turuncu saçları dağınık görünüyordu. Gözlerini Kartal'a çevirip kahveden bir yudum aldıktan hemen sonra ortamdaki sessizliği bölmeye karar verdi.

"Kartal, artık tanındığınızı daha iyi anlamış olmalısın." Başını iki yana salladı. "Kendini daha fazla tehlikeye atamazsın. Bu gece öldürülebilirdin."

Kartal, sigarayı parmaklarının arasında sıkıca kavrayıp dudaklarından uzaklaştırdı. Gözlerine öfke çöktü ama konuşmadı. Duman dudaklarının arasından usulca süzülüp yayılmaya başladığında kirpiklerini gözlerinin üzerine indirdi ve zemine baktı.

"Lavin'i vurduklarında zaten onun kim olduğunu biliyorlardı," dedi Yunus. Kartal birden gözlerini aralayıp ona bakınca Yunus Emre de bakışlarını ona doğrultu ve haklılığını gözler önüne sermek istiyormuş gibi omuz silkti. "Doğruları söylüyorum. Duymak istediklerini söylemediğim için üzgünüm, kardeşim. Senin dostun olduğum için gerçekleri söylemek zorundayım. Seni daha fazla kandıramam, Kartal. Bu iş çok tehlikeli bir hâl almaya başladı."

"Öylece Lavin'i vurdular diyemezsin," dedi Kartal diğer her şeyi köşeye iterek.

"Sen de biliyorsun o gece ne olduğunu. O gece Lavin'i vurdular," dedi Yunus Emre kelimelerin üzerine basa basa. "Bu kumar masasına daha kaç canını yatıracaksın? İntikam istiyorsan öylece elini kolunu sallayarak intikam alamayacağını öğrenmen gerek. Daha dikkatli adımlar atmak zorundasın çünkü artık yalnız değilsin. En başında yalnızdın. Bu düşünce kafanda yer yaptığında yalnızdın. Biz yanındayken bile yalnızdın. Ama artık yalnız değilsin. Kabul et, Kartal. Artık iki kişilik düşünmen, iki kişilik oynaman gerek."

"Hazırlıksız yakalandım, doğru," dedi Kartal. "Ama bize bir şey olmayacağından emindim."

"Emin olamazsın. Ona bakılırsa sizin yanınıza geldiğimde bir kez daha saldırmayacaklarından da emindin, değil mi?"

"Aynı kişi olduklarını nereden biliyorsun, Yunus?" diye sordu birden Kartal. "Ben tek bir kişiyle mi savaşıyorum da tek bir kişinin saldırısına uğrayacağım?"

Yunus anlık da olsa sustu. Şimdi o da herkes gibi sessizdi ama bu sessizlik uzun süreceğe benzemiyordu. O da biliyordu ki Kartal'ın haklı olma ihtimali oldukça yüksekti. Sadece büyük bir tesadüf olması gerekiyordu ama olmama imkânı da vardı neticede. Belki de ikisi de farklı kişilerdi ve Kartal'ın zayıf anlarını kolluyorlardı. Yani benimle olduğu anları... Bakışlarım boşluktan çıkıp onlara doğru kaydı, Yunus Emre bu olayda Kartal'ın haklılık payını fark etmiş gibi başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Öyle ya da böyle, bu boka bulaştın," dedi Yunus Emre yeniden sessizlik zincirlerini kopardığında.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sana Lavin'i sevme demiyorum," dedi Yunus sertçe. "Onu sev ama aklın başındayken sev. Aklın ondayken onu koruyamazsın." Derin bir nefes aldı. "Seni kaybetmek istemiyorum lan."

"Bundan sonra adımlarımı daha dikkatli atacağım."

"Bir şeyler biliyorsun," dedi Yunus Emre, sanki zihnimden çıkarıp kurduğu bir cümleydi bu. Sanki bu cümlenin asıl sahibi bendim. Birden bakışlarım ona bir bıçak gibi saplandı. Yunus'un gözlerinde keskin kılıçlar vardı ve hepsini Kartal'a çekmişti. Cevapları bekliyordu, alacağı cevaplar olumlu da olsa olumsuz da olsa gerçeği anlamasına yetecekti.

"Ne fark eder?"

"Ne mi fark eder? Ne biliyorsan bize söyle, sonu birlikte görelim," dedi Yunus sertçe.

"Bildiklerime hazır değilsiniz." Bu cümle, artık gerçekten onun bir şeyler bildiğini kanıtlamıştı. Bakışlarım donuklaşırken onu buldular ama gözlerimdeki yansıması bile buz gibi donmuştu. "Bildiklerime ben bile hazır değilim." Kartal bakışlarını Toprak'a çevirdi. "Ve sen, bu işin dışında kalacaksın."

"Bunu unut," dedi Toprak. "Ne biliyorsan bana söylemek zorundasın."

"Değilim ulan. Sen kimsin?" Kartal elindeki sigarayı Toprak'a doğru uzatıp tehditkâr bir edayla konuştu. "Bu işten uzak durmazsan yanan sen olacaksın. Seni öldürecekler. Anladın mı? O koca burnunu her şeye sokuyorsun, salak değilim, bunu ben de görüyorum. Seni öldürürler oğlum."

"Ölmek benim ne kadar sikimde?" Toprak bunu koltukta cansız bir ceset gibi otururken duygulardan arınmış bir sesle söylemişti.

Kartal bir an duraksadı, bakışlarını Toprak'tan yavaşça uzaklaştırıp sigarayı dudaklarına yaklaştırırken, "Aptal," diye fısıldadı. "Gerzeğin tekisin. Geber de gör gününü."

"Olur," dedi Toprak yalnızca.

"Ne bildiğini söylemeyecek misin?" Yunus Emre'nin sorusuyla birlikte Kartal, dudaklarının arasına aldığı sigarayı sertçe içine çekti.

"Bildiklerimi size söylersem ortalık tamamen mahşer yeri olur. Hem belki bildiklerim çok da önemli şeyler değildir, boş ver. Her kafadan bir ses çıksın istemiyorum, Yunus. Kafam zaten allak bullak. Beni anlıyor musun?" Kartal başını aşağı yukarı sallarken kurduğu her cümlenin sonunda dudaklarının arkasında biriken dumanlar dışarı sızıyordu.

"Onu zorlama," diye fısıldadığımda Yunus Emre'nin de Kartal'ın da gözleri aynı anda bana doğru kaydı. Fark ettim ama onlara bakmadım. Casper'ın başını usul usul okşarken temizlenen parmaklarımda hâlâ kan lekeleri görüyordum. Oysa yoktular, su onları alıp götürmüştü ama ruhum o izleri içine gömmüştü. "İki kez boşluğuna denk geldi, doğru ama üçüncü olmayacak." Bakışlarımı kaldırmamla görüş alanıma ilk giren Kartal oldu. "Ona güveniyorum. Bildiklerini bilmememiz gerekiyorsa bilmeyelim. Bırakalım da bu takımın beyni olmaya devam etsin." Gözlerimi ondan ayırırken gözlerinde son gördüğüm şaşkınlıktı. Yunus Emre'ye baktım. "Bu takımın beyni Kartal. Eğer kalbi olursa kalbimiz duracak. Bırak sadece beynimiz olsun."

"Lavin haklı," dedi Alper yavaşça. "Kartal'ı tanıyorum. O bir takımın kalbi olamaz, beyni olabilir. Onu Lavin dışında birine duygularını gösterebilirken hiç görmedim. O kalbini kullanmayı tek bir kadında harcamış."

"Doğru," dedi Kartal, bir an duraksasam da gözlerim anında onu buldu. "Benim ölmek ya da yaşamak umurumda değil. Umurumda olan bir şeyi benden zaten aldılar. Artık yalnızca Lavin umurumda." Birden parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı tezgâha bastırdı ve alev parmaklarının arasında sönüp küle döndüğünde ölü izmariti olduğu yerde bıraktı. "Ben ölmekten korkmuyorum. Ne bu plandan vazgeçerim ne de Lavin'den."

"Ya bu plan yüzünden Lavin'den vazgeçmek zorunda kalırsan?" Yunus Emre'nin sorusu kalbimi üşüttü.

"Gerekirse gururum da öfkem de içimde kalır. Bu plandan vazgeçerim. Lavin'den vazgeçmem. Son nefesimi verene kadar, kendimi bitirene kadar kendimi suçlar, bu plandan vazgeçtim diye geberecek hâle gelirim, yine de Lavin'den vazgeçmem."

"Kardelen bunun için seni suçlamazdı," diye fısıldadı Neslihan.

"Ben vazgeçmene izin vermem," dedim ayağa kalkarken. Gözlerim Yunus Emre'ye kaydı. "Onu düşündüğün için beni ortaya atıp onun zihniyle daha fazla oynama. Bizi bundan vazgeçiremezsin."

Yunus derin bir nefesin hemen ardından, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama şunu da biliyorum. Bir gün her şey büyük bir çıkmaza girdiğinde, ölüm ensenize çökmeden hemen öncesinde sizi bu şeyden vazgeçirebilecek tek şey yine birbiriniz olacaksınız. En azından içim şu an daha rahat. Bir durma noktanız olduğunu biliyorum."

Söylediği her şey ruhuma dokundu, hatta orada kalıcı bir iz bıraktı. Bir süre bana, Kartal'a ve ortama düşen sessizliğe baktı.

Toprak, "Size daha fazla zorluk çıkarmak istemiyorum," dediğinde nihayete eren sessizlik, bakışlarımın Toprak'a saplanmasıyla büyük bir gürültünün habercisi hâline geldi. "Gitsem iyi olacak."

"Dayak yemişsin. Muhtemelen kemiklerinde de hasarlar vardır," dedi Alper ona bir an olsun bakmadan. "Seni bir kontrol edelim. Hastaneye gidersen başımız yanacak."

"Bir problem yok, hastaneye de gitmem," dedi Toprak ama bu Alper'in gözlerini devirmesine neden oldu.

Yine ona bakmadan konuştu. "Tıp mı okudun? Kaç yıldır doktorsun?" diye sordu Alper alayla karışık son derece sert bir sesle. "Ağrıdan uyuyamazsın."

"Beni uyutmayan başka ağrılar var," dedi Toprak. Bu cümleyle eş zamanlı olarak Kartal'ın bakışları Toprak'a saplanıp kaldı.

Alper yerinden kalkarken gergin görünüyordu. Bize bakmadan salonun çıkışına yöneldiğinde Sibelay oturduğu tekli koltuktan kalkıp onu takip etti ve birlikte koridorun karanlığında kayboldular; bununla beraber ortama yeniden bir sessizlik sisi çöktü.

"Muhtemelen kolunda ezikler var," dedi Kartal, tekrardan umursamaz görünüyordu. İçkileri tuttuğu küçük bar dolabını açtı, dolaptan bir viski şişesi çıkardı ve pahalı viski şişesini yaralı eliyle kavrayıp diğer elini kullanarak açtı. "Kaburgalarımda da ezikler var. Onun için bir merhem kullanacağım, o merhem sana da iyi gelir. Sana ismini vereyim, sabah ilk işin o merhemi satın almak olsun." Kristal viski kadehinin içini kehribar rengi sıvıyla doldurmaya başladı. Bakışlarını kaldırdı, içki ağır ağır kadehi doldurmaya devam ederken cevap bekler gibi Toprak'a baktı.

"Peki," dedi Toprak sadece.

Olayın şoku başımızın üzerinde dikilmiş tavan gibiydi ama yine de var olan sessizlik, bu şoku sakinlikle perçinliyordu. Kartal viskisini yudumlamaya başladı. Muhtemelen çektiği ağrıyı hafifletmesi için bu yola başvurmuştu. Bedenindeki ezikler ve yaralı kolu onu epey zorluyor olmalıydı. İçkinin bastırabileceği kadar hafif acılar olmasa da en azından deniyordu işte.

"Bu gece burada kalabilirsin," dedi Kartal. "Bu hâlde dışarı çıkma. Hem seni dışarıda neyin beklediğini de bilmiyorsun. Zaten dikkatsiz herifin tekisin. Bana daha fazla sorun çıkarma." Sırtını bize dönüp elindeki viski kadehini kafasına dikerek içkiyi tek nefeste içti. Bir an Toprak'a karşı beslediğinin öfke değil de bir sorumluluk duygusu olduğunu düşünür gibi oldum ama hızla bu düşünceden uzaklaştım çünkü kafam zaten tıka basa doluydu.

"Sorun değil, kendi başımın çaresine bakarım ben," dedi Toprak yine aynı sakin, ruhsuz sesle. "Amacım başına bela olmak falan da değildi, kusura bakma."

"Sana burada kal dedim işte. Uzatmasana," dedi Kartal.

"Tamam."

Bir an Toprak'ın bu kadar sakin cevaplar vermesini yadırgadım, hatta yadırgamaktan öte bu beni üzdü. Her an başkaldıracak biri gibi

görünmesine rağmen bir an için sanki kendini sorumlu tutmuştu. Oysa bu gece yaşananların mimarı o değildi, o olsa olsa anca bu gece yaşananların ortağı olurdu. Biz de bu gecenin ortaklarındandık.

Sigaramı dudaklarıma sabitleyip ucunu tutuşturdum. Nikotin dişlerimdeki kamaşmaya iyi gelirken bir anlığına kendimi olduğum karmaşadan uzaklaştırabildim ve pencerenin önüne ilerleyip sigaramı içmeye başladım. Serin esinti soğuk bir el gibi yüzüme dokunuyor, saçlarımı hafif hafif geriye doğru savuruyordu. Pencereyi biraz daha açtım, soğuk hava içeri daldı ve Neslihan'ın üşüyerek kollarını kendi bedenine sardığını gördüm.

Sakince sigaramı içtiğim saniyelerde Alper ile Sibelay tekrardan içeri girdiler. Toprak hakkında konuşmuş olabilirler miydi? Elbette Alper, Toprak'ın Kardelen'in hayatındaki yerini biliyordu. Bu ona nasıl hissettiriyordu?

"Herkes biraz dinlense iyi olacak," dedi Sibelay. "Nesli ile ben bir taksiye atlayıp gideriz."

"Saçmalamayın," dedi Kartal. "Herkes bir yere sıkışır işte. Şu an birinin evin sınırları dışına çıkmasını istemiyorum." Tüm bunları söylediği sırada kendine yeni bir içki dolduruyordu.

"Ne bekliyorsun? Birbirimizin kucağında mı uyuyalım?" diye sordu Yunus Emre sertçe. "Uzanıp dinlenmesi gereken sensin. Bizi dert etme."

"Çok konuşuyorsun kardeşim," diye homurdandı Kartal. "Ben ne diyorsam o. En azından şimdilik. Hadi bir yer bulun kendinize, sonra da uyuyun. Kızlar, siz Lavin'in eski odasında kalın. Bu dallamalar salonda yatarlar."

Sigaranın yarısını bile içememiş olsam da ucundaki alevi pencerenin beton pervazına bastırarak söndürüp izmariti aşağı bıraktım. Ortamdaki sakinlik yerini gergin bir sohbete devretmişti ama Kartal onlara katılmıyordu. Yavaşça pencereyi kapattım ve Kartal'a doğru ilerledim. Birkaç saniye önünde durup yüzünü izledim, onu var eden hatları, yüzünü havada tutan belirgin kemikleri, uzun bir romanı anımsatan kirpiklerini ve satır satır ezberlediğim gözlerini... Tüm bunlar gerçekleşirken onun şafak güneşi gözleri de bendeydi.

Sonunda eline uzanıp parmaklarının arasına sabitlediği viski kadehini aldım. Kadehi bar tezgâhına koyduktan sonra onun elini kavra-

dım. Elini tutup onu yavaşça çekerek dışarı çıkarırken diğerleri bize bakmamıştı bile. Koridora çıktık, ardından onun odasının kapısına kadar ilerledik ve durup ona baktım. Duştan çıktığımdan beri biraz olsun kurumayan saçlarıma sinmiş rüzgârın soğuğunu hâlâ hissediyordum.

Odanın kapısını iterek açtığımda şafağın rengiyle aydınlanan oda gözlerimin önünde belirdi. Yatağın ucuna kadar el ele geldik. Bu süre zarfında aramızda kelimeler büyümedi, hatta sessizlik öyle fazlaydı ki kalp atışlarımız bile çığlık gibi duyuluyordu. Yatağın ucuna oturdu. Ellerimiz çözüldü ama önünde durmaya, onu izlemeye devam ediyordum. Gözlerini kaldırıp bana baktı. Bir süre gözlerimiz konuştu, biz sustuk; biz ne zaman sussak, gözlerimiz en gerçek cümleleri kurardı. Yine öyle olmuştu.

"Bu gece birini öldürdüm," diye fısıldadı. "Ve bunu yaparken vicdanımın sesini duyamadım. Yaptıktan sonra da vicdanımın sesine rastlamadım. Ne kalbimde ne de kulaklarımda, ne ruhumda ne de zihnimde o sese rastladım." Gözlerimin içine baktı, ben de onun... "Seni kötü bir adam olarak, kötü bir kalple sevmek mümkün mü? Kalbimde senden başka iyi bir şey yokmuş, bu gece anladım."

Birini öldürmüştü. Bunu benim gözlerimin önünde, benim için yapmıştı. İlk kez yapmıştı. Onu her şeyden koruyacak olan benken, şimdi onun birini öldürmesine sebep olan bendim. Kalbim çığlık çığlığa bağıran bir acının varlığıyla doldu.

"Ne söylersem kendini iyi hissedersin? Bence hiçbir şey." Bana uzun uzun baktı, ben de ona uzun uzun baktım ve bu bakışmanın sonunda dudaklarımda bir gülümseme çiçek açtı. "Şu an gözlerimin içine böyle bakarken bile iyi birisin." Elimi yavaşça uzatıp avucumu açarak onun başına koyunca bir an şaşırdı. Avucumu başına sürtüp bir çocuğun başını okşuyormuşum gibi okşadım. "Vicdanın sesini duyamadım diyorsun ama o vicdan o kadar burada ki gözlerin olmuş beni izliyor, sesin olmuş bana sesleniyor, soluğun olmuş kokumu içine çekiyor. Vicdan senin kalbin değil, vicdan sensin."

"Her şeyi siktir ettim, her şeyi. Ama... Gözünün önünde yaptım bunu," diye fısıldadı.

"Biliyorum, öyle. Sen birini öldürdün, ben de birinin ölümünü izledim." Yutkunduğumda boğazıma kelimeler bir bıçak oldu ve sertçe

saplandı. "Ama Kartal, ikimiz de biliyorduk. Sen de ben de. Bunları er ya da geç yaşayacaktık. Buna hazırlıklıydım."

"Yine de gözünün önünde olması gerekmezdi."

"O adam silahına ulaşsaydı seni öldürebilirdi. Bunu yapardı. Çünkü o an senden korkuyordu." Gözlerinin içine onu ikna etmek değil de inandığım şeyi göstermek istiyor gibi baktım. "Bu yola çıktığında bunun olacağını biliyordun. Endişelenme. Ben de biliyordum. Kötü bir adam mı olacaksın? Ol. Kötü bir adam olduğunda da geceleri senin kollarında uykuya dalacağım. Seninle ilk karşılaştığımda da iyi bir adamın gözlerine bakmıyordum ben. Açık olacağım, Alaşan. İkimizin de kalbinde bir cinayet sarmaşığı var."

"Seni severken iyi bir adam olmak isterdim."

"Sen kötü bir adamsın çünkü kalbin o kadar iyi ki onu kötülükle doldurabilmek çok kolay." Bu cümle onu şaşırtmış gibi bana bakakaldı. Elim saçlarının arasından kayarak yüzüne düştü ve moraran elmacık kemiğine dokundum. Bu dişlerini sıkmasına neden oldu. "Kötü bir kalbi iyilikle terbiye edemezsin ama iyi bir kalbi kötülükle doldurmak çok kolaydır."

"Kalbimin iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"İnandıramam belki ama benim inancım bu yönde. Sen kötü bir adamsın, kalbinse çok iyi bir kalp." Gülümsedim, gülümseyişim buruktu. "Hem ben de bu gece ilk defa birini bıçakladım." Bakışlarım bir an donuklaşsa da sonra tekrardan gülümsedim. Kaşlarını çattı ama sonunda yüzünde bir duygu dalgası büyüdü, o da gülümsedi. "Birini bıçakladığım için gözünde çok kötü bir kadın oldum mu? Sanmıyorum."

"Elbette olmadın."

"İyi işte. Sen de benim gözümde çok kötü bir adam değilsin."

"Güzel," dediğinde artık gülümsüyordu ama gülümseyişi yarım yamalaktı. "Sen de benim gözümde çok kötü bir kadın değilsin."

"Kötü bir kadınım ama..."

"Yani, iyisin de diyemeyeceğim..."

Derin bir nefes aldım. Zihnim çok yorgundu ama yine de ona gülümsemeye devam ettim. Bir kenara geçmek ve sadece boşluğu izlerken olanları en başından gözden geçirmek istiyordum. Bu sadece bir istek olarak kalacaktı, biliyordum ama o kadar yorgundum ki bunu istemeden de duramıyordum. Kartal'ın yanına oturup başımı onun omzuna

yasladığımda bir an ikimiz de zamanda geri çekildik. Bu gece yaşanmamış gibi düşündük. Sanki her şey normal seyrinde ilerliyormuş gibi derin nefesler aldık.

"Kolyelerimizdeki GPS iyi düşünülmüştü, ne yalan söyleyeyim şaşırdım," dediğimde sesim çok yorgun geliyordu. Kartal da bunu anlamış gibi başını başımın üzerine koyup yavaşça yutkundu.

"Bunu sana söylemedim diye bozulmadın mı?"

"Hayır."

"Yalan söyleme."

"Belki biraz," diye fısıldadım, sesimdeki yorgunluğu dinledikten sonra çenesini saçlarıma bastırıp çenesinin sivri çıkıntısıyla saç diplerimi okşadı. "Artık götümüzü iyi kollamamız gerekecek."

"Evet," dedi. "Belki sana dövüşmeyi öğretirim."

"Dövüşmeyi biliyorum."

"Öyle değil. Kendini nasıl savunacağını, biri seni tutunca nasıl zarar görmeden kurtulacağını falan." Derin bir nefes aldı, anlatmaya hâli yok gibiydi. "Bok gibi geceydi."

"Daha bok gibi olanlarını da yaşadık aslında," dedim. O gece, sırtımdan bir kurşun girdiğinde tüm zamanın yaralandığı gece... Gözlerim boşluğa takıldı, bir an konuşmak zor geldi ve ben de sustum.

Sonunda sessizliği bölen, yine soru soran ben olacaktım.

"Bir şey soracağım. Alper o kadar iyi silah kullanmasını nereden öğrendi? Dahası o bir silahtan fazlasıydı."

"Askerlikten sonra komando oldu," deyince kaşlarım yavaşça havaya doğru kalkıp indi. "Isparta'da."

"Neden devam etmedi?"

"Okuluna bıraktığı yerden devam etmeye, doktor olmaya karar verdi. Ama iyi eğitimi vardır. Pek bu işlerde bezi olmasa da çok iyi silah kullandığını biliyordum."

"Bu gece bizim için başını belaya sokabilirdi. Belki soktu da. Birilerini indirdi," dedim kuru bir sesle.

"O Alper. Bunları önemsemez. Yalnızca arkadaşlarını önemser."

O Alper'di, bu doğruydu. Onun önemsediği kendisi değil, arkadaşları olacaktı. Bunu onun gözlerinde en başında da görmüştüm. Onun için dostluk her şeyin üzerindeydi; kendisinin bile. Aşkının bile. Bakışlarım boşluktan ayrıldı.

"Şimdi biraz uyumaya ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Seninle uyumaya ihtiyacım var. Seninle ölsem, ölüm bile uyku gibi gelirdi."

"Seninle uyurum. Seninle ölünseydi, tam şu an seninle ölürdüm de." Başını başımın üzerine bastırıp düşüncelerini düşüncelerimin üzerine akıttı.

Başımı aşağı yukarı ona duyduğum bir yenilgiyle usul usul salladım. "Seninle ölünseydi, zaman ya da mekân fark etmez, ölürdüm de."

20.

Kızarmış ekmeği dişlerimin arasına aldığımda mutfak kapısında birinin belirdiğini hissettim. Bakışlarım kapıya çevrilirken ağzımdan aşağı kare şeklinde bir ekmek sarkıyordu. Yorgun gözlerim Toprak'ın çekimser bakışlarıyla buluştu. Geceyi burada, tıpkı diğerleri gibi bizimle geçirmişti. Ekmeği parmaklarımın arasına alarak, "Günaydın," dedim.

"Günaydın," dedikten sonra etrafına bakındı. "Artık gideyim."

"Dünün ayrıntılarını konuşmadık." Ekmeği tezgâhın üzerine bırakıp ellerimi birbirine çarparak silkeledim. Bedenimi tamamen ona doğru çevirdim. Toprak birkaç saniyeyi gözlerime yatırdı, sonra omuz silkip elini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak derin bir nefes aldı.

"Kimsenin gözüne batmadım," dedi, bir an bu cümlesi beni şaşırttı ama onu dinlemeye devam ettim. "Yani henüz yapmamıştım."

"Ama yapacaktın."

"Yapmayacağımı düşünüyor olamazsın."

"Nasıl oldu?" Ellerimi arkaya doğru attım ve tezgâha bastırıp ona baktım. "Yani sana nasıl saldırdılar?"

"Okulun olduğu sokaktaydım, saat on ya da on bir olmalıydı, akşam. Önce sırtıma tekme yedim, sonra olanlar oldu."

"Arkadan saldırmayı seviyorlar," dediğimde bana çatık kaşlarla baktı. "Kartal ve bana da o şekilde saldırdılar."

"Bunlar her kimse, durmayacaklar."

"Durmamaları umurumda bile değil."

Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Benden farksızsın."

"Ne açıdan?"

"Sen de umursamıyorsun. Kalkıp seni öldürmeye kalkışsalar yine umursamazsın. Bu bana yabancı gelmiyor o yüzden." Toprak duygusuz

bakan gözlerini benden alarak boşluğa doğrulttu. "Bir şeyler hissetmeyi reddeden herkes öyle değil midir?"

"Reddettiğin için mi yoksa zaten hissetmediğin için mi?" diye sorduğumda bir an, yalnızca tek bir an için suspus oldu.

"Bunu ben de bilmiyorum."

Gülümsemesi solgun yüzünde derin bir ayrıntıya dönüştü, bakışlarım ondan koptu çünkü ona bakmak geçmişe bakmak gibiydi. Ona bakmak, Kardelen'i görmek gibiydi. Toprak sırtını bana dönüp mutfaktan çıkmak için harekete geçince ben de ona doğru yürüdüm ve arkasından koridora çıktım. Koridorda ilk gördüğüm yüz Nesli'nin uyku mahmuru yüzüydü; bakışları çok kısa Toprak'a, ardından bana dokundu ve esneyerek gözlerini kırpıştırdı.

"Kartal nasıl oldu? Ağrısı var mı?" diye sordu Neslihan, bakışları yeniden Toprak'a kayınca Toprak'ın da ona baktığını fark ettim. "Günaydın," dedi Nesli, Toprak'a. Sanırım o da onun kim olduğunu biliyordu.

"Sabaha kadar uykusunda mırıldandı. Ağrısı olmasa bunu yapmazdı," diyerek banyonun kapısını açtım. "Kaburgaları ezilmiş. Alper'in söylediği merhem ve ağrı kesiciler işe yararmış sanırım."

"Anladım," dedi Nesli, gözleri bir kez daha Toprak'ı buldu. "Sen nasıl gideceksin? İstersen biz bırakabiliriz."

"Yok, bir taksiyle giderim ben." Toprak yorgun bir şekilde ensesini ovup derin bir nefes aldı. Yüzünün belli yerlerinde çürük izleri vardı. Toprak'a daha dikkatli bakınca kaşının altının da patlak olduğunu fark ettim çünkü bir noktada kan artık çamura dönmüş ve orada donup kalmıştı.

"Yüzün berbat hâlde. Bu hâldeyken okula gelme," dediğim anda bana baktı. "Kartal ile aynı anda bu hâle gelmiş olmanız fazla ilgi çeker."

"Gelmem," dedi Toprak.

"Güzel."

Ona bakmadan banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Dışarıda konuşulanları bir uğultu şeklinde duyuyordum ama kulak kesilmiyordum. Önce dişlerimi fırçalayıp sonra yüzümü birkaç defa arka arkaya yıkadım. Ardından çekmecelerden bir kapatıcı çıkarıp henüz koruyucu bandı bile çıkarılmamış olan kapatıcının etrafını saran bandı dişimle koparak açtım. Kapatıcıyı gözlerimin altındaki çukurlara sürüp parmak uçlarımla yaydıktan sonra aynadaki görüntüme baktım. Artık

gözlerimin altı yürüme tam olarak aynı renk olmasa bile daha aydınlık görünüyordu.

Dün geceyi hatırladığımda bir an aynada duran gözlerimin dibinden alevler yükselerek hafızamın içindeki yangına destek oldu. Artık bileğimde o çelik halka yoktu, ondan kurtulmuştuk ama sanki tenimde hâlâ izi vardı. Tekrar hatırladım. Durmadım, hatırladım. Kaçamadım. Yürüme sıçrayan kan lekelerini, duşun tenimden sildiği ama ruhumdan silemediği görüntüleri... Hepsini hatırladım. Parmaklarıma bulaşan kapatıcıyı suyun altında eriterek tırnaklarımın içlerini temizlemeye başladım. Yaşanan her şey birkaç saniye önce gerçekleşmiş gibi kafamın içindeki çıkmazda alevlere esir olmuş hâldeydi.

Saçlarımı fırça tarakla tarayıp topladıktan sonra banyodan çıktım. Kartal hâlâ uyuyordu, uyanmamıştı, muhtemelen aldığı ağrı kesicilerin etkisi de derin bir uyku olmuştu ama her an ilaç etkisini kaybedebilir, Kartal yaşadığı ağrıyla gözlerini açabilirdi.

Toprak burada değildi. Nesli ile Sibelay'ın mutfakta olduklarını, ayaküstü bir şeyler konuştuklarını görmüştüm ama kulak kabartmamıştım. Salona yöneldiğimde Alper'in tekli, Yunus'un da büyük koltukta oturduklarını gördüm. Alper sakin gözlerle elindeki telefona bakıyor, Yunus ise öylece duvarı izliyordu. Düşünceliydiler ve sanırım düşünceli olmak konusunda epey haklıydılar.

Beni ilk fark eden kişi Alper oldu. Kafasını kaldırıp bana bakınca omzumu duvara yaslayarak derin bir nefes aldım. Dudaklarında hatıralarıma yerleştirdiği gülümsemesi var oldu ama o gülümseme büyümedi. Bakışlarını benden çekerek Yunus Emre'ye çevirdi, daha sonra çenesiyle beni işaret etti. Yunus, omzunun üzerinden bana baktığında onun da uyumadığını beyazı kan çanağına dönmüş kahverengi gözlerinden anlamıştım.

"Günaydın, Porsuk," dedi. "Erkencisin."

"Çok uyuyamadım." Bu doğruydu. Kartal'ın alnını saran ter damlaları, dudaklarından dökülen ağrılı mırıltılar beni uykudan uzaklaştırıp onun ekseni etrafında döndürmeye başlamıştı. Bakışlarım ikisi arasında tur bindirdi. "Sanırım siz de uyumadınız."

"Şu Toprak denen çocuğu tanımıyorum, etmiyorum. Onunla aynı odada nasıl uyusaydım?" Alper'in sesini ilk kez bu denli gergin duyu-

vordum. Gözlerim ona dokundu. "Her neyse," diyerek oturduğu yerden kalktı. "Benim hastaneye geçmem lazım."

Bakışlarım onu içine hapsetmeye devam ediyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun, Lavin?"

"Çok belli ediyorsun, ondan," diye fısıldadığımda kaşları sertçe çatıldı ama bana cevap vermedi. Tam yanımdan geçeceği sırada, "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum kısık bir sesle. Alper'in gözleri omzunun üzerinden bana dokundu, bakışlarım yüzünde dolaştı. "Biliyorsun."

Madem bu işin içine hep beraber dalmıştık, hislerine gem vurabilmesi gerekiyordu. Eğer bu onun canını yakacaksa da anlık olarak yakmak zorundaydı. Devamında hiçbirimiz için bizi esir edecek hisler olmamak zorundaydı.

"Kimmiş o?" Dudaklarından alaydan uzak, soğuk bir sesle dökülen soruya rağmen gözlerinde bana yönelttiği düşmanca bir bakış görememiştim. Kendimi onun yerine koyunca bile kalbim hisleri ezen bir çekice dönüşüyordu. Bakışlarım bir süre yüzünde asılı kaldı ama konuşmadım. "Söyle," dedi, ciddiydi. "Kimmiş?"

"Sana sordum," diye fısıldadım. "Çünkü anlaşılan onu daha çok göreceğiz."

"Ben görmek istemezsem görmem," dedi Alper.

Yunus Emre, "Üzgünüm ama evet, Lavin haklı. Onu daha çok görecek gibiyiz," dedi.

"Umurumda bile değil. Siz onu görebilirsiniz, ben görmek istemezsem görmem." Sesi öfkeli değildi, sakin de sayılmazdı. Bakışlarını koridora çevirip, "Şimdi gidiyorum. Kartal'ın ağrısı olursa bana mesaj atın," dedi.

Alper evden çıkıp gittiğinde Yunus Emre ile sürdürdüğümüz sessizliğimiz, "Şu Toprak, Kardelen'in erkek arkadaşıydı değil mi?" diye sormasıyla sona erdi.

"Evet," diye mırıldandım.

"Bu aptal herif Kardelen'i seviyordu." Ellerini dizlerinin altına doğru sarkıtıp, yüzüklerini eklem yerlerine doğru kaydırıp geri takarak bana baktı. "Yani ben hep biliyordum. Söylemese de."

"Biliyorum," diye fısıldadığım anda bana daha da dikkatli baktı.

"Kardelen sana daha detaylı anlatmıştır tabii... Çünkü Kardelen'in de onu sevdiğini biliyordum." Sessizce Yunus'a bakmaya devam ettim. Konuşmayacağımı anlayınca, "Toprak onun kim olduğunu biliyor mu bilmem ama o, Toprak'ın kim olduğunu biliyor. Kıskanması normal, onu görünce böyle olması da normal. Düzelir ama. Alper sorun çıkaran bir insan değildir," dedi.

"Biliyorum," dedim tekrardan.

Mutfağa girip masada oturan ikiliye kısaca yorgun bir gülümsemeyle baktıktan sonra buzdolabına yöneldim. Buzdolabının çift kanatlı kapısından birini açarak kenar rafına koyduğum çikolata paketini alarak buzdolabını kapattım. Nesli ile Sibelay'ın gözleri bendeydi. Nesli dudaklarını sigarayla buluşturunca gözleri yavaşça kısıldı. Sibelay bir şeyler söylemek ister gibi oldu ama dilsizlik şu an olduğumuz konumda bizim en sadık dostumuzdu; biliyordu ve sustu.

Birileri beni düşüncelere dalmış hâldeyken görsün istemiyordum, birileri zihnimde nasıl bir fırtına koptuğunu, nasıl sert rüzgârlar estiğini de görsün istemiyordum ama bazen öyle bir an geliyordu ki biri de beni fark etsin, her şeyi görsün, benim penceremden baksın ve beni anlasın istiyordum. Böyle bir ikilem yaşamamın asıl nedeninin tamamen tükenmeye başlamış olmamdan kaynaklı olduğunu düşünüyordum. Tükenmiştim. Sadece bunu kabul etmiyordum ve kimsenin kabul etmesine de izin vermiyordum. Öyleyse beni nasıl anlayacaklardı?

Biraz geceye ihtiyacım vardı. Yalnızlığın sesinin çınladığı bir balkona, o balkonda geçireceğim uzun, gözlerimin sokak lambalarına daldığı bir geceye... Her şeyi uzun uzadıya düşünür, belki biraz kendi zihnimdeki dev dalgaları yönetmeyi öğrenirdim.

Bakışlarımı kızlardan kaçırıp mutfaktan çıktım. Yine kafamın içinde bir enkaz vardı ve kimse o enkazı yine görmüyordu. Kartal görürdü. O öyle bir görüyordu ki derin bir uykudayken bile hissettiklerim onun göğsünü delip geçerdi. Onunla aramızdaki bağ böyleydi. O uyurdu, benim canım yanardı ve o uykusunda acıyan yerim neresiyse, kendinde orayı tutardı. Belki de bu yüzden sadece onun kollarının arasındayken dalmıştım en gerçekçi uykulara. Belki de sırf bu yüzden onun kollarındayken gerçekten uyuyabildiğimi, dinlenebildiğimi, gözlerimi açtığımda karanlık sürmeye devam etse de bir anlığına aydınlığı hissedebilmiştim.

Yatak odasının kapısını açtığımda Casper yatağın üzerinde uzanmış, açılan kapıya bakıyordu. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve içerisi yine karanlık gölgelerle doldu. Güneş bugün doğmamıştı, dışarıda yağmur ya da kar yağışı yoktu ama esen rüzgârın karanlık ıslığını işitebiliyordum. Yüksek bir binanın en yüksek katlarından birinde olduğumuz için midir bilinmez, pencereler rüzgârın uğultusuyla ara sıra titreşiyordu.

Kartal yatağın bir ucundaydı, yan yatmış, yaralanan kolu bedeninin üzerinde kalmıştı. Sırtı bana dönüktü. Çıplak sırtındaki ter kabarcıklarını gördüm, çektiği ağrı yüzünden ter döktüğünü anlamamak imkânsızdı. Yatağa ilerleyip eğildim, Casper'ın başını okşadıktan sonra yatağa çıktım ve Kartal'a sokulup onun çıplak omzunun baş kısmını öptüm. Öpmemle birlikte kirpikleri titredi ve usulca yukarı kalktı. Gözlerinin gerisinde ifadeler yoktu çünkü uyku henüz onu terk etmiş sayılmazdı.

"Bebeğim," diye fısıldadı uykulu bir sesle. Dudaklarım omzundan ayrılmadı, gözlerim yüzünde dolaşıyordu. "Günaydın," dedi kuru bir yutkunuşun ardından. Uykulu sesi başımı döndürmeye yetmişti. "Saat kaç?"

"Henüz epey erken."

"Üf, çok terliyim," diye homurdandı, çatlayan sesinin kalbime indirdiği darbeleri hissettim.

"Ağrın var mı?"

"Hayır," dedi, sertçe yutkundu.

"Yalancı eşek," diye homurdandım. "Kaburgaların ağrıyordur. Bere ve ezikler için olan kremi sürelim, tamam mı?"

Kuru bir öksürüğün ardından başını salladı. "Tamam, Doktor," diye fısıldadı. "Vay canına," derken sesi uykuluydu. "Senden çok seksi bir doktor olurdu."

"Şu hâldeyken de yapmazsın be adam," dedim gülerek. Yavaşça çikolata paketini öne doğru sarkıtıp yüzüne yaklaştırdım. "Seversin."

"Çikolata ile mi kandıracaksın beni?"

"Kanmadım diyebilir misin, Alaşan?"

"Asla diyemem, Sönmez."

Paketi açıp bir parça çikolata kırdıktan sonra onun dudaklarına sürtüp, "Aç bakalım ağzını," dedim. Dudaklarını aralayışını izledim, dudakları aralandı ve çikolata parçası iki dudağı arasında kaydı ama tamamen içeri girmedi. Bir an sadece o görüntüye kilitlenip kaldım.

Çikolata parçası parmaklarımın arasında duruyor, dudakları parmaklarıma değiyordu ve Kartal, gözleri kısık hâlde usul usul çikolatayı emiyordu. Çikolata o emdikçe eriyor, parmaklarımın kenarına bulaşıyordu. Sonunda parçayı tamamen ağzına aldı çünkü parça büyük ölçüde küçülmüştü. Bununla beraber parmaklarım da dudaklarının arasına kaydı ve Kartal parmak uçlarımda kalan çikolataları emerken gözlerini tamamen açtı, komodine doğru baktı. Parmaklarım dudaklarının arasında duruyorken nefesim hızlanacak gibi oldu ama kendimi tutmayı başardım. Parmaklarımı daha şiddetli bir baskıyla emdi ve gözleri usulca hareketlenerek bana doğru kaydı. Parmaklarımı yavaşça ağzının içine ittiğimde parmaklarımın etrafında yılan gibi sürtünerek hareket eden ıslak dili, ağzımın içindeki tüm kelimelerin çöldeymiş gibi kupkuru kalmasına neden oldu.

Parmaklarımı yavaşça dudaklarının arasından çıkardım, ıslak parmaklarımı dudaklarının etrafında gezdirip gözlerimi dudaklarından ayırmadan sertçe yutkundum. Bunlar olurken onun gözlerinin bende olduğunu biliyordum ve bu hislerin daha da yoğunlaşmasına neden oluyordu.

Bir parça daha çikolata kırmak için elimi geri çekecektim ki bileğimi kavradı. İnce bileğim onun güçlü parmaklarının arasındayken ve nabzım âdeta alevler içinde yanıyorken dudaklarını araladı. Parmak uçlarımı yeniden ağzına aldı. Daha ne olduğunu kavrayamayan kalbim bir kan seline tutuldu, kasılmaya başladı. Kartal, parmaklarımın ucunda tatlı bir şeyler varmış gibi parmak uçlarımı emerken nefesim usul usul göğsümün derinliklerinde har kazanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım usulca. Bu onu neredeyse güldürecekti ama dili parmaklarımın etrafından daha sert geçti ve o gülmedi. Kalbim sanki boğazıma yükseliyormuş gibi hissediyordum. "Birileri gayet iyi durumda."

"Öyle mi dersin?" Beni belimden tuttu, o sırada sırtüstü uzandı ve beni üzerine doğru çekti. Kaburgalarındaki ezikleri hatırlayınca dirseklerimi başının iki yanına bastırarak bedenimdeki ağırlığı havada asılı bıraktım. Bu onun huysuz bir homurtu çıkarmasına neden oldu. "Bana doksan yaşında hasta ve yatağa mahkûm olmuş bir adam muamelesi yapıyorsun."

Saçlarımdaki topuz çözülünce saç tellerim yanaklarımdan sarkarak onun yüzüne yığıldı. Ağırlığımı vermeden gözlerimi indirip altımda uzanan adama baktım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, bu kıvrım onun gözlerinin dudaklarımı esir almasına neden oldu. Elini belim boyunca kaydırıp sırtıma kadar tırmandırdıktan sonra kendimi serbest bırakmamı ister gibi avucuyla sırtımdaki boşluğa baskı uyguladı.

"Zaten kaburgaların ezildi," diye fısıldadım yavaşça. "Zamanı değil."

"Tam zamanı. Neden kaburgalarımı sarıp iyileştirmiyorsun?" Nefesi ılık bir esinti gibiydi. Nefesine dolanan çikolata kokusunu soluyunca yutkunma ihtiyacıyla doldum. Ona yenilmek üzere olduğumu anladığında beni daha sert çekti ve bedenim bedeninin üzerine serilirken gözlerimi sıkıca yumdum. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Tam şu an hiç sorun yok."

Dudaklarımı dudaklarına sürtüp yavaşça üzerinden kalktım ve yatakta hemen yan tarafına oturdum. Derin bir nefes aldı, bu nefesi homurdanarak verdikten sonra başını yastığın üzerinde çevirip yanağını yastığa yaslayarak bana yandan bir bakış attı. Mermi gibi içime yağan güzelliğini izlediğim sırada kaşları usul usul çatılmaya başladı.

"Bana böyle bu dünyada tek hayranı olduğun adammışım gibi bakacaksan, şu yatakta hep hasta numarası yapabilirim."

"Normalde öyle bakmıyor muyum?" Sorum kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Parmaklarımı iki kaşının ortasına bastırıp gülümsedim. "Çikolatan eriyecek, yesene." Paketi işaret ettiğimde yanaklarının içini havayla doldurdu.

"Erimiş çikolatayı senin üzerinde yalamayacaksam ne anlamı kalır?" diye sordu, sırıttım ama bir şey söylemedim.

Tam yataktan kalkıyordum ki tekrar beni tutup yatağa çekerek gözlerimin içine bakmaya başladı. Bir süre birbirinin kıskacına giren gözlerimiz, sonunda kelimelerin dudaklarımıza taşmasıyla daha da derinleşti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Krem sürmeyecek miydin?" Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kaburgalarıma."

"Sürerim," dedim keyifli bir şekilde. "Kaburgalarına."

Yataktan inip poşetin içindeki kutuları çıkardım. Kutulardan bir tanesinde Kartal'ın kaburgalarındaki ezikler için alınmış bir merhem vardı. Merhemin olduğu kutuyla yatağa döndükten sonra bakışlarımı

göğsüne indirdim. Benleri, gökyüzünü saran yıldızlar gibi tenini sarmıştı. Merhemi kutusundan çıkarıp bacaklarımı iki yana açarak Kartal'ın kasıklarına oturdum.

Bir an şaşkınlıkla bana baksa da gözlerindeki şaşkınlık hızlı bir şekilde silinerek yerini meraka bıraktı. Kremi göğüs kafesinin etrafına sürmeye başladım. Başta oldukça yavaş sürüyordum ama Kartal iki elimi tutup kremli göğsüne bastırınca ben de daha sert bastırmaya başladım. Kasıklarının sıcaklığını bacaklarımın arasında hissediyordum, bu nabzımı hızlandırıyor, tenimi kavuruyordu. Kaslarının parmaklarımın altında kasılışını, ben bastırdıkça yoğun bir şekilde dalgalanışını görüyordum. Göğsünü saran benler gibi bir süre sonra damarlar da göğsündeki yerini almıştı.

Şimdi göğsü, yıldızların yandığı ama şimşeklerin de çaktığı bir gökyüzü gibiydi.

Sertçe yutkunurken, "Bunu biraz daha devam ettirirsen, parmaklarının altında ezilen kaburgalarım gibi ben de seni ezmek zorunda kalacağım," dedi, sesindeki boğuk titreyişten anladıklarımın aynısını kalçalarıma yaslanmış sertliği de fısıldıyordu bana. Bir an ellerim göğsünde donup kaldı, kasıklarındaki kanın akışını ve sertliğini hissettim.

Kalçalarımı sertliğine yaslayıp kalçalarımın altında ezilmesini sağladığımda dişi alt dudağını kavradı ve ezdi. Gözlerindeki karanlık gölgelerle altımda uzanmış beni izliyordu. Kremli göğsünde kayan avuçlarımı göğsünün altına kadar taşıyıp, kalçalarımı sertliğine tamamen bastırarak ona üstünlük sağlayan gözlerle baktım. Bu onu daha da kışkırtmışa benziyordu.

"Duyamadım," diye fısıldadığımda gözlerini kısıp bana avını izleyen bir kaplan gibi baktı. "Bir şey mi söyledin?"

Dudaklarımın hareketini izlerken yutkundu, ardından dilini kendi dudaklarında gezdirdi. Bakışlarım dudaklarına takılıp kaldı. Elleri yavaşça belime, oradan da kalçalarıma kaydı. Beni sertçe kasıklarına sürterek sertliğinin altımda hareketlenmesini sağladı. Bakışlarım koyulaşırken bu hareketi karşısında nasıl bir atakta bulunmam gerektiğini bilmiyordum.

"Biraz daha sürt," dedi kısık sesle. "Yani sür."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama tenimde başka bir savaş başlamıştı. Bunu ona göstermek istemiyordum ama saklayabilecek kadar profes-

yönel de değildim. Yavaşça yüzüne doğru eğilmek istedim ama tam kasıklarında oturduğumdan bunu ona abanmadan yapamazdım. Göğsünü acıtma korkusuyla sadece göğüs kafesine doğru eğildim. Saçlarım neredeyse kremli tenine temas edecekken durup gözlerimi kısarak yüzüne bakmaya başladım.

"Sürteyim," dedim, sesimdeki tınıda her ne bulduysa, bu onun dudaklarının tutkuyla aralanmasına neden oldu. Beni belimin iki yanından kavrayarak sertliğine bastırdı. Gözlerimde yükselmeye başlayan alevlerle usulca ona sürtünmeye başladım.

Başta oldukça ağır ama sert darbeler bırakarak sertliğini hissediyordum. Bu benim için yabancı bir histi ama onu hissettikçe bu yabancı his bir tanıdığa dönüşerek derinlerime sızıyordu. Kalçalarımın usul, baskı dolu ve yavaş hareketleri onun başını geriye atmasına neden oldu. İç çamaşırımın kumaşına yayılan bana ait bir ıslaklıktı ama kendime dur diyemiyordum. Kartal'ın belirginleşen âdemelmasını izlerken elimi kaslı karnına kaydırdım, göbek deliğinin birkaç santim altına parmaklarımı yasladım ve kalçalarımı kıvırarak o sertliği altımda ezdim. Kartal'ın dudakları aralandı, âdemelması titrerken hafifçe inledi. Kolumu yavaşça uzatıp tırnaklarımı boynuna sürttüğümde başını tamamen geriye atmış, dudakları aralanmış hâlde gözlerini sıkıca kapatmıştı. Dokunuşum dudaklarında bir gülümsemeye dönüştü, gözlerini araladı ve daha içli, kısık, duyulması güç bir iniltiyi benimle buluşturdu.

Bedenim daha fazlası için yanıyordu, onun da daha fazlasını istediğini görebiliyor, hatta anlayabiliyordum. Ona daha fazlasını verebilir, ondan istediğim her şeyi alabilirdim ama zamanı olmadığını biliyordum. Dudaklarımda yarım bir iniltiyle kendimi yatağın yan tarafına attığımda başı hâlâ geriye doğru yaslı duruyor, sık nefesler alıp veriyordu. Bedenindeki ihtiyaç sinyallerini görsem de bir şey yapamadım.

"Sonunda kafayı yedirteceksin bana," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Bence çoktan yedin," dediğimde güldü ama gülüşü solgundu. "Kartal, Büyük Bey kim olabilir?"

Sorum onu duraksattı. Bakışlarımı yavaşça ona çevirip profilini izledim. Komodine doğru uzanırken yavaşça doğruldu, sırtını geniş yatak başlığına yaslayıp paketinden çıkardığı sigarayı dudaklarına götürdü ve ucunu yaktı. Sigarayı iki parmağının arasına alarak büyük nefesi ciğerlerine doldurduktan sonra dudaklarından uzaklaştırdı. Bakışlarını

kaldırıp tavana bakarken göğsünü dolduran gri duman dışarı süzülmeye başladı. Tüm bunlar olurken uzandığım yerden onu izliyordum.

"Büyük Bey herkes olabilir," dedi, bir an bu cümlesi içime nifak tohumları ekti. Kaşlarını çattı. "Yalnız dövüşmüyoruz ama ben hazır peşinde olduğumuz kişi dışında, senin de dediğin gibi kendini tanıtmak için hamle yapan yeni biri olabilme ihtimalini de düşünüyorum. Yine de ucu elbette bizim meselemize dayanıyor olmalı."

"Toprak'ı da tanıdığına göre," diye fısıldadım.

"O aptal kendini öldürtmeye çalışıyor. Budala." Gözlerini devirip sigarayı bir defa daha dudaklarının arasına hapsetti.

Yan tarafımdaki komodine uzandım, çekmecesini açıp yeni bir lastik toka çıkardıktan sonra saçlarımı bağlayıp çikolata paketini komodinin üzerine bıraktım. Ellerimde merhemin kokusu vardı, beni rahatsız etmemişti ama dokunduğum yerlere de kokusunu bırakmak istemediğimden yataktan kalktım. Bakışlarını üzerimde hissettim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ellerimi yıkayacağım." Derin bir nefes aldım. "Sonra da yiyecek bir şeyler hazırlarım. Konuşmamız gerekenler var ve sanırım bu konuşmaya arkadaşlarını da dahil etmeliyiz. Çok endişelendiler."

"Toprak gitti mi?"

"Evet," dedim.

"Aptal," diye homurdanınca bir an duraksadım. "Hemen gitmeseydi. Tekrar başını belaya sokacak."

"Bu umurunda mı?"

"Hayır," diye homurdandı tekrardan, artık bana değil, önündeki elbise dolabının aynasındaki yansımasına bakıyordu. "Bana ne ondan?"

"Burada olup olmadığını soran sendin."

"Sordum ve bitti." Bana yan gözle baktı. "Git ve beni kasık ağrımla yalnız bırak..."

"Kasıkların mı ağrıyor?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Bir an durup bana alayla baktığında ne demeye çalıştığını anlayıp yüzümü buruşturdum. "Pislik seni."

"Olanı söylüyorum, bu beni pislik yapmaz."

"İyi işte, çek biraz kasık ağrısı. Her ay nasıl ağrılara göğüs geriyoruz anlarsın belki." Sırıttığımda bana düşmanca baktı.

"Kötü birisin," diye söylendi. "Resmen orada durmuş ağrı çekmemi istiyorsun."

"Bunu istediğimi de kim söyledi?"

"Bal gibi de istediğini söyledin. Bal gibi, yani senin gibi..."

Yüzümü buruşturarak odadan çıktığımda hâlâ güldüğünü biliyordum.

Yaşananlar artık bizi bambaşka iki insan yapsa da onunlaydım ve onun yanındayken güvendeydim; benimleydi ve benim yanımdayken güvendeydi. Dudaklarımda kuru bir gülümseme şekillendi.

20

Gözlerimi birden açmamla ciğerlerime dolan nefesin taşarak dudaklarımdan ıslıklı bir şekilde dökülmesi bir oldu. Kafamın derisi sanki biri kafama bir el ateş etmiş gibi ıslaktı ama saç diplerimde ağırladığım kan değil, terdi. Hızla kalkıp inen göğsümle karanlığın yardığı odanın içindeki sakin nefesi dinledim. Bakışlarım omzumun üzerinden Kartal'a çevrildi. Kolunu yüzüne kapatmış, sırtüstü uzanmış hâlde uyuyor, belirli aralıklarla kalkıp inen göğsünde huzur bekçilik ediyordu. Saat kaçtı bilmiyordum ama odada varlığını hissettiren dumana bakılacak olursa Kartal bir süre öncesine kadar uyanıktı ve sigara içmişti. Şakaklarımı ovarak yataktan indiğim an Casper'ın gözleri beni buldu ama uyku daha ağır basmış olacak ki kafasını patilerine bastırarak derin bir nefes alıp yeniden gözlerini yumdu.

Odadan çıkıp karanlık koridorda ilerledim. Mutfağın ışığı açıktı. Terli saçlarımın arasını parmaklarımla aralayarak saç diplerimi havalandırırken mutfaktan taşmaya başlayan erkek seslerini dinledim.

Bu sesler Burak, Yunus Emre ve Alper'e aitti.

Burak, "Ne derseniz boş," diyordu. "Kartal'ı bu işten vazgeçirmemiz mümkün değil. Onun elinde kalan tek şeyi Lavin. Düşman bunu sezdiğinde onu durmadan bu yanıyla vurup duracak."

"Lavin'e bir şeyler öğretmek zorunda," dedi Yunus Emre, durup kaşlarımı çattım. "Silah kullanmayı, belki dövüşmek olmasa bile kendini savunabilmeyi. Onu yabana atmıyorum ama karşımızdaki adamlar da yabana atılacak insanlar değil. Geçen gece yaşananlardan sonra bu

adamlar durmayacak. Aralarından bir sürü kayıplar verildi. Patronları tasmalarını sıkı tutmazlarsa, bu adamlar kana karşı kan isteyeceklerdir."

"Hepsi paralı asker, bir şey çıkmaz bu işten," dedi Alper düşünceli bir sesle. Bir nefes sesi, içerideki birinin sigarasından büyük bir dumanı içine çektiğini anlamamı sağladı. Biri nefesini dışarı verdi ve Alper konuştu. "Ama başlarındaki her kimse, öldürmek değil, uğraştırmak istiyor. Şu an Kartal aynı anda bir sürü insanla dövüşüyor gibi ve bence o da bunun farkında. Bu herif her kimse, Kartal'ın zaten kuşatıldığının farkında. Bana kalırsa bu adamın başka bir amacı var. Bir şey istiyor. Belki birini korumak, belki de birinin başını yakmak."

"Sadık Parlak'ı suçlu konumuna düşürmeye çalışan kişi, Lavin'i o gece vuran kişiydi," dedi Yunus, onun da sesi düşünceliydi. "Yani altından yine o çıkabilir. Kartal'ın dikkatini dağıtmaya çalışıyordur belki de."

"Kartal'ın dikkati yeterince dağınık, Yunus," dedi Alper, bir an duraksadım. "Lavin var."

Suçluluk duygusu hissetmesem de içimde garip bir his yuvarlandı. Adını koyamadım. Sadece susup seslerin zihnime akarak düşüncelerime sızmalarına izin verdim.

"Lavin belki size göre Kartal'ın dikkatini dağıtan kişi olabilir ama aynı zamanda Lavin'in, Kartal'ın başını daha da belaya sokmasını engelleyen kişi olduğunu unutmayın. En başta Kartal bu yola tek başına çıksaydı, arkasında bıraktığı cesetlerden bir dağ oluşurdu." Yunus'un kurduğu cümle, anlık bir sessizliği ortaya düşürdü.

"Peki sizce gerçekten Sadık Parlak'ın da parmağı olabilir mi?" Burak bu sorusuyla birlikte ortaya yatırılması gereken yeni bir konu olduğunu bize hatırlatmış oldu.

"Bilmiyorum. Biz sadece onun katilini arıyoruz ama katile ulaşana kadar elenmesi gereken insanlar olduğunu biliyorum," dedi Yunus Emre.

"Katil," dedi Alper zayıf bir sesle. "Kar Çiçeği'min katili."

Cümlesi çok kısa bir an için bana, bir babayı toprağın altında olduğunu bile bile evin salonundaki televizyonun önünde aramak gibi geldi.

Ortama düşen sessizlikle birlikte Burak mutfaktan çıktı. Beni karşısında görmeyi beklemediği her hâlinden belliydi. Bir an duraksamış, sonra bana doğru yürüyüp gülümseyerek yanımdan geçmiş ve salona gitmişti. Tam içeri girecekken Yunus Emre'nin sert bir nefes vermesi bana geri adım attırdı. En iyisi gitmekti, belki de durmadan kedi köpek

gibi kavga edip duran bu adamlar ortak yaralarının acısını sessizlikleriyle gidermeye çalışıyorlardı.

"Çok zor, biliyorum," dedi Yunus bir anda. Sesinde öyle bir şey, öyle bir an, öyle bir geçmiş vardı ki olduğum yere mezar taşı gibi saplanıp kaldığımı hissettim. "Ama sen bu yangına tüm denizleri de çağırsan sönmez, biliyor musun?"

Alper'in sessizliği içime bir cümle yığını gibi çarparak dengemi kaybetmeme neden oldu. Elimi mutfağın kapısının yanındaki duvara koyarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Canın çok mu yanıyor lan? Benim gibi." Yunus Emre bunu sessizce sormuştu.

"Ben hiç senin gibi olmadım, Yunus," dedi Alper sakince. Bir adım atıp aralıktan yavaşça onlara baktım. Alper masanın önünde oturmuş, sakince masanın yüzeyine bakıyordu. "Bana biraz müsaade etseydi, ben onu geri alacaktım." Kısa saçlarını avuçlarının içiyle örtüp gözlerini masadan çekmeden konuştu. "Ben hiç olamadım senin gibi. Sen Leylasız Mecnun oldun, meftun oldun. Ben gülüyorum, hep güldüm, gülerken dişlerim kafamın içindeki çiviler gibi daha derine batıyor." Avuçlarını yüzüne indirip yüzünü avuçlarının altına alarak konuştu. "Yunus Emre, ben önce Belalı Maviş'imi, sonra da Kar Çiçeği'mi kaybettim. Yemin ettim, güldüğüm her gün bir adım daha yakınım onlara. Güleceğim ben. Güldükçe ömrümden eksilsin, dedim. Nasuh tövbesi ettim ağlamaya." Derin bir nefes aldı ve birden avuçlarını yüzüne vurdu, şiddetle, acıtmak ister gibi, öfkeyle... "Durduramıyorum içimdeki his kaybını."

Yunus Emre elini uzattı ve Alper'in kısa saçlarına dokunup kafasını yavaşça avucunun içiyle okşadı. "Oluyor öyle," dedi yavaşça. "Vurma yüzüne."

Alper avucunu yüzü boyunca sıyırınca yüzünün ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Derin bir nefes aldıktan sonra ellerini burnunun önünde birleştirip burnuna yasladı. Gözleri boşlukta duruyordu.

"Ben onu bir saramadım ya, kefen bile sardı onu, ben bir saramadım ya..." Kan çanağı gözlerini Yunus Emre'ye çevirdi. "Ondan başkasına Nasuh tövbesi."

"Seni seviyordu," dedi yavaşça. "Neden?"

"Onu seviyordum." Gözlerini yumdu. "Hâlâ seviyorum. Ama bende dost, benden önce gelir."

4 BÖLÜM

Kül Savaşçısı

I Am Impala. New Person. Same Old Mistakes

Güneş batmasını da bilirdi doğmasını da. Ama bizler güneş değildik ki, bir kez sevince unutmasını bilemiyorduk.

Kartal, beyaz bir sargının sadece yarasını altına alarak sardığı kolunu kaldırıp parmakları kabarırken saçlarını karıştırarak banyodaki buharlanmış pusu aynaya baktı. Ağır adımlarla ona yaklaşıp çıplak kollarımı onun çıplak beline sararak arkadan sarıldığımda dokunuşum onu gevşetti. Kollarını bedenime sardığım kollarımın üzerine indirerek ellerini bileklerimde dolaştırdı. Çenemi kolunun kenarına yaslayarak pusu aynada bulanık bir şekilde görünen yansımamıza baktım. Saçlarından yayılan şampuan kokusunu içime çektim. Saç tellerime tutunan birkaç su damlası yavaşça yüzüme düştü ve yüzümde küçük gözyaşı parıltıları oluşturdu.

Yorgun bir nefes verdikten hemen sonra parmakları bileklerimde turlayarak dirseğime kadar çıktı ve beni nazik kendine çekerek sütyenim örttüğü göğüslerimi sırtına yaslamama neden oldu. Ona birazdaha sokuldum. Bedenim bir dağı anımsatan bedeninin etkilerine düşmüş kar oldu.

"Duş alırken yarayı ıslatmamışsındır umarım." dedim. Sargısını değiştirmemişti. Bu da demek oluyordu ki büyük ihtimalle yarasına su gelmişti. Sıkıntılı bir nefesi koluna değdiğinde bu onu gülümsetti.

"Çocukmuşum gibi ev hanımı yapmana gerek yok. Ben bir doktorum her şey kontrol altında."

"Hım," diye mırıldandım ve dudaklarımı yavaşça kolunun kenarına bastırıp gözlerimi tekrar aynaya çevirdim. Aynadaki buğunun etrafından gözyaşları gibi akmaya başlayan su damlaları gerilerinde pürüzsüz bir yüzey bırakıyordu. Buğu yavaşça gözden kaybolmaya başlamıştı.

"Hıhım," diyerek bana doğru dönmesiyle beni kollarından oluşturduğu sıkı çemberin içine alması bir oldu. Kafamı kaldırıp onun ıslak kirpiklerinin altına bir mücevher gibi gömülmüş, şehre uğramayan ama onun gözlerinden bir an olsun ayrılmayan güneşe baktım.

"Dışarıda yağmur yağacak gibi kapalı bir hava var," diye fısıldadığımda bakışları dudaklarıma dokundu, ben ise gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. "Gözlerin yine gökyüzünden güneşi çalmış."

Kirpikleri, gözlerinin güneşine çekilen perde gibiydi. Gözlerini kısıp bana uzun soluklu bir bakış gönderdi. Bu öyle bir bakıştı ki ayak bileklerime kadar inen heyecan, tüm bedenimde bir yankıya dönüşmüştü. Dudakları dudaklarıma yaklaştığında bakışlarıyla da buluşan gözlerim beni öpeceğine neredeyse emindi ama birden yüzünü geri çekip bana üstünlük taslayan bir sırıtışla baktı.

"Aşkım seni şair mi ediyor yoksa, Ölüm Çiçeği?" diye sorduğunda dudaklarına bakakaldım.

"Tekrar söylesene," dediğimde bir an afalladı.

"Neyi?"

"Cümleye başladığında kullandığın ilk kelimeyi."

Bakışları yüzümde bir süre asılı kaldı, sonunda ne demeye çalıştığımı anlamış gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "O kelimeden pek hoşlanmazsın diye düşünmüştüm," dedi, sesinde hayret vardı.

"O kelime bende kusma isteği uyandırıyor," dediğim anda bana bakakaldı. "Ama senden duymak farklıymış."

"Hım..." Beni daha sıkı sarıp bedenimi bedenine yaslayarak yavaşça konuştu. "Aşkım..." Sırıttı, bir an sırıtışı bana çok seksi gelse de elimde olmadan kahkaha attım ve bu onu da güldürdü. "Sikeyim, ağzıma hiç yakışmıyor sanki ya..."

"Bence seksiydi..."

Gözlerini kıstı. "Aşkım," dedi çat diye.

Gülümseyerek parmağımı yanağına sürttüm. "Her zaman seksisin. Bir şey söylemediğinde bile."

"Muhteşemim. Harikuladevim ve de seksiyim."

Ona alayla bakıp kollarımı boynuna sardım. "Bence sadece kendini beğenmiş salağın tekisin."

"Leydim, incitici konuşuyorsunuz."

Gülümsedim. "İstersen okulu falan siktir edelim, henüz iyi değilsin."

"Dayak yediğimi mi vuruyorsun yüzüme?"

"Aptallaşma," diyerek yüzümü buruşturdum. "Tabii o da var ama..."

"Lavin..."

"Şaka yapıyorum. Sadece bence biraz daha dinlenmelisin. Hem daha şu hastane mevzusu var. Güç toplasan iyi olacak. Durmadan koşturuyorsun."

"Durmadan koşturuyorum, geceleri senin kollarında dinlenebilmek için," dediğinde gözlerim gözlerine hapsoldu.

"Beni bu süslü cümlelerle mi kandıracaksın?"

"Senin için şiirler yazıyorum, bunlar süslü cümleler değil, içimden gelenler," dedi alayla ama artık ne kadar sesine alayı misafir etse de alay etmediğini biliyordum. O benim için gerçekten şiirler yazıyordu ve ben o şiirlerden birini okumuştum.

Ona uzunca baktım. Gözlerimde her ne gördüyse bakışları yüzümde daha da yoğunlaştı ve gözlerimi ondan ayırarak arkasında kalan aynaya baktım. Sırtının yansıması dikkatimi çeken ilk ayrıntı olmuştu. Muhteşem sırtı yine gecenin koynu gibiydi ve gecenin koynunda yıldızlar yanıyordu.

"Gözlerini mi kaçırdın sen benden az önce?"

Sorusu kalp atışlarımı dinginleşmekten alıkoydu, kalbim yeniden hızla çarpmaya başlayınca gözlerim onun gözlerine tutundu. Bakışları ruhumun derinliklerine sızıyormuş gibiydi. Ne zaman bana baksa tüm ruhumla karşısında çırılçıplakmışım gibi hissediyordum ve bunu hissettiğimi bildiğini biliyordum. Belki de sırf bu yüzden, bana kendimi çırılçıplak hissettirmek için bu denli manalı gözlerle bakıyordu.

"Gözlerimi kaçırmadım."

"Gözlerini kaçırdın. Ne o? Yoksa sana yazdığım şiirlerden birini mi düşünüyordun?"

Bakışlarım dudaklarına düştü, bunu fark edince duraksar gibi oldu ama tekrar gözlerine baktığımda gözlerinin gerisinde gördüğüm her şeyden öteye geçmiş derin bir merak duygusuydu.

Kartal Alaşan beni merak ediyordu.

Kartal Alaşan, beni gördüğü zamanlar bile göremediği her ayrıntıyı düşünüyordu.

Kartal Alaşan'a beni görmek yetmiyordu, tamamen ben olmak istiyordu.

"Benim gözlerim sende değilken de seni görüyorum," diye fısıldadım. "Ama sen bana bakarken bile beni merak ediyorsun."

"Böyle konuşursan ağzın ağzımda kalır," dedi, kelimelerindeki vurgu gözlerimi kısmama neden oldu. "Böyle konuşursan gözlerim gözlerinde kalır." Burnunu burnuma sürttü, kokusu içime misafir oldu; içimin sahibi oldu. "Böyle konuş. Ağzım ağzında, gözlerim gözlerinde kalsın." Dudaklarımdaki kıvrımla yavaşça dudağının kenarını öpmem onu derin bir gülümsemenin kollarına itti. "Burnu fındık," dedi. "Ağzı kahve fincanı."

"Şeker mi? Şerbet mi?" diye sorarken güldüm.

"Bal Acem kızı."[1]

"Sevdiğin bir türkü mü? Gerçi seni hiç türkü dinlerken düşünmemiştim."

"Senden önce sevmediğim ne varsa şimdi yoldaşım oldular. Türküler de buna dahil."

Kelimelerinde yalan yoktu, süs yoktu, kelimeleri doğruydu ve kalbimi hedef almıştı. Ruhum sessizlik zırhını giydi ama kalbim susmadı. Kalbim bu aralar hiç kurmadığı cümleler kuruyor, hiç hayalini kurmadığı şeyler arzuluyordu. Kalbimi yoldan çıkarmıştı.

Gözlerim yüzüne doğruldu, yüzünde bir mermi oldum ama en çok kendimi parçaladım. Bakışları bendeyken güneş tenime çok yakındı ve tenim ekseninden çıkmış, güneşe sokulan bir gezegendi. "Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Ne sinir bozucu ve soğuk bir adam diye düşünmüştüm, tüm dikkatini bana vererek bakıyordun ve bu tetikte hissetmeme neden oluyordu. Ama dövmelerini her zaman sevmişimdir."

"Ya?" dedi sorar gibi.

"Hıhım. Dövmelerini seviyorum," dediğimde durup bana baktı. Burnundaki halkaya baktım. "*Piercing*'lerini seviyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı ama bu, sadece benim ayırt edebileceğim kadar küçük bir tebessümdü. Bir başkası onun sadece bana baktığını düşünürdü ama hayır, o aslında gülümsüyordu.

---

[1] Gökhan Kırdar, Kurtlar Vadisi Vol.3, 2008.

"Sen bütünün bana ait olan her şeyi seviyor olabilir misin, Yabani?" Dudaklarındaki gülümsemenin yavaşça büyüyüp herkesin görebileceği bir genişliğe ulaştığı anı izlerken ben de gülümsedim. Ona bakarken daha ne kadar gülümseyebilirdim ki? Dudaklarımdaki gülümsemeler onun çizdikleriydi.

"Bilmem," diye açık uçlu bir cevap verdiğimde kaşlarını kaldırışını izledim. "Belki de ama eskiden sinir bozucuydun."

"Beni tamamen görmezden geliyordun, sinirini bozacak kadar dikkatini çekmişim en azından," diye alay etti.

"Bana sürekli avukat diyordun, seni görmemek imkânsızdı çünkü kısıtlı zamanlarda bile sinirimi bozmanın bir yolunu bulabiliyordun," diye homurdandığımda sırıttı.

Tam geri çekilip ondan uzaklaşacağım sırada beni belimden yakalayarak kendine doğru çekti ve o an gözlerim yeniden gözleriyle buluştu. Bakışlarımız birbirine dokunduğunda tam o noktada başlıyordu çağ yangınları. Yangının ruhuma yayıldığını, ruhumu ele geçirerek küle çevirdiğini hissettim. Gözlerinde hapsoldum, gözlerinde var oldum, gözlerinde yok oldum; gözleri başım, gözleri sonum oldu.

"Bal gözlerine baktım, kalbim hızlı çarptı," dediğinde gözlerim gözlerinin içinde bir çıkmazdaydı. "Bal gözlerine baktım, kalbime hayat doldu, yaşam doldu, yeniden başladım. Bal gözlerine bakmak öyle bir şey ki, keşke böyle bir şey olmasa. Bazen bir çocuk gibi panik yaptırıyor bana, ödevini evde unutmuş küçük bir çocuk gibi oluyorum ve o an sınıf listesinde öğretmenin gözüne ilk benim ismim ilişiyor. Öyle bir heyecan, Lavin. Gözlerine bakarken ölecekmişim gibi. Ama dahası var. Gözlerine bakıyorum ve inanır mısın bilmem, yaşıyorum."

Yutkundum, kelimeler boğazımdan ona ait bir his olup indiler ve göğsümde büyüyerek kalbimi sardılar; sarmaşık gibi, onun damarlarından, onun yaşamından, onun kalp atışlarından bir sarmaşık gibi...

"Sen böyle güzel konuşuyorsun, ben senin gibi güzel konuşamıyorum," diye fısıldadığımda bana alayla baktı, sanki ağzımdan güzel cümleler duyuyormuş gibi bir bakıştı bu. Ama doğru olan benim söylediğimdi. Onun kadar güzel cümleler kuramıyordum. O kelimelerle dans edebilen bir adamdı, ben ise onun ettiği dansın yankısını kalbinde taşıyan o kadındım.

"İstediğinde kelimeler senin köpeğin, haddimi aşıyorum ama bazen kulun tüm kelimeler. Bu cümlemi dini yöne çekme, demek istediğim bu değil, biliyorsun," dediğinde gülümsedi. "Ben bazen haddimi aşacak cümleler kurabiliyorum, beni sen anlıyorsun." Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Dini inancı olmayan, hiçbir şeye inanmayan, kendine karşı bile şüpheleri olan bir adamım ama herkesin inançlarına saygım var." Başımı yavaşça salladım. "Bazen aptalca cümleler kuruyorum, affet beni. Seni inançlarınla incitmek istemem. Yanlışlarım var ama dosdoğru sevmek nedir, yeni yeni öğreniyorum, mazur gör."

"Dil kemiksizdir, yanlışların, hataların olduğunu anlaman bile bir erdem. Kabullenmek, üste çıkmak yerine asıl olanı görebilmek önemli olan."

Bana dikkatlice baktı.

"Biliyorum," dedi. "Bunu da senden öğrendim."

Bir an söyleyecek bir şeyler bulamadım. Gözlerim gözlerinden yavaşça uzağa taşınırken, "Aptal seni," diye fısıldadım ama söyleyeceklerim bu kadar değildi; sadece o an kelimeler dilimin ucunda lal oldu, ben konuşamadım. Bu yüzden de sustum.

Evden çıktığımızda hava öylesine karanlıktı ki sanki güneş gökyüzünde boğulmuştu. Sanki ölüm bir adım uzağımızda durmuş, ceketinin altına sığdırdığı karanlıkla bizi izliyordu. İstanbul'un üzerine çöken sisi görebiliyordum. Sis öyle fazlaydı ki birkaç metre ilerisi silinmiş, görünmüyordu.

Kartal'ın cipi bir süreliğine altında olmayacaktı. Bu süreçte kullanabilmesi için evin önünde onu bekleyen arabayı gördüğümde anlık bir şok yaşamıştım. Evin önünde bizi bekleyen araba kırmızı bir Maserati'ydi. Plakanın üzerindeki gümüş rengi Poseidon mızrağı göz alıcı bir şekilde parlıyor, şehre sinen matemli havaya rağmen güneşli bir günü hatırlatır cinsten şatafatlı görünüyordu.

Ağır adımlarla Kartal'ın tek bir düğmeyle kilitlerini açtığı canavara doğru yürürken dudaklarımda hayretle karışık bir homurtu döküldü. "Bu da nereden çıktı?" diye sordum. "Fazla ihtişamlı olmamış mı? Kırmızı falan."

"Zengin bebeleri kendi hayatlarıyla o kadar meşguldür ki asla intikam odaklı yaşamazlar," deyince ona bakakaldım. "Yani bu izlenimi çizerler. Sence bir katili arıyor olsam, son model arabama binip akademinin yolunu tutar mıydım?" Bana zeki bir sırıtışla bakınca gözlerimi

kısım. Neyi nereye oturtacağını, insanları nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordu.

"Bu arabayı nereden buldun?" diye sorduğumda bana göz ucuyla baktı ve canavarına atladı. Hemen arkasından araca bindiğimde soluduğumu ilk koku, döşemelerin yeni ve pahalı kokusu olmuştu. Kartal emniyet kemerini bağladı, ben de geçen gece olanları hatırlayıp emniyet kemerimi bağladım ve canavar çalışana dek konuşmadık. Canavar hırıltısıyla sokaktaki kasveti dağıttığında artık uçmaya hazırdık.

"Babam hediye etmişti," dediğinde bir an anlam veremedim. "Uzun zaman önce." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Kullanmak bugüne kısmetmiş. Bebeğim dönene kadar bununlayız, sonra yine unutulup gideceği bir depoyu boylayacak."

"Kayhan amcanın bu kadar pahalı hediyeler veren biri olduğunu bilmiyordum," dediğimde bana bir an çok tuhaf gözlerle baktı ama o gözlerde saklananlara uzanıp dokunamadım; sanki buna engel olan oydu. Bilmemi istemediği bazı detaylar var gibiydi.

"Verir," dedi sadece. "Bu onun sus payıdır." İçimde karanlık bir his büyüdü. Ona o kadar uzun baktım ki sonunda, "Boş ver," dedi.

Canavar, avının üzerine atlıyormuş gibi boş, sonu sisten seçilmeyen caddeye doğru atıldı. Sokak lambaları kapalıydı ama hava öyle kademsizdi ki açık olması gerekirdi. Sisin içinde damarlar gibi görünen elektrik kablolarını izliyordum; gökyüzünün damarlarını anımsatıyorlardı. Sanki şehir, ölü bir kentin kalıntılarını taşıyordu. Yola çizilmiş beyaz şeritleri izlerken içim birden kötü hislere gebe kaldı ama sonra hatırladım ki ben o kötü hisleri hiç içimden atamamıştım. Zaten onlar hep benimleydi.

"Ailenle konuşuyor musun? Telefonda falan," diye sorduğumda duraksadı.

"Ara sıra," dedi. "Niye merak ediyorsun bunu?"

"Merak ettim. Uzun zamandır Meryem teyzenin sesini duymuyorum, umarım iyidir."

Bakışlarını bana dokundurdu. Kısa sürdü. Gözlerini tekrar yol ile buluşturdu. "Annem seni pek seviyor. Kızı gibi."

"Ben de onu çok seviyorum," dedim sessizce. "Ve onu daha sık aramalısın, Kartal. Bu süreçte herkesten çok sana ihtiyacı var. Onun senden başka kimi kaldı?"

"Biraz uzak kalmamız, toparlanmamız lazım. Yaralarını tek başına sarmak zorunda. Tekrar eski Meryem Alaşan olabilmesi için buna mecbur."

"Peki ya baban?"

"Kayhan Alaşan?" Başını sallarken gözleri yoldaydı, bakışlarındaki ruhun geri çekilişini izledim. "Hastanedeki diğer lakaplarından biri nedir biliyor musun? Ölüme çelme takan melek." Sırıttı. Bu sırıtış kalbimi zonklattı. "İllaki duymuşsundur bunu. Ama o bir melek olsaydı, ölüm meleği olurdu." Yutkunduğumda bana yan gözle baktı. "Babam için önemli olan insan hayatı değil, Lavin. Adının ihtişamıdır. Sen onu seviyorsun biliyorum, hatta sana yardımcı olduğu için minnet de duyuyorsundur ama o minnet duyulacak biri değil bana kalırsa."

"Ne?"

"Ben ortada bin hasta varsa, binini de hasarsız kurtarmak isterim. O eğer aralarından dokuz yüz tanesi yaşayacaksa, yüz tanesini elleriyle öldürür."

Derin bir nefes alırken, "Doğru olan bu değil mi?" diye sordum.

"Doğru olan elbette bu olabilir ama ya yüz tanesini de kurtarmanın bir yolu varsa?" Bakışları bana çevrildi. "Bir tedavi geliştirmek için canavar olmak gerekiyormuş, bunu bana o öğretti. Şimdi kendimi tedavi etmeye çalışıyorum, bir canavar olarak."

"Bir canavar olmak," diye fısıldadım sadece. Onu anlıyordum.

"Ben bir canavarın gölgesinde büyüdüm. Yaramı dilimde asıl mikrobu taşısam bile yalayarak iyileştirmem gerektiğini bana babam öğretti."

20

Küçük Pringles kutusundan bir cips çıkarıp ağzıma sokarken gözlerim önümde açık duran edebiyat dergisindeydi. Sayfayı yavaşça çevirip cipsi çiğnemeye başladım. Kafeterya son derece boştu, herkes dersliklere dağılmıştı ama ben derse girmemiştim. Koyu renk, kademsiz gökyüzünün altında oturuyormuşum gibi hissettiren cam tavanlı kafeteryada bir masada tek başıma oturmuş, pufuma tamamen yayılmıştım.

Kartal derse girmemişti, soranlara ısınmak için boş sınıflardan birinde takılacağını söylese de şu an muhtemelen telefonun diğer ucundaki Yunus ile konuşuyordu. Cipsi ağır ağır çiğnediğim sırada biri ka-

lın, fantastik bir kitabı sertçe önüme koydu ve karton kutunun içindeki vişne suyunun sallanırken çıkardığı sesi duydum. Gözlerimi kaldırıp kitabın sahibine bakarken zaten bakmadan önce de onun Cenk olduğuna emin olduğumdan gözlerimi kısmıştım. Sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı, cildi nemli ve sağlıklı görünüyordu. Ekose ceketinin içinde bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Bana üstten üstten bakarken hemen karşımdaki pufa geçti, yavaşça oturdu ve gözlerimiz aynı hizada birbirine tutunmaya devam etti.

"Büyücü," dediğinde ona kaşlarımı çatarak baktım. "Nasıl o cipsi yiyorsun da bir gram yağın, selülitin olmuyor? Kendimi çimdikleyip gerçekliğimle yüzleşmesem yemin ederim romandan fırlamış bir karakter olduğunu düşüneceğim. Böyle gıcık, sinsi, güzel değilim diye ağlayan ama aslında güzel olan, kötü çocuğun yavuklusu..."

"Kendimin farkındayım," dediğimde bana kötü kötü baktı. "Çirkinim diyerek dolanmadım hiç etrafta."

"Aman, kendini beğenmiş," dedi burnunu kırıştırıp bana kötü kötü bakarak. Birden dirseklerini masaya yasladı. "Detoks suyuna ne katıyorsun, doğru söyle."

"Detoks suyu içiyor gibi bir hâlim mi var?"

"Kız içmiyorsan ben güzel Allah'ım, canım Rabbim kızmasın ama bileklerimi keserim," dedi Cenk ciddi bir sesle. "Moralim bozuluyor hayatım, neden selülitin yok senin?"

"Bacaklarımı çok inceledin herhâlde?"

"İnceledim. Ne yalan söyleyeyim, incelenmeyecek gibi değil." Bana ciddi gözlerle bakınca bir an duraksadım, sonra sesini yeniden şirin bir tınıya büründürdü. "Denemediğim *squat*'lar kalmadı. Pilates topunun üzerinde yaşıyorum. Belgeselimi çekseler, yaşam bölgesi diye pilates topunu gösterirler. Seninki gibi bacak istiyorum ben, yapamıyorum. Sen oturmuşsun homini gırtlak yiyorsun."

"Kıskanıyor muyuz biraz?"

"Biraz mı? Şu saçın elimde kalsa öyle bir rahatlayacağım ki." Gözlerini kısarak bana bakarken bakışları birden önümde duran dergiye doğru düştü. "Edebiyat dergisi mi o?" Sorusunda merak vardı. Daha çok moda dergileriyle ilgileniyor gibi bir imaj çizdiğinden muhtemelen benimle alay eder diye düşünmüştüm ama meraklı bir edayla önümdeki dergiyi kendine doğru çekti. "Dergilerde yayımlanan kısa hikâyeler

okumayı sever misin?" Bu soruyu sanki sesi ona ait değilmiş gibi garip bir ciddiyetle sormuştu. Sakin gözlerimi Cenk'in kusursuza yakın bir görünüm çizen yüzünden ayırmadan sadece onu izleyerek sessizliğimi korudum. Konuşacakları vardı, biliyordum. Ona bu fırsatı sundum. "Geçenlerde bir dergide hikâye yayımlıyorlardı. Yazarı hikâyeyi yarım bırakmış, kafamda binlerce farklı son yazdım o hikâyeye. Yazarını bulursam saçını başını yolacağım." Bunları söylerken gözleri bende değil, dergideki sayfadaydı.

"Daha çok moda dergileriyle ilgilenirsin gibi gelmişti bana," dediğimde gözlerini kaldırıp bana kaşlarını çatarak baktı.

"Oradan bakınca moda dergisine ihtiyacım var gibi mi duruyor? Ben modayım."

Gülümsedim, vişne suyumun pipetini dudaklarımın arasına alarak onu izlemeye başladım. Birkaç sayfa dergi okudu, bu süre zarfında sessizdik. Dalgın gözlerimin bir noktada takılı kaldığını fark edince derginin kapağını sertçe kapatarak ilgimi kendi üzerine çekti.

Sakince, "Edebiyata ilginin olmasını garipsedim ama bu benim hatam, aptal bir ön yargıydı işte," diye fısıldadım.

"Ceylin çok seviyor hikâyeleri," dediğinde bir an donup kaldım. Bana kardeşinden mi bahsedecekti? Gözlerim Cenk'in güzel yüzünde takılıp kaldı. "Şey..." Bir an duraksadı. "Ceylin benim kız kardeşim." Gözlerini benden kaçırıp derginin kapağına indirdi. "Öyle."

Sakinliği çok kısa bir an için içime dokundu. "Güzel bir kız olmalı."

"Abisi ben olduğum için mi?" Cenk sırıttı, kendini beğenmiş bakışlarının arkasında derin bir hüznün bekçilik ettiğini görebiliyordum. Sakin gözlerim onun yüzünün sınırlarını içine aldı ve kalbimin derinliklerinde Ceylin için bir acı hissettim. "Mükemmel bir kızdır."

"Kaç yaşında?"

"On," dedi Cenk, ardından gözlerini dergi kapağına indirdi. "Geçtiğimiz günlerde onuna bastı."

"Vay canına, kocaman bir kız olmuş," dediğimde bana heyecanlı gözlerle bakmasını beklemiyordum.

"Değil mi? Bence de kocaman oluyor. Büyüyor yani."

İçim acıyla doldu. Cenk, Ceylin'i kaybetmekten çok korkuyor gibi bakıyordu ama sanırım bunu birilerine anlatmaya gücü yoktu; belki de kötüyü çekmekten korktuğu için ağzını bile açmama yemini etmişti

"Cenk," dediğimde kafasını kaldırıp bana çok daha dikkatli baktı. "Bence artık barış ilan etmeliyiz."

"Ne?"

"Hafta sonu benimle kahve iç," dediğimde duraksadı. "Hem belki Ceylin de seninle gelir. Hikâyeler hakkında konuşmayı seviyorum, onunla tanışmak isterdim."

"Sen ciddi misin?" Bana kuşkulu gözlerle bakıyordu.

"Evet."

Anlık şaşkınlığı, birkaç saniye sonrasında yerini derin bir ferahlamaya devretti. Sanki böyle bir şeye ihtiyaç duyuyormuş gibi genişçe gülümsedi ve "Çok mutlu olur," dedi, bu Cenk'i ilk kez içten bir tebessüm yüzüne çizilmişken gördüğüm andı.

"O zaman hafta sonu sen, ben ve Ceylin kahve içiyoruz," dediğimde başını hızlıca sallayıp dergiyi masanın üzerine bıraktı. Sanki içi içine sığmıyordu. Bu hâlini garipsedim ama bir yanım, ilk kez Cenk'e karşı bu kadar büyük bir sempati duymaya başladı. İlk kez burnu havada davranmıyordu, alaycı yaklaşmıyordu, Cenk ilk kez içten bir gülümsemeyle bana içindeki sevgiyi açıyordu.

Sakin gözlerim ondayken bakışları beni buldu. Parlayan açık renk gözlerinin dibinde uzanmaya devam eden mutsuzluğu gördüm, buna rağmen gülümseyişi ışık saçıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" Emir'in sesini duyunca kafamı kaldırıp ona baktım. Sporcu atleti terden koyu renge dönüşmüştü, tam ortasında terden oyuk oluşan atletine, sonra da kızaran terli yüzüne baktım. Gözleri bana dokundu, dudaklarında günler sonra ilk kez sıcak, samimi bir gülümseme belirdi. "Rahatsız mı ediyor bu deli seni?"

"Deli mi?" Cenk peçeteleri kenardan alıp Emir'e fırlattı. "Sumo güreşçisi, bağla bezini de dövüşmeye git hadi. Iy, ıslak ve terli, ayı."

"Kürkün nerede senin?"

"Sen içinde hayvan var sanıp yersin diye getirmedim, aç köpek," dedi Cenk. Sonra tırnak açtı. "Asla gerçek kürk, deri ve hayvanlardan eziyet yoluyla elde edilen hiçbir şeyi kullanmam."

Emir, yanımdaki boş pufa oturunca ona yan yan baktım. Ter kokusunu almıştım. Pahalı parfümünün kokusuna karışmış, rahatsız edici bir notaya dönüşmüştü. Yüzümdeki memnuniyetsizliği görünce, "Kokuyor muyum?" diye sordu.

"Tezeğin içinde bir gece gömülü kalmışsın gibi kokuyorsun, çekil kızcağızın yanından, ciğeri soldu," diye homurdandı Cenk. "Git duş al, pis insan."

Emir, Cenk'e aldırış etmeden bedenini bana çevirerek ter kokulu koca bedenini bana yaklaştırdı. Burnumun direğini acıttığı için yüzümü buruşturdum, Cenk eğleniyor gibi gülüyor, Emir alınmış gibi alttan alttan bakıyordu.

"Lavin, neden bok kokuyorum gibi bakıyorsun ki? Alındım."

"Bokun bile adabı var ulan, tuvalete yapılıyor," dedi Cenk. "Lavin, it şunu. Bana fenalık geliyor bak. Kokusu buraya böyle geliyorsa, senin yanında nasıldır kim bilir... İçim kalktı." Öğürdü. "Kusmuğum gelip gelip geri gidiyor..."

"Ne zamandan beri Lavincisin lan?" Emir ona kötü kötü baktı.

"Sana ne? Belki yeni soğuk yılan arkadaşım Lavin'dir, seni ne ilgilendiriyor?"

"Kalk lan." Bu sesin sahibi Kartal'dı. Birden Emir'i kalın ensesinden tutarak kaldırdı ve sonra eline bulaşan teri eşofmanına silerken, "Iyy," dedi yüzünü buruşturarak. "Ayı, ter yerine yağ akıtmış içinden."

"Lan kalbimi neden kırıyorsunuz şimdi?" Emir çekinerek geri adımlayıp bize kötü kötü baktı. "Neyse ki bu yürek ilk kez kırılmıyor."

"Bayıl bir de istiyorsan, Emir," dedi Cenk gözlerini yukarı doğru kaldırıp beyazları görünene dek devirerek. "Suphikuşum nerede benim? Gördün mü?"

"Suphi'nin bekçisi miyim ben?"

"Sumo güreşçisi."

Kartal, "Çekil şuradan," diyerek Emir'in yanından geçip yanıma oturdu. Vişne suyumdaki son yudumları içime çekerken gözlerim Kartal'a dokundu, bakışları anlık pipeti kavrayan dudaklarıma, ardından da gözlerime takıldı ama çok geçmeden bakışları benden ayrılarak Cenk'e çevrildi. Muhtemelen kalbimi gümbürdeten o bakışları hızla çekmesinin nedeni, yakalanmamızı istememesindendi.

Ortada kısa bir muhabbet dönmüş, Cenk bir şeyler anlatmış ve yavaş yavaş ona alışmam konusunda bana yardımcı olmuştu. İlerleyen saatlerde İrem ve diğerleri de bizimleydi. Uzun soluklu olmasa da oturup sohbet edebilme şansımız olmuştu. İçimde bir huzursuzluk vardı. Her an bir şey olacakmış dürtüsüyle tetikte oturuyordum. Bunun nedeni o

gece yaşananlardı. Kartal uzun bir badi giydiğinden sargısı görünmüyordu, badi dar olmadığı için sargının izi de çıkmamıştı.

Suphi masaya geldiğinde masadakilerin çoğu dağılmış, sadece Cenk, Emir ve İrem kalmıştı. Yorgun bir şekilde parmaklarını çıtlatarak karşımıza oturdu ve Cenk'in önünde duran kahve bardağından bir yudum aldı. "Hamlamışım," dedi konuştuğunda. "Canımı çıkardı ihtiyar Asım. Kartal, seni derste göremedim."

"Isınıyordum," dedi Kartal. Bu yalandı, muhtemelen kolundaki sıyrığın acısı yüzünden şu an bile zor duruyordu. Acaba çok acıyor muydu? Birden göğsüme bir ağrı yayıldı, ona dokunmak, onu kollarımın arasına çekmek, eğer varsa tüm acısını kendime çekip ondan almak istedim.

"İyi ki de gelmedin, Asım hepimizi belledi." Suphi bunu yorgun bir ses, uykuya direnen gözlerle söylemişti. Bakışlarımı Kartal'dan çeksem de aklım hâlâ Kartal'ın kolundaki yaradaydı, durumunu merak ediyordum. Sargıyı açıp o yarayı incelemek, son hâlini görmek istiyordum. Bu görüntü her ne kadar canımı çok yakacak olsa da yapmazsam içim hiç rahat etmeyecekti.

Onlar sohbetin içine dalmışken yavaşça Kartal'a yaklaştım. Kartal kafasını belli aralıklarla sallıyor, yüzünde ifadesizliğin oluşturduğu bir maskeyle Suphi'yi dinliyordu ama pek konuşmuyordu. Emir'in beni fark edip sırıttığını gördüm ama dikkat çekmemek için bakışlarını hızla bizden ayırdı. Masanın altında kalan ellerimi dizlerimin üzerinden çekerek Kartal'ın dizinin üzerine koydum ve o an Kartal'ın yüzündeki ifadeler titreşti.

Kimsenin görmeyeceğini bilmenin rahatlığından mıdır bilinmez, belki bunu umursamadan, sadece istediği için elini elimin üzerine kapattı ve parmaklarımız bir makinenin dişlileri gibi birbirine geçerek bütünleşti. Parmaklarından parmaklarıma yayılan hislerle gülümsedim. Gülümseyişimi fark eden İrem oldu ama sadece bana karşılık olarak genişçe gülümsedi; anlamamıştı. Kartal ile Suphi dans hocası hakkında konuşurken masanın altında Kartal'la el eleydim. Bu hem heyecan verici bir histi hem de bir o kadar yatıştırıcı...

Birden Suphi'nin oturduğu yerden kalkmasıyla hızla el[illegible]'ın elinden çekip sırtımı pufa yasladım. Kartal'ın [illegible] gülümseme belirdi [illegible]

"Kapıdaki Maserati senin mi?" Bu sorunun sahibi Emir'di, sanki Kartal'ın küçük oyununa yardımcı olmak istiyordu. İrem ve Cenk'in ağızlarının aynı anda irice açıldığını gördüm, buna neredeyse kahkahalarla gülecektim.

"Evet, babamın hediyesi," dedi Kartal sırıtarak.

"Neyrati dedi o?" Cenk, bunu Suphi'ye doğru dönerek sormuştu.

"Maserati," dedi Suphi, o da şaşırmıştı ama Cenk'e oranla daha ifadesiz olduğundan şaşkınlığı yüzünde çok da belirgin değildi.

"Kartal," diyerek Kartal'a doğru döndü Cenk. "Babana baba demek isterim, her anlamda yeterli bir damat olacağıma söz veriyorum. Kocan olmayı kabul ediyorum."

"Yavaş," dediğimde bir an herkes donup kaldı, ben de donup kaldım.

Kartal birden gülmeye başlamıştı.

"Ay bu beni seviyor mu yoksa kıskanıyor mu ben anlamadım Suphi," dedi Cenk yüzünü buruşturarak.

Suphi'nin sakin bakışlarına rağmen hafif kısılmış gözleriyle bana baktığını gördüğümde bir an donup kaldım ama bakışlarım hemen toparlandı. Suphi'nin kafası karışmış gibiydi, gözlerini benden çekerken tek kaşını kaldırdığını gördüm.

Suphi telefonunu eline aldı, parmakları klavyeye hızlı hızlı bir şeyler çizdi, harflere dokunurken yüzü sakindi. Diğerleri sohbete devam ediyordu, ben ise onu göz hapsine almıştım. Telefonun ekranını kilitlediği an Cenk'e bir bildirim geldi ve Cenk telefonu açıp bildirime bakarken bir an şaşırmış gibi Suphi'ye baktı. Sanki neden mesaj attığını sorguluyor gibiydi. Suphi çenesiyle Cenk'e telefonu işaret edince Cenk mesajı açtı ve o an gözleri irice açılırken bir eli hızla göğsünün ortasına kondu ve şöyle söyledi: *"Excuse me?"*[1]

Suphi kaşlarını indirip kaldırarak kollarını bedenine sardı ve bana şüpheyle baktı. Sertçe yutkundum ve o an İrem, "Ne oldu be?" diye sordu saf saf.

"Ay olduysa manşet," dedi Cenk, sonra toparladı. "Sana ne be çakma sarışın? Suphiçocukla konuşuyorum."

Kalbim ağzımda atsa da sakinliğimi korumaya devam ettim ve sadece Cenk'in gözlerinin içine baktım. Hepimiz dağılana dek biz Cenk ile birbirimize bakmaya devam ettik. Sonunda kırmızı canavarın tüm

[1] (İng.) Affedersin?

ilgiyi üstüne çekerek parladığı park alanına yürürken Cenk hemen birkaç metre arkamızdan kendi arabasına doğru yürüyordu. Kartal ile yan yana yürüyorduk ama konuşmuyorduk. Arabanın önünde durduğumuz anda omzumun üzerinden Cenk'e bakıp barışçıl bir şekilde gülümsedim.

Cenk bana gülümsedi ama gözlerinde bir merak vardı. Muhtemelen Suphi şüphelenmiş, şüphesini herkesin ortasında bir mesaj yoluyla Cenk'le paylaşmıştı. Araca bindiğimde Cenk, hayran hayran parmaklarını canavarın üzerinde gezdirince ona bakakaldım. Suphi onu çekmeye başlayınca sevgilisinden ayrılan bir Yeşilçam oyuncusu gibi arkasına bakıp kollarını canavara uzatarak Suphi tarafından uzaklaştırılmaya başladı.

Kartal aracı çalıştırdığında üzerimdeki gerginlik birden tavana kadar değecek sandım. Bakışlarım omzumun üzerinden ona dokundu. "Cenk ve Suphi anlamış olabilir mi?"

"İhtimal verebilirler, neden olmasın?"

Soğukkanlılığı kaşlarımı sertçe çatmama neden oldu. "Bilmemeleri gerekmez mi?"

"Umurumda değil, bilebilirler."

"Ama..."

"Muhtemelen aile içi ilişki yaşadığımızı düşünüyorlardır, bu yüzden manşet falan demiştir," deyince mide bulantısıyla yüzümü buruşturdum. Düşüncesi bile çok rahatsız edici bir şeydi. "Ne düşünürlerse düşünsünler, bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Başımı iki yana sallayarak, "Çok rahatsın," diye homurdandım. "Kolun nasıl oldu?"

"Yaşıyorum," deyince irkilerek ona baktım. "Halledilir."

Gökyüzü hâlâ karanlıktı. Bakışlarımı yola çevirdiğimde bir süre düşünebildiğim tek şey, Kartal'ın tek kelimelik cümlesi oldu. *Yaşıyorum...*

"Düşüncelere daldın," diye mırıldandı.

"Sence o geceden sonra ne oldu?" Sorum onu duraksattı, sanki bu soruyu beklemiyordu. "Alper bir şey çıkmayacağını söyledi ama ya polisler gittiyse?" Sonuçta orada birileri ölmüştü. Kartal birini gözlerimin önünde öldürmüştü.

"Köpeklerinin ölüsünü almaya gelmiştir," dedi rahat bir sesle. "Kendi başının da belaya gireceğini bile bile pisliğini arkada bırakmaz. Kendi yaptı, kendi temizledi."

Bahsettiği kişinin düşman ya da düşmanlar olduğunu biliyordum. Dilimi dişlerime sürterek bakışlarımı ön camdan dışarıya çevirdim. Koruluğun kalbine girdiğimizde dev çam ağaçları üzerime karanlık şeklinde yıkılmıştı. Yollar ıslaktı, sanırım yağmur anlık bir yerleri yıkayıp geçmişti. Lacivertten ölümü anımsatan maviye çalan gökyüzünün altında ilerlerken gözlerim karanlığı çizen ağaçlara takılıyordu.

"Seninle biraz antrenman yapacağız, şu kolumu halledeyim de," dedi. Bir an durup omzumun üzerinden ona şaşkın gözlerle baktım. Gözlerini kısıp bakışlarını tıpkı benim gibi omzunun üzerinden bana doğru çevirdi. "Ne? Dövüşmeyi daha iyi kavraman gerek. Madem bıçak kullanmak istiyorsun, önce bıçağı nasıl tutacağını öğren. Adamın arterini kestin. Ben onu vurmasam da ölecekti."

Bir an donup kaldım. O da donup kaldı. Aracı farkında olmadan hızlandırdı ve dilini dişlerinin arasında ezdiğini gördüm. Söylememesi gereken bir şeyi söylemişti.

"Ne?"

"Saçmalıyorum işte," dedi sadece.

"Kan kaybından ölecek miydi zaten?"

Ben birinin ölümüne sebep olmamış olayım diye, birini ben öldürmüş sayılmadan öldürmüş müydü? Kartal birden aracı kenara çekerek tenha sokakta durdu ve tüm kasvet içime çöktüğünde bana doğru döndü.

"Varsayımdı, öyle bir şey yok," diye yalan söyledi. Gözlerinin içine bakarken güçlü olmaya çalıştım ama öğrendiğim bu şey, zamanın kalbimin içinde geriye doğru sarmasına neden oldu.

"Seni korumak için geldim," dediğimde duraksadı. "Neden beni koruyan her defasında sen oluyorsun ki?"

"Sen beni zaten koruyorsun, sevgilim," deyince sesi nabızlarımı geri getirecek sandım ama kalbim sessizdi. Gözlerinin içine şaşkınlıkla bakıyordum, gözlerimin içine gördüğü şaşkınlığın onda yarattığı yankıyla bakıyordu. "Lavin." Ellerimi tutup havaya kaldırdı, avuç içlerimi açmamı sağladı ve sonra avuçlarımın içini göğsüne bastırdı. "Böyle bak diye söylemedim."

"Benim için neden kendini mahvediyorsun?" Avucumu kalbinin üzerine tüm gücümle bastırdım.

"Lavin benim senden başka neyim, kimim var? Benim için senden başka mahvolmam için sebep mi var?"

Avucumu yavaşça yüzüne kadar götürdüm ve kemikli yüzünü avucumun altına alarak ona bakakaldım. Ruhunun derinliklerini görüyordum. Güzel bir yüzün altında, yaralı bir ruh... O buydu. Güzel ve yaralı. Sanki yüzüne, tenine dökülmüş tüm yıldızların sebebi, ruhundaki acıları biraz olsun aydınlatabilmeleri içindi. Oysa yıldızları bile sönmüştü.

"Senden başka neyim, kimim var? Senden başka benim var olmam için sebep mi var?" diye sordum kısık sesle.

Kartal'ın bakışları, gülümseyişimin iri bir gözyaşı damlasına dönüşmesine neden oldu. Kirpiğime takılan iri gözyaşı damlası yavaşça yanağıma doğru kaydığında Kartal'ın bakışları o gözyaşı damlasına bir bıçak gibi saplanıp kaldı.

"Ben şu an nefes alan bir adamsam, bu senin gerçekleştirdiğin bir mucize demektir," dedi, sesi içimi ısıttı. Isıtmadı, yaktı. Alevler öyle fazlaydı ki ruhum yandı. Eğilip alnını alnıma bastırdı, birkaç saniyeyi alnı alnımda bekleyerek geçirdi ve sonra dudaklarını gözyaşı damlama bastırdığında yutkundum. "Sen benim için mucizesin, ötesi yok, olmasına gerek de yok. Ben mahvolacaksam senin için mahvolayım. Beni senden daha güzel ne mahvedebilir? Beni edecekse bir mucize mahvetsin. Beni sen mahvet. Senden başka beni yaşadığıma ne inandırabilir ki? Kim inandırabilir? Atan kalbim mi inandıracak beni yaşadığıma? Sen olmasan kalbimin atış seslerini duyar mıyım ben?"

"Çok aptalsın," diye fısıldadım. "Çok hem de. O kadar aptalsın ki." Güçlükle yutkundum, onun da yutkunduğunu hissettim. "Aptal, Alaşan." Alnımı alnına sürttüğümde gözlerini kapattığını hissettim, benim de gözlerim kapalıydı. "Çok garip. Sen varken ölüme bile gülümserim. Çok garip. Çok."

"Garip olan ne biliyor musun?" Sorusuna cevap vermedim ama merak ettiğimi biliyordu. "Garip olan benim gibi bir adama, ruhu elinden alınmış bir adama, sen kendinden parçalarla bir ruh yaptın. İçimde artık bir ruh var. Senin parçalarından, senden bir ruh bu."

"Sen ruhsuz değildin, hiç olmadın," dediğimde güldüğünü hissettim. "Sen en kötü hâlinle bile en iyi adamlardan daha iyisin."

"Benim ruhumu aldılar, orada durdum, geri almaya çalışmadım. Sen geldin, ruhumu yerine koydun. Koyduğun ruh benden alınan değildi, senin parçalarından, senin var ettiğin bir ruhtu. Bir ruh verdin bana. Bir ruh yaptın bana. Bir ruh taktın bana. Bir ruh ektin bana."

"Aptal," diyebildim, tek diyebildiğim buydu.

"Aptalınım senin," dedi hiç gocunmadan. "Tiryakinim, delinim, arsızınım, yüzsüzünüm, onursuzun da olurum gerekirse, hatta gurursuzun da olurum. Hiç gocunmam, biliyor musun?" Ellerimi kaldırıp avuç içlerimi öptü ve gözlerimin içine bakıp bu ânı zihnime çizdi. "Her şeyi olurum, her şeyimin."

"Her şeyimsin zaten," dedim. "Bir şeyimdin, tek şeyim oldun, şimdi her şeyimsin. Büyüdük biz." Avuçlarımı dudaklarından ayırıp yanaklarına sürttüm. "Canımız çok acıdı ama büyüdük biz, yol arkadaşım."

Gözlerindeki parıltıları izledim. Eğer onu tanımasam, belki şimdi ağlayacağını düşünebilirdim. Ama sadece parçaları parlayan, yarası ışıldayan gözleriyle baktı bana. Ben de onu izledim.

"Ağlama bir daha," dedi. "Benim de çocuk gibi ağlayasım geliyor lan."

"Sen ağlamazsın," dedim yamuk bir gülümsemeyle.

"Ağlamam tabii, turşu suyu seni," diyerek güldü, ben de gülümsedim ama bunu yaparken burnumu çekmiştim. "Beynin yukarı çıktı," diye dalga geçti ama gözleri hâlâ o hüzün yarasıyla parlıyordu. "Sümüklü arı."

"Canım turşu suyu çekti," diye fısıldadım.

"Nasıl ya? Daha bir şey yapmadık, dur..."

"Aklın fikrin..." Durup sustum.

"Ee, aklım fikrim?" Burnunun ucunu burnumun ucuna sürttü. "Turşu suyu da içmezsin çöp mideli," diye alay ederken alnını alnıma yaslamıştı. "Gurme gibi adamın kaşığına düşen kadına bak. Utanma Lavin, bir de domates salçasını kaşıkla istersen..."

"Hiç salçalı ekmek yemedin mi yani?"

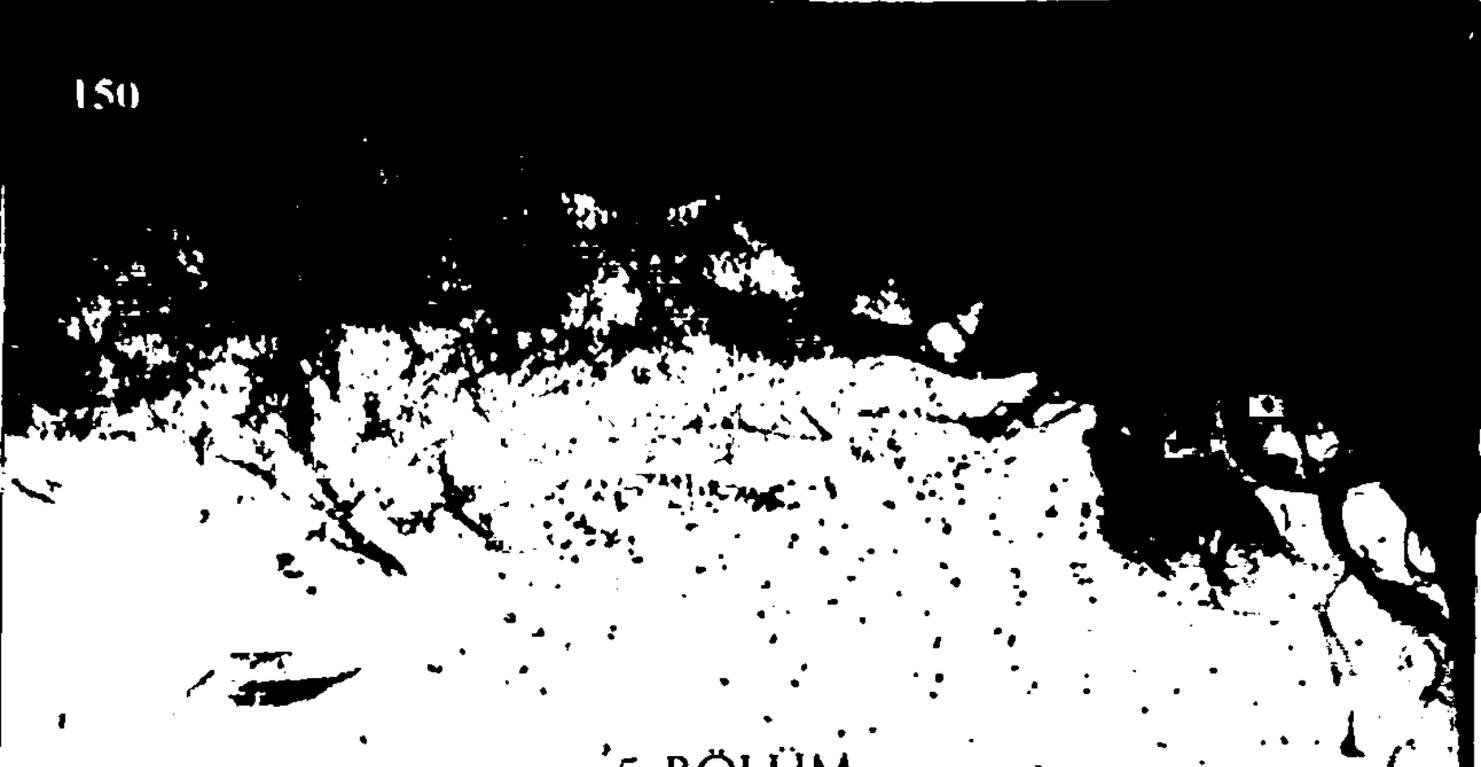
Alnı alnımdayken güldü. "Eve gidip salçalı ekmek yiyelim mi?"

"Ne oldu lüks midene, Alaşan?"

"Onu da sana benzeteyim dedim."

"Akşam için tavuk yapayım?" diye sordum alayla.

"Abartma, tamam."

5. BÖLÜM

Ölüm Çiçekleri ve Bal Gözler

♪ *Çağan Şengül - 22*

Bazen öyle bir an gelirdi ki bir cinayetin gölgesine saklanır, kendi işlediğin günahlardan saklanırken masum olduğuna ikna olurdun. Bu yola birinin işlediği günahın ruhumuzda açtığı yarayı iyileştiremesek de öfkemizi dindirebilmek için çıkmıştık ve şimdi o cinayetin gölgesinde durmuş, yeni günahlar işliyorduk.

Eğer Kartal benim yerime o adamı öldürmemiş olsaydı, o gece katil olan kişi ben olacaktım. Bir an onun benim için birinin canını aldığı gerçeğiyle yüzleştim ve eğer bunu yapmamış olsaydı katil olacağım gerçeği de önüme dikilerek suçlayıcı gözlerle beni izlemeye başladı.

Tarağı ıslak saçlarımın arasından geçirirken önümde duran karanlığı izliyordum. Kartal bir şey biliyor gibiydi, gibisi fazlaydı, bildiğini biliyordum ama bildiklerini bizimle paylaşmıyordu. Bu gizlilik, günün sonunda yeniden birinin ölümüne neden olacak mıydı? Bu kez tetiği çeken, birini vuran, kendi kanının içinde uzanan bir ceset yaratan ben mi olacaktım? Suçluluk duygusu bir gölge gibi büyüyerek beni altına aldı ve içinde olduğum odanın karanlığını bastıran daha güçlü bir karanlık tarafından yutulduğumu hissettim. Gözlerimi ellerime indirip parmaklarımın arasında duran tarağa baktım.

Konuşmak istiyordum. Daha fazlasını bilmek istiyordum. Ruhumu korumak pahasına katil olan bir adamı daha fazla yalnız bırakmak istemiyordum. Ne biliyorsa benim de bilmem gerekiyordu.

Elimdeki tarağı yatağın üzerine fırlatıp üzerimde sadece kalçalarımı örten bir tişörtle hızla odadan çıkarak koridoru aştım. Salondaydı, salonu aydınlatan lambaderin ışığı yüzünün yarısına dokunuyor, diğer yarısını karanlığın esaretinde bırakıyordu. Elinde tuttuğu viski şişesini görünce, "Yaran hâlâ iyileşmedi ama orada durmuş alkol mü alıyorsun gerçekten?" diye sordum öfkeyle.

Öfkemin onu duraksattığını fark ettim. Viski şişesini tezgâhın üzerine bırakarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Öfkem ona değildi, kendimeydi çünkü koruyacağımı söylediğim adamın parmaklarına bulaşan kanın nedeni olmuştum. Bu yola onu korumak için çıkmıştım ama şimdi daha büyük bir karanlığın içine onu ellerimle bırakmışım gibi hissediyordum.

Üstelik bildiği bir şeyler varsa benim de bilmem gerekmez miydi? Sadece ona yük olacaksam ne anlamı kalırdı ki? Islak saçlarımdan tişörtün kumaşına damlayan sulara aldırış etmeden hızlı birkaç adım atarak tam önünde durdum ve "Bu hikâyede bilmediğim ne kadar ayrıntı varsa hepsini öğrenmek istiyorum, Alaşan," dedim sertçe.

Bir an ne söylemeye çalıştığımı anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı, ardından gözleri gözlerimden ayrılarak vücuduma dokundu. "Üşüyeceksin," demesi, söylemesini beklediğim en son şeydi.

Kaşlarımın ortasında beliren bir çukurla, "Ben ciddiyim, Kartal!" dedim öfkeyle.

"Neden birdenbire bu kadar öfkelendin?" Bunu sorgulaması normaldi. Her şey üst üste geldiğinde zihnim bir çıkmaza girerek sebepleri boş vermiş, sadece sonuçlara odaklanmıştı ama şimdi o çıkmazın dışındaydım, o geceye dair hissettiğim korku sahneden ayrılmıştı ve geriye sadece birleştirilmek için bekleyen bozuk parçalar kalmıştı.

Doğrudan gözlerinin içine baktım ve "Sadık Parlak artık şüpheli listesinde değil," dedim. "Peki o listede yeni bir isim var mı? Mesela hastaneye girmemizin nedeni bu kişi mi? Bana anlatmadığın şeyler var, biliyorum, bunu ağzınla itiraf da ettiğini varsayıyorum. Şimdi söyle bana, bilmediğim şey ne? Kimden şüpheleniyorsun?"

Yüzünde sabit bir ifadeyle, "Tam olarak şu kişiden şüpheleniyorum diyemem," dedi ama bu bana yeterince geçmedi. "Ama bu yola çıkarken önüme çıkan her şeyi yok etmeye yemin etmiştim. Şimdi sadece iz sürüyorum ve önüme çıkabilecek her şeyi yok etmek istiyorum."

"Yani kesin olarak şüphelendiğin biri yok, öyle mi?" Ona doğru bir adım daha atıp gözlerinin içine baktım. "Kafanda sürekli dönen çarklar olduğunu bilmeseydim, belki bu söylediğine inanırdım." Kaşları çatıldı ve söylediklerimin bizi nereye götüreceğini merak ediyor gibi bana daha dikkatli bakmaya başladı. "Bana yeterince güvenmiyor musun?"

"Ne?" Şoka uğramış gibi gözlerini kıstı. "Aklını mı kaçırdın? Birdenbire seni bu düşüncelere sürükleyen ve öfkelendiren ne?" Durdu, sanki gerçeği görmüş gibi derin bir nefes aldı. "Konu o gece birini öldürmüş olmam, değil mi?"

"Az kalsın ben öldürüyordum ama katil olmamı istemediğin için benim günahımı kendi üstüne aldın," dememle dudaklarında bir kıvrım oluştu.

"Asıl öfken buna, değil mi? Geri kalan her şey sadece bir bahane. Her şey sıcakken bu kadar kafana takılmamıştı ama soğuduğunda taşlar yerine senin açından oturdu ve kendini suçlamaya başladın."

"Konuyu çarpıtma," desem de haklıydı, yine de sadece sarsılmıştım ve kafamı dağıtmak için önüme yeni bir şüpheli listesi koymasına ihtiyacım vardı.

"Lavin, senden bir şey saklamıyorum. Her şeyi biliyor gibi görünmeyi seviyorum, biliyor gibi konuşmayı seviyorum ama günün sonunda ben de koca bir bilinmezliğin içinde tıpkı senin gibi kaybolmuş hissediyorum," dedi gözlerimin içine tüm içtenliğiyle bakarak.

"O gece... Olayın olduğu gece bir şeyleri bildiğini ima ettin. Arkadaşlarınla konuşurken."

"Bilmek istediğimdendi. Öyle olsun istediğimdendi belki de. Çok yaklaştığımı hissetmek istediğimdendi," deyince, "Bana da söyle o zaman," dedim.

"Seni boş bir umudun peşine takacak değilim. Sonunda yanılıyor olabilirim, Sadık Parlak mevzusunda olduğu gibi yine yanlış bir izin üzerinde sürünüyor olabilirim."

"Yani düşündüğün, şüphe duyduğun biri ya da birileri var, öyle mi?" Öfkeyle kaşlarımı çattım. "Bu kadar konuşacağına, karşıma geçip

neden o kişi ya da kişilerden bahsetmiyorsun? Beni oyalamayı bırak ve tablodaki bir kısma bakmamı sağlamak yerine, bana resmin bütününü göster! Buna hakkım var." Son sözlerimle birlikte sesim zayıflamıştı.

Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Listede herkes var," demekle yetindi. Duraksadım, gözlerim yüzünde asılı kaldı. "Yeni tanıştığımız herkes bu listede." Sarsılmamam gerekirdi ama yine de sarsıldım çünkü çoğuyla bağ kurmaya başlamıştım. Kendimi iğrenç hissettim ama bir yanım bu ihtimali ilk günden beri biliyordu. Bu ilk günden beri ikimizin de ensesine çöken bir gerçekti.

İçimdeki öfkeyi bastıramadım. Kardelen odanın bir köşesinde bana bakıyormuş gibi hissediyordum. Acaba beni suçlar mıydı? Şüpheli listesinde en başından beri ismi olan insanlarla bir arada olduğum için bana kızar mıydı? Hele ki aralarından bazılarıyla bağ kurduğumu düşünürse, o zaman çok incinmez miydi? Birden kendimi öyle iğrenç ve çaresiz hissettim ki gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı ama ağlamayacaktım. Şimdi değildi. Kaşlarımın ortasında bir çukurla, "Seni korumam gerekiyordu," dediğimde Kartal anlam veremeyen gözlerle bana baktı. "Seni korumam gerekirdi."

"Ne?"

"Benim yüzümden birini öldürdün."

"Oradan kurtulmak için buna mecburduk," dedi sertçe. "Saçmalamayı kes. Neden birdenbire bu kadar tepkiselleştin?"

"Tepkiselleşmek mi?" Duraksadım, öfke hâlâ oradaydı ama ona değil, kendime yönelttiğim bir öfkeydi. Yine de onu da etkilemediğini söyleyemezdim çünkü öfkem dışarı savrulmuştu ve öfkenin ateşleri önce ona dokunmuştu. "Kartal, ben o listede yer alan insanlarla her gün aynı yerde bulunuyorum, oturup kahve içiyorum, onlarla istemeden de olsa bağ kuruyorum," dediğimde gözlerine yerleşen şaşkınlık, yerini anlayışa terk etti. "Bir de az kalsın benim için birini öldürdüğün gerçeğini romantize edecektim, buna inanabiliyor musun? Dönüştüğüm şeye bak," dedim dehşet içinde.

"Kes şunu," derken kaşları çatıldı. "Saçmalamaya başladın. Bunu romantize etmedin."

"Ettim," dedim. "Senin ellerine bulaşan kanın nedeni bendim. Bir gün bunun yaşanacağını zaten biliyorduk ama nedeni ben oldum. Seni koruyamadım, sen beni korudun ve..."

"Sus artık," diyerek lafımı böldü. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda onun da tıpkı benim gibi öfkelenmeye başladığını gördüm ama bu öfkenin nedeni söylediklerim değildi, nedeni kendime çok fazla yüklendiğimi düşünüyor olmasıydı.

"Söz vermiştim," diye fısıldadım sessizce.

"Ne sözünden bahsediyorsun sen?"

Kardelen'in son sözleri kafamın içinde bir çark gibi dönerek bana işkence etmeye başladığında, "Her şey daha da karanlığa batıyor ve bunu durduramıyorum," diyerek başımı önüme eğdim.

"Bu en başından beri bildiğimiz bir şeydi. Bu yola çıkarken ne olacağını sanıyordun?" İlk kez sesi gerçekten saf öfkeyle yükselince kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Seni pembe bulutların üzerinde yürütemediğim için üzgünüm, Yabani. Ama sen o arabaya binip benimle bu yola çıkarken başımıza gelebilecek her şeyi zaten biliyordun."

"Her şeyin daha kötü olmasına engel olabilirdim," dediğimde, "Ha?" dedi sorar gibi. "Lavin, senin kafan mı güzel? İçen benim ama sarhoş olan sen misin? Her şeyin daha kötü olmasını engelleyebilir miydin? Nasıl? Her şey zaten olabileceği en kötü hâldeydi!"

"Bağırma," dedim çatık kaşlarla.

"Birkaç saat öncesine kadar her şey normalken şimdi karşıma geçmiş söylediğin şeylere bak," dedi. "Her şey zaten zifir zindandı, şimdi mi o karanlığı fark ediyorsun?"

"Bana bağırma dedim," diyerek aniden üzerine yürüdüm. "Sesinin tonuna dikkat et, tamam mı?"

Yaşananlardan sonra birdenbire bu kadar hassaslaşmam normaldi ama yine de kendimi dizginlemem gerektiğini biliyordum. Her gün ölen birini görmüyordum, her gün silahlı bir çatışmanın ortasında gözlerimi açmıyordum, her gün sırtımdan vurulmuyordum ve her gün bir tuvaletin zemininde en yakın dostumun yaşamını yitirmek üzere olan bedenini kollarımda tutmuyordum. Birden her şey o kadar ağır geldi ki başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Karşıma geçmiş bana bu ses tonuyla konuşması belki içinde olduğumuz durumu düşününce tuhaf değildi ama ben böylesine hassaslaşmışken sadece öfkemi daha da körüklüyordu.

"O zaman saçmalamayı bırak," dedi, sinirlerinin bozulduğunu görüyordum ama sinirleri altüst olmuş biri daha varsa o da bendim.

"Saçmalamak mı?"

"Evet, şu an yaptığın şey bu."

Gözlerime öfkeyle bakması kaşlarımı sertçe çatmama neden oldu. Ona doğru bir adım daha attım. "Her gün birini öldürmenin eşiğine gelmiyorum, her gün sevdiğim adam katil olmamam için benim yerime birini infaz etmiyor, her gün en yakın arkadaşımın ölümünde parmağı olabilecek insanlarla bağ kurmak zorunda kalmıyorum." Söylediklerimin diğer ucunda parlayan haklılığı görse de onun da öfkelendiğini biliyordum ve dönülmez bir kavganın fitilini iki farklı yönden ateşlemiştik. "Anlayışsız bir herif olduğunu neredeyse unutmuştum, özür dilerim," diyerek ellerimi havaya kaldırdım.

"Bir çocuk gibi mızmızlanacaksan gelmeseydin peşimden!"

Söylediği şey gözümün dönmesine neden oldu. "Ne dedin sen?" diye bağırarak ellerimi çıplak göğsüne koydum ve onu şiddetle ittim. Bedeni geriye sendeledi, gözlerini yüzüme dikti. "Gelmeseydim, öyle mi? Bunu söyledin mi gerçekten?"

"Beni yalnız bırak," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Onu bir kez daha iterek, "Söylediğin şeyin ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye bağırdım.

"Öfkeni bana yönlendirmeyi kes!" Sesi öyle sert çıktı ki duraksayarak ona baktım. Göğsünde duran ellerimi bileklerimden kavradı. "Kendine öfkelendiğin için mi acısını benden çıkarıyorsun?" diye kükredi.

"Evet!"

İtirafım onu daha da öfkelendirmiş gibi gözlerini kısarak, "Hep böyle mi yapacaksın yani?" diye sordu.

"Bunu sık sık yapıyormuşum gibi konuşurken biraz olsun utanman gerekirdi." Bileklerimi onun çelik gibi dokunuşundan kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi, uzaklaştırmaya çalıştığım bedenimi bileklerimden kavrayarak sertçe kendine çekti.

"Ben senin düşmanın değilim. Bana düşmanın gibi davranma."

"Ben sana düşmanın gibi davranmıyorum!"

"Sevdiğim kadına da düşmanın gibi davranma," dediğinde gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu.

"Bırak," diyerek bileklerimi bir kez daha onun dokunuşundan kurtarmaya çalıştım ama başarısız oldum ve bu içimde çalkalanan hislerin daha da yoğunlaşmasına neden oldu. "Bırak dedim sana!"

"Sen sakinleşip söylediğin şeylerin anlamsız, saçma ve yersiz olduğunu anlayana kadar bırakmıyorum," dedi, sesi sakindi ama gözleri tehditkâr bakıyordu.

"Hiçbirinin anlamsız olmadığını biliyorsun."

"Ya?" Tek kaşını kaldırdı. "O zaman söylemeliyim ki sevgilim, sen koca bir salaksın."

"Bırak," diyerek tekrar geri çekilmeye çalıştığımda bileğimi daha sıkı kavrayıp beni aniden ters çevirdi, sırtım onun çıplak göğsüne yaslandı ve çok geçmeden yanağımın yüzeyinde soğuk duvarı hissettim.

"Bir şeyler ağır geldiğinde saldırganlaşıyor musun yani?" Sorusunu taşıyan sıcak nefesi ıslak saçlarımın arasından sızarak tenime yayıldı. "Kendine olan öfkeni bize yansıtma. Üstelik kendine öfkelenmene neden olacak hiçbir şey yaşanmadı."

"Yaşanmadı mı?" Tatsız bir ses çıkarıp güldüm. "Ne güzel. Yok sayıyoruz yani."

"Aynen öyle."

"Bırak beni, Kartal."

"Asla."

"Sana bırakmanı söyledim!"

"Bağırmayı kes, bina sakinlerini rahatsız ediyorsun," diye söylenirken beni sabit tutmaya devam ediyor, yanağım soğuk duvara yaslıyken burnumdan soluyordum.

"Bina sakinleri umurumda bile değil!"

"Sen sakinleşene dek böyle kalacağız," diyerek beni duvara daha sert bastırdı ve bu beni sakinleştireceğine içimdeki yırtıcının pençelerini dışarı çıkarmasına neden oldu. Öfkeyle kafamı geriye attım, bununla beraber çene kemiğine bir kafa geçirmiş oldum. İnleyerek, "Ne halt ediyorsun amına koyayım?" diye bağırdı.

Canını acıtmayı fırsat bilerek ona doğru dönüp dokunuşundan kurtuldum, tam onu itiyordum ki beni sertçe kavrayıp bu kez sırtımı arkamdaki duvara yasladı ve kafamı kaldırıp ateş saçan gözlerle ona baktım.

"Kes şunu," dedi her bir harfin üzerine basa basa ve her kelimeden sonra yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırarak.

"Sana tekrar kafa atamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Dene de neler oluyor gör o zaman," diye tısladığında kafamı duvara yasladım, ardından ona vurmak için öne uzatıyordum ki beklemediğim bir anda parmakları çenemi sıkıca kavradı, dudaklarımız birbirine şiddetle çarptı ve dişlerini dudaklarıma geçirerek beni açlıkla öpmeye başladı.

Başta karşılık vermek istemedim, direndim ama dudakları daha hırçın bir şekilde dudaklarımla savaşmaya başladığında aslında onu öpmeyi çok istediğimi anladım ve karşılık verdim. Dili ağzımın içine girdiğinde kaşlarım çatıldı. Bir eliyle bileklerimi birleştirip kafamın üzerine kaldırdı ve parmaklarının arasında duran bileklerimi duvara yasladı. Dişlerimi içimde durduramadığım fırtına gibi büyüyen öfkenin yönlendirmesiyle sertçe dudaklarına sapladım ve ağzımın içine doğru acıyla inledi.

İniltisi kaşlarımı çatmama neden oldu. Beklenmedik bir hissin bacaklarımın arasından yükselerek karnıma yayılmaya başladığını fark ettim. Nefesim hızlandı, öfkem hâlâ oradaydı ama puslu bir his de öfkemin yanındaki yerini almıştı. Dili tekrar dudaklarımı yokladığında bu kez tek yaptığım dudaklarımı aralayıp dilini ağzımın içine kabul etmek oldu. Birden tek varlığımızın birbirimiz olduğunu hatırlamış gibi tutkuyla öpüşmeye başladık. Bir eli çenemden ayrıldı, belime doğru kayıp onun tişörtünün sardığı belimi kavradı. Diğer eli hâlâ havadaydı, iki bileğimi nabız yerlerinden birleştirerek sıkıca tutuyor ve duvara yaslı durmasını sağlıyordu.

Birbirimizin anladığı dilden konuştuğumuz bir andı.

Parmaklarının baskısının başımı döndürdüğünü hissettim. Bir yanım delice ona çekiliyor, diğer yanım tüm öfkesini onun üzerine yağdırmak istiyordu. Parmakları belimi sıkıca kavradığından olsa gerek, tişört yukarı sıyrılmaya, kalçalarım açığa çıkmaya başladı ama o an için umurumda değildi. Sadece öpüşmeye devam ediyorduk.

Dudaklarımız ayrıldığında ve alnını alnıma yaslayıp nefes nefese, "Bitti mi?" diye sorduğunda, "Asla," dedim dişlerimin arasından. Dudakları dudaklarıma çok yakın bir noktada yukarı kıvrıldı ve hiç durmadan dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerine kapatıp beni daha sert bir şekilde öpmeye başladı.

Kaçamadım, sadece teslim oldum ve daha fazlasını almak için ona ruhumdan uzanan bıçaklarla karşılık vermeye başladım. Bileklerimi

aniden serbest bıraktı, diğer elini de belime yerleştirdi. Kaçma şansım vardı ama özgürlüğü reddedip onun esaretini kabul ettim. Kollarımı aniden boynuna sarmamla belimdeki parmakları sıkılaştı ve aniden kucağına zıplayıp bacaklarımı çıplak, ince beline sardım. Çıldırmış gibi öpüşmeye devam ettik, sonra sırtımın soğuk duvardan ayrıldığını hissettim ve onun kucağında yemek masasının üzerine taşındım. Kalçam önce yemek masasına yerleşti, öpüşmemiz daha da derinleştiğinde yeniden kucağındaydım ve şimdi evin başka bir duvarına yaslıydım. Çıldırmış gibi, tek ihtiyacımız buymuş gibi öpüşürken parmaklarım ensesinden saçlarına kaymış, siyah saçlarını parmaklarımın arasında dağıtarak dudaklarını ısırmaya başlamıştım.

Dudaklarımız nefes nefese ayrıldığında artık salonda değildik, holdeki duvara yaslanmıştık. "Bitti mi?" diye sordu ama kontrol ettiği öfkem miydi bilmiyordum. "Asla," dediğimde de bahsettiğim öfkem miydi, işte bunu da bilmiyordum. Gözlerini dudaklarıma indirdi, ardından tekrar gözlerimin içine baktı ve inleyerek dudaklarıma yapıştı. Onun kucağında bir kapıdan geçtiğimi hatırlıyorum. Çok geçmeden bedenim yatağın üzerine devrildi ve ıslak saçlarım çarşafın üzerine serildi. Gözlerimi yüzüne diktiğimde üzerime gece gibi çöküp beni karanlığının altına aldı. Bir elim ensesine gitti, saçlarına tırmandı ve diğer elim sırtında dolaşmaya başladı. Bu olurken dudaklarımız yeniden birbirine yaslanmıştı ve çılgınca öpüşüyorduk. Bir bacağımı beline sarıp topuğumu kalçasına bastırdığımda dudaklarımı ısırarak bırakıp çeneme indi, oradan boynuma süzüldü ve her ısırığın ardından ıslak öpüşleri tenimin üzerindeki yerini almaya başladı. Başım dönüyor, pencereden sızan sokak ışıkları gözlerimin önünde kırılarak etrafa yayılıyordu.

Bir bacağım onun beline sarılmış hâldeyken diğer bacağımı dizimin altından kavrayarak yukarı kırdı ve kendini bacaklarımın arasına konumlandırarak dudaklarını boynumdan yukarı, çeneme doğru çıkardı. Çenemi dişlerinin arasına aldığında bacaklarımın arasında büyüyen sertliği hissetmek nefesimi kesti. Dudaklarını tenimden uzaklaştırıp üzerimde kapanmayı bekleyen bir tabut kapağı gibi dikilerek gözlerimin içine baktı.

"Bitti mi?" diye sorarken sesi pusluydu.

Avucumu ensesine bastırıp dudaklarımızı birleştirmeden hemen öncesinde, "Asla," diye fısıldadım. Öyle sert öpüşüyorduk ki yatağa

yayılan saçlarım, kafamın hareketleriyle dolaşıyor, karışıyordu ve doğrulup kalkacak olursam felaket dağılmış görüneceğimi o andan itibaren çok iyi biliyordum. Ama beni asıl dağıtacak olanın onu bırakıp, bu yataktan doğrulup kalkmak olacağını da çok iyi biliyordum.

Dudaklarımız tekrar ayrıldığında, "Yabani," diye fısıldadı ve tek söylediğim, "Durma," oldu. Gözlerimiz birbirine iki kanca gibi geçti, birleştiler ve bütünleşmenin tam zamanı olduğunu birbirlerine kelimeleri kullanmadan ifade ettiler. Onu istiyordum. Onun da beni istediğini biliyordum. Ruhumun ruhuna ihtiyaç duyduğu gibi bedenim de onun bedenine ihtiyaç duyuyordu ve bu ihtiyaç sonsuza dek orada duracaktı; ruhumda, bedenimde ve onu seven kalbimde.

Ona ait, bir elbise gibi giydiğim tişörtü eteklerinden kavradı, yukarı sıyırdı ve ona yardımcı olmak için yavaşça doğruldum. Tişörtü kafamdan çıkarıp kenara fırlattıktan sonra çıplak göğüslerimin arasında yüzünün sıcaklığını ve kemiklerini hissettim. Göğüslerimin ortasından başlayarak yukarı tırmanan öpücükleri karnımdaki alevleri daha da şiddetli yanmaya zorluyordu. Altımdaki ince, dantel külotun iplerini kenarlarından kavrayarak dudaklarıma yaklaştığında beklentiden titreyen bedenimi kaldırıp dudaklarını karşıladım. Öpüşürken gülümsediğini hissettim ve bu beni de gülümsetti.

Öpüştüğümüz sırada iç çamaşırımın ipi koptu, tek bir ipin tutmaya devam ettiğini hissediyordum ama çırılçıplaklığa hiç olmadığı kadar yakındım ve bunu istiyordum. Dudakları boynuma, oradan göğüslerime kaydı ve göğüs ucumu ağzının içine alıp yavaşça emdiğinde karnımın içeri göçtüğünü hissettim. Dudakları göğüslerimden ayrıldı, karnıma indi ve bedeni bükülürken sırtı kamburlaştı. Dudakları karnımda dolaşırken parmaklarının yan iplerinden biri kopan çamaşırın kumaşını yana aldığını hissettim, ardından çıplaklığıma dokundu ve sırtımdan yukarı hızla ilerleyen ateşi hissederek inledim.

"Islanmışsın," diye fısıldadığında dudakları hâlâ karnımın üzerindeydi. Gözlerini kaldırıp yüzüme baktığında alt dudağımı ısırarak ona baktım. Tekrar üzerime çıktığında parmakları hâlâ oradaydı. Gözlerimin önünde şimşekler çakmasına neden olan noktayı bulup orayı ağır ağır, dairesel hareketlerle okşamaya başladı. Nefesim boğazımın gerilerinde kayboluyormuş gibi hissettim, göğsüm yukarı kabardı ve inleyerek saçlarına dokundum. Dudakları dudaklarımı tekrar esir aldığında,

dili ağzımın içini keşfediyor, parmakları da kulaklarımın uğuldamasına neden olacak bir yavaşlıkla o noktanın üzerinde hareket ediyordu. Hem hırçın hem de nazikti ve tüm hisler öyle netti ki bu hislerin beni öldüreceğini hissediyordum.

"Durmamı istemediğini biliyorum," diye fısıldadığında dudakları kulağımın hemen kenarında duruyor, sıcak nefesi başımı döndürüyordu. "Beni istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Ben de seni istiyorum. Her zaman istedim," diyerek parmaklarının hareketini hızlandırdı. Nefesim onun parmaklarının hareketiyle senkronize bir şekilde hızlandı ve gözlerimin önündeki dünyanın bükülmeye başladığını fark ettim. Her şey bulanıktı ve net olan tek şey onun varlığıydı. "Güzel hissettiriyor mu bebeğim?" Sorusu kalbimi hızlandırdı ve parmaklarının da kalbim gibi hızlanmasını diledim. Tek yapabildiğim kısık iniltilerim arasından zar zor başımı sallamak oldu ve bu onu gülümsetti. "Durmak istemiyorum," dedi. "Kendimi zor tutuyorum ama her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Umurumda değil, sadece seni istiyorum," diye inledim parmaklarının altında çırpınırken.

"Parmaklarıma boşalmanı istiyorum, Yabani," dediğinde beni parçalayıp ruhumu yıkacak olan duygunun birleşmemiz kaynaklı olmasını istediğimden sinirle inledim. Güldü. "Sadece işleri daha kolay hâle getirmek için dünyanı sarsmama izin ver. Şimdi," diye fısıldadı. Ne demek istediğini bilmiyordum, sadece onu istiyordum ama karnımın altında büyüyen o his durmayacak kadar alev almıştı. Parmakları o noktada daha da hızlı hareket etmeye başladı ve belim yay gibi kavislendi. Gözlerim geriye kayarken, "İşte böyle," diye fısıldadı. "Gel bana."

"Seni istiyorum," diye inledim, neredeyse ağlayacaktım.

Bir parmağını içime kaydırdığında müthiş bir acı hissetmeyi beklemiştim ama öyle ıslaktım ki canım acımadı, anlık bir sızıyla beraber bedenim onun parmağına uyum sağladı ve gözlerimde şaşkınlık dolu bir ifadeyle ona baktım. Bir ilk olacaksa, bu o içimdeyken olsun istiyordum ve sanki aklımı okumuş gibi, "Endişelenme, içinde olan zaten benim," dedi puslu bir sesle. "Ama güzel bebeğimi hazırlamadan bunun ne anlamı kalırdı ki?" Parmağını ıslak duvarlarımda kaydırdı, bi-

raz daha ileri ittiğinde nefesim kesildi. "Nefes al, kasma kendini," diye fısıldadı. Söylediğini yapmaya çalıştığımda, "İşte böyle," dedi. "Aferin."

Bildiğim tüm doğrular birdenbire değişmişti. İlk birliktelikte olması gerekenler bunlar mıydı? Bilmiyordum. Acı hissetmeliydim, değil mi? Zevke ulaşmak acıdan geçmez miydi? Neden zevkten titriyordum? Üstelik bir ilk olacaksa, bu o içimdeyken olmalıydı, neden parmağıyla içimdeydi? Kanamıyor muydum? Neler oluyordu anlamıyordum ama her saniyesinden müthiş bir zevk alıyordum. Başparmağı o noktada daireler çiziyor, orta parmağı yavaşça içime girip çıkıyordu ve son sızı da kaybolmuş, bedenim ona uyum sağlar gibi kendini ona doğru itiyordu.

Orta parmağının yanına yüzük parmağını eklediğinde sızıyla kasıldım, sızı kısa sürdü çünkü yeterince ıslaktım ve ne yapması gerektiğini bilen bir adamın kollarındaydım. Her şeyin doğru bir şekilde ilerlediğini hissetmemi sağladı. Hem zevk alıyordum hem de acı yoktu, bedenim birleşmek için hazır hâle geliyordu ve yeni keşfettiğim bu doluluk duygusu yüzünden karman çorman hissediyordum.

Parmakları aniden içimden çıkınca sızı anlık olarak geri geldi, saniyeler sonra o sızının yerini derinden hissettiğim bir boşluk aldı. Dokunulmak, onunla dolmak istiyordum. Pantolonunun içinden çıkarak bacaklarımın arasındaki yerini aldığında soluk soluğa, dağılmış hâldeydim. Bacaklarımı okşayarak iki yana açtı, bakışlarım karnına yaslanan büyük aletine dokundu ve kalbim yerinden çıkacak gibi hissederken zar zor yutkundum. Çoktan hazır görünen ve parmaklarından sonra nasıl alabileceğimi kestiremediğim o büyüklüğü bacaklarımın arasına yasladı. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, "Daha az acı, daha çok haz için elimden geleni yaptığımı bil ve sadece durmam gerektiğini hissettiğinde söyle durayım," diye fısıldadı. Daha sonra onu hissettim. Sızı bir an için çoğaldı, bir an sonrasında rahatsız bir hisle doldum; sonrasındaysa bir şeylerin doğru gittiğini anladım çünkü bedenim sanki ilk değilmiş gibi onu kabul etti. İçime yavaşça girdiğinde ikimiz de aynı anda dudak dudağa inledik ve alınlarımız yazıları bir yazılmış gibi birbirine yaslandığında bütün olmanın eşsiz hissiyle ödüllendirildik.

"Sen yönet," dedi beni rahatlatmak istiyor gibi. Onun gibi bir adamın nasıl devam edeceğini az çok kestirebiliyorken onun yepyeni bir hâliyle tanışıyor gibi hissederek gözlerinin içine bakıp yutkundum.

"Devam et," diye fısıldadığımı hatırlıyorum.

Kartal dişlerini sıkarak kendini biraz daha ileri ittiğinde vajinamdaki o sızı kendini hatırlattı ama iyi hazırladığı için olsa gerek sızı yerini zevke bıraktı. Tırnaklarım onun sırtına saplandı, sırtını çizdim ama umursamadı: acı duyan sadece oydu ve ben doğru dokunuşlarla zevkin doruğundaydım. Büyük avuçlarını dizlerime bastırdı, beni biraz daha açtı ve temposunu artırarak içime girip çıkmaya başladı. Başta sadece bir kısmını hissettiğim büyük aleti, bir süre sonra kontrolünü yitiriyormuş gibi daha derine vurmaya başladı. Bununla beraber kısık iniltilerim daha yüksek, boğazımdan dökülen gerçek ve vahşi haykırışlara dönüştü.

Tek diyebildiğim, "Yavaşlama, ne olur," oluyordu ve o inleye inleye içime her vurduğunda teni tenime çarpıyor, karışan sıvılar ve terlerimiz birbirine dolanarak iniltilerimiz dışındaki sesleri de duymamızı sağlıyordu. Dudakları dudaklarıma ne zaman yaslansa, "Çok güzelsin amına koyayım," diye inliyordu. Bazen başını geriye atıyor, ter kaplanan âdemelmasından aşağı kayan damlaları izlememe izin vererek, gözleri geriye kaymış hâlde inleyerek içime daha sert giriyordu. Ellerim onun çıplak göğsünde dolaştı, tenini çizdim, uzun tırnaklarımla onu pençeledim ve üzerime kapanarak beni altında ezer gibi doldurmaya başladığında adıyla biten çığlıklar atmaya başladım.

Beni aniden belimden kavrayarak kaldırdı, yatakta dizlerinin üzerindeydi ve ben de kucağındaydım. Belimi tutarak beni kaldırıp indiriyor, içime doğrudan yerleşiyor, bir anlık sızının ardından beni adını bilmediğim diyarların içine zevkle titreterek bırakıyordu. Her çarpışmada ıslaklığın sesi daha da arttı, tırnaklarım onun tenine saplandı ve içimde büyüyen, seğirerek damarlarının vuruşlarını hissettiren aletinin etrafında iki kez haykırarak gelmemi sağladı. Kollarımı onun boynuna sarıp nefes nefese üçüncü kez gelme isteğiyle onu içime alırken artık daha korkusuzdum; sızı oradaydı, bu doğruydu ama beni ne hâle getirdiyse aldığım zevk hepsinden daha büyüktü. Gırtlağından yükselen inilti sesleri ise şu âna dek duyduğum en erotik şeydi.

"Çok dar," diyerek beni tekrar yatağa savurup üzerime çıktığında aslında içimden çıkmamıştı. Çıplak belimi iki yanından kavradı, büyük parmakları belimi içlerinde kaybederken beni kendine doğru çekerek ortada buluşmamızı sağladı. Bacaklarımızın arasında birleşme noktamızdan gözlerini ayırmadan inliyor, beni belimden sıkıca kavra-

yarak kendine çekerken ıslak seslerin önü alınamaz biçimde çoğalmasına neden oluyordu. "Bana kafayı yedirteceksin!" diyerek üzerime bir anda abandı, bacaklarımı beline sardı ve tüm yükünü üzerime vererek beni altında tamamen kıstırıp doldurmaya başladı. Gözlerimin kenarlarından yaşlar boşalıyordu ama bunun nedeni hissettiğim her şeyin çok gerçek, çok yoğun ve önü alınamaz olmasıydı. "Durma," dediğimi hatırlıyorum. "Hepsini istiyorum. Seni istiyorum."

İçimde büyüyen hislerin etrafa çarparak dudaklarımdaki iniltilere dönüştüğünü hissettim. Çok yakındım ve parmakları onun altında ezilen bedenimle bedeni arasındaydı, klitorisimi parmaklarının altında sıkıştırıyor, içime daha derin bir şekilde yerleşerek içimdeki tüm duyguları altüst ediyordu. Nefesim kesildi, çarşafları ve sonra da onun sırtını tırmaladım. Dördüncü, belki beşinci, belki de saymayı unuttuğum sayılardan birinin sahibi olan orgazm beni sarsarak geldi. Tüm bildiklerimi unutmak gibiydi. Dilimi unutmak, kelimelerimi unutmak, kim olduğumu unutmak gibiydi. İniltim öyle güçlüydü ki birilerinin duymuş olma ihtimali bile o an, o duygular tarafından kaplanmışken umurumda değildi.

Çok geçmeden güçlü bir iniltiyle içimden çıktı ve karnımı kaplayan sıcaklıkla nefes nefese ona baktım. Karnımın üzerine boşaldıktan hemen sonra çenemi sertçe kavradı ve dudaklarımız açlıkla birleşti.

Ruhum bir yıldız gibi ruhunun göğünde parlıyordu.

Sanki birbirimizin ruhunu açlıkla yememişiz gibi; sanki birbirimize doymak bundan böyle imkânsızmış gibi.

Hatırlıyorum. Harap olmuş gibi güçsüz düşen bedenimi kollarının arasına çekişini, ince bir çarşaf çıplak bedenlerimizi örtüyorken beni kollarının arasında her şeyden saklıyormuş gibi tuttuğu o ânı... Terliydik, kirliydik, her şeyden önemlisi birbirimize bulanmıştık ve bedenim ilk kez deneyimlediği bu his karşısında savunmasızdı.

Sırtını yatak başlığına yaslayıp beni kolunun altına daha yükseğe çektiğinde başımı onun göğsüne yasladığımı, ıslak saçlarımın tırnak izleriyle kaplı göğsüne yayıldığını hatırlıyorum. Çenemi yavaşça kaldırıp ona bakmamı sağladığında paylaştığımız ânın yoğunluğundan olsa gerek yanaklarıma doluşan ısıyı hissedip yutkunarak gözlerinin içine baktım. Bana öyle derin, öyle uzun baktı ki kalbim yerinden çıkıp gidecek sanarak panikledim.

sana âşığım." dediğinde kalbimin atışları daha da hızlandı. Sana ... kısacık ... yoğun kirpikleri gözlerini gölgeledi. "Bu kısımda ben önce konuşmak yerine, ben de sana âşığım demen gerekiyordu."

"Ben de sana âşığım," dedim hızlıca.

Bu onu şefkatli bir şekilde gülümsetti. "Biliyorum ama duyduğum iyi oldu."

Gözlerimi kaçırıp, "Farklıydı," dediğimde duraksadı.

"Canın yandı mı?"

"Hayır," dedim ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Arkadaşlarımdan bazıları, ilk seferleri hakkında pek iç açıcı konuşmazdı. Yani birkaç kez denk gelmiştim bu muhabbete. Ben... İyi hissettim."

"İyi hissetmen gerekiyordu ve hissettin," diyerek yanağımı okşadı. "Sağlıklı bir şekilde birliktelik yaşandığında acı olmaz. Şehir efsaneleri, bilinçsiz ayıların yarattığı travmalardan kaynaklı oluyor."

Kaşlarım çatıldı. Parmaklarımı çıplak göğsünde dolaştırırken, "Kendini tuttun mu?" diye sordum.

Bu onu gülümsetti ama cevap vermedi. Ona ısrarla baktığımda, "Aceleci olma, benimle ilgili her şeyi zamanla öğreneceksin," dedi ve kaşlarım havaya kalktı. "Sadece şunu bil..." Parmakları tekrar çenemi kavradı. "Bana bu dünyada cenneti yaşattın."

"Ya?" Gülümsedim, yanaklarım tekrar ısınmıştı.

"Ya," diyerek başını salladı. "Ayrıca çoğu hurafeler, kadınların ilişkiden korkmasına, vajinismus olmasına, kendi bedenini asla tanıyamamasına neden oluyor. Oysa bu bir yolculuktur, Lavin. Ve bu yolculuğa başlamadan önce doğru adımları atmak en önemlisidir çünkü çoğu zaman tek bir yanlış, koca bir hayata mal olabilir."

"Nasıl yani?" Yanağımı onun göğsüne bastırıp alttan alttan ona baktım. Bedenim bedenine görünmez iplerle bağlanmış gibi hissediyordum. Sanki bir ömür birbirimizden kopamayacak şekilde zincirlere vurulmuştuk.

"Yani her ne kadar seni mahvetmek istesem ve kendimi zor tutsam da önceliğim sensin." Başımın üzerini öptü. "Bu bir yolculuğun ilk adımıydı, o adımı doğru atmamız gerekiyordu." Kulağıma yaklaşıp dudaklarını kulağıma sürttü. "Yolculuğun devamında vadedemem tabii." Sırıttığını hissettim. "Aklını yitirecek kadar çok çığlık atacaksın ama tamamının zevkten olmasını sağlayacağım."

Ne beni korkutmak yerine gözlerimi kaldırıp ona arzuyla bakmama neden olunca duraksayıp sertçe yutkundu. "Yapma," dedi, "tehlikeli sulardasın."

"Hım." Gözlerim çarşafın altında belirgin duran sertliğine dokunmamla donup kaldım.

"Ne?" Güldü. "Çırılçıplağız ve kollarımdasın. Sence de normal değil mi?"

"Gizlediğin o adamı açığa çıkarmak için içimde olman yetmedi mi?" Cesaretle sorduğum soru, aniden çenemi kavrayıp kafamı kaldırmamasına neden oldu. Gözleri alev alevdi.

"Sen bu saatten sonra beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" diye sorarken gözleri öyle bir bakıyordu ki ruhumun üzerinden ateş akıyormuş, ayaklarımın ucuna alevler dökülüyormuş gibi hissettim. Aniden çenemi kavrayıp dudaklarıma yapıştı ve beni ruhumu yakar gibi öpmeye başladı. Beni üzerine çekerek kucağına aldığında saçlarım yüzüne dökülüp tenini kapladı. Dudaklarımız ayrılırken nefes nefese, "Bedenin nasıl hissediyor? Eğer rahatsız hissediyorsan buna sonra da devam edebiliriz. O kadar dayandım, yine dayanırım," dedi. Dilimi dudaklarında dolaştırdım ve "Her şeyi doğru yaptığından olsa gerek, bedenimin tek ihtiyacı hâline geldin," dediğimde dudakları dudaklarımın üzerinde yukarı kıvrıldı.

"Seni mideye indirmek istiyor olsam da şu an kollarımda mışıl mışıl uyuman orgazmların en sertinden çok daha keyif verici ve doyurucu olacak," diyerek birden belimi kavradı, beni yanına yatırıp göğsünü sırtıma yasladı ve büyük avucu karnımı kapladı. Dudaklarını nemli saçlarımın arasında hissettim. "Uyumadan önce ılık bir duş almak ister misin? İyi hissettirecek," dediğinde yavaşça esnedim.

"Uyandığımızda lütfen," diye fısıldadım.

Dudaklarını saçlarıma bastırıp, "Nasıl istersen bebeğim," diye fısıldayarak beni tamamen göğsüne yasladı ve konforlu bir pozisyon almamı sağladıktan sonra karnımı okşamaya başladı. Çok değil, yaklaşık on dakika sonra derin bir uykuya dalacağımı bilmenin huzuruyla gülümsedim.

Ne kadar uyuduğumu hatırlamıyorum ama gözlerimi açmadan hemen öncesinde yağmurun sesi zihnime dolmaya başlamıştı. Kirpiklerim birbirinden ayrıldığında yanağımın sıcak bir tene yaslı olduğunu

fark ettim ve kafamı kaldırıp tenin sahibine baktım. Yüzünde derin bir ifadeyle beni izliyordu. Uyuduğum süre boyunca beni mi izlemişti?

Büyük avucu omzumda dolaşırken, "Uyuyan güzel uyandı," dedi.

Yaşananları hatırlayınca damarlarımın içinde ilerleyen kanın uğuldamaya başladığını duyar gibi oldum. Kalp atışlarım fevrileşti, göğsüm hislerin yoğunluğuyla sıkıştı. Parmaklarıyla çenemi kavrayıp kafamı kaldırdıktan sonra önce alnımı, ardından burnumun ucunu ve en son dudaklarımı kısaca öpüp bana derin, akşam güneşi gözleriyle uzun uzun baktı. "Çok benim gibi görünüyorsun," dediğinde kalbim tekledi.

"Ne tesadüf, sen de öyle." Gülümsedim. "Tamamen benim gibi görünüyorsun."

"Tamamen," diyerek beni doğrularken başını salladı. "İyisin, değil mi?"

"Evet," diyerek yanağımı onun göğsüne yasladım ve gülümsedim. Bedenimde ufacık bir sızı dolaşmıyor diyemezdim ama bu yolunda gitmeyen bir şey varmış gibi hissettirmiyordu.

"O zaman ılık bir duş zamanı," diyerek yavaşça geri çekilip beni kucağına alarak yataktan kaldırdı. Çıplak vücuduma dolanan çarşaf, bir gelinliğin kuyruğu gibi zemine yayıldı ve Kartal, çarşafa dolanmış hassas vücudumu yatak odasından çıkarıp banyoya taşıdı.

Beni yere indirdiğinde çarşaf tenimden kayarak ayaklarımın üzerine düştü. Çıplak bedenime bakmadan önce uzun uzun gözlerime baktı, ardından gözleri yavaşça tenime kaydı. Ben de onun göğsüne sapladığım tırnaklarımın bıraktığı uzun, kızıl izleri izliyordum. Sertçe yutkunarak, "Sınanıyorum," dedi ve kendini toparlamak istiyor gibi derin bir nefes alarak elimi tutup beni duş kabinine yönlendirdi. "Gel bakalım, başımın belası."

Suyu hissettim, ılıktı, tenime dokunduğu anda onun üzerimden silineceğini hissederek paniğe kapıldım ama suyun altına girip bana katıldığında o panik kaybolup gitti. Her şey çok doğru hissettiriyordu. Parmaklarım göğsündeki tırnak izlerinde dolaşırken, "Bunun için üzgünüm," diye fısıldadım. Su temas edince canı acıyor muydu acaba?

"Üzgün olma, buna bayıldım. Tırnaklarını tamamen derimin içine saplasaydın ve orada kırılsaydılar, onları seve seve bir ömür derimin altında taşırdım." Büyük elleri suyun dolaştığı belimin kenarlarına yerleşince nefesim hızlandı. Vücudum uyuştu ve suyun altında olmamıza rağmen dilim damağım kurudu.

"Nasıl dayanabiliyorsun?" Sorum onu afallattı, gözlerimin içine bakmak için kafasını eğdiğinde gözlerindeki tutkuyu gördüm. Başından aşağı akan su bile bu tutkunun ateşini söndüremiyordu.

"İşlemek için can attığım muhteşem bir günahsın ama istiyorum ki bu günah da işlenmekten en az benim kadar keyif alsın," diyerek dudaklarımızı birleştirdi. Büyük elleri suya eşlik ederek nazikçe tenimde dolaşıyor, biz ise onun dokunuşlarının aksine birbirimizi tüketmek istercesine öpüşüyorduk.

"Seni istiyorum," diye inledim ağzının içine doğru. Nasıl hissettireceğinin bir önemi yoktu, onun büyüklüğüyle başa çıkabilirmişim gibi hissediyordum ama zor olacağını da biliyordum.

Aniden sırtımı soğuk mermer duvara yasladığında nefes nefeseydim ve şimdi suyun altında ıslanan tek beden onun bedeniydi. Elini enseme koyup kafamı duvardan uzaklaştırarak beni açlıkla öptü, ardından dudakları çeneme, oradan boynuma kaydı. Boynumu öpmeye, dudaklarının arasına aldığı deriyi baş döndürücü bir hissi içime bırakarak emmeye başladı. Gözlerim geriye kayarken onun gür, siyah saçlarını avucumun içine alarak sıktım. Dudakları daha aşağı inerken bedeninin yavaşça zemine çökmeye başladığını fark edip gözlerimi ona indirdim. Kafasını kaldırıp gözleriyle beni takip ederken önce göğüslerimi öptü, ardından göğüslerimin arasından aşağı kayarak karnıma öpücükler kondurmaya başladı.

Bir inilti boğazımın derinliklerinden dışarı kayıp gitti, dudaklarına dili katıldı ve iki eliyle belimin kenarlarını sıkıca kavrarken dilini kasıklarıma sürttü. Bir bacağımı kaldırıp ayak tabanımı omzuna yerleştirmemi sağladıktan sonra dudaklarını orada hissettim ve başım pervane gibi dönmeye başladı. Bunu yaparken gözleri gözlerimdeydi. Dili, en doğru dokunuşlarla beni ele geçirdiğinde başımı duvara yaslayıp uzun uzun inledim. Ayakta duracak hâlim yoktu, bu bir eziyetti ama şimdiye dek hissettiğim en keyif veren eziyetti.

Dili orada döndü, derinleşti, tüm kapılarımın ona açılmasını sağladı. Her dil darbesinde saçlarını daha sert kavradım, çekiştirdim ve biliyorum ki canını acıttım ama o durmadı; ağzı tamamen vajinamı kapladığında kulaklarım uğulduyor, dilinin darbeleriyle eş zamanlı olarak kalçalarım yavaşça öne arkaya hareket ediyordu. "Kartal," diye yalvardım, bedenim daha fazlası için çınlıyordu ve bundan biraz olsun

korkmuyordum. Bir yerden düşmek gibiydi, tüm bedenimdeki yüklerin aynı anda yükselerek geride tüy gibi bir hafiflik ve baş dönmesi bırakması gibiydi. Haykırdığımda ve dengemi yitirdiğimde bacağımın iç kısmını öperek doğruldu, bir bacağımı beline sarıp beni duvarla arasına sıkıştırdı ve içimde varlığını hissettim; beni yeniden ele geçirmişti.

İki günümüz birbirimize karışarak ve bedenime uyum sağlaması için zaman tanıyarak geçti. Her seferinde bir öncekinden biraz daha ileri gidiyormuşuz gibi hissetsek de kalbimde korku yoktu, doğru bir şeyin içinde olduğumu iliklerimde hissediyordum ve her seferinde ona biraz daha çekiliyordum. Her ne kadar dikkatli olsak da korunmak adına ertesi gün hapı aldım ve bir sonraki beraberliğimizde korunma sırası onundu. Bundan hoşlandığı söylenemezdi ama beni ve gelişebilecek her durumu düşünerek buna göre hareket etmişti. Üstelik beni şımartıyordu. Benim için sufle yapmıştı, parmesanlı makarnası mükemmeldi ve bir gecenin tamamını balkonda, battaniyenin içinde şarap içip gökyüzünü izleyerek geçirmiştik. Gün içinde yağmur yağdığından her yer onun gibi kokuyordu ve gökyüzündeki yıldızlar, uzun zamandır hiç olmadığı kadar parlak görünüyordu.

Bir sonraki sabah yeniden gözlerimi açtığımda Kartal'ın kollarında değildim. Ona doğru dönmüştüm, onun da yüzü bana dönüktü. Gözleri açık ve canlıydı, doğrudan bendeydi; bakışlarında saf bir merak, şefkat ve tutku vardı. Gözlerimiz birbirine değdiği anda sanki çenemi kavrayıp beni sertçe öpmeye başlayacak sandım.

"Günaydın," dediğinde gözlerimi kıstım. "Ya da iyi akşamlar."

Bir an gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. "Ne?"

"İyi akşamlar, dedim. Bu yatakta biraz daha kalırsak muhtemelen tekrar günaydın diyebilirim."

Birbirimizin gözlerine uzun uzun baktık. O kadar çok mu uyumuştum? Onun gözlerine bakarken yaşanan her şeyi hatırladım, kalbim delice çarpmaya başladı. İniltileri, büyük ellerinin vücudumda dolanışı, kaslarının dalgalanışı, dilinin güneşin bile dokunmadığı yerlerdeki dansı... Her şey çok gerçekti ve gözlerinde tekrar tekrar hepsini görüyordum.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Bir an gözlerim dudaklarına kaydı, yüzüne belli aralıklarla yerleştirilmiş benlerden biri alt dudağının sağ köşesindeydi. Gözlerimde her ne gördüyse sırıttı ve uzun, beyaz dişlerini gördüm.

"Ne düşünüyorsun? Aklına bir şey mi geldi, Bal Arısı?"

"Evet," dedim dürüstçe. "İnlemelerini, göz bebeklerinin büyüyüşünü, damarlarının tenini yırtacak gibi belirginleşmesini hatırladım."

Gözlerindeki karartıları gördüm. "Kalıp devam etmek istesem de bir yere gitmem gerek," dediğinde duraksadım. "Çok uzun sürmeyecek." Parmakları çıplak sırtımda hareket etti. "Sadece beş ya da altı saat. Belki yedi ama daha uzun değil."

Çatık kaşlarla, "Bu da nereden çıktı?" diye sordum.

"Küçük bir işim var, dişlerini çıkarma hemen, Yabani."

"Ne işin olduğunu söylemeyecek misin?" O gece yaşananlarla ilgili bir durum olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Başının belaya girmesinden korkarak ona dik dik baktığımda bana gülümsedi.

"Aklından geçen konuyla ilgili değil," dedi. "Gerçekten küçük bir işi halletmek için gidip gece döneceğim. Bu süre zarfında kızlar seninle olacak. Hatta Alper ve Yunus da öyle."

"Burak? O seninle mi geliyor yani?"

"Evet," dedi.

Gözlerim kısıldı. "En iri yarı olan arkadaşını yanına alıp gidiyorsun ama işkillenmememi bekliyorsun?"

"Diğer arkadaşlarıma çelimsiz mi diyorsun sen? Yunus bunu duymasın. Gerçi o çelimsiz, doğru. Yine de duymasın." Gözlerimi devirdiğimde, "Eğer başımı belaya sokacak olsam Yunus'un zekâsını, eski bir komandonun da tecrübesini kullanırdım. Spor salonundan çıkmayan, yürüyen bir protein tozunu değil," diyerek konuşmaya devam etti.

"Gizli kapaklı işler çevirmen çok can sıkıcı," diyerek elini itip yataktan doğruldum.

O da doğrulup, "Seninle ilk göz teması kurduğumuz anı hatırlıyorum," dedi. Omzumun üstünden ona baktığımda bakışlarının yoğunlaştığını gördüm. "Sende daha önce hiçbir kadında görmediğim, göremeyeceğime de emin olduğum bir şey vardı. Burnu havada, etrafına soğuk bakışlar atan, sinir bozucu şekilde zeki bir kadındın ama benim gördüğüm daha fazlasıydı."

"Sadece onun arkadaşıydım," dediğimde gülümsedi ama bu buruktu.

"Evime giren, yastığıma saçlarının kokusunu bırakan güzel bir yabancıdan fazlasıydın, Lavin."

Gözlerinin içine uzun uzun baktım.

"Sana layık bir adam olmam gerek," dediğinde, "Zaten öylesin," dedim sertçe.

"Deniyorum."

"Denemene gerek yok, öylesin."

"Tam bir salak gibi konuşsan da sana vurgunum," dediğinde gözlerimi devirdim.

Uzanıp yanağımı öptü, ardından yataktan ayrıldı. Elbise dolabından kıyafetlerini çıkardı. Boğazlı bir kazak ve koyu lacivert koyunu giydikten sonra siyah kemerini kemer halkalarına takıp çekti. Kemeri şakıdı; bu beni ürpertti.

Sakladığı karanlık arzuları görebiliyordum. Tamamını olmasa da. Beni incitmekten korkar gibi dokunmuştu ama bu dokunuşun altında hoyrat bir tutkunun saklandığını biliyordum. Bir gün o karanlığa dokunacağımı biliyordum. Bu beni heyecanlandırdı. Dağılmış, koyu saçlarını karıştırdı ve makyaj masasının önünde durup çekmeceyi açtı. Çekmecenin içinden bir dosya çıkardığını görünce kaşlarım çatıldı. O dosya ne zamandan beri çekmecedeydi ve Kartal neyin peşindeydi?

Dağılmış saçlarımla doğrulup, "O da ne?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bakıp, "Hiç," dedi. "Birazdan gelirler. O güzel kıçına bir şeyler geçir."

Söylediği şeylere aldırış etmeden yataktan kalkıp çatık kaşlarla ona doğru yürüdüm. Çırılçıplak olmak o an umurumda bile değildi. Dosyaya uzandığım anda kolunu kaldırdı ve koca boyuyla bana meydan okuyarak dosyaya ulaşmamı engelledi.

"Sana onun ne olduğunu sordum."

Sırıtarak, "Zıplayıp durma, memelerin sallanıyor ve bu beni azdırıyor," dedi.

"Göstermeyecek misin?"

"Şu an bana şu güzellikleri gösteren sensin," dedi çenesiyle göğüslerimi işaret ederek.

"O dosyayla yedi saat ortadan kaybolacak olmanın bir bağlantısı var, değil mi?"

"Evet."

"O dosyada ne var?"

"Çok güzel bir şey," dediğinde şaşırdım. Eğilip yanağımı sertçe öptükten sonra hızla odadan çıktı. Çıplak olduğum için koridora o şekilde çıkmayı göze alamadım ve bunu bildiği kesindi. Ben arkasından söyleniyordum ve o da bunu duyduğu için kahkaha atıyordu. Kafamı dışarı uzattığımda ayakkabılarını giydiğini gördüm.

Casper holde belirince, "Git şunun kıçını ısır," diye homurdandım. Casper sadece yüzüme bakınca, "Bu evdeki tüm erkekler hain," dedim.

"Çıkıyorum," dedi Kartal gülmeye devam ederken. "Üzerine bir şeyler giy, bebeğim. Neslihan'a biraz bile güvenmiyorum."

"Defol git!" Kahkaha atarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Arkasından, "Hıyar," diye söylendim.

Kızların gelmesini beklerken üzerime bol, omzumu açıkta bırakan beyaz bir kazak giymiştim, altımda da kısa bir şort vardı ve kucağıma bilgisayarı alıp internette araştırma yapmaya başlamıştım.

İlk olarak, sürekli korunmak zorunda kalmak istemiyordum. İkincisi de fiziksel olarak kendime zarar verme niyetinde hiç değildim. Üçüncüye gelecek olursak, prezervatiften pek hoşlanmamıştım ve onun da hoşlanmadığını biliyordum. Bu yüzden bitkisel doğum kontrol haplarına yönelmem gerekiyordu ve içeriği iyi araştırmalıydım çünkü hormonal olarak kötü etkileneceğim bir şeye başlamak istemiyordum. Saçlarımı kafamın üzerinde bir kuş yuvası gibi toparlamış internette sörf yapmaya devam ettiğim esnada kapı zili çaldı. Bilgisayarın kapağını indirdim ve araştırmayı sonraya erteleyerek kapıya yöneldim. Kartal'ın ne haltlar karıştırdığını düşünmemeye çalışıyordum.

Sibelay, Sahra ve Nesli kapıdaydılar ama Alper ve Yunus'u görememiştim. Kartal'ın beni kandırmış olma ihtimalini düşünerek kaşlarımı çattığımda Nesli'nin yüzüne haylaz bir sırıtış yerleşti.

"Neden gözlerinden kızıl ışınlar çıktığını, birazdan karnımdan aşağısının kesilip yere düşeceğini hissediyorum?" diye sordu Sibelay. "Bizi gördüğüne hiç mutlu görünmüyorsun."

"Sahtekâr arkadaşınızın nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Nesli ve Sahra birbirlerine kısaca baktılar ve Nesli, "Ne karıştırıyormuş?" diye sordu.

Ona dik dik bakıp, "Sahtekâr Neslihan," dedim.

Sibelay birden şarkı söylemeye başlayınca kollarımı bedenime sarak içeri girmelerini bekledim. Sibelay şarkı söyleyerek hole girdi, Sahra arkasından içeri daldı ve salona doğru ilerlediler. Tek kaşımı kaldırıp Nesli'ye dik dik bakarak, "Ne karıştırıyorsunuz?" diye sordum.

"Amma şüphecisin, kırılıyorum," dedi Nesli yapay bir üzüntüyle.

Bir an gevşedim, yolunda gitmeyen bir şey olsaydı bu kadar rahat görünmeyeceklerini biliyordum. Kızlara kahve yapmak için mutfağa girdiğimde Sahra içeri girdi, bir sigara yakıp mutfak masasına oturdu. "Her zamankinden daha farklı görünüyorsun," dediğinde elimde kahve fincanıyla donup kaldım.

Omzumun üstünden ona bakıp, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Işıltı saçıyorsun," dedi ve gülümsedi. "Seni böyle görmek güzel."

Derin bir nefes alarak önüme dönüp, "Teşekkürler," dedim.

"Kartal ile nasıl gidiyor?"

Sorusu karşısında bir kez daha afallasam da sonunda, "İyi," diyebildim.

Kıkırdadı. "Tamam, utanıyorsan sormadım say."

Ona doğru dönüp kalçamı mutfak tezgâhına yasladım ve "Sahra, sormak istediğim bir şey var," dedim.

"Nereye gittiklerini bilmiyorum," dedi hızlıca, buna inanmadım ama soracağım soru bu değildi. Gözlerimi devirerek gülüp kahve makinesinin düğmesine bastım ve tekrar tezgâha yaslandım.

"Korunmak için ne kullanıyorsun?"

Sorum karşısında duraksadı, başta anlayamıyormuş gibi yüzümü izlese de sonunda neyden bahsettiğimi anlamış olacak ki, "Ah," dedi kaşlarını kaldırarak. "Şeyi kastediyorsun."

"Evet," dedim sakince.

Sahra sigarasını kül tablasına bırakıp, "Ben aşı oluyorum," dedi. "Yani başlarda prezervatif kullanıyorduk ama düzenli ve güvenli bir ilişkinin içinde olduğumu anladığımda aşı iyi bir seçenekti."

"Bu hormonal olarak seni kötü etkiliyor mu?"

"Yani, kötü bir yan etkisini görmedim ama insandan insana değişir. Bir jinekoloğa danışmanın daha doğru olacağını düşünüyorum," dedi.

"Bitkisel doğum kontrol hapları hakkında küçük araştırmalar yapıyordum," dedim. "Bu konuda bilgin var mı?"

"Bitkisel doğum kontrol hapı diye bir şey yok, güzelim. Yani var olduğunu söyleyen yalan söylüyordur. En az yan etkiye sahip doğum kontrol hapları genelde düşük dozlu olanlardır," dedi. "Ama her insanda farklılık gösterir. Bence bir profesyonel ile görüşmek en önemlisi." Kollarını göğsünün üzerinde topladı. "İstersen İstanbul'dayken görüştüğüm jinekoloğumdan randevu alabilirim. İşinde iyidir ve sana güzel bir yol haritası çıkarabilir. Sağlıkla oyun olmaz, Lavin. Kafana göre bir şeylere başlama."

"Olur," dedim. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Her ne kadar hala olmak kulağa harika gelse de şu an bir bebek için hiç de uygun bir ortam değil. O yüzden dikkatli olmanızda fayda var."

Bir an söylediği şey şaşkına dönmeme neden oldu. Bir bebek fikri benim için bir ihtimal olarak bile olmamıştı. Şimdi kendimi onun bebeğine hamileyken düşününce kafamın içinde şimşekler çakmış gibi hissettim. Bir şey söylemeden Sahra'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettiğimde, "Hey, sadece şaka yaptım. Üstelik birbirinizi uzun zamandır tanıyor olsanız bile ilişkiniz yeni sayılır," dedi. "Her şey yoluna girdiğinde ve gerçekten sağlıklı bir ilişkinin içinde olduğuna emin olduğunda düşünmen gereken şeyler bunlar."

Sessizce önüme dönüp kahveyle dolan fincanlardan birini elime aldım ve fincanı ona uzattım. Yüzümün ruh gibi olduğunu fark etti. Bu onu buruk bir şekilde gülümsetti. "Merak etme," diye güvence verdi. "Bir gün bu karanlıktan kurtulacaksın."

Bu karanlığın içinde kendim bile yolumu kaybetmişken bir bebeği de yanımda o karanlığın içine sürüklemek beni korkunç biri yapardı. Üstelik ben anne olabilecek kadar nitelik sahibi değildim. Evet, Kartal ile ilişki mükemmeldi, onu sevmek bana yaşadığımı hissettiriyordu ama daha ilerisine baktığımda içinde soluk alıp verdiğimiz karanlık öyle yoğundu ki sonumuzu kestiremiyordum. Başımı iki yana sallayarak iki fincanı elime aldım ve "Kızların kahvelerini götüreyim," diyerek mutfaktan çıktım.

Ben kızlara kahvelerini verdiğim an kapı yeniden çalmıştı ve kapıyı açan kişi Sahra olmuştu. Yunus ile Alper buradaydılar, Alper telefonda konuşuyordu. "Ben seni sonra ararım, Tuğrul," diyerek telefonu ka-

pattıktan sonra Sahra'nın yanağından bir makas aldı ve gülümseyerek bana baktı.

"Yengelerin en selvi boylusu, merhabalar ya."

"Burada şair bana cüce demeye çalışıyor," diye söylendi Sahra.

"Biri mi konuştu?" Alper etrafına bakıp kafasını eğdi ve sırıtarak Sahra'ya baktı. "Aa, yengelerin en tıfılnazı da buradaymış."

"Yürü lan gevşek," diyen Yunus, Alper'in ensesine bir tane geçirip onu öne doğru itti. Söylenerek içeri girdiler, salondaki koltuklara dağıldıklarında kendi kahvemi de alıp küçük berjerin üzerine oturarak bağdaş kurdum.

Kahvemi dudaklarımın arasına götürürken, "Kim bana Kartal Alaşan'ın ne haltlar karıştırdığını anlatacak?" diye sordum. Yunus, Alper'e uyarı dolu gözlerle bakınca Alper hızlıca gözlerini telefonuna indirdi ve beni duymuyormuş gibi davranmaya başladı. Gözlerimi kıstım. "Öğrendiğimde duyduğum şeyden hoşlanmayacak olursam eceliniz olacağımı biliyorsunuzdur umarım. Hatta ecel kolay olurdu, bir ömür boyu bela olmak çok daha mantıklı geliyor kulağa."

Neslihan pencereyi açınca içeriye soğuk doldu. Bir sigara yaktı ve "Birimizi yatırıp kıtır kıtır kessen bile ağzımızdan laf alamayacağına eminim," deyince, "Yani hepiniz biliyorsunuz," dedim. "Neyse, bu zaten farkında olduğum bir şeydi ama itiraf ettiğin için teşekkürler, Nesli."

Yunus, "Endişeye mahal yok, Porsuk," diyerek gülümseyince derin bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım.

Geçen her saat, bir öncekinden daha yavaş gibiydi ama sonunda vakit gece yarısına yaklaştığında bakışlarıma elimde olmaksızın yerleşen endişeyle Yunus'a baktım ve "Nerede kaldı?" diye sordum.

Yunus, "Yarım saat içinde dönmüş olur diye düşünüyorum," dedi.

"Onu arayacağım."

"Bekle, güven bana. Bir sorun yok. Adamın iki ayağını bir pabuca sokma şimdi."

"Neden? Paniklemesine neden olacak bir şeyin ortasında mı yani?" Gözlerimi kısarak Yunus'a baktım. "Merak ediyorum."

Yunus tam bir şey söyleyecekti ki Nesli'nin telefonu çalmaya başladı, telefonu açtıktan hemen sonra, "Tamam," dedi. "İnip alırım."

Sahra, "Neyi?" diye sordu ama aralarında öyle bir bakışma geçti ki bu kez hızla, "Haa," dedi.

Çatık kaşlarla Neslihan'ın salondan çıkışını izledim. Telefonumu elime alıp Kartal'a bir mesaj yazmaya başladığım sırada dış kapı açılıp kapandı ve holden fısıltı sesleri gelmeye başladı. Tam ayağa kalkıp hole yönelecektim ki Yunus aniden Alper'in kafasına bir tane vurdu ve Alper bağırarak onun üzerine atladı. İkisinin çocukça başlayan kavgasının boğuşmaya dönüşmesini izlerken, "Ne oluyor be salaklar?" diye sorduğumu hatırlıyorum. Yüksek sesle konuşuyorlar, birbirlerine bağırıyorlar, birbirlerini yakalarından tutarak sarsıyorlardı.

"İki geri zekâlı kanguru gibi birbirinizi pataklamayı keser misiniz?" Birbirlerine salladıkları yumrukları izlerken gözlerimi devirdim. "Berbat rol yapıyorsunuz!"

"Lavin," dedi Sibelay. "Bana bir bardak su getirir misin? Ben de bu iki salağı ayırayım."

Gözlerimi kıstım, ardından, "Tabii," diyerek mutfağa geçtim. Hol boştu, oysa sesler duyduğuma emindim. Bir şeyler çevirdiklerini anlamamak için aptal olmam gerekiyordu. Elimde bir bardak suyla salona döndüğümde beni önce karanlık karşıladı. Ardından o karanlık, bir mumun ışığıyla aydınlandı ve bakışlarım önce tek bir mumun üzerinde saplı durduğu pastaya, ardından pastanın üzerinde alevi titreyen muma ve sonra da pastayı tutan ellerin sahibine kaydı. Altın rengi gözler, mumun alevinin ışığıyla çok daha yoğun görünüyordu.

"İyi ki," dediğinde bir an kalbimin vuruşları hızlandı. Bakışlarımı gözlerinden ayıramadım.

"İyi ki doğdun, Lavin!" diye bağıran arkadaşlarımın sesleri sanki kuyunun dibinden geliyordu. Oysa tam arkamdaydılar ve yüksek sesle doğum günümü kutluyorlardı.

"İyi ki, sevgilim."

Sesi zaman olup zihnimde dolaşmaya başladı. Önünde beş yaşında bir çocuktum, oyuncak ayımın kolunu tutmuş dikiliyordum. Önünde on üç yaşında genç bir kızdım, ellerimde kanlı bale pabuçlarıyla dizlerimin üzerine çökmüş bekliyordum. Önünde yirmi iki yaşına giren bir kadındım, ona âşıktım. Bakışlarım yavaşça çıplak koluna kaydı. Başta dövmelerin arasında yeni bir dövme daha olduğunu anlamak güçtü

ama sonra, dikkatle sol kolunun iç kısmına baktığımda diğerlerinden daha parlak olan dövme dikkatimi çekmeyi başardı.

Dövme, ölüm çiçeklerinin etrafını sardığı bir çift gözden oluşuyordu. Dövmedeki gözleri her gün aynada görüyordum.

Kolunu indirdiğinde sol kolunun iç kısmındaki dövme, kalbinin hizasında durdu ve kalbiyle kolu arasında gizlendi.

O gözler bana aitti.

Benim gözlerimdi.

6. BÖLÜM

Kanın Üzerinde Yüzen Kar Taneleri

♪ *Teoman - Çoban Yıldızı*

Bir babanın kızına bırakacağı en güzel miras kalbiydi.

Kız çocukları kalbini babalarından alıyordu. Benim içimdeki iyiliklerin mimarı babamdı, gittiğindeyse geride göğsümün içinde ona ait bir kalp kalmıştı.

Bir kız çocuğu, babasının kalbi iyiliklerle de dolu olsa, kötülüklerle de dolu olsa o kalbe mahkûmdu. Bir gün hepimiz babamızın gölgesi olacaktık. Belki bazılarımız o kalpteki kötülüğü kendi iyilikleriyle örtüp babasının kalbini koruyacaktı, belki bazılarımız doğuştan şanslıydı ve iyiliklerle dolu bir kalbi emanet alarak yollarına devam edeceklerdi. Babalar böyleydi işte. Ya en büyük gururumuz oluyorlardı ya da kusurunu örtmek zorunda kaldığımız yaralarımız.

Babamın parmaklarının saçlarımdaki hareketlerini hayal meyal hatırlıyorum. Dışarıda dağ deviren bir rüzgâr esiyor, şehirdeki tüm ağaçların dalları hassas bir kadının bilekleri gibi sallanıyordu. Şimdi saçlarıma dokunan parmakları bir milyon ışık yılı uzağımdaymış gibi geliyordu, bir daha onun dokunuşlarının bende bıraktığı duyguları

hissedememek olmak benim için çok yıkıcıydı. Babamı özlemediğim tek bir gün bile olmamıştı, olacağını da sanmıyordum. En umulmadık anlarda kalbimde bir delik gibi açılan bir özlemdi babamın yokluğu. O yokluğun içinden öyle bir geçmiştim ki geçerken beni yakmak için etrafımı saran ateşi bile yakmıştım.

Dalgın gözlerim üzerinde çocukluğuma ait bir fotoğrafın olduğu pastadayken o küçük kızın iri, bal rengi gözlerinde gördüğüm mutluluk, beni yıllar öncesinde kalbime bir iz gibi sinen o duyguyu yaşadığım güne götürmüştü. Kaçıncı yaş günümdü bilmesem de hislerim o günkü kadar taze bir şekilde kalbime akın etmişti. Pastanın üzerindeki bu fotoğrafı nereden buldu bilmiyordum, onun kolunda neden gözlerimi bir iz olarak kalmıştı bilmiyordum ama tüm bunlar birleştiğinde gözlerimden gözyaşlarının akmasından çok korkmuştum.

Kartal'ın bende duran bakışlarını hissettiğimde gözlerim doğrudan onun gözlerine tutundu ve yüzünde akılda kalıcı bir tebessümle beni izlediğini gördüm.

"İyi ki doğdun, Lavin!" diye bağıran arkadaşlarımın sesleri birbirlerine çarparak topluluğumuzun yankısını oluşturuyordu. Titreyen parmaklarımı kıyafetimin kumaşına bastırarak önümüzde yanan muma doğru eğildim ve Kartal tek eliyle pastanın alt kısmını tutarken diğer elini yüzüme uzatarak yanaklarıma yayılan birkaç tel saçı kulağımın arkasına doğru itti. Muma üfledim. Gözlerimi kaldırıp Kartal'a baktığımda ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Ama Kartal benim ne söylemek istediğimi biliyordu. O her zaman bilirdi.

"Oyalaması çok zordu," diye söylendi Neslihan. "Her an her şeyi anlıyormuş gibi çakal çakal bakıyordu, bir ara anladığını düşündüm." Sırıttığını fark ettim ama ona bakamadım, gözlerim yeniden Kartal'ın kolunun iç kısmındaki dövmedeydi.

"Onu kandırması o kadar kolay değil," dedi Kartal.

Zamandan kopmuşum gibi hissediyordum. Sanki zamanın içinde ilerliyordum ama ilerlediğimin farkında değildim. Olduğum yerde durmuş, zamanın akıp gidişini izliyormuşum gibi geliyordu bana. Oysa o zamanın içinde koşturup duruyordum. Zihnimin içine oturan şaşkınlık büyüdükçe büyüdü, bakışlarım ondan ayrılmadı. Hislerim

her saniye çoğalarak yeryüzünü beyaza boyayan kar taneleri gibi yoğundu: hızla içime yayılıyor, hızla içimi kaplıyordu.

Babam o geçmişin içindeydi, benim ilerlediğim geçmişi gözlerinde hüzünle duyduğu özlemle izliyordu. Sesi zihnimin topraklarında izini bırakmaya devam ediyordu. *"Bir gün biri seni benim kadar sevdiğinde..."* Cümlesi bir yankı şeklinde zihnime dağılırken sesi kesiliyor, geçmiş beni şu âna tükürüyordu. Gözlerim hâlâ Kartal'daydı.

Beni seviyordu. Karşımda duran, gözlerime bakan, gözlerimi tenine kazıyıp sol koluyla kalbi arasında bir kuytuda saklayan bu adam, beni gerçekten seviyordu.

Babamın sesi bir defa daha geçmişi yırtarak geleceğe uzandı. *"Bir gün biri seni benim kadar sevdiğinde..."* Sesi usulca zayıfladı, geçmişin içinde kayboldu, geleceğimde sadece yankısı kaldı.

Sahra elinde şarap şişesiyle oturduğum koltuğun kolçağına otururken, "Bizim için de beklenmedikti," diye fısıldadı, sesindeki neşeden kaçınamadım. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi Kartal'ın yüzüyle kolu arasında gezdirmeye devam ettim. Arkadaşlarımı duyamadım. Konuşulanları anlayamadım. Kalabalık bir ortamdaydık ama sadece o ve ben vardık. Dudaklarımı şarap şişesini yasladığımda zamanın hangi parçasında yer alıyordum bilmiyordum, bu tam bir bilinmezlikti. Sarhoş olmaya başlamıştım.

Zaman parçalara ayrılmaya başladığında elim yavaşça keskin, kemikli yüzüne kaydı ve oturduğu yerden kalkmadan sadece kafasını kaldırıp yüzümü izlemeye devam etti. Durdurulamaz bir şefkatle yanağını okşarken gözlerime yansıyan duyguları gizleyemedim. Gördükleri hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsüyordu.

Bir anlığına bize dokunan gözleri hissettim, sonra o gözlerin tamamı zamanın içinde kayboldu ve zamanın başka parçalarına savruldu. Kimseye aldırış etmeden, doğduğum günü onun koynuna gömmek ister gibi yavaşça onun kucağına çıktım ve bir cenin gibi kollarının arasına uzanıp yüzümü boynunun girintisine yerleştirdim. Parmaklarım Kartal'ın boynunda dolaşırken burnumu boyun girintisine bastırarak kokusunu içime çektim.

"Güzel bebeğim," diye fısıldadığında yeni yeşeren sakallarının sürtünüşünü alnımda hissettim. İnsanlara aldırış etmedim, ışıklar tenimi şeffaflaştırdı, ben o an onun kollarında görünmezdim ama görünmez

olmama rağmen o tüm hislerimi görsün istedim. Ben görünmez olayım ama ona olan hislerim hep görünsün, onun tarafından bilinsin istedim. "İyi ki doğdun."

Bana doğduğum için iyi ki dedirtiyordu.

Ömrümde belki de ilk kez iyi ki doğmuştum.

Parmakları yumuşak bir şekilde saçlarıma kaydı ve fısıldadı. "Güzel bebeğim, ya sen hiç doğmasaydın? Ya ben seni hiç tatmasaydım? Ben o zaman ne yapardım?"

Parmaklarım kemikli yüzünde dolaşırken yüzüm onun boyun girintisinde kalmaya devam etti. Kelimeleri yaşadığımı hissettiriyordu. Bir çocuk gibi ona sığındım, bir kadın gibi onun kollarındayken onu kanatlarımın altına aldım. Bir kimsesiz gibi onu kimsem yaptım. O kimsesiz kalmıştı, onun kimsesi olmak için ona sıkıca sarıldım.

Ona âşık oldum.

Ve aşkın, hissedilene dek ne olduğunu asla bilemeyeceğimiz bir şey olduğunu anladım.

"Bu gece susmak mı istiyorsun?" Gülümsediğini hissettiğimde karanlık dağıldı. "O zaman biz de susarız, Bal Leoparı."

"Acıdı mı?" Sorum bir anlığına onu duraksattı. Başta ne dediğimi anlamadığı için duraksamıştı, anladığında gülümsemesinin genişlediğini gördüm. Onu gülümsetmek geleceğimi aydınlattı, gülümsemek istedim ama hâlim yoktu.

Babam, zihnimin derinliklerindeki bir anıda tekrar fısıldadı. *"Biri seni benim kadar sevdiğinde..."*

"Acımadı," dedi kuru bir sesle. "Uzun zamandır canımı artık hiçbir şey acıtamaz sanıyordum. Bir şey acıtıyormuş. Hâlâ canım acıyabiliyormuş. Hiçbir şey sessizliğin kadar acıtmaz."

"Susuyorsam söylenebilecek her şeyi bana yutturduğundan," diye mırıldandım uykulu bir sesle. Damağımda şarabın ekşi tadı vardı, sarhoş olmasam da kanımda hareket eden alkolü hissediyordum. Sanki beni uyuşturan alkol değildi de onun varlığıydı. Kartal Alaşan, benim damarlarımda dolaşan uyuşukluk hissiydi.

Işıklar söndüğünde bunu yadırgamadım, birkaç saniye sonra lambaderden yayılan loş ışık odayı aydınlattı ve duvara çizilen iki büyük gölgeyi gördüm. Sahra ve Burak, çalan buruk melodide yavaşça dans

geliyordu. Duvarda iki gölge daha vardı ama o kadar bütünlerdi ki sanki tek kişiye aitlerdi; bu gölge Kartal ve bana aitti.

"Güzel bir doğum günü partisi düzenlemek istedim," dedi Kartal, sesi düşünceliydi. "Seni sarı ve beyaz balonların içinde gülümserken görmek istedim, üzerinde beyaz bir elbise olacaktı ve saçına da sarı bir kurdele bağlayacaktın. Konfetiler patlayacaktı, arkasından da şampanya şişeleri. Senin rengin şampanya gibi, tadın da bana hep onu hatırlatıyor. Seni öptüğümde damarlarımda içki dolaşıyor. Çok düşündüm, neye benzediğini anlamaya çalıştığımda şampanyaya benzediğini fark ettim. Arka arkaya bir sürü şampanya patlıyor, kadehler doluyor, gülümsüyorsun ve kadehi kaldırıp bana bakıyorsun. Böyle bir doğum günü partin olsun istedim."

Derin, içli bir nefes aldığında kalp atışları zihnimi okşuyordu.

"Ama sonra aklıma o partiye çağıracağım kişiler geldi. Görmeyi en çok isteyeceğin insanın olmaması yüzüme atılmış ateşten bir tokattı. Sonra gözlerimi kapattım, arabanın içindeydim, çok içmiştim ama hâlâ yeterince sarhoş hissetmiyordum, Lavin." Nefesindeki alkol kokusunu soluduğumda bu anının yakın zamanlarda, hatta oldukça yakın bir zamanda yaşandığını anladım. "Hiçbir zaman yeterince uyuşmuş hissetmem, biliyorsun. Kafamı direksiyona yasladım ve tekrar partini düşündüm. Sarı ve beyaz balonların ortasında duruyordun, şampanyalar patlıyordu ama elbisende kan lekeleri vardı. Sen de gülümsemiyordun, ağlıyordun, makyajın akmıştı ve bana öyle büyük bir çaresizlikle bakıyordun ki."

Yutkundu, sesi sadece benim duyabileceğim bir tondaydı ama sesinin ve kelimelerinin bana verdiği ızdırabı hiçbir çığlık, hiçbir ağıt bir başkasına veremezdi.

"O yok Lavin, biz iki çeyrekmişiz meğer seninle o yokken, birleşip yarım olmuşuz. Onsuz yarımız, Lavin. Seni gülümsetmek istedim, ağlatmak istemedim. Düşündüm, iki çeyrek bir yarım yapıyoruz biz, bir parti gülümsetmeye yetmez ki bizi."

Gölgelerimizi izlerken gözyaşlarının batmaya başladığı gözlerimi yummak istemedim. Bu gece her şeyi görmek istedim. Bana verdiği mutluluğu ve birlikte boğulduğumuz acıyı görmek istedim.

"Hiçbir zaman tam olmayacağız güzel bebeğim," diye fısıldadı. "Ama seninle her zaman yarım olmak istiyorum."

"Hiçbir zaman tam olmayacağız. İki çeyreğiz seninle, birleşip bir yarım oluşturduk. Tekrar çeyrek olmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Lavin, eğer ikiye bölersen bizi, artık çeyrek bile olmaz benden. Yok olurum."

"Aptal." Yavaşça boynunu öperken gözlerimi yumup gözyaşlarım akmasın diye içime yalvardım.

Bana sıkıca sarılıp kucağında küçük bir çocuğu tutuyormuş gibi sefkatle bağrına bastı. "Nasıl da konuşmayı unutturdum ama sana..."

Yunus Emre elinde viski şişesiyle, "Kolunda Lavin'in gözleri varken de sevgilisiniz," dedi eğlenceli bir sesle. Gülümsedim ve yüzümü Kartal'ın boynuna tamamen gömerken homurdanarak inledim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum yavaşça.

"Gülümsemen için yaptım sevgilim." Beni yutkunduran cevabının ardından yavaşça gülümsedi. "Sana âşık olduğum için yaptım."

"Kalbimin içinde konfeti patlattın," diye mırıldandım alayla.

"O da bir şey mi? Sen benim kalbimin içinde şampanya patlattın," derken o da gülüyordu.

"Keko," diye dalga geçtim ama ağlama hissi hâlâ oradaydı.

"Aşkına eşkıya dersek sevinirim, keko ağır oldu."

Bedenimi yumuşak yatağın üzerine bıraktığında yorgunluk saklandığı inden çıkıp daha belirgin izler bırakarak vücudumda dolaşmaya başladı. Boğazımdan damağıma yükselen bir ateş hissi vardı, yutkunduğumda boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Susamıştım ama bunu dillendiremedim. Soğuk çarşaflara sokulup yatakta cenin pozisyonuna geçtiğimde yorganın buz gibi dokusunu tenimde hissedip ürperdim. Saçlarım yatağa dağıldı, kendi saçlarımın arasında uzanırken Kartal'ın kokusunu soluyup yutkundum. Susuzluğum çoğaldı, boğazımdaki yangın gitgide büyüyordu.

Birkaç saniye sonunda yatakta yalnız değildim, Kartal bana sokulunca bedenim onun sıcak bedenine anında tepki verdi. Üstü çıplaktı, altında kot pantolonu olmalıydı çünkü kumaşın soğukluğunu bacaklarımda hissedebiliyordum. Beni kendine çekince hiç direnmedim, sırtımı onun göğsüne yasladım ve gözlerim yavaşça aralandı. Oda karanlıktı, kapalı perdeden içeri belli belirsiz emareler bırakan sokak lambasının ışığı görüş alanımı az da olsa aydınlatıyordu.

"Şarabı açken içtiğin için çarpmış olmalı," dedi, düşünceli sesi içime işlerken yavaşça kıpırdandım. Sessizliğimde boğulacağımı hissettiğimde yavaşça ona doğru döndüm. Bu onu şaşırttı ama geri çekilmedi. Kollarımı onun beline sararak yüzümü çıplak göğsüne bastırdım. "Kedi gibi yaklaşıyorsun, seninle olmak bir kediyle yatakta olmak gibi," diye alay etti.

"Soğuk," diye fısıldadım. Kartal yorganı üzerimize çektikten hemen sonra kollarını bedenime geri dolayınca anında rahatladım ve ısındım.

"Susamış olmalısın."

"Evet," diye mırıldandım.

"Ama su içersen miden bulanır ve alkolün etkilerinin arttığını hissedersin." Derin bir nefes aldı. "Yine de sana su verebilirim, susuz kalmanı istemiyorum."

"Sarhoş değilim ki," diye fısıldadım çünkü değildim. Bu gece olanlar ve hislerim bana ağır gelmişti, şarap bahaneydi, bünyem artık hislere karşı alarma geçmişti.

Dudakları alnıma baskı uygularken, "Hiç öyle görünmüyor biliyor musun?" diye dalga geçti, aslında sesinde duyduğum alay değildi, şefkatin ta kendisiydi.

Parmaklarım çıplak koluna tırmandı, bu hareketim Kartal'ın kasılmasına neden oldu. Kremli tabakayla kaplı deriye parmaklarımı sürtüp uykulu bir sesle, "Bunu neden yaptın ki?" diye sordum. Bundan hoşlandığımı fark etmek benim için utanç vericiydi, bundan hoşlandığımı düşündüğünü düşünmek çok daha utanç vericiydi ama her detayı bilmek istedim. Nasıl karar verdiğini, neden yaptığını, neye dayanarak yaptığını, yaparken aklından nelerin geçtiğini...

"Bir nedeni mi olmak zorunda?" Burnunu saçlarımın arasında gezdirirken aynı zamanda saçlarımın kokusunu da içine çekiyordu. "Hem sana söyledim."

"Sadece gülümsemem için mi?"

"Öyle olmadığını da söyledim. Yeniden duymak istiyor olabilir misin?"

Çenemi kaldırıp boyun girintisine sürterken, "Belki," diye fısıldadım. "Pişman olacak mısın?"

"Neyden? Sen bu kadar güzel sırnaşıyorken sana tam şu an istediğim şeyleri yapmadığım için mi?"

İmasına burun kıvırarak parmaklarımı derisinde gezdirmeye devam ettim. "Senin gibi zeki bir adam için bir başkasının gözlerini bedeni-

ne çizdirmek biraz mantıksız değil mi?" diye sorduğumda gerildiğini hissettim, uykum açılmaya başlamıştı ama boğazımdaki yangın hâlâ devam ediyordu. "Sonradan pişman olmayacak mısın? Bu soruyu ciddi bir şekilde soruyorum."

"Sonradan pişman olmak mı?" Sorusu alayla doluydu, bir süre sonra bu alayın özünde gizli kalmış bir öfke açığa çıktı ve Kartal beni sertçe kavrayarak kendisine bastırdı. "En mantıksız kararları canım acıyorken, en hızlı kararları da öfkeliyken verdim ben. Şimdi en doğru kararları da seni severken verdiğimi fark ediyorum. Sen doğru bir kararsın, bu doğru bir karar. Her şey yanlış bile olsa sen ve ben doğru bir kararız, Lavin."

Bu kelimeler benim için yeterliydi. Parmaklarımı hassas derisinden yavaşça ayırırken yüzümü göğsüne indirip yanağımı kalbinin tam üzerine bastırdım ve kalbinin ritmik atışları yavaşça tenime dokunmaya başladı. Birine böyle çaresiz hislerle bağlandığınızda kalp atışları tenini-zi okşasın istiyordunuz. Şimdi kalp atışları tenimi okşuyordu.

"Sen benim en doğru kararımsın," diye fısıldadı, bu cümle bana yetti. Zaman ilerledi, ben onun kollarındaydım ve geçmiş bizi içine çekerken karşı koymadık. Babamın sesi zihnimde büyüdü, tıpkı gökyüzünden dökülmeye başlayan kar taneleri gibi çoğalarak düşüncelerimi beyaza boyadı. "Bunu bir daha sorgulama, olur mu küçük kuzu?" diye sorduğunda gözlerimi yumdum ve kirpiklerim onun göğsüne sürtündü. Bu benim cevabımdı, Kartal cevabı almıştı. Parmakları sırtıma kaydı, sırtımı yavaşça okşarken, "İşte böyle güzel kızım," dedi, sesi zihnimde ilerledi, babamın sesine karıştı ve o cümle usulca tamamlandı.

"Bir gün biri seni benim kadar sevdiğinde ben evrenin en mutlu adamı, gözü en arkada kalmayan huzurlu babası olacağım."

22

Gözlerimi araladığımda ilk karşılaştığım yüzüme yakın olan yüzü oldu. Uzun, kıvrımlı kirpikleri büyüleyiciydi. Midemdeki ağrının çoğaldığını hissettim, bu yüzden hareketsizdim. Ağzımda içkinin tadı vardı. Öylece durdum ve onu izledim. Günahımı, tutkunun damarlarımda çağlayarak akmasına neden olan güzelliğini, hislerimi yoldan çıkartanı...

Ortam ne kadar loş olsa da yüzüne hafifçe çarpan ışık onun güzelliğini artırıyordu. Ona bakarken boğulduğumu hissediyordum.

Dün geceyi hatırlayınca şarabın tadı damağımdaki varlığını daha net bir şekilde belli etti. Gözlerim yüzünün sınırlarından çıkarak kolunun iç kısmına kaydığında etrafı kızarmış gözleri ve ölüm çiçeklerini gördüm, dövmenin varlığı bir gölge gibi üzerime çökerken yutkunma ihtiyacıyla dolup taştım.

Yorgun bir şekilde yavaşça doğrulduğumda saçlarım dağılarak omuzlarıma döküldü. Bir süre yatağın ucunda oturup boş gözlerle odayı izledim, ardından ayaklandım. Parmak uçlarımda yürüyerek pencereye doğru ilerledim, perdeyi kaldırıp şehre baktığımda gri bulutlardan yavaşça döne döne düşen kar tanelerini gördüm. Sırtımdaki yara izini düşündüm, elimi kazağımın içine sokup sırtıma dokunduğum anda parmaklarımın altındaki hafif bozuk dokuyu hissettim.

Kartal'ın yatakta yavaşça döndüğünü fark ettim, bu sırada Casper ayak bileklerime dolanarak bana sürtündü. Dudaklarımdaki gülümseme yüzümün her bir köşesine dağılırken eğilip Casper'ın beyaz, kısa tüylerini okşayarak yatağa doğru baktım. Kartal yüzüstü uzanmış, kolunu yana doğru açıp yastığımın üzerine atmıştı ve şişen pazusunun iç kısmında kalan dövme gerginleşerek daha belirgin hâle gelmişti.

Kartal'ı uyandırmam gerekiyordu ama akademiye gideceksek o dövmeyi saklamamız gerekecekti. Bir an durup onu uyandırmadan hemen öncesinde ne yapabileceğimizi düşündüm. Birinin kolundaki dövmeyi görüp dövmedeki gözlerin bana ait olduğunu anlamaması için katarakt olması gerekiyordu ya da ileri derecede miyop. Gözlerim bilincim dışında yeniden dövmeye kayınca nefesimin kesildiğini hissettim. Bu bana ağır gelen heyecanın ne zaman beni terk edeceğini merak ediyordum.

Sakince yatağa ilerledim, dizimi yatağa bastırmamla yatak hafifçe içe doğru çöktü ve saçlarım dağılarak yüzümün iki yanından aşağıya doğru salındı. Gözlerimi onun kavisli sırtından çekmedim, sırtına dizilmiş yıldızları izleyerek yavaşça üzerine abandım ve dudaklarım onun ensesinden başlayarak omurgasının ortasına dek süren bir öpücüğün izini onun tenine çizdi.

Onu istemenin, onu sevmenin, onun beni ele geçirmesinin, beni en büyük günaha davet etmesinin, beni benliğime hem bu kadar yakın

hem de bu kadar uzak kılmasının anlamını bir türlü çözemiyordum. Kafam karışıktı, kalbim ise her gerçeği biliyordu. Zihnim onun bendeki yerini bana hiç çekinmeden gösteriyor, kalbim onun için vurmaktan bir an olsun çekinmiyordu.

Dudaklarından bir homurtu çıktı, gülümsediğini göremesem de hissedeceğim bir sesin ardından yavaşça bana doğru dönmeye çalıştı ve artık onun kucağında, tam karnının ortasında oturuyordum. Gözlerini kaldırıp karlı gökyüzünden emanet aldığı solgun gümüş rengi ışığın altından bana baktı. Yüzünün bir yarısı buzun yüzeyi gibi parıldıyorken diğer yarısı karanlıktaydı. Çok güzeldi.

Saçlarım yüzüne yayılıp yüzünü içine alana dek öne doğru eğildim ve o da güçlü ellerini belimin kenarlarına koyarak beni kavradı. Onun tarafından kavranmak başlarda ne kadar garip geliyorsa, şimdi o kadar ait hissettiriyordu. Bir yerlere, bir insana, bir duyguya ait olma hissini tadıyordum. Göçebe gibi devam ettiğim hayatım, sonunda durup dinleneceği, sonsuza dek misafir, belki de sahibi olarak kalabileceği bir yer bulmuştu. Onu bulmuştum.

Her şey bir ölümle başlamıştı.

Her şey yaşadığım en büyük kâbusun ardından başlamıştı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sorduğu anda karanlık bulutlar yavaşça geri çekildi ama güneş orada değildi. Elimi çıplak göğsüne basturarak yüzüne eğilip dudaklarımı yavaşça alnına bastırdığım anda gözlerini yumdu ve parmaklarını belime sertçe bastırdı. Birkaç santim geri çekildikten sonra yüzünün hatlarına serilmiş ifadeyi izledim; huzurlu görünüyordu.

"Akademiye gidecek miyiz?" diye sordum.

Homurdanarak derin bir nefesi dışarı bırakırken, "Evet," dedi.

"Kolun konusunda ne yapacaksın?"

Tek kaşını kaldırdı. "Ne yapmam gerekiyormuş?"

Gözlerimi devirirken, "Sen ve ben herkese kuzen olduğumuzu söyledik," diye homurdandım.

"Hallederim, o mesele değil."

"Dans ederken uzun kazak mı giymeyi planlıyorsun?"

"Her zaman bir yolunu bulurum," dedi yüzünde adi bir sırıtışla.

"Kalk bul o zaman, Alaşan." Gözlerimi devirerek üzerinden kalkacağım sırada aniden beni belimden kavrayarak altına aldı ve üzerime bir gökyüzü gibi gerildi. Gözlerimi kaldırıp kırpıştırarak ona baktım.

Yüzünde alaycı bir tavırla, "Utanınca hep böyle mi olursun?" diye sordu, kaşlarımı çattım ama Kartal kurtulmama izin vermeyeceğini belli edercesine bileklerimi kavrayarak yatağa bastırmıştı. "O kadar mı utandırdı seni bu dövme meselesi?" Dişlerimi yanaklarımın içine geçirdim. "Akşamdan beri dilin tutuk, konuyu saptırıp duruyorsun. Masum masum pişman olup olmayacağımı da sorup durdun. Bu seni çok mutlu etti ama o şirin egonu zedeler diye havalara uçup çocuk gibi sevinmekten çekiniyorsun. Hatta bir yanın da bu kararımdan pişmanlık duyarım diye korkuyor. Yine bir çocuk gibi... Sen hep böyle masum muydun?"

Dişlerini yanağıma sürtünce dudaklarımı birbirine bastırıp bileklerimi ellerinin hapsinden kurtarmak için çabaladım ama bu hiçbir işe yaramadığı gibi onu eğlendirip güldürdü. Dizimi bacak arasına doğru kaldırmamla bacaklarını birleştirip dizimi yakaladı ve ona vurup onu etkisiz hâle getirmemi engelledi. Hızlı ve çevik hareketlerine alışkın olduğumdan şaşırmadım ama utancın katlanarak çoğaldığına yemin edebilirdim. Benim gibi birini bile utandırabiliyordu.

"Leopar bir anda yavru bir kediye dönüştü, vay canına..."

"Ahmaklık ediyorsun," diye homurdandım.

Dilini birden yanağıma sürtünce sırtım gerildi, bu onu daha da eğlendirdi ve yaladığı deriyi yavaşça ısırıp dişlerinin arasında tutarak kendine doğru çekti. Yanağımda küçük bir yanma hissettim ama ruhumdaki yanma hiç de küçük değildi. Kalbim, göğüs kafesimin çevreleyerek büyüttüğü yangının ortasında küle dönmeyi bekliyordu.

"Lavinia," diye fısıldadı tutkulu bir sesle, kasıklarım gerildi. Beni yakıyordu, yaktığını da biliyordu. "Benim güzel ölüm çiçeğim, seni utandırdım mı?" Sırıttığını hissettim, sorduğu sorunun üzerine alayı da binince kaşlarımın ortasında beliren o çukur daha da derinleşti. Onu tekmelemek, tokatlamak, tırnaklarımı derisine batırmak istedim. Yanaklarıma dolan kan tüm tenimi etkisi altına alarak beni pençeye dönüştürdüğünde onun derisini tırnakladığımı düşünmek, kasıklarımdaki karıncalanmanın da fitilini ateşlemişti.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu bana eğlendiği her hâlinden belli olan muzip bir sesle. "Sevgilin olacak kıro, senin gözlerinin dövmesini yaptırmış."

Elimde olmadan kıkırdadığımda bir an duraksadı, sonra bu tepkim onu daha çok güldürdü. "Kıro olduğunu kabul ediyorsun yani," diye söylendim.

"İçin gitmedi mi yani?"

"Gitmedi mi dedim?"

"Gitti mi yani?"

"Gitti mi dedim?"

"Manyak etme beni da, söyle işte," diye homurdandı içindeki Karadenizliyi tutmadan.

"Da mı?" diye sordum sırıtarak.

"Kızım söylesene."

"Manyak ol işte, ne düşündüğümü kafanda kur dur bütün gün," diye homurdanıp başımı sağa çevirerek yanağımı yastığa bastırıp karşımdaki duvara baktım. Tek kaşını kaldırdığını hissettim ama ona bakmamak konusunda ısrarcıydım. Aniden eğilip yanağımdan sertçe öpünce ben de senkronize bir şekilde sertçe yutkundum.

"Keçi seni," dedi. "Aman bak incilerin döküldü yere, eğilip toplama sultan," diye söylendi. "İçin gitti için." Yanağıma doğru konuşurken yakınlığı başımı döndürdü. "İçin gitti."

"Kalk artık üstümden, kıro," diye söylendim. "Jiletle bileklerine adımı da yazarsın sen..."

"O güzel gözlerini çizdirmişim, adını da kazıyamam mı sandın kızım?" diye alay etti, bir an elimde olmadan kahkaha attım, dişlerimi dudaklarıma bastırıp kahkahamı durdurmak için çabalamıştım ama mümkün olmamıştı. "Lavin, bundan bir adım sonrası Yunus'a Lavin dediğim için trip yiyeceğim, Burak da arabaya binince Yunus'a Lavin dedin usta diyecek."

"Yunus'a da ismimi söylemezsin artık ya," diye homurdandım ama hâlâ gülüyordum.

"Burak'a mı Lavin diyeyim, Lavin? Yüz elli kilo, iki metre, Hulk gibi Lavin mi olur? Lavin dediğin Yunus gibi çıtı pıtı olur..."

"Burak yüz elli kilo mu?"

"Yüz elli kiloluk ağırlık kaldırıyor," dedi.

"Seni döver o zaman," diye dalga geçtim çünkü konunun acilen dağılması gerekiyordu.

"Küçük Kartal'ın varlığı yüz elli kilo, hayırdır, kim kimi dövüyor ya?" Aniden üzerimden kalkıp bana cins cins baktı. "Konuyu çarpıtmaya çalışıyorsun şu an, sahtekâr kadın. Bal gibi için gitti, utanıyorsun orada. Utan hemen."

Tekrar üzerime abandı.

"Ahlaksız insan, ne pis laflar yani ya, ne ahlaksızca söylemler. Kalkıp gider misin?" Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştığımda bileklerimden kavrayarak aniden eğilip dudaklarımı sertçe öptü ve geri çekildi.

"O kuş gibi ağzını öyle açarsan şap diye öperim, ahlaksızlığı görmedin sen daha." Sırıtarak üzerimden kalktı. Bana sırtını dönüp bedenini esnetirken dizilimiyle insanı büyüleyen sırt kaslarına bakakaldım. "Arkamda birinin salyaları akıyor şu an, hissettim," diye alay ederek odanın çıkışına doğru ilerledi.

Elime aldığım yastığı arkasından fırlatmamla yastığın kafasına isabet etmesi bir oldu. Yastığı eline alarak, "Çocuk musun ya?" diye homurdanırken bana doğru dönmüştü. Dilimi çıkardım. "Gelirsem o dilinle duş alırım," dedi pis pis sırıtarak.

"Pislik," diye söylendim. "Vücudunla ilgili şakalarından sıkıldım."

"Sana ne benim vücudumdan?" dedi birden ses tonunu değiştirerek. "Sapık."

Hazırlanmak için yataktan kalktığımda Kartal çoktan odadan çıkıp duş almak için banyoya gitmişti. Kıyafet dolabının önüne geldiğimde bir an kıyafetlerimin bu odada değil, diğer odada olduğunu hatırladım ve anlık olarak duraksadım. Diğer odayı o kadar çok kullanmıyordum ki artık orası benim değilmiş, ben hep bu odaya aitmişim gibi geliyordu. Odadan çıktığımda Casper da benimle birlikte çıkıp koridorda kayboldu. Kullanmadığım odaya girerken salonda bir patırtı duyar gibi oldum, muhtemelen Yunus Emre ya da Alper geceyi salonda geçirmişti.

Çalışmalarda giymek için sporcu atlet ve taytı küçük çantanın içine koyduktan sonra kırmızı, önü düğmeli ve beli açıkta bırakan bir kazağı üzerime geçirip düğmelerini iliklediim; buz mavisi kot pantolonu bacaklarımdan geçirdikten sonra pantolonun beline bir kemer taktım ve dağınık saçlarımı tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım. Dün duş almıştım,

çalışmalardan sonra okulda bir duş daha alacağım için şu an banyoyu sadece dişlerimi fırçalamak için kullanacaktım.

Boy aynasının önüne geçtiğimde yanaklarımdaki bariz kızarıklığa çatık kaşlarla baktım. Alışkın olmadığım bir his içimde öyle büyük bir hızla geziyordu ki sanki her bir hareketinde şekil değiştirerek daha kuvvetli bir şeye evriliyordu. Kartal'ın kolunu hatırlayınca aynadaki görüntüme bile katlanamadan geri çekilip yatağın ucuna otururak kalın taban, etiketi bağcık kısmından aşağı sarkan botları ayaklarıma geçirdim ve çakmağın ucundan fırlayan alevle etiketi yakıp söktüm.

Makyaj yapmadan odadan çıkmamla banyonun kapısı da açıldı ve beyaz buhar, beraberinde hoş bir kokuyu yanına alarak yüzüme çarptı. Kartal, beline bağladığı beyaz havlu ve bedeninde gözyaşları gibi kabarmış su damlalarıyla karşımda belirdiğinde neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Gözleri direkt yüzüme odaklandı, gözlerimin içine tepkilerimin tamamı ona aitmiş ve ona ait olanı almaya gelmiş gibi baktıktan sonra gözleri büyük bir hızla bedenime kaydı. Beğeni onun altın kahve gözlerine yayıldı.

Merakla kolunun iç kısmına baktım. Duş alması sorun yaratır mıydı?

Meraklı bakışlarımdan yola çıkmış olacak ki, "Merak etme," dedi. "Dövme konusunda bilgi sahibiyim." Vücudundaki dövmelere bakıp bunu anlamamak zaten aptallık olurdu.

"Resim defteri gibi göründüğün için bilgi sahibi olduğunu biliyorum zaten," diye söylendim.

"Âşıksın bu resim defterine," deyince gözlerimi kıstım.

Bir şeyler söylemek yerine banyoya girmek için yanından geçtim. Beni durdurur sanmıştım ama bunu yapmadı. Biz evden çıkarken Yunus hâlâ evdeydi, araca inene dek konuşmamıştık ama aracın güçlü motorunun gürlemesiyle aramızda var olan sessizlik sona erdirdiğinde bakışlarım Kartal'ı buldu. Yüzünde sabit, görmeye alışkın olduğum bir ifade vardı. Emniyet kemerimi bağlayıp başımı koltuğa yasladım ve kar tanelerinin usul usul düşerek rengini değiştirdiği yeryüzünü izlemeye başladım. İki yanı koruluk olan bir yoldan geçtiğimiz sırada radyoda güzel bir şarkı çalmaya başlamıştı. Isıtıcı sıcak nefesini yavaşça bacaklarıma üflüyordu.

"Okula gitmeden bir şeyler yiyelim mi?" diye sorduğu sırada direksiyonu sola kırıyordu.

"Hayır," dedim tatsız bir sesle. "Çalışmadan önce bir şey yemeyi sevmiyorum ama kahve olur."

"Peki," dedi dikkatimi dağıtan hoş bir mimikle.

Otoyola çıktığımızda araç hızlandı, birkaç dakika sonra bir benzinliğin önünden geçtik ve ara sokaklardan birine girerek kafelerin olduğu yolda ilerlemeye başladık. Aracın camından dışarıyı süzüyordum. Yakınlarda iki tane kahve dükkânı olduğunu hayal meyal da olsa hatırlıyordum. Sonunda kahve dükkânlarından birini gördüm, hemen köşebaşındaydı. Araçtan inip buzlanan yolda kaymamak için bolca çaba sarf ederek dükkânın önüne doğru ilerledim. Kartal'ın da hemen arkamdan geldiğini biliyordum. Omzumun üzerinden ona doğru baktığımda gözlerinin bende olduğunu gördüm, yanaklarıma tırmanan kana engel olamadım, ona bakınca içimde coşan o şelaleyi durduramıyordum.

Kendine bir *red eye*, bana da espresso siparişi verdikten sonra kasaya en yakın masayı işaret etti. Yorgun gözlerle etrafıma baktıktan sonra sandalyeyi çekip oturdum ve öğrencilerin ayılmak için kendini kahve komasına soktukları anları solgun gözlerle izlemeye başladım. Kartal tam karşımdaki sandalyeye oturunca bakışlarım hemen arkasında kalan arkadaş grubundan koparak ona çevrildi. Telefonunu ve sigara paketini masaya bırakıp deri ceketinin yakalarını kaldırarak sırtını sandalyeye yasladı ve sonra kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek bakışlarını yüzüme dikti. Gözlerinin içine baktığım saniyelerde etrafta yükselen uğultular kesildi, sadece kalbimin atış seslerini duyabildiğimi fark ettim.

"Sen hep böyle suspus mu duracaksın?" diye sorması beni şaşırttı, sonra geceyi hatırlayıp alt dudağımı ağzımın içine çekerek yavaşça ezdim. Benden ne söylememi bekliyordu? Hislerimi benden çok daha net görebildiği su katılamaz bir gerçekti. Muhtemelen söylediği şey oluyordu, yani bana ters düşecek şekilde utanıyordum. Birkaç ay önceki Lavin'e bunu söylesem bana alay dolu gözlerle bakar, bu dövme meselesiyle sağlam alay ederdi.

Hâlâ o Lavin'dim, bu doğruydu ama bu Lavin'in kalbinde artık bir adam yaşıyordu.

"Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedim açıkça. "Kolunda gözlerimi taşıyan sensin." Gözlerimi hızla ondan çekerek kalabalığa çe-

virmemle burnundan sert bir nefes bırakarak gülmesi bir oldu. Gülmesi sinirlerimi daha da tepeme topladı ama yorum yapmadım.

"Ben bu konudan bahsetmiyordum," deyince afalladım. "Sen hâlâ dövmedesin sanırım."

"Basit bir şeymiş gibi," diye mırıldandım.

"Birazdan utancından elini yüzüne kapatıp ağlayacakmışsın gibi kıvranıyorsun, Lavin," dediğinde aslında buna ne kadar yakın olduğumu o âna dek fark etmemiştim. Dişlerimi yanaklarımın iç kısmına bastırarak ona baktığımda yüzünün ortasında güneş gibi açmış gülümseme anlık duraksamama yol açtı.

"Böyle tekrarlayıp durduğuna göre öyle olmasını istiyorsun," diye homurdandım huysuzca.

Bakışlarımı yüzünün her zerresine gömmek istedim.

Keşke, diye düşündüm, *keşke gözlerim bir tohum olsaydı da onun topraklarına gömülüp onun topraklarına köklerimi salsaydım.*

"Kahveleri alıp geliyorum sevgilim," dedi. "Söyleyeceğin şeyi unutma. Aa doğru, utandığın için hiçbir şey söyleyemiyordun, unuttum." Masadan yüzünde alayla karışık bir zafer ifadesiyle kalkarken gözlerimi devirdim.

Birkaç saniye sonra elinde kahve kutularıyla yanımdaydı. Oturmayı teklif etti ama ben istemedim. Kahve biraz daha dinç hissetmemi sağlamıştı, araç akademinin olduğu sokağa girdiğinde Kartal'ın bakışları yavaşça bana kaydı, bana baktığını hissettiğim an ben de göz ucuyla ona baktım.

"Torpidoyu açsana," dediğinde başta anlam veremedim ama sonra dediğini yaptım. Torpido gözünde bordo, büyük, kare şeklinde kadife kumaşla sarılı şık bir kutu vardı. Tam kutuya uzanacaktım ki, "Bekle," dedi ve bu beni duraksattı. "Şimdi açmayacaksın," diye mırıldandı. "Seni şimdiden bu kutunun varlığından haberdar ediyorum ki utanabildiğin kadar utan, utanman geçtiğinde aç ve tepkini görebileyim."

"Bu yaptığına ne derler biliyor musun?" diye homurdandım öfkeyle.

"Evet, biliyorum."

"Hadi ya?"

"Âşık olmuş bu derler."

"Geveze," diye fısıldadım ve gözlerimi ön cama çevirirken, "Ben de sana," dedim. Anladı, anladığını anladım. Yavaşça bana doğru eğilip torpido gözünün kapağını kapattı ve araç okulun olduğu sokağa girdi.

Kartal aracı yavaşlatırken gözlerim okulun bahçesine kaydı. Suphi ve Cenk orada, Cenk'in beyaz cipinin önünde konuşuyorlardı. İrem birkaç metre ötelerinde telefon ekranına bakarken sarı saçlarını kulağının arkasına itiyordu ve Emir de bahçesinin ortasında tişörtünün boynuna kadar sıyrılmasına neden olacak şekilde amuda kalkarak bir elinin üzerinde duruyor, kızlar hayranlıkla onu izliyordu.

"Lavin," dedi Kartal, o an zaman ikimizi içinden dışına itmeye başlayan bir kalkan oldu ve biz herkesi görsek de kimse bizi görmedi. "Ben senin oğlunum bazen, elimde değil. Sen de benim kızımsın bazen, bu da biliyorum ki senin elinde değil." Eli elimin üzerine kaydı ve dizimin üzerinde duran elimi avucunun içine aldı. Bana bakmadan konuştu. "İyi ki doğdun güzel kızım, yeni yaşında gözüne yaş değmesin."

Kelimeleri dudaklarında son bulduğunda duygular içimde yeniden doğmuştu ve ben çoktan büyüdüğünü sandığım o duyguları yeniden, daha güçlü bir şekilde büyütmeye başlamıştım. Eli elimden ayrıldığında araç artık okulun bahçesindeydi. Kar taneleri yeniden irili ufaklı parçalar hâlinde birbirlerine dokunmadan düşmeye başladığında yavaşça araçtan indim ama inerken Kartal'a gülümsediğimi o dışında kimse görmedi.

Emir, karın soğuğuyla kıpkırmızı olan avucunu kotuna sürterek ısıtmaya çalışırken, "Günaydın!" diye bağırdı bana. Elimi kaldırıp yavaşça salladığımda Cenk bize doğru bakıyor, Suphi yüzünü onun omzuna gömmüş bir şeye gülüyordu ama bizi görmediği kesindi.

"Günaydın Uzun," dedi bana Cenk kollarını Suphi'nin boynuna iyice dolayarak. "Seni TRT Çocuk kanalındaki Keloğlan'da gördüğüm Uzun'a benzetiyorum." Bana büyüklük taslarcasına bakınca gözlerimi devirip sırtımdaki çantayı düzelttim ve onu yok sayıp bahçede ilerlemeye başladım.

Beni Emir ve Cenk'ten sonra ilk fark eden İrem oldu, telefonunun ekranını kilitledikten sonra bana doğru yürümeye başladı ve hemen önümde durduğunda, "Selam," dedi neşeli bir sesle. "Ogün her yerde seni arıyordu."

"Beni mi arıyordu?" Kaşlarımı çattım. "Ne diye?"

"Evet. Bugünkü derse katılıp katılmayacağını sordu," dedi İrem ve ekledi: "Daha çok 'lütfen Lavin de o derse katılsın' der gibiydi..."

Tam arkamda Kartal'ın olduğunu Kartal, "Kimmiş onu diyen?" diye sorduğunda fark edip irkildim. Kartal'ın sesinde tehdit yoktu, hatta bununla ilgilenmiyormuş gibi umursamaz bir tonlamayla sormuştu soruyu ama ben o umursamazlığın ardına gizlenmiş ürkütücü aurayı fark edebiliyordum.

İrem'in yüzüne yakalandığını belli eden bir ifade yayılırken, "Hiç," dedi kendini daha çok ele vererek.

"Ne karıştırıyorsunuz siz, sarışın?" diye sordu Kartal, ona doğru döndüğümde tek kaşını kaldırdığını gördüm. "Kimmiş onu diyen?"

"Kuzen terörü," diye homurdandı İrem. "Kimse kuzeninle evlenmeye çalışmıyor, Kartal. Ogün ders için Lavin'i sordu hepsi bu."

"Sikerim o Ogün'ün hayatını," dedi Kartal bir anda yükselerek.

Aniden gerildiğimi hissettim ama bunu İrem'e belli etmemeliydim, gözlerimi devirerek Kartal'a doğru döndüğümde dişlerini birbirine kenetlediğini gördüm. Gözlerinde ısrarcı bir öfkeyle bana değil, İrem'e bakıyordu. İrem bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmezdi, Kartal dışarıdan en fazla kıskanç bir kuzen, bir abi gibi görünüyor olmalıydı. Yine de ona uyarıcı bir bakış attım ama beni görmezlikten gelmeyi seçti.

"O arkadaşın, Lavin'in etrafında çok fazla dolaşıyor. Ona söyle, üzerinde ilerleyebileceği bacakları hâlâ karnının alt kısmında duruyorken bence şansını çok da zorlamasın." Kaşlarımın ortasındaki yarık büyüdü. İrem eğleniyormuş gibi sırıtıyordu.

"Lavin, Allah sana gerçekten sabır versin. Bu adam çekilmez," dedi eğlenceli bir sesle.

"Yürü," dedi Kartal beni kolumdan tutup yavaşça çekerken. İrem gözlerini devirdi, bense bir şey demeden İrem'in yanından geçerek Kartal ile okulun bahçesine doğru ilerledim. Birkaç adım sonunda tamamen gerilen sinirlerime daha fazla hâkim olamadan sertçe ona doğru döndüm. Kar taneleri beyaz parçalar hâlinde siyah saçlarına, deri ceketinin üzerine tutunuyor, bir süre sonra kayboluyorlardı. Dudaklarımı birbirine bastırıp bir müddet sustum ama bakışlarımdan öfkemi solumuş gibi tek kaşını kaldırdı.

"İnsanlar anlasın mı istiyorsun?"

"Hiç sakıncası yok," dedi tekdüze bir sesle. "Birbirine âşık olan tek kuzen biz değilizdir."

"Iyy! Sussana," dedim dehşet içinde onu kolundan tutup kenara doğru çekerken. "Derdin ne senin? Düşüncesi bile çirkin geliyor. Sapık bir aile gibi mi görünelim istiyorsun? İşleri çığırından çıkarmak niyetinde misin?"

"Çıkması gerekiyorsa çıkar bebeğim," dediğinde şokla ona baktım.

"Sen aklını kaçırmışsın." Yoksa dövmeyi öylece insanlara göstermeyi mi düşünüyordu? Aklını mı yitirmişti?

Gözlerimde saklanan endişeyi fark etmiş gibi yamuk bir gülümsemeyle bana uzun uzun baktıktan sonra, "Bandaj kullanacağım, birileri görmez. Ama görmelerini istersem görürler," dedi.

"Bandaj kayabilir."

Gözlerini devirdi. "Kaymaz."

"Kafayı mı yedin? Ya aşağı doğru sıyrılırsa?"

"Delirmişsin sen, deli kadın." Yanağımdan aniden makas alarak yanımdan geçip, "Derse gidiyorum," dedi. "Sen de o kılkuyruktan uzak dur. Yoksa onu fiziksel zarara uğratırım. Bununla yetinmem, ruhsal olarak da zarar veririm."

Bana bakmadan hızla merdivenleri tırmanarak beni geride bıraktı. Birkaç saniye ne hissettiğimi bilmez hâlde öylece durdum, sonunda Emir'in varlığını hissettim ve sorduğu soru onun varlığını doğruladı.

"Nasılsın?"

Ona baktım; söylenmiş tüm yalanları bilen, gerçeklerin tadına bakmış o adama. Gözlerimde gördüğü yorgunluk onu başta susturdu, belki de sorusunu unutturdu, bilmiyordum ama bir süre sadece birbirimize baktık.

"Sen nasılsın?" diye sordum bana yöneltilen soruyu yok sayarak. Emir bir an için gözlerini yere indirdi, sonra omuz silkti.

"İyi." Bakışları yeniden beni bulduğunda artık gözlerinin derinliklerindeki o umutsuzluk yavaşça yok olmaya başlamıştı. "Ne söylenir bilemedim."

Gülümsedim. "Sana yalan söylemiş birine mi?"

"Mecbur olmasa bana yalan söylemeyeceğini bildiğim birine," dediği anda kalbimin üzerini örten o karanlık gölgenin geri çekildiğini hisseder gibi oldum.

"Mecbur olmasa şu an burada olmayacak birine," dedim açıkça. Anlık olarak söylediğim şeyden pişmanlık duymuştum. Onunla kurduğum arkadaşlığın tamamen yalana dayalı olduğunu düşünsün istemiyordum ama gerçek buydu. Emir ve ben bir yalanın üzerinde durmuş arkadaşlık kurmaya çalışmıştık, o bu yalanı gerçek sanıyordu, bense onu bir yalanın gerçek olduğuna inandırmaya çalışıyordum.

"Suçlu hissetmene gerek yok," dedi.

"Ama hissediyorum."

"Biliyorum. Sanırım bunu durduramam, Lavin." Merdivenlerin basamaklarını tırmanmaya başladığımız sırada parmaklarını çıtlatıp derin bir nefes aldı. "Şu yaralanman meselesi..."

İrkildim. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum."

Sırtımdaki acı sanki hatırlatılmayı bekliyormuş gibi bedenimi sardı. Korku hâlâ bir yerde beni bekliyordu ama gücüm o korkunun önüme çıkmasına engel oluyordu. Beni bekleyen korkunun en büyük rakibi gücümdü ve korku ne kadar güçlü olduğumu bildiğinden sadece çaresiz hissettiğim anlarda omuzlarıma çöküyordu.

"Ama bu çözülmesi gereken bir düğüm."

"Evet, öyle. Zamanı geldiğinde çözülecek."

"Çok merak ediyorum, zamanı ne zaman gelecek? Biri seni ya da onu öldürdüğünde mi?" Sesi gergindi. Endişeyi hissettim. Birinin benim için endişelendiğini, korktuğunu hissettim. Bakışlarım yavaşça yüzüne kaydığında otomatik kapı açıldı ve sıcak hava saçlarımı uçuşturdu. Emir bana çatık kaşlarla bakarak elini öne doğru uzattı ve geçmem için yolu açıkta bıraktı. Yanından sıyrılıp geçerken aynı sorunun daha acımasız olanı zihnimden bana sesleniyor, cevap alamadıkça zihnimdeki dağınıklığı daha da önü alınamaz hâle getiriyordu.

Bir gün biri beni öldürdüğünde mi sona erecekti?

Yoksa onu mu?

Onun öldüğünü düşünmek, artık bu dünyada varlığına dair tek izin kıyafetleri ve fotoğrafları olacak olması ihtimalini yalnızca zihnimde var etmek, beni karnıma saplı bir şekilde dik duran bir bıçakla yaşıyormuşum hissiyle doldurdu.

"Sadece zarar görmeni istemiyorum," dedi Emir. O kadar çok dalmıştım ki sesi içimde bir noktaya dokunana dek tepkisizce yürüdüm. Sonunda durup omzumun üzerinden ona baktım. "O gece ne hâlde

olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hatırlamanı biraz olsun istemiyorum. O acıyı hatırlamanı bile istemiyorum ama ben seni o acıyı çekerken gördüm." Gözlerinde gerçek bir ızdırap belirdiğinde ne diyeceğimi bilemediğim için sessizdim, sadece arkadaşımın gözlerinin içine bakıyordum. "Arkadaşlığımızı bir yalan üzerine kurulu gör ya da görme, beni kandırmış ol ya da haklı sebeplerinin arkasına sığınarak beni kandırmadığına inan, bunları önemsemiyorum. Seni önemsiyorum. Benim için bir kız kardeş gibisin, seni tekrar acı çekerken görmek istemiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "Elimden geleni yapacağıma inanmaktan başka şansın yok. Artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Geri dönemem. Sen dönebilir miydin?"

"Hâlâ dönmüş değilim," dedi. "Yıllar geçti, büyüdüm ama içimdeki acı hiçbir zaman geçmedi. Geçmeyecek. Dönmeyeceğim."

"O zaman?"

"Beni kan kaybederken görmedin, ben seni gördüm," dediğinde köşeye sıkışmış gibi hissettim.

"Ne yapmamı öneriyorsun?"

"Bir sonraki adımın için artık kendini korumayı öğren," dedi, bu kez haklılığı canımı acıttı. "Madem seni geri çekmek mümkün değil, madem savaşacaksın, savaş meydanına her şeyini kaybetmiş bir kız çocuğu olarak değil, her şeyini geri kazanmak isteyen güçlü bir kadın olarak çık."

"Kimsenin arkamdan yıkılmış, ölmüş demesine izin vermeyeceğim," dedim kendinden emin bir sesle. "Benim bu savaş bitmeden geride sadece kemiklerimin kalacağını sanan insanlar olacak. İşte ben o insanların kemiklerinin önünden geçerken sadece ileriye bakacağım, onların kemiklerine bile bakmayacağım. Birçok şeyini kaybetmiş bir insanı kendini kaybetme ihtimali korkutmaz."

Gözlerimin içine bana inanan gözlerle baktı.

"Bu yüzden kazanacağım," dedim ve yavaşça gülümsedim.

Başını salladı ve şefkatle gülümsemedi. Sırtımı ona dönüp koridora doğru ilerlerken benim gülümsemem yavaşça silinmişti ama onun hâlâ arkamdan gülümseyerek baktığını biliyordum.

Ben bu savaşı elbet kazanacaktım, bir ölü bile olsam kazanacaktım.

Bunu bilmesine gerek yoktu.

Ogün'ün olduğu sınıfın önüne geldiğimde omzumun üzerinden koridorun diğer ucuna baktım ve Gökçe'yi gördüm. O gün o dehşet evinde yaşananları hatırladım, eğer Kartal ona yardım etmeseydi belki de gözleri gerçekten kör olacaktı.

Beni fark ettiğinde saçını kulağının arkasına doğru götürüyordu, bir an durup gözlerimin içine baktı ve eli saçının üzerinde asılı kaldı. Bana biraz minnet biraz da utanan gözlerle baktıktan sonra bakışlarını koridora çevirdi ve hızla ilerleyerek gözden kayboldu. Tam o sırada sınıfın kapısı açılmış, Ogün ile esmer, benden bir kafa boyu kadar kısa, kuğu kadar güzel boynu olan bir kız kapıda belirmişti. Kız not alıyor, Ogün bir şeyler anlatıyordu. Beni fark ettiği an zehir yeşili gözleri kızdan ayrılarak yüzümün ortasına yerleşti ve dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Günaydın, Lavin," dedi Ogün. Esmer kız, gözlerini Ogün'den ayırarak bana çevirdi. İnce kaşlarının altında parlayan siyah gözlerini kaldırıp bana baktığında bir an şaşırır gibi oldu ama sonra utangaç bir gülümsemeyle başını sallayarak beni selamladı. Kıza gülümsedim ve Ogün'e, "Günaydın," dedim. "Beni arıyormuşsun."

"Ah." Ogün kapıya yaslanarak kızın geçmesi için ona yer açtı, belki de gitmesini istedi, bilmiyordum ama kız utangaç bir tavırla başını sallayınca ikinci ihtimal güç kazandı. Kız koridorda gözden kaybolana dek olduğum yerde dikilip Ogün'ün gözlerinin içine baktım. "Geçsene," dedi sonunda, sanki hareket etmeyeceğimi anlamış ve bundan rahatsız olmuştu.

Bana olan ilgisini bu denli net hissetmek canımı sıkmaya başlamıştı. İçeri girdiğimde dört bir yanı aynayla kaplı duvarlar bana yabancı gelmedi, akademideki neredeyse tüm dans sınıflarında bu görüntüyü görmeye alışkındım. Tavana demir kancalarla tutturulmuş kırmızı kuşakları gördüğümde bunu garipsedim çünkü diğer sınıflarda bu yoktu. Yaklaşık dokuz, on kuşak aşağı sarkıyordu. Bu da sınıf dokuz, on kişilik kontenjana sahip demek oluyordu. Yavaşça ilerleyip çantayı kenara bıraktıktan sonra Ogün'e doğru döndüm.

"Diğerleri nerede?"

"Birazdan gelecekler," dedi bana, yüzünde sabit bir gülümsemeyle beni izliyordu. Tavırları beni ürkütmekten çekinir gibiydi, sanki sınıfta yalnız olmamızın hoşuma gitmemesinden korkuyordu. Bu nazik tavrı

beni neredeyse gülümsetecekti. "Seçmeler olacak. Bir iki tanesinin bu işi kapabileceğini düşünüyorum." Bana bir cevap bekler gibi bakınca omuz silktim, bu sırıtmasına neden oldu. "Bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Az çok anlıyor gibisin."

"Hayır, o sadece bir şanstı," dedim. Başıyla söylediğimi onayladı. Aşağı sarkan kumaşlar saten değil, ipekti. Kumaşa dokunduğumda kaymadığını fark edip ona baktım.

"Başta kayıp kendilerini sakatlamalarını istemedim," diye açıkladı Ogün. "Bu arada bugün başka dersin var mı?"

"Olmasaydı burada olur muydum sence?"

"Burada olmaktan mutlu olduğunu düşünmüştüm. Hangi öğrenci sadece dans edeceği bir okulda olmak istemez ki?" Sorusu mantıklı geldi ama cevaplamadım. "Lavin," dediğinde tekrar gözlerim onu bulmuştu. Yüzünde sıkıntılı bir ifade olduğunu fark ettim. "Seni rahatsız etmiyorum değil mi? Bazen bana kafa atacak gibi bakıyorsun."

İstemsiz gülerken, "Saçmalama," diye mırıldandım.

"Flört etmeye çalışıyordum ama sanırım bu konuda beceriksizim. Oysa kabiliyetli olduğumu düşünürdüm," deyince bir an yüzümdeki kan çekildi, gözlerimi ona çevirip kuşkuyla, belki de rahatsızlığımı hiç saklayamadan düşmanca baktım ve bu onu duraksattı. "Hödük gibi mi konuştum?" diye sordu. "Seninle nasıl konuşulur bilmiyorum."

"Sadece rahatsız ediciydi," dedim açıkça. Duygularımı ondan gizlemek istemiyordum, ona yeşil ışık yakacak bir davranışım olmamıştı ama o ışığı görmüşse hemen söndürmem gerekiyordu. Ogün bana şaşkınlıkla çevrili bir bakış attığında, "Yani anlamıyor değilim, sen de saklayabiliyor değilsin. Hatta bilerek gösterdiğinin de farkındayım," dediğimde başını salladı. "Ama karşılık verebileceğim bir şey değil."

"Affına sığınarak nedenini sorabilir miyim? Sadece istemiyorum desen bile bu yeterli bir neden ama bilmeye ihtiyacım var." Benden uzağa ilerledi, sırtını bana dönüp aynaya baktı. Gözlerinde yenilmiş gibi bir ifade belirmişti, omuzları düşük duruyordu. Bir an bunu anlamlandıramadım, daha sonra onun gerçekten kibar bir insan olduğunun farkına vardım.

O an dürüst olmaya karar verip, "Bir başkası var," dedim. Kalbimden taşan bir adamın varlığını bilmesini, hissetmesini, görmesini is-

tedim. Gözlerinde beliren anlayışla beraber sıkıntılı bir nefes vererek başını salladı.

"Sanırım İrem'in anlattıkları doğru," dedi, afalladım. "Özay'dı, değil mi? Sabah onu burada görmüştüm."

"Burada mı görmüştün?" Dehşet içinde Ogün'e baktığımda kaşlarını kaldırdı.

"Evet?" dedi sorar gibi.

"Nerede?"

"Kafeteryadaydı. Bir problem mi var?"

"Hayır." Hızla çantamı omzuma takarken bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Gitmem gerekiyor."

"Lavin, eğer bir sorun varsa..."

"Hayır," diye direttim. "Sonra görüşürüz."

Özay'ın bu işin peşini bırakması gerekiyordu. Bir şeylerin farkındaydı, birçok şeyin farkındaydı, bilmemesi gereken çok fazla şeyi biliyordu ve şimdi buradaydı.

Tam kafeteryanın olduğu koridora girdiğimde karşıdan Cenk ile Suphi'nin bana doğru geldiklerini gördüm. Cenk hızımdan dolayı şaşırmış gibi kaşlarını çatmıştı, Suphi'yi dürtüp beni gösterirken, "Komutan Logar," dedi. "Bir cisim yaklaşıyor efendim."

Suphi gülerek bana baktı ama ona karşılık veremedim bile. Cenk'in hemen yanından geçerek kafeteryaya girdim. İnsanları hızla tarayan gözlerim onu bulduğunda hissettiğim tek duygu panikti. Onun burada olmaması gerektiğini düşünüyordum, burada olması her açıdan tehlikeli geliyordu. Birçok insanın bilmemesi gereken ne varsa bilen kişiydi, bir de üzerine Kartal'ın onu gördüğü anda gerilecek olduğu gerçeği vardı. Özay nereden bakılırsa bakılsın burada olmaması gereken insandı.

Üzerinde lacivert bir kabanla masalardan birinde oturuyordu, bu yuvarlak masalar kafeteryaya yeni getirilmişti, uzun bar tabureleri öğrencilerin yeni gözdesiydi. Ona doğru yürümeye başladığım anda hissetmiş gibi gözlerini bana doğru çevirdi.

Tam önünde durduğumda bedenini bana çevirdi ama oturduğu yerden kalkmadı. "Neden buradasın?" diye sordum, bu soruyu beklemediğinden midir bilinmez afalladı. Elimi yavaşça kot pantolonumun kumaşına bastırıp ona dikkatle baktım. "Arkadaşlarını mı görmeye gel-

din?" Lütfen öyle olsun diyen tarafıma şiddetle karşı çıkan içgüdülerim onun neden burada olduğunu biliyor gibiydi.

"Hayır." Kaşlarını çatarak bana bakınca yanılmadığımı görmek sessizleşmeme neden oldu. Yarattığı o küçük sessizliğe, "Beni görmek de mi istemiyorsun?" sorusunu sıkıştırınca göğsümün sıkıştığını hissettim. Ona kötü hissettirme düşüncesi hiçbir zaman içimde var olmamış, zihnimin yakınında bile dolaşmamıştı. Şimdi ona kendini kötü hissettiriyordum ve bunu bilmek iğrenç hissettiriyordu.

"Bunu da nereden çıkardın?"

Masanın üzerinde duran uzun saplı beyaz gülü, o gülü eline alana dek fark etmemiştim. İri bir güldü, beyaz yaprakları açık duruyordu ve koyu yeşil sapı yarım metre kadar uzundu. Bir adım geri çekilme ihtiyacı ruhumdan zihnime ilk sinyali gönderdiğinde gözlerimi kaldırıp Özay'ın gözlerinin içine baktım.

"Bugün doğum günün," dedi bana, yutkunmak istesem de bunu yapamadım. "Ve benimle ilk kutladığın doğum gününde sana verdiğim beyaz gülün aynısını bulabilmek için dört farklı çiçekçi dolaştım."

Gözlerimi yüzünden ayırdım. Ona kendini daha fazla kötü hissettirmek istemiyordum. Buna hakkım yoktu ama onun da bunu yapmaya hakkı yoktu. Gitmişti, gitmesini ben istemiştim, iyi bir geleceği olması için, hayatın ona tüm güzellikleri verebilmesi için gitmesi gerekiyordu ve ben de gitmesi konusundaki en büyük destekçisiydim. Şimdi geri dönmüştü ve her şeyin eskisi gibi olacağını sanıyordu.

Ben geride bıraktığı kız değildim; ben o gün onu düşünerek gitmesine göz yuman kız değildim.

"Artık beni sevmiyorsun, biliyorum," demesi kalbimi hiç ummadığım bir noktadan kırdı. Bir zamanlar onu sevmiştim, bir zamanlar onunlayken mutlu hissetmiştim. Bir zamanlar o ve ben vardık ama şimdi iki yabancıydık. "Ne istediğini göremiyorum Lavin ama neyi istemediğini artık görebiliyorum. Beni istemiyorsun." Gülü tutan elini indirdiğinde artık gülün başı bana değil, yere bakıyordu. "Seni içimde hiçbir zaman durduramadım. Geçen zaman seni alıp götürmedi, seni daha da var etti. Seni içimde öyle çok büyüttü, köklerin öyle derinlerime ulaştı ki geri dönmek istedim. Hep istedim. Şimdi buradayım, geri döndüm ama seni bıraktığım yerde bulamadım."

"Üzgünüm demem bekliyorsan bekleme," dediğimde bu cümle onu şaşırttı. Belki benden beklemediği bir tepkiydi, belki çok üzgün olmamı istiyordu, belki hâlâ içimde ona ait kırıntılar olup olmadığını anlamak için böyle yakıcı konuşuyordu. "O zamanlar çok üzgündüm, Özay. Senin iyiliğin için yapmıştım. Yanımda çürümeni istemedim çünkü ben çürüyordum ve bir gün seni de çürütmekten korkuyordum. Yanımda çürümektense yaşaman gerekiyordu. Gitmeni senin gitmeyi istediğinden daha çok istedim çünkü benim için çok önemliydin." Sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye susup kelimelerin yeniden şekil kazanmasını bekledim. O da bekledi. Duydukları onu belki incitti, belki de kendini değerli hissettirdi, bilmiyordum ama sustu ve konuşmamı bekledi. "Seninle bu konuşmayı ikinci kez yapmak zorunda kaldığım için bundan nefret ediyorum," diye fısıldadım, bana dikkatle baktı. "Seninle o gece konuştuk. O gece her şeyi anladın, benim hayatımda kimin yeri olduğunu da anladın." Sıkıntılı bir nefes alıp dilimi ısırdığımda başını salladığını fark ettim. Gözlerimi kaldırdığım an yüzündeki buruk tebessüm beni parçalarıma ayırdı.

"Sadece doğum gününü kutlamak istedim," diye fısıldadı. "Geçen yıl sana mail attığımda cevap vermedin, bana kırgın olduğunu düşündüm, şimdi anladım ki bana kırgın değilsin." Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Sadece beni sevmiyorsun."

"Seni seviyordum," diye itiraf ettiğimde yutkundu. "Sen benim için sadece sevgili değildin, sırdaştın. Sen gittiğinde ben sırdaşımı da seninle gönderdim."

"Gitme demen yeterdi."

"Gitmeni istedim."

"Kalmamı da istedin."

"Bu bencillik olurdu."

"Bencil olsaydın keşke. Şu an hâlâ beni seviyor olurdun."

Duraksadım.

"Hâlâ hayatında olsaydım, onu sever miydin, Lavin?" Bu soru beklenmedikti. O ihtimal içime bir şüphe olup düşerken bakışlarımı Özay'dan uzaklaştırdım. "Eğer hâlâ yanında olsaydım, hâlâ seninle olsaydık, onu sever miydin?"

"Bana bu soruyu neden soruyorsun?"

"Neden cevap vermiyorsun?"

Eğer hayatımda hâlâ Özay olsaydı, Kartal'ı sever miydim? Kartal ile bu hâle gelebilir miydim? İçimde bir yer kanamaya başladı ve inancım yavaşça silinmeye başladı. İhtimal çok derindi, yarattığı şüphe karanlık bir gölge gibiydi. Gözlerimi Özay'dan uzaklaştırarak başımı iki yana salladım ve "Bilmiyorum," diye fısıldadım. Özay da başını iki yana salladı.

"Hayır, bunu yapmazdın. Beni severdin. O olmazdı."

"Gitsen daha iyi olacak."

"Bu bir cevap değil."

"Cevabı verdim," dedim sertçe. "Bilmiyorum."

"Benimleyken bir başkasını sevebilir miydin?" Sorusu içimden ok gibi geçtiğinde dişlerimi sıktım. "Beni sevmekten vazgeçtin çünkü gitmiştim. Yanında kalsaydım, hâlâ birlikte olsaydık, yan yana olsaydık, onu yine sever miydin?"

"Onu sevmemem mümkün değilmiş gibi geliyor, anlıyor musun?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onu sevmeyen bir ben düşünemiyorum. Şu an böyle düşünüyorum, böyle hissediyorum, o zaman nasıl hissederdim, ne olurdu bilmiyorum. Şu an hislerim böyle. Anladın mı?"

"Hislerin böyle," dedi başını sallayarak. "Ama yapmazdın. Gittiğim için kader değişti."

"Belki de kaderimde olduğu için gittin," dediğimde donup kaldı. "Gitmelisin."

Özay başını önüne eğdi. "Seni hâlâ seviyorum."

Bu itiraf içimdeki hiçbir noktaya dokunmadı. Bana ne acı verdi ne mutlu etti ne de öfkelendirdi. Boşluk gibiydi, sanki bu cümle bir boşluktan ibaretti.

"Seni mutsuz ederse diye söylüyorum, gidecek bir yerin kalmazsa diye söylüyorum, Lavin. Seni hâlâ seviyorum, vazgeçmeyeceğim." Tam yanımdan geçecekken bir an durdu, omuzlarımız birbirine değiyordu. Bir süre birbirimizin tam tersi istikamete bakarken sessiz kaldık. "Yine de üzmesin seni."

Yanımdan geçti ve olduğum yerde donmuş bir şekilde boşluğa baktım. Onun gidişini izlemeye hâlim olmadığından bir süre hareketsiz kaldım. Bir patırtı duymamla irkilmem bir oldu ve o tanıdık ses zihnimde bir cam gibi patladı; parçaları oluşturan kelimeler aklımın odalarına dağıldı.

"Sen bir kez kovulmaktan anlamıyor musun yavşak?" Bu soru kafamın içinde bir süre çınladı. Hızla sesin geldiği yöne döndüğümde Kartal'ın, Özay'ı yakasından tutarak kafeteryanın tezgâhına yasladığını gördüm.

Özay ifadesiz bir yüzle Kartal'a bakıyordu, Kartal'ın yüzündeyse saf bir öfke, nefret vardı.

Panikle, "Kartal!" diye bağırarak onlara doğru ilerlemeye başladığımda kalabalık etraflarına toplanmıştı. İri bir öğrenci Kartal'ı kollarından tutarak Özay'dan uzaklaştırmaya çalışırken Özay hâlâ ifadesizdi, kaşlarını bile çatmamıştı, bomboş gözlerle Kartal'a bakıyordu.

"Seni burada görmeyeceğim lan, beni anlıyor musun?" diye bağırdı Kartal. Onu yakalayıp sıkıca tutan iri adamı dirseğiyle vurarak etkisiz hâle getirip tekrar Özay'ı yakaladı ve Özay onu bileklerinden tutup itmeye çalıştı. "Seni onun etrafında görmeyeceğim. İndir o elini, götüne sokarım senin. Sürahi gibi gezdiririm lan seni burada, anladın mı?"

"Eline koluna sahip çık," dedi Özay. "Ne yaptığını sanıyorsun? Eşkıya mı sanıyorsun sen kendini?"

"Evet lan, sanıyorum. Sanıyorum amına koyduğum, sanıyorum, oldu mu?" Kartal'ın göğsüne elimi bastırarak onu itip aralarına girdim. Hiddetle kabarıp inen göğsü elimi kıracak gibi zorlamıştı. Öfkesi o kadar hakikiydi ki iliklerimden geçen ürpertiyi durduramadım. "Seni Lavin'in etrafında görmeyeceğim. İstemiyorum, anladın mı? Olmayacaksın."

"Görmemen için kör olman gerek," dedi Özay meydan okuyarak. Ona doğru dönüp dehşet içinde yüzüne baktım ama bana değil, ona saldırmak için iki dev cüsseli adamı püskürtmüş Kartal'a bakıyordu. "Ne yaparsan yap, ben Lavin'in etrafında olacağım."

"Sikimi olursun! Öldürürüm lan seni, sen benim neler yapabileceğimi bilmiyor olabilirsin ama sana neler yapabileceğimi bir bir değil, tek seferde gösteririm, bitiririm seni. Ona yaklaşmayacaksın."

Kartal'ı sertçe itmemle bana çevrilen altın rengi gözleri bir an duruldu, tekrar Özay'a döndüğündeyse gözleri yeniden ateş hattıydı. İki öğrenci Kartal'ı çekerek uzaklaştırmaya çalıştığında Kartal direnmedi ama Özay'ın diğer elindeki gülü gördüğünde bir an için gözlerini yumdu, çok kısa bir andı ama o kısa an, olacakların fragmanı gibiydi ve hiç de kısa gelmemişti. Gözlerini açtığında artık altın rengi gözleri

alev rengindeydi, birkaç saniye içinde onu tutan iki adamın da elinden kurtuldu ve o saniyeler birbirini takip edemeden Özay'ın yüzünün tam ortasına kafa attı.

Kafeteryadaki kızların çığlıkları her yanı sardığında ağzım açık bir hâlde Kartal'a bakıyordum. Özay'ın elindeki gül yere düşmüş, başı geriye doğru gitmişti. Kartal, Özay'ı yakasından tutarak kendine çekecekken Emir onu kollarından tutarak geriye çekti ve Özay'ın kan akan burnunu çekerek Kartal'a baktığını gördüm. Elinin tersiyle kanı silerken gözlerinde öfke vardı.

Cenk, Kartal'ın yanına ulaşmadan önce Özay, "Bana tercih ettiğin şu adama bak," diye fısıldadı. Bu cümlesini benim haricimde duyan sadece Kartal ve Emir'di. Cümlesi Kartal'la gözlerimizin buluşmasına neden oldu.

"Kartal, ne yapıyorsun?" diye bağırdım öfkeyle.

Cenk ile Emir onu resmen sürükleyerek masalardan birine doğru götürürken Cenk, "Özay, gitsene! Delirdi bu!" diye bağırıyordu.

Suphi, Özay'ı omzundan tutarak, "Yürü dostum," dedi, "olay daha fazla büyümesin."

"Kuzenine karşı çok korumacısın, Kartal," dedi Özay keskin bir sesle. O an, saklayamadığım bir öfkeyle Özay'a baktığım andı. "Bu kadar korumacı olman hiç normal değil." Suphi gergin gözlerle önce bana, sonra Özay'a baktıktan sonra Özay'ı kolundan tutarak kafeteryanın dışına doğru çekip onu bizden uzaklaştırmaya başladı.

Yaşanan o birkaç dakikalık arbede herkesin etrafımıza toplanmasına neden olmuştu. Emir, Kartal'ı zorlayarak taburelerden birine oturtsa da Kartal ters bir şekilde Emir'in elini itiyor, hırıltılı nefesler alarak küfürler savuruyordu. Ellerim buz tutmuştu, yere düşen beyaz güle, ardından Kartal'a doğru baktım. Öfkeden deliye dönmüş gibi görünüyordu, sanki onu şimdi bıraksalar hiç vakit kaybetmeden Özay'ı bulmak için yerinden fırlayacak ve daha kanlı bir kavga başlayacaktı.

Cenk agresif bir tavırla, "Car car ne bağırıyorsunuz kız? Tamam, herkes sizin ne kadar narin, kırılgan olduğunuzu düşündü şu an. Dağılın be, bitti kavga. Hadi ablacığım, dağılın!" diye bağırdı uğultu yükselen kalabalığa doğru.

İçimdeki öfkeyi dengeye soktuğum anda masaya doğru ilerleyip Kartal'ın önünde durdum, göğsü aldığı nefeslerle sık sık inip kalkıyor-

du. Bana değil, yere bakıyordu. Kaşları çatıktı ve gözlerindeki ateş hâlâ yanıyordu. Bir şeyler söylemek istedim ama bu olmadı, kelimeler bir diken olup dilimin etrafında büyüdü.

"Eve gidelim mi?" Sorum kafasını kaldırıp bana bakmasına neden oldu. Bana sert gözlerle bakması anlık tek kaşımı kaldırmama neden oldu ama sonra yüzü bir nebze de olsa yumuşadı. Başını iki yana sallayarak gözlerini yeniden yere indirdi. "Kartal, eve gidelim," dediğimde kafasını tekrar kaldırdı ve bana baktı, bu kez gözleri daha sert bakıyordu ama sessizliği, sert gözlerinden bile ağır cümlelerle dolu gibiydi. Kaşlarım benim elimde olmadan sertçe çatıldı, Kartal bunu pek umursamadan bana dik dik bakmaya devam etti.

"Lavin, üstüne gitmesen mi?" diye sordu Cenk sessizce. "Boğa gibi bakıyor."

"O yavşağın evladına söyleyin," dedi Kartal gözlerimin içine bakarak ama benimle değil, Emir ve Cenk ile konuştuğunu biliyordum. "Onu bir daha Lavin'in etrafında görürsem, öldürene dek bırakmam."

Kartal aniden oturduğu yerden kalkınca kalabalık uğultuyu keserek bize doğru döndü. Bar taburesi yere devrildiğinde çıkan tangırtı birkaç kişinin irkilmesine neden oldu. Bense gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes alarak geri açtım ve sakinliğimi kaybetmemek için tırnaklarımı avucumun içine bastırdım. Kartal kimseye bakmadan kafeteryanın çıkışına yürümeye başladığında kalabalık dağılmaya başlamıştı ama ben olduğum yerde dikilmeye devam ediyordum.

"Gidip sakinleştirsen iyi olurdu sanki," dedi Cenk ikilemde kalmış gibi. "Suphi, Özay'ı uzaklaştırmıştır ama Özay tekrar çıkıp gelirse ortalık çok karışacak."

Güvenliğin elinde telsizle, "Burada neler oluyor?" diye sertçe sorarak kafeteryadan içeri girdiğini gördüm, daha sonra her şeyi yok sayarak hızla kafeteryanın çıkışına yönelip koridora çıktım. Kartal çoktan koridorun sonuna ulaşmıştı bile. Arkasında ateşten bir iz bırakıyor, tüm koridor onun öfkesiyle büyüyen alevlere teslim olmuş, âdeta yanıyordu.

"Beklesene," dedim önce duymayacağını bile bile. Daha sonra hızlı adımlarla onu takip etmeye başlayarak, "Beni bekle!" diye bağırdım öfkeyle.

"Lavin, şimdi değil," dedi elini havaya kaldırıp adımlarını hızlandırırken. "Beni biraz sal, tamam mı?"

"Salayım da gidip birinin ağzını burnunu kır, değil mi?" Başımı iki yana sallayarak koşmaya başladığımda yanımdan geçen kısa saçlı bir kıza çarptım, kız bana öfkeyle döndü ama karşılık dahi vermedim. Kartal araya saptığı an daha da hızlanıp onu diğer koridorun yarısına ulaşamamışken yakaladım ve bileğinden kavrayarak kendime doğru çevirdim. Burnundan verdiği sert nefes yüzüme rüzgâr gibi çarparken, "Beklesene," dedim dişlerimin arasından. "Bu da neyin nesi?"

"Ne neyin nesi?" diye sordu ters ters.

"Ne tersliyorsun?" diye sordum tıslar gibi. Bana böyle davranma hakkına sahip değildi. Öfkesini hemen dizginlese iyi ederdi.

"Seni terslemiyorum," dedi dişlerinin arasından. "Sakinleşmek için senden uzaklaşıyorum çünkü seni incitmek istemiyorum. Başkasına duyduğum öfkeyi sana yansıtmak istemiyorum, anladın mı?" Yüzüme âdeta kükrer gibi sorduğu soru bir adım geri çekilip çatık kaşlarla ona bakmama neden oldu. Bir yanım ona hak verdi, bir yanım hak verdiğim için yenilmiş hissederek bana savaş açtı. "Lavin, bana şöyle bakmayı kes. Sadece uzaklaşıyorum."

"Benden mi?"

"Öfkemden," dedi.

"Ona vurdun," diye fısıldadım. "Buna gerek yoktu."

"Ne?" Tek kaşını kaldırdı. "Buna gerek yoktu, öyle mi? O gülü neden yanında taşıyordu? Sana vermek için. Doğum gününü kutlamaya geldi, değil mi?"

"Bu öfkeye gerek yok," diyebildim.

"Sorularıma cevap vermedin. Beyaz gülü senin için getirdi, doğum gününü kutlamak için."

"Deliye dönmüş gibi görünüyorsun," dedim sabırla.

"Çünkü döndüm!" diye bağırdı yüzüme doğru. İrkilsem de geri adım atmadım. "Ne kadar deliye döndüğümü gördüğünü mü sanıyorsun? O hiçbir şeydi," diye tısladı. Özay'ın onun üzerindeki etkisine şaşırmak istedim ama şaşıramadım, sanki içinde bir yerlerde yok edemediği o kıskançlık onu parçalara ayırıyordu. "O gülü onun götüne sokmadığıma dua etsin."

"Herkes oradaydı, kafeteryadaydı," dedim. "Üstelik Özay ona vurmanı hak edecek bir şey yapmadı. Cevabını aldı ve gidiyordu. Nasıl ona öyle vursun? Nasıl insanların önünde öyle pervasız davranabilirsin?"

İçimden bir ses, *"Seni bu kadar mı kör ediyorum, bu kadar mı dikkatini, iradeni parçalara ayırıyorum?"* diye sızlandı vicdan azabıyla.

"Kimse sikimde değil benim," dedi Kartal. "Karşıma geçip ona vurduğum için bana hesap mı soracaksın? Tamam."

"Her şeyi tehlikeye atıyorsun."

"Seni kaybetmeyeceğim," dedi sert bir sesle. "Gerekirse hepsine kim olduğumu anlatırım. Benim kim olduğumu bilmeleri bir şeyi değiştirmez, bu savaşı ben kazanacağım. Ve ben bu savaşı kazanırken seni kaybetmeyeceğim. Seni kaybetmeyeceğim." Başını iki yana sallarken sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Seni kaybetmeyeceğim."

"Bu gidişle her şeyi kaybedeceksin," diye fısıldadım, bir an irkildi. Tam yanından geçerken omzumu bilerek sertçe omzuna çarpıp konuştum. "İradeni etkiliyorsam, olduğun adamı bu kadar etkiliyorsam, bir noktadan sonra olmamayı da öğrenirim, Alaşan."

Bazı aşkların çok büyük kötülüklere gebe kalacağını düşünürdüm. Bazı aşklar, bazı savaşların kazanılmasına engel olurdu. Ben içimdeki bu duygunun onu yok etmesini değil, onu var etmesini istiyordum. Geri dönüp ona bakmak istedim ama yapamadım. Cümlemi geri almak istedim ama bunu da yapamadım. Birdenbire ağzımdan çıkıp gitmişti.

"Lavin." Bana doğru döndüğünü hissettim. "Lavin! Ne diyorsun amına koyayım şimdi tam olarak ya?" Kaşlarımı çatıp adımlarımı hızlandırdım. "Ne biçim laflar onlar tam olarak şu an ya?" Arkamdan hızla geldiğini hissettiğimde dönüp ona dik dik baktım. "Ulan dur bir, ne biçim bir laf o? O cümleni bir geri al hemen. Ne demek olmamak falan, ne diyorsun şu an sen?"

"Dediğimi duydun," dedim sertçe.

"Lan farkında mısın, o ibnenin evladı sana gül verdi, ben onu gül ağacı diye bahçeme dikip her gün üstüne işesem haklı değil miyim şimdi? Nasıl yani ya?" Beni tutup kendine doğru çevirdi. "Geri alır mısın o lafı? Bak bana ikinci bir sinir dalgası geliyor, giderim onu olduğu yere gömerim."

"Birden tatlılık mı yapmaya başladın sen?"

"Elim ayağım buz kesti kızım, geri al şu lafı. Şap diye öperim seni herkesin içinde, yemin ederim yaparım bak. Lavin, geri al şu lafı."

Gözlerimi yüzüne diktim.

"Yemin ederim öperim seni," diye tehdit etti. "Dengemi bozuyormuş. Ulan sen benim dengemsin."

"Benim yüzümden birine kafa göz daldın, Kartal," diye homurdandım.

"Ne yapsaydım? Gidip yanaklarından öpüp, of be ne güzel gül getirmiş sevgilime dedikten sonra kantinden bir kalemtıraş alıp boynuzlarımı mı sivriltseydim?"

"İnsanların içinde yaptın, zaten tuhaf görünüyoruz," dediğimde gözlerini devirdi.

"Seni kıskandığımı düşünmeleri çok normal olur. Bir kuzen bir kuzeni kıskanabilir." Beni bileğimden yakalayıp koridorun kenarına çekerek sırtımı duvara yasladı. "Şimdi seni öpsem, yarattığım bu oyunu yok etsem, ne yapabilirler? İki gün konuşurlar, üçüncü gün alışırlar. Ama bir kadının, geçmişimde var olmuş bir kadının doğum günümde bana hediye getirmesini nasıl karşılardın bunu merak ediyorum." O kadar öfke yüklüyken nasıl bu kadar sakin konuşabiliyordu anlayamamıştım ama verdiği örnek aniden damarlarımda kan değil de ateş dolaşmaya başlamasına neden oldu. "Hâlâ küçük bir kızsın, birimizin bu tür krizleri yönetmesi gerek. Öfkeli olan bendim, başkaldırıp gitmeye çalışan da sendin. Muhtemelen söylediğin şeye ikinci saniyesinde pişman oldun. Böyle zamanlarda birimizin diğerimizi alttan alması gerek, eğer senin olgun bir kadın olduğuna inansaydım ve bu cümleden biraz olsun pişmanlık duymadığını düşünseydim, senin için ölsem bile gitmene izin verirdim. Ama o cümleyi söylediğin andan itibaren duyduğun pişmanlığı biliyorum. Biri seni alttan almak zorunda. Hayatımın her evresinde alttan alınan kişi oldum ve bilmeni istiyorum ki hayatımın bundan sonraki her evresinde senin için, sadece seni alttan alan kişi olurum." Yutkundum. "Anladın mı yavrum?"

Homurdanarak başka yöne baktım ve başımı salladım.

"Tamam ama Özay Göt konusunda alttan alan kişi olmam, onu altıma alıp öldürene kadar döverim, bu konuda netim. O antilop senin etrafında olmayacak, Lavin."

"Ayı," diyebildim.

Evet, öyleyim." Yavaşça geri çekilirken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Alttan alan bir ayıyım." Sessizce yüzüne bakmaya devam ettim. Yanağımı yavaşça okşayıp etrafına bakındı, sonra benden tamamen uzaklaşarak, "Dışarıda bir sigara içeceğim," dedi. Başımı salladım, dilimi dişleyip duruyordum.

20

Çantamı arabanın arka koltuğuna koyarken Kartal büyük bir dikkatle beni izliyordu. Gözlerimi kaldırıp ona baktığım anda tek kaşını kaldırdı, elinde tuttuğu sigarayı yere attı. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Cenk ile kahve içeceğim."

"Hafta sonu içmeyecek miydiniz?"

"Küçük kız kardeşi de olacak," dediğimde bir an sessizce gözlerini benden uzaklaştırarak okulun bahçesine doğru dalgın gözlerle baktı. "O yüzden bugün müsaitlermiş, biraz evvel söyledi." Paltomu üzerime geçirdim.

"Nerede içeceksiniz? Ben bırakayım seni," dedi, bir an reddetmek istedim ama sonra sadece başımı sallayarak bunu onayladım.

"Cenk'in sık sık gittiği bir kafe varmış sanırım, kardeşi oranın pastalarını çok seviyormuş," dedim durgun bir sesle.

"Kardeşi hastaydı sanırım," dedi emniyet kemerini bağlarken.

"Öyle."

Yol boyunca konuşmadık. Kar taneleri yeryüzünü ziyaret etmeye devam ediyordu. Başımı soğuk cama yasladım ve yol kenarındaki ağaçların üzerime yıkılır gibi bana doğru gelişini, daha sonra arkamda kalışını sakin gözlerle izlemeye başladım. Torpido gözündeki kutuda ne olduğunu merak ediyordum ama sormak istemiyordum, o kutuyu bana vereceği ânın gelmesini bekliyordum. Bugün yaşananlardan sonra aramızda bir soğukluk elbette olacaktı, belki birkaç günü birbirimize surat yaparak geçirirdik, bilmiyordum. Verdiğim nefes aracın camına önümdeki tüm görüntüyü puslandıracak kadar yoğun bir buğu bıraktığında Kartal'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

Kafenin önüne geldiğimizde, "Seninle içeri gelebilirim ya da istersen burada beklerim," dedi düşünceli bir sesle. "Nasıl istersen yani."

"Kendim dönerim," diye mırıldanıp emniyet kemerimi çözdüm.

"Tamam," dedi sadece.

Araçtan inip kapıyı kapatırken ona bakmadım. Kartal'ın aracı ben kafeye girene dek yolun kenarında durdu. Beni izlediğini hissedebiliyordum. Cenk okuldan bizden önce ayrılmıştı, buluşmamıza yaklaşık on beş dakika kadar vardı ama arabada bizi yutan sessizliğin ortasında duracağıma burada yalnız kalıp kafamı dinlemek daha mantıklı gelmişti.

Cam kenarındaki masaya ilerledim. Ahşap masanın etrafında kahverengi deri koltuklar vardı, cam kenarına iyice yaklaşarak oturup gözlerimi camdan dışarıya çevirdim çünkü bir garsonla göz göze gelmek istemiyordum. Cenk gelene dek beni yok saysalar ne iyi olurdu. Cüzdanım paltomun cebindeydi, bugün beni idare edebilecek kadar param vardı, yani hesabı ödedikten sonra taksiye binip eve dönebilirdim, o yüzden içim daha rahattı.

Kafenin karşısında beyaz bir Range Rover durdu. Aracın içinden önce Cenk, sonra da sırtında pembe çantası olan pembe saçlı küçük bir kız çocuğu indi. Küçük kız, Cenk'in elini tuttu ve birlikte gülüşerek karşıdan karşıya geçtiler. Tam o sırada uzun boylu, zayıf bir garson, "Ne alırsınız efendim?" diye sordu.

Sıcak bir gülümsemeyle garsona doğru döndüm. "Arkadaşım geliyor, birazdan sipariş versem olur mu?" diye sordum nazik bir sesle.

"Tabii ki."

Birkaç saniye sonra Cenk ile Ceylin kafenin içindeydi. Cenk bana el sallayınca Ceylin iri, ela gözlerini kaldırarak olduğum masaya doğru baktı. Beni tanımıyor olmasına rağmen beyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsedi ve pembe peruğunu geriye atıp uğur böcekli küpelerini görmemi sağladı.

"Seni çok bekletmedik, değil mi?" diye sordu Cenk tam karşıma oturup biraz kayarak Ceylin'i de yanına çekerken. "Ceylin, bak bu benim arkadaşım Lavin. Sen hep yakın kız arkadaşlarımla tanışmak isterdin, bu kez arkadaşım seninle tanışmak istedi."

Ceylin, "Merhaba, Lavin," dedi hayat dolu bir gülümsemeyle. Pembe peruğunun yüzüne doğru düşen iki teli ince bir örgüden oluşuyor-

du. Saçlarının içinde rengârenk boncuklar vardı. Boğazlı, krem rengi bir kazak giymişti, kazağın kol kısmını yukarı sıyırdığı için rengârenk bileklikleri görebiliyordum. "Ben Ceylin."

"Memnun oldum, Ceylin," dedim ve ellerimi masanın üzerine koydum. O an Cenk kaşlarını çatarak ellerime baktı. Benden beklenmeyecek bir sıcaklıkla ellerimi Ceylin'in bileklerine yaklaştırıp, "Bileklikleri ne kadar güzel," diye mırıldandım. "Bakabilir miyim?"

"Sevdin mi gerçekten?" İri, ela gözleri merakla parlıyordu. Ona gülümsedim.

"Çok güzel görünüyorlar."

"Ben yapıyorum," dedi heyecanlı heyecanlı. Ellerini elimin içine hiç çekinmeden bıraktığında bana duyduğu güven beni öyle derin bir noktadan parçaladı ki sertçe yutkunup Cenk'e baktım, masanın ortasında birleşen ellerimize bakıyordu. Ceylin'in küçük parmakları benim solgun, beyaz ellerimin aksine yaşamın pembeliğini taşıyordu ve tırnakları da simli pembe ojeyle özenli bir şekilde boyanmıştı. "Beğendiysen sana hediye edebilirim."

"Eğer onları çok seviyorsan senden almak istemem," dediğimde başını iki yana salladı.

"Yani evet, çok seviyorum ama sana da çok yakışırdı," dedi. "Hem ben hep yapıyorum. Odamda böyle bir kutu var." Gülümsedi. "Hastanedeki çocuklara da dağıtıyorum hep. Bazıları takmıyor." Gözlerini birleşmiş hâlde masanın üzerinde duran ellerimize indirdi. "Bazıları aldıkları kemoterapiden dolayı biraz hassas, o yüzden bileklikleri sevmiyorlar. Belki de çektikleri acı yüzünden duvara atıp boncuklarını parçalıyorlar," dedi. Yutkunmak istedim, bu o an için mümkün değildi. "Olsun, bir gün hepsinin bileğinde benim yaptığım bileklikler olacak."

"Benim de bileğimde bir tane olsun çok isterim," dedim. "Hem biliyor musun, bugün benim doğum günüm." Gülümsedim. "Bileklığini hediye olarak kabul edebilirim. Belki onların da doğum günlerinde hediye etsen kabul ederler."

"İyi ki doğdun, Lavin," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Elini elimden çekti ve bileğindeki beyaz boncuktan bilekliği çıkarıp, "Beyaz sana çok yakışır," diye devam etti sözüne. "Değil mi abi?"

"Evet," dedi Cenk gülümseyip elini Ceylin'in elinin üzerine koyarak. "Lavin'e beyaz çok yakışıyor, artık Ceylin ve Lavin beyaz uğur

böceklerim." Cenk'in kurduğu cümlenin köküne yerleşmiş şefkat, gözlerimi bir süreliğine kapalı tutmak istememe neden oldu. Ceylin kıkırdıyor, abisinin göğsüne yaslanarak bir şeyler anlatıyordu.

İlk fark ettiğim, hafta sonları tüm yaşıtları eğlenirken, bir filme giderken, eğlenceli ya da sıkıcı ama normal olan şeyler yaparken onun kemoterapi gördüğüydü. Ceylin ile ilgili ilk izlenimim, bu hayata sıkı sıkıya bağlandığı ipleri olmasıydı. Belki o ipler çürümüştü, belki incecik duruyor, kopmak için an kolluyordu ama Ceylin o ipleri öyle sıkı kavramıştı ki koparsa da vazgeçtiği için değil, yenildiği için değil, savaştığı için değil, kopması gerektiği için kopacaktı.

Şehre ölümü hatırlatan kar taneleri dökülmeye devam etti. Ceylin anlattı, ben onu dinledim. Yüzündeki insanın içine bir ışık gibi dolan hayat dolu gülümsemesiyle beni mest etmişti. Sanki dünyaya olan tüm kırgınlığını gülümsemesine sığdırmıştı.

İkinci pasta dilimini istediğinde Cenk gülümseyip garsona eliyle işaret yaptı ama Ceylin, "Lütfen dur," dedi abisine. "Gidip kendim seçmek istiyorum. Hem çok yorulmuş olmalı, durmadan bir o masaya bir bu masaya koşturup duruyor. Diğer arkadaşı izinli herhâlde."

İyilik ve kötülük damarlarda dolaşan kan gibiydi. Kan grupları nasıl insanları birbirinden ayırıyorsa, iyilik ve kötülük de birbirine çok benzer görünüme sahip olsa da insanları birbirinden ayıran özelliklerinden biri hâline geliyordu. Ceylin iyiydi, kalbi yaşadıkları yüzünden olsun ya da olmasın, hâlâ bir çocuk olduğu için olsun ya da olmasın iyiydi. Masumiyeti izledim, masumiyet masadan yavaşça kalktı, garsona içten bir gülümsemeyle baktı, ağır adımlarla bizden uzaklaşmaya başladı.

"Onu bir kulede saklamış olmalısın," dediğimde Cenk gözlerini nihayet kardeşinden ayırıp bana çevirmişti. "Masumiyeti ve iyi kalbi... Farklı."

"Ben her şeyin negatifiysem Ceylin de her şeyin pozitifi," dedi Cenk, yüzünde gururlu bir gülümseme belirmişti. "Seni çok sevdi."

"Ben de onu çok sevdim."

Cenk şaşkın şaşkın yüzüme baktıktan sonra, "Tuhaf bir insansın," dedi. "Suratsızın tekisin ama kız çocuklarının seni çok sevdiğine yemin edebilirim."

Severdi. Beni en çok kız çocukları severdi.

Ben içime bir kız çocuğu koymuştum.

Ben bir kız çocuğunu bir süre önce gömmüştüm.

Bir kız çocuğu benim en yakın arkadaşımdı, sırdaşımdı, dostumdu, kimsemdi, kimsesizliğimdi, bir şeyimdi, bazen her şeyimdi.

"Tatlı şeyler yemesinde bir sorun yok mu?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Ara sıra küçük kaçamaklar yapmasına izin veriliyor," dedi Cenk. Gözlerimi yarım saattir önümde duran kahve fincanına indirdiğimde Cenk, "Kartal'dan bahset," dedi ve irkilerek kafamı kaldırıp ona baktım. "Hadi ama," dedi karın ışığıyla cam gibi görünen gözlerini devirerek. "Bana anlatabilirsin. Aranızda bir şey olduğu bariz ortada."

"Biz kuze-"

"Yani, tabii bu bayağı etik dışı geliyor," diyerek böldü lafımı. "Ama gördüğüm gerçeği nasıl yok sayabilirim ki? Benden mi çekiniyorsun?"

Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden sustum.

"Pekâlâ," dedi kollarını masanın üzerine koyarken. "Ben zaten eminim, kafeteryada oturduğumuz günden beri kafamda tek bir soru işareti dahi yok. Bugün emin olduğum o sözleşmenin altı Kartal tarafından imzalandı. Özay'a kıskanç bir kuzen olarak değil, Özay'a kıskanç bir sevgili gibi saldırdı cicim."

"Bak..."

"Lavin, seni şu âna dek hiçbir arkadaşımla aynı masaya oturtmadığım, benim için dünyalara bedel olan bir kızla aynı masada oturtuyorum," dediğinde gözlerinde uyarı vardı. Gücenmiş gibi bakıyordu. "Aranızda bir şey var, bu çok ortada."

"Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum."

"Özay da biliyor, değil mi? İma yaptı," dedi düşünceli bir sesle. "Nereden baksan boka sarmış. Özay'ı çok severim, o dönem seni hep düşündü, senin varlığını kimseden gizlememişti ama öte yandan Kartal..." Sessiz kaldı. "Yani tabii herkesten onay alamazsınız, alınamayabilir, tuhaf karşılayanlar hep olacak. Sen onun halasının kızıydın sanırım? Ya da amcasının mıydı?" Cevap vermedim, kafamı toparlayamıyordum. "Annem ve babam da kuzen sayılırdı," dediğinde irkilerek ona baktım. "Babamın kuzeninin kızı annem. Dehşet verici geliyor kulağa biraz," diye mırıldandı. "Aman neyse ne. Benden çekinme. Tamamen doğru bulduğumu söyleyemem ama ortada olan gerçeği de değiştiremem."

Yıllar sonra bir daha onu görecek miydim? Cenk ile bir gün son defa karşılaşmış olacaktık, bir gün onun geçmişinde var olmuş, sonra da hiç ummadığı anda yok olmuş bir Lavin olarak kalacaktım. Belki bir süre sonra beni hiç hatırlamayacaktı. Yine de o an ona yalan söylemek istemediğimi hissettim.

Dudaklarım araladığında bir patırtı duyuldu, ardından masalara yayılmış kalabalığın uğultusu bir yıldırım gibi kafenin içine düştü. Cenk'in dikkati dağıldı, gözleri yüzümden yavaşça sıyrılıp geçerken benim gözlerim de onunkileri takip etti. Kadrajıma önce pembe saçlar girdi, sonra o pembe saçların ortasında yatan küçük bedeni gördüm ve birkaç boncuk yuvarlanarak kafenin masalarından birinin altına gitti. Cenk masayı devirerek kalkarken ben de panikle oturduğum yerden kalktım. Kalabalığı iterek geçip yere eğilmesiyle tuttuğum nefes zamana yayıldı.

Cenk kardeşini kucaklarken, "Arabam, lanet olsun!" dedi, ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafına baktı. Hızla masaya dönüp Ceylin'in çantasını aldım ve onlara doğru koştum. Cenk hâlâ ne yapacağını bilmez hâlde kucağında kız kardeşiyle kalabalığa bakarken, "Ne duruyorsun?" diye bağırdım dehşet içinde. "Yürü, Cenk!"

Cenk ne yaptığını bilmez hâldeydi. Aracın önüne geldiğimizde cebinden cipin anahtarını çıkarıp kilidi kaldırdım ve Cenk kucağında kardeşiyle arka koltuğa yerleşirken, "Lütfen sen kullan," dedi bana. Sürücü koltuğuna geçip emniyet kemerini hızla takmamla cipi çalıştırmam bir oldu. Arka koltuğa kolumu yaslayarak arkama baktım ve aracı hızla park hâlinde durduğu yerden çıkarırken paniği bir köşeye bıraktım.

Aracın belli aralıklarla verdiği sinyal seslerini duymazlıktan gelerek caddeye çıktığımda Cenk, "Devam et," dedi, "bu yoldan dümdüz gidelim lütfen. Bu kafe hastaneye en yakın kafeydi." Pembe peruğu çıkarıp bir kenara attı, saçları tıraş edilmiş Ceylin'in bir melek gibi uzandığını gördüm. Cenk durmadan kız kardeşinin omuzlarını öpüyor, iyi olup olmadığını anlamak ister gibi kulağını Ceylin'in kalbine yaslıyordu.

Hastane, kafeye sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Hastanenin bahçesine cipi neredeyse korkuluklara çarpacak kadar büyük bir hızla soktuğumda acil servisin önünde duran ve sadece doktorlardan oluşan kalabalığın gözleri araca çevrildi. Beyaz önlüklü, uzun boylu bir

adamın bize doğru koştuğunu gördüm ve Cenk'in aracın arka kapısını açmasıyla kar soğuğu cipin içini doldurdu.

"Ceylin," dedi Cenk kucağında kardeşiyle cipten inerken. "Ceylin Ayyıldız. Burada tedavi görüyor, birden yığılıp kaldı."

"Sakin olun, Cenk Bey," dedi doktor, Cenk'i tanıyordu. Sedye gürültülü bir şekilde kaldırımda ilerlemeye başladı. Biraz sonra artık beyaz koridordaydık, Ceylin'in üzerinde uzandığı demir sedye büyük bir gürültüyle koridorun zemininde kayarak ilerliyor, doktorlar telaşlı bir şekilde bakışıyorlardı. Anlam katamadığım kelimelerle dolu hararetli bir konuşmanın ortasındaydılar.

İnsan korkmayı bıraktığı anda kaderin kollarına teslim ederdi kendini. Cenk hem korkuyor hem de aynı anda kaderin kollarında uzanıyor gibi görünüyordu. Ceylin'i iki yana ayrılmış beyaz kapıdan içeri soktuklarında iri bir güvenlik Cenk'i göğsünden iterek, "Siz değil, lütfen," dedi uyarıcı bir tonlamayla.

Cenk'in bir hastanenin acil servisinin kapısında birdenbire on yıl yaşlandığı anı izlerken ölümün ne kadar yakında durduğunu bir defa daha anlamıştım. O an ölüm gelirdi ve zaman dururdu, kalp dururdu; sen öylece dururdun.

Cenk ellerini sarı saçlarının arasına kaydırıp, "Bunu istemiyorum," diye inledi. Omuzları sarsıldı, ona doğru bir adım attım. "Gözümün önünde tükenmesini istemiyorum. O tükenirken yanında öylece durup hiçbir şey yapamadan onun tükenişini izlemek istemiyorum." Saçlarını çekiştirdi ve sonra kollarını çaresizlikle indirdi. "Bu yolda nasıl yürüneceğini öğrenmedim, bir hastalıkla nasıl başa çıkılır bilmiyorum. Bana binlerce, milyonlarca insan getirsinler, hepsiyle başa çıkabilirim çünkü insanlarla başa çıkmayı yine insanlardan öğrendim. Ama ben hiç hasta olmadım ki. Hastalıkla başa çıkmayı hasta olmadan nasıl öğrenebilirim?" Burnunu çekip koridorun diğer ucuna doğru yürürken sesi titriyordu. "İnsanlarla başa çıkmak çok kolaymış, bunu öğrendim. Ama ölümle başa çıkılmaz ki."

Ağır adımlarla ona doğru yürüdüm, tam arkasında durup elimi sırtına koydum. "İyi olacak."

"Olmak zorunda. Aksini düşünemem. İyi olmalı. Bir kez iyi olmayacağını düşündüm. Bir daha düşünemem. Bu sefer ölürmüşüm gibi hissediyorum."

Avucumu sırtına daha sert bastırıp, "İyi olacak," diye direttim. "Ceylin iyi olacak." Başını salladı ama dönüp bana bakmadı. Derin bir nefes aldım.

Kapı açıldığında içeriden çıkan doktor, "Bugün biraz yorgun düşmüş," dedi. "Sanırım eğlenceli bir gün geçirmişti." Duyduklarımla beraber elimi yavaşça Cenk'in sırtından ayırıp doktora doğru döndüm. Otuzlu yaşlarının başında, uzun boylu bir adamdı. Yüzündeki solgun gülümsemeden anladığım kadarıyla Ceylin'in durumunu biliyor, hatta onunla yakından ilgileniyordu. "Her şey yolunda, Cenk Bey. Biraz istirahat etse iyi olacak."

Cenk duraksayıp omzunun üzerinden doktora doğru baktı. "İyi mi?"

"Evet. Hatta kendisine geldi. Size söylemiştim, heyecandan uzak durması gerekiyor."

"O sadece bir çocuk, heyecanlanmadan nasıl çocuk olabilir ki?"

"Canlı bir çocuk olsun istiyorsunuz," dedi doktor parçalanmış bir sesle. "Bu heyecandan daha önemli. Hatta çocuk olmasından bile daha önemli. Löseminin bu evresinde olabildiğince az yorulmalı."

Cenk sustu, o an için sanki zaman da Cenk ile beraber susmuştu. Konuşulabilecek her şey, var olabilecek her detay kalbindeki kedere karışarak kaybolmuştu.

Cenk'in sessizliği doktorun, "Birazdan yanına girebilirsiniz," demesiyle sonlandı. "Ama bence pembe peruğunu getirin, tamamen kendisine geldiğinde peruğunu isteyecek. Biliyorsunuz, Ceylin pembe saçları konusunda biraz hassas."

"Evet," dedi Cenk bir çocuk gibi. "Hemen getiriyorum."

Cenk yanımdan geçip giderken bir an algılayamadığım için arkasından bakakaldım. Doktorun gözleri yüzüme çevrildi, bana sorgulayıcı bir bakış attı ama karşılığını alamadı. Sırtımı doktora dönerek Cenk'in arkasından ilerlemeye başladım. O cipten peruğunu alırken ben de titreyen ellerimi paltomun kumaşına sürterek ısıtmaya çalışıyordum. Bedenim buz kesmişti. Dışarıdan bakan biri soğukkanlı genç bir kadın görebilirdi ama zihnimdeki kelimeleri var eden yazarın elleri titriyordu.

Pembe peruğu parmaklarıyla düzelttikten sonra bana uzattı, gözlerine bakmadan peruğu aldım ve çantadan iki peruk daha çıkarıp, "Onun için takar mısın?" diye sordu. Soruyu sorarken bana değil, elim-

deki pembe peruğa bakıyordu. Elindeki biri mavi, biri beyaz peruğa bakarken başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden hızla hastanenin içine girdi.

Koridoru aştık ve tuvaletlerin önünde durduk. Erkekler tuvaletine girdiğini gördüğümde başta duraksadım, daha sonra çekinerek etrafıma bakınıp arkasından tuvalete girdim. Cenk peruklardan birini tezgâha koydu ve elindeki beyaz, küt perukla bana doğru döndü. Sanki aramızda sessizliğin var ettiği bir alfabe varmış gibi ne demek istediğini anladım ve tam önünde durdum. Ben pembe peruğu sıkı sıkı tutarken Cenk saçlarımı bir lastikle topladı ve beyaz peruğu yavaşça kafamın üzerine yerleştirdi.

Peruğu tam olarak düzeltmeden geri çekilerek mavi peruğa uzandı. Ellerinin titrediğini görebiliyordum, bunu görmek çok farklıydı, Cenk'i bu hâlde görmek beklenmedikti. Mavi peruğu kafasına geçirirken bir an duraksadı, bir elini indirip lavabonun beyaz tezgâhına yasladı ve göğsünü parçalayacak cinsten derin, sesli bir nefesi içine doldurdu.

"Biliyor musun?" diye sordu bana peruğu tek eliyle düzeltip diğer eliyle tezgâha tutunurken. Sanki düşmekten korkuyordu. "Ölüm asla veda etmene izin vermez."

Anlamak, sanmaktan daha acıydı. Gözlerimi aynaya çevirdim çünkü Cenk'e bakacak gücü bulamadım. Ruhumda o güç yoktu, ruhum bir boşlukta yardım çığlıkları atıp duruyordu ama bunu kimseye duyuramıyordu.

"Ona veda edememekten korkuyordum, şimdi ise biliyorum. Bildiğin zaman sandığın zamandan daha az korkuyorsun ama daha çok parçalanıyorsun." Gözlerim aynadaki yansımasına dokundu ve olduğum yerde donup kaldım. Gözlerinden iki büyük gözyaşı aynı anda akarak yanağına kadar ulaştı, peruğunu düzeltmeyi bırakıp gözyaşlarını avucunun içiyle sertçe sildi. Burnunu çekerken başını iki yana sallıyordu. "Kazanmanın kıyısında durduğunda aslında kaybetmeye daha yakın oluyorsun. Bana bunu kız kardeşim öğretti."

Ne olacağını düşünmeden ona doğru dönüp birkaç adımda tamamen ona ait olan alana girdim. Kollarımı onun bedenine sararken ikinci kez düşünme fırsatım olmadı. Cenk şaşırmadı, bunu tuhaf kar-

şılamadı. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi elini lavabonun tezgâhından çekti ve kollarını boynuma dolarken yüzünü peruğuma gömdü.

"İnsanların önünde beni içten içe çürüten o ışığı açmaktan yoruldum. Ben aslında çok karanlıktayım," diye fısıldadı bir erkek çocuğu gibi ağlarken.

"Umudunu yitirme," diye mırıldandım. "Çok zor biliyorum ama güçlü olmak zorundasın. Hepimiz güçlü olmak zorundayız."

"Güçlü olmaktan yoruldum. Bir köşeye geçip sadece ağlayarak geçmesi için yalvarmak istiyorum," diye hayıflandı. Avucumu yavaşça omzuna koyup omzuna vurdum.

"Yaşadıkların çok acı," diye itiraf ettim. "Ama sen çok güçlüsün."

Cenk'in parmaklarını peruğumun arasında hissettim. Bana daha sıkı sarıldı ve o an için onunla arkadaşlığımızı var eden anlaşmanın altında ikimizin de imzaları belirdi.

"Güçlü olmak istemiyorum. Beni güçlü olmaya zorluyorlar. Ceylin'e veda etmek istemiyorum," dedi. "Öte yandan bir veda şansım bile olmamasından korkuyorum. Bu durumu kaldıramıyorum."

Acıdan paramparça olmuş içime rağmen, "Ama kaldırmak zorundasın," dedim. "Hâlâ bir şansın var, Cenk. Benim hiç olmamıştı."

Cenk irkildi, daha sonra ailemin başına gelenleri hatırlamış olacak ki bana öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin toz parça olacağını sandım. Sarılışına başta tepkisiz kaldım, sonra durumun sadece ailemden ibaret olmadığını hatırladım ve bir defa daha kendi ömrümün orta yerinden parçalara ayrıldığımı hissedip ona sarıldım.

"Bir şansım olsun istiyorum. Ona veda etmek istemiyorum. Ona veda edememek istemiyorum."

Çenesini omzuma yasladığında burnundan verdiği o nefes gözlerimin dolmasına neden oldu ama gözyaşlarını geri ittim. Şu an birinin onunla ağlamasına değil, birinin onu düştüğü yerden kaldırıp yola devam ettirmesine ihtiyacı vardı. Belki o yolda devam etmesini sağlayamazdım ama onu düştüğü yerden kaldırabilirdim. Gerisi ona kalmıştı.

"Şimdi gidip Ceylin'i pembe saçlarına kavuşturacağız," diye mırıldandım.

"Pembe saçlarını çok seviyor."

"Ona çok yakışıyor," diye fısıldadım Cenk'in kollarının arasından çıkarken. "İyi olacaksınız."

"İyi olacağız," dedi, artık gözleri ıslak değildi ama kirpikleri parlıyordu.

"Hadi gidelim."

Cenk'i kız kardeşiyle baş başa bırakıp hastanenin bahçesine indim. Cenk kız kardeşinin peruğunu takarken telefon edip konumumu bildirerek beni almasını istediğim Kartal'ın arabası hastanenin bahçesinden içeriye giriş yapmıştı. Peruğu çıkardığım için kabaran saçlarımı ellerimle düzelttim. Kollarımı çaresizliğimi gizlemeye çalışır gibi bedenime sarıp kararan gökyüzünden düşen kar tanelerine doğru baktım. Araba tam önümde sert bir frenle durdu, saçlarım arabanın rüzgârıyla savrulurken kar taneleri saçlarıma bir anıyı canlandırmak ister gibi tutunmaya devam ediyordu.

Kartal sadece kalbimin birkaç kez atmasına izin verecek kadar kısa bir sürede kapıyı açtı. Bir ışığın içinden geçecek kadar hızlıydı, nefesim içime ulaşmadan yanımda bitti ve karanlığın içinde doğmuş bir güneş gibi çehremi gözleriyle aydınlattı. Bir ambulansın siren sesleri sokağın başında şiddetini artırdı, köşeyi dönen ambulansın mavi ışıkları yüzüme çarparak bembeyaz kesilmiş yüzümü alacasına boyadı.

Kartal beni omuzlarımdan kavrarken, "Lavin," dedi panikle. "İyi misin?"

"Ben değil, ben iyiyim," dedim başta kekeleyerek, sonra neden kekelediğimi anlayamadığım için kaşlarımı çatıp yerde birikmiş kar tabakasına uzun uzun baktım. "Ben iyiyim, Kartal. Cenk'in kardeşi için buradayız."

"Kahretsin." Derin bir nefes aldı. "Başına bir şey geldi sandım. Neden bana hiçbir şey söylemeden bir hastane adresi verip telefonu kapatıyorsun?"

"Şarjım bitmişti," dedim. "Telefonum kapandı."

Öfkesini, belki de içini kasıp kavuran o korku duygusunu bastırmak ister gibi derin bir nefes aldığında ambulans hastanenin kapısının önünde durdu. Sağlık çalışanları canhıraş bir çabayla sedyedeki hastayı içeri taşımaya başladığında hastane bahçesindeki kısa boylu sokak lambalarından biri titreyerek yandı ve kar taneleri ışığın önünden hızla dökülerek düşmeye başladı.

"Cenk'in kardeşine ne oldu?" diye sordu Kartal. Sesine yerleşmiş merak canımı acıttı, bir kız kardeşten bahsetmenin ne kadar zor olduğunu gözlerinde gördüm.

"Gidelim buradan," dedim bir açıklama yapmak istemediğimden. Bana inatla baksa da karşılığı bir cevap olmadı, net bir istekti, gitmek istiyordum ve gidecektik. Konuyu dallandırıp budaklandırmak yerine aracın ön kapısını açtı ve ben de hiç konuşmadan araca bindim. Aracın önünden hızla geçti, sürücü koltuğuna yerleşip kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerini bağladı ve gözleri hızla benim emniyet kemerimi kontrol için harekete geçti.

"Emniyet kemerini tak."

Emniyet kemerimi taktım. Direksiyonu çevirdi ve hastanenin bahçesinden büyük bir hızla çıkarak caddeye karıştık.

"Kardeşi iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Yani sanırım."

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Bu pek de iyi değil demek oluyor," diye mırıldandı.

"Kız lösemi hastası, ne kadar iyi olabilir sence?" Durgun gözlerimi ellerime indirip daha sakin bir tınıyla konuştum. "Gözümün önünde yığıldı. Üzgünüm, sadece garip bir andı."

Sakince, "Biliyorum," dedi. "İstersen deniz kenarına gidelim, hava alırsın."

"Eve gitsek olur mu?" diye sordum gözlerimi yavaşça ona çevirirken.

"Böyle sorarsan istediğin şeyi yapmama ihtimalim olur mu sanıyorsun?" Gözlerini tekrar yola çevirdi. "Tamam, eve gideriz."

Evin önüne gelene kadar Ceylin'in durumu hakkında kısa soru ve cevaplardan oluşan bir konuşma geçmişti aramızda. Araçtan ilk inen ben oldum, omzumun üzerinden ona doğru baktığımda torpido gözüne baktığını fark etmiştim ama sanki görmemişim gibi hemen önüme dönmüştüm.

Asansör yavaşça üst kata tırmanırken sırtımı asansörün aynasına yasladım, yüzümde solgun bir ifadeyle bugün olanları düşünüyordum. Bakışlarının beni hedef alan bir ok gibi yüzümde durduğunu fark ettiğimde gözlerim onu buldu. Bir an için her şeyden koparak, hissettiğim acıdan ve şahit olduğum tüm yaralardan uzaklaşarak onun kolunu gör-

mek istedim. Bakışlarımın yüzünde böylesine bir ısrarla asılı durduğunu fark etmesi tek kaşını kaldırmasına neden oldu.

"Ya beni öpmek istiyorsun ya da yüzümün ortasına bir yumruk atmak istiyorsun," dedi sanki zihnimin içindeki her kelimeye ihtiyacı varmış gibi dikkatle yüzümü izleyerek. "Ya bir ortasını bulamadın ya da her ikisini aynı anda istiyorsun."

"Sanırım son söylediğine katılıyorum," dedim kuru bir sesle. "Zor bir gün geçirdim."

"Zor bir gün geçirmenin sorumlusu benmişim gibi konuştun," dedi, sesinde alay vardı ama olanları hatırlamak kaşlarımı çatıp gözlerimi ondan ayırmama neden oldu. "Doğum gününde peş peşe böyle şeyler yaşansın istemezdim."

"Ama yaşandı," diye fısıldadım.

"Evet, bunun için üzgünüm."

"Üzgün olmak yerine bir dahakine birilerine yumruk atma."

"Birileri etrafında olursa bir dahaki sefer yumruk atmam, başka şeyler yaparım ve biliyorsun ki yaparım dersem bunu gerçekten yaparım," dedi. Sesinde tehdit yoktu, sanki normal bir şeyden bahsediyordu. Buna şok geçirerek baktım. Asansör olduğumuz kata ulaştığı anda Kartal düğmeye doğru eğildi ve başka bir tuşa bastı. Asansör yeniden harekete geçtiğinde kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Ne?" diye sordu.

"Gelmiştik," dedim yorgun bir sesle.

"Yine geliriz," dedi.

"Bak, yorgunum..."

"Evet, en büyük sebeplerinden bir tanesi de benim," dedi. "Konuşmak istiyorum, Lavin. Yorgun olduğunu biliyorum ama konuşmalıyız."

"Konuşmuştuk," diye homurdandım.

"Evet, o ibnenin evladına attığım yumruk hakkında konuştuk," dedi. "Sonra da beni terk etmekle tehdit ettin."

"Bunu yapmadım!"

"Yapmadın mı? Bunak mısın?"

"Kartal," diye homurdanarak ona doğru döndüm. "Sana kötü geldiğimi hissettim. Kontrolünü yitirdiğini hissettim."

"Kontrolüm sensin demiştim."

"O an için bunu bilmiyordum!" diye bağırdığımda tek kaşını kaldırdı, o benim aksime çok sakin görünüyordu. "Kartal, o an için senin yön duygunu kaybetmene neden olduğumu düşündüm. Sana o cümleyi kurduğum için cümleyi kurduktan birkaç saniye sonrasında, hatta cümle daha tamamlanmamışken bile ne kadar büyük bir pişmanlık hissettiğimi anlayamazsın."

"Anlarım. Sana pişman olduğunu söylemiştim. Seni tanıyorum." Bu gerçeğin farkındaydım. Beni benden daha iyi tanıdığını biliyordum. Yuvam olan gözlerine bakarken derin bir nefes aldım, omuzlarım çöktü ve ondan uzaklaşıp aynalı duvara yaslandım. Asansör katlar arasında dolaşıyordu.

"Ama söylediğim şeye karşı duyduğum pişmanlık, düşüncelerimin değiştiği anlamına gelmiyor," dediğimde bana çatık kaşlarla baktı. Meydan okumasını görmezlikten geldim. "Kartal, o senin gözünde benim eski sevgi-"

"O cümleyi tamamlama," diye böldü beni sertçe. "Bunu duymak istemiyorum."

"İşte o tamamlatmadığın cümlede olduğumuz şey için değil," diye direttim. "O benim için her şey bir yana bir dosttu, arkadaştı."

Bir düğmeye daha bastı, asansör yeniden yukarı tırmanmaya başladığında gözlerimi devirerek başımı aynalı duvara yasladım. "Elimde değil," dedi. "Sana duyduğum bu hissin boyutunu anlatmaya çalışsaydım bu sefer bana kötü geldiğini düşündüğünden değil, sana kötü geleceğimi düşüneceğin için benden kaçardın."

"Sen bana kötü gelmezsin."

"Gelebilirim, Lavin. Senin için iyi olan her şeyi yapabilirim, senin için herkesin sonu olabilirim ama biliyorum ki tüm bunları yapabilecek olmam sana iyi geleceğim anlamına gelmiyor. Sana kötü geleceğimi en başında da biliyordum. Senden kaçmamın, sen gözümün önündeyken sana bakmak için deliriyor olmama rağmen gözlerimi sıkıca kapatmamın nedeni de buydu."

Sustum.

"Sadece bende gördüğünde delireceğin şeyleri sende gördüğüm için delirdiğimde beni suçlama." Ona bu denli büyük bir anlayış göstereceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama kalbimde var olan ağırlık, ona hak verdiğim gerçeğiyle yüzleşmeme neden oldu. Onun yerinde olsam

ne hissederdim? Biri, onun geçmişinde yeri olan, hatta büyük yeri olan biri onun doğum gününde gelseydi, dahası onun doğum gününde ona bir şey verseydi ne hissederdim? Birden nefesim daraldı ve gözlerimi hızla Kartal'dan uzağa taşıdım.

Bunu anlamış gibi, "Gördün mü?" diye sordu. "Nasıl hissettirdiğini anladığını sanıyorsun ama şu an hissettiğin şey, benim hissettiğim şeyin yakınından bile geçemez, Ölüm Çiçeği."

"Böyle hissetmek istemiyorum. Bana bunları düşündürtme, Kartal."

"Sen düşündüğünde böyle hissediyorsun, ben o şeyi yaşadım, Lavin."

"Kartal..."

"Lavin," dedi beni durdurmak ister gibi. "Bebeğim, nelerle boğuştuğumu bildiğini sanıyorsun ama ben gördüklerinin aksine, göremediklerinle de boğuşuyorum. Senin varlığınla çok uzun zamandır boğuşuyorum."

Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Ona dokunmak, parmaklarımı yüzünde gezdirmek istedim. Belki sarılırdık ve her şey geçerdi. Düşününce içimdeki sıkıntı kayboldu. Düşüncesi bile içimdeki sıkıntıyı kaybetmeye yetiyorsa, ona sarılmak kim bilir nasıl hissettirirdi. Sonunda içimdeki inat zinciri çözüldü, ona doğru ilerledim ve hareket eden asansör yavaşça sallandı, bedenim ona doğru çekildi; sanki biz mıknatısın iki farklı ucuyduk. Kollarını belime sarıp beni kendine çekerken gözlerini indirdi ve yüzümün her bir detayını yeniden ezberine almaya başladı.

"Kartal," diye fısıldadığımda parmaklarım bilinçsizce yüzüne yerleşti ve dokunuşum gözlerini yummasına neden oldu. "Sana neden kızamıyorum?"

Gülümsedi ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Yalan atma sahtekâr kadın, kızdın bugün. Tehdit ettin beni..."

"Etmedim."

"Sen içimde yok edilemezsin," dedi. "Seni sen bile yok edemezsin."

"Doğum günüm diye mi böyle konuşuyorsun sen?"

Gözlerini açıp, "Sana şiirler yazdığımı söylemiştim," dedi alayla ama ben bunun alay olmadığını biliyordum, deneyimlemiştim. Gözlerimi kaçırmak istedim ama yaparsam anlayacağını bildiğimden yapmadım. İnatla gözlerinin içine baktım. Gözlerinin derinliklerinde kendime rastladım.

Asansörden inerken hissettiğim öfke ve kırgınlığın yerini ona duyduğum aşk almıştı. Eve girdik, holde ilerlediğimiz sırada Kartal, "Lavin," diye fısıldadı ve nefesinin enseme yayıldığını hissettim.

"Efendim?"

"Sana gerçek bir doğum günü hediyesi vermedim, değil mi?"

Dövmeyi hatırlayarak gülüp, "Verdin ya deli," dedim.

"Biliyor musun?" Bu sorudan hemen sonra ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi ve kafam karışmış hâlde ona doğru döndüm. "Elbette bilmiyorsun."

"Neyi?" diye sorduğumda ellerini yavaşça belimden çekip gözlerimin içine uzun uzun baktı.

Elini deri ceketinin cebine attı, cebinden çıkardığı kutuya baktım. Bu kutu, sabah gördüğüm kutuydu. Kutuyu yavaşça kaldırdığında parıltı önce gözümü aldı, daha sonra bu kadar büyük bir kutudan bu kadar küçük bir şeyin çıkması beni şaşırttı. Ama biliyordum ki o küçük şeyin ağırlığı her şeyden fazlaydı.

Kar taneleri, geçmişin kanıyla var olmuş o nehrin üzerinde usulca yüzüyordu.

Bu bir yüzüktü. Yüzüğün üzerinde ise bir Kuzey Yıldızı figürü vardı.

Kartal konuştu:

"Rölantiye aldığım kalbim senin şarampolüne yuvarlandı."

7. BÖLÜM

Ateşin Kayıp Gölgesi

♪ *Şekersiz - Ve Benimsin*
♪ *Hidden Citizens - Paint It Black.*

"Ateşin bir gölgesi yoktur," demişti bir öğretmenim. Elinde tuttuğu mumu kaldırıp mumun ışığıyla aydınlanan duvara baktığı ânı hatırlıyorum. Mumun gövdesi görünüyordu fakat ucunda yanan ateş kayıptı. "Gölgesini asla göremezsiniz."

O gün, o kayıp gölgenin ben olacağımı bilmiyordum.

Annemin yokluğunda rüyalarımda hep onun yüzünü görürdüm. Bu kalbin ve zihnin aynı eşikte durması demekmiş; her gördüğüm rüyada anneme sarılmaya bir adım daha yakın olduğum zaman anlamıştım bunu.

Canımın bu kadar çok yanması, sırtımdan kanatlar çıkacağındanmış.

Ayağımdaki topuklulardan yayılan ses geceye karıştı. Çığlık sesleri her yana çarptı ve ateşin uğultusunu duydum. Hızla koridorun sonuna doğru yürümeye başladım. Alevlerin ışığı yüzümü aydınlattığında omzumun üzerinden arkama, karanlık koridora baktım ve insanların çığlıkları tıpkı cehennemden taşan günah vaveylaları gibi büyüyerek etrafımı kapladı.

Mekân yanıyordu.

Daha hızlı adımlarla yürümeye başladığımda annem zihnimin içinde, *"Sana koşmayı unutturanlar olacak,"* dedi. *"Bacakların seninle olmasına rağmen onu senden saklayacaklar. İşte o gün geldiğinde bacaklarını göremesen bile seninle olduklarını unutma. Sürün Lavin, olduğun yere emekleyerek gelenleri hiçbir güç yok edemez. Sen her seferinde kendini yoktan var edeceksin."*

Bu gece, kendimi yoktan var edeceğim gecelerden biriydi.

Bu gece buradaydım. Sadık Parlak'ın mekânı yanıyordu ve ben ateşe doğru yürürken beni kimsenin yok edemeyeceğini biliyordum.

Tek bir düzlemdeydim.

Ben hep var olacaktım ama artık yok olacak tek kişi onlardı.

3 GÜN ÖNCE

Parmağımdaki yüzüğe o kadar uzun baktım ki saçlarımın kar taneleriyle dolduğunu fark etmedim. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda saçlarımda biriken kar taneleri yığılarak sırtımdan aşağı doğru salındılar.

Bu sabah erken saatlerde Sahra'nın jinekoloğu ile görüşmüş, birkaç testin sonunda benim için en doğru kontrol yöntemini bulmuştuk. Kartal neden jinekoloğa geldiğimizi biliyordu, hatta kendisi için bir korunma yöntemi varsa benim yerime kendisinin korunabileceğinden de söz etmişti ama testler sonucunda ağrılı geçen regl dönemlerimde dahi işime yarayabilecek bir doğum kontrol hapına başlayabileceğimi öğrenmiştik.

Kartal köşedeki marketten çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Telefonuma arka arkaya birkaç bildirim düştü ama ellerim öyle çok üşüyordu ki telefonumu elime almak istemedim. Gözlerim parmağımdaki yüzüğe kaydı. Siyah Swarovski taşlarından oluşan bir yüzüktü, Kuzey Yıldızı gecenin kalbi gibi parlıyordu. Yüzüğü parmağıma beni bir halkanın içine alır gibi geçirdiği ânı hatırladım ve gözlerimiz buluştu. Elini bana doğru uzattı, soğuktan buz kesmiş ellerine baktığımda tekrar o ânın içine çekildim.

Yüzük parmağıma yüzüğü taktıktan hemen sonra, *"Düşün ki yıldızlarımdan en görkemlisi senin teninde yaşamayı seçmiş,"* demişti.

Elini tuttum, kaldırımda kardan bir oyuğun içinde birlikte yürümeye başladık. Elinde tuttuğu poşetin hışırtısını duyuyordum. Tekrar

karşıdan karşıya geçtik, ellerimiz ayrılmadı ve binaya giden yokuşu tırmanmaya başladık.

"Bugün için hazır mısın?" diye sorunca dalgın gözlerimi ona çevirdim. "Bugün hastaneye gideceğiz."

"Şu mesele," dedim başımı sallayarak.

"İstemiyor musun?"

"İstemiyor değilim, Kartal. Sadece elime yüzüme bulaştırmak istemiyorum."

"Eline yüzüne bulaştırmayacaksın. Zaten bir şey yapmayacaksın. Orada uzun süre kalacak değiliz. Hastanenin deposuna inebilmem için o hastanenin amblemini taşıyan bir önlük giymem gerekiyor."

"Hastanenin deposu mu?" Ona dikkatle baktım. "Neden?"

"Depoda görmem gereken şeyler var," deyince tek kaşımı havaya kaldırıp bir cevap bekler gibi ısrarla yüzüne baktım. "Depoda ilaç adı altında madde tutulup tutulmadığını kontrol edeceğim."

"Bu delilik," dedim. "Bunu yapmazlar."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Yapmazlar mı? Yapma Lavin, biraz geniş düşün. Ülkedeki hangi narkotik, bir hastanenin deposunda mal olacağını düşünür? Orası en güvenli yer," dedi.

"Öyle ama..." Duraksadım. "Yani bu hastane mevzusunu başımıza musallat etmenin tek nedeni depoya inmek mi?"

"Sayılır. Hâlâ o işin içinde olup olmadıklarını anlamanın tek yolu oraya girmek ve o önlük olmadan giremem. Senin de yakanda o hastanenin personeli olduğunu gösteren bir yaka kartı olmadığı sürece benimle o depoya inemezsin."

Elini bırakıp ona doğru döndüm. "Depoya birlikte mi ineceğiz? Birimizin diğerini kollaması gerek. Kapıda falan duracaksam..."

"Kapıda durmayacaksın. Benimle içeride olacaksın," dedi gözlerini devirerek.

"Yakalanalım diye mi?"

"Alper bize haber verecek."

"Güvenlik kameraları?"

"Ne hikmetse depoda güvenlik kamerası yok," dedi, neden şüphelendiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

"Ama depoya gidilen koridorlarda var," dedim başımı sallayarak. "Bu yüzden o civarda dolaşıyorsak, o hastanenin bir parçası olmamız gerekecek."

"İşte benim bebeğim," diye övündü. "Zemin kata kadar kameralar devam ediyor, zemin katta sadece personel için bir kafeterya var. Oraya indiğimizi düşünecekler. Kafeteryanın arkasına çıkan koridorda kamera yok, direkt olarak ilaç mahzenine ulaşıyoruz. Bazı ilaçları soğuk hava deposunda tutuyorlar çünkü o şekilde muhafaza edilmeli. Her ikisini de kontrol edeceğim."

"Tehlikeli sular ve Kartal Alaşan yine çivileme atlamanın derdinde." Ona baktım. "Peki şu kafeteryanın içinde kamera yok mu?"

"Hayır," dedi gülerek. "Hastanede personeller birbirini dövmez, Lavin. Bunu genelde hastalar yapıyor."

Eve ulaşır ulaşmaz duş aldım ve sonra hazırlanmaya başladım. Blazer ceketimi giydikten sonra siyah stilettoları ayağıma geçirdim ve saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp kulaklarıma küçük, siyah halka küpeler taktım. Bu havada stiletto giymek büyük aptallıktı. Siyaha boyanmış tırnaklarıma bakarken gözlerim yeniden yüzüğe kaydı. Küçük, zincirli çantama telefonumu ve cüzdanımı koyduktan sonra odadan çıktım. Bugün her ne olursa olsun soğukkanlı olmam gerekiyordu. İşler yolunda gitmeyebilirdi ve her ne olursa olsun Kartal'ın arkasını kollamalıydım.

Hazırlanmaya başlamadan önce Casper'ı ihtiyaçları için dışarı çıkarmış, sonra da mamasını ve suyunu yenilemiştim. O yüzden gözüm arkada kalmadı. Arabada sessizce ilerlediğimiz sırada yağmaya devam eden karı izliyordum. Hastane uzakta duran bir hayalet gibi belirdi.

Bakışlarım Kartal'a döndü. "Senin arabanda olmam dikkat çekici olmaz mı?" diye sordum.

"Neden olsun? Çok pimpiriklisin. Benim asistanım olduğunu biliyorlar, bu yeterli," dedi Kartal. "Biricik asistanımın taksilerde sürünmesine göz yumacak bir doktora mı benziyorum? Bana bir bak, ne kadar da centilmenim, değil mi?"

"Sapık bir doktor gibi görünüyorsun," dediğimde sırıttı.

"Ofisimde sana neler yapacağımı düşün dur o zaman."

Gözlerimi devirdim. "Zamanımız kalırsa düşünülür."

"İşte şimdi heyecanlandım. Zaman yaratmak için elimden geleni yaparım, Yabani," dedi keyifli bir sesle.

Araba hastanenin arka bahçesinden hastanenin zemin kattaki otoparkına doğru ilerledi. Otoparkın girişindeki güvenlik kulübesinde duran görevli bize bakmadı bile, sadece düğmeye bastı ve bariyer yukarı kalktı. Otoparkın içinde boş bir yer bulup arabayı park ettiğinde emniyet kemerimi çıkarıp, "Umarım bugün işler istediğimiz gider, Kartal Hoca'm," dedim ve bu onu duraksattı.

"Tamam, bu kulağa epey seksi geldi," dedi genizden gelen, derin sesiyle.

"Hım?" Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Sana hocam dememden hoşlandın mı?"

"Evet. Ayrıca senin gerçekten hocan olmak için de sabırsızlanıyorum." Bana doğru eğilince nefesim hızlandı ve geri çekilip ona meraklı gözlerle bakmaya devam ettim. Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sana hocalık etmemi isteyeceğini düşünmüştüm. Yanlış mıyım?"

"Ne konuda?"

Sorum gözlerini kısmasına neden oldu. "Henüz hiç bilgin olmadığı konularda," diyerek imasıyla yanaklarımı ısıttı.

"Bilgim olmadığını söyleyemezsin."

"Onlar sayılmaz," diyerek sırıttı ve kalbimin atışları hızlandı. Bir karanlığın içinde duruyordu ve karanlığın içine beni de çağırıyordu. Bedenimdeki tüm kanın uğuldamaya başladığını hissettim.

"Tamam, imaları bir kenara bıraksan iyi edersin, Doktor." Arabanın kapısını açtım çünkü içeride biraz daha kalacak olursak kucağına kayacaktım ve bana bilmediğim her şeyi öğretmesini, karanlığıyla tanıştırmasını isteyecektim. Bu da tam şu an hiç doğru olmazdı.

Asansörlere ilerledik, özel bir girişten hastanenin lobisine çıktık. Hasta yakınlarının yarattığı karmaşayı izlediğim sırada Kartal lobideki sarışın kızla konuşuyordu. Kız büyülenmiş gibi tüm dikkatiyle Kartal'a bakıyordu ama buna aldırış etmedim çünkü Kartal konuşurken ona değil, cep telefonuna bakıyordu.

"Lavin Hanım," dedi Kartal, irkilerek ona doğru baktığımda yaka kartımı kaldırıp salladı. "Gidelim."

Yüzümde sakin bir ifadeyle kafamı sallayıp ona doğru ilerledim, sarışının bakışları bana çevrildi ve beni süzdüğünü hissettim. Yaka kar-

tımı kızın önünde göğsüme yerleştirdikten sonra yanımdan kayıp geçti ve kızla gözlerimiz birbirine dokundu. Kızın benden pek hoşlanmadığını hissettim, bakışları donuktu. Gözlerimi kızdan ayırdım, arkamı ona döndüm ve Kartal'ın arkasından asansöre doğru ilerledim.

Asansör hareket etmeye başladığında o dar, metal kutunun içinde baş başaydık ve arabadaki imalarını hatırlamak, birdenbire ortamın çok sıcak hissettirmesine neden oldu.

"Ne zaman seninle baş başa asansöre binsek..." dedi gözlerini bana dokundurmadan, karşımızdaki metal kapıya bakarak. "Tek düşündüğüm seni şu duvarlardan birine yaslamak, arkana geçmek, belini kavrayıp bedenini kendime doğru çekmek ve kıyafetlerinin tamamını çıkarmadan, hatta neredeyse giyinikken içine girmek." Tenimden hızla geçen ürpertiyle omzumun üstünden ona baktım. Bana bakmadı. "İçine boşalana, içinden taşana kadar ve hatta tamamen taştığımda bile devam ederdim. Hiç durmadan. Gitgide daha da kayganlaşıp hassaslaşarak."

"Kes şunu," diyebildim, sadece bir saniye içinde ağzımın içi çorak toprağa dönmüştü.

Yine bana bakmadan, "Neden?" diye sordu. "Bu seni de beni azdırdığı kadar azdırıyor mu yoksa sevgilim?"

"Şu an senin sevgilin değil, asistanınım," dediğimde, "Tahrik edici şeyler söylüyorsun," diye cevap verdi. "Şimdi seninle ofisimize girdiğimiz an kapıyı kilitlesek ve o masadaki her şeyi devirerek masanın üzerinde sevişmeye başlasak müthiş olmaz mıydı?" Karanlık bir arzunun kasıklarımdan yukarı tırmandığını, tüm bedenime mürekkep gibi yayıldığını hissettim. "Sadece soruyorum." Göz ucuyla bana baktı. "Yapacağımızdan değil."

"Ya?" dedim sorar gibi.

"Ama yapsak çok güzel olurdu."

"Evet," dedim açıkça. Bir an duraksadı, sonra dudağının kenarında karanlık bir gülümseme belirdi. Asansörden indik ve bizi bir lobi karşıladı. Lobi ikiye ayrılan koridorun ortasında, üzerinde tablolar olan bir duvarın önünde duruyordu. Alper sol koridordaki odalardan birinden çıktı. Bizi görünce kaşları havaya kalktı. Kıvırcık saçlı, güzel bir kadın bize doğru yürümeye başladı. "Kartal Bey," diyerek onu selamladı. "Efendim, odanız bir üst katta."

Alper, "Ben götürürüm kendisini," dediğinde kadın gülümseyerek başını salladı ve masasına geri döndü. Yeniden asansörün önüne gittik.

"Peki hemen harekete geçecek misin?" diye soran Alper, asansörün düğmesine bastı.

"Burada çok fazla kalmak niyetinde değilim," dedi Kartal ve açılan asansör kapısından içeri girdik.

"O zaman bugün şansını deneyeceksin." Alper tek kaşını kaldırarak omzunun üstünden Kartal'a baktı. "Beni de işimden etmezsin umarım."

"Buradan daha iyisine layıksın. Karanlık geçmişi olan bir yerde çalışma derim."

Kartal'ın söylediği Alper'i yavaşça gülümsetti. "İnan burası umurumda bile değil," diye cevapladı sakince.

"Öğlen arasında hepsi yemeğe gidecektir," dedi Kartal. "Çok az insan kafeteryaya inecektir. O zaman halledeceğiz."

Alper, "Tehlikeli," dedi ve asansör durdu.

"Bilirsin, tehlikeyi çok severim. Bu beni tahrik ediyor."

Alper güldü, bense kulaklarıma kadar kızardım ama çaktırmadım. Asansörden çıktığımızda Alper, "Senin odan şu tarafta," dedi. "İneceğimiz zaman bir mesaj yollarsın."

"Eyvallah."

Kartal'ın ofisinin duvarları beyazdı ama çalışma masası, sandalyeler ve diğer tüm aksesuarlar koyu renkteydi. Girişte üzerinde Atatürk'ün en güzel fotoğraflarından birinin süslediği büyük bir takvim vardı, küçük ama ince ekran bir televizyon da duvara monte edilmişti. İkiye ayrılan birkaç metrelik holün bir tarafı mutfak olarak kullanılıyordu. Elektrikli su ısıtıcısından küçük bir buzdolabına ve fincanlara kadar birçok şey düşünülmüştü. Kartal'ın masasının çaprazında biraz daha küçük, koyu renk bir masa yer alıyordu. Yani benim masam.

Askılıkta duran beyaz önlüğü aldı, bu beni heyecanlandırdı. Önlüğü üzerine geçirince dudaklarım yukarı kıvrıldı. Önlükle bana doğru dönünce yaka kısmında adının ve soyadının yazdığını gördüm.

"Pekâlâ, şu an gerçekten çok seksi görünüyorsun," diye itiraf ettim.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Hım..." Düşünüyor gibi yaptım. "Şu an ıslağım."

Gözleri kısıldı, sadece bir kalp atışı kadar sürede önümde bitti ve kalçamın arkamdaki masaya yaslanmasıyla nefes nefese kalmış hâlde

kafamı kaldırarak ona baktım. Büyük ellerini masanın üzerine bastırıp yüzüme eğilerek, "Kontrol etmeme izin ver," diye fısıldadı. "Bırak ağzımı dayayayım ve eşsiz nektarının tadına bakayım."

Elimi göğsüne koyup kafamı yana çevirdiğimde sıcak nefesi yanağıma yayıldı. "Dur," diye fısıldadım. "Ne yeri ne de zamanı."

"Bunu bana ıslandığını söyleyen kadın mı söylüyor yani?" Dilini yanağıma sürttü ve neredeyse kalbim duracaktı. İşte şimdi ıslak olduğuma yemin edebilirdim. "Henüz seni cennetin içine tamamen almadım, o gün geldiğinde yaşadığın orgazmın sadece basit bir kramp olduğunu düşünecek kadar çılgına dönmeni sağlayacağım," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Şimdi bütün gün asıl cennetin hayalini kur bakalım."

Geri çekildi, nefes nefese kalmış bir hâlde ona bakakaldım. Dahası olduğunu biliyordum ama bunu bu şekilde anlatıp iştahımı kabartmasını beklemiyordum. Kulaklarım uğulduyor, kasıklarımdaki sıcaklık artarak tüm vücuduma yayılıyordu. Kendi masasına oturup bilgisayarı açtı. Ben hâlâ olduğum yerde duruyor, nefesimi toparlamaya çalışıyordum. Gözlerini kaldırıp bana baktığını hissettim ve bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Ne o?" diye sordu. "Aklın başından uçup gitmiş gibi duruyorsun. Sevgili asistanım, lütfen biraz iş ahlakın olsun."

"Benimle alay etme," diyerek masanın başına geçip bilgisayarın kapağını kaldırdım.

"Seninle alay etmek isterdim, gerçekten alay nasıl edilirmiş bunu sana öğretmek isterdim," dedi gözlerini önündeki bilgisayardan çekmeden.

Göz ucuyla ona baktım. "Nasıl alay edecekmişsin?"

"Boşalmak için ağlayıp bana yalvardığın zaman geldiğinde kulağına nasıl alay ettiğimi fısıldarım. Gerçi gerek bile kalmaz, gözünle görmüş, o muhteşem vücudunla deneyimlemiş olursun," dedi ve anlık olarak gözlerini kaldırıp bana baktı. "Şimdi herhangi boş bir sayfa açıp bir şeyler yapıyor gibi görünmek adına Hayalet Sevgilim[1] şarkısının sözlerini yazabilirsin."

Gülerek, "Salak," dedim ve bilgisayardaki dosyaları incelemeye başladım. "Gerçekten sahte bir asistan olsam da bir şeyler yapmam ge-

[1] İrem, Hayalet Sevgilim, 2006.

reknez mi?" Dosyalardan birinin üzerine tıkladım, dosya açılmayınca kaşlarım çatıldı. "Bu neden açılmıyor?"

"Açılmayan ne?" diyerek yerinden kalkıp benim masamın arkasına geçti. Elimin altındaki fareyi aldıktan sonra göğsünü başıma bastırarak öne eğilip dosyaya tıkladı. Yakınlığımız yanaklarımın kan dolmasına neden oldu. "Bu geçmiş dönem hasta listesi. Artık kullanılmıyor. Bu sistemi kullanmak epey basittir," dediğinde sıcak nefesi saçlarımın arasına yayıldı. İmleci kutucuklardan birine sürükledi. "Buraya hasta isimleri giriliyor, hasta isimleri de bu kısımdan sisteme düşüyor." İmleci bir diğer noktaya sürükledi, tıkladı ve birkaç isim ekrandaki yerini aldı. "İsimlere tıkladığında kayıt altına alınmış tüm ilaçları ve buraya ne şikâyetle geldiklerini görebiliyorsun."

"Anladım."

"Sistem her saat yenileniyor ve hastaların sonuçları burada depolanıyor. Her sonucun içinde hastanın adı yazıyor, diğer bilgileri de öyle," diye açıkladı sabırla. Başımı salladım. Başımın üzerini öptü. Kalbimin atışları yükselirken nabzımın da derimi dalgalandırdığını fark ettim.

"Sen insanları muayene edecek misin?"

"Eğer hasta gelirse evet. Sadece sonuçlara bakacağım bir süre," dedi. "Nihayetinde amacıma ulaşana kadar burada sıkışıp kaldık, değil mi?" Bir kutucuğa tıkladı. "Bak mesela Leman Şimşek için EEG çekiliyor." Ekrana baktım. "Muhtemelen birkaç saat sonra onu burada ağırlayacağız. Sonuçları bana yönlendirmişler. Acilden yönlendirilmiş bir hasta."

Tomografiyi biliyordum ama EEG nedir bilmiyordum. Çatık kaşlarla, "O ne anlama geliyor?" diye sordum.

Biraz daha eğilince parfümünün kokusu içime doldu, sıcaklığı tüm bedenimi sardı. "Beynin elektriksel faaliyetlerini kaydediyorsun," diye açıkladı. "Hasta herhangi bir ağrı hissetmez. Teyzemiz bir sara hastasıymış, EEG'yi oluşturan beyin dalgaları bu bozukluğun yeri ve şekli hakkında bilgi sahibi olmamızı sağlar."

"Anlamış gibi yapacağım."

"Anlarsın anlarsın, koskoca hukuk öğrencisisin." Gülerek çenesini kafamın üzerine bastırdı. "Peki, şimdi şöyle bir şey deneyeceğiz. Şu kutucukta randevu saatleri yazıyor, gördüğün gibi bugün sadece Leman Hanım ve Kadriye Hanım'a bakacağız. Kadriye Hanım'ın ilaçları üç

gün önce bitmiş olmalı, muhtemelen ilaçlarını yenilemek için gelecek." Kutucuğa tıkladı. "Yaz."

Yavaşça, "Kadriye Tatar," diye mırıldanıp kutucuğa bu ismi yazdım ve farenin üzerindeki elini tutup fareyi hareket ettirdim. Bu onu gülümsetti. Hastanın kaydını oluşturduğum anda aldığı randevu saati ekranın köşesinde belirdi. "Bence harikayım," dediğimde Kartal yüksek sesle güldü.

"Bu su katılmaz bir gerçek. Elbette harikasın."

Gülümsedim. "Peki depoya ne zaman ineceğiz?"

"Öğle arasına çok bir şey kalmadı. Biraz vakit öldürelim, öğle arasında ineceğiz."

Zaman ilerledikçe içimde dolaşan adrenalin artıyordu. Birkaç kişi odaya gelmiş, Kartal'ı tebrik etmiş, randevu almadan gelen yaşlı bir adama kayıt açarken zorlanmıştım ama Kartal adamı kırmamış, adamın biten ilaçlarını yeniden reçetelemişti. Yaşlı adam yüzünde mahcup bir gülümsemeyle onlarca içten dua ettikten sonra gitmişti.

Ofisin duvarındaki saatin sesini dinledim. Zaman, parçalanması kolay bir ayna gibiydi ve ben o aynanın önünde dururken aynanın anbean çatlayarak damarlara ayrılışını izledim. Vaktin geldiğini Kartal oturduğu yerden gergin bir şekilde kalkınca anladım. Cep telefonunu çıkarıp Alper'e bir mesaj yolladı ve sonra birlikte ofisten ayrıldık. Boş koridorda ilerledik, bekleme salonu koridorun ucundaydı. Büyük bir ekranı takip eden umutsuzlukla dolu yorgun gözleri tek tek izledim. Yaşlı bir kadın, torunu olduğunu düşündüğüm küçük kızı karnına yatırmış, saçlarını okşayarak ekranı izliyordu. Hemen arkalarında oturan başka bir yabancı, telefonuyla oynuyor, ara sıra kafasını kaldırıp ekrana bakıyordu.

Kartal, "Bu kadar gergin olma," diye fısıldadı. "Ben senin yanındayım."

Söylemesi kolaydı ama gerçeğe dökmek öyle kolay olmuyordu. Soğuk avuç içlerimi pantolonumun kumaşına silerken, "İlk günden enselenirsek diye endişe ediyorum. Keşke sen de etsen," diye söylendim.

Güldü. "Bakarsın buradaki son günümüz olur," dedi. "Bir sonraki adımı hangi yöne atacağının kararını vermiş bir adamın endişelenmesine gerek kalmıyor."

Alper bize yetişti. Tam yanımızdan geçen hemşire topluluğunun duyacağı bir sesle, "Buradaki ilk kahveni bensiz içecek olamazsın," dedi. Hemşireler gülüşerek Alper'e baktı ama Alper onlara karşılık vermedi. Bakmadı bile.

"Burada dikkatini çekmediğin bir hemşire var mı?" diye takıldı Kartal. "Çoğunun elbise dolabının kapısında senin fotoğrafının asılı olduğuna eminim."

"Yakında senin fotoğraflarını da asmaya başlarlar," diyen Alper'e dik dik baktım. Ellerini havaya kaldırıp, "Şaka yaptım ya, daha bir lokma yemeden dayak yemeyeyim şimdi," dedi hızlıca.

"Elimin tersindesin, Alper."

Alper, Kartal'ın arkasına saklanarak bana baktı ve sırıttı. Gözlerimi devirdim.

"Ne o?" Kartal'ın sorusunu duyunca ona baktım. "Kıskandın mı beni?"

"Ne diye kıskanacakmışım seni?"

"Hemşireler fotoğrafımı dolaplarına asar falan diye?"

"Öyle bir şeyin olmasını umut ediyorsun herhâlde sen?"

"Ne alakası var?"

"Bilmem," diyerek onları arkamda bıraktım ve daha hızlı yürümeye başladım.

Kafeteryaya kalabalığa karışarak girdik. Masalar birbirine uzaktı, kafeterya düşündüğümden daha büyüktü ama biz girdikten yaklaşık beş dakika sonra öyle çok doldu ki Kartal'ın bile şaşırdığını hissettim. Alper, enerji içeceğini içerek kalabalığı izliyordu. Kartal'ın gözleri masadaydı, sanırım ilerleyeceği yolun yeni haritasını hazırlıyordu. Tırnaklarımı masaya vurarak yabancı yüzleri izlemeye başladım.

Kartal, "Herhangi bir sıkıntı olursa ne yapacağını biliyorsun," dedi Alper'e.

"O iş bende ama elini çabuk tut." İçeceğinden son bir yudum alıp gözlerini etrafta dolaştırdı. "Siz gidin."

Oturduğumuz yerden kalktık. Yan yana kafeteryanın diğer çıkışına doğru yürüdük. "İçeridekilerin çoğu asistandı. Asistanlığın ne kadar zor olduğunu bilirim," dedi temkinli bir sesle. "O kadar yorgunlardı ki bizi fark etmediler bile."

"Stajyer Kartal'ı düşünmek beni heyecanlandırdı," diye takıldım ona ortamı yumuşatmak adına.

"Bence benim her hâlim seni heyecanlandırıyor," dedi göz ucuyla bana bakarak.

"Doğru."

Koridor uzundu, dar ve kasvetliydi. "İşte şurası," diyerek koridorun diğer ucundaki büyük, çelik kapıyı gösterdi. "İlaçların tutulduğu mahzen."

Topuklu ayakkabılarımın sesini saymazsak ortamda çıt çıkmıyordu. İlaç mahzeninin önüne geldiğimizde omzumun üzerinden koridorun diğer ucuna baktım. Tavandaki floresanların bazıları titriyordu. Kartal, kapıyı içinden çıkarken ağır yaralar alacağımızı bildiğim geçmişe araladı. Burnuma ölümün kokusu geldi. Hastane kokusu bana her zaman bu kelimeyi hatırlatırdı. Ölüm. Bedenime batmış onlarca cam kırığıyla kan revan içinde hastane lobisinde oturduğum anları hatırladım. Portatif bir sandalyede otururken boşluğu izliyordum, tavandaki camın içinde yanan beyaz floresan bana göz kırpıyor gibi yavaşça sönüp tekrar yanıyordu. Demir sedyenin yere çarparken çıkardığı sesi hatırladım. İlaç mahzenine bakarken yeniden o lobideydim, bekleme odasındaki yabancı gözler bana dokunuyor ama uzun süre bende asılı kalmadan ayrılıyordu. O gece anne ve babasını kaybeden yaralı bir kız çocuğuydum.

Kartal elini elimin içine kaydırınca irkilerek gözlerimi mahzenden çekip ona çevirdim. "İstersen Alper'in yanına dön," dedi, gözlerindeki saf anlayıştı. Gülümsedim, ben gülümsediğim an geçmişin içinde bir anıda hâlâ o lobideki portatif sandalyede oturan kız çocuğu, kafasını kaldırıp lobinin diğer ucuna baktı. Lobinin sonundaki floresan söndü, kız çocuğunun kanlı yüzünü altına alan floresan ile hâlâ yanıyordu. Kız çocuğu bana gülümsedi ama o sırada gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Hadi girelim," dedim geçmişten bir yara kabuğu gibi kopardığım sesimle.

Birbirinden birer metre kadar uzaklıkta tavana dek uzanan raflara bakınca kendimi dev bir ecza dolabının içindeymişim gibi hissettim. Ellerimiz yavaşça birbirinden ayrıldı. Kartal cebinden dörde katladığı kâğıdı çıkardı, kâğıdı açıp bana verirken, "İçeriğinde bu kodlar olan

ilaçlar görürsen bana söyle," dedi ve o an kâğıtta yazanların yasaklı maddeleri var ettikleri kimyasallar olduğunu anladım.

Kâğıdı elinden alırken başımla onayladım. Birbirimizden yavaşça ayrıldık. Yükselen rafların her birinin önünde belli bir seviyeye kadar ulaşılabilmesi için metal basamaklardan oluşan merdivenler vardı. Her bir ilaç kutusundan bir tane alıp içeriğini okuyor, kâğıttakilerle karşılaştırıyor, sonra da yerine bırakıyordum. Bir ara rafın arkasında Kartal'ın silüetini gördüm, aynı anda aynı ilaca uzandık ve gözlerimiz birbirine o küçük aralığı aşarak tutundu.

"Al lütfen," dedi bana gülümseyerek, bir an bu kadar kibar olması tek kaşımı kaldırmama neden oldu. Daha sonra sordu: "Seni daha önce burada gördüm mü?"

Ortamdaki gergin havayı yok etmeye çalıştığını anladığımda, "Hiç sanmıyorum," dedim ve geri çekilerek ilacı elime alıp arkasını okumaya başladım. Raftaki boşluğa biraz daha yaklaştı.

"Hangi bölümdensin?"

"Ne yapacaksın?" diye sorusuna soruyla karşılık verdiğimde genişçe gülümsedi.

"Bir şeyler yapacağım ki soruyorum," dedi, gülümsemesini izlemekten kaçınarak ilacın içeriğini son kez okudum ve daha sonra ilacı yerine bıraktım. "Hâlâ söylemedin."

"İyi günler," diyerek rafın önünde ilerledim, o da rafın diğer ucunda ilerledi.

"İyi bir gün olması için benimle bir kahve içebilirsin."

"Tanımadığın insanlarla bu şekilde konuşmaman gerektiğini öğreten olmadı mı sana?"

"Öğreten olmadı ama öğretmenim sen olacaksan kesinlikle çok iyi kavrarım."

Çok iyi kavrar, diye fısıldadı zihnimdeki o dişi şeytan.

"Nasıl kavrarsın merak ettim," dedim bir ilaca daha uzanarak. Cümlemin bitmesiyle eli rafın boşluğundan içeri girdi ve belime dolandı, beni sertçe rafa doğru çekerken, "Böyle," diye mırıldandı.

"Yani ilk tanışmamızda bunu yapacak kadar da hadsiz değilsindir umarım ya," dediğimde sırıttı. Kollarından kurtuldum ama boşluk beni anında sardı.

"İlk karşılaşmamızda tutulup kalırdım," dediğinde algılayamadığım için kaşlarım çatıldı. "Konuşamazdım, ne ileri ne geri, öylece kalırdım."

"Sen mi?" Sorum alayla yüklüydü, gülmeden edemedim, bu komik bir espriydi. Bana derin gözlerle baktığındaysa bunun espri olmadığını anladım.

"Evet, ben." Bir ilacı alıp incelemeye başladı.

"Mümkünmüş gibi," dedim gözlerimi devirerek.

"Sen öyle san," diyerek kafamı tamamen allak bullak etti.

"Ne demek şimdi bu? Eskiden domuzun tekiydin."

"Şşş," diyerek konuyu dağıttı. "Kâğıttakilere odaklan."

Bir süre mahzeni aradık ama kâğıtta yazana benzer hiçbir şey bulamadık. Son çare olarak soğuk hava deposuna girmiştik ama içerisi öylesine soğuktu ki ürpererek Kartal'a sokulurken dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı. İçerisi maviydi, buhar solgun tenli bir hayalet gibi içeride süzülüyordu. Kartal, soğuk hava deposunun bir geminin dümenine benzeyen büyük kolunu çevirip kapıyı kapattı. Yer biraz kaygandı, topuklularla burada ilerlemek zordu.

"Normal sıcaklıkta etkisini kaybedecek güçlü ilaçlar burada. Ayrıca dondurulmuş ilaçlar da var. Bazen ilaçları dondururlar, bu ömrünü uzatmak içindir," diye açıklarken büyük beyaz bir kutuyu eline almış inceliyordu. "Burada ilaçlar genelde kutusuz olur," dedi kutuyu incelemeye devam ederken. "Şişe ve tablet şeklinde olurlar. Şu taraftan gidelim." Gösterdiği yöne doğru yürümeye başladığı sırada artık ilaç kutusu elinde değildi. Onu takip ettim.

"Şu kitleri görüyor musun?" Sorusu üzerine gösterdiği yere baktım. "Eskiden ağrıdan yerinde duramayan insanlara bu kitlerle ölçülerek ağır uyuşturucular verilirmiş. Şimdi de morfin veriliyor ama bu zımbırtıya gerek duyulmuyor." Gözlerim irileştiğinde geçmişten çıkıp gelen canavar, kan kaplı tabanlarıyla yere izler bırakarak içeride dolaşıyordu.

"Peki burada ne işi var?"

Bir tür hamilelik testine benzese de biraz daha büyüktü, beyazdı, hatta dikkatlice bakınca beyaz bir kaset gibi görünüyordu.

"Kitlerin uyuşturucu dozunu belirleyebilmesi için soğuk olması gerekiyormuş," dedi Kartal. Yüzüne yayılan o sert ifade bir süre sonra öfkenin sessizliğe tutunarak gözlerine tırmanmasına neden oldu. Göz-

lerini yumarken dişlerini birbirine bastırdı. Bulmayı istediği şeyi bulmuş gibi görünüyordu ama aradığımız daha farklı bir şey değil miydi?

Kartal'ın cep telefonunun titrediğini fark ettim.

Cep telefonunu çıkarıp kulağına götürürken, "Evet," dedi.

Alper'in sesini tam duyamasam da hattın diğer ucundaki kişinin o olduğunu biliyordum. Yanılmadım. Kartal birdenbire telefonu kapattı ve beni bir anda bileğimden kavrayarak çekmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Yere bir şeyin düştüğünü duyar gibi oldum ama dikkatimi veremedim, birkaç saniye içinde Kartal beni karlanmış bir duvar köşesine çekti, önümüzde raflar vardı ve bedenimizi de buzun buharı sarmıştı. Beni tamamen duvar kenarına sıkıştırıp arkama geçti, yanağım soğuk duvara yaslıydı ve şimdi Kartal ile duvar arasındaydım.

"Yutkunma bile," diye fısıldadığında sesi kulak boşluğumdan boynuma aktı ve zamanın akmayı durdurduğunu hissettim. "Biri geliyor."

Bir adım gerilemek istediğimde bedenim onun sert bedenine tamamen yaslandı. Vücudum onun vücuduyla şekillendiğinde yakalanma korkusunun üzerine binen farklı bir duygu, düşüncelerimi eşeleyerek benimle doğrudan iletişime geçmenin yolunu arıyordu.

Büyük kapının açıldığını duydum, akabinde bir adamın sert adımlarının sesleri deponun içine yayıldı. Kartal bedenini bana tamamen bastırdı ve duvara yaslanmamı sağladı. Rafların arkasında olduğumuz için eğer bizi aramıyorsa bizi bulması çok zor olacaktı. Siyah bir takım elbise içinde olduğunu gördüm, üzerinde doktor önlüğü yoktu, karşıdaki raftan birkaç şişe ilaç aldı. Tam çıkacağı sırada bir an duraksadığını fark edince nefesimi tutup gözlerimi yumdum, yutkunmamam gerekiyordu ama boğazım bir çöl gibi kuruydu, dudaklarımı sertçe ısırdım.

Gözlerimi açtığım anda adam tekrar yürümeye başladı ve depodan çıktı.

"Bu çok yakındı," diye fısıldadım, sesim çatlamıştı.

Kartal konuşmadı. Kendimi geriye doğru attığım anda kalçalarımdaki baskısını hissetmek ürpermeme neden oldu. Tenime tüy gibi dokunan his derimin altına aktı, kanıma karıştı, ruhuma çöküp bir nabız gibi atmaya başladı. Kartal ensemdeki saçları çekince soğuk parmaklarının temasıyla titredim. Dudaklarını ensemde gezdirmeye başladığında elimi kaldırıp duvara yasladım. Karşı koyamadım. Kendini

bana biraz daha bastırdı, bedenindeki zonklamayı hissettim. Kalbim duracakmış gibi hissetsem de kalbim asıl şimdi atıyordu.

"Soğuğun etkisi mi yoksa benim mi?" diye fısıldadım yakıcı bir sesle.

"Buz kadar pürüzsüz olmanın etkisi," dedi ve kendini bana bir defa daha yaslayarak içimdeki tüm karşı koyma ihtimallerini yakıp küle çevirdi. Dudaklarını enseme bastırırken, "Seninle burada kalmak harika olurdu," dedi. "Aslında seninle her yerde kalmak mükemmel olurdu. Cehennemde bile." Dudaklarını ensemde tüy gibi gezdirdi, sonra geri çekildi ve titreyen bedenimle ona doğru döndüm. Dudaklarımız birbirine yaslanmak için öne doğru devrilen iki dağ gibiydi ama bir şekilde o iki dağ birbirine yaslanamadı. Ortada daha ciddi bir konu vardı.

Bu kitler neden burada tutuluyordu?

Kartal sanki zihnimde var olan kargaşanın içindeymiş gibi, "Çözeceğiz," dedi. Gözlerinin derinliklerinde kayboldum ve ona güvendim. Yüzündeki bir maske miydi yoksa gerçekten göründüğü kadar soğukkanlı mıydı bilmiyordum. Gözleri yavaşça deponun çıkışına kaydı. "Şimdi her yer temizdir," dedi bana. "Gidelim."

"Bu sosun tadı harikaymış," dedi Sahra kaşığın ucunda kalan sosu yalarken. "İçinde ne var?"

"Biraz havuç ve mayonez." Sebzeleri doğramaya devam ettim. Bugün hastanede geçirdiğim gergin saatleri geride bırakmak ister gibi bir şeylerle ilgileniyordum. Sahra çekmeceden temiz bir kaşık alıp tekrar sosu karıştırmaya başladı ve bana baktı.

"Hastane nasıldı?"

"Gergin," dedim.

"Peki nasıl gidiyor?"

"Bir şeylere ulaşacak gibiyiz," dediğimde, "O konudan bahsetmiyorum," dedi.

Tek kaşımı kaldırarak, "Hım?" diye mırıldandım.

"Jinekolog randevun nasıldı? Korunmaya başladın mı?"

"Ha... Şey, sanırım evet." Önümde duran sebzeleri bir kabın içine aldım.

"Yine de dikkatli olmakta fayda var, bunu unutmayın." Bir poşet açıp sebzelerden geriye kalan çöpleri poşetin içine toplamaya başladı. "Özellikle aranızda bu kadar yoğun bir çekim varken dikkatli olman iyi olacaktır."

Bu kadar derine inmek istemediğimden, "Kes şunu," diye homurdandım.

Güldü. "Ne?" Bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. "Eminim birbirinizin canına okuyorsunuzdur."

Elime bıçağı alıp, "Beni utandırmaya çalışırsan," dedim ucunu ona doğrultarak, "seni utandırmanın daha acımasız bir yolunu bulurum."

Ellerini havaya kaldırırken sırıtıyordu. "Şaka yapıyorum."

Bıçağı tezgâha bırakırken, "Henüz birbirimizin canına okuyacak fırsatı bulamadık, merak etme," diye takıldım ona.

"Hadi canım?"

"İnanır mısın bilmiyorum ama Kartal oldukça beyefendi biri," diyerek sırıttım ve ona baktım. Nedense Sahra ile bu konuda konuşmak bana rahatsız hissettirmemiş, aksine kendimi ona yakın hissetmemi sağlamıştı.

"Aynı adamdan söz ediyor olamayız. O salağın teki," dedi tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturarak. "Neyse, yakında beyefendi mi yoksa öküzün önde gideni mi anlarsın herhâlde. Âşık olunca bir paket vanilin tozuna dönüşmüş olma ihtimali de var tabii."

"Normalde ilişkilerinde pek de beyefendi değildi demek mi bu?" Sorduğum soru beni çok rahatsız etti, alacağım cevaplardan korkuyordum ve geçmişiyle alakalı bir şeylerin zaten farkındaydım.

"Bilmem. Uzun ilişkiler kuran biri değildi," diyerek omuz silkti. Bu beni rahatlatmak yerine daha fazla rahatsız edince omzunun üzerinden bana baktı. "Üniversitenin ilk yıllarında, eğlenmeyi seven birçok kızın dikkatini üzerine çekmişti ve onunla takılmak için sıraya giren bir grup vardı. Onları yargılamıyorum, esrarengiz görünen salak çocuklar genelde popülerdir." Sırıttı. "Ama şimdi sen varsın."

"Hiç rahatlamadım."

"Pekâlâ, kulak misafiri olduğum bir konu varsa... O da en yakın arkadaşımın pek de normal biri olmadığı. Yani... Tuhaf zevkleri olduğuna dair küçük duyumlar almadım diyemem." Kusuyor gibi öğürdü. "İğrenç. En yakın arkadaşımla alakalı konuşmak midemi bulandırdı."

"Hamile olabilirsin," diye dalga geçtiğimde gözleri iri iri açıldı.

"Sağ ol, ben almayayım," dedi hızlıca. "Bir bebek sevmek isteyecek olursam, Kartal ve seni bekleyeceğim."

Gözlerimi devirdim ama yine de zihnimi meşgul eden bir şey vardı. Tuhaf zevkler de ne demek oluyordu? Zincire vurulmuş bir tarafı olduğunu hissetmiştim, henüz zincirleri çözüp bana tamamen kendini göstermediğini de biliyordum ama merakın bu kadar sert vurmasını beklemiyordum.

"Patatesleri fırından çıkarayım mı?" Sahra'nın sorusuyla daldığım düşüncelerden çıktım.

"Lütfen."

Eldivenleri takıp tepsiyi çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. "Kartal ve sen, nişanlanmış olamazsınız değil mi?" Sosu kıtır patateslerin üzerine sürerken parmağıma baktığını gördüm.

"Ha?" Kalbim hızlandı ama hemen toparladım. "Hayır, bu benim doğum günü hediyem."

"Yüzük parmağına takılmış bir yüzük, doğum günü hediyen öyle mi?" Gözlerini kıstı. "Bizden gizli evlenmediğiniz sürece sizi destekliyorum ama düğününüz olacağında bunu bilmeliyim, sonuçta nedimen olacağım ve güzel görünmem gerekecek."

"Evlilik meraklısı," diye söylendim.

"Ne? Ben kendi düğünümden değil, sizin düğününüzden bahsediyorum farkındaysan canım."

"Ne? Kartal ve Lavin evleniyor mu?" diye sorarak içeri giren Sibelay'dı. Dalga geçtiğini anlayınca ona kötü kötü baktım.

"Müzik kariyerini zirvesindeyken bırakıp yardım etmeye ne dersin?" diye sorup ona bir el bezi fırlattım. "Şurayı silmeye başla, Sibelay Bülbülses."

"Acılarla dolu hayatımı yansıtan bir soyadı oldu, müzik kariyerime bu soyadıyla başlayacağım," diye şakıdı Sibelay. "Bülbülses. Buna bayıldım."

"Acılarla dolu hayatın mı?" Sahra ona hayret içinde baktı. "En iyi kolejlerde okudun."

"Ama hayat okulundan mezun oldum," dedi Sibelay hüzünlü bir ifadeyle. Ardından sırıttı ve bezi alıp söylediğim yeri silmeye başladı.

Akşam yemeğinde hep birlikteydik. Burak ve Sahra arasında küçük bir sosyal medya paylaşımı krizi yaşanmış, Yunus Emre ile Alper ma-

sanın altından birbirlerini tekmelemiş ve tam masayı yıkacakları sırada Kartal tarafından masadan kovulmuşlardı.

Yatak odasına girdiğim sırada biri de arkamdan içeri girdi ve irkilerek arkama bakınca gelenin Kartal olduğunu gördüm. Kapıyı kapattı, karanlık odanın içinde ilerledi.

"Onlara kit meselesini anlatacak mısın?" diye sordum telefonumu şarja takmadan hemen öncesinde.

"Alper biliyor," dedi. "Ama Yunus'a da anlatacağım."

"Diğerleri?"

"Paniğe kapılmalarını istemiyorum. Burak doğrudan Sahra'ya anlatır ve Sahra'yı da biliyorsun. O gerçek bir drama kraliçesi."

Bu konuda ona hak vermemek imkânsızdı. Aniden arkamda belirince bedenim onun bedenine yaslandı ve nefesim aniden kesildi. Ensemden aşağı dökülen saçlarımı kenara itti, açılan enseme dudaklarını sürterken yutkunmama neden oldu.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum," dedi. "Bugün bütün gün arafta hissettim. Cennet ya da cehennem fark etmezdi, bir yere ait olmak istedim." Birden beni kendisine doğru çevirdi. Parmaklarını belimin kenarlarına yerleştirip gözlerimizi buluşturdu. Hisler çok kuvvetliydi. Üzerimdeki kazağı yavaşça kaldırmasıyla karanlık tenime bulaştı. Kazağımı çıkarıp kenara attı. "Kapıyı kilitledim," diye fısıldadı.

Sütyenimi yukarı sıyırmasını beklemiyordum. "İçeride birileri..." diyecektim ki buna engel oldu. Dili göğsümün çemberini turladı ve ıslaklığın yayıldığını hissedince nefesimi tuttum. İnlememek için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım. Çok değil, biraz sonra onun için yeterince çıplaktım.

"Yüzüğü saklayıp durman hoşuma gitmiyor," deyince şaşırdım. Öyle mi yapıyordum? Fark etmemiştim bile. Yanaklarım daha da ısındı.

"Saklamıyorum," diye fısıldadım. Parmaklarım saçlarına doğru kaydı, saçlarının dibine tırnaklarımı bastırıp sürttüm. Beni açlığını dudaklarıma bulaştırarak sertçe öpmeye başladığında ona teslim olan tarafım, bedenimin çıplaklığını giyindi. Dudakları çeneme kadar indi, nefes alıp verişlerim hızlandı. Çenemi dişlerinin arasına aldı, sertçe ısırdı ve dudaklarımdan kayıp giden inilitiyi tutamadım.

Yatağa bir mezara uzanıyor gibi uzandım, toprak olup üzerimi örttü. "Kartal," diye fısıldadığımda bakışları yüzümde derinleşti, ardından

çenemdeki çukuru emdi ve boynuma indi. Boynumu ağzının içine alıp emdiği sırada zar zor, "Bunu kesmelisin," diye fısıldadım. "İçeride birileri var."

"Bu duvarlarda sesler susturucu takılmış bir silah gibidir," dediğinde sesindeki karanlık bedenimi örttü. "Sen altımda, üzerimde, yan yatmış bir şekilde bana yaslıyken, ağzımdayken, bacaklarının arasındayken bile çığlıkları kimse duyamaz. Yine de sessiz ol." Dudakları boynumda ilerlemeye devam etti. Yüzünü görme ihtiyacıyla soluk soluğa ona bakmaya çalıştım. Dudakları boynumda bir yol çizerek usul usul iki göğüs arama doğru ilerledi. Göğsümün şişmiş ucunu ağzına aldı ve tüm bedenim ihtiyaçla zonklamaya başladı. Bir elimi onun saçlarına kaydırdım, diğer elim çarşafların içinde kaybolmuştu. Tırnaklarımı çarşafa saplayıp sessizce inledim. Dilinin hareketi hızlanırken eli yavaşça iki bacağımın arasına indi. Bedenimin hislerin etkisinde kalmış bir hâlde bacaklarımı iki yana ayırdım ve bu onu gülümsetti. Parmakları iç çamaşırımın kumaşında dolaştı, yavaşça kumaşın üzerinde durdu, klitorisim parmaklarına nabız gibi vuruyordu. İstekle kasılan vajinamın sıkıştığını hissediyordum.

"Burada benim için bir şey var," diye fısıldadı. "Benim için sulanmış, epey ıslanmış. Öpülmek ve sevilmek istiyor. İlgiye ihtiyacı var." Sesindeki tutku, karnımın altında büyüyen girdabı besledi. "Burayı sevmemi," diye fısıldadı ve parmağını yavaşça kumaşın altındaki klitorisime bastırıp beni yerimden sıçrattı. "Burayı öpmemi..." Dudakları karnıma kayınca kaburgalarım dışarı kavislendi. Dudakları göbeğimin üzerinden geçip kasıklarıma, ardından da iç çamaşırımın üzerine indi. Kumaşın üzerinden orayı öperken gözlerimi kısıp inledim. "Burayı yememi..." Dişlerini kumaşın üzerin sürttü. "Burayı içmemi istiyor musun?"

"Ahlaksız ağzını parçalayacağım," diyebildim nefes nefese.

"Şöyle yapalım. Ahlaksız ağzımı parçalama ama ahlaksız ağzımı kirlet." Bunu söylemesiyle birlikte kafasını kaldırıp iki bacağımın arasından yüzüme kararan gözleriyle baktı. Bir bacağımı dizimden kırarak kaldırdı, vajinamın ve kalçalarımın açıldığını hissettim ama kumaş parçası çıplaklığımı örtüyordu.

"Seni daha önce kimsenin ayak basmadığı, bana ait bir krallığa alacağım," dedi. "O krallığın kralı benim, kraliçesi de sen olacaksın."

Dilini kaldırdığı bacağımın arasından kumaşın sadece bir kısmını örtebildiği vajinama kadar indirdi. "Seni o krallığın tek kadını yapacağım."

Dünyanın üzerinden bir yıldız gibi kayarak geçiyordum sanki. Dilinin hareketleri şiddetliydi, vajinama indirdiği darbeler nefesimi kesiyordu. Öyle çok kasılıyordum ki bacaklarımdaki kasların bile acıdığını hissediyordum.

"İşte böyle," dedi ağzı oradayken. "Nasıl kasıldığını hissedebiliyorum. Dilimin etrafında nabız gibi atıyorsun." Karanlık sesini dinlerken yakalanma korkusu içime yerleşmişti. Bunu durdurmamız gerekiyordu ama bedenim daha fazlası için âdeta yalvarıyordu.

"Durmamı istemiyorsun," diye inlediğinde, bilinçsizce, "Durma," diye yalvardım ve dilinin hareketleri hızlandı. Bir pervane gibiydi, klitorisimin üzerinde dönüyor, klitorisimi baskılıyordu. Çamaşırı tamamen yana çekti, artık çıplaklığıma erişimi tamdı. Diliyle daha sert darbeler vurmaya başladı. Sadece diliyle baskı yapmıyordu, aynı zamanda orayla öpüşüyordu.

"Küçük amının tadı çok güzel," diye inleyince ahlaksız kelimeleri karnımın içeri çökmesine neden oldu.

Saçlarını kavrayıp yüksek sesle inlememek için kendimi tuttum. Kalçalarımı kaldırıp kendimi ağzına basturdığımda, "Ağzımı sikmek istiyorsun, öyle mi?" diye konuştu oraya doğru. "Yap o zaman. Küçük amını akıtana kadar ağzımı sik." Sıcak nefesi, her kelimesinden sonra oraya yayılıyor, dili tekrar devreye giriyordu. Gözlerim geriye kaydı, bedenim yatakta yükseldi, sırtım kavislendi ve bacaklarım titremeye başladı.

Nefesim kaburgalarımı terk ederek içeri çökmesine neden oldu. Titremelerim çoğaldı ve içimde yükselen tüm duyguların arşa tırmandıklarını hissettim. Kafam yeniden yatağa düştüğünde kan ter içindeydim.

Hassas vajinama bir öpücük kondurup, "Aferin kızıma," diyerek üzerime uzandı. Dudaklarımız birleşti. Parmakları bacaklarımda tüy gibi dolaşırken, "Peki ya sen?" diye fısıldadım, sesim bile titriyordu. Tıpkı altında titreyen bedenim gibi.

Dudakları dudaklarımdayken karanlık bir gülümseme dudaklarında hâkimiyet kurdu. "Her şeyin bir sırası var, kuzucuk," dedi. "Henüz avcıyla tanışmadın."

"Tanışmak istiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma sürtüp, "Ya?" dedi.

"Evet."

"O zaman herkes gittiğinde benimle mutfakta buluş," dedi.

Ve birbirimizi tüketircesine öpmeye başladık.

O gece herkes gittiğinde eve çöken sessizliği hatırlıyorum. Açık duran mutfak kapısının önünde durduğumda bir yanım geri çekilmek, odaya dönüp derin bir uykuya dalmak istiyordu ama diğer yanım ateşe çekilen bir pervane gibi ona doğru gidiyordu.

Kalp atışlarım göğsümden ayrılarak damarlarımda yuvarlana yuvarlana tüm bedenimi gezmeye başladı. İçeri girerken tenimin uyuştuğunu hissettim. Buzdolabının önünde duruyor, elinde tuttuğu cam şişeyi dudaklarına götürüyordu. Beni görünce dudaklarına yaslanmış şişeyle bana baktı. Sudan büyük birkaç yudum içip şişeyi dolaba koyduktan sonra dolabın kapısını kapattı.

"Küçük bir kedi yavrusu gibi saklanacak yer arıyorsundur diye düşünmüştüm," dedi.

"Birileri benim leopar olduğumu ne çabuk unutmuş?" İçeri girip kalçamı mutfak masasına yasladım ve ona meydan okuyan gözlerle baktım ama hiç olmadığım kadar heyecanlı hissediyordum.

Bir adım sonra hemen önümde duruyordu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda parmakları çenemi kavradı ve "Bugün cesur bir kızı oynamaya karar verdin sanırım," dedi. Sesinde alay olmasa da kaşlarım çatıldı.

"Ben zaten cesurum."

Tek kaşını kaldırıp, "Hadi ya," dediğinde gözlerimi kısıp yutkundum. İçeriye sadece sokak lambalarının cam kapıdan içeri sızan yansımaları giriyordu, bunun dışında neredeyse karanlıktaydık ama yüzünü seçebiliyordum. Hele gözleri, karanlıkta bile yol gösteren, içinde ateş yanan bir kandil gibiydi.

"Bana göstermediğin bir yanın olduğunu biliyorum," diyerek elimi yavaşça göğsüne koydum. Çıplak göğsü avucumun altında dalgalandı. Yutkundum. "Ve merak ediyorum. Seni."

"Aceleci davranacaksın, öyle mi?"

"Yeterince beklemedin mi?" Sorum onu duraksattı. "Beni oldukça uzun bir zamandır istiyorsun, değil mi?"

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar uzun zamandır," dediğinde gözleri daha önce olmadığı kadar karanlık bakıyordu. Parmaklarını çene-

me sertçe bastırdı ve "Dizlerinin üzerinde nasıl görüneceğini merak ediyorum. Bana göster," diye fısıldadı. Sesindeki emir, benim için beklenmedik olsa da bedenimin ipleri çözülmüş gibi yavaşça aşağı indim. Dizlerimin zemine değdiği âna kadar göz kontağımızı kesmedi. "Düşündüğümden çok daha büyüleyici göründüğünü söylemem gerek."

"Ya?"

"Evet." Parmakları çenemi kavrarken başparmağı iki dudağımın arasına girdi. Yutkunamadım, sadece yandım ve gözlerinde kayboldum. Dizlerimin üzerinde, kafamı kaldırmış öylece ona bakarken âdemelmasının boğazında çizdiği kavisi görebiliyordum.

"Neden bana o gözlerle bakıyorsun?" diye sordu, cevabı biliyordu ama benden duymak istiyordu. Çenemi daha sert kavrayıp başparmağıyla dudaklarımı tamamen aralayınca ona daha vahşi gözlerle baktım. "Söyle. Ne istiyorsun?"

Cesaret birden geri çekildi, utanmadım ama tehlikeli bir duygu göğsüme doluştu. Parmak uçlarım ona dokunmak için uyuşuyordu. Sonunda, "Ne istediğimi biliyorsun," dedim. Bakışlarına zifirî karanlık çöktü.

"Öyle mi?"

"Evet."

Bir eli çenemdeyken diğer eliyle eşofmanının ipini çözdü. Gözlerim belirgin karın kaslarına, oradan da kasıklarına indi ve nefesim hızlandı. Eşofmanı yavaşça indirdiğinde uzun, kalın ve oldukça büyük, seğiren penisini gördüm; nefesim kesildi.

"Neden daha yakından incelemiyorsun?"

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım. Gözlerimi penisinden ayıramıyordum. Sanki baktığım süre boyunca zaten büyük olan görüntüsü daha da genişlemiş, damarlar, gökyüzünü saran şimşekler gibi açık renk teninin üzerine çıkıntılı bir şekilde dağılmıştı.

"Al," dediği anda kalbim gümledi. Karnımın kasıldığını hissettim. Gözlerim bir an için gözlerine tırmandı, altın rengi gözlerinden yükselen alevlerin beni nasıl yutmak istediğini gördüm. Çenemdeki parmakları sıkılaşırken başparmağını dudaklarımın arasına daha sert sürterek ağzımı tamamen açmamı sağladı. Başparmağını ağzımdan içeri iterken iniltiye benzer bir nefes verdi.

Dilimi başparmağına sürtünce kasılışını çıplaklığına bakmıyor olmama rağmen görebildim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan Kartal'ın başparmağını yalamaya başladım. Gözlerimi kısıp başparmağını dilimi etrafında döndürerek daha sert yalamamla, gözlerini tamamen kısıp burnundan zorlandığını ifade eden bir nefes verdi.

"O küçük ağzını sikmek istiyorum," dediğinde gözlerim yavaşça aralandı, dilimi başparmağına sürterken sadece kesik bir sesle inledim. "O dolgun dudaklarının beni sarmasını, küçük ağzının beni yutmasını istiyorum. Yapmamı istiyor musun?"

"Evet," dediğimde kasıldığını gördüm. Parmağını yavaşça tekrar tamamı ağzıma girecek şekilde dilimle kavradım ve gözlerinin içine baktım.

"Yala." Parmağını sertçe ağzıma doğru itince gözlerimi kısıp parmağını daha sert emdim ve bu kışkırtıcı bir şekilde gülümsetti. Alaycı gülüşünün ardında yanan alevler aslında benimle alay etmediğini, gördüğünü çok beğendiğini resmediyordu. "Ağzın küçük, biraz daha arala." Dediğini yaptım, bu onu inletti. "Dişlerini yavaşça sürt." Gözlerini kıstı ve gülümserken boğuk bir sesle konuştu. "Isırmadan. Sürt dişlerini. Hissettir. Dişlerinin etrafında akan, uğuldayan kan damarlarını hissetmek istersin, değil mi? Damarlara da sürteceksin. Damarlara sürtüyor gibi dilini ve dişlerini kemiğime sürt."

"Isırmadan," diye fısıldadı kışkırtıcı bir sesle, bacaklarımı birbirine bastırma isteğiyle dişlerimi başparmağındaki kemiğe sürttüm. "Güzel," dedi inler gibi. "Ağzın aksın, bırak. Islak çok daha güzel olur." Gözlerim kısıldı. Dilim onun başparmağını ıslatırken birden başparmağını ağzımdan çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan üç kalın parmağını birleştirerek ağzımın içine yerleştirdi. "Aferin," dediğinde gözlerimi ondan alamıyor, dizlerimin üzerinde uysalca otursam da hırçın bir şekilde dişlerimi birleştirdiği üç kalın parmağının kemiğine sürtüyordum.

"İşte böyle." Sesi artık hiç olmadığı kadar karanlıktı. "Bebeğim, işte böyle." Parmaklarını yavaşça ağzıma sokup çıkarırken artık daha fazla sabrı kalmamış gibiydi; benim de sabrım kalmamıştı. "Öğreniyorsun." Bunu bana öfkelenmiş gibi sert bir sesle söyleyince vajinamın kasıldığını hissedip inler gibi bir ses çıkardım. "Hızlı öğreniyorsun." Parmaklarını ağzımın içine sokup çıkarırken artık çenem nemliydi, bu görün-

tüyü gözlerinde karanlık bir ifadeyle izliyordu ve o ifade, kurduğu bu erotik cümlelerden daha da delirtici geliyordu.

Parmaklarını ağzımdan çıkarınca dilimi dudaklarımda gezdirerek ıslak bir çeneyle ona baktım. Dizlerimin üzerindeydim ama bacaklarım uyuşmuş hâldeydi; bedenimin alt kısmını hissedemiyordum. Elimi tutup büyük avucunun içinde parmaklarımı açarak sert, mermere dokunuyormuşum hissi yaratan sıcak penisine koyduğunda gözlerimde parlayan bir heyecanla ona bakakaldım.

"Sık," dedi, sesini dinlerken penisini kavrayıp sıktım. Nefesi dudaklarının arasından duygularını gizleyen bir karanlıkla döküldü. "Evet," dedi, sesi titriyor gibiydi ama aynı zamanda ihtiraslı bir öfke de vardı o seste. Bu beni daha da delirtiyordu. Avucumun içinde yavaşça büyümeyi sürdüren ve daha ne kadar büyüyeceğini anlayamadığım o iri organını sıkıp aşağı yukarı sıvazlamaya başladığımda nemli çenemi kavradı, kafasını eğerek beni sertçe öpmeye başladı.

Dili ağzımın içine girince gözlerim geriye doğru kayarak kapandı. Dilini damaklarımda, dişlerimin ve dilimin etrafında hissettim. Bir yılan gibi kayan dili, sürtündüğü her bölgeye zehrini salıyordu. İçli iniltilerle süren öpüşmemiz onu okşamama engel olmaya yetmemişti. Avucumun içinde nabız gibi atan penisini daha sıkı kavrayıp biraz daha hızlı sıvazlamaya başladığımda dudakları dudaklarımdayken erkeksi bir iniltiyi ağzımın içine doldurdu.

Büyük eli dağılan saçlarımın arasına girdi ve saçlarımı kökünden kavrayıp sıkmadan parmaklarının etrafına dolarken dudakları dudaklarıma yaslı şekilde konuştu. "İyi bir öğrenciydin. Sınav için hazır mısın?"

"Hazırım," diye fısıldadım beklentiyle.

Geri çekilip nefes nefese bir şekilde, aralık dudakları ve kısık gözleriyle kafasını indirerek bana baktı. Saçlarım avuçlarının içinde durmaya devam ediyordu. Birden, gözlerimde ne gördüyse, saçlarımdan kavrayıp beni aşağı çekti ve o an dudaklarımdan memnuniyet dolu bir gülücükle birlikte inilti döküldü. Avucuma hapsettiğim o diri görüntüye yaklaştım ve o diri görüntünün ucuna dilimi sürttüm. Bu saçlarımı daha sıkı kavrayarak kendini ağzıma bastırdığı andı. Ayaklarımı kalçalarımın altına alarak dizlerimin üzerinde otururken dilimin ucuyla sert iki darbe vurduğum aletinin ucunun zonklayışını hissettim. Bir an her şey buğulandı, dünya artık ondan ibaretti; ondan ve bedeninden.

"Öğrettiğim gibi," dedi. Saçlarımı kavrayarak kafamı bastırınca ucunu dudaklarımın arasına kabul ettim ve çok geçmeden artık büyüklüğünü zorlayarak ağzımın içine yerleştirmeye başlamıştı. "Ahh," dediğinde sesi öyle bir depremdi ki ev onun sesinin altında kalmıştı. "Ağzını ver." Kalçalarını kasarak kendini ağzımın içine doğru itince başta ne yapacağımı bilememenin paniğini hissettim ama sonra içgüdülerim beni çözdü.

Kalçalarımı havaya dikerek dizlerimin üzerine tamamen çöktüm ve uzunluğunu saran ellerimle okşarken büyüklüğünün ellerimin dışında kalan kısmını ağzımın içine yerleştirip geri çıkarmaya başladım. Bu hareketimin ondaki etkisi, kısık sesle edilen ve kadınlığımı sızlatan cinsten ahlaksız cümlelerdi. Öyle şeyler fısıldıyordu ki bu onun için bile fazlaydı. Bunları ondan duymak beni çıldırmanın eşiğine taşıyordu. Tadını alabiliyordum, onun teninin bir tadı vardı.

"Sikeyim" diye fısıldadı. Eğildi, bir eli tekrar saçlarıma giderken üzerime doğru kapanarak diğer avucunu sertçe kalçama çarptı. İç çamaşırının belli ölçüde çıplak bıraktığı kalçalarımda şaplağını hissettim. "Al beni ağzına, Lavin," diye inleyerek kalçalarımı bir defa daha avucunun içiyle yaktı.

"Durma," dedim ağzım yarıya kadar doluyken. Boğuk sesim onu yüksek sesle inletti ve saçlarımı kavrayıp kafamı kaldırdığında dudaklarımdan sıyrılan erkekliğinin yokluğuyla gözlerimi kıstım. Onu istiyordum. Daha fazlasını. Gözlerimin içine bakarken bir an beni sertçe öpecek sandım; bunu istediğini gördüm ama yapmasına izin vermeden tekrar eğilip onu ağzıma kabul ettim.

"Dişlerini," dedi hatırlatmak ister gibi ama konuşması tek kelimeyle yarım kalmıştı, sadece inliyordu. Dişlerimi damarların etrafında gezdirdim. Sürttüm, dilimle üzerinden geçtim, sürttüm ve tehditkâr bir şekilde yavaşça ısırdım.

"Sende öğrettiklerimden fazlası var," derken kendini ağzımın içine itti. Büyüklüğünün neredeyse tamamını aldığımı, hayaları çeneme çarpacak kadar yakınıma geldiğinde anlamıştım. "Em zehrimi," diye fısıldadı kendini sertçe ağzıma yaklaştırıp uzaklaştırırken. Hayalarının çeneme çarpışını hissetmeye başladığımda durmadan dolan ağzım gözlerimin kenarlarının yaşlarla dolmasına neden oldu ama ağlamıyordum. Tek sebep baskıydı ve bu baskı beni heyecanlandırıyordu.

Ahlaksız sözlerini dinlerken zamanın içinde kayıyordum. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda yüzünün aldığı o zevk ifadesi beni dudaklarımı daha da bastırarak onu sertçe emmeye sevk etti. Gözlerinin geriye doğru kayışını, saçlarım avuçlarına dolanmış hâldeyken başını geriye atışını, âdemelmasının teninin içinde kayışını izledim. Bunlar beni mahveden ayrıntılardı ve şimdi onu mahvetme sırası benimdi.

Ona saldırılarım çoğaldı sandım ama yönetilen bu kez bendim. Onun bu yanını ilk defa keşfediyordum. Saçlarımı kavrayışı, hırıltısı, kendisinden geçer gibi beni yönetmesi. Tepe noktaya ulaştığında birden saçlarımı kavrayarak canımı acıtmadan kendini benden uzaklaştırdı, sonra durmadı ve tekrar dudaklarımın arasına yerleştirdi. Kabaran dalgalarını hissettim, kanının uğultusunu duydum, genişlediğini fark ettim ve çok geçmeden ağzımın içine doluşuyla gözlerimi yumdum.

Başta benim için yabancı olan bu duygunun açtığı yerde boşluğu hissettim, sonra o boşluk çetrefilli bir duyguyla doldu. Ağzımın içini dolduran tadını aldığımda gözlerimi geri açtım ve onun dinmesi için kendini zorladığı hareketlerini, kasılan bedenini, büyümüş siyah göz bebeklerini izledim. Gözlerimiz birbirine tutunduğunda yavaşça ağzımın hapsinden kurtuldu ve parmağımla dudağımın kenarını temizleyip parmaklarıma bulaşanları ağzımın içine ittim. Bunu yaptığım sırada hırıltılı nefesler, çatık kaşlarla beni izliyordu. Büyülenmiş gibiydi.

"Sen bu saatten sonra durabilir miyim sanıyorsun?" Sorusu öfkeli bir haykırış gibiydi ve bu beni daha da heyecanlandırırken birden beni belimden havaya kaldırdı. "Sen beni artık durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Çıplak bacaklarım mutfak tezgâhındaki soğukla dondu, dağılmış saçlarımı yüzümün gerisine atarak ona baktım. Güçlü parmaklarıyla çenemi, her şeyi başlattığı andaki gibi kavrayarak beni sertçe öpmesini beklemiyordum ama geri çekilemedim, ağzına doğru inledim. Ağzımı sanki dudaklarımı yüzümden sökmek istiyormuş gibi dişlerinin arasına alarak çekiştire çekiştire öperken bakışlarım kararmaya başladı ve ellerim yavaşça çıplak omuzlarına doğru kaydı. Dudaklarımdaki ısrarcı tavra karşı koyamadım. Gözlerimi dahi kırpmadan ona bakarak onu açlıkla öperken parmaklarımı omuzlarına gömmüştüm. Tırnaklarımı tenine sapladığım an, onu inlettiğim andı.

Çenemi serbest bırakıp bir adım geri çekilince nefes nefese kalmış bedenimle öylece tezgâhta otururak onu izlemeye devam ettim. Çırılçıplak karşımda duruyordu; düşmüş bir melek kadar güzeldi. Gözlerini benden ayırmadan birkaç adım geriledi ve sonra geri dönüp buzdolabına yöneldi. Buzluğu açtığı ânı izledim, ardından beyaz kalıbın içindeki buzlardan yayılan sis bulutu yüzünü içine aldı ve bana doğru dönüp o soğuk sisin arkasından tehlikeli gözlerle yüzüme baktı.

"Nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?" Sorusu karnımın kasılmasına neden olurken ona sadece baktım. "Tam şu an gözünde nasıl biri olduğumu senin benimle dolu ağzından duymak istiyorum, Lavin." Otoriter sesi kalbimi tekletti. Bana doğru attığı her çıplak adımı belleğime kaydetmek istiyormuş gibi son derece dikkatli gözlerle izledim. "Şu an nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel," diye fısıldadım. "Çok güzel görünüyorsun." Gözlerinin içine kendimden emin gözlerle baktım.

"Nelerden hoşlandığımı sadece gösterdiğim kadar biliyorsun, değil mi?" Sorusu birden içime zehir gibi yayıldı. Duraksadım ama bir şeyler söylemedim. Bir adım daha attığında artık bacaklarımın arasındaydı ve büyük parmaklarının arasında içi küp küp buzlarla dolu beyaz bir kalıp tutuyordu. Buzun sisi yüzüne doğru tırmanmaya devam ediyordu. "Beni nelerin azdırdığını merak ediyor musun?" Gözlerindeki karanlık büyürken sorduğu soru beni yutkundurdu. "Beni ne kadar azdırdığını bilmek ister misin?"

Bana karanlığa sakladığı Kartal'ı göstermesini istiyordum. Tüm otoritesi başımdan aşağı yağmur gibi yağarken ilk kez tırnaklarımı ona geçirmek yerine beni avucunun içine almasına izin verdim. "Bana seni göster," diye fısıldadım, durup gözlerimin içine yoğun gözlerle baktığında tekrarladım. "Aslında gizlediğin o adamı göster."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken buz kalıbını iki eliyle kavradı. Bir küp buz yukarı doğru kayarken gözlerimiz birbirinde kaldı ve sonra birden o buz küpü hızla fırlayıp sütyenin bir kısmını örttüğü iki göğsümün arasına düştü. Başımı geriye atarak soğuğun getirdiği yanma hissiyle inlediğimde birden bu onu deliye döndürüyormuş gibi inledi.

"Benim ateşlerim yok, Lavin," dediğinde karnım kasılıyor, iki göğsümün arasında duran buzun suyu usul usul göbek deliğime doğru akıyordu. "Benim soğuğum var, buzlarım var. İçinde eriyecekler, seninle

eriyecekler." Kelimeleri sihirli gibiydi. "Soğuğun beni ne kadar etkilediğini görmek ister misin?"

Bir buz küpü daha çıkarıp buz küpünü dudaklarının arasına alarak dudaklarıma yaklaştı ve buz küpünün diğer tarafı dudaklarıma yapıştı; bu beni neredeyse inletecekti. Sütyenimin arasında, göğüslerimin içinde eriyen buzun soğuğu beni mahvediyordu. Vücudumun sıcaklığıyla eriyen o buz, soğuk sularının gözyaşları gibi karnıma kaymasıyla beni çılgına çeviriyordu. Dudaklarımız arasındaki buz küpü beni heyecana boğarken elleri yavaşça uyluk kemiğime kaydı ve çıplak sertliğini bacaklarımın arasında hissettim.

Buz dudaklarımızın sıcaklığıyla aramızda erimeye başladı ve sonunda buzu ağzında küçültüp ağzımın içine itti. Buz parçası, dilinin eşliğinde ağzımın içine yerleştiğinde en ürpertici duyguların tenime doluştuğunu hissettim. Parmakları uyluğumda dolanıyor, iç çamaşırımın sınırlarına yaklaşıyordu. Daha fazlası için yanan bedenime ayak uydurup bacaklarımı araladığımda ağzıma doğru karanlık bir inilti saldı. İç çamaşırımın üzerinden bana dokunmaya başladı.

"Buzu çiğne," diyerek ağzımdan ayrılmasıyla, dişlerimi buz parçasına geçirdim ve bir başka buz parçasını alıp güçlü parmaklarının arasında tutarak karnıma, oradan da kasıklarıma sürtmeye başladı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bedenim buzun yangınıyla sarsıldı. Başımı mutfak dolabına vurarak geriye doğru atıp ayak parmaklarımı içeri doğru büktüm ve dizginlenmesi mümkün olmayan bir inilti dudaklarımdan cam gibi patlayarak etrafa dağıldı.

Buz parçasını göbek deliğime bastırırken önümde diz çöktü. Uzun boylu olduğu için yüzü bacaklarımın arasında duruyordu. Kulaklarımdaki zonklamayla onu izlerken sadece hırıltılı nefesler alabiliyordum. Buzu uyluk kemiğime sürttü, sıcak nefesi de buzun dokunduğu yerlere döküldü.

"Beni çok azdırıyorsun," dedi karanlık sesiyle. Sonra can alıcı hareketi yapıp boştaki eliyle iç çamaşırımı kenara çekti. Gördüğü manzara onu inletti, beni yok edene dek emmek istiyor gibi bakıyordu. Buzu tutan parmaklarının soğukluğunu cildimde hissettim ve sonra onu yaptı. Buzu klitorisime öyle sert bastırdı ki çığlığım tüm binaya yayılmış olmalıydı. "Siktir," dedi kendini kaybetmiş gibi. "İşte bu." Parmaklarının arasındaki buzu tepeme daha sert bastırınca onu tekmelemek istedim

ama öyle bir his var oldu ki çığlıklarım bir anda dindi ve bedenim gevşerken titremeye başladım. Sebebi soğuk muydu?

Tezgâhtaki buz kalıbının içini dolduran buzlar sert dursa da tenime dokundurduğu her buz hızla eriyordu. Kartal buzu klitorisimden çekince o soğuk yangın tüm kadınlığıma yayıldı ve ben daha bu şoku atlatamamışken sıcak ağzını orama yaslayıp beni çılgınlar gibi emmeye başladı. Dili öyle çok yerdeydi ki sanki bir tane değildi.

Bacaklarımı mümkünmüş gibi daha da ayırdım. Onu istiyordum. Tezgâhta öylece bacaklarımı açmış otururken ayaklarım havadaydı ve titriyorlardı. Elim hırsla onun saçlarına indi, saçlarını çekerek onu oraya bastırdım ve orayı yemesini istedim. Hırslı bir öpüşmenin başlatma butonuna basmış gibi orayla âdeta öpüştüğü sırada titreyen ayaklarımı sıkıyor, parmaklarımı içeri doğru çekmeye çalışıyordum. Baldırlarım titriyor, uyluğum kasılıyor, kalçalarım sıkışıyordu. Gözlerim geriye doğru kayarken onun ağzından dökülen sesler beni deliye çeviriyordu. Parmaklarında küçücük kalan o buz parçasını dilinin ezdiği yerin biraz altına bastırınca bir an donup kaldım. Buz parçasını girişimin etrafında dolaştırıyor, girişim buzun ateşiyle uyuşurken dili oramı parçalar gibi eziyordu.

"Lütfen," diyebildim, yalvarıyordum ona. "Ah!" Saçlarını çekerek onu oradan uzaklaştırmak istedim. Bu da neyin nesiydi? Karanlık mutfağa doluyor, ruhumu dolduruyordu. Bu his hastaca bir histi, bu his karanlık ve korkutucuydu. "Siktir, çok soğuk!" Gözlerim geriye doğru kayınca her şey kayboldu. "Dilin!.."

"Dilim?" Sorar gibi söylemişti bunu. Sonra birden dili tüm vajinamı kapladı, buzun soğuttuğu yerden geçerek uyuşan yeri yaktı. Titreyen bedenimi tezgâhın arkasına kadar itmeye çalıştım. Eriyen buzla ıslak ve soğuk olan parmaklarını bacaklarıma gömerek beni âdeta tezgâha yatırdı, sonra da bacaklarımı tamamen ayırdı. Hırlayarak oraya tükürüp yapıştı ve sonra dünya dönmeye başladı. Beni yemeye başladı.

Bedenim sarsılmaya, Kartal'ın ahlaksız her sözü kulaklarımda çınlamaya, dünya sanki içinde sadece benim olduğum bir salıncağa dönüşmeye başladığında ben sadece inliyordum. Sonunda kendimi tamamen bıraktığımda hoşnutluğunu belli eden sözcüklerini dinleyerek yıkılan dünyanın bir parçası hâline gelmeye başladım. Kayıyordum, yıkılıyordum, düşüyor, parçalara ayrılıyor ve kesinlikle tir tir titriyordum.

Ben daha gözlerimi açamıyordum ama o, ıslak ağzını ağzıma çoktan yaslamış, bedenim seğire seğire spazmlar geçirirken beni delice öpmeye başlamıştı. Ona karşılık veremiyordum, dudaklarım aralık duruyordu ve sadece beni öpmesine izin vermek dışında bir şey yapamıyordum. Buzun soğuttuğu ıslak parmakları yüzümün her yerindeydi, en çok da çenemdeydi. Delirmiş gibi öpüyordu beni. İstediğini daha almamış gibi. Beni bitirmeye yemin etmiş gibi öpüyordu.

"Bitmedi," diye hırladı. "Bittin mi yoksa?" Karanlık gülüşünü dinledim ve bu ses, beni birden diriltti. Gözlerim alevlere teslim olmuş bir şekilde aralandı, ona bakarken duygularımı saklamadım ve birden dudaklarına saldırıp onu deli gibi öpmeye başladım. Öpüşmemiz, ellerimizin tenlerimize iz bıraka bıraka hareketlenmesini tetikliyordu. "Bitmemişsin. Bitir beni," dedi dudaklarıma doğru.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Çenemi kavramış şekilde bana bakarken dudaklarımız neredeyse yeniden birbirine dokunacak yakınlıkta duruyordu. Birden onun çenesini kavradım, bunu beklemediği belliydi. Otoritesini kaybetmese de ona meydan okumama izin vererek bana hırslı bir gülümsemeyle baktı. Beni parçalamak istiyor gibi bir gülümsemeydi bu. "İçime buz gibi girip, alev gibi çıkmak mı istiyorsun?"

"İçine buz gibi girip ateşi içine akıtmak istiyorum," diye fısıldadı dişlerinin arasından. Dudaklarının aralanışına, gözlerinin karanlığa bulanışına dikkat kesildim.

"Buz mu istiyorsun?" Sorum onu şaşırttı, sanki ne istediğini biliyordum ve bunu duymak onu şoka uğratmıştı. Ne istediğini bildiğimi görmeyi beklemediği kesindi. Sadece bir varsayımdı. Gözüm hemen yan tarafımıza, tezgâhın üzerinde içinde küçük buz kütleleri kalmış kalıba kaydı.

"Evet," dediğinde irkildim. "Bu beni kışkırtıyor."

Yutkundum. "Buz mu?"

"Buz." Sertçe yutkundu, bir defa daha sertçe yutkundum. "Buzu parmaklarının arasına al." Bu komutu duyduğum an sorgulamadan ve meydan okumadan buz kalıbına uzanıp küçülen buz parçasını parmaklarımın arasına aldım. "Şimdi," dedi yine komut verir gibi. "Beni o buz parçasını sürte sürte daha da büyütmeni istiyorum." Bir an afallayarak ona bakakaldım, ne demek istediğini anlamamıştım. Yaklaşıp fısıldarken büyük aletini bacaklarımın arasına sürtünüşünü hissedip yutkun-

dum. "Senin için yeterince kaskatı hâlde," dedi. "Buzla ovarsan asıl buzu içine almış olursun." Gözlerimi kıstım, bundan zevk mi alıyordu? "Beni soğut, buz gibi ve sert olmak istiyorum."

"Seni buz gibi yapmak, sonra o buzu içimde eritmek istiyorum," diye fısıldadım, fısıltımın ardından ne istediğinin farkında bir şekilde buzu kavramış parmaklarımı penisine indirdim. Buzu onun penisine ilk dokunduruşumda çok endişeli hissediyordum. Bundan rahatsız olmayacak mıydı? Ama başını geriye doğru atıp birden tezgâhın kenarlarına tutunarak inlediğinde istediğinin gerçekten bu olduğunu çok net anladım. Buz onu tahrik ediyordu.

"Siktir," diye fısıldadı. "Sürt onu. Boydan boya, her tarafına." Bu isteği dudaklarımı dişlememe neden oldu. Buzun eriyip su olarak aktığı ıslak vücudumdaki spazmlar ise hâlâ sürüyordu. "Sürt."

Aletinin üzerinde buzu kaydırdıkça inliyor, âdemelması titriyor, başını geriye atıp ona ait olmayan kalın bir ses çıkararak şehvetini ortaya seriyordu. Buz parçası aletine sürtünerek eriyor, suya dönüşüyor, soğuk bir şekilde aletinin etrafında gözyaşı gibi akıyordu ve nasıl mümkün oluyorsa, bu sayede aleti daha da hacim kazanıyordu. Sonunda buz tamamen eridi ve artık o, onu ilk gördüğüm hâlinden çok daha hacimli ve büyüktü.

Parmaklarım buz gibi büyüklüğünü sardığında elimi bileğimden kavrayarak ona dokunmama engel oldu. "Isınsın istemiyorum, yakma beni," dedi, sesi bana muhtaç gibi çıkmıştı. "Lavin," dediğinde gözleri bu kez bana tapıyor gibi bakıyordu. "Seni istiyorum."

Bacaklarımı ona araladım ve o gözlere bulaşmış siyahlık büyüdü. "İçim ateş gibi." Gözlerim tutkuyla kısıldı. "Yani sen, Alaşan. Eninde sonunda yanacaksın."

Buz gibi aletini vajinama yaslayarak beni sarınca bacaklarımı beline sardım ve soğuk aleti kasılan kadınlığıma baskı yapmaya başladı. "İçinde buz olmak, erimek istiyorum."

"İçime gir, sevgilim," diye inledim.

Dudaklarımız birbirine dokundu, birbirimize sıkıca sarılarak deliler gibi öpüşmeye başladık. Birleştiğimizi hissettim. Çıldırtıcı bir his bombardımanıydı bu. Gözlerini kapatarak alnını alnıma sertçe bastırdı. Ayak parmaklarımı içeri bükerek topuğumu bel boşluğuna bastırdım.

Alnı alnımdaydı; Kartal içimdeydi. Beni sertçe olduruyor, karnım karnına yapışıyor, karnındaki tüm kasların karnımda izi çıkıyordu. Sanki tenimizde birbirine dokunmayan tek noktamız kalmamıştı. Birbirimize karıştığımızı hissediyordum. Vuruşları, beni keşfedişi, doldurusu gitgide daha hızlandı.

"Çok darsın amına koyayım," diye tısladı ve sonra uzun uzun inledi.

Elim hızla ensesine gitti, ensesini kavrarken kendimi vahşi bir hisle ona doğru itmeye başladım. "Genişlet o zaman," diye inledim dudaklarına doğru. İçimde büyüyen aletinin damarları çarptıkça arzum büyüyor, karnımın altındaki düğüm gitgide daha da karışıyordu.

"Sana âşığım," diyerek üzerime iyice abandı ve hızı gözlerimi kaydırdı.

"Sana hep âşığım," diye fısıldadım.

"Sana hep âşığım," diye fısıldadı.

"Ahh!" diye inlediğimde tırnaklarım artık ensesine saplıydı; inliyor, bazen sızıyla kasılıyor ama daimî bir zevk alıyordum.

Bedenimiz birbirine yaslı şekilde ileri geri hızla hareket ediyorduk. Başım geriye düşecek gibi olduğunda birden beni kalçalarımdan kavrayarak havalandırdı ve bacaklarımın bir kısmı tezgâha değiyorken içimi daha şiddetli doldurmaya başladı. Dudakları boynumda, çenemde, alnımda, yanaklarımda dolaşıyor, inleyerek bana kendini itiyordu.

"Siktir!" diye haykırdı. Vajinam kasılıp gevşerken deliler gibi doldurmaya başladı. Öyle bir noktaya ulaşıyordu ki klitorisimin zonkladığını, vajinamın içindeki tüm duyguları kusmak ister gibi kasıldığını hissediyordum. Aleti beni tamamen doldurmuyor oluşuna rağmen içimi parçalayabilecek kadar kalındı; bu beni çığlık çığlığa getirebilirdi. Çığlıklarım tüm şehirden duyulabilirdi. Deli gibi çarpışmaya başladığımızda çıkan o ıslak şakırtılar bizi daha da çileden çıkardı. "Ah!" diye bağırdık aynı anda. Bağırmadık, haykırdık; haykırmadık, belki de yalvardık.

Son vuruşuyla birlikte buzlar erimeye, volkanlar içime taşmaya başladı. Gözlerimin önünde bir şimşek damar gibi patlayıp gökyüzünü kana buladı. Son çığlığım onun da dudaklarından fırlayan zevk haykırışına tutunarak büyüdü. Durmadı. İkinci kez boşalana kadar içimde kaldı, beni defalarca kez orgazmın kollarına bıraktı.

İkinci kez içime geldiğinde alnı alnıma yaslandı, dudakları dudaklarımdaydı. Damarları damarlarıma dolaşmış gibi öylece yığılıp kaldı-

ğımız yerde hareket dahi edemiyor, sadece sık nefesler alarak gülüşüyorduk.

Dudaklarını omzuma bastırdı ve gözlerimin içine bakıp, "Yeni başladık," diye fısıldadı.

Bunu bilmenin heyecanıyla, "Buna bayıldım," dedim.

O gece beni suyun altında kırılmamdan korkuyormuş, hassas porselenden bir bebekmişim gibi özenle temizledi. Saçlarımı taradı, onları kuruttu ve kendisine ait bir tişörtü üzerime giydirip beni kollarının arasına çekti.

Uykuya dalmadan önce, "Lavin," diye fısıldadığını hatırlıyorum. "Bir planım var."

20.

Mekândan içeri attığımız ilk adımdan birkaç saniye öncesiydi, Kartal mekânın demirden kapısının önünde durmuş, ellerini pantolonun ceplerine koyarak mekânı izlemeye başlamıştı. Huzursuzluğun kalbime ekildiği ilk an, o andı. Bu gece bir şeylerin değişeceğini, bir şeylerin yıkılıp bir şeylerin yeniden var olacağını biliyordum. Bu gece bazıları her şeyini kaybedecek, bazıları o masadan kazanarak kalkacaktı.

Bu sabah kar tanelerinin şehri terk ettiğini sanırken aslında ne kadar büyük bir yanılgının tam ortasında olduğumu kar taneleri ince ve tıpkı iğne gibi birbirine yakın bir yoğunlukta yağmaya başladıklarını gördüğümde anlamıştım. Kartal'ın ellerini ceplerine sokmadan hemen öncesinde içtiği sigaranın izmariti karla kaplı zemine gömülmüş hâldeydi.

"Bugün bir masaya oturuyoruz, Lavin," dediğinde gözleri hâlâ mekânın kapısındaydı. "Bir kumar masasına oturuyoruz seninle. Her şeyimizi yatırıyoruz bu masaya. Varımızı yoğumuzu koyuyoruz. Ya her şeyimizle kalkacağız ya da onların da her şeyini alarak kalkacağız. Bu gece kaybeden biz olmayacağız ve kazanan da her ne yaşanırsa yaşansın bizden başkası olmayacak. Biz bir şey kazanmasak bile onlar bir şeyleri kaybedecek."

Gözlerimiz mekânın kapısındayken kapı açılmış, ışık birbirine yaslanarak büyüyen iki karanlığın üzerine yıkılmıştı; Kartal'ın ve benim... Ama artık o ve ben öyle karanlıktık ki ışık bizi aydınlattığı her saniye kendini yok ediyordu.

Paltomu girişte bekleyen takım elbiseli adama verdim. Topuklu ayakkabılarımın zeminde bırakmaya başladığı sesler, yüksek müziğin bile bastırmaya yetmeyeceği bir gürültü oluşturuyordu. Siyah, kısa, saten tulumun içinde zıt bir rengin varlığıyla parıldayan tenime spot ışıkları düştü ve eski bir disko topu tavandan aşağı sarkarak dönmeye başladı.

Kartal elini belime atınca hiç yadırgamadım, ona biraz daha yaklaştım ve yangına doğru yürümeye başladım. Çünkü bu gece burada ya en büyük yangın çıkacak ya da burası yer kabuğundan koparılıyormuşçasına büyük bir depremle sarsılacaktı.

Bu gece yaşanacak her şeyi alıp hayatımın önüne koymuştum.

Bu gece benim hayatımdan bile daha önemli bir geceydi.

"Böylece köşeye sıkışacak," demişti Kartal iki gün önce. Bakışlarındaki kararlılık, Tanrı'nın parmak uçlarında var olan kader gibi değiştirilmezdi.

"Yanılma payı?"

"Masaya oturduğumuz gibi kalkarız, bir şey kaybetmeden."

"Ama kazanmış da sayılmayız."

"Ama kaybetmiş de olmayacağız," dediğinde gözlerimin içine güvenimi bekleyen gözlerle bakmaya başlamıştı.

"Peki."

"Kumar masasına oturacak mısın?"

"Seninle her masaya otururum," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

"Mesela nikâh masasına mı?"

"Kaybetmeyeceğiz," dedim konuyu değiştirerek.

"Asla," derken gözleri sahici bakıyordu.

O gece emindi, o emin olduğu için şimdi ben de emindim. İrem babasının koluna girmiş, kalabalığı seyrediyordu. Üzerinde pahalı bir elbise, vücudunda pahalı aksesuar ve takılar vardı ama mutlu görünmüyordu. Hüzünlü bakan gözleri beni bulduğu anda mutlulukla parladı. Gülümsedim, bu sahte değildi, o bir gülümsemeyi hak ediyordu. O, buradaki kimse gibi değildi. Onu ilk gördüğümde olduğunu sandığım kadın değildi. Ben de onu tanıdığım gün olduğum kadından oldukça uzak bir mesafede yeniden doğmuştum.

"Hastaneye girmemin tek nedeni o depoya değildi," dedi Kartal. Gürültüye rağmen net bir şekilde zihnime dolan cümlesi, irkilerek ona

doğru dönüp bakmama neden oldu. "Neden orada olduğumu bileceğini bildiğim biri var. Yani tahminlerime göre vardı, öyle de oldu."

"Ne?"

"Depoya indiğimi biri biliyordu. Kitlerden birini bilerek düşürdüm. Orada olduğumdan emin olmasını istedim." Yanından geçen garsonun tepsisindeki viski kadehini alıp garsonu başıyla selamladı ve viskiyi tek seferde kafasına dikip boş kristal bardağı ışığa doğru kaldırdı. "Yanılmadım. Yanılmadığımı bu gece göreceksin."

"Bilerek yaptın." Öfkelenmek istedim ama bunun için vaktim bile yoktu.

"Evet," dedi. "Alper ve seni bunun önemli olduğuna inandırdım, böylece çok dikkatli davranacaktınız ama Lavin, dikkatli davranan insanlar böyleleri için tehlikeli olan insanlardır. Böyleleri dikkatin altında yatanı her zaman görür."

İçim öfkeyle doldu. "Hastanedeki insan o kişiyle iş birliği yapıyor."

"Ya da o kişiyle iş birliği yapan kişilerle iş birliği yapıyor," dedi Kartal kristal kadehi indirip gözlerini ağır ağır bana doğru çevirirken.

"Ama bir şekilde birbirlerini tanıyorlarsa ya da bağlantıları varsa, bu gece Sadık Parlak'a suç atmak için doğru gece."

Aklım karıştı. "Ne?"

"Bu gece burada biri ölecek, sevgilim."

Bazen bir şeyin olacağını bilmek, o şey olduğunda hissedeceklerinden daha büyük bir yıkımın gerçekleşmesine neden oluyordu. Enkazla temas hâlinde olduğumu hissettim. Karmaşa ilk önce kalbimi sardı. Daha sonra zihnimde bir kasırga başlattı.

"Biri ölecek," diye fısıldadım. "Nasıl?"

"Kardeşime yaptıkları gibi," dedi soğukkanlı bir sesle.

"Bu..."

"Buna göz yummazsam öğrenemem," dedi bana bakmadan, sanki bana bakmak ona işkence ediyordu. Bakamadı. İçimdeki hisler birbirleriyle yan yana durmadı, birbirlerinin karşısına geçti ve savaşa tutuldu. "Her şeyi göze aldım, Lavin. Burada senden başka harcayamayacağım hiç kimse yok."

"Ama sen... Sen bir daha böyle şeyler yaşanmasın diye de uğraşıyordun." Kelimeleri toparlamak çok zordu.

Gözlerini yumdu, disko topunun kare şeklindeki kristal ışıkları yüzüne yansımalar çizdi. "Mecburum," dedi, sanki kalbi ikiye bölünüyordu. Gözlerini açtı. "Mecburum."

"Ya bu kişi..."

"Gökçe yardım edecek," dedi Kartal buzdan bir suratla. "Ağır dozları kaldırabiliyor, doz ona verildiğinde kaldırabilecek. Tam zamanında onun için orada olacağım."

"Biri ölecek dedin."

"Biri ölecek." Bana baktı. "Onlar için ölmüş olacak. Ama ölmeyecek."

"O bir kobay mı?" Sorumda biraz olsun suçlayıcı bir tavır yoktu, yine de içimdeki parçalanmayı saklayamamıştım. Kartal gözlerini kaçırdı, bunu yapmak istemediğini biliyordum. "Onu kobay olarak kullanacaksın. Sırf zaten kullanıcı diye. Seni suçlamıyorum ama... Kendini suçlayacaksın."

"Ona bir şey olmadığı sürece sorun değil."

Gözlerim Kartal'ın yüzünden ayrıldı. "Ben artık her şeye varım. Ben artık o insanın hayatındaki yıkım olmak istiyorum." Gözlerimi yeniden Kartal'a çevirdiğimde konuştum. "Bu gece kazanacağız."

Ben bu gece ateşin gölgesiyim.

Ben bu gece var olduğumu kanıtlayacağım.

İnsanlar dans ediyordu, partinin nabzı yükselmişti. Kartal'ın keskin gözleri kalabalıktaydı. Gitgide artan kalabalık, kalan zamanın ne kadar az olduğunu, ânın tükenmeye başladığını belirten en pürüzsüz emareydi. Martinim önüme koyulduğunda artık zaman kavramı kafamın içindeki çizelgeden silinip gitmişti, dalgın gözlerle kalabalığı izleyerek martinimden bir yudum aldım.

Kartal üçüncü viskisini kadehin dibinden silerken bakışlarının bende olduğunu hissedebiliyordum. Gökçe siyah, mini bir elbise, yüksek topuklu, önü bantlı ayakkabılarla önümden geçtiği an, içimdeki ürpertinin tavana değdiği an oldu. Kartal yüzümdeki endişeyi anbean gördü. Gökçe olduğumuz tarafa hiç bakmadı. Sağlıklı görünüyordu ama uyuşturucuya devam ettiğini biliyordum, bunu makyajın bile örtmekte güçlük çektiği çökmüş ve kararmış göz altlarından anlamak mümkündü. Epey kilo vermişti. Yüzünde bilincinin sınırlarında olmadığını gösteren garip bir gülümseme vardı. Bu gülümseme uzun zamandır onunlaydı. Yüzünden silinebilecek bir gülümseme değildi.

Gökçe çoktan kaybetmişti, o yüzden artık korkusu kaybetmek değildi, ulaşamamaktı.

Martinimden bir yudum daha aldığım sırada Emir'i gördüm. Bir kız grubunun tam ortasında durmuş, viskisini yudumluyor, ona hararetli bir şekilde bir şeyler anlatmaya çalışan kumral kızı görmezlikten geliyordu. Berra ve Ceyda, Emir'in karşısındaki masadaydı. Emir'in onlara doğru baktığını gördüm, Berra'nın gözleri de memnuniyetsiz bir şekilde Emir'in olduğu masadaydı. Berra, Emir'den hoşlanıyordu ve bu oldukça ortada duran bir gerçekti; belki Emir de ondan hoşlanıyordu.

İrem'i gördüm, Ogün ve Cenk ile barın önünde duruyor, çatık kaşlarla onlara bir şeyler anlatıyordu. Ogün devamlı başını sallayıp anlayışlı gözlerle onu izliyor, Cenk ise gözlerini devirip ellerini kaldırarak bir şeyleri reddediyordu. Sonunda İrem de gözlerini devirip sırtını Cenk'e döndü ve barmene parmağıyla bir işaret yaptı. Cenk derin bir nefes alıp Ogün'e döndükten sonra omuz silkti, sonra gözleri bizim masaya doğru çevrildi, o an dudaklarında şefkatli bir tebessüm büyüdü. Bana dostça gülümsedi. Ben de martini kadehimi kaldırıp ona gülümsedim.

Toprak ve birkaç arkadaşı bizden epey uzak bir masadaydı, boş gözlerle masanın yüzeyini izliyor, arkadaşları sıkıldıkları her hâllerinden belli bir şekilde etrafa bakınıyordu. Akademideki neredeyse her öğrenci bu gece burada gibiydi, aynı zamanda ailelerinden birkaç büyüğün de burada olduğunu görebiliyordum. Localarda birbirine çarpan kadehlerin sesi neredeyse gürültülü müziği bile bastırabilecek türdendi.

"Birazdan herkes sarhoş olmaya başlar," dedi Kartal, bileğini saran siyah kayışlı saate baktığını o âna dek fark etmemiştim. "Tamamen yükseldiklerinde her şey daha basit olacak. Birazdan Yunus Emre ve Alper burada olur. Yunus Emre arka kapıda bekliyor olacak, eğer adamımız harekete geçtikten sonra arka kapıyı kullanırsa diye. Yakalayacağından değil. Oradan çıkan kişiyi görecek sadece, bir şey yapmayacak. Tabii kaçmayacak kadar akıllıysa da güvenlik kameraları var." Gözlerim yüzünde dolaşıyordu. "İlk işi güvenlik kameralarını etkisiz hâle getirmek olacak. Eğer pürüzsüz bir şekilde bunu yaparsa, yani doğal yollardan gidip kaydı durdurursa, anlayacağız ki Sadık olmasa da onun etrafında olan, ona yakın olan biri." Başımı salladım. "Ama kameraları etkisiz bırakmak için başka bir yol izlerse..."

"Mesela bir kavga çıkması?"

"Veya yangın," dedi Kartal. "Yani tamamen doğal sebeplerden oluşabilecek şeyler çıkarsa, anlayacağız ki aranan kan dışarıdan biri. Doğal bir şeyler yaratmasının sebebi de birinin Sadık'a kumpas kurduğunu düşünmemizi istemeyeceğinden. Çünkü atıyorum kafadan mutfakta çıkan basit bir yangın doğaldır."

"İçeriden biriyse..."

"Herkes olabilir." Gözlerini bana çevirince bakışlarımız çarpıştı ve karanlık her yere yayıldı. "Belki bir zamanlar mekânını emanet ettiği Ogün, belki bizim yanımızda görünen ama her şeyi bilen Emir, belki sessiz ve sakin olan Suphi, belki eğlenceli bir görüntü çizen Cenk," dedi acımasızca. Seçenekler kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Belki İrem, belki Berra, belki Ceyda, belki de onların ailelerinden birileri."

"Onu tanımıyorlardı bile."

"Ama Toprak tanıyordu."

"Ne?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "O da burada."

"Toprak..."

"İrem de Toprak da olabilecekler listesinde," dedi Kartal soğukkanlılıkla. "Herkes. Hepsi öyle. Unutma İrem, Toprak'a âşıktı."

"Kartal..."

"Toprak da o gece depodaydı," dediğinde duraksadım. "Aynı zamanda Berra'nın anne ve babasının boşanma sebebi, Berra'nın babasının gençlik zamanlarında uyuşturucu kullanmasındandı." Gözlerimi kaçırdım, kaşlarım çatılmıştı. "Ogün de bu mekânların demirbaşlarındandı, unutma, Sadık ile ilgili hemen hemen her şeyi biliyordu. Aynı zamanda Emir de öyle. Ablasının kaybından sonra nasıl bir batağa düştüğünü bilebilir misin? O gün o ofise kolayca girebildik, Emir sayesindeydi." Neredeyse gözyaşlarına boğulacağımı hissettim. Katil hepsi olabilirdi. "Ya Ceyda? Tamamen pasif, sessiz, kendi hâlinde ama birdenbire sanki aramızda yer edinmek istiyor gibi yalnız olanımıza, Yunus Emre'ye yaklaşmak istedi."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum huzursuzlukla. "Yapma."

"Kimseye güvenmememiz gerektiğini hatırlatıyorum bebeğim," dedi ciddi bir sesle, elindeki kadehi sertçe masaya bıraktığında ona baktım ama gözlerimde gizleyemediğim bir hüzün vardı. "Bilemeyiz, Lavin. O göt herif bile bir anda çıkıp geldi. Bilemeyiz." Özay'dan bah-

settiğini bildiğim için bir an öfkeyle bağıracak gibi hissettim ama sonra duruldum, şu an yere düşen gölgemin bile suçlu sayılabileceği bir an yaşıyordum. "Bilemeyiz," dedi. "Belki de her gün dersimize giren hocalardan biri. Bizi tanıyan biri olduğu net. Bu çok net. Her gün iletişim hâlinde olduğumuz o kadar açık ki..."

"Tamam," dediğimde devam etti.

"İrem'i arkadaş olarak benimsemeye başladın." Gözlerimi yummak istedim. "Emir'i de. Hatta diğerlerini de. Şimdi ne hissediyorsun?"

"Tamam," diye böldüm onu. "Lütfen."

"En masum bazen asıl suçlu olandır," dedi. "Ya da belki de tam tersi."

"Sus artık," diye mırıldandım gözlerimi kaçırırken. Kabullenmek çok acıydı.

"Onlar suçlu olmasa bile suçluyu tanıyor olabilirler," dediğinde irkildim. "Belki de aralarından biri onunla iş birliği içinde... Ya da belki de birkaçı onunla iş birliği içinde." Ürperdim, ağlama isteği en yükseğe, doruğa ulaşmak üzereydi. "Belki de hepsi onu tanıyor, belki de hepsi her şeyi biliyor." Ona doğru döndüğümde gözlerimde gördüğü ifade susmasına neden oldu.

"Belki de," diye onayladım onu. "Biz onu görmüyoruz ama o bizi her an görüyor." Başımı salladım. "Belki de aralarından birileri ona yardım ediyordur. Belki de aralarından biri odur. Belki de bu işi birkaç kişi yapmışlardır. Artık sus. Kazanacağız."

"Biliyorum. Sen yanımdasın, seninleyim ve bu kez kazanacağım." Gözlerini kalabalığa çevirdi. "Ne pahasına olursa olsun."

Martini kadehimi kafama dikip garsona gülümsediğimde ne söylemek istediğimi anlamış gibi bana gülümsedi ve boş kadehimi alıp gözden kayboldu. Yeniden geldiğinde martini kadehim doluydu, bana kibar bir gülümsemeyle yaklaşıp martini kadehini önüme bıraktı ve ona teşekkür etmeme bile izin vermeden kalabalığa karıştı.

Müziğin nabzı gitgide artıyor, gençler dans pistinde coşkulu bir şekilde dans ediyordu. Pahalı kıyafetlerine dökülüp saçılan içkiler umurlarında bile değildi, tek istedikleri bolca para harcamak ve eğlenmekti. Bu gece eğlenmek için buradaydılar. Aile büyükleri ise içkilerini yudumlarken dolardan, kurdan, şirketlerinden, yeni alacakları arabalardan ve son olarak yine borsadan bahsedeceklerdi.

İçkimi yudumlarken, "Ne zaman?" diye sordum Kartal'a.

Bana baktı ama bir süre cevap vermedi. Sonundaysa, "Gökçe buradaki tek bağımlı, onu yalnız yakalayacağı ânı bekleyecek. Yapan ya da yaptıran kişi," dedi, bu sapkın düşünce tüylerimi ürpertse de doğruydu. Kimse Gökçe'nin ölümünden birilerini sorumlu tutmazdı çünkü o zaten hâlihazırda herkes tarafından tanınan bağımlıydı ve şu an bu partide damarlarında uyuşturucu dolaşan tek tanınmış insandı. Birileri zaten bir gün öleceğinden emindi. Yine de ona bir şey olmamasını umut ettim. Şu an sadece ölmemesini dileyebilirdim.

Lütfen, dedim kendi kendime. *Gerçeğin bedeli bu kadar ağır olmasın.*

"Lavin," dedi İrem birden, hangi ara yanıma gelmişti anlamamıştım bile. Ateş kırmızı, saten bir elbisenin içindeydi. Elbisenin ip askıları vardı ve uzun bir elbiseydi, yine de gümüş rengi stilettolarını görebiliyordum. Beyaza oldukça yakın renkte görünen sarı saçlarını sıkı bir şekilde balerin topuzu yapmıştı. Elmas küpeleri küçük yüzü için biraz büyük görünüyordu ama ona yakışmıştı. Gülümsemesi yüzünde daha da genişledi. "Büyüklerin katılması kötü oldu," diye söylendi. "Eğlence nerede? Yukarıda senetlerden konuşan bir loca dolusu bunak var."

Yapay bir gülümseme dudaklarıma yayıldığında yeni arkadaşıma ve olası düşmanıma baktım. "Baban da o bunaklardan biri herhâlde," dediğimde kahkaha atıp elini elimin üzerine koydu. Bir yanım elimin elinin altında kalmasında sakınca görmedi, diğer yanım bana dokunmasını istemedi. O yanıma uyup elimi elinin altından çekip aldım ama bu hareketim onu rahatsız etmedi, hatta fark etmemişti bile.

"Babam için sadece işi vardır. İş iş iş. Eğlence mekânı işletiyor olsa da eğlenmeyi bilmez," dedi, gülümsemesi yavaşça soldu.

Yunus Emre'nin siyah bir takımla dans pistinin bitişindeki duvar kenarından geçtiğini görünce içime bir rahatlama hissi yayıldı. Hızla gözden kayboldu, bakışlarım mekânın diğer ucuna kaydı, Burak'ın da burada olduğunu gördüm. Sahra önünde dans ediyordu, Burak'ın gözleri her yeri tarıyordu ve büyük elleri de Sahra'nın ince belinin iki yanında duruyordu. Güvenli bir dağ gibi sevgilisini koruyor, bunu yaparken arkadaşı için etrafı gözlüyordu.

Bir nefeslik zamandan sonrası karmaşaydı.

Kalabalık her yana yayıldı ve görmem gereken her isim gözümün önünden sanki hiç var olmamışlar gibi silindi. Ne Emir ne Ogün ne Cenk ne de Suphi ortalıklardaydı. Bir ara Suphi ile Özay'ı bar tez-

gâhının önünde görmüştüm ama Özay da yoktu. Özay'ın geldiği an benim için silik olsa da bu gece onu da gözlüyordum. Bu gece herkesi gözlüyordum. Gerekirse kendi kanımdan olan birini bile gözlerdim. Berra ile Ceyda'yı da kaybettiğimde artık yanımda olan tek kişi İrem'di. O buradaydı, diğerleri gibi kaybolmamıştı. Hepsi nereye kaybolmuştu? Kalabalığın içinde birkaçına rastladım ama sonra ortalık daha da karıştı ve onları tamamen kaybettim.

İrem, "Babama bir bakacağım," dediğinde gözlerimi kısıp hızla ona döndüm, dördüncü martinimi içiyordum.

"Neden?"

İrem kaşlarını kaldırdı. "Çünkü beni görmezse huzursuz olur?" dedi sorar gibi. "Eğer istersen benimle gel, yani tek kalmak istemiyorsan..." Gözleri Kartal'a takıldı. "Sanırım o şu an pek de burada değil."

Kartal doğrudan kalabalığa kilitlenmiş içkisini yudumluyordu, bizi duyuyordu ama tepkileri yoktu, o tepkiler bedeninden tıpkı damardan çekilen kan gibi çekilmişti.

"Tamam, sen git," dedim başımı sallayarak.

"Tamamdır, gelirim hemen." Elbisesinin eteğini düzeltip kalabalığa doğru yürümeye başladığında gözlerim sırtındaydı.

Kartal elini elimin üzerine koyunca yüzüğüm avucunun altında kaldı. "Belki her şey başladı, belki de saniyeler kaldı," diye fısıldadı.

"Hazırım ben," dedim. "Hiçbiri umurumda değil."

"Emin misin?"

"Onlar bu oyunu bitirmem için önüme koyulan piyonlar," dedim hiç düşünmeden. "Ve o piyonlardan biri ya da birkaçı kılık değiştirmiş olabilir, beni mat edecek güçlü taşlar olabilir. Onlar benim dostlarım değil." Gözlerimi kıstım. "Bir savaştayız ve onlar karşı tarafın ordusundan olmasalar da benim ordumda da değiller."

"İşte böyle," dedi Kartal. "Bu gece onların kalplerine indik. Kalbi durması gereken her kimse, bu gece kendini ele verecek."

İlk önce bir çığlık duydum, çığlığın kuvveti çalan müziği titretecek seviyedeydi. Biraz sonra bir olan çığlık iki oldu, üç oldu, dörde tırmandı ve beşe kadar ulaştıktan sonra öyle hızlı yayıldı ki çığlıkların sahiplerini sayamaz oldum. Birkaç saniye içinde kalabalık birbirinden kopan parçalar gibi etrafa dağıldı, koridorda yükselen karanlık duman büyük bir hızla mekânın içine gelmeye başladı.

O an gözlerimin hızla Kartal'a çevrildiği andı. Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. "İçeriden biri değil," dediğimde burnundan sert bir nefes verdi.

"Hayır, senin gibi zeki bir kızı bile kandırabilecek kadar akıllı. Biliyordum. O içeriden biri." Kartal'ın cümlesi, gökyüzünün yeryüzüne doğru yıkılmaya başladığı ânın habercisiydi. Kartal, "Gökçe'yi bulacağım," dediğinde çığlıklar büyüdü ve sonra biri bir çığlık daha kopardı.

"Güvenlik odası yanıyor!"

"Aklınca Sadık'ın delil köreltmek için güvenlik odasındaki kayıtları yok edeceğini, bunun için kendi mekânını yakacağını düşündürecek," dediğimde Kartal sırıttı ve sonra hızla benden ayrılıp kalabalığa karıştı.

İki gün öncesiydi, ellerimi ellerinin içine alıp, *"Kalabalığa karışacağım ilk ânı bekle,"* demişti. *"Beni kaybettikten sonra yirmi saniyen var. Yunus Emre'yi bul."*

Onu kaybettim. Ve koşmaya başladım.

"Lavin!" diye bağırdı biri kalabalıktan, çığlıklar büyüyerek feryatlara dönüşürken o sesi tanıdım. İrem korkuyla bana doğru bakıyor, alevlerin çoğaldığı noktaya yakın olduğumu fark etmiş gibi çırpınıyordu. Ogün ise onu tutarken dehşet içinde bana bakıyordu.

"Lavin," dediğini duydum Ogün'ün. "Güvenli bir yere geç."

Onları dinlemedim. Suçlu ya da suçsuz olmaları önemli değildi, onlar benim piyonlarımdı, ben onların beni mat edecek taşlar olmalarına izin vermeyecektim.

"Kartal'ı bulamıyorum!" diye bağırdım şüphelenmemeleri için ve sonra kararan dumanların yükseldiği koridora daldım.

Yirmi saniye, diye düşündüm. *Birçok şeyi bitirebilecek yirmi saniye, birçok şeyi başlatabilecek yirmi saniye.*

Bir başlangıcın ve bir bitişin tam ortasında koşuyordum. Dumanı soludum. Öfkeme sarıldım, öfkem yoldaşım oldu, öfkem elimden tuttu ve beni gerçeğe ulaştırmak için ileriye doğru çekti. Koştum ve yirmi saniye duvarlardan alev olarak akmaya başladı.

Dokuz saniyem kalmıştı ve şimdi mekânın arka kapısındaydım. Yunus Emre'yi gördüm, mekânın açık kalan arka kapısının diğer ucunda, ağaçların başladığı o karanlık koruluktaydı. Sigarasının ucunda yanan alevi görebiliyordum, alev hareket etti ve sigarasından bir duman daha aldı. Başını yavaşça salladı. Bunun anlamını biliyordum.

Yedi saniyem vardı.

O buradaydı, ona ulaşmak üzereydim, onu bulmak üzereydim, onunla aynı zehirli dumanı soluyordum.

Geriye döndüm. Ayağımdaki topuklulardan yayılan ses geceye karıştı. Çığlık sesleri her yana çarptı ve ateşin uğultusunu duydum. Hızla koridorun sonuna doğru yürümeye başladım. Alevlerin ışığı yüzümü aydınlattığında omzumun üzerinden arkama, karanlık koridora baktım ve insanların çığlıkları tıpkı cehennemden taşan günah vaveylaları gibi büyüyerek etrafımı kapladı.

Mekân yanıyordu.

Daha hızlı adımlarla yürümeye başladığımda annem zihnimin içinde, *"Sana koşmayı unutturanlar olacak,"* dedi. *"Bacakların seninle olmasına rağmen onu senden saklayacaklar. İşte o gün geldiğinde bacaklarını göremesen bile seninle olduklarını unutma. Sürün Lavin, olduğun yere emekleyerek gelenleri hiçbir güç yok edemez. Sen her seferinde kendini yoktan var edeceksin."*

Bu gece, kendimi yoktan var edeceğim gecelerden biriydi.

Bu gece buradaydım. Sadık Parlak'ın mekânı yanıyordu ve ben ateşe doğru yürürken beni kimsenin yok edemeyeceğini biliyordum.

Tek bir düzlemdeydim.

Ben hep var olacaktım ama artık yok olacak tek kişi onlardı.

Ona yakındım, belki de ensesindeydim ve korkusunu hissedebiliyordum. Onu göreceğim ânın gelmesini bekliyordum. Tuvaletlerden birinin kapısı alevlere teslim olup geriye doğru devrildiğinde kıvılcımlar etrafa dağılarak uçuştu. Kalbimdeki endişe büyüdü ama öfke beni terk etmedi. Gitmeyecekti. Kalbimi delik deşik edecekti.

Yanan kapının önünden geçerek tuvaletin içine baktığımda beyaz floresan bir kez sönüp tekrar yandı ve Kartal'ın, Gökçe'yi kucakladığı ânı gördüm. Bir adım geri çekildim, gökyüzü üzerime yıkılıyordu ve ben kollarımı kaldırmış, açtığım avuç içlerimi yukarı iterek gökyüzünü yukarıda tutmaya çabalıyordum.

Kartal'ın yüzünde eskimiş bir soğukkanlılığa rastladım. Daha sonra kireç kadar beyazlamış yüzünün gerilerinde saklanan o endişeyle karşılaştım, Gökçe'nin uçları açık renk saçları geriye doğru düşerek zamana yayıldı ve Kartal, "Acele edelim," dedi bilinçsiz kızı kucaklamaya devam ederek. "Onun cesedine bizim ulaşmamızı bekliyordu ama bilmediği

bir şey var, Gökçe'nin nabzı zayıf olsa da hâlâ atıyor." Soğukkanlılığı yüzümün ortasına geçirilmiş sert bir tokat gibiydi. Sarsıldığımı hissettim ama dudaklarımı aralayıp tek kelime etmeden yolundan çekildim. Gökçe'nin dudaklarının kenarından beyaz köpüğe benzer bir sıvı akıyordu, kan yoktu, onun dudağının kenarından kan akmıştı oysa.

O hâlde Gökçe iyiydi, ölen sadece oydu.

Yıkıldığımı hissettim.

Sonra yenilendim ve öfke beni besledi. Güçlendim ve bu güç beni tüketti.

Gökçe biliyordu, bu alemdeki herkesi tanıyordu, ona bunu veren kişinin kim olduğunu elbette bilecekti. Bir başkasına verdirmiş olsa bile o kişiyi bulmamız yeterliydi. Gerisi çorap söküğüydü. Gökçe iyi olacaktı.

Kartal, "Burak gitti, herkese haber verecek. Gökçe'yi hastaneye kaldırdığımızı sanacaklar, muhtemelen öldüğünü düşündüğünü söyleyecek, yeterince dehşet doluydu ifadesi. Herkes ona inanacak," dedi koridoru kucağında Gökçe'yle hızla geçerken. Alevler arkada patladığında çığlıklar uğultulara dönüştü ve buz kesmiş ellerimi yumruk yaparak Kartal'ın arkasından ilerledim.

Gökçe bir şeyler mırıldandı, sonra bilinci yine kapandı. Bizi duymuyor gibiydi, sonunda duyacağını düşünüp kendimi rahatlattım. "İyi," dedi Kartal, "basit bir zehirlenme. Bünyesi böylesine alışmış bir kızı öldürebileceğini düşünecek kadar dikkatsizdi." Kartal'ın söyledikleri beni rahatlattı. Kapıdan çıktığımız an birkaç metre ileride korulukta bekleyen siyah Volvo'yu gördüğümüz andı. Gökçe'yi arka koltuğa yatıracakken Gökçe'nin bedeni titremeye başladı ve birdenbire Kartal'ın kollarında çırpındı. Kar taneleri ağır ağır düşüyor, saçlarıma tutunuyordu. Birkaç kar tanesi birbirine tutunup on binlere evrildiğinde Gökçe yere düştü ve ellerini karla kaplı zemine koyup kusmaya başladı.

"Tamam, işte böyle, iyi olacaksın," dedi Kartal, Gökçe'nin saçlarını yüzünden çekerken.

Gökçe devamlı olarak kusuyor, uzaklardan bir yerden siren sesleri duyuluyordu. Kalabalığın mekânın ön tarafına çıkarıldığını bilmenin rahatlığı ve hissettiğim sarsıcı vicdan azabıyla topuklu ayakkabılarım karlara batıp çıkarken kıza doğru ilerledim, elini elimin üzerine koyduğu anda onu sıkıca tutarak destek oldum. Durmadan kustu, içindeki

son zehri de atmak istiyor gibiydi. Yunus Emre dehşetle onu izliyor, Kartal kızın dengesini korumak ister gibi omzuna dokunuyor, ben de ellerini tutuyordum. Boğulur gibi sesler çıkarması beni korkutsa da bedenindeki zehri çıkarıyor olması kalbimdeki endişenin bir anlığına yatışmaya başlamasına neden oldu.

"İyi olacaksın güzelim," dediğimde dudaklarımın arasından soğuğun buharı yayıldı. "Bu sondu. Artık iyi olacaksın. Bundan sonra kurtulman için yanında olacağım." Kelimeler dudaklarımdan soğukkanlılıkla fakat bir o kadar da duyduğum vicdan azabıyla dökülüyordu. Başını salladı, iyiydi, sadece o kadar çok kusuyordu ki konuşamıyordu. Sonunda kusması dindi ve kafasını kaldırdı. Tam ağzını açacakken birden dudaklarının arasından bir hıçkırık döküldü ve Gökçe önüne doğru eğilip tekrar kusmaya başladı.

Bu kez dışarı attığı zehrin rengi kırmızıydı.

Gökçe, kan kusuyordu.

Kartal, "Hayır hayır," dedi hızla. Titreyen buz kesmiş ellerim havada kalmıştı. Gökçe ellerini yere bastırmış inleyerek kan kusuyordu. Kartal'ın kızın elbisesini hızla yukarı kaldırıp bacaklarını açtığını gördüğümde dehşet yüzüme beyaz bir ölümü hatırlatırcasına yayılmış, âdeta bir hayalete dönüşmüştüm. Gökçe'nin bacağındaki deliği gördüğümde dehşetim ayaklandı, büyüdü ve tüm benliğimi kapladı. Bu bir iğne deliğiydi, etrafı damarlarla dolmuştu ve mosmor olmuştu. "Orospu çocuğu!" diye hırladı Kartal. "Onu hemen hastaneye götürmem gerek, hemen."

Gökçe tek elini kaldırırken son kez kan kustu ve titreyerek, "Hayır," dedi can çekişir gibi. Dizlerimin üzerine çöküp onu kendime doğru çektiğim anı hatırlamıyordum bile ama yüzünün boynuma yakın bir yere geldiği anı hissediyordum. "Onu gördüm," diye fısıldadı boynuma doğru. "Kardelen'ini kimin aldığını biliyorum, Lavin." Ellerim bilinçsizce Gökçe'nin saçlarına kaydığında dizlerimin üzerindeydim, kar taneleri saçlarımıza tutunuyordu. Dudaklarından son nefesiyle birlikte akan kan sıcak bir şekilde omzuma döküldü.

Ve bana katilin ismini söyledi.

8. BÖLÜM

Sönen Yıldızların Düştüğü Çukur

♪ *Madrigal - Dip*

Benim göğümde bir yıldız infilak etti. Her yeri anlık ışığa boyadı. Sonra her yer karardı. Parlaması, söneceğindenmiş. Bilmiyordum.

Parladı.

Söndü sonra.

Bildim.

Kalbime vura vura öğretti.

Parlaması, beni karanlıkta bırakmamak için çırpınması ama sonunda savaşı kaybedip sönmesindenmiş.

Benim yıldızım nereye kaydı düştü hiç düşünmedim, sadece ağladım. Gidip nereye düştüğüne hiç bakmadım, olduğum yerde dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

Ben onu koruduğumu sanıyordum, meğer o benim sığınağımmış, o gece benim sığınağım yıkılmış.

Parmaklarım sönen bir diğer yıldızın saçlarında şefkatle dolaşırken gözlerim düşen kar tanelerinin arasında, hemen ileride parıldayan şehir ışıklarındaydı. O isim ise zihnimde sürüne sürüne ilerleyen zehirli bir

yılandı. Tıslayıp durdu, her yer karanlıktı. Kıvrılıp bana sokuldu ama beni sokamadı, artık zehri alacağım intikamdan daha ölümcül değildi.

Artık verdiği zararlar, benim vereceğim zararlardan daha üstün olmayacaktı.

Şehrin ışıkları devamlı yandı, göğsümün içinde çırpınan kalbim gibi yandı hem de. Kucağımda bir başka kadının cesediyle öylece oturdum, öylece güneşin birkaç saat sonra doğacağı düşüncesine kendimi inandırmaya çalıştım.

İnsan bir şeye inanma isteğiyle ağlamaya başlarsa, ömür boyu inanmadığı her şey uğruna hissizlikle gülümsermiş.

Gökçe'nin dudaklarının kenarından bir gözyaşı gibi kayıp giden kan damlasına bakarken bu hayatın içinden geçip giden anılarımı bir bir hatırladım. Onu ilk gördüğüm yeri hatırladım, ilk konuştuğum anı, onunla olan kısa ve çoğu acı anılarımı hatırladım.

Artık zamanın içinde bir Lavin ölüyor, bir Lavin doğuyordu.

Kartal titreyen ellerini yavaşça Gökçe'ye doğru uzattığında ona baktım. "Yaşamalı," dedi Kartal kollarımdan ruhu çekilen kızı alırken. "Yaşamalı. Yaşatmak zorundayım." Katilin ismi devamlı olarak zihnimde dönüp dururken uzun uzun ona baktım. Yunus Emre kireç gibi olmuştu, ne bir adım atabiliyor ne de tek kelime edebiliyordu. Arkamda bir mezar taşı gibi dikildiğini biliyordum.

Yunus Emre, Leyla gittiğinden beri onun başında duran mezar taşıydı zaten.

"Ben sana söz verdim," dedi Kartal yeniden içimden bir şiş gibi geçen sesiyle. "Olmaz. Seni yaşatmak zorundayım. Gökçe, uyanacaksın." Yunus Emre'ye doğru döndüğü sırada kızın cansız bedeni kucağında sallanıyordu. "Arabayı çalıştırsana. Ne duruyorsun?"

"Kartal," dedi Yunus Emre içinde bir tomar acı varmış gibi. "Kız öldü."

"Hayır." Kartal gözlerini Gökçe'ye indirmeden dosdoğru Yunus Emre'nin gözlerinin içine baktı. "Ben ona bir hayat borçluyum. Bir yaşam sözü verdim ona." Kartal'a bakarken kelimeler kayıptı, tıpkı bir zamanlar içimde kaybolan duygular gibi. "Ölmez. Ölmemeli."

"Kartal... Kızı hastaneye götürmeliyiz. Yolda onu kaybettiğimizi söylemek için." Yunus Emre yavaşça Kartal'a doğru yürüyünce oturduğum yerden kalkmadan gözlerimi yere indirdim ve kar tanelerinin

içine gömülmüş kan lekelerini izledim. İşte bizim hayatımız böyleydi. Bembeyaz kar tanelerinin içine düşmüş kan lekeleriydik biz. Bir ölümün etrafına üşüşmüş sırtlan sürüsüydük.

"Hastaneye götüreceğiz. Ben burada ilk yardımı yapamadım, sadece kendisinden geçmiştir belki," dedi Kartal, bu eline bulaşan ilk kan değildi ama içine dokunan ilk kandı.

"Kartal..." Yunus Emre'nin cümlesi yarım kaldı, sadece ismini söyledi ve sonra sustu. Ardından omzunun üzerinden bana dönen, bıçak acısı veren gözlerini hissettim. Yunus Emre bana bakmaya başladı.

Avucumu kara bastırdım ve soğuk yavaşça avucumun içine yayıldı.

"Kartal, onu ya aldığımız yere bırakacağız ya da hastaneye götürüp yolda kaybettiğimizi söyleyeceğiz." Yunus Emre'nin sesi titrerken gözleri hâlâ bendeydi, bakışları dumanların yükseldiği mekâna çevrildi. "Yangın büyüyor."

"Hadisene, Emre," dedi Kartal dehşetle perçinlenen sesiyle. "Yetiştirmezsek..."

"Öldü." Yunus Emre öfkeden uzak ama net sesiyle bu durumu ilan ettiğinde Kartal, kucağında ruhu kaybolmuş boş bir bedenle bir adım gerileyip sarsılmış altın rengi gözlerini Yunus Emre'ye mıhladı. "Kardeşim, kız öldü."

"Ama ben ona bir söz verdim."

"Tutamadın," dediğimde Kartal bir kez daha sendeledi ve kanla kaplı karı avucumun içine alıp sıkarken dolan gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Kartal, biz sözümüzü tutamıyoruz hiç. Fark ettin mi? Biz kurtaramayacağımız bir ruhun içimizdeki ateş sönsün diye daha kaç ruha mal olacağız?" Gözlerimden hızla dökülmeye başlayan yaşlarla Kartal'a bakmaya başladığımda kucağında tuttuğu bedeni bırakmadı ama gözlerindeki ifadenin değiştiğini gördüm. Şimdi gözlerindeki kan leş bir farkındalıktı. "Başarmak değil bu."

"Lavin," diye fısıldadı Yunus Emre.

Karı daha sert sıkarken, "Bu başarmak değil," diye fısıldadım. "Kaybettik biz."

"Artık kim olduğunu biliyorsun," dedi Yunus Emre beni teselli etmek ister gibi. "Söyledi sana. Biz duymadık ama sen duydun." Bana doğru yürürken ortalığı toparlama görevini üstlenen bir abi gibiydi. "Lavin, bu ne senin ne Kartal'ın..."

"Suçu," dedim. "Suçumuz." Titreyen ellerimdeki kar taneleri avuç içlerimden bir bir dökülmeye başladığında geride bir başkasına ait kan lekeleri kalmıştı. "Yunus..."

"Senin değil, benim suçum," dedi Kartal birden diktiği çenesiyle. İçinde titreyen o çocuk karanlığa saklanmış, olup biteni izliyor gibiydi. "Gökçe'yi koruyamadım." Yavaşça bana doğru bir adım attı. "Her şeyi hesaba kattım, bunu katamadım."

"Sakın kendini suçlama." Onun gözlerine yüzümde donmuş gözyaşlarıyla baktım. "Sakın, sakın bir daha her şeyi tek başına omuzlamaya kalkışma." Oturduğum yerden kalkarken gözlerimden akıp yanaklarımda donan yaşlar cildimi geriyordu. Hissin içimde büyüyüp bir ateş topuna dönüştüğünü, tüm zerrelerime çarparak ilerlediğini hissettim ama dışarıdan bakan biri sadece ruhsuz bir kadın görürdü. Kartal'ın gözlerinin içine baktığımda yüzüne yeniden yaşadığı şokun emareleri sızmaya başlamıştı. "Kartal," dediğimde gözümden hızla bir damla yaş daha aktı ama bu gözyaşı sıcak değil, soğuktu; buz gibiydi. "Aslanın geride bıraktığı leşlerden vazgeçtim. Ben aslanı parçalamak istiyorum."

Gözlerimi Gökçe'ye indirdiğimde Kartal kucağında tuttuğu cansız bedene bakmam onu daha kötü etkilemiş gibi bir adım geriledi. Yavaşça arkama, yanan binaya baktım, ardından gözlerimi usulca Kartal'a çevirdim.

"Aslanın inini biliyorum."

Kartal gözlerimin içine baktı, sadece baktı. O isim, geçen günlerimizin üzerine atılmış bir alev değilmiş gibi sadece bana baktı. Kollarında sebep olduğu bir canla orada öylece dururken sadece bana baktı. Bana ismi sormadı. Sadece gözlerimin içine baktı.

"Yangın çıkmıştı," dediğimde sesim titremiyordu ama ben yıkılmak üzereydim. "Herkes bir yerlere kaçışıyordu. Gökçe'yi, Yunus Emre ve Sibelay buldu. O sırada Yunus Emre dışarıda sigara içiyordu, yangını fark edip bizim için dehşetle içeri girdiğinde Gökçe'nin çığlığını duyup tuvalete yöneldi. Kızı buldu, kızın ağır dozdan kendinden geçtiğini fark etti. Fazla zamanı yoktu. Bizden birini kaçarken görünce rahatlayıp hemen kızı aldı, Sibelay onu gördü, o arbede esnasında sadece itfaiye geldiği için aceleci davranıp kızı hızla hastaneye doğru yola çıkardılar. Kameralar durmuştu, görüntü yoktur. Sibelay'ın içeride olduğunu kimse fark etmez. Herkes dışarı kaçışıyordu. Bu sırada Yunus

Emre kıza ilk yardımı da yapmıştı." Kartal, kucağında Gökçe ile sadece bana bakıyordu. "Kız hastaneye yetişemedi."

Kartal hiçbir şey söylemedi.

"Sorgulanırsak kim olduğumuz çıkar ortaya." Gökçe'ye baktım, içim yarıldı, o yarıktan kanlar aktı; pişmanlık, çaresizlik, vicdan... Hepsi birbiri üzerine binip büyük bir canavara dönüştü. Bundan böyle geceleri o canavarın koynunda uyuyacağımı ve Kartal'ın bile beni o canavardan koruyamayacağını biliyordum. "Biz Yunus Emre'nin arabasıyla uzun yolu kullanarak hastaneye gideceğiz, o yolun mobeseleri çalışıyor ama o yoldan bir sonraki ve bir önceki yolda mobeseler çalışmıyordur, o yollarda biri birini vursa kimse bilmez. O yollarda da trafiğe takılmış gibi gözükeceğiz ama aslında kısaltmadan gideceğiz. Sonra da geç bir şekilde hastaneye Yunus'un arabasıyla gireceğiz, o sırada Yunus kestirmeden başka bir araçla kızı çoktan hastaneye getirmiş olacak ama mobeselerde trafiğe takılmış gibi görünecek. Trafikte oyalanmış gibi görünen Yunus olmuş olacak, biz değil. Böylece gecikmenin de mantıklı bir açıklaması olacak. Hem de Yunus ile Sibel'in olduğu arabada olduğumuz sanılacak. Yani biz de dart tahtasındaki okun gireceği sayı olmayacağız."

Kartal hiç konuşmuyordu, sadece gözlerimin içine bakıyordu.

"Sibelay birazdan burada olacak."

Kartal'ın şaşkınlığıyla beraber, Yunus Emre de bana şokla baktı ve o an, zamanın içinde bir akrebin geriye doğru giderken çıkardığı uğultu sesi yankılandı.

Artık o sokakta değildim, birkaç saat öncesindeydim, her şeyin başlamadan önce başlayacağının sinyallerini verdiği o yerdeydim.

Biraz öncesindeydim.

Yanağıma fırçanın ucuyla allık değdirdiğim sırada Sibelay elinde maskarasıyla beni izliyordu. "Anlaştığımız gibi olacak," dememle beraber başını salladı. "Eğer seni aramazsam, bil ki arka kapıya gelmen gerekiyor."

"Onun bir şeyler çevirdiğini nereden anladın?"

"Onu seviyorum. Onu aklında bir şey varken nasıl baktığını bilecek kadar seviyorum. Kartal bir şey planlıyor, düşündüğüm şey olup olmadığını anlayacağız." Gözlerimi aynaya çevirdiğimde aynada beni izleyen kadın, bana çok benzeyen bir yabancıydı. Bu kadın artık Kartal'ın damarlarında dolaşan kandı.

"Bir şeyler biliyorsun, Lavin," dedi Sibelay tedirgin siyah gözlerle beni izlediği sırada.

"Evet," dedim ve zamanın ipi inceldi. "Ama Kartal daha fazlasını biliyor."

"Ne?"

Bir ömür gibi gelen ama zamanın ipini incelterek kopma noktasına getiren o cümleyi kurdum.

"Kartal, katilin kim olduğunu biliyor."

Ve zaman yeniden bir kaset gibi hızla ileri sarmaya başladı. O andan itibaren yaşanan her an, hızlı bir şekilde bir sahnenin ortasında yeniden can buldu; Gökçe'nin kollarımda can verdiği saniyelere döndüğümde gözümden bir damla yaş daha süzüldü. Kartal'ın kucağındaki cansız bedene bakamadım.

"Sibelay burada olması gerektiğini nereden biliyor?" Bu soru, ortaya çöken karanlığın içine tutulmuş bir fener gibi içinde bulunduğumuz durumu aydınlattığında Yunus Emre'ye bakmadım. Sadece, "Gelecek," dedim ve kelimemin sonuna yerleşen noktayla beraber çoğalan alevlerin içinden tanıdık bir ses duyuldu.

"Geldim."

Kartal'ın gözlerine yeniden bakamadım. Yaşadığı şoku bir defa daha görmek istemedim. Gücüm yoktu buna, yaşanan bunca şeyden sonra onu perişan görmeye hâlim kalmamıştı. Sibelay, yüzünde solgun bir ifadeyle cesede bakarken sendeledi ama düşmedi. Sonunda Yunus Emre, Gökçe'yi aldı ve az ötedeki arabaya doğru ilerledi. Yedek bir arabanın olacağını zaten bildiğim için Sibelay'a kısaca baktım ve başımı salladım. Sibelay, gördüğü şeyin etkisiyle bembeyaz bir yüzle, kızın bedenini taşıyan arkadaşının arkasından arabaya doğru ilerledi.

"Bin," dedim. "Acele etmeliyiz. Önce mobesesi olmayan, trafiği yoğun bir sokaktan geçtiğimizi düşünecekler, daha sonra anlık olarak trafiğe takılacağız ve tekrar mobeselerin pek de iş görmediği ama oldukça işlek olan bir sokağa saptığımızı sanacaklar. Böylelikle onu yetiştiremediğimizi düşünecekler. Trafikten dolayı."

Kartal sadece, "Kısa yoldan neden gitmediklerini sorgulamaz mı?" diye sorunca ona baktım.

"Her şeyi akıl edebiliyorsun ama panik yapan birinin bırak yol seçmeyi, hastanenin yolunu bile bulmakta zorlanacağını akıl edemiyorsun." Kartal konuşamadı, sadece yüzüme bakakaldı. "Sen mi sürecek-

sin, ben mi?" diye sordum titreyen ama güçlü çıkan bir sesle. Kartal'ın şaşkınlığı tüm yüzünü kaplasa da arabanın kapısını açtı ve bakışlarım usulca karların üzerini kaplayan kanlara kaydı.

"Kar eridiğinde kanı da yok eder," dedi beklenmedik bir şekilde, sesi durgundu. Hâlâ parçalanarak düşmeye devam eden kar taneleri, karla kaplı ama üzerine kanların damladığı zemini yavaşça örtüyordu. Beyaz bir kefen gibi...

Arabanın içi buz gibiydi. Emniyet kemerimi bağlarken, "Güneşliği indir," dedim. "Trafik lambalarının da kameraları var. Aracın içini belli ölçüde kayıt altına alabilirler." Gözlerim ceketine kaydı. "Ceketin Yunus'unkiyle neredeyse aynı. Yüzün görünmese yeter." Arka koltuğa uzandığım sırada, Kartal'ın bakışları usulca sessiz arabada çınlayan ruhsuzluğuma takıldı. Partiye girmeden önce Sibelay'ın üzerinde olan kırmızı tüylü ceketi giyip fermuarını çektiğimde, o ceketin varlığına şaşıran Kartal bana bakakaldı. Ceketin altında sakladığım siyah peruğu saçlarıma geçirmemle Kartal yavaşça yutkundu. "Sen beni salak mı sandın?" Gözlerimde donmuş gözyaşlarıyla ona baktım. "Sadece elini mi tutuyorum sandın? Elini öylesine, romantik görünüyor diye mi tuttum sandın?" Gözlerimden ruhsuzlukla birkaç damla daha aktığında saçlarımı geriye itip karanlığa sindim.

Zaman tekrar ikiye yarıldı. Karanlık usulca sokağa çökerken evin önünde durmuş, Yunus'un park hâlindeki arabasının içine bakıyordum. Sibelay elbisesinin eteklerini toplayarak bana sokulurken, "Anlamıyorum," dedi. "Neden ceketimi bu arabada bırakacağım?"

"Daha değil," dedim. "Partide herkes seni bu ceketle görmeli. Sonra bırakacaksın."

"Ne olduğunu anlamıyorum."

"Mekâna gittiğimizde sana işaret yaptığım an arkamdan lavaboya gel, anlatacağım." Derin bir nefes aldım. "Saçların kısayken kullandığını söylediğin uzun, siyah peruğu getirdin değil mi?"

"Neden istediğini anlamasam da getirdim."

"Biri gördü mü?"

"Nesli gördü sadece."

"Tamam, ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Nes peruğu ve ceketi arabaya yerleştirecek," dedi. "Yunus'u yalnız yakalayınca arabanın nerede olduğunu kolayca öğrenir. Peki sen onun arabasını göz önüne park etmeyeceğini nereden biliyorsun, Lavin? Neler oluyor?"

"Anlatacağım. Mekânda anlatacağım."

Tekrar o arabanın içine bir kum saatinin içindeki kum tanesi gibi düştüğümde peruk başımın üzerindeydi ve saçlarım bana ait olmayan siyah tellerin altında boğularak kaybolmuştu. Cekete sarılmamla arabanın motorunun şiddetle çalışması bir oldu ve itfaiyenin hortumlarından fırlayan suların sesi sanki yeniden duymaya başlayan sağır bir insanmışım gibi zihnime doluştu.

Kartal titreyen elleriyle direksiyonu sertçe çevirdi, birkaç dakika sonra otobandaydık, kitlenmiş trafiği izlerken dudaklarım yukarı kıvrıldı ama gözlerimden hâlâ yaşlar boşalıyordu. Çıkan yangın, Yunus Emre ve Sibelay'ın ekmeğine yağ gibi sürülmüştü, sorgudan kurtulmuşlardı, kimse onlara neden bu kadar geç kaldıklarını sormazdı çünkü trafik tek bir arabayı tüm arabaların üzerine devrilip yıkıma sebep olacak bir domino taşına dönüştürmüştü.

"Onu kurtaramadım," dedi Kartal, tek söylediği buydu. Katilin ismini sormadığı için tezim kendi kendini yanıtlamış oldu ve solgun bakışlarım usulca onu buldu. Kartal yeniden fısıldadığında kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bana inandı, onu ölüme sırtımda taşıdım."

"Ellerin titriyor."

"Titremiyor," dedi, yine kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Araç birden hızlanınca sessizce yutkunup yanaklarımdan süzülen yaşları silme gereği duymadan, "Biliyordun," diye fısıldadım. Parmak boğumları bulaşan kana rağmen bembeyaz olana dek direksiyonu sıktı. "Sadece emin değildin. Emin olmak istedin." Dişlerini öyle çok sıktı ki kemikli yüzünün yırtılacağını ve tüm kemiklerin bir hançer gibi kanatarak dışarı doğru çıkacağını sandım. "Kartal..." Umut sandığı o idam sehpasının üzerine çıkmış, bu gece içinde birçok şeyi ölüme taşıyordu. "Emin olmak istedin."

"Sus," diye fısıldadı.

"Başından beri şüphelendiğin biri vardı, başından beri onun peşindeydin," dediğimde dişlerini daha da sıktı. Alnındaki ter damlacıkları yaşadığı dehşet ve öfkenin belirtisi gibiydi. Gökçe'yi bir şekilde kurtarabileceğinden emindi, şimdiyse o genç kızın hayatı ellerimizin arasın-

dan öylece kayıp gitmişti. Bir insanı kaybetmek, bir insanı kaybetmeye sebep olmaktan daha acı mıydı yoksa daha mı kolaydı bilmiyorum ama Kartal'ın yüzüne sıçrayan o suçluluk duygusu, altında kaldığım takdirde beni öldürecek kadar güçlüydü.

"Sus," dedi ve büyük bir hızla mobeselerin görüntü yakalamaya başladığı o caddeye çıktık. Güneşliğe baktım, kendimi aracın karanlığına yavaşça gömdüm ve siyah saçlarım yüzümü içine alıp saklarken yolu izlemeye başladım. Kartal arabayı öyle hızlı sürmeye çalışıyordu ki mobeseler ve trafik lambalarına yansıyan görüntüler kuşkusuz bu arabanın bir yenilgiyi değil, bir kaybı durdurmak için hareket ettiğinin kanıtı olacaktı. Oysa bu araba içinde iki yenilmiş ruh taşıyordu. İkimiz de yenilmiştik.

"Bir ölüm seni bu kadar yıkmamalı," dedim kendime inanamayarak. "Alınması gereken bir intikam var." Vicdanım susup başını kaldırdığı anda ruhum başını önüne eğdi ve vicdanımın gözlerine bakacak yüzü olmadığını anladım. Kalbim taşlaşmış bir cisim kadar sertti. Çok hareket eden kaslar bile sertleşir, ağrırdı, kalbim bunca hengamenin içinde nasıl taşlaşmasındı ki? "Kartal, beni dinle."

"Lavin, yalvarırım, lütfen," dediği anda kalbime bir yumruk yemişim gibi sustum. Gözlerim hafifçe irileşti, kelimeler dudaklarımın arkasına batarak dilime doğru bir yılan misali kıvrılmaya başladı. "Bu yıkımı başlatacağımı biliyordum. Bunu yaratacağımı biliyordum."

Önümüzdeki bir araca makas attık, trafik lambalarının altından hızla geçtiğimizde neredeyse başımın üzerindeki peruğu fırlatıp atacaktım. Kar ince ince, iğne gibi ve oldukça sık bir şekilde yağmaya başlamıştı. Şanslıydık, artık trafik lambalarındaki kameralar görüntümüzü net bir şekilde içine kaydedemeyecekti. Karın hızı kameranın merceğini oynatacaktı.

"Yalnızca senin suçun değildi," dememle bakışları daha da kararda ve aracı ölüme sürüyormuş gibi hızlandırdı. Kalbim, eski anıları içinde taşıyan bir yük gemisi gibiydi, içinde o anılarla ruhumun doldurduğu okyanusta kimsesizce yüzüyordu. Ve en şiddetli dalgalar ruhumdan kabararak o okyanusu fırtınalarla süslediğinde artık o gemi dört bir yanından su almaya başlamıştı. "Bu gece birinin öleceğini biliyordum."

"Bildiğini biliyordum," dedi. O kadar yakıcı bir sakinlikle söyledi ki bunu, şoka girip girmediğini anlamak için uzun süre yüzüne bakmak

zorunda kaldım. "Bu gece biri ölmese bile ölümün eşiğine geleceğini bildiğini zaten biliyordum." Gaza bastı, geçmişim üzerime yıkıldı ama bu kez hızdan korkmadım. "Bu gece biri öldü. Ölmeyeceğine söz verdiğim biri gözlerimin önünde öldü ve ben hiçbir şey yapamadım."

Araç arkasında ıslıklı bir ses bırakarak başka bir sokağa saptığında başımdaki peruğu geriye doğru sıyırdım ve saçlarım dağıldı. Kartal'ın sessizliğinin özündeki dehşetin katlanarak çoğaldığını hissettim.

"Yıkımı başlatan bendim," dedi yeniden. "Bu gece en büyük yıkımı başlattım. Yıkımı başlattım." Kelimeleri tutarsız bir ağızdan dökülen dehşet dolu sözler gibi ağzının içinden akıp gidiyordu. Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. "Onu yaşatmak zorundaydım. Bu yıkımdan onu sağ çıkarmak zorundaydım." Kelimeleri daha da tutarsız bir uğultuya dönüştü.

Katil, Kartal'ın neyin peşinde olduğunu en başından beri biliyordu. Katil, Kartal'ın bir sonraki adımını görmüş, kendi planını buna göre gerçeğe dökmüştü. Bakışlarımın koyulaştığını, o koyuluğun sebebinin duygular değil, içimde açığa çıkmaya başlayan karanlık olduğunu fark ettim. O karanlık zaten hep oradaydı ama artık daha belirgindi ve üzerine çöken ışığı bile kırıp kendine katıyordu.

Kartal, aracı Yunus Emre'nin sürdüğüne emin olduğu hastanenin kameraların merceğine almadığı karanlık arka sokağına yaklaştırdığında Yunus Emre ve Sibelay orada, içinde Yunus Emre ve Sibelay'ı taşıdığını bilmeyecekleri, Burak'a ait olan arabanın içindeydiler. Aynı zamanda Kartal'ın spor arabası da şu an Neslihan, Sahra ve Burak'ın altındaydı. Her şey basitti. Kartal'ın cebinde Burak'ın anahtarları vardı çünkü kapıda korumaların önünde sohbet ederlerken bu zaten planlanmıştı, Burak anahtarlarını o korumaların önünde Kartal'a vermişti. Kartal'ın spor arabasının anahtarları da Burak'taydı, bu da korumaların önünde olmuştu.

Aslında bu yangın sadece bir ön gösterimdi, asıl öldürücü alevler henüz sahneyi sarmamıştı. O yangını çıkardığını sanıyordu, sadece sanıyordu; asıl yangın henüz başlamamıştı ve ben o ateşi yaktığımda onun hayatına giden her damar usulca kanla değil, alevle dolmaya başlayacaktı. Benim cehennemimin alevleriyle dolan damarlarında ateşi taşıdığını bile bilmeyecek, kendi sonunu kendi başlatacaktı.

Sibelay, bembeyaz bir suratla bana doğru yürüdüğü sırada etrafıma bakındım. Sibelay, "O ölü," dedi kollarımın arasına girerken. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sardım ve Yunus Emre'nin, Gökçe'nin cansız bedenini yavaşça diğer arabaya taşıdığı anı izlememeye çalıştım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım Sibelay'ın omzuna dokunarak. Şimdi sarsılarak ağlıyordu. "Sibelay. Ne sorarlarsa sorsunlar sadece ağla ve tuvaletteydi, tuvaletteydi, de. Başka hiçbir ayrıntı verme. Lütfen." Şoka girdiğini düşünmelilerdi, Sibelay'ı daha fazla zorlamayıp salacaklardı, bu basit bir denklemdi. "Lütfen, olur mu?" Dik durmak için çok uğraştım. Sibelay gözyaşları içinde başını salladı.

Artık arabanın motoru uğulduyor, far ışıkları hafifçe bize doğru çarparak toz zerreciklerinin ve kar tanelerinin uçuştuğu anlara şahitlik ediyordu. Sibelay'ın saçlarındaki karları silkeleyip onu araca doğru yönlendirdim ve bizim altımızdaki arabaya yerleştiklerinde arabanın yeniden Gökçe'nin kanıyla kirlendiğini düşününce bir diğer planın da yolunda bir şekilde devreye girdiğini varsaydım.

Yunus Emre arabayı geriye doğru sürerken Sibelay ön koltukta değil, arka koltukta oturuyordu, artık üzerinde biraz önce giydiğim kırmızı ceketi vardı. Araç ani bir manevrayla acil kapısına bakan yöne döndüğü anda karanlık ortama bir sis gibi çöktü ve Kartal'ın bana doğru yürümeye başladığını gördüm.

"Alper onlara yardımcı olacaktır," dedim, Kartal'ın adımları tam önümde durdu. Artık ellerim bir ölünün elleri kadar soğuk, cansız ve beyazdı ama parmak uçlarımda hâlâ Gökçe'ye ait bir yaşamdan dökülen son kan damlaları vardı.

Sustu. Sadece sessizdi.

"Kartal," diye fısıldadım. Birkaç saniyelik o karanlık sessizliğin sonunda başını önüne eğip zemine baktı.

"Lavin," dedi.

"Buradan uzaklaşmamız lazım. Bu arabayla kameralara yakalanmayacağımız bir yol biliyor musun?" Gözlerimi ona değdirerek sorduğum soruya cevabı bir süre sessizlik oldu. İçinde nasıl bir karmaşa olduğunu bilmek, dokunup o karmaşayı sonlandıramamak çok boktan bir durumdu.

Arabaya doğru döndü, birkaç saniye durdu ve o ismin ağırlığı aramızda ip gibi uzadı. İp inceldi, o incelen ipin üzerinde ağırlığı tonlar-

ca olan öfke hareket etmeye başladı. Yanılmadığını bu gece anlamıştı, onun yanılgı payı olarak bıraktığı ismi bu gece ömrümün orta yerine kazımıştım.

Arkasından sessizce ilerledim. Ceketi Sibelay'a geri vermiştim ve peruğu da yanıma almıştım. Ön yolcu koltuğuna yerleşip emniyet kemerimin tokasını sinir bozucu bir ağırlıkla yerine takarken Kartal aracı çalıştırmış ve aracın ön farlarından fırlayan sert ışık geceyi yarıp geçmişti. Karanlık aracın içi kan kokuyordu. Bunu halletmemiz gerekecekti. Kan kokusunu yok etmeliydik. Gökçe'nin bu dünya üzerinde bıraktığı son kokuyu da el birliğiyle onu sildiğimiz gibi silmeliydik. Bu gece silinmeliydi. Bu gece Gökçe, hiç var olmamış gibi hayatımızdan silinip gitmeliydi.

Bu düşünce gözyaşlarımın hızla akmaya başlamasına neden oldu. Yol bizi yutmaya başladığında sadece ağlıyordum ama öyle sessiz ağlıyordum ki benden tarafa bakmadığı müddetçe ağladığımı görmesi imkânsızdı. "Ağlama. Gidiyoruz. Şehirden çıkıyoruz."

"Ne?"

"Şimdi şehirden çıkıyoruz," dediğinde gözlerim irileşti. Ne dediğinin farkında mıydı? Yaşanan bu tarz bir geceden, katilin adının aramızda bir nabız gibi çarptığı geceden öylece çıkıp gidecek miydik? Ona delirmiş gibi bakmaya başladığımı fark ettiğinde, "Lavin," dedi. "Şimdi şehirden çıkmazsak ondan şüphelendiğimizi anlayacak." Kalbim tekledi. "Çünkü bu geceyi yön değiştirmemiz için yaşattı. Çünkü emindi, bir şeyler bildiğimi, fark ettiğimi biliyordu. Sağlam bir oyun oynadı." Kartal direksiyona sertçe geçirince sırtımı koltuğa yaslayıp yutkundum. Öfke kalbime batıyordu. "Aklınca tamamen ondan şüphelenmemi istiyor ki daha sonrasında birinin ona tuzak kurduğunu düşünüp onu tekrar eleyeyim. O yüzden Gökçe'ye bunu yaptı. Gökçe için geleceğimi biliyordu, aynı zamanda ondan şüphelendiğimi de biliyordu, şüphelerimi doğru çıkaracaktı ve sonra da tekrar hedef şaşırtıp biri onun üzerine suç yıkıyormuş gibi davranacaktı. Tıpkı başta Sadık Parlak'a yaptığı gibi bu kez kendi üzerine suç yıkacaktı."

"Gidersek ne olacak?"

"Biz ona hedef şaşırtmış olacağız. Birinin peşine düştüğümüzü düşünecek." Kartal bu cümleyi kurdu ama sanki konuştuğum Kartal değildi, sanki yanımda ona birebir benzeyen bir başkası vardı. Kalbinin

zayıf atışlarını duyabiliyordum, aldığı her soluktan kan rengi bir çaresizlik ve öfke sızıyordu. Nasıl oluyordu da o katilin kalbini göğsünden çıkarmadan durabiliyordu? Ben duramazdım. Belki de bildiği için beni götürüyordu.

"Birbirinizin gözlerinin içine bakarak birbirinize oyun mu oynuyordunuz?" diye sordum sonunda. "Bunu mu yapıyordunuz? Katil ve polisçilik oynuyordunuz. Birbirinizin gözlerine her şeyi bile bile bakıyordunuz."

"O da emin değildi, ben de değildim, bir kumar oynadım." Kartal gözlerini yoldan çekmedi. Karla kaplı karanlık, terk edilmiş yolda son sürat ilerliyordu ve tekerlekler karın baskısıyla zorluk çektiklerini haykıran sesler çıkarıyordu.

"Gidersek," dedim konuyu değiştirmek için titreyen ellerimi yumruk yaparak, "asıl gidersek tüm okları kendimize çevirmiş olacağız."

"Hayır," dedi Kartal. "Burak'ın anahtarları bendeydi ve sen dumandan zehirlenmiş gibi belirtiler gösteriyordun. Seni acilen özel bir kliniğe götürdüm çünkü ailelerimiz öğrenirse okulu ekip eğlence mekânlarında takıldığımızı düşünecekti, bu yüzden bir devlet hastanesine gidemezdik. Klinikte tanıdığımız bir doktor kontrollerini yaptı, doktorun ismi Fuat Çıracı, özel bir klinikte uzman bir doktor." Onu dudaklarım aralık hâlde dinliyordum. "Fuat Çıracı durumu ailemize taşıdı, bizi apar topar oradan uzaklaştırıp herhangi bir duruma karşı aile avukatlarımızı harekete geçirdiler." Yutkundum ve bir robot gibi konuşan sevgilime baktım. "Sadık Parlak avukat olayını duyunca otomatik olarak bizi saf dışı bırakır zaten. Diğerleri de ailemizden ceza aldık sanacak. Bu kadar."

"Sen çoktan her şeyi düşünmüşsün," diye fısıldadım.

"Mecburdum." Dikiz aynasından arkayı kontrol etti, yol bomboştu, biraz yavaşladı ve sonra hâlâ titreyen ellerinin avuçlarını anlık olarak pantolonuna sürtüp tekrar direksiyonu kavradı. "Bu ihtimalin gerçek olmaması için çok uğraştım. Yüzde seksen şans benden yanaydı, yüzde yirminin var olma ihtimalini düşünmek bile istemedim ama yine de bildim, bu yüzden hazırdım. Bir savaşa gireceksem tek bir yolum olmaz, binlerce farklı yol yaratırım, binlerce farklı plan bir köşede her zaman hazırda bekler."

"Peki o..." O ismi söyleyemedim ve söyleyemediğim o ismi bildiğini belli edercesine yutkundu.

Yavaşça gözlerimi yumup geri açtım, gözlerime yaşlar batıyordu.

Araç yine ölüme gidiyormuş gibi hızlandığında aslında artık zamanın ölümüne gittiğimizi biliyordum. Bu yolun sonunda, bizi bekleyen son ne olursa olsun ölümün parçaları her zaman orada, son durakta bizi bekliyor olacaktı çünkü bizim hikâyemiz bir ölümle başlamıştı. Her şeyi başlatan, dağ delen fırtınalar getiren bir ölümdü. İçimizden kökleri sökülen ağaçlar gibi sökülen o ağrıların, acıların, feryat ve çaresizliğin tek bir nedeni vardı; o ölüm.

Kartal, yeniden kendini açıklamak zorunda hissetmiş olmalıydı ama sadece tek bir cümle kurdu. "Düşünmek zorundaydım."

Kelimeler dudaklarından dökülürken ne kadar zorlandığını gözlerimle gördüm. Araç bir kavşaktan döndü, ormana ulaştığını düşündüğüm bir yola girdik ve kanın kokusu birden midemi ağzıma getirdi. Yoğun, küf gibi kokan yok olmuş yaşamın kokusu ciğerlerim tarafından emilirken artık ağlamadığımı fark ettim.

"Nereye gittiğimizi söyle bari," diye fısıldadım. Ona destek olmak istiyordum ama sanki şu an ona dokunsam un ufak olacaktı. Ölümün kokusuyla yolculuk yapmak hiç kolay değildi.

Kartal, "Kocaeli," dedi. "Orada annemin babasından kalma bir dağ evi var." Sesindeki ifadeler tamamen geriye çekilince endişenin içimde kara bir deliğe dönüştüğünü hissettim. "Hem Alaşan soyadına kayıtlı bir mülk olmaması şimdilik daha iyi."

Ellerime bakmaya başladım. Kan lekeleriyle dolu ellerime. Gerçekleri ve yalanları tutan, acıyı ve ölümü tutan, çaresizliği ve kaybı hatırlatan ellerime baktım. Eğer olayın şoku usulca zihnimden dışarı sızarak tüm ruhuma çökmemiş olsa, muhtemelen bir sinir krizi geçirebilir, hiç susmadan ağlayabilir, Kartal'a bir köşeye çekmesini söyleyip sadece kusabilirdim ama şok ruhuma öyle bir çökmüştü ki normal gelen her davranış sistemimin dışına itilmişti.

Bir süre sonra ölümün sessizliği kendini tamamen gösterdi. Otobana çıkana ve araç büyük bir hızla İstanbul'un dışına sürüklenene kadar hiç konuşmadım. Hatta iki üç dakikada bir gözlerimi kırpmak dışında hiçbir şey yapmadım. Gözlerim tekrar gözyaşlarını topluyormuş gibi sızlamasa gözlerimi de kırpmazdım.

Öyle bir geceydi ki tüm dengeler değişmişti.

Öyle bir geceydi ki hikâyenin yolu değişmişti.

Öyle bir geceydi ki sonunda bizi neyin beklediğine dair olan karanlık tahminlerim bile artık görünemeyecek kadar boğucu bir zifirînin içindeydi.

Sonunda otobanı geride bıraktık ve bir yanı toprak, bir yanı orman olan dar yolda ilerlemeye başladık. Hiç beklemediğim bir anda araba durdu ve ölüm tekrar kendini gösterdi. Bu kez beyaz elbisesinin içinde küçük bir kız değildi ölüm. Ellerinde kana bulanmış bir çift bale pabucu yoktu mesela, kollarına cam kırıkları batmamıştı, alnından aşağı oluk oluk kan sızmıyordu. Sonra bir hastane koridorunda tek başına oturmuş, sanki geleceği görüyormuş gibi ağlamıyordu da.

Araç yolun kenarında durduğunda benim olduğum taraf ormana bakıyordu. Koruluğun karanlığı içime dokunmadı, hatta bu kez karanlıkta görmekten korktuğum şeyleri umursamadan öylece bomboş gözlerle karanlığa baktım. Hani çok ağladıktan sonra kalbe, ruha, gözlere ve tüm bedene bir sakinlik çökerdi ya, ben o çöküntünün altında kalmıştım.

Kartal titreyen ellerini üç kez arka arkaya direksiyona vurdu. Karanlık arabanın içinde büyüyen darbe seslerini dinlerken gözlerimi ağır ağır kırpıp geri açtım. O ismi düşündüm, yüzünü düşünmedim, gözlerini, bakışlarını, yüz hatlarını, bedenini, saçlarını, onu var eden tüm insani ayrıntıları yok sayıp sadece ismini düşündüm. Sanki onu hiç görmemişim, konuşmamışım gibi, bir yabancıyı düşünüyor gibi, sadece ismi olan bir yabancıyı düşünüyor gibi düşündüm onu. Kinim burnumdan kan gibi akacaktı sanki. Öfkem kalbimi patlatacak, sabırsızlığım etim gibi yırtılıp kan leş yağacaktı.

"Bu gece böyle olmamalıydı," dedi Kartal. Ardından iki kez daha direksiyona vurdu ve öfkeden daha farklı bir duygunun patlamak üzere olduğunu fark ettim. "Bana güvenmişti. Bana güvenmişti. Bana..." Gözleri bir an boşluğa dikilip kaldı ve ellerini çaresizce direksiyonun üzerine avuç içleri açık bir şekilde koydu. "Güvenmişti."

Elimi yavaşça kaldırıp hâlâ Gökçe'nin kanıyla lekeli olan uzun parmaklarıma baktım, tırnaklarımın içinde bile Gökçe'nin kanı vardı.

"Onu mahvedeceğiz," diye fısıldadım içimde kalan son umudu onun avucunun içine bırakmayı göze alarak. "Bize kan kusturduğu her

gecenin intikamı en acı hâliyle alınacak. Biz kaç gece kan kustuk? O gecelerin hepsini bir geceye sığdırsak cehennemde bile kıyamet kopardı. İşte sen ve ben bunu yapacağız. Onu o cehenneme tıkacağız, sonra da o cehennemde kıyameti koparacağız."

Kartal'ın uzun süren sessizliği, gözlerine bulaşan kederin çoğalmasıyla benim kelimelerimi bile lal etti. Yavaşça emniyet kemerini çözdüm, arabanın kapısını açtım ve karanlık bir zindan gibi olan arabanın içine gecenin soğuğu akın etti. Kar taneleri yolun kenarına yığılmış, kirli taştan bir yığın hâline gelmişti. Ellerimi tulumumun üzerine sürterek kapıyı açık bırakıp aracın önüne doğru ilerledim. Kaputun arkasında kalan ön camdan yüzü belli belirsiz seçiliyordu çünkü arabanın içi oldukça karanlıktı. Ondan tarafa dolanıp kapısını açtığımda bana bakmadı, sadece direksiyona ve direksiyonun üzerinde avuç içleri açık şekilde duran ellerine bakıyordu.

Omzuna dokundum. Vücudundan taşarak kıyafetine sinmiş o soğuk içimdeki dehşeti körükledi. Onu kendime doğru çevirdiğimde sanki kocaman bir bedeni yokmuş, küçük bir çocukmuş gibi kolayca benden yana döndü.

"Sen üşüyor musun?" diye sordum. "Çok soğuksun." Çenesini tutup havaya kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Gel," dedim elini kavrayıp onu yavaşça arabadan indirirken. Bana karşı çıkmadı. Birlikte arabanın kapılarını açık bırakarak yol kenarında ince bir şekilde usul usul akan dereye doğru ilerledik.

Eli elimin içinde her an boşluğa düşecek gibi duruyordu. Karanlık ormanın kenarından geçen o ince su yolu, dere bile denemeyecek kadar küçük su birikintisine eğilip karın da etkisiyle buz tutmuş yüzeyine elimi değdirdim. Ardından elime aldığım suyu yavaşça onun yüzüne, saçlarına sürtüp gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım.

Uzun uzun sustuktan sonra birden yere çöktü, ben daha ne olduğunu anlamadan hâlâ kurumuş kan lekelerinin süslediği kemikli ellerini suyun içine batırdı ve buz gibi suyun içinde ellerini çaresizce ovmaya başladı. Ben de onun acısına daha yakından bakmak için yanına çöktüm. Bir süre hiç konuşmadık. Buz gibi su parmaklarımızı okşamadan, şiddet gösterir gibi acıyla ısırarak kan lekelerini bizden alıp götürdü. Su öyle çok soğuktu ki eklemlerim hareket etmiyor, kemiklerim suyun soğuğundan acıyordu.

"Her zaman onun bir adım önündeydim," dedi, bu o katilin yüzünün anlık olarak gözlerimin önünde oluşup ardından bin farklı parçaya bölünerek çatlamasına neden oldu. "Onun hep bir adım önündeydim. Nasıl oldu da bu gece bana fark attı?" Gözlerini sudan çekmedi. "Kazandığım bir savaşın ertesi gününde o savaşta benimle olan bir askerin naaşını ailesine götürmek için yola çıkmışım da sonunda o araba ateşin düşeceği evin kapısında durmuş gibi hissediyorum."

Kartal'ın suyun içinde duran ellerini iki avucumun arasına alarak suyun içindeyken tuttuğumda gözlerini yavaşça yumup, "Bana sevgi gösterme, ben bu sevgiyi bu gece hak etmiyorum," diye fısıldadı. "Ben bu sevgiyi, bu savaşı kazanmak için yaptıklarımdan sonra hiç hak etmiyorum."

"Kazandın mı? Kazandın."

"O zaman neden en çok ben yenilmişim gibi hissediyorum?" diye bağırınca bir an geri çekilmek istedim ama ikimiz de yere çöktüğümüz için bunu yapamadım. Ürperdiğimi görünce yutkunup, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sorun değil." Ellerini daha sıkı kavrayıp suyun içinde tutmaya devam ederken, "Nasıl bu kadar sakin kaldın?" diye sordum yavaşça. Bu soru, kaşlarının ortasındaki o yarığın derinleşmesine, gözlerindeki dalgın bekleyişin artarak bir sağanağa dönüşmesine neden oldu. "O gözümüzün içine bakarken..." Dilimin ucunda yanan ismin yüzünü hatırlamamak için kendimi tuttum. "Nasıl?"

"Emin değildim," dedi. "Sen hep öfkemi gördün, Lavin. Sen beni hiç savaştayken görmedin. Ben savaşa girmiştim, elimde o zırhla ve zırhın arkasına sakladığım seninle ben bir kurşun sağanağının içindeydim. Sana belli etmedim."

"Bana söylese..."

"Emin değildim ve sen benden daha... Daha öfkeliydin. Ben tek başıma onun karşısında duramıyorken sen nasıl duracaktın? Sen duramazsın. Birlikteyken duramazdık." Sesi içime çöktü, daha sonra elini yavaşça suyun içinden çıkardı ve ellerimiz ayrıldı. "Sonuç olarak şimdi buradayız, Lavin. Ne sen ne de ben bu kaosu durdurabildik. Bu yıkımı başlattım, tamamladığımda yanımdaydın, seni yaralamadan bu enkazdan nasıl çıkarılır bilmiyordum. Bu gece anladım ki sadece seni koruyamamaktan korkan ben, hem seni hem de etrafındaki [illegible] en-

kazın içine kendi ellerimle gömmüşüm." Ellerini kaldırıp avuç içlerini yüzüne doğru çevirdi ve soğuktan mı yoksa hislerden mi çözmediğim, belki de çözmek istemediğim titreyen avuç içlerine baktı. "Bu elleri yok edemiyorum, bu ellerin dokunduğu her şeyin son bulmasını atlatamıyorum." Omuzları düştü ve ellerine bakmaya devam etti. "Tüm yıldızlar aynı anda yanmaya başladı sandım. Önce benim yıldızım söndü diye öfkelendim. Yıldızın söndüğünde düştüğü yere değil, yıldızı söndüren gökyüzüne savaş açtım. Ben gökyüzündeki tüm yıldızları söndürüyormuşum gibi hissediyorum." Avuç içlerindeki bakışları donuklaştı. "Avuçlarımın içinde durmadan yıldızlar sönüyor."

Elimi avucunun içine koydum ve o an gözleri avuçlarından usulca ayrılıp bana doğru geldi. Gözlerinin gelişiyle kalbim güçsüzce çarpmaya başladı. "Bu son kavşaktı," dedim. "Son depremdi, son yangındı, son kez toprak kaydı, deniz son kez kabarıp şehri altında bıraktı. Hepsi sondu. Bu gece her şey sondu," dedim net bir sesle. "Artık avucumuzun içinde ve hiçbir yere kaçamaz. Bu gece bizim için son, onun için bir başlangıçtı."

"En dipteyim."

"Bu savaşı kazandın."

"Kazanmak için o dibe daldım." Ellerine baktı. "Bu ellerle ilk kez bir masumun canını aldım. Kazanmanın bu kadar karanlık olduğunu bilmiyordum."

"Bu son karanlık." Ona sokulup başımı omzuna yasladım ve bir süre çöktüğümüz yerde, birbirine yaslanmış iki enkaz gibi öylece bekledik. "Bu gece şehre iyi bak, Doktor. Bu geceden daha karanlık bir gece görmeyeceksin."

"Bize göre öyle." Yutkunurken sesinde yemin vardı. "Bundan sonra her gece, bir önceki geceden daha karanlık olacak onun için."

"Gidelim," dedim yavaşça doğrulurken.

Körfezde ilerlemeye başladığımızda neredeyse şafak sökecekti. Sokak lambaları [illegible]du, camların arkasına hapsedilmiş ateşler gibiydiler. [illegible]ırakana dek denizin yüzeyini süsleyen [illegible]cını tırmanan arabanın altında ezilen [illegible] sesini duymaya başladığımda artık

İki dağın karşılıklı kubbe gibi dikildiği, ikisinin ortasından uzun, derin bir gölün olduğu dağlık alana geldiğimizde tamamen beyazı giyinmiş ağaçların az ilerisinde düzlüğü gördüm. O düzlüğün bitiminde de gölü ve iki dağı karşısına alan, bir odasının tek duvarı tamamen camla kaplı taş bir ev olduğunu gördüm. Araba karın içinde zorlanarak ilerlemeye devam ediyordu.

Araba evin hemen birkaç metre ilerisinde durdu. Zemin karla kaplıydı ve buralarda hiçbir canlının olmadığı, ayak basılmadığı için bozulmayan kar tabakasından belli oluyordu. Omzumun üzerinden arkamda kalan göle ve karla kaplı dağların görüntüsüne, sonra da dışı taş ve camdan oluşan dağ evine baktım. Kartal dağ evine doğru ilerlemeye başladı, bir süre olduğum yerde kıpırdamadan onun gidişini izledim. Sonunda dağ evinin kahverengi cevizden kapısının önünde durup cebinden anahtarlığını çıkardı.

Tam içeri gireceği sırada gelmediğimi fark edip, "Lavin?" dedi sorar gibi.

"Geliyorum."

Dağ evinin temiz olduğunu fark ettim. Holden geçerek yavaşça geniş, cam duvarlı salona doğru ilerlediğim sırada Kartal bana bakıyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Sessizdi. Neler olacağını o da bilmiyor gibiydi. Büyük bir hızla holü aşıp salona girince omzumun üzerinden ona baktım. Şöminenin önüne kadar yürüdü, şöminenin üst kısmındaki taş rafa tutunup bir süre öylece sırtı dönük hâlde bekledikten sonra, "Ona en yakın biz olacağız," dedi. Kan beynime sıçradı. "Onu ondan şüphelenmediğime öyle çok inandıracağım ki."

"Sonra?" diye sordum, yüzümde bomboş bir ifade belirdi.

"Bu kadar kolay kurtulamaz," dedi. "Onu öldürmek, onu polise teslim etmek, ona saatlerce, günlerce, hatta aylarca eziyet etmek bana yetmez."

Cam duvara doğru ağır adımlarla yürümeye başlamadan önce ayakkabıları ayağımdan bir bir çıkararak yere fırlattım. Kar tanelerini izlemeye başladım. İçimden bir hayat alınmış gibi hissediyordum. Yerine de sonsuz bir boşluk yerleştirilmişti.

"Ona dostumuz gibi mi davranacağız?" diye sordum.

Bir süre sustuktan sonra, "Evet," dedi.

"Bunu sen yapabilmiş olabilirsin ama ben yapamam." Kartal'ın sırtı kabardı ama öfkeden değil, kurduğum cümlenin ağırlığından. "Sen onun gözlerinin içine içindeki şüpheye rağmen bakmış olabilirsin ama ben bakamam," dedim ifadesiz gözlerle sırtına bakmaya başladığımda. "Ben her şeyi biliyorken onun gözlerinin içine dostuymuşum gibi bakamam. Ben... İçimde en ufak bir şüphe olsa bile bunu yapamazdım."

"Kolaymış gibi konuşuyorsun," dedi Kartal. Yavaşça bana döndüğünde alacakaranlığın silinerek şafağı içeri davet ettiğini, gözlerindeki parlaklığı görünce fark ettim. "Yalnız mı değil mi? O mu değil mi? Hâlâ emin miyiz?" Kartal'ın yüzüme tokat gibi indirdiği sorularla beraber dağılmış hâlde öylece ona bakakaldım. "Ya tek değilse? Bu hep bir ihtimaldi. Ya şu an karşımızda duran o isim sadece bir maşaysa? Ya biri daha varsa Lavin?"

"Aynıydı," dediğim anda durdu. "Kardelen ve Gökçe'nin ölüm şekli aynıydı."

Kartal, omzuna bir tane vurmuşum gibi sendeleyerek geri adım atarak bana baktı. "Sebep oldum," diye fısıldadı. "Kardeşim yaşındaydı, belki biraz büyüktü, belki aynı yaştaydı. Ben söndürdüm onu." Titrediğini fark edince bir an ne yapacağımı bilemeyerek ona doğru bir adım attım.

"Kartal."

"Benim yüzümden! Bile bile yaptım. Bile bile o kızı ölüme götürdüm. Bile bile bir yıldız söndürdüm." Kartal'a doğru hızla yürümeye başladım ama ben ona ulaşamadan kolunu kaldırıp raflarda duran küçük, beyaz heykelleri elinin tersiyle yere savurması bir oldu. Heykeller arka arkaya yıkılarak yerde parçalara ayrıldı, beyaz alçı bin parçaya bölünerek odanın dört bir yanına dağıldı. "Benim yüzümden!"

Kartal bir kasırga gibi önümden geçtiğinde nereye gittiğini bilmediğim için hızla arkasından yürüdüm ve holdeki sehpada duran antika vazoyu alıp duvara çarpmasıyla zaman ikiye bölündü. Antika vazonun mavi beyaz desenlerle süslü yüzeyi duvarın üzerinde patladı, kırıklar hızla yere yağmaya başladı. Ve içinde olduğumuz ortam ile birlikte görüntülerimiz de bir hologram misali titredi.

Aylar öncesi bir gece vaktiydi. Yağmur sonrası toprağın kokusunu alabiliyordum, önümdeki limon ağacının yaprağına devamlı olarak düşmeye devam eden yağmur damlasını izlediğim sırada karşımda dur-

muş. bana bir yabancıyı anlatıyordu. Kardelen, o gece bir yabancıyla tanışmıştı ve ben bunu bir hologram gibi zamanın içinde bir geçmişe bir şimdiye çekildiğim sırada hatırlıyordum. Bir ismi yoktu, ismini söylememişti ama görüntüsünü anlattığı o ânı dün gibi hatırlıyorum. Yine o limon ağacındaki yaprağın üzerine yağmur damlaları vuruyordu.

"Çok iyi kalpli biriydi," dedi Kardelen limon ağacının yapraklarından birini koparıp alırken. "İsmi neydi acaba?"

Kardelen'im, kalbimde bir delikle beni terk edenim, bana katilini anlatıyordu.

"Normalde bir yabancıyla uzun uzun konuşamazsın, bunun tehlikeli olduğunu söylerler ama bence bir yabancıya içini açmak çok daha iyi. Sana hiçbir şey hissetmeyen bir insanı, sana bir şeyler hisseden insanı üzdüğün kadar çok üzmezsin. İki gün sonra seni unutur." Kardelen gözlerini yüzüme çevirdi. Oturduğum yerde kıpırdamadan onu izliyordum. Bana yıldızları anımsatan gülümsemesiyle, "Kıskanma sakın," dedi. "Sen benim hayatımda abimden sonraki en parlak yıldızsın. Dertleştiğim kişiyse öylesine bir yabancıydı işte."

"Karşında durup sana hakaret eden birinin bile iyi bir kalbi olduğuna inanırsın sen," dediğimde gülümsemesi genişledi, parlak dişleriyle incileri kıskandırdı ve gülümsemesi ayın bulutlarla dolmasına neden oldu. Dinen yağmur neredeyse yeniden başlayacaktı. Damdan düşen son yağmur damlaları devamlı olarak limon ağacının yeşil yaprağının içine vurmaya devam etti.

"İyiydi. Pek konuşmadı, sadece yüzümü ezberler gibi bana baktı ve beni dinledi."

"Ona ismini sormadın mı?"

"Hayır, Lavin! O zaman bir yabancı olmazdı!"

"Sen çatlaksın," dedim gözlerimi devirerek. "Ya tehlikeli biri olsaydı?"

"Giderken ona el salladığımda bana gülümsedi. Biri gülümsediği insana neden kötülük yapsın ki?"

"Sana benden koca bir sır, karşında düşmanın varsa ve savaşın büyükse, bazen öldürmeden önce ona gülümsersin," dedim o gün olduğum aptal kız gibi gülümseyerek. Bugün burada, parçalanan vazoya bakarken kurduğum cümle gözyaşları olmuş gözlerimden akıyordu.

"Ona öyle bir gülümseyeceğim ki Kartal," dedim sırtı sarsılarak inip kalkan Kartal'a bakmak yerine vazonun parçalarından birine bakarken. "Onu öldüreceğime asla inanmayacak."

Kartal'a doğru bir adım attım ve ayaklarımın altında vazonun kırılan parçalarından biri olduğunu hissettim. Aldırış etmeden elimi yavaşça sırtına koydum. "Haklısın," diye fısıldadım. "Gerçek düşman, dost kılığında gelir. Kılık değiştirme zamanımız geldi."

KARDELEN ALAŞAN

Her gülümsemenin avucunun içinde, kendi intiharı için sakladığı bir cam kırığı olurdu.

Hayatta her şeyi gerçekleşmeden önce düşlerdin. Yurt dışına gitmeyi, âşık olmayı, sevdiğin mesleği yapmayı, görüntünde gideceğin değişikliği, hatta saçlarının ileride olacağı rengi bile önceden düşlerdin. Ama ölümünü düşlemezdin. Çünkü ölüm bir mağazada çok beğendiğin, yanında nakit olmadığı için sonra almayı düşünerek diğer tokaların arasına sakladığın o kan kırmızı toka değildi. Sonra ölüm en yakın arkadaşınla aldığın şans, para, aşk, mutluluk, sağlık, başarı bileklerinden de değildi. Lavin'le geçen yıl o bilekliklerden almıştık. O parayı takmıştı, ben de aşkı. Bana duygusal bir salak olduğumu söylerken birkaç kez aşk bilekliklerinin önünden geçtiğini görmüştüm ama aşka dokunmamıştı.

Bana, "Herkes ihtiyacı olan şeyi ister," demişti para bilekliğiyle oynarken. Ama kaçamak bakışları hâlâ aşk bilekliğindeydi, bunu görmüştüm.

Sonra ona bir aşk bilekliği alıp bu para bilekliği diye kandırarak bileğine takmıştım. Ertesi akşam yolda yüz lira bulduğunda çok sevinmiş, "Bu salak bileklik işe yarıyor sanırım," demişti. Harçlığımı önüne çaktırmadan bırakan bendim, öğrense boğazımı sıkardı. Yağmur birikintisinin içine düşen damlaların titreştirdiği yansımamı izlerken gülümsedim.

Ah, ölümden bahsediyorduk, değil mi?

Tanrı'nın bana biçtiği uzun bir ömür varsa, bu ömrün sonunu görene dek abimi ya da Lavin'i kaybetmeyeyim istiyordum. Onlar benden önce ölürse, ki mümkünse yağmur perilerinden yağmur damlaları kadar çok ömrü ikisinin hayatına taşımalarını dilemiştim, yaşamanın

bir anlamı kalmazdı. Keşke abim ve Lavin hiç ölmese, diye düşündüm. Kendi ölümümü hiç düşlemedim. Bu beni korkutuyordu. Ama iki canım olsa, ikisini de onlara bırakıp kendi ölümümü düşlerken gülümseyebilirdim.

Su birikintisinin içine damlalar düşerek suyu bulandırdı, görüntüm de bulandı. Görüntüm yeniden orada, suyun üzerinde belirdiğinde artık gülümsemiyordum. Tüm o düşünceler kafamdan usulca uçup gitti, yerine karanlık geldi. Bir rüzgâr gibi hızlıca eserek zihnimi doldurdu.

Merak ediyordum, beni öldürecek olan gülümseme hangi yabancının yüzündeydi?

Dalgalı saçlarıma tutunan yağmur damlaları saçlarımı ağırlaştırmıştı. Çantamın kulpunu omzumdan yukarı çekerek derin bir nefes aldım ve birinin usulca bana yaklaşmaya başladığını hissedip yüzüme yine o gülümsemeyi çizdim. Artık gülümsemekten çok yorulmuştum.

Onu gördüm.

O, bir süredir sussun diye üzerine elimi bastırdığım kalbin çığlığıydı, vaveylasıydı.

Siyah gözleri vardı, siyah dağınık saçları hep kısaydı. Sakalları yüzünü olduğundan büyük gösteriyordu. Üzerinde beyaz, yuvarlak yakalı bir tişört, tişörtün üzerinde de siyah deri ceketi vardı. Pantolonu ve siyah saçları ıslaktı, yağmurun altında bana doğru gelirken siyah gözleri gözlerime tutunmuştu.

Ölmeden önce yapmamız gereken şeyler vardı.

Yeniden bir adamı sevmek gibi.

Kaçamak bakışlarında bana ait kıpırtılar gördüğümde bu dünyadaki en gaddar gerçeklerden birinin, bir gün bu gözlerin başka birine bakabilme ihtimali olduğunu fark ettim. Bir gün bana baktığı gibi birine bakmasın istedim. Oysa bir zamanlar ona baktığım gibi bir başkasına bakıyordum.

"Saçların..." Gözlerimizin bu kadar yakın mesafede birleştiğini fark ettiğimde kalbim yerinden hopladı. Büyük elini kaldırıp yüzümün hizasına getirince göğsüm aldığım nefesle ileri doğru şişti ve paniğimi gören bakışları yumuşadı. Dudağının kenarı yağmurun ıslattığı kıvrımla yukarı büküldü. "Sırılsıklam olmuş. Bu kadar kıvırcık olduğunu fark etmemişim."

"Dalgalı," diye fısıldadım panikle. "Sadece... Yağmur üzerine yağdı diye kıvrılmış."

İlk kez dişlerini göstererek gülümsedi ve sonra bana önü alınamaz bir şefkatle baktı. "Küsmüş de mi kıvrılmış yoksa?"

"Hı?" İri gözlerle ona sorar gibi baktığımda derin bir nefes aldı.

"Sen çocuk gibisin."

"Çocukları sever misin?" diye pat diye sormamla, gözlerinin yüzümde takılıp kalması bir oldu, yanaklarım ısındı. "Yani... Ben severim çocukları." Sırılsıklam olmuş üstüne başına bakıp, "Hasta olacaksın," diye fısıldadım kederle.

"Çocuk kalbi taşıyan anneleri daha çok severim," diye mırıldandı.

"Ben çocuk doğurmadım ama sen beni çocuk kalpli bir anneymişim gibi sev, olur mu?"

Bu soruyu sorduğumda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Toprak bana doğurmamış bir anneye bakıyormuş gibi bir erkek çocuğu gözleriyle bakarken o kalp atışları bir acıya dönüştü.

Alper'i sevmekten vazgeçtiğim günkü kadar şiddetli bir acıya.

Toprak avucunu başımın üzerine koydu ve bir çocuğun başını okşuyor gibi başımı okşarken, "Seni sevmek, o dipten kurtarıyor beni," diye fısıldadı ve gülümsedim. "Senden başkasını sevemem."

Alper o gece, karşısında onu sevmekten titrerken, "Beni sevmen dibe itiyor beni," diye fısıldamıştı ve ağlamıştım. "Sevdiğin adam ben olamam."

20

ALPER BERKAND

Seni sevmek, o dipte öldürüyormuş meğer beni.

Oradaydın, yasak olmanın büyüsüyle, güzelliğin Attilâ İlhan şiirinin içindeymişim gibi hissettirirken sen orada bir başkasını sevmeye başlamıştın. Ben bir Attilâ İlhan dizesinde oturmuş, çaresizliğin sadece kelimelerle süslensin diye var edilmiş öylesine bir şey olmadığını ciğerimde hissediyordum.

Öyle yasaktın ki yolundaki kuşlar ölüyordu.

"Sana demiştim," diye fısıldadığımda orada, o duvarın arkasında durmuş, yağmuru ve senin sesinden dökülenleri dinliyordum. "Ben sana, ben senin sevdiğin adam olamam demiştim."

Leyla gitmişti, senin de gidişini izliyordum. Hayatımda ilk defa sağır olmayı o duvarın arkasında gözlerimden akanların yağmur damlaları olmadığını fark ettiğim saniyelerde diliyordum.

Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna,[1] demiştim fotoğrafının açık olduğu telefon ekranına bakıp iç çekerken. Nilgün Marmara, tam da o sözü yazarken senin fotoğrafından mı esinlenmişti acaba? Leyla enseme bir tane geçirmişti. Gülümsemiştim. Ben sadece üzülünce ya da utanınca gülümserdim. Ben o gün hem üzülmüş hem utanmıştım ve bu yüzden de gülümsemiştim.

Sokak duvarı mezar taşımmış gibi hissederek kafamı hafifçe öne eğdim. Görmek istemedim, kör olsam yeriydi. Tam da sırasıydı şu an ölmenin ama eğdim o kafamı, baktım. İnan ona sarıldığını gördüğüm an hissettiğimi, kendi cenazemi izleseydim hissetmezdim.

Yağmurun altında ona sarılıyordun. Yüzünü görmedim, görmek de istemedim. Seni gördüm ama. Gülümsüyordun. O gece karşımda nasıl ağlıyorsan, bu kez öyle gülümsüyordun.

Sen onu sevmeye başladın. O akşamüzeri çok yağmur yağdı. Ben sarıldığınız yer sizsiniz kalana kadar o duvarın arkasında çocuk gibi oturup ağlayarak bekledim. Sonra o sokakta, üstüm başım sırılsıklam yürürken hep aynı şiiri mırıldanıp seni unutmaya yemin ettim.

Gözlerin gözlerime değince felaketim olurdu, ağlardım.
Beni sevmiyordun, bilirdim.
Bir sevdiğin vardı, duyardım.
Çöp gibi bir oğlan ipince,
Hayırsızın biriydi fikrimce.
Ne vakit karşımda görsem öldüreceğimden korkardım.
Felaketim olurdu, ağlardım.
Ne vakit Maçka'dan geçsem limanda hep gemiler olurdu.
Ağaçlar kuş gibi gülerdi.
Bir rüzgâr aklımı alırdı.
Sessizce bir cigara yakardın.
Parmaklarımın ucunu yakardın.
Kirpiklerini eğerdin, bakardın.
Üşürdüm, içim ürperirdi.

[1] Nilgün Marmara, *Kırmızı Kahverengi Defter,* (İstanbul: Telos Yayıncılık, 1993), 60.

Felaketim olurdu, ağlardım.
Akşamlar bir roman gibi biterdi.
Jezabel kan içinde yatardı.
Limandan bir gemi giderdi.
Sen kalkıp ona giderdin.
Benzin mum gibi giderdin.
Sabaha kadar kalırdın.
Hayırsızın biriydi fikrimce.
Güldü mü cenazeye benzerdi.
Hele seni kollarına aldı mı, felaketim olurdu, ağlardım.[1]

22

TOPRAK ALAÇAYIR

Son nefesime kadar içimde çoğalacağını hissediyordum.

Orada, koyu renk saçları yağmurun altında lüle lüle omuzlarına inmiş hâlde dikilirken onun beni beklediğini bilmek, ölüme bile yürümeye bedeldi. Ellerimi deri ceketimin içinde saklıyordum, saklıyordum çünkü ne zaman onu görsem, bir çocuk gibi parmaklarımla oynamaya başlıyordum. Başta beni fark etmedi, beni fark ettiğindeyse yüzünde boğazıma bir şeyler tutunup nefesimi çekiyormuş gibi hissettiren gülümseme vardı.

Islak saçlarına bakarken, "Saçların," diye fısıldadım. Saçlarına dokunma isteği avuçlarımı ateşe veriyordu, onu ürkütmekten korkarak elimi yavaşça kaldırdığımda ürkek bakışlarıyla beni takip ediyordu. "Sırılsıklam olmuş. Bu kadar kıvırcık olduğunu fark etmemiştim." Hayır, etmiştim. Ona ne zaman baksam, içimde zincirlerini zorlayan o his ona bakmam için ayaklarıma kapanıyordu benim.

Gözlerinin içinde kendime ait yansımayı görünce onu tutup göğsüme bastırma, göğsüme ölüm uğrayana dek onu hiç bırakmama isteğiyle doldum. Bir kız çocuğunu böylesi bir yürekle, böylesine delice sevmek mümkün müydü?

"Dalgalı," diye fısıldadı, zarif sesi yağmurun sesini bastırdı. Paniği yanaklarına pembelikler yerleştirince öylece durmak ve sadece o ma-

[1] Attilâ İlhan, *Yağmur Kaçağı*, (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2014), 22-23.

salları terk edip benim yanıma kaçan kıza bakmak istedim. "Sadece... Yağmur üzerine yağdı diye kıvrılmış."

Herkese somurtan suratım, onun bir cümlesiyle duvarını yıkınca gülümsedim. Gülümsememe öyle çok şaşırdı ki neredeyse gülümsemeyi bırakıp, arkamı dönüp ondan kaçmaya başlayacaktım. Bu hayatta kimseden kaçmayan ben, gözlerimin içine bakarken içime kendini yerleştiren kıza bakarken kaçmak istiyordum.

"Küsmüş de mi kıvrılmış yoksa?"

"Hı?" O iri, içinde ateş böceklerinin parıltıları olan gözlerini yüzüme dikince göğsümde sıkışan o ağrıyı yok etmek için derin bir nefes aldım.

"Sen çocuk gibisin," dedim kendimi tutamadan.

"Çocukları sever misin?" diye sordu pattadak. Ne zaman böyle aceleci bir soru sorsa eli ayağı birbirine giriyor, yüzündeki pembelik kızıllığa dönerek boynuna dek akıyordu. "Yani... Ben severim çocukları." Ona sarılmak istiyordum. Onu göğsüme bastırmak için hayatımı üzerine bırakacağım bir kumar masasına bile otururdum. "Hasta olacaksın," diye fısıldadığı an sesindeki şefkatin altında kaldım.

İçimden kopan o şeyi cümle olarak kurduğumu son âna kadar fark etmemiştim. Ona, "Çocuk kalbi taşıyan anneleri daha çok severim," dediğimi, onun gözlerindeki parıltılar bir yıldız ışığına dönene dek yemin ederim fark etmemiştim.

"Ben çocuk doğurmadım ama sen beni çocuk kalpli bir anneymişim gibi sev, olur mu?"

Annemin fotoğraflardan hatırladığım gülümsemesi kalbime bıçak gibi battı, Karsızım gülümsedi, ben beni doğurmayan bir kız çocuğunun gülüşünde anneme denk geldim.

"Seni sevmek, o dipten kurtarıyor beni," dedim onu kollarımın arasına almama neden olacak gülümsemesini görmeden hemen önce. "Senden başkasını sevemem."

20

LAVİN SÖNMEZ

Ayağıma batan vazo kırığını çıkardığında dağ evinin gri, geniş koltuğunda oturmuş, onu izliyordum. Büyük bir sakinlikle kanla kaplı camı kenara koydu ve temiz bir tişörtü ikiye yırtarak ayağımı sardı. Canı-

mın acımadığını söylemem bunu yapmasına engel olmamıştı. Gün doğmuştu, güneş gökyüzünde kaybolmuş gibiydi. Soğuğu resmeden kar tanelerinin düşmeye devam ettiğini bakışlarımı Kartal'dan ayırıp omzumun üzerinden yana doğru bakınca fark ettim.

"Basabiliyor musun?" Sorusuyla beraber gözlerim yeniden onu yakaladı. Beti benzi atıktı, gözlerinin altında bir gecede var olmuş koyu halkalar vardı ve o halkaların içi uykusuzluk izleriyle dolmuştu. Tüm ihtişamıyla oradaydı ama yaşadıkları güzel yüzüne birkaç çizgi eklemişti. "Dikkatsizliğimin faturasını yine sana ödettim," dedi sıkıntılı bir nefes verip yere tamamen oturduktan sonra. Kollarını dizlerinin etrafına sarıp kafasını kaldırarak bana baktı. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedim dürüstçe.

Telefon titreyerek çalmaya başlayınca bakışlarım Kartal'dan ayrıldı. Sehpanın üzerinde titreyen cep telefonuna baktım, benimki şu an onun arabasında olmalıydı. Acaba gecenin izlerini taşıyan diğer isimler beni aramış mıydı? Kartal telefonu eline aldı ve bir süre ekrana baktıktan sonra hattın diğer ucundaki kişiden kaçamayacağını anlamış gibi telefonu açıp kulağına yasladı. Kartal'ın kulağındaki telefonu elinden söker gibi alıp hoparlörü açtım ve telefon elimdeyken gözlerimiz buluştu. Yunus Emre, "Yani hallettim," diye tamamladı cümlesini. "Kızcağızı polisler bile tanıyormuş. Bir gün bunun olacağını bildiklerini söylediler, bizi sorgulamadılar bile. Lavin'i aradım ama telefonu Sahra açtı, onlar da güvenli bir şekilde eve ulaşmışlar. Lavin'i o gruptan birileri aramış, Sahra telefonu açmamış."

"Telefonum lazım," dedim sakince.

Yunus Emre, telefonun diğer ucunda olduğumu fark edince, "Lavin," dedi yavaşça. "Düşündüğüm yerdeyseniz telefonu akşama kalmaz ulaştırırım."

"İyi olur," dedim. Daha fazla ayrıntı öğrenmek istemediğim için kısaca verdiğim cevap, Yunus Emre'nin de sessizleşmesine neden oldu. Burada olduğumuzu bildiğine göre evet, Kartal da benim gibi planını bin farklı damara ayırmıştı. Bizim için ilerlenebilecek birçok farklı yol vardı.

Telefonu kapatıp sehpanın üzerine koymak için yerimden doğrulunca Kartal panikleyerek bana baktı ama paniklemesi beni durdurmadı. Sakince ayaklarımın üzerine basıp anlık olarak sızlayan ayağıma aldırış etmeden telefonu sehpanın üzerine bıraktım. Kafamı indirip

Kartal'a baktığımda orada, beni izleyen gözlerde gördüğüm parçalanmışlık duraksamama neden oldu. Çok güçlü olduğunu biliyordum, tüm dünya yansa ve elinde o dünyayı söndürebilecek suyu tutuyor olsa, o suyu içer, sonunda o yangının içinde yanacağını bile bile dünyayı söndürmezdi. Ama şimdi öyle çaresiz bakıyordu ki...

Ona yaklaştığımda kafasını kaldırıp bana daha dikkatli gözlerle baktı. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Vicdanının kalbini patlatmak istiyor gibi göğsünü zorladığını biliyorum. Ona bir hayat sözü verdiğini, ölmesini istemediğini biliyorum." Gözlerimin içine bakarken yutkundu. "Birini kurban etmiş gibi hissediyorsun, biliyorum. Belki de boylu boyunca düşününce yaptığımız budur, bilmiyorum. Belki sen de ben de cehennemimize odun taşıyoruz, belki zaten cehennemdeyiz, yandığımız için bunu yapıyoruz. Ama Kartal, emin olmak için mecburdun. Karşındakinin o olduğunu anlamak için mecburdun. Bu yola çıkmadan önce her şeyi göze aldın. Şimdi o gözlerde bu ifadeyle bana bakma, beni öldürüyorsun."

Sessizce, "O masumdu," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Biliyorum ama onu sen öldürmedin."

"Öldürdüm," dedi. "Ölümüne göz yumdum."

"Böyle planlamamıştın."

"Planlamıştım. İhtimaller hep vardı. Ben o ihtimalleri kabullenmiştim."

Yüzü avuçlarımın arasındayken, "O da masumdu," dedim. "Ve ihtimaller yoktu, onu doğrudan öldürdü. Bir ihtimal yoktu. Ona verdiği bir yaşam sözü yoktu. Suçlusun, suçluyum ama bu hikâyede tek suçlu biz değiliz."

"Lavin, gözlerime bak." Avuçlarımı birden kavrayınca irkildim. "Bak bu gözlere." Başını aşağı yukarı sallarken kendisine olan öfkesinin yavaşça gözlerinden taşarak çehresine yayılışını izledim. "Bu gözler bir canavarın gözleri. Biliyorsun değil mi? Bir masumu ölümün eşiğine götürüp ölmeyeceğine inandırmak istedim ama ölüp ölmeyeceği konusunda benim bile şüphelerim vardı. Bile bile onu yaşatacağıma inandırdım, bile bile onu oraya götürdüm. Bana yardım etmek isteyen bir kızı, ben ölümün kollarına bıraktım. Kafam her türlü karanlığa çalışırken onu o kadar umursamadım ki karşımdakinin bir sonraki hamlesi için garantiyle adım atacağını bile düşünmedim. Düşünemedim değil La-

vin, düşünmedim." Ellerimi yüzünden uzaklaştırıp sıkıca tuttu. "Bak," dedi acımasızca. "Bu canavarı beğendin mi?"

Karşımdaki canavara bakarken gülümsedim. "Her şeyi bilerek yaptıysan o zaman neden ağlıyorsun?"

Kartal bir an donup kaldı. Benim soruma kadar gözünün kenarından taşarak çenesine akan gözyaşının farkında bile değildi.

"Canavar ağlıyor, öyle mi?" Ellerini iterek yüzünü avuçlarımın arasına alıp duygusuz suratından hızla akan gözyaşını parmağımın altına sakladım. "Canavar ağlıyor, öyle mi?" Yavaşça dizlerimin üzerine çöküp onu kollarımın arasına çektim ve saçlarını okşamaya başladım. "Belki henüz geçmesine çok var ama bu geçmeyeceği anlamına gelmez." Ona daha sıkı sarıldım, sessizce bana sarılırken ne hissettiğini bilmeme gerek yoktu, tüm ifadesizliğine rağmen parçalara ayrıldığını biliyordum. "Geçecek."

"Geçmesi gerekenlerin listesi neden bu kadar kalabalık, Lavin?"

"Çok beklemeyelim diye," dedim kısık bir sesle. "Tek tek geçecekler ve her seferinde bir tanesinin kayboluşunu izleyeceğiz. Böylece sonsuza dek tek bir şeyin geçmesini bekleyenlerden olmayacağız. Sona geldiğimizde yaşananlara değdi der miyiz bilmiyorum ama geçecek."

"Geçmeyenler ne olacak?" diye sordu çenesini omzuma bastırırken.

"Geçecek," diye yalan söyledim. Buna inanmasını istedim. En azından şimdilik inanmalıydı.

Akşama doğru uyandığımda koltuğun üzerindeydim, bedenimi yarıya kadar örten çarşafı çekip kollarımı da çarşafın altına aldığımda Yunus Emre'nin dağ evinin salonuna girdiğini gördüm. Bakışlarımız buluştu ama konuşmadık. Hangi ara buraya kıvrılıp uykuya dalmıştım bilmiyordum. Ortalık hâlâ dağınıktı, yerde bana ait kan lekeleri vardı.

Yunus telefonunu yavaşça masaya bıraktıktan sonra, "Kartal ruh gibi," diye fısıldadı, hemen çaprazımdaki tekli koltuğun ucuna oturdu. Gözlerini yere indirip dağınıklığı görünce neden cevap vermediğimi anlamış gibi, "Bu yıkıcı olmuş," dedi. "Şu an onun ne hissettiğini tahmin bile edemiyorum."

"Göze almıştı," dedim kuru bir sesle. Yavaşça doğrulup kalkmamla kasıklarımda bıçak yarası gibi bir sancı hissederek inledim. Regl olmama birkaç gün kalmış olmalıydı, kasıklarımdaki zonklamanın nedeninin bu olduğunu biliyordum. Ayaklarım da buz gibi olmuştu, genelde

regl olacağım zamanlar vücudumdaki sıcaklık hızla düşüyordu. Yunus Emre'nin gözleri üzerimden çekilerek hole doğru çevrildi.

"Yiyecek bir şeyler getirdim. Sahra sana hızlıca giyecek bir şeyler de hazırladı." Hole bakmaya devam ederken mümkün olduğunca sessiz konuşmaya özen gösteriyordu. Bakışları yeniden bana dönünce neyi merak ettiğini gözlerinde gördüm. "Lavin," dedi, sonra yavaşça, "Kartal'ın en başından beri bildiğini biliyordun, değil mi?" diye sordu.

"Tahmin etmesi zor olmadı."

"Peki sen o kişiden hiç şüphelendin mi?"

"Hayır," dedim.

"Bak, bundan sonra her ne olur bilmiyorum ama bana o kişinin kim olduğunu söylemeli-"

"Yunus Emre, sakin davranmazsın," dedim. "Sen en sakinimiz gibi duruyorsun ama sen bile sakin kalamazsın."

"Kalmayalım zaten," dedi Yunus Emre hiddetle. "Cezasını çekmeyecek mi? Bitirelim onu. Bitsin. Diri diri yakmaya bile varım, ölmek için yalvarana kadar ona her şeyi yapmaya da varım ama kim olduğunu..."

"Onun dostu olacağız."

Yunus Emre dehşetle bana baktı.

"Onun o kadar dostu olacağız ki yılan sonunda kendini sokacak."

"Yanlış duymuyorum," dedi bana inanamadığını gösteren gözlerle bakarken. "Onunla dost olacaksınız?"

"Evet. Mecburuz." Bana şokla bakmaya devam ediyordu. Şöminede yanan ateşin çatırtıları arttı ve ateşin ışığı Yunus Emre'nin yüzüne yansıdı.

Bazen insanın kendi içinde taşıdığı zehir, kendi damarlarındaki kana karıştığında sahibini öldürürdü. Kartal'ın içinde taşıdığı zehrin onu öldürme ihtimalini düşündüğümde ruhumun içine dizdiğim o güç kolayca koparılıyor, geride korkunun tortusu kalıyordu.

Bir süre Yunus Emre'nin şaşkınlığını izledim. "Kartal'ın ondan şüphelendiğini biliyor. Dost olmak, yön şaşırtmak konusunda yardımcımız olacak."

"Dostu olmak," dedi Yunus Emre. "Bu onu kandırmaya yetecek mi?"

"Yetmek zorunda," dediğimde mutfaktan geldiğini tahmin ettiğim ses evin içini çınlattı. Bu ses bir şeyin parçalanma sesini anımsatıyordu. Yunus Emre hole doğru baktıktan sonra tekrar bana baktı, kaşlarının ortasında bir yarık vardı.

Tekrar, "Kim?" diye sordu, sormasıyla anılar birleşip bir hortum oluşturdu. O hortum Yunus Emre'nin göremeyeceği bir hızla dağ evinin ortasında büyüdü, daha sonra hepimizi içine aldı ve saatler geriye doğru sarmaya başladı. Sonunda sırtıma bir merminin saplanarak nefesimi kestiği geceye döndüm.

O gece oradaydım, sırtımdan vurulmuştum. Kar yağıyordu.

O gece yaşandığında beni vuran silah kimin elindeydi?

Yanımda Emir ve Kartal vardı, o zaman beni vuran onlardan biri değildi. Koşma seslerini hatırlıyorum, tetiğin çekilirken çıkardığı o sesi, kurşunun sırtıma saplandığı ânı hatırlıyorum. O gece aslında sorulacak birçok hesap, hatırlanacak onlarca anı vardı. O an oradaydım ve müthiş bir acı çekerken zihnim her şeyi reddedip ölüme kollarını açmıştı.

Katilin sarı saçlarını hayal ettim, buz mavisi gözleriyle hedefi tuttumak için sırtıma bakıyordu. Bir bıçaklık gibi görünen sırtıma bıçağını değil, kurşununu saplayacaktı ve oyun başlamadan bitmiş olacaktı. İrem. Hiç düşünmeden bir el ateş edecekti, ben yığılıp kaldığımdaysa ikinci kez arkasına bakmadan koşarak uzaklaşmaya başlayacaktı.

Silahı tutan İrem miydi?

Bana bakışlarını hatırladım. Başta onu ne kadar sevmiyorsam, şimdi bir düşmanı sevmemem gerektiği kadar çok seviyordum. Ve o gece, Kardelen'in kanına buladığı ellerini bu defa benim kanıma bulamak için oradaydı.

Silahı tutan kimdi?

Katilin kısa, üç numaraya vurulmuş saçlarını hayal ettim. Kahverengi donuk gözleriyle sırtımı hedef alırken elinde ona pek de uymayacak türden bir tabanca tutuyor, bana karşı hiçbir şey hissetmeksizin namlunun ucunu bana doğrultuyordu. Suphi. Hiç düşünmeden bir el ateş edecekti, ben yığılıp kaldığımdaysa arkasına bakmadan koşarak uzaklaşmaya başlayacaktı.

Silahı tutan Suphi miydi?

Silahı tutan kimdi?

Katilin dağınık, koyu kahverengi saçlarını hayal ettim. Parlak yeşil gözleriyle sırtımı hedef alırken eline onun kemikli ellerindeki duruşuyla çok da absürt görünmeyecek bir silah tutuyor, bana karşı ne hissettiğini bilmeden, koca bir karmaşayı kalbine gömerek namlunun ucunu bana doğrultuyordu. Ogün. Bir an için düşünüyordu, sonraysa

bir el ateş ediyordu. O gece onun kalbindeki atış seslerine küsen kurşun sessizce sırtıma saplandığında belki de arkasına bakarak koşar adım uzaklaşmaya başlıyordu.

Silahı tutan Ogün müydü?

Bana bakışlarını hatırladım. Utangaç ama kibar, sevecen, olgun bakışlarının içinde bana dair tek bir kötü niyet tohumu dahi yoktu.

Silahı tutan kimdi?

Siyah, uzun saçları hayal ettim. Çekik, kahverengi gözleriyle sırtımı hedef alırken elinde duran silah titriyordu ve bana karşı nötr bir duyguyla namlunun ucunu bana doğrultuyordu. Ceyda. Sessizdi, bir şeyler hissetmeye vakti kalsın istemiyordu, sırtıma saplanan kurşunla beraber karanlığa doğru koşmaya başlıyordu.

Hepsini düşündüm. Senaryo aynıydı ama görüntüde belirenler başkaydı. Cenk, Suphi, Ogün, Ceyda, Berra, İrem... Hatta Emir de oradaydı. Toprak bile oradaydı. Silahı tutan Emir olmasa bile birinin eline verdiren Emir'di hayalimde. Belki de sık sık arkasına bakıp birinin bana ateş edeceği ânı gözlemişti. Orada olan isimler, gözlerimin içine bakan isimlerin tamamıydı. O silahı zihnimde Sahra bile tuttu, Burak tuttu, Alper tuttu, Yunus Emre tuttu, Sibelay, Neslihan... O silahı zihnimde herkes tuttu, neredeyse Kartal bile tutacaktı.

Elimi arkaya götürmeye çalıştım, sırtımdaki yara izine kumaşın üzerinden dokunurken, "Sana söylersem ona karşı sakin kalacağına söz veriyor musun?" diye fısıldadım. Çünkü Yunus Emre bilmezse, sadece Kartal ve ben bilirsek, Kartal'a temel olmaya çalışırken kendi içine çöken beni kim toparlayacaktı? Yunus Emre koltuğun tamamen ucuna geldi ve katilin ismini zihnine mıh gibi kazımak istiyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

"Söz veriyorum," dedi. "Kardeş sözü."

Üzerimdeki çarşafı ayaklarıma itip yavaşça kalktım. "Sana onun ismini söyleyemem," dediğimde Yunus Emre, kaşlarının ortasında büyümüş bir yarıkla beni izliyordu. Kartal'ın telefonunu elime aldım, ekran kilidini yukarı çektim ve şifre bile istemeyen telefonun ana ekranı önüme düşünce bir an duraksadım. Yunus Emre aradığında telefonu kapatıp sehpaya bırakırken bu ekran fotoğrafı dikkatimi çekmemişti. Ekranda duran fotoğraf karesinde Casper ile koltuktaydık, Casper beyaz yüzünü boynuma sokmuştu ve henüz yavru olmasına rağmen oldukça

gelişkin duran köpeğe sıkıca sarılmış, huzurla uyuyordum. Fotoğraftaki detaylarda boğulmamak için sakince internet tarayıcısını açtım ve klavyede o ismi tuşladım. Arama sonuçlarında o kişiyle ilgili hesaplardan biri çıktığında artık ona ait profillerden birindeydim.

Fotoğrafını açtım ve o yüzün ekranı kaplamasına izin verdim.

Dudaklarında büyük bir tebessümle fotoğrafa bakan o kişinin fotoğrafını Yunus Emre'ye doğru çevirdiğimde Yunus Emre'nin yüzüklerle kaplı parmaklarının arasında tuttuğu telefon zemine büyük bir hızla düştü. Bunu yapmasıyla katilin suretini örtmek için telefonun kenarındaki tuşa bastım ve ekran karanlığa gömüldü.

Parmağımı kaldırıp dudağıma götürdüğümde gözleri hâlâ karanlığa gömülmüş telefon ekranındaydı. Yüzüne alev gibi yayılan o duyguyu, o duygunun özündeki şaşkınlığın nasıl büyük bir karanlıkla perçinlenişini izledim. Parmağımı dudağıma sertçe bastırıp sus işareti yaptığım sırada, cam kırıklarıyla parlayan kahverengi gözleri bana dokundu ve zaman, birbirinden koparak ayrılan kıta parçaları gibi kırıklar hâlinde dört bir yana dağılmaya başladı.

Yunus Emre evden ayrıldığında parçalanan zamanın keskin kırıklarından birinin içindeydim. Saat gecenin ikisiydi, Kartal bacaklarının üzerine koyduğu dizüstü bilgisayarın ekranında bir mail okuyordu, mail'de başlatacağımız oyunun ilk raunduyla ilgili bir ön bilgilendirmenin yazılı olduğunu fark ettim.

Şiddetlenen kasık ağrım yüzünden hâlsizdim, dağ evi soğuktu, düşüncelerim dağ evinden daha soğuktu. Ayaklarımı kalçamın altına alarak otururken kendime yaptığım kahveden bir yudum aldım.

Yoğun bir telefon trafiği vardı. Yangınla ilgili bilgiler kulaktan kulağa dolaşırken birden ortadan kaybolmamızı sorgulayan insanların sayısı çoğalıyordu ve aralarında o da vardı. Herkese mantıklı bir açıklama yapılmış, zihinleri doyurulmuştu, sonunda onu da istediğimiz yöne çekmeyi başarmış gibiydik. Bir başkasının peşine düştüğümüzü düşünmeye başlamış olmalıydı.

Kartal gözlerini dizüstü bilgisayardan ayırmadan, "Neden kıvranıp duruyorsun sen?" diye sorunca dalgın bakışlarım usulca ona kaydı. Aramızda birkaç gün öncesine kadar alevler içinde yanan o neşe yoktu, anlık olarak kıyımıza vurup kaybolan mutluluğun geride bıraktığı bayat tortuyla beraber artık kaçınılmaz bir yola girdiğimizin bilincin-

deydim. Elimdeki filtre kahveyi komodinin üzerine bıraktım. Ağrıyan kasıklarımın üzerine yastık bastırıp çift kişilik, büyük yatağın üzerinde yavaşça dönerek cenin pozisyonu aldım.

"Regl olacağım," dedim kuru bir sesle. Bir an şaşırdı ama daha sonra şaşkınlığı kaybolup gitti. "Kanamam sabaha kalmaz başlar."

"Markete gideyim," dedi sakince.

"Yarın hallederiz," diye mırıldandım. Elimi yanağımın altına alıp ona bakmaya başladım. Her yer karanlıkmış gibi geliyordu. Sanki bir tren, o karanlık tünelin içinden hızla fırlayacak, biz karanlıktan dolayı rayların ortasında dikildiğimizi fark edememişken hızla bize çarpıp parçalarımızı geceye dağıtacaktı. Gökçe'nin ölümü ve o yüzün sahibinin ismi içimde bir duygunun usul usul ölüme terk edilmeye başlamasına neden oluyordu. Bağırıp çağırma isteğiyle doluydum. Öylece koşup gitmek, döküp kırmak, yakıp yıkmak istiyordum ama sadece durdum ve yatağın üzerinde kordonu idam ipine dönüşecek bir cenin gibi öylece uzandım.

"Ağrın için yapabileceğim bir şeyler olmalı." Ona uzun uzun baktığımı görünce, "Ne oldu, güzel bebeğim?" diye sordu.

"Yalnızca izliyorum," diye mırıldandım. "Seni."

Bana yaklaşmak için bilgisayarın kapağını kapatıp yatağın ucuna bıraktı, yavaşça bana sokuldu, beni kollarının arasına çekince elimi göğsünün üzerine koydum. Şiddetlenen kasık ağrım ona sokulduğum an tenimin altında sessiz bir uykuya yattı ama gerçeğin aleviyle kavrulan kalbim sakinleşmedi. Kartal bile o kalbi sakinleştiremedi.

"Yunus Emre'ye söyledin," dediğinde hiç karşı çıkmadım, sessizce göğsüne gömdüğüm yüzümdeki ifadesizliği koruyarak boşluğu izledim. "Giderken hayalet gibi bakıyordu. Yeterince ölüm görmemiş gibi bir ölümü daha bastım onun üzerine. Bir de üzerine şimdi bunu..."

"Ondan saklayamazdım, o benim abim gibi," diye mırıldandım. "Kendimi bu oyuna hazırlamam gerekiyor. Bu oyuna hazırlanmam için en güvendiğim insanların yanında olmam gerekiyor." Gözlerimi kaldırdığımda bana baktığını gördüm. "Ve benim Yunus Emre ile senden başka güvenebileceğim kimse yok. Bilmek zorundaydı. Yaşadığım o ağrının sebebini gösterdim ona. Ona bir isim söylemedim, bir yüz gösterdim."

Bir süre sustu. Derin bir sessizlik aramıza görünmez harfleri çizdi.

"Yeri ve zamanı değil biliyorum," dedi. "Ama sana anlatmak istiyorum. Eğer anlatmazsam bu gece çok fazla susacağım, sustukça yaptıklarımı hatırlayacağım. Sustukça bundan sonraki günlerde de susmamız gereken anları hatırlayıp kafayı tırlatacağım. O yüzden burada, belki de yaşadığımız en sikik ikinci gecelerden birinde, sana anlatmak istediğim bir şey var."

Kuyu gibi karanlık ve boş hisseden ruhumu görmezlikten gelerek, "Nedir o?" diye sordum.

"Bu gecenin bir gün yaşanacağını biliyordum," dedi sanki sorduğum soruya cevap vermiyor da kendi kendisine konuşuyormuş gibi. "Ama bu gece yaşandığında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Dünyayı başımıza yıkanın kim olduğunu öğrendiğimizde..." Cümleyi tamamlamak yerine sustu, uzun kirpikleri gözlerinin üzerini gölgeledi ve sonra göz kapakları gözlerinin üzerine bir çarşaf gibi serildi. Kalbim her atışında bir damla kan kaybediyor, kaybettiği o kan göğüs kafesimdeki boşlukta birikiyordu. "Bu kadar sakin kalmamı beklemiyordun değil mi?"

"Bekliyordum."

Gözlerini açmadan, "Nasıl?" diye sordu.

"Kimseye söylemeden tek başına hareket edeceğini biliyordum. Bir süre önce sendeki değişikliği fark ettim, sakinliğin çoğalmış gibiydi ve bunun nedeninin sadece tek bir şey olabileceğini düşündüm. Yani kendini sakin kalmaya mecbur etmiş olmanın tek bir sebebi olabilirdi." Kartal gözlerini açıp cevabı beklercesine bana baktı. "Katilin kim olduğunu anladın. O yüzden sakin kalmak zorunda kaldın."

"Bana kızmıyor musun?"

"Çok kızıyorum ama doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Doğru olanı yaptın. Öylece söylemen kaosu başlatırdı, zaten bir kaosun ortasındaydık ve..." Bir an nefesim kesildi, yaşananların ağırlığı bedenime kıyıya vuran bir ceset gibi vurunca yüzümü onun göğsüne bastırdım. "Kartal, nasıl dayanacağım? Nasıl onun gözlerinin içine dostuymuşum gibi bakacağım? Nasıl onun..."

Susup elimi Kartal'ın kalbinin üzerine bastırdım, yüzümü de elimin hizasına getirdikten sonra gözlerimden hızla kaymaya başlayan gözyaşlarını daha fazla tutamadığımı fark ettim. Gözlerimden gökyüzünde kaymaya başlayan yıldızlar gibi hızla kayan gözyaşları, saniyeler dakikalara dayanmadan onun göğsünü gözyaşları mabedine çevirdi.

Kartal. "Ağlama," diye inledi. İnlemedi, yalvardı. "Özür dilerim." Yelkovan bir adımı daha attı ve geçmişten bir anı daha bir başka bıçakla arkamdan sokulup bıçağın ucunu sırtıma bastırdı. Şimdi anılar kalbim ve sırtımdan vurmak için hazır duran düşmanlardı. "Onu koruyamadım, özür dilerim."

Gözyaşlarım şiddetlendiğinde, "Onu unutamıyorum," diye inledim boğuk bir hıçkırıkla beraber. "Onu unutamıyorum. Bana yapılan her kötülüğü unutuyorum, onu benden almalarını unutamıyorum. Şimdi her şeyi biliyorum, elime bir bıçak alıp kalbime defalarca o bıçağı sokup, çevirip duran kişinin kalbine kan leş içindeki bıçağı sokup onun canını alamıyorum." Kartal'ın tişörtünün kumaşını avucumun içinde ezdim ve titreyen çenemle, "Kardelen'i unutamıyorum," diye ağladım. "Ben nasıl dost olacağım onunla?" Hıçkıra hıçkıra ağlarken bu soruyu Kartal'a değil, kendime sorduğumu fark ettim. "Ben nasıl başa çıkacağım bununla?"

Ağladım. İnsan çaresiz kalınca gözyaşları içine batar, gözler acıyı kusmak için bulanan kalbin deliğidir. Bulanan çaresizliğimi gözlerimden kusmaya başladığımda Kartal beni anladı. Onu düşündüm. Her zamanki gibi güzeldi. Sonra onu gördüm. Odanın kenarında durmuştu, bana bakıyordu. Ben abisinin göğsünde onun için ağlıyordum, o duvarın kenarında durmuş, gözlerinden yaşlar akarken tek kelime etmeden bana bakıyordu. Aslında yoktu, biliyordum. Gözyaşlarım aktıkça görüntüsü bir hologram gibi titreyip kayboluyor, sonra yeniden var oluyor, Kardelen hiç durmadan ağlıyordu.

Aramızda bir ölümlük zaman dilimi vardı.

Kalpdelen'imi çok özlüyordum.

"Ağlama," diye fısıldadı o titreyen görüntüsüyle yıldızlar kadar uzak bir yerden bana ulaşarak. *"Onu buldun. Canım Bal, lütfen artık ağlama."*

Gözyaşlarım yanaklarımdan birden kapıldığım sessizliğe senkronize bir şekilde kaymaya devam ederken bir var olan, bir yok olan görüntüsünü izledim. Ben sessizce ağladım, o da sessizce ağladı. O an kararımı verdim. O an artık ne yapacağımı biliyordum.

Kardelen yavaşça gözlerini yumdu. Görüntüsü usul usul soldu ve geçmiş içime doldu.

Kartal parmaklarını saçlarımda gezdirip alnımı yavaşça öperken, "Uyuyacaksın güzel bebeğim," diye fısıldadı. "Uyandığında benim gibi bir canavara dönüşmemen için savaşmaya devam edeceğim."

Gözlerimi yavaşça kapattım. Romanın sayfalarından biri çevrildi, uyku içime çökmedi ama acı deniz seviyesinden yükseğe ulaştığında ölüm dileten bir kâbusun içindeydim. Tüm gece şiddetli ağrı çektiğimi hatırlıyorum. Tüm gece o ismi zikrettiğimi, tüm gece son kez sandığım yedinci, sekizinci hıçkırığın ardından uykumda sarsılarak ağladığımı hatırlıyorum.

Uyandığımda her şeyin değiştiği ilk sabahtı.

Dağ evinin kahverengi ceviz kapısı tıklatıldı.

Sonunda uykuya dalan Kartal'ın kollarından bir hayalet gibi ayrılarak karanlık holü aştım, kapıya ulaştım.

Her şeyin değiştiği ilk sabahtı.

Kapıyı yavaşça açtım.

Katil tam karşımda duruyordu.

9. BÖLÜM

Kanatlarını Göle Atan Melek

♪ *Blueneck - Revelations*

Bazı geceler vardır, uykudasınızdır, lakin kalbiniz birdenbire öyle hızlı çarpmaya başlar ki deprem olduğunu düşünür, daldığınız uykudan uyanırsınız.

Bazı geceler vardır, hiç geçmeyeceğini sanarak o gecelerde tükettiğiniz o ruh, gün geçtikçe azalan acı duygusuyla beraber içinizde hiçliğe karışır. Bazen geçmeyecek sandığınız acılar geçtiğinde geride boş bir beden kalır; ruh çoktan o gecelerden birinde çekip gitmiştir.

Hep yüzümde bir buz haritasıyla çıkardım insanların karşısına, beni çözemeyenler bana soğuk derdi, beni sevemeyen herkes onun kalbi buzdan derdi. Yine buradaydım. Tüm dikenlerimle, sırtımdan ateşten kanatlar zamana yayılarak büyürken katilin tam karşısında duruyordum.

Zaman kesilen bileklerden sızan kan gibi anıları sızdırmaya başladı.

Dün geceye yuvarlandım, ardından yelkovan hızla geriye doğru gitmeye başladı, beraberinde akrep de bu terk edişe katıldı ve sonra saatler Yunus Emre'nin dağ evinin tekli koltuğunun ucunda oturmuş bana öylece baktığı ânın içinde bir anda susup durdu.

Yunus Emre'ye, "Onları buraya çağıracaksın," dedim, şaşkınlığı bir is lekesi olup yüzünün dört bir yanını kararttığında, "Ailemizin bizi zorla buraya gönderdiğinden bahsedeceksin," diye devam ettirdim. "Bize sürpriz yapmalarının bana iyi geleceğini söyleyeceksin, onlar kapıya geldiğinde yüzümde bir dostu görmenin şaşkınlığı, mutluluğu olacak." Bana uzun uzun bakarken ne düşündüğümü anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. "Söylediğimi yapacak mısın?"

"Eğer bu senin için doğru olansa evet," dedi Yunus Emre. Gülümsedim ama gülümserken tüm dişlerim damaklarıma çakılıyor gibi hissettim; beni anladı. "Ama... Onu hemen şimdi görmen ne kadar doğru?"

"En doğrusu bu. Asıl onu tam da şu an görmezsem tamamen şüphelenecek. Benim de bildiğimi, belki de ondan kaçtığımı düşünecek. Çünkü biliyorsun, bu yüzleşme kimse için kolay olmazdı." Yunus Emre'nin gözleri anlayışla kısıldı. "Ama benim için öyle kolay olacak ki o örümceği kendi ağının üzerinde tuzağa düşüreceğim."

Yelkovan yeniden öne atıldı, hızla, sanki ibresinden koparak düşmeye başlayacak gibi dönmeye başladı. Karşımda duran gruba bakarken yüzümde yapay bir şaşkınlık, içinde karanlık vaatler olan tehlikeli bir gülümseme vardı. Oradaydılar. İrem oradaydı. Emir oradaydı. Ogün, Berra, Ceyda, Cenk, Suphi, hatta Kartal'ın tüm dostları oradaydı. Katil bu kimliklerden birinin içinde, tam karşımda gözlerimin içine bakıyordu.

"Siz..." *Gözlerini kırpıştır, Lavin.* Gözlerimi yavaşça kırpıştırdım, "Burada ne arıyorsunuz?" Yeterince şaşkın görünüyor muydum? Göründüğüme emindim. Şapşal bakışlarım aralarından birkaçını gülümsetti ama herkesin yaşananların etkisinde olduğunu görebiliyordum. "Gelsenize," dedim daldığım bir uykudan sıçramışım gibi sahte bir irkilmeyle kapıyı ardına dek açarak. "Yunus, senin başının altından çıktı değil mi?"

Yunus gülümseyerek, "İyi görünmüyordun, onları görmek sana iyi gelir diye düşündüm," dediğinde bakışlarımız buluştu ve o an, damlayan kan rengi yalanın üzerinde birbirimize bir yemin ettik. İçeri girdiler, yüzlerinde huzura dair tek bir fırça darbesi yoktu, sanki tüm renklerin solarak griye dönüştüğü siyah beyaz bir şehirde, siyah beyaz karakterler gibiydiler.

Sabaha karşı topladığım biblo kırıkları ve vazo parçalarından sonra dağ evi oldukça temizdi. Tek bir kan lekesi yoktu. Bilerek birkaç yastığı yere atıp Yunus Emre'nin getirdiği poşetlerde bulduğum abur cuburları çıkararak paketleri etrafa bırakmıştım. Oldukça doğal bir görüntüyle karşılana grup üyeleri dağ evini incelerken holde beliren Kartal'a baktım. Yüzünde stabil, hatta sıkılgan bir ifadeyle içeri girdiğinde kimsenin ondan şüphelenmeyeceğini biliyordum. Ayağımın altındaki büyük yara bandı yere her basışımda beni rahatsız ediyordu, aralarından biri bunu görecek olursa açıklamayı *kırdığım bardağın üzerine bastım* şeklinde yapacaktım.

İrem'e, "Baban nasıl?" diye sorduğum sırada ona hiç uymayacak şekilde gri ve oldukça büyük bir hırkaya sarılmış, koltuğun ucunda oturuyordu.

Yorgun mavi gözlerini kaldırıp bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Mekânla ilgileniyor," diye fısıldadı. "Şey, Gökçe olayını..."

"Biliyorum," dedim, gözlerime bulaşan keder sahte değildi ama dudaklarımdan dökülen kelimeler sahte olacaktı. "Umarım bunun için kendini suçlamıyorsundur. Sonuçta mekânın sizin olması, içinde birinin yüksek doz uyuşturucudan ölmüş olması konusunda sizi suçlu yapmaz." Bana uzun uzun baktı, sonra gözlerini ince, uzun parmaklarına indirdi. "Hem hatırlıyorum da bu sizin mekânınızda daha önce de yaşanmıştı, değil mi? Baban halledecektir."

İrem söylediklerimin altında eziliyormuş gibi, "Evet," dedi. "Bu yüzden babamın başı daha da ağrıyacak. Hem... Gökçe'yi tanıyordum. Nasıl işlere bulaşmış olursa olsun özünde iyi bir kızdı bence."

Dudaklarımı büküp, "Tanımıyorum ama kötü biri de olsa ölümü hak etmezdi," diye mırıldandım. "Bu kadar üzülme, sonuçta bu ilk defa başınıza gelmiyor." Dilimin ucundaki şefkatli yılan onu bir okşuyor, bir sokuyordu. İrem kollarını kendi bedenine sararak başını salladı. Emir'in beni izlediğini hissedebiliyordum, neden böyle kimsenin anlayamayacağı şekilde ama oldukça sert saldırılarda bulunduğumu anlamlandıramıyor gibiydi.

"Lavin," diye fısıldadı Ogün yavaşça, ona baktım. "Sen nasılsın?"

Gözlerindeki duyguları gizleyemeden bana bakması sinirlerimi tepeme topladı, ona neredeyse gözlerimi devirecektim ki sadece, "Yangında az daha zehirleniyor olmam dışında mı?" diye sordum alayla,

ardından gözlerimi yere indirip sahte bir hüzünle, "Ailesini kaybetmiş bir çocuk her zaman uslu durmalı. Ne kadar ailenin en sevilen yeğeni olsam da uslu durmadığımı fark etmeleri sorun oldu." Gülümsemem buruklaştı, Ogün'ün gözlerinde üzüntüyü gördüm ve buna neredeyse kahkaha atacakken, "Şaka yapıyorum, beni Kartal'dan ayırmazlar," diye fısıldadım. "Sadece onların gözlerinde hayal kırıklığı görmek istemiyorum ve gördüm." Kartal'ın ailesini kaybetmiş, biricik kuzeni rolünü güzelce takındığım sırada Kartal, büyük avucunu başımın üzerine koyup başımı okşadı.

"Sana değil, bana kızgınlar," diye fısıldadı beni telkin etmek istiyormuş gibi. "Sorun yok."

"Mekânda yakalanman büyük sorun çıkarmış olmalı, bir de üzerine mekânda yangın çıktı ve biri uyuşturucudan hayatını kaybetti," dedi Emir, sakince ona baktım. Ardından bakışlarını İrem'e çevirdi. "Kartal'ın ailesiyle tanışma şansım oldu, biraz katılar. Bence Kartal'ın haytalıkları yüzünden böyleler." Emir'in bize yardım etmek için kurduğu cümleleri sakinlikle dinliyordum ama o an ona karşı içimde hiçbir duygu yoktu. O an kimseye karşı hiçbir şey hissetmiyordum. "Umarım çok büyük sorunlar çıkmaz."

"Ailem avukatlarla görüştü," dedi Kartal, eli hâlâ başımın üzerinde duruyordu. "Yanlış anlama İrem, sadece mekânda bir yangın çıktı ve uyuşturucu meselesi var. Herhangi bir durumda zan altında kalmamızı istemedikleri için avukatları devreye sokacaklar."

"Buna gerek yok," dedi İrem, neredeyse rahat bir nefes alacaktım. "Babam tüm arkadaşlarımı o gece orada olan insanların yazılı olduğu listeden çıkarttırdı. Yani hiçbir şeye bulaşmayacaksınız. Yunus Emre ve babam konuştular, birkaç saat önce Yunus Emre bizim ofisteydi." İrem parmaklarıyla oynarken mutsuz görünüyordu. "O mekân yüzünden neredeyse hepiniz zan altında kalacaktınız. Muhtemelen oradaki her müşteriye uyuşturucu bağımlısı ve satıcısı gözüyle bakılacak. Sorgulamalar başlayacak. Kameralarda da hiç görüntü olmaması işi daha da şaibeli kılıyor."

"Bunları düşünme," dediğimde bana umutla baktı. "Ciddiyim, babanın bu tür şeylere ihtiyacı yok. Uyuşturucu trafiği olan bir mekân olmadığını hepimiz biliyoruz, hep girip çıktığımız yer sonuçta. Hem Gökçe..." Dilimin ucu ateş gibi yandı ama intikam alevleri beni o

cümleyi kurmak zorunda bıraktı. Kalbim, vicdanımın altında kalıp eziliyormuş gibi hissederken, "O zaten okulda bile uyuşturucu kullanıyordu," dedim. "Yani Gökçe gibi sabıkası olan biri için babanı uyuşturucuyla suçlayacak değiller."

"Haklısın." İrem başını ellerinin arasına alırken, "Haklısın ama..." diye mırıldandı. "Olayın İstanbul'da olması magazinin daha çok odaklanmasına neden olacak. Öte yandan Gökçe kullanıyor olsun ya da olmasın, o öldü." İrem elleriyle yüzünü örterken derin nefesler aldı. "Sadece yardıma ihtiyacı olan, yolunu kaybetmiş bir kızdı."

Evet, ölmüştü. Ve İrem yas tutuyor gibi görünüyordu. İrem'e karşı hissettiğim karmaşa büyümeye başladığında yavaşça oturduğum yerden kalktım. Kartal beni izliyordu. Birkaç adım sonrasında sadece Kartal değil, hepsi beni izliyordu.

İrem'in yanındaki boşluğa oturdum, bakışları omzunun üzerinden bana kaydı. Aramızda gelişmeye başlayan o dostluğun önünde idam edilecekmişim gibi hissederken kollarımı usulca uzatıp onu kendime çektim ve ona sarıldım. Hissettikleri belki önemli değildi, belki tek istediğim kanlı bir intikamdı, hepsini içten çürütmek, birbirlerine düşürmekti ama o kollarımın arasına girip birden ağlamaya başladığında donup kaldım.

Yüzünü boynuma gömerek, "İyi biri olmaktan ne kadar uzağım?" diye sordu, bakışlarım şöminenin ateşindeyken onun muhtemelen yıkamaya fırsat bulamadığı için sönmüş sarı saçlarına dokundum. Bu sorunun cevabına ulaşamadım, bu sorunun cevabı kalbimin pompaladığı kanın içinde boğulmaya başlamıştı.

"Bazen Gökçe'ye çok değersiz bir şeye bakıyor gibi bakardım. Şimdi yüzü gözlerimin önünden silinmiyor." İrem hıçkıra hıçkıra ağlarken kalabalığa çökmüş sessizliği ateşin içinden gelen çatırtılar besliyordu. "İyi bir insan olmaya karar verdiğimde kötü bir insanken yaptıklarımın bir daha hiç karşıma çıkmayacağını sanacak kadar aptaldım."

Kelimeleri zihnime yayıldı. Eskiden olduğu insan için duyduğu pişmanlık, tıpkı toprağın içinde köklenerek dışarı çıkan zehirli bir çiçeğin yapraklarında beliren renk gibi parlaktı. Geçmişindeki zehir, o çiçeğin renginin güzelliğini bile anlamsızlaştırıyordu.

"Bazen kaç kimliğe sahip olursan ol, elinde tuttuğun ilk kimlikteki insan olmaktan kaçamazsın," dedim kuru bir sesle. Bana daha sıkı sarıl-

dı, parmaklarımı belinin kenarlarına koyarak sarılışına karşılık verdim. "Bazen artık o kimlikteki insan olmasan da elinde tuttuğun diğer kimliklerdeki insan olmana da izin vermezler."

"Biliyorum," dedi İrem sessizce ağlamaya devam ederken.

Yaşadıklarının, belki de olduğu insanın hamurundaki mayanın sebebi o değildi. O bir cam fanusun içinde en güzel kıyafetler ve aksesuarlarla süslenmiş güzel, camdan bir bebekti ve babası, o bebeği sergilemek için süslüyordu; bir kez olsun fanusu açıp camdan bebeği eline almamıştı. Sınırları camlarla örülmüş her kalbin zamanla soğuyacağını biliyordum. Onu ilk tanıdığım zamanlar kırılmamak için buzlarını sağlamlaştıran camdan bir bebeğe baktığımı biliyordum. Kırılmaktan sıkılan camdan bebek, kendine oyuncak bebekler buluyor ve eğleniyordu. Şimdiyse pişmandı. Buzları erimeye başlamıştı, camı da çatlamıştı.

O geceyi düşündüm. Duygularım birden duruldu ve kollarımın arasındaki kadını usulca serbest bıraktım. O gece, o silahı kim tutuyordu?

Kimin tuttuğunu biliyordum.

Düşmanlarımın ortasında otururken kollarımın arasında ağlayan düşmanıma gülümsedim.

Yunus Emre, "Bu arada size haber vermeden herkesi topladım ama," dedi ensesini kaşıyarak. Ceyda onu izliyordu ama Yunus Emre ondan tarafa bile bakmıyordu. "Sizinkiler baskın yapmaz, değil mi?"

"Ay, gidelim mi?" diye sordu Berra panikleyerek, beyaz yüzüne anında kan oturmuştu.

Yavaşça doğrulurken, "Saçmalamayın, hayatta gelmezler. Şimdi gelip nasıl olduğumuza bakarlarsa akıllanmayız diye düşünürler. Şimdilik önemsenmeyen çocuklarız biz," dedim, sahte gülümsemem yüzümde öyle bir samimiyetle meşale gibi yanmaya başladı ki Kartal'ın bakışlarının yoğunluğunu sadece yüzümde değil, ruhumda da hissettim. "Hem geldiğiniz iyi oldu. Bakmayın bana böyle iyi davranıp başımı okşadığına. İlk günden hayatı bana zehretmekle meşguldü." O ruhsuz sessizlikten birkaç keyifli kahkaha yükselince boş bakışlarım zemine değdi.

Karanlık aramızda usulca süzülen rüzgâr gibiydi. Onlar bana bakıyor, zararsız bir kız görüyordu ama ben tam ortalarında durmuş, o usul usul esen rüzgârın sonunda evrileceği fırtınaydım ve onların bundan haberi yoktu.

Dalgınlığımı ilk fark eden, "Yangından çok etkilendin, değil mi?" diye soran Ceyda oldu. Siyah, düz saçları omuzlarına su gibi akıyor, çekik ve koyu renk gözleri beni takip ediyordu. Tam da istediğim etki buydu, yangında oldukça korkmuş, endişelenmiş, aileye karşı mahcup hisseden o kız gibi görünmeliydi ve görünmüştüm.

Zaferle, "Ben iyiyim," dedim. "Sadece çok aniydi."

Ceyda üzgün bir sesle, "Hepimiz için öyleydi," diye mırıldandı. "Bu yangının üzerine bir de Gökçe'yi öğrenince..." Gözlerini Yunus Emre'ye çevirdiğini gördüm. "Sen olmasaydın belki de orada öylece yanacaktı, onu kimse görmeyecekti. İyi ki oradaydın." Sibelay'a baktı. "Sen de öyle."

Sibelay, yaşananların şokunu atlatamadığını gösterir gibi Neslihan'a sokulup sustu, bu hâlinin esas sebebinin ne olduğunu biliyordum. O Gökçe'yi kurtaramadığı için değil, dışarıya adım attığı an bir cesetle karşılaştığı için bu hâldeydi. Sibelay oraya geldiğinde Gökçe çoktan ruhunu almış, bedenini boş bir oyuk gibi bırakarak çekip gitmişti.

"Oradaydım ama onu kurtaramadım," dedi Yunus Emre, bakışlarını yere indirdiğinde ne düşündüğünü bilmiyordum ama Ceyda bu görüntüye maruz kalınca başını önüne eğerek sessizliğe gömüldü.

"Bunları konuşmayalım artık," dedi Cenk. Gözlerinin etrafının kıpkırmızı olduğunu fark ettim, ağlamıştı, hiç olmadığı kadar salaş görünüyordu. Omuzlarına kadar uzanan açık renk saçlarını toplamamıştı, saçları dağınıktı. Üzerinde bir kazak, bir pantolon ve içerideki sıcaklığa rağmen üzerinden çıkarmadığı bir mont vardı. Suphi sık sık onun dizini ovuyor, yaşadığı şokun izlerini silmek ister gibi ona bir şeyler fısıldıyordu. Gökçe'nin ölümüne yakalandığında ne hissetmişti? Ölümün pençelerine takılarak savaş vermeye devam eden kız kardeşini mi hatırlamıştı? Hiçbirine karşı bir duygu beslememem gerektiğini bilerek düşmanlarıma bakıyordum; düşmanlarımı tüm zayıf noktalarını ezberime ekleyerek yakından tanımaya başlıyordum.

"Size kahve yapayım," dedim. Mutfağa doğru ilerleyecekken kasıklarıma saplanan şiddetli ağrıyla hafifçe inledim ve Kartal ile Yunus Emre hızla ayağa kalkarak bana doğru gelmeye başladılar. Kanamam henüz başlamamıştı ama çok zamanım kalmadığına emindim, şiddetlenen kasık ağrısı her an başlayacağının habercisiydi.

"İyi misin?" diye sordu Kartal korkuyla. Belime dokunup beni yavaşça kendine çevirdikten sonra kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve

konuyu anlamış gibi derin bir nefes aldı. Markete gitmemişti, ihtiyacım olan şeylere sahip değildim. Bir de üzerine şiddetli ağrı çekiyor ve inimizde çakal ağırlıyordum.

Utanıyormuş gibi yaparak kollarımı karnıma sarıp başımı salladım ama İrem ve Ceyda'nın ne olduğunu anladığını fark etmiştim. Kartal'ın kolları belime sarıldı ve "Ben seninle birlikte büyüdüm, utanmana gerek yok," dedi sakinliğin karıştığı bir profesyonellikle. "Gençler, biz bir markete kadar gitsek, ev size emanet olsa?"

"Hata bizde, bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormalıydık," dedi Ogün. Endişelendiğini alenen göstermekten çekinmeden yeşil gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kartal bu bakışlardan duyduğu rahatsızlığı parmak boğumlarını bel boşluğuma hafifçe sürtüp bastırarak gösterdi. "İsterseniz biz gidip ne alınacaksa alalım."

"Buna gerek yok, sağ ol," dedi Kartal, ilk kez buradaki herkese karşı dostça yaklaşıyordu. Katil buradaydı, bunun bir oyun olduğunu değil, rotayı değiştirdiğimiz ve onları suçsuz gördüğümüz için artık sıcak davrandığımızı düşünüyordu. Öyle olduğuna emindim çünkü oynadığı taşlara bakılırsa katil de karşısındaki adamı en az benim kadar tanıyordu. Hayır, sadece tanıdığını sanıyordu.

"Ev bize emanet, sıkıntı yok," dedi Emir.

"Sağ ol Doldurulmuş Tavşan ama bu evi sana emanet edeceğime gidip dağda bir ayı bulur ona emanet ederim daha iyi." Kartal pis pis sırıttı, Emir ona cins cins baktı. "Yiyecek bir şeyler de alırız. Gördüğüm kadarıyla bizden farkınız yok, o yüzden o kafalarınızı dağıtma görevi bende." Kartal, öyle sersemletici bir ışıltıyla gülümsedi ki kolları belimin etrafını sardığı için tam önünde durduğum sırada kafamı kaldırıp o gülümsemeye bakakaldım. Sahte bir yıldız gibi parlıyordu. Bir deniz feneri gibi. Uzaktan yıldıza benzeyen ama her sabah kaybolmak yerine sönen bir deniz feneri gibi.

Onları Yunus Emre ve diğerleriyle evde bırakıp çıkmadan önce yatak odasına geçtim. Yatak odasında Kartal ile uyuduğum anlaşılmasın diye kıyafetlerimi diğer yatak odasındaki büyük yatağın üzerine serip yatağı bilerek dağıtmıştım. Benim için gönderilen kıyafetlerin arasından bordo bir kazak, siyah bir tayt seçip giydikten sonra botlarımın bağcıklarını bağladım ve saçlarımı yüzümü içine alacak şekilde salarak montumu alıp odadan çıktım. Dışarıda buraya geldiğimiz araba dışın-

da iki büyük araba daha vardı. Yağan kar taneleri irili ufaklı parçalar hâlinde saçlarıma tutunurken arkamdaki cam duvarda beni izleyen gözler olduğunu bildiğim için yere eğilip avucumun içini o gece kan rengine dönen, şimdiyse bembeyaz olan karla doldurdum. Şekli bozuk bir kar topunu dağınık hâlde Kartal'ın ensesine yapıştırdığımda başta şaşırdı, irkilerek bana, sonra da kollarının iki yanından düşmeye başlayan kar tanelerine baktı.

Omzumun üzerinden ilerideki göle bakarak, "Çaktırma," dedim. "Bizi izliyorlar."

Kartal hiçbir şey söylemeden montumun şapkasını tutup beni çekerek arabaya sürüklemeye başladı. Bu onlar için yeterli bir yakınlıktı, normal iki insan gibi görünmemizi sağlayacak türden bir yakınlık... Arabaya binene, emniyet kemerimi bağlayana ve Kartal kar yığınının tekrar büyüyerek kapattığı yolda geriye doğru sürdüğü aracı cam duvarın önünden uzaklaştırana kadar yüzümde sahte bir gülümseme asılı durmaya devam etti. Araç yavaşça dönüp patikaya doğru ilerlemeye başladığı andaysa o gülümseme öyle hızlı soldu ki ürkütücü bakışların peşi sıra gelmesi içerideki havayı son sürat değiştirdi.

"Piç kuruları," dedim bir yılan gibi zehrimi bırakarak. "Hiçbirine güvenmiyorum. Aralarından en az bir tanesi onun yardakçısı."

"Hangisi olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Bu soruyu sorarkenki ses tonuna hâkim olmadığım için ne düşündüğünü anlayamadım. Başımı iki yana sallayıp yolu izlemeye devam ettim. Bir süre hiç konuşmadı. Araç karları aşıp iki dağın arasında, koruluğun kalbinde ilerlemeye başlayana dek süren sessizlik, boynumu montumun içine gömüp radyoya doğru uzanmamla bölündü.

Tanıdık bir melodi sessizliği delip geçti. Şarkı başladı, araç biraz daha hızlandı ama hızlandığını hızla kaybolan ağaçları görene dek fark etmemiştim bile. Artık içimi ağrıtan o anıları uyandırmaya yetmiyordu bu hız. Son sürat ölüme gittiğimizi bile bilsem, artık kalbim korkuyla hızlanmıyordu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Kartal.

"Yalnızca sana güveniyorum."

"Bu gece onun kim olduğunu bulacağım," dedi. Gözlerime öyle net, öyle su katılmaz gözlerle baktı ki buna karşı çıkamadım, aksini savunamadım. O gözlerde bu gece o yardakçının kim olduğunu bula-

çağını gösteren güven gibi yanan bir ateş parlıyordu. Ve o ateşi, hiçbir ölümün üzerini örten kar taneleri söndüremezdi.

"Şüphelendiğin biri mi var?"

"Bu kez yok," deyince afalladım. "Bu kez emin olmak için birilerini kullanmadan onu doğrudan bulacağım." Gözleri yola kaydı, direksiyonu yavaşça kırdı ve koruluğun seyrekleşerek uçurumlara dönüştüğü yolda ilerlemeye başladık. "Gözlerime güven, baktığım yerde görebileceklerime güven. Ya da hiçbir şeye değil, söylediğin gibi yalnızca bana güven."

Kelimeler geri çekildi, şarkı uzun süre arabanın içinde dolaştı. Sonunda, "Kanaman hâlâ başlamadı, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım başladı," dedim. "Biraz ağrım var."

En yakın market, arabayla kırk dakika uzaklıktaydı. Tek katlı, küçük sayılmayacak genişlikte bir arazinin tamamını kaplayan marketteki insanlar bile eskimiş gibiydi. Kasiyer ölü gözlerle sakız çiğnerken telefonuyla oynuyor, marketteki tek tük müşteri raflar arasında soğuktan kızarmış yüzleriyle dolaşıyordu. Herkesin dudaklarına sessizlik mührü vurulmuş gibiydi. Kartal bir market arabası aldı, rafların arasında ellerim ceplerimde yavaşça dolaşıyordum.

Arabanın içine birkaç paket cips, hazır yiyecekler ve poşetlere doldurduğum sebzeleri koydum. Kartal her an yıkılacakmış gibi görünen içki raflarının önünde durdu. Birkaç şişe içkiyi arabanın içine bıraktı. Pedlerin olduğu reyona girdiğimizde kasıklarımda süregelen ağrıyı yok sayarak birkaç paket ped alıp arabanın içine koydum.

Kartal kasada ödemeyi yaparken marketin dışına çıkıp tırabzanlara yaslandım ve bir sigara yaktım. Sigaranın daha yarısını içmiştim ki göğsümde yükselen bir acıyla yüzümü buruşturup sigarayı karların içine attım. Yüzüme dokunan soğuk kar tanelerini hissettim, bir rüzgâr uğuldayarak saçlarımın arasından geçip gitti ve Kardelen'i düşledim.

Bu, Kartal'ın soğuk dudakları alnıma dokunana ve kapalı gözlerim usulca aralanana dek öylece devam etti. Poşetler elinde olduğu için bana sarılmadı ama ben kollarımı hızla kaldırıp onun beline doladım ve yanağımı göğsünün üzerine koyup sessizce ona yaslandım. Bir süre kar taneleri döne döne saçlarıma, üzerimdeki kıyafetin kumaşlarına tutunmaya devam etti.

Yol kenarındaki benzin istasyonlarından birinde mola verdiğimizde marketten almayı unuttuğu için birkaç şişe su aldı, ben de o sırada benzin istasyonunun tuvaletine gidip işimi hallettim. Benzin istasyonunun kirli camındaki yansımamı izlerken bugün ilk kez aynaya baktığımı fark ediyordum. Gözlerimin altı şişmiş ve mordu, bal rengi gözlerimin içinde koyu turuncu lekeler vardı, yüzüm birkaç kilo daha vermişim gibi zayıf görünüyordu. Tuvaletten çıkıp ıslak ellerimi peçeteyle kurulayarak araca doğru ilerlediğim sırada Kartal poşetleri arka koltuğa koyuyordu.

"Hadi bebeğim," dedi beni ön yolcu koltuğuna yönlendirerek. Çok geçmeden yolcu koltuğuna oturdum ve Kartal arabayı benzin istasyonundan çıkıldığı an başlayan ormanlarla çevrili yola doğru sürmeye başladı.

"Casper," dedim düşünceli bir sesle. "O ne olacak? Herkes dağ evinde."

"Alper gelmeden önce onu alıp arkadaşının evine bıraktı, yarın alacak," dedi Kartal, direksiyonu avucunun içiyle çevirdiği sırada eline bakıyordum. "Peki sen? Neden bana son anda söyledin? Onları dolaylı yoldan çağırdığını?"

Onun altın kahve gözlerine bakarken o boş, toprağın karla perçinlendiği arazide koşmaya başlayan, yeleleri kanlı beyaz atı gördüm. At son sürat bana yaklaşırken zaman geriye sarmaya başladı ve ben saatler önceki bir ânın içine sürüklendim.

Yeniden yatağın üzerindeydim. Ağrının sıçradığı bedenim kavruluyor, buna rağmen üşüyerek Kartal'ın sıcak vücuduna sokuluyordum. Parmakları tenime sakinleştirici dokunuşlarla bir şeyler çizdiği sırada benim için hazırladığı sıcak su torbası bedenimin üzerinde duruyor, ağrıyı kesmese de biraz gevşememe yardımcı oluyordu. Ağrıyla uyandığım uykunun izleri hâlâ gözlerimdeyken onu gözlerini bile kırpmadan boşluğu izlerken bulmuştum.

Ona, "Yarın burada olacaklar," dediğimde yüzündeki ifadesizlik usulca alevlerin kaplamaya başladığı bir tarlaya dönüştü, çok geçmeden son hasat da o alevlerin esiri olarak küllendi. "Yunus Emre'ye söyledim. İyi olmadığımı, onlara ihtiyaç duyduğumu, cezalı olduğumuz için bu eve hapsedildiğimizi anlatacak."

"Bunu son anda söylüyorsun," dedi kaşlarını kaldırarak. Kızmasını zaten beklemesem de bu kadar sakin bir tepki vermesi de olası gelmemişti.

"Bizi ne kadar erken görürse o kadar çabuk şüphelerinden kurtulur." Kollarımı beline sarıp onun altın kahve bakışlarından kaçındım. "Sabah ağrım azalır, ortalığı toparlarım diye düşünmüştüm. Sonra kendine hâkim olamayacağını düşünüp sana da anlatmam gerektiğini anladım. Onları bir anda karşında bulunca ne yaparsın bilemedim."

"Yüzümden bekledikleri hiçbir şeyi koparamazlardı." Tenimi okşarken çenesini başımın üzerine koyup savaştığı vicdanını susturmak istiyor gibi, "İyi düşünmüşsün," dedi. "Bu kadar kolay iletişime geçebileceğimizi görünce şüpheleri durulur. Başka bir yöne gittiğimizi düşünmesi için ona yakın olmalıyız. Ona ve yardakçısına."

"Yardakçısı," diye fısıldadım. "Aralarından biri, değil mi?"

"Tıpkı onun gibi o da onların arasında." Elini sıcak su torbama koyup, "Yenileyeyim mi?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken ona sıkıca sarılıp, "Hayır," diye mırıldandım. "Ama işe ortalığı toplamakla başlayabilirsin."

İçindeki yıkıma rağmen benim için gülümsedi. "Önce bir Alper'i arayayım," dedi beni kendine bastırırken.

O at, kanlı yelelerini savurarak koşmaya devam ediyor, zaman yeniden bir anının pençesinden kurtularak ileriye doğru bir damla kan akıtıyordu.

Arabanın camına başımı yaslayıp yolu izlemeye başladığımda, "Son anda söyledim çünkü görmek istedim, tepkilerine ne kadar hâkim olabileceğini bir kez daha bilmek istedim," diye mırıldandım. "Bu işte çok iyi olduğunu biliyorum. Açıkçası senin kadar iyi olmamaktan korkuyorum. Yine de o kadar çok şey yaşanacak ki tamamına hazır mısın değil misin görmek istedim. Onlara dostça yaklaştığını görmek şaşırtıcı, biliyorum, senin açından da beni onlarla dost gibi görmek öyle olsa gerek. Hatta belki şaşırtıcıdan da öte, bambaşka, kötü bir duyguyla doluyorsundur. Ben henüz ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece... Kalbimi patlatacak bir öfke. Öfkeyi hissediyorum." Karların kefen gibi örttüğü koruluğu izlerken elimi kalbime bastırıp, "Kalbime dolup taşan, içimi yakıp kavuran bir öfke hissediyorum. Aralarından tek bir tanesine bile acımıyorum. Çünkü... İhtimaller hep var," dedim. Bakışlarım Kartal'a çevrildiğinde yolu takip eden gözlerindeki karanlığın içime dolduğunu hissettim. "Hiç düşündün mü, Kartal? Ya hepsi ondan haberdarsa? Ya aradığımız yardakçı bir kişi değil, tamamıysa?"

"Düşündüm," dedi. "Öyle olduğunu sanmıyorum ama dediğin gibi ihtimaller hep var." Yorgun görünüyordu, verdiği cevaplar bile yorgundu. cevaplarını taşıyan sesi yorgundu. Kasıklarımdaki sancı yavaşça artmaya başladığı sırada gözlerimi ondan ayırıp ön camdan dışarı çevirdim.

"Eve döndüğümüzde biraz canım sıkkın gibi davranacağım," dediğimde bana göz ucuyla baktı. O sırada emniyet kemerimin tokasıyla oynuyordum ve gözlerim doğrudan ileride usul usul beliren karlı yoldaydı. Dağların arasında ilerlemeyi sürdürdüğümüz sırada derin bir nefes alarak, "Sen de beni neşelendirmeye çalışıyor gibi yapacaksın. Onlarla aramızın iyi olduğunu düşünmeliler. Belki çıkıp kar topu oynarız hep birlikte. Ne kara mizah ama... Daha sonra onlara kendi ellerimle yemek hazırlarım. Belki aralarından bir iki tanesi bana yardım eder. Sonra onlarla alkol alırız. Sanki o gece o mekânda yangın çıkmamış, her gün gördüğümüz kızın biri yüksek dozdan ölmemiş gibi. Her şey çok normalmiş, normal bir arkadaş grubuymuşuz, hepimiz birbirimize sadık ve birbirimizi seviyormuşuz gibi." Duygularım yeniden suyun yüzeyinde beliren bir canavar gibi yavaşça, ölümcül bir his vererek bana doğru yüzmeye başlamıştı. "Sanki aralarından biri canımı almamış, bir diğeri, belki de hepsi ona arka çıkmamış gibi."

Kartal sessizdi. O da tıpkı benim gibi paramparça hissediyordu, belki benden de kötüydü. Sebep olduğu o ölüm yeniden ateşe ait bir gölge gibi üzerine çöreklenmiş, onu hem yakıyor hem de karanlığa boyuyordu. Gökçe'nin ölümünün onun içinde nasıl bir tahribat yarattığını biliyordum.

Araç dağ evine giden patika yola girdiğinde, "Yunus Emre ve Sibelay dışında kimse katilin kim olduğunu bildiğimizi bilmiyor," diye fısıldadı. "Diğerleri, özellikle de Alper bilmemeli." Alper detayı sessizleşmeme neden oldu.

"Çoğu şeyi biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bilmediğimi sandıklarınızı bile."

"Alper'e kızgın mısın?"

"Hayır. Belki en başında kızabilirdim, beli kadar dövebilirdim ama sonunda h kildi

Bir an için içinde old
lanmaya başladı. Sanki

vazoydum, çok geçmeden tüm parçalarımı poşetin içine toplamıştı. "Keşke bunu bilseydi," dedim geçmişin içinden bir anıyı dalgın gözlerle izlediğim sırada. "Bunu bilselerdi."

"Sence bir şeyler değişir miydi?" diye sordu, sorusu zihnimde usulca ilerlerken bunu düşündüm. Bizim için farklı bir gelecek olabilir miydi? Eğer geçmişi değiştirebilecek olsaydık... En başa dönsek, o ve ben, tüm bunları yaşamış iki insan olarak o yolun başına tekrar dönsek, Kardelen'i kurtarabilsek, Alper ile mi devam ederdi yoksa yine de Toprak'a âşık olur muydu? Bu soru zihnimde o kadar büyüdü ki kafamın içine sığmamaya, gözlerimden taşmaya başladı. Alper'i seviyordu ama onunla hiçbir şey yaşayamamıştı, ondan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Daha sonra Toprak gelmişti. Eğer geri dönüp her şeyi değiştirebilseydik, Kardelen'e bir soru sorardım. Onu karşıma alıp, *"Hangisini seviyorsun?"* derdim. *"Hangisi senin kalbinin esas sahibi?"*

"Bir yanım evet diyor. Değişirdi." Torpido gözünü açıp paketin içinden bir sigara çıkardım ve sigarayı yaktım. "Diğer yanımsa eğer kaderinde bir başkası varsa, ne yaparsak yapalım değiştiremezdik diyor. Çok merak ediyorum. Onun bir kelebeğin ömrünün aynası olan kaderinde kimin ismi vardı?" Sigaramın alevi dudaklarımın arasında var olan baskıyla ışıldadı. "Çok merak ediyorum, bilseydi kimi seçerdi?"

Dağ evi göründüğünde aracın camını indirdim. Soğuk hava ve esintiyle uçuşan kar taneleri aracın içine yavaşça dolmaya başladığında sigaramı parmaklarımın ucuna alıp bir mum gibi tutarak camdan dışarıya doğru uzattım ve sigaranın ucundaki alevin esintiye tutunarak alevlenişini izledim.

"Çok merak ediyorum," diye fısıldadı Kartal tıpkı benim gibi ama benim aksime alçak perdeden konuşarak. "Kimi seçerdi?"

"Cevabını hiç bilmeyeceğimiz bir soru daha."

"Bir belirsizlik daha," dedi Kartal sessizce.

"Öyle."

"Yavaşça aşağı doğru eğilir misin? Bir şey düşürmüş gibi." Artık arabayı daha yavaş kullanıyordu, yine de dağ evinin camının arkasında hareket eden insan figürlerini görebiliyordum. Neden bunu yapmamı istediğini anlayamasam da söylediği gibi yapıp yavaşça eğildim, o da bir eli direksiyondayken bir şeyi almak istiyormuş gibi eğildi ve alınlarımız sürtünürken göz göze geldik. Arabanın ön konsolu bizi tamamen

saklıyordu. "İhtiyacım olduğunu fark ettim," dedi. Başta anlayamadığım için kaşlarımı çatsam da çenemi kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yavaşça bastırdığında artık bahsettiği şeyin ne olduğunu biliyordum.

Dudakları dudaklarımdan usulca ayrıldığında gözleri gözlerimdeydi. Önce ben doğruldum, gözümün ucunu ona değdirdim ve direksiyonu sıkıca kavrayarak yavaşça doğrulduğu anı izledim.

"Tehlikeli şeyler yapıyorsun, Alaşan," diye fısıldadım. Onu evimin içindeyken bile evimi özler gibi özlediğimi fark ettim.

"Tehlike sadece konu senken güzel," dedi. "Ucunda sana dokunmak, seni tatmak, seni hissetmek varsa güzel. Ucunda sen varsan, ölüm bile güzel."

Son cümlesinde bir gerçeklik payı olması beni öldürürdü. Ama biliyordum ki onunla ölürsem, ölümün de bana güzel geleceği kesindi.

Araç evin önünde durdu ve bakışlarımı göstergede usulca değişen saatin son rakamına indirdim. Kartal poşetleri taşımama izin vermedi çünkü ağrım olduğu yürürken titreyen bedenimden kolaylıkla okunuyordu. Ben anahtarı çıkarmadan Sibelay birden kapıyı açtı ve esmer teninin bir ölü kadar beyaz olduğunu gördüm. İyi hissetmediğini görebiliyordum, olayın şokunu hâlâ atlatamadığı aşikârdı. Teninin rengini eşitlemek için sürdüğü fondöten bile koyu görünüyordu çünkü gerçekten beti benzi atmıştı.

Yine de iyi idare ettiği belliydi. Soğuğa rağmen terleyen ellerini kotunun kumaşına sürterken, "Yemeğe kalacaklar," diye fısıldadı ve istediğim olduğu için başımı aşağı yukarı salladım. Kimsenin duyamayacağı bir şekilde kapıdan dışarı adım atarak bana sokuldu ve "Hiçbirinin ailesi burada olduğunu bilmiyor. Hepsi öylece çıkmışlar. Hatta şu Berra denen kız anneme haber vermeliyim diye tutturdu ama gerek olmadığını düşündürdüm," dedi. Bir şeyler planladığımı görüyor gibi bakıyordu koyu renk gözleri. "Lavin, onlara ne yapacağız?"

"Kimsenin burada olduklarını bilmemesi iyi," dedim soğukkanlılıkla. "Ama misafirlerimize elbette kötü bir şey yapmayacağız, Sibelay."

Tam kapının eşiğinden geçiyordum ki Sibelay kolunu ileriye doğru uzatıp, "Alper bir şeylerin ters gittiğinin farkında," diye fısıldadı. "Bunların arasından biri, değil mi? Kartal kim olduğunu biliyor demişsin." İçeriden gelen müziğin sesini duyabiliyordum. "Alper fark ederse..." Bana korkuyla baktı, ardından arkamda duran Kartal'a baktı. "Bu iş

gittikçe karanlığa gömüyor bizi." Sibelay derin bir nefes aldı. "Bu geceyi bu pisliklerle geçirmek istemiyorum."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Kartal buz gibi bir sesle. "Eğer varsa paylaş bizimle."

"Kartal." Sibelay burun deliklerini genişleten bir nefes aldı. "Senin için sevgilime bile yalan söyledim. Onun kim olduğunu bildiğini bilse, buna rağmen bu oyuna devam ettiğini, bir de üzerine bu işe ondan habersiz bulaştığımı bilse neler olur biliyorsun." Haklıydı, Sibelay kolay kolay hiç kimsenin girmeyeceği bir yükün altına girmişti ve ismi bilmiyor olsa da içeridekilerden birinin o olduğunu bildiği artık açık ve netti.

"Minnettarım," dedi Kartal. Ardından, "Eğer istiyorsan..." diyecekti ki Sibelay, "Gitmiyorum," diye böldü Kartal'ı sertçe. "Sizi bu ne olduğu belirsiz bir grup pislikle bırakmayacağım." Elini çekip geçmem için çenesiyle işaret yaptı. "Her kimse, onunla beraber bu evin içinde onunla bağlantısı olan herkesi yakmak istiyorum. Ben bir kutu kibrit ve işimi görecek büyüklükte bir aseton şişesi bulmadan içeri girin."

Yüzüme yayılmış mahcup bir gülümsemeyle hole girdim, düşmanlarımızın gözleri usulca bana çevrildi. Kartal elinde poşetlerle arkamdan gelip, "Bir tanesini bile taşımadın," diye homurdandı sanki kendisi elimden poşetleri almamış gibi.

"Ağrım var benim ağrım," dedim söylenerek. "Akşam kalma konusunda ikna edilmişsiniz. Sizin için pişirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Aman Lavin, mutfağı yakma yeterli," dedi Yunus Emre. Ona öyle kötü baktım ki yüzündeki o sahte sırıtış hızla gerçeğe dönüştü.

"Bir şey mi dedin, Yunus Emre?"

"Ben bir şey derken de..." Birden sustu, herkes cümlenin devamını bekliyor gibi ona bakıyordu. Kendi aramızdaki şakalaşmayı yavaşça yuttuğunu fark ettim.

"Hiç yorulma," dedi İrem, "hep beraber bir şeyler hazırlarız."

Koltuktaki ceket yığınına doğru yürürken, "Bunları içeriye götüreyim," dedim ve biri gri, diğeri kahverengi iki paltoyu aldım. Paltoları götürmek için hole doğru ilerlerken dalgındım, bu gecenin onlarla nasıl geçeceğini bilmiyordum. Bu geceden sonraki gecelerde neler yaşanacağını da bilmiyordum. Bildiğim tek şey, artık hiçbir şeyin onlar için aynı kalmayacak olmasıydı.

Artık yüzüme çizdiğim o sahte maskeyi çıkardığımda geride almadığım yaşlara ait çizgiler oluşacakmış gibi hissediyordum.

Gecenin karanlığı gökyüzünün gri matemini yırtarak usulca evin içine dolmaya başladığında tazelenen ateşin önünde durmuş, elimde tutruğum beyaz kupadan süzülen dumanları izliyor, ateşin sesini dinliyordum. Yangın ile ilgili konuştuklarını fark ettiğimde kendimi doğrudan ateşin sesine bırakarak onlardan uzaklaşmıştım. Ceyda yemek yapmama yardım etmiş, biz birlikte yemek hazırlarken diğerleri de Yunus Emre'nin arabasından getirdiği DVD'ler arasından uygun bir film aramış, sonunda dangalak bir romantik dramada karar kılmışlardı. Yemek yenmişti ve romantik sahnelerle dolu, tatsız tuzsuz bir film izlenmişti.

Bana usulca sokulan Emir oldu. Berra, İrem'in dizine uzanıp uyuyakalmıştı. Elinde içi yarısına kadar kırmızı şarapla dolu kadehi tutarken şöminenin üst kısmında kalan taş duvara yaslanarak, "Gökçe'nin ölümü," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Tamamen tesadüf müydü?"

Güvenden uzak gözlerimi yavaşça ona çevirip, "Bilmem," dedim. "Sence?"

Emir tam dudaklarını aralıyordu ki Ogün yanımıza geldi. "Lavin," dedi. "Daha iyi misin? Hâlsiz görünüyorsun."

Şüpheli gözlerim bu defa ona çevrildi. Kafasında bir karmaşanın başladığını görebiliyordum, muhtemelen Emir'in yüzündeki ifadeyi gören Ogün'ün de kafası allak bullak olmuş olmalıydı. Ogün'e de tıpkı diğerlerine olduğu gibi gülümseyerek, "İyiyim," diye mırıldandım, gülümsememe bakarken biraz olsun rahatlamış gibi görünüyordu.

Bu arkadaş grubunun bana bakarken gerçekte ne hissettiğini merak ediyordum. Ne düşünüyorlardı? Gerçekten de aralarından sadece biri değil, hepsi mi yardakçıydı? Bana bakarken tıpkı benim gibi kafalarında tilkiler mi dolaşıyordu?

Bana dostlarıymışım gibi davranırlarken sırtımda dolaşan parmakları, bıçaklarını batırabilecekleri uygun bir yer mi arıyordu?

Ogün'ü uzun uzun süzdüm, bunu fark ettiğinde saçlarına oranla biraz daha koyu renk olan gür kaşlarını çatarak genişçe gülümsedi. Sanki bu hareketim onu heyecanlandırmıştı, birden kendimi kötü hissetsem de bozuntuya vermedim.

"Burası geceleri çok eğlenceli olur," dediğimde Ogün tek kaşını kaldırdı, Emir de konuyu nereye bağlayacağımı merak ediyor gibi pürdikkat beni izliyordu. Bir süre ikisini izledikten sonra, "Anlamadıysanız, dışarı çıkalım demeye çalışıyorum?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Emir, bu fikirden pek hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı ama Ogün hevesli görünüyordu. Diğerlerine dönerek, "Hadi," dedim neşeyle. "Dışarıda ateş yakarız, korkunç hikâyeler anlatırız. Biraz değişiklik iyi gelir belki."

"Çok soğuktur," dedi Berra uykulu bir sesle kollarını bedenine sararak. "Hem... Korkunç şeyler mi?" İri gözleriyle bana baktı ama onu sevimli bulmadım, başımı salladım.

"Sanki bir sürü korkunç şey yaşamamış gibi korku hikâyelerinden mi korkacaksın?" diye sordum zalimce. Yaşanan hiçbir şeyi, o yangını, Gökçe'nin ölümünü, belki de içinde oldukları yıkım dolu anları unutturmayacaktım onlara. Uykuları haram kılacaktım hepsine.

Berra sesimdeki zalimliğin tadını almamış gibi çekimser gözlerle, "Peki," diye mırıldandı. "Paltomu alabilirim, değil mi?"

"Yok, alamazsın. Donarak ölmeye götürüyorum sizi," dedim şakayla karışık iğne gibi çıkan bir sesle. Anlamadılar ama elimde olsa bunu hiç düşünmeden, biraz olsun vicdanımla kavrulmadan yapardım. Onları soğuğun pençelerinde ölüme terk ederdim. Emir sanki bu düşünceyi duyuyormuş gibi bana baktıysa da ben onun gözlerine bakmadım.

Kartal, "Cins cins iş çıkarıyorsun," dediğinde, "Cins cins işi annen ve baban çıkarmış zaten," dedim muzip bir sesle. Parmağımla onu işaret ettim "Sen."

"Yaş olarak senden büyük olduğumu, abin olduğumu unutarak konuşuyorsun, cüce," dedi bana katılarak. Gözlerindeki muzip ışıltıları izledim. Hepsinin sahte olduğunu bile bile bu ışıltıları izlemek, gerçek olmayan yıldızların duvardaki yansımalarını izlemek gibiydi.

İrem, üzerine aldığı yün battaniyeyi boynunun altına kadar çekerken, "Ben gelmesem?" dedi sorar gibi. "Eğlence modumda değilim."

"O moda giremediğimiz için eğleneceğiz zaten," diyerek onu kolundan tutup kaldırdım. Yün battaniyeyi koltuğun kenarına koyduğum sırada Sibelay ile Neslihan hırkalarını giyiyorlardı. Kartal, Ceyda ile Berra'nın paltolarını almak için holde kayboldu ve Cenk birden koluma girerek beni hızlı hızlı yürütüp hole kadar çıkardı.

Yeterince uzağa geldiğimizde, "Ay bir de abin demez mi?" dedi, burnu ağladığı için kıpkırmızıydı. Aralarında Gökçe'nin ölümü için ağlayan tek kişinin Cenk olmasını garipsemedim, belki de Ceylin yüzünden her an ölümün kol pençe gezdiği hayatına bir ölüm haberi daha sızdığı için yıkılmıştı. "Basbayağı sevgilin."

Cenk'e karşı hissettiğim o sıcak hisse rağmen gözlerinde bir canavarın saklanıyor olma ihtimalini düşündüm. Onun zihninde Kartal ile benim bu pozisyonda olmam oyunu ciddi bir tehlikeye sokuyordu. Yüzümde sahici bir tebessümle, "Bazen yanlışlar yaparsın," dedim. "Ne hissettiğini bilemediğin zamanlar olur. Bazen bir eli, bir başkasının elini hayal ederek tutarsın. Bazen karşında olan biri, senden kilometrelerce uzakta olan biri kadar görmez seni." Omuz silktiğimde Cenk bana bakıyordu. "Kartal benim kuzenim," diye bastırdım. "Ve içimde hâlâ kapanmamış eski bir yara var."

"Lavin..." Cenk arkasına baktı, birilerinin bizi duymadığından emin olduktan sonra, "Ama," dedi, "yani tabii kulağa hiç doğru gelmiyor olabilir ama sen benden mi utanıyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Cenk, Suphi ve sen ne düşünüyorsunuz, gördüklerinizden ne çıkardınız, ben nasıl bir izlenim bıraktım bilmiyorum ama ben hâlâ bir parçamın Özay'da olduğunu hissediyorum." *Üzgünüm, sana yalan söylemek zorundayım. Sen bizden çekilmiş, geri kazanmam gereken bir taşı aldın, şimdi o taşı geri alamazsam tüm taşlar sallanmaya başlayacak.*

"Ay..." Elini ağzına götürüp, "Ama Kartal'ın sana boş olmadığı çok belli," diye fısıldadı. "Yani elbette bir noktada..."

"Cenk," diye bastırdım. "Doğruyu söylüyorum." *Hayır, sana yalan söylüyorum. Senin dostun olamam.*

"Sen karşımda durmuş hâlâ Özay'ı sevdiğini mi söylüyorsun?"

Kartal'dan başkasını sevmiyordum, sevemezdim, artık değildi. Şu âna dek bu duyguların çok zayıf bir benzerini bile başkasına hissetmemiştim. Yine de başımı aşağı yukarı salladım, yalanım zeminden yükselerek bir kat daha oluşturdu ve oluşturduğum katın tozla kaplı balkonuna çıkıp o yalanın içinden Cenk'e baktım.

"Ah... Kartal'ın bir şeyler hissettiğine neredeyse eminim, yıkılacak," diye fısıldadı kendi kendine.

Sibelay ile Neslihan'ın bize doğru geldiğini fark edince bir adım geri çekildim, Cenk de çekildi ve onlara baktı. Neslihan yüzünde hoşnutsuzlukla Cenk'e baktıktan sonra bana, "Dışarıdayız," dedi. "Arkadaşların da çıkarlar şimdi." Bunu söylerken gözlerime baktı, edeceğim ihaneti görmüş ve bu ihaneti kabullenmiş gibi, belki de bu ihanetle gurur duymuş gibi baktı. Ardından kolunu Sibelay'ın omzuna atarak, "Hadi bebeğim," dedi.

Sibel ile Nes çıktıklarında Cenk tekrar bana baktı. "Bana sorarsan, Özay'ı ne kadar çok sevsem de oyumu Kartal'dan yana kullanırdım aşkım."

"Hangi oyu benden yana kullanıyormuşsun?" Kartal bu soruyu sorduğunda dirseğinin iç kısmında Ceyda ile Berra'nın paltolarını tutuyordu. Yanaklarıma akın eden sıcaklığın sebebi az önce konuşulanlar olduğunu fark ettim. Kalp atışlarım canımı yakacak bir ağırlıkla göğsümün içine çöktü.

"Suphi olmasaydı söylerdim hangi oy olduğunu, *bad boy*,[1]" dedi Cenk iç çekerek. "Çok yanlış zamanda tanıştık, Kartal. Kim bilir başka bir evrende belki senin kuzenin olma şerefine nail oluru-" dirseğimle aniden ona vurduğumda, "aa, ne vuruyorsun be çiroz, vitaminsiz, kalsiyum ve demir eksikliği, ilkokulda sınıfça bitlendiğimizde annelerimizin aldığı beyaz bit tarağı?"

"Sus, yürü hadi."

"Kız senin beynin yok," diye homurdandı onu kapıya doğru itmeye başladığımda. "Sen kalk bu at ahırda bekliyorken başka atlarla altılı ganyan oynamaya ça-"

"Ya yürü yürü!"

"İtme beni itme, ya dengemi şaşıp burun üstü düşsem? Estetiksiz, doğa harikası, ucunda sadece yarım cc dolgu olan canım güzel burnum kırılsa? Yamulsa? Ya ben Allah korusun, şeytan kulağına kurşun, birden Suphi burunlu olsam?"

"Ne varmış ki benim burnumda?" diye sordu Suphi. Cenk ile aynı anda sıçradık ve Cenk arkama saklanıp ciğerci kediler gibi güldü.

"Ne varmış ki? Karakter desen var, pizza kulesi gibi burun."

"Pizza kulesi yamuk," diye fısıldadığımda, "Sussana Allah'ın cezası, kendi ilişkilerin yetmedi benimkini de mi yıkacaksın?" diye söylenerek boşluğuma vurdu. İnlediğimdeyse sessizce, "Ay, regl olmuştun sen

[1] (İng.) Kötü çocuk.

galiba. çok acıdı mı aşkım?" dedi beni kendine çevirip sarsarak. "Elim biraz ayarsız da benim."

"Sadece elin mi?"

"Ne demek istiyorsun kız sen maymun suratlı?"

"Suphi'nin burnuyla ilgili yaptığın yorumdan bahsediyorum."

"Ne yorumu yaptı ki burnum hakkında?" diye sordu Suphi saf saf.

Ogün. Suphi'nin arkasından gelip Suphi'nin omzunu sıkarak, "Geçen hafta bana bende İrem'in gittiği estetik uzmanının kartı olup olmadığını sordu. Neden diye sorduğumda da Suphi'nin burnuna çok üzülüyorum diyerek ağlamaya başladı," dedi.

Suphi şokla Ogün'e bakarken Cenk beni bir kez daha iterek, "Bütün gezegenler aynı anda diklemesine burcuna girsin, Ogün," dedi. Ogün'e yumruğumu kaldırdığım an o da kaldırdı ve yumruklarımızı birbirine vurarak gülmeye başladık. Şimdi Cenk daha da öfkeliydi. "İlişkime nifak tohumları dikmeye gücünüz yetmeyecek," dedi öfkeyle karlara saplana saplana ileri doğru yürümeye başladığında. "Unutmayın ki benim adım Cenk, Barbie'nin sevgilisi Ken'e benzemek için bir kuruşumu bile vermeden, Allah tarafından plastik bir kutunun içinde bu dünyaya oyuncak bir bebek olarak gönderildim."

Kartal birden kazağımın yakasından tuttu. Herkes dışarı çıkmıştı, beni kapının eşiğinden kazağımın yakasından tutarak içeri çekerken ne olduğunu başta anlayamadım. Diğer elinde tuttuğu kalın, gri hırkayı omuzlarımın üzerine bırakınca kafamı kaldırıp ona baktım. Kapının arkasında olduğumuz için bizi görme şansları yoktu, yine de yakalanma korkusu bir ateş gibi büyüyünce kalbimin hızını da artırmıştı.

"Ağrın var," dedi yüzü yüzüme olmaması gerektiği kadar yakınken. "Üşütürsen artar." Gözlerini kapının kenarına çevirdi, kapının küçük aralığından karanlığa doğru koşuşturan dost görünümlü düşmanlarımızı izledi, ardından birdenbire kolunu kaldırıp elini başımı yasladığım duvarın üzerine bastırdı. Başımın hemen yanında duran gergin koluna bakmadım ama nabzındaki uğultuları duyabildim. "Neden onları dışarı çıkarıyorsun?" diye sordu, sesinde şüphe yoktu, sadece endişe vardı. "Ne planlıyorsun?"

"Kafalarını dağıtmanın tek yolu bu. Aynı evin içinde olduğumuz her an ruhum daralıyor." Kartal'ın gözlerinin içine baktım. "Onun yüzüne, gözlerine baktıkça kendi kalbime ihanet ediyorum."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Onu biliyoruz ama yanındakinin kim olduğunu bilmiyoruz. Dikkatli ol," dedi, sesinde demiri bile eritip yok edecek bir yoğunluk vardı. Diğer eliyle çenemi kaldırınca yutkundum. Yüzlerimiz neredeyse aynı hizada durdu. Biraz daha eğilse dudaklarımız birleşirdi ama dudaklarımızı birleştirmedi. Sanki tam bu noktada, dudaklarımız bir türlü birbirlerine tutunamadıkları için alev alıyor, o alevler büyüyor ve yangını başlatıyordu. Belki de asıl yangın, dokunmak çok kolayken dokunmadan durmaktaydı. Yangın, dokunamamak değil, dokunmak mümkünken sadece bakmaktı.

"Yalandan bile olsa bir daha yapma," diye fısıldayınca gözlerim kısıldı. "Yalandan bile olsa, bir zamanlar bilmeden başıma yıktığın bu dünyayı, bir defa daha başıma yıkma."

"Neyden bahsediyorsun?" Neyden bahsettiğini o kadar iyi biliyordum ki... Yine de ağzımı açıp bir şeyler söylemeye gücüm olmadığından kendime vakit yaratmak için çabalıyordum. Çenemi biraz daha kavradı. Ama beni öpmedi, sadece derin, içimi yakan gözleriyle ruhuma, kimsenin görmediği, derinlerde gizlenen o küçük kıza, gerçek Lavin'e baktı.

"Yalan olduğunu biliyorum ama bu kalbimin yanmasına engel olmadı," dedi. "Sadece dilinin ucunda bile olsa onu bana tercih etme bir daha."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Onu inandırmak zorundaydım."

"Onu inandırmak için benim kalbimin boynunu bükme bir daha," dedi. Parmakları çenemi okşadı ve "Ne olursun," diye fısıldayarak dudaklarındaki nefesin gölgesini dudaklarımın üzerine örttü. Neredeyse beni öpecekti, neredeyse bir alev aramızdan hızla yükselip göğe fırlayacak, tüm feza yanacaktı ama beni öpmedi. Beni öldüren sözleri sarf etti. "Sen, seni ne zamandan beri sevdiğimi, kaybettiğimi, senin için kaç bedel ödediğimi, hikâyenin nerede, ne şekilde başladığını, nasıl bittiğini sandığımı, nasıl bitmediğini bilmiyorsun."

"Bilmek istiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

"En ince ayrıntısına kadar anlatacağım." Geri çekildi. "Şimdi git. Cenk seni kenara sıkıştırıp sertçe öpmeye başlayacağımı düşünüyordur, ki doğru da düşünüyor."

KARTAL ALAŞAN

Strateji her beyinde farklı bir şekilde gelişir. A noktasından B noktasına tam yirmi yedi harfe uğrayarak yirmi yedi farklı şekilde ulaşabilirsin.

Elimde tuttuğum kale taşını izlediğim sırada, babamla oturmaktan en çok keyif aldığım masanın alkol ya da yemek değil, satranç masası olduğunu düşünüyordum. Her zaman ataklarıma daha güçlü ataklarla karşılık verirdi. Oynadığı filin durduğu kareye, sonra yeniden elimdeki kaleye baktım. *Yatay ve dikey olarak ilerler,* diye düşündüm. Kale, insanın bir kalesi olmalı. Babama baktım. Fil kadar büyük olmak, kırılgan bir kalp taşımaya engel değil, fil kadar büyük olacağına, bir insanın kalesi olmalı.

Kaleyi bıraktım, vezire baktım, daha sonra babamın hiç beklemediği bir strateji geliştirip son yatık sıraya ulaşan piyonumu vezir yaptım.

Artık birden fazla vezire, ikiden fazla kaleye sahiptim, babam yamuk bir gülümsemeyle, "Her seferinde beni yeneceğine inanıyorsun," dedi, sesinde şefkatten uzak bir tını olsa da gözleri sıcak bakıyordu. Rok yapmasını bekliyordum, beni şaşırtmamıştı, ondan beklenenleri yapıyordu. Şah, kalelerden birine doğru iki kare ilerledi, kaleyi şahın üzerinden atlattı ve bitişiğindeki kareye koydu. Amacı taşlarımın saldırısından korunup uzaklaşmak, kaleyi oyuna sokmaktı.

"Ve her seferinde seni yeniyorum."

Taşı sürüklememle, babamın gözlerinin irileşmesi bir oldu.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Şah-mat."

"Kumarda kazananın neyde kaybettiğini söylememe gerek yok." Homurdanarak kurduğu cümle damarıma bastı ama yüzümdeki ıssızlık hâlâ oradaydı, ona gece gibi baktım.

"Bu bir kumar değil, bu bir strateji."

"O zaman stratejide kazanan mı aşkta kaybeder diyoruz? Unutma evlat, aşk mantıksızlık hâlidir, stratejisi iyi olan adamlar hiçbir zaman aşkta kazanamaz." Babam parmaklarını çıtlatıp oturduğu yerden kalkarken boynumu çıtlatıp öfkeyle taşlara baktım.

"Âşık olduğumda stratejiye ihtiyacım olacağını mı sanıyorsun?"

"Olmayacağını mı sanıyorsun?" Ona bakmasam da sorusunun cevabını öğrenmek istedim. Bana sorduğu soruya cevabı yine o versin istedim. "Eğer aşkta da stratejik davranmazsan biri gelir ve onu senden alır."

Öfke damarlarımın içine kan gibi süzülerek tüm bedenimde pompalanmaya başladığında, "Strateji yapan aşkta kaybeder diyen sendin," dedim.

"Farkında mısın, Kartal? Sen stratejiyi hep sonunu görmek için kullanıyorsun, kaybeden değil, kazanan olmak, oyunu bitiren olmak için." Bu cümleleri öyle içten kurdu ki yıllar sonra ondan ilk defa tokat yemişim gibi hissederek ona doğru döndüm. "Ama oğlum, aşkı bitirmek için başlarsan, aşk hiçbir zaman başlamaz."

"Sen aşktan ne anlarsın?"

Babam kaşlarını havaya kaldırırken, "Sen anlıyor musun?" diye sordu ve kalbim sessizliğini bozdu.

Ona boyun eğmek istemedim. "Bence yenilgiyi kaldıramıyorsun. Saldırganlaşma, kabul et işte, kaybettin."

Ceketimin iç cebinden mataramı çıkardığımı gördüğünde, "Hay aksi şeytan," diye söylendi. "Hastanedeyiz, farkında mısın? Sok şu zıkkımı yerine. Aptal herif."

"Neden sesini kesmiyorsun?" Mataramdan bir yudum alıp kapağını kapatarak deri koltuğa yaslandım. "Buradayım işte, dediğin gibi geldim. O herif senin yerine ameliyata girdi diye o kadar hırslandın ki satranç oynamak için beni çağırdın. Sana yenilmem için bana yeni bir araba da teklif etmediğin için hâliyle bana da yenildin. Şimdi kimi çağıracaksın? Merak ediyorum, egonu tatmin etmek için kimin sana yenilmesi lazım? Kendi oğlunun mu?"

"Agresifleşiyorsun." Bana bomboş bir sesle kurduğu bu cümle, içimdeki o sakinliğin dışarı taşmaya başlamasına neden oldu. Öyle sakin konuşuyordum ki biri öylesine bir şeyden bahsettiğimi düşünebilirdi ama hayır, gözlerimiz birbirine kilitlenmişken ben sadece gerçekleri söylüyordum. Ve benim babam, gerçeklerden her zaman kaçardı.

"Sen de başaramamanın hırsını başkalarından çıkaran birisin, bunun net bir kalıba sığdırıldığı kelime var mı çok düşündüm ama bulamadım, o yüzden uzun uzun sana öyle olduğunu söyledim. Bencil desem, bu senin için çok masum bir kelime olurdu. Seni biraz daha abartılı kelimelerle anlatmalıyım. Çünkü Kayhan Alaşan her zaman en gösterişlisidir."

Babam başını iki yana salladıktan sonra masasındaki kâğıt yığınına baktı, ardından bileğindeki pahalı saate indirdiği gözlerini zamanın üzerinden çekmeden, "Gidip kız kardeşini al," dedi sakince. Sakinliğim ona benziyordu. Sessizce suyun yüzeyine çıkıp hiç belli etmeden köpek

balığı gibi hedefine yüzen öfkem, şüphesiz onunkisiyle aynıydı. Ona tamamen benzediğim gün geldiğinde kendimi yok edecektim.

"Ara sıra sen de onu gidip almalısın," dedim ona bakmadan yerimden kalkarken. Mataramı ceketimin iç cebine yerleştirip, "Çünkü senin ailen bu ofis, baba olarak oturduğun tek masa da önündeki o sikik ceviz masa ama babasını bekleyen küçük bir kız daha var evde. Stetoskopun ucundan duyduğun kalp seslerine de benzemiyor onun kalbindeki kırgınlığın sesi."

Kapıya ilerlediğimde konuşacağını, işleri olduğunu anlatacağını biliyordum ama yapmadı çünkü dinlemeyeceğimi biliyordu. Artık bunu biliyordu. Sadece, "Yakın zamanda İstanbul'a dön," dedi. "Buradaki varlığın tat kaçırıyor."

Gülümseyip kapıyı açtığımda koridoru paspaslayan Nazmiye abla bana genişçe gülümsedi, ona aynı gülümsemeyle karşılık verirken konuştum. "Yapmadığın babalığı yapıyorum. Yerini yeterince doldurunca gideceğim zaten."

Cip Kardelen'in kampüsünün önünde durduğunda şehrin üzerini kaplayan karabulutlardan düşmeye başlayan yağmur damlalarını fark ettim. Yağmur damlaları aracın ön camına yavaşça çarpıyordu. Bina kapısından çıkıp yağmura tutulan öğrencilerin sert dosyalarını kaldırıp başlarının üzerine siper ederek oradan oraya koşuşturdukları ânı sessizce izledim.

Ceketimin cebindeki matarayı yeniden çıkarıp kapağını çevirdiğim sırada bakışlarım yağmurun gözyaşları çizdiği ön camdan dışarıya kaydı. Zamanın içinden bir yıldız gibi kaydığımı hissettim. Bir şeytan cennetin kapısında önümü kesti, elimde tuttuğum günahları gösterdi ve o sınırdan geçemeyeceğimi, onunla gitmem gerektiğini söyledi. İşte oradaydım. O cennetin kapısındaydım. Şeytan günahlarımdan bahsediyor, içeri alınmayacağımı söylüyordu. Matarayı dudaklarıma götürdüm, boğazıma indiği anda cehennem ateşini hatırlatan bir yanma hissiyle dolduğum içkiden büyük bir yudum aldım. Cennete bakmaya devam ettim. Yağmurun üzerine yağarak koyulaştırdığı saçları yüzüne yapışmış, omuzlarının üzerine serilmişti. Üzerinde bir deri ceket vardı, deri ceketin yakalarını tutup önünü kavuşturduğu sırada kalp atışlarının sesi aracın içine yayılmaya devam ediyordu. Bir yudum daha içebilmek istedim, bir yudum daha içersem belki içimdeki o ateş söner

sandım ama sanki benzin içiyordum ve ben içtikçe onun başlattığı yangın içimde daha da büyüyor, durdurulamaz hâle geliyordu.

Güzeldi.

Güzel değildi, çok güzeldi.

Ama sebep bu değildi. Sebep bir kokuydu, sebep bozulmuş çarşaflar, sebep bana donuk bakan bal rengi gözleri, sebep var olduğunu fark ettiğim ilk an birden yanmaya başlayan o ateşti.

Islak ve ağırlaşmış saçlarını savurmasıyla kalbim tekledi, birden aracın olduğu yöne dönen bakışlarını fark ettim. Sırtımı koltuğa bastırıp olduğum yere çocuk gibi sindiğimi babam görseydi işte asıl yenilgimi o zaman ilan eder, zafer kazanmış gibi dalga geçerdi.

Sanki beni yenen Lavin değil de oymuş gibi dalga geçerdi.

Sanki birden her şey silindi. Sanki bir ormandaydık, ormanda yağmur yağıyor, dallara tutunmuş son kar taneleri de suyun ağırlığıyla eriyip yitip gidiyordu. Ben yarasından kan sızan o aslandım, bir yere yığılmış, onu avlama arzusuyla peşinden giderken aldığım yaradan ölümü resmeden renk akarken o karşımda durmuş, bana bakıyordu; bir ceylandı, iri gözleriyle beni takip ediyor, yarama bakıyor, biraz evvel onun ince boynunu tek bir hamleyle dişlerimin arasına almayacakmışım gibi beni izliyordu.

Daha sonra onun ceylan olmadığını, zarif bedeniyle bana doğru ilerleyen, yaramdan sızan kanı izlerken ifadesiz görünen, onu avlamak için çıktığım bu yolda ona giderken yaralanıp avı hâline geldiğim bir leopar olduğunu fark ettim.

Beni kandırmıştı. Beni av olduğuna inandıran bir avcıydı.

"Bana ne yapıyorsun amına koyayım?" diye fısıldadım sessizce, hâlâ arabaya doğru bakıyordu ama gözleri bende değildi, sanki bir şeyi arıyordu. Kaderi düşündüm, bir yerlerde hâlâ yavaşça örülmeye devam eden o kaderde ikimize ait bir sayfa var mıydı? Tek bir sayfaya, yan yana olduğumuz tek bir cümleye bile razıymışım gibi hissettiren bu duygunun adını koyamadım. "Bana ne yapıyorsun?"

Kardelen'i beklediği apaçık belliydi. Orada kalabilirdim, Kardelen onu görüp kollarının arasına koştuğunda aracı yavaşça çalıştırır, durdukları kaldırımın önüne doğru sürerdim. Tam yanlarına gelince yavaşlar, aracın camını açar ve binmelerini söylerdim. O da binerdi. Belki arka koltuğa oturur, dikiz aynasından bana bakardı ve ben o sessizliğin

sahibinin gözlerini bir kez daha yakından görürdüm. Hatta konuşurdu. bir şeyler söylerdi, belki de hayallerimde olduğu kadar sessiz değildi. Gerçi benimle konuşmaktan kaçınıyor gibi bir hâli vardı.

Onunla Kardelen'in abisi olmadığım bir evrende tanıştığımızı düşündüm. Adını söylerdi, benimle tanıştığı için memnun olurdu, elini bana uzatırdı, ben de elini tutardım. Belki onu bir şeyler yemeye götürürdüm. bu sırada beni tanıması için güzel bir ortam hazırlamış olurdum. Belki benimle ilgili merak ettiği şeyler olurdu, o sessizliğin arkasından güzel bir ses duyulur, bana bir şeyler sorardı. Ortak noktada buluştuğumuz bir konu bulurdum, birdenbire birçok orta paydada olduğumuzu fark ederdik, belki saatlerce aynı şeylerden bahsederdik ya da önce onun sevdiği şeyleri anlamaya çalışırdım. Satrançta olduğu gibi strateji kullanırdım. Sonunda onun sevdiği şeyleri fark ettiğimde de sevmesem bile seviyormuş gibi o şeylerden bahsederdim, ilgisi bir şekilde su olur ve bana doğru akmaya başlardı.

O sessizliğin arkasındaki gözlerde bekleyen kelimeler benimle buluşurdu. Ama buna imkân yoktu. Muhtemelen varlığım onu rahatsız ediyordu.

Geri çekildim. Bugün onu tekrar rahatsız etmeyecektim. Kardelen binanın kapısından çıktığında ve ikisi birbirine doğru yürümeye başladığında buradaki tek fazlalığın ben olduğumu anladım. Arabayı yavaşça çalıştırıp geriye doğru sürmeye başladığımda oradaydı, bu dünya üzerinde var olma sebebim ona sarılıyordu; ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu ilk kez tam da o anda merak ediyordum.

Acaba Lavin'e sarılmak nasıl hissettirirdi?

20

LAVİN SÖNMEZ

Alper'in üç numaraya vurulmuş, neredeyse derisi görünen kısa saçlarına bakmamla, kafasına siyah bir bere geçirmesi bir oldu. Metrelerce uzakta, iki dağın arasında upuzun duran gölü izliyordu. Elleri pantolonunun cebindeydi, bodası tamamen kara batmıştı. İrem arkamdan sokulup koluma girince irkildim ama geri çekilmedim. Sakin adımlar atmaya başladığımızda Alper hâlâ orada dikilmiş, buz gibi suya bakmaya devam ediyordu.

"Her şey üst üste geldi," dedi İrem yorgun bir sesle. "Babam evden çıkıp gittiğimi bile fark etmedi. Salon hıncahınç avukatlarla doluydu."

Yutkunup, "Bunun da altından kalkacaktır," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi ama buna inanmıyormuş gibi bir hâli vardı.

"İnanmadığın şeyleri söyleme," diye homurdandım, bu kadar çok kar varken yürümesi çok zor oluyordu.

İrem derin bir nefes aldı. Bir şeylerin ağırlığı altında eziliyor gibiydi. "Artık nasıl toparlar bilmiyorum," dedi. "Aslında bir yere kadar bunu önemsesem de artık önemseyemiyorum. Bu ikinciydi. İkinci kez bize ait bir mekânda bir kadın öldü."

Kalp, şiş girmeden şişlenmişsin gibi hissettiren tek organdı.

Ağır adımlarla o geceyi çizen zamanın içinde ilerlemeye devam ettim. İrem yıkıntıların ardından, "Başta düşünmek istemedim, başta herkes kadar kötü olabilmek istedim," dedi. "Sonunda başardım. Kötü bir kadın olabildim." Kaşlarımın ortasında bir çizik belirdi ama dudaklarıma kelimeler gelmedi. "Babamın kızı olabilmem için kötü bir kız olmam gerekiyormuş gibi hissettim. Umursamaz, soğuk, alaycı biri olursam, yani yeterince kötü olursam, ona benzediğim için beni çok sever zannettim."

Birden kurduğu cümle o kadar ağır geldi ki ona doğru dönüp gözlerine bakmak, yüzündeki acıyı izleyip hissettiklerimde bir karar kılmak istedim ama yapamadım.

"Ama olmuyormuş. Kalbini sonsuza kadar susturamıyormuşsun." Başını yavaşça omzuma koydu, hâlâ yürüyorduk, bir düzlüğe doğru inmeye başlamıştık. Birkaç metre önümüzde yürüyen Ogün ve Emir'in ellerinde telefonların flaşı yanıyordu.

Bedenimdeki ağrı epey dinmişti, bu yüzden daha rahat yürüyordum. İrem bir süre sustu, o süre zarfında kalbim de rahat bir nefes alabildi. "Babama sordum, mekânda yangın çıkaracak kadar gözü dönenin kim olabileceğini, neden ikinci kez uyuşturucu yüzünden birinin..." Sustu. "Sordum işte." Cevabını merak ediyordum. "Hiçbir şey söylemedi," dedi. "O kadar önemsemedi ki beni, sadece yeni kredi kartımın geldiğini, odama bıraktığını söyledi. Sanki mekân yanmamış, biri ölmemiş, evimiz avukatlarla dolmamış gibi." Kaşlarını daha sert çattı. "Öylece durdu ve hayatım sadece kredi kartlarından ibaretmiş gibi yeni kredi kartımı odama bıraktığını söyledi."

"O an ne hissettin?"

"Onun süsleyip püslediği küçük oyuncağı olduğumu." Bu cümleyi kolayca kurması canımı acıttı. "En başından beri zaten kızı olmadığımı, çok sevdiği küçük, süslü oyuncağı olduğumu. Belki de ona bu düşünceyi empoze eden benimdir, bilmiyorum." Yutkunduğunu işittim. "Belki de kendimi ona sevdirebilmek için bir aptal gibi davrandığımdan böyle davranıyordur bana. Belki de özümde de o insan olduğuma inanmıştır."

"Nasıl bir insan olursan ol, İrem," dediğimde bana baktı, gözlerimiz buluştu. "Sen dünyanın en kötü insanı da olsan, baban seni sevmek zorunda. Belki seni çok seviyor ama sana bir an bile olsa aksini düşündürdüyse, bu senin değil, onun hatası. Anladın mı?"

Başını yeniden omzuma koyarken bunu yüzünü görmemem için mi yoksa sadece başını omzuma koymak istediği için mi yaptı bilmiyordum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Önemli değil."

Emir, üzerindeki montu çıkarınca birden sesler yükselmeye başladı. Montu sallayarak yere fırlattı ve kaslarını sergilerken, "Bu güçlü kollarımla yakalayıp kucaklamamı isteyen korkan bebekler, şu kaslara bir bakın, korku hikâyesinden sonra bu kollara ihtiyacınız olacak," dedi. Gözlerimi devirdiğimde, "Ne?" diye bağırdı bana. "Harika kollarım var."

"Doldurulmuş tavuk," dedi Kartal arkamızdan gelerek.

"İncitici konuşuyorsun."

"İncitici de davranabilirim. Ağzını burnunu incitirim."

"Gerçekten kırılıyorum."

"Çok da umurumda," dedi Kartal, ardından bana doğru döndü. "Hepimizi buraya topladın oyunbaz, hadi bakalım, önce sen anlatacaksın korku hikâyesini."

"Korku hikâyesi deyip durmasanız keşke," dedi Berra titreyip İrem ve bana sokularak. "Hiç de ışık yok."

"Var ya kızım," dedi Ogün flaşı doğrudan Berra'nın gözüne tutarak.

"Ayy gözüm!"

"Ayy gözü!" dedi Emir ona doğru hızla yürümeye başlamadan hemen önce.

"Ayy pardon," dedi Ogün flaşı karlara doğru indirerek.

Emir, Berra'nın başını koluyla sarınca onlara bakakaldım. Berra'nın yüzünü karanlıktan dolayı pek seçemiyordum ama kıpkırmızı olduğu kesindi. Ellerini yüzünden çekip yavaşça Emir'in kazağının kumaşını avucunun içine aldı ve "Tamam," dedi. "Geçti. Yani acımıyor artık gözüm."

"Olsun," dedi Emir. "Sen dur böyle. Tekrar acır falan."

"Ay, salak şeyler," diye homurdandı Cenk, Suphi'nin koluna girerek. Sonra Ogün'e döndü. "Şş, bak bir," dedi sanki Suphi duymuyormuş gibi fısıldayarak. "Gözüme flaş tutuyorsun, hemen."

"Ha?" diye sordu Ogün, ona garip garip bakıyordu.

"Gözüme hemen flaş tut dedim sana, yakışıklı ama salak olan, kızın asla seçmeyeceği kişi olduğunu bile bile ana karakterin peşinde dolaşan yan karakter erkeği seni. Flaş tut gözüme!" Sonra birden bağırdı. "Ayy gözüm!"

Suphi, "Ne oldu gözüne?" diye sordu düz düz.

"Ay gözüm!" Eliyle tek gözünü kapatırken bir gözüyle Suphi'ye bakıyordu. "Ayy gözüm diyorum ulan, gözüm, ay..."

"İyi de ne oldu gözüne?"

Cenk elini çekti ve "Allah tarafından bana verilen kendi öz ve gerçek ışığım gözlerimi kör ediyordu da az daha," dedi üzerini düzelterek.

"İşleri daha ilginç kılmaya var mısınız?" diye sorduğumda, Alper hemen arkamda belirip, "Neyin peşindesin harika insan kişisi?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Dev bir korku saklambacı oynuyoruz," dedim ellerimi birbirine çarparak. "Bir ebe seçiyoru-"

"Sonra hep beraber ona sövüyoruz," dedi Cenk çirkin bir kahkaha atarak.

"Öf, sus bir ya." Alper'e döndüm, aslında hepsi duysun istiyordum, o yüzden bağırarak anlatmaya başladım. "Şimdi birimiz ebe oluyor..."

"Sonra diğerini doğurtuyor," dedi Cenk tekrar kahkaha atarak.

"Sus dedim."

"Susmazsam ne yaparsın?"

"Göstereyim."

"Korku saklambacı," dedi Sibelay düşünüyor gibi çenesini kaşıyarak. "Ay, aklıma bir fikir geldi." Sanki yükü benden çekmeye çalışıyor gibiydi, ona bakakaldım. "Bakın, ne yapıyoruz biliyor musunuz? Ebe olan bağırarak korku hikâyesi anlatırken bizi arıyor, biz de ormanda

saklanıyoruz." Gülümsedim, bunu görmedi, bunu kimse görmedi. Kafamın içindekini çekip almıştı.

"Eh, benimki de buna benzer bir şeydi," diye yalan söyledim.

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı Berra korkuyla.

"İkişer gruplar hâlinde yapanız o zaman," dediğimde bana baktı, Emir hâlâ yanındaydı ama onu kollarıyla sarmıyordu.

"Bak bu olur," diye katıldı Emir.

"Ebeyi nasıl seçeceğiz?" diye sordu Ogün ve o an, "Koşmaya başlıyoruz, sona kalan da ebe oluyor," dememle İrem'den uzağa koşmam bir oldu. Herkes farklı bir yöne koşmaya başladığında son hareketsiz kalan şaşkınlık içinde bana bakan Ogün'dü, komik bir surat ifadesiyle doğrudan bana bakıyordu. Durdum. "Ebe Bey, hazır mısınız?"

"Ay zaten kinliyim buna, ne söverim şimdi bu ebe diye," dedi Cenk on metre kadar uzaktan.

"Lan ben sana ne yaptım?" Ogün homurdanarak olduğu yerde döndü. "Ben korku hikâyesi bilmem ki."

"Hadi canım hadi, sen aynaya baksan beş cilt korku hikâyesi çıkar zaten," diye söylendi Cenk. Ogün'e inanılmaz öfkeliydi, o flaşı nasıl olurdu da onun gözüne tutmazdı? Çekeceği vardı...

"Ben Lavin'leyim," dedi Yunus Emre yanıma gelerek.

"Ya kaybolursak?" Bu soruyu soran Ceyda'ydı.

"Bu ormanın sonu çıkmaz, dağ," dedi Kartal. "Sonunda yine başlangıç noktasına dönersiniz."

Herkes ikili gruplara ayrılmaya başladığında Ogün oyuna ebe olarak girdiği için mutsuz bir şekilde, "Kaç yaşında adamım," diye söylenerek gözlerini yummuş, saymaya başlamıştı.

Kartal ile Alper'in birlikte ormana doğru gittiğini fark eden Yunus Emre, geçtiğimiz ağaçların arasından onlara kaçamak bakışlar atarken, "İşte hep böyleydi," dedi şakayla karışık bir ciddiyetle. "Ben Kido'mu ona verirdim, o Alper'e..."

Yüzüm bu gece ilk kez gerçek bir gülümsemeye ev sahipliği yaptı. Hızlı adımlarla patikayı tırmanıp daha sık bir koruluğa girdik. Koruluk boyunca konuşmadık, daha sonra Ogün'ün eko yapan sesiyle beraber saçma, pek de korkunç olmayan bir hikâye dağa bir efsane gibi çarparak etrafa yayılmaya başladı. O kadar saçma bir hikâye anlatıyordu ki

bu hikâyeden Berra dışında kimse korkmazdı. Yunus Emre bileğimden tutup beni koruluğun sıklaştığı kısma çekiştirdi.

Daha sonra sanki oyunda değilmişiz gibi sakince korulukta ilerlemeye, yükselen dağlara göz gezdirip sessizce bulunacağımız ânı beklemeye başladık.

Bir süre sonra artık koruluğun genişleyerek daha açık bir alana dönüştüğü noktadaydık. Yunus Emre benden hızlıydı, biraz arkasında kalmıştım, az ileride iki gölgenin devleşerek iki büyük silüete dönüştüğünü fark edince adımlarım tamamen yavaşladı. İlk fark ettiğim gölgelerden birinin Kartal'a ait olduğuydu, sonra o gölgelerden diğeri de kimliğini açık etti ve Alper'i tanıdım. Beni görmediler, metrelerce uzağımda olsalar da sesleri silik bir şekilde duyuluyordu. Yunus Emre'nin bana seslendiğini fark ettim ama ona bakmadım, sadece elimi kaldırıp gitmesini işaret ettim.

Aramızdaki mesafeyi azaltmak için ağaçların arasından yavaşça onlara doğru yürüdüm. Yürüyorlardı ama adımları yavaştı. Tam ağzımı açıp onlara seslenecekken Kartal, "Neden?" diye sorunca bir an durdum ve elim farkında olmadan yanımdaki ince, uzun ağacın gövdesine yaslandı. "Neden bana söylemedin?"

Şaşkınlık anlıktı. Bana da Alper'e de çarptı, ikimizi de yıkıp geçti ve bir ok gibi ileri doğru atılarak ilerlemeye devam etti. Alper birden omzunun üzerinden Kartal'a doğru baktı. Önce Alper'in, sonra da Kartal'ın adımları durdu...

"Ne..." Alper'in duraksaması kelimelerine de bulaştı. Suçlulukla perçinlenen sesinden sonunda bir, "Neyi?" döküldü.

Kartal ellerini montunun ceplerine sokarken bir süre beklemeyi seçti. O bekleyiş Alper'in içinde nasıl kuyular kazıyordu Allah bilirdi. Kartal yavaşça Alper'e doğru dönünce Alper de tıpkı başını çevirdiği gibi bedenini de Kartal'dan tarafa çevirdi o an, karanlık ormanda karşı karşıya geldikleri andı.

"Kız kardeşimi sevdiğini."

Alper, biri onun göğsüne vurmuş gibi geriye savrulunca bunun, birini savurmanın bir dokunuşla değil, bir cümleyle de yapılabileceğini anladım.

"Ben." Alper bu kelimeyi sonuna bir nokta koymuş gibi sertçe söyledi. Sonra sustu. Şu an yaşadığı kafa karışıklığı değildi. Şu an yaşadığı

bir kalp karışıklığıydı. Öylece beklerken, "Çok kez tanık oldum," diye fısıldadı. "Biri senin için çok değerliyse ve o değerli kişi için de bu dünyada çok değerli biri varsa, bir de o çok değer verdiğin kişi için çok değerli olan birine âşık olmuşsan, sevmişsen yani, gerçekten kalpten sevmek, yüreğinle sevmişsen... Yerini bilmen gerekir. Yoksa ikisini de kaybedersin."

"Beni mi kaybetmekten korktun?" diye sordu Kartal, sesi öyle ifadesizdi ki bir an hiçbir şey hissetmediğini düşündüm. Oysa kalbi öyle bir yanıyordu ki göğsü sanki karanlığın içinde bile parlıyordu. "Beni mi lan?" Şimdi sesi biraz daha şiddetli çıkmıştı, bir adım atıp Alper'in üzerine yürüdü. "Beni mi kaybetmekten korktun?"

"Evet."

"Ama onu kaybettin."

Alper birden soluğu kesilmiş gibi yutkunup bir kez daha geriye doğru sendeledi, başı öne eğilirken gözleri Kartal'ın ayaklarındaydı. Sanki ayaklarına kapanacak gibi bir hâli vardı. Sanki yalvaracak, af dileyecek, Kartal bir ölüm tanrısıymış, isterse ölümü silip atarmış gibi ondan Kardelen'i dilenecekti.

"Kartal," diye fısıldadı. "Ben onu hiç kazanamadım ki."

"Dayak yemekten mi korktun?" Kartal başını omzuna doğru yatırdı ama Alper'in kurduğu soru cümlesi ve bakışları canını yakmış gibiydi. "Seni dövmemden mi korktun? Sana vurursam bana karşılık vermezsin, karşılık versen belki beni yere serersin ama sana vurmamdan mı korktun?"

"Beni her gün dövseydin, benim bir kere bile sesim çıkmazdı. Vurma demezdim, artık dur demezdim, kendimi savunmazdım, elimi değil sana kaldırmak, kendime bile siper etmezdim." Alper hâlâ Kartal'ın ayaklarına bakıyordu. "Ama neyden korktum, biliyor musun?"

"Neyden?"

"Şu zamana kadar yap dediğin de yapmadığım bir şey olmadı. Sevme demenden korktum." Gözlerini kaldırıp Kartal'a bakmasıyla başımı önüme eğmem bir oldu. "Çünkü bu kez kardeşim, yapamazdım."

Kartal buna cevap vermedi.

"Kartal seviyorum," dedi Alper bağırır gibi. "Kartal, kardeşini çok seviyorum." Alper'e baktım, birden ellerini kaldırdı, ellerinin titrediğini gördüm. "Senin kardeşini toprak aldı, ben onu hâlâ köpek gibi.

birazdan yine o sokakta bir başkasını sevdiğini görecekmişim gibi perperişan, boğazımda ne kadar yutkunsam da geçmeyen bir yumruyla... Kartal, ben kardeşini çok seviyorum."

Kartal başını yavaşça önüne eğdi. Sanki bir ev yıkılmıştı da enkazda sadece üçümüz kalmıştık. O enkazın içinde birbirimize sesleniyorduk. Hâlâ yaşıyorduk.

"Ben bu aşka, bu sevgiye," dedi titreyen ellerine bakarak, "ben bu hissettiğim acıya bağlıyım, sadığım. Ben beni her gece tekmeleyerek yatağımdan atan bir uykusuzluğa, ben son nefesimde bile senin kardeşinle kalmaya mecburum." Titreyen elini boğazına koydu, zorla nefes aldığını, titrer gibi konuştuğunu, boğulur gibi çırpındığını gördüm. "Alamıyorum, sana yemin ederim biraz bile nefes, ben artık hiç alamıyorum."

"Söylemeliydin," dedi Kartal. "Kaybetmeyi göze alıp keşke yine de söyleseydin." Arkadaşına bakamıyordu artık, sadece yere bakıyordu, sanki karların altındaki toprakta uzanmış bir melek onları izliyordu.

"Söyleyemedim." Titreyen ellerini başına götürdü, beresini çıkarıp fırlatınca kısacık saçlarını gördüm. Başının üzerinde kayan parmakları hâlâ titriyordu. Başına yavaşça vurdu. "Ben söyleyemedim, siz anlayın istedim." Başına bir daha vurdu. "Bu saçlar bir önceki günden biraz uzun olsa, içim sikile sikile, kafamı nasıl kazıdığımı görün istedim. Ben bir Nasuh tövbesini, bir başka Nasuh tövbesi için bozdum. Ben..."

"Alper." Kartal yavaşça ona doğru bir adım atınca kaşlarım çatıldı. "Vurma başına," dedi yavaşça. "Tamam."

"Seviyorum," dedi. "Hâlâ seviyorum." Alper birkaç adım atıp eğildi, Kartal'ın montundan çıkardığı elini avucunun içine aldı, öyle çok eğildi ki içim acıdı. Gözlerimin dolduğunu gözümü kırpmamla aşağı akan bir yaş çeneme süzülene dek fark etmedim. Alnını Kartal'ın koluna bastırırken, "Seviyorum," diye sızlanır gibi konuştu. "Ama şimdi, onu sevmeyi beceremediğim günlerde olduğu gibi ben, ölmeyi de beceremiyorum."

Alnını yukarı kaldırıp sertçe Kartal'ın kolunun iç kısmına vurdu, Kartal gözlerini kapattığında Yunus Emre birden hışımla yanımdan geçti. Ben daha gözyaşlarımdan etrafı seçemiyorken Yunus Emre birden Alper'i kazağının yakasından tutarak yere düşürdü. Alper karların içine düştüğü an, "Ne yaptın sen?" diye bağırdı Yunus Emre. "Göster."

Alper'in yüzünü yakalayıp boynunu iki yana çevirip boynuna baktı, kazağını yukarı çekti, göğsüne baktı, ben onları izlerken dehşetten titriyordum. Yunus Emre'nin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Yunus Emre, ellerini Alper'in kazağının kollarına indirip çırpınan Alper'in kazağının kollarını yukarı çekti ve bileklerini avucunun içine aldı. Bir süre parmaklarını bileklerde gezdirdi ve bir doku hissedince, "Ne yaptın sen?" diye bağırdı, "sen ne yaptın amına koyayım? Sen... Bileklerine ne yaptın?"

Zamanın içinde birden boşluğa düşmeye başlayan bacaklarımla beraber tüm bedenim bir kum saatinin içindeki kum tanesiymişim gibi zamana doğru düşmeye başladı. Alper'in salonda belirdiği anı hatırladım, sırtımdaki bozuk dikişlere bakarken, *"Bu dikişleri bildiğim bir yöntemle atsak, dokunulmadan hissedilmez, varlığı bile anlaşılmazdı,"* diyerek beni güldürmeye çalışıyor, üniversite zamanı Yunus Emre'nin parmağı kesilince o şekilde diktiğini anlatıyordu.

O anı, bir tokat gibi yüzümde koca bir iz bıraktı.

Ve ben, geçmişteki bir anıya gizlenen o intihar notunu hatırladığımda, Alper'in herkesten gizli ölümün kollarına gittiğini, başaramadığını, yine kimseyi üzmemek için kendine görünmez dikişler attığını anladığımda sadece koşuyordum. Saçlarım dalgalanıyor, soğuğun kesik kesik sızlattığı yaşlı yüzüme çarpıyor, ben durmadan, kalbim deli gibi çarparken karların arasında ağaçlar yönümü şaşırtsa da bir an bile durmadan koşuyordum.

İrem ile Berra'nın yanından geçtiğimde kaçtığımı düşünüp bana bakmadılar, muhtemelen beni o karanlıkta tanıyamamışlardı. Koruluğu aşarak daha hızlı koştum, Ceyda beni fark ettiğinde nefes nefeseydim. Bana doğru gelmeye başladı. "Lavin?"

"Ceyda," dedim gözlerimden yaşlar akarken.

"İyi misin?"

Sadece ağlıyor, anlamaması için karnımı tutuyor, başımı iki yana sallarken zamanın içinde yavaşça sallanıyordum. Ceyda koluma girip, "Hemen Kartal'a haber vereceğim," dediği anda, "Hayır," dedim hıçkırarak. Onları o hâlde bulursa işlerin sarpa saracağı gerçeğini yok sayamazdım. "Lütfen... Lütfen nefes alabileceğim bir yere gidelim. Ben..." Nefes alamıyordum, lanet olsun. "Lanet olsun."

"Çok mu ağrın var?" Koluma girip beni koruluğun bitişindeki yokuştan aşağı yürütmeye başladığında çenemden hızla akan yaşların sıcaklığı bile henüz o yaşlar çeneme gelmeden buz gibi bir soğuğa dönüşüyordu.

Ceyda, beni gölün önüne kadar götürdü. Başta eve götürmeyi teklif etse de hayır, evde yapamazdım, olmazdı. Karlı toprağın bitiminde başlayan, sonsuz gibi görünen buz gibi gölün önünde durur durmaz yavaşça çöküp bir süre gölün yüzeyini izledim. Bu süre zarfında ormandan sesler geliyor, onlar kar ve soğuğa, ölüm ve ihanete, gerçek ve acıya rağmen eğleniyordu. Ceyda elini omzuma koyup, "Lavin," diye fısıldadı, içten bir sesle ismimi söylediği için kafamı kaldırıp ona baktım. "Çok ağrın varsa araba var, hemen şehir hastanesine gideriz. Belki ağrı kesici vururlarsa iyi gelir."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi tekrar göle çevirdim. "Biliyor musun," diye fısıldadım gözlerimden yaşlar akarken. "Sana bir hikâye anlatacağım." Başımı omzuma yatırıp göğün üzerinde parlayan buzları izledim, parçalanmış buzlar suyun yüzeyinde kimsesizce yüzerlerken o parçaları benden kopan, farklı noktalara dağılan ama acı çekmeye devam eden parçalara benzettim.

Gülümseyerek yanıma çöktü. "Anlat güzelim."

"Bir gün, çok yalnız bir kız varmış. Ama çok yalnız, tamam mı? Çok yalnız olmazsa onu kurtarmak için gelen biri olmaz. Masallar hep böyle başlar. Bir kız çaresizdir." Daha da geniş gülümseyip anlayışla başını salladı. "Sonra bir gün o kızı, bir başka kız kurtarmış." Bana garip garip baksa da gülümsedi, gülümseyişi içtendi. Karnıma daha sıkı sarılıp, "Ne? Öyle bakma," diye fısıldadım. "Bazen masallar böyle başlamalı. Bazen bir kızı bir prens değil, bir başka kız kurtarmalı."

"Haklısın," diye fısıldadı, sesi kederliydi, gözlerimden akan yaşları parmağının ucuyla sildi. "Lavin, hâlâ ağlıyorsun. Ağrın dinmedi. Hastaneye gitmeliyiz."

"Dinmedi. Çünkü bir gün o kızı kurtaran diğer kız, kötü insanlar tarafından öldürülmüş," dediğim anda birbirine takılı kalan gözlerimizde zaman durmuş da biz de donmuşuz gibi büyük, ıssız bir hareketsizlik var oldu. "Katil ve yardımcısı, birlik olup kızın kurtarıcısını kızın elinden almışlar." Ceyda yavaşça doğrulup kollarını bedenine sardı, ardından etrafına bakındı ve ben de yavaşça doğrulup kalkarken etrafı

süzdüm. Hemen arkamızda bir düzlük ve bizi örten, gecenin içine gömen bir ıssızlık vardı. Düzlüğün sonundaysa bizi göremeyecek kadar uzakta olan koruluğun içinde oyun oynayan arkadaşlarımız. Burada onunla yalnızdık. Ceyda'ya doğru bir adım atarken, "Biliyor musun, o kurtarıcı kız ölürken çok acı çekmiş. Benim şu an çektiğimden daha fazlasını," dediğimde Ceyda etrafına bakınıp kollarını bedenine daha sıkı sararak bir eliyle kendi kolunu ovaladı. Üşüyor muydu? Üşüyor olmalıydı. "Ben de kurtarıcımı kaybettim, biliyor musun?"

Genişçe gülümsememle, Ceyda gözlerimden yaşlar akmasına rağmen böyle gülümsememden korkmuş gibi bir adım uzaklaşarak başını anlayışla salladı.

"Daha acısı, ben... Onu benden alan kişinin yanında olup ona destek veren, o kişiyi kurtaranın kim olduğunu artık biliyorum."

Ceyda'nın yüzünde sarsılan duyguları izlemeye başladım.

"Seninle paylaşmazsam delirecektim. Kimseye anlatamıyorum bu sırrımı." Ceyda bilmesi gereken ilk kişiydi. Ceyda yutkunup başını salladı ve gülümsemem onu ürkütmüş gibiydi. "Sana bunu yapan kişiyi kurtaran o acımasız yardakçıyı göstermemi ister misin?" Ona doğru bir adım attım. "Hım?"

Başını yavaşça salladı, şüpheyle bakan gözlerinin içine bakmaya devam ederken gözlerimden yaşlar kayıyor, gözlerimden yaşlar kayarken gülümsemeye devam ediyordum.

Hırkamın geniş cebinden cep telefonumu çıkardığımda hâlâ ona bakıyordum. Ekranı kaydırdım, gözlerimi anlık olarak ondan çektim, bir süre ekrana baktıktan sonra yavaşça, "Sana onun fotoğrafını göstereceğim," diye fısıldadım ve bir deklanşör sesi duyuldu. Ceyda irkilerek bir adım geri çekildi, dudaklarımda ruhsuz bir gülümsemeyle fotoğrafı yavaşça ona çevirdim.

"Çok güzel çıktın, Ceyda."

Bir deklanşör sesiyle beraber, gri bir anı gün yüzüne çıktı. Bugüne ait bir anıydı, Ceyda ile Berra'nın ceketlerini dirseğimin içine asıp hole doğru ilerlediğim sırada, Ceyda'nın paltosundan yükselen sert parfümün kokusu çok tanıdık geliyordu. Odaya girdiğim an paltoyu burnuma yaklaştırdım, koku bir bıçak gibi hızla şakağımdan girip çıktı; onun kokusuydu.

Katilin kokusuydu.

Kalbimin atışları zamana yayıldı, Ceyda yanımda durmuş dağ evinin mutfağında sebzeleri kesiyordu, bakışlarım yüzüne takıldığında bana bakıp genişçe gülümsemişti, boynundaki morluğun fondötene rağmen göründüğünü fark etmeme rağmen ona gülümsemiştim. Yardakçıya o gün içerisinde böyle içten gülümsediğim ilk andı. Onunla sevişiyordu, katille sevişiyordu, Yunus Emre'yi istiyor olmasına rağmen... Onunla sevişmesinin imkânı olmayacağını düşündüğüm biriyle sevişiyordu hem de. "Tüh," demişti, sonra da bir aptal gibi bana katilin ismini söyleyerek, "telefonum onun İstanbul'daki arabasında kaldı. Şey, beni o arabayla annemin yanına götürmüştü de. Yangından sonra."

Zamanın içine damarlarımda akan kanın sesi yayıldı.

Yunus Emre ile ormanda yürüdüğümüz sırada, "Benimle olmak istedi," demişti Yunus Emre, "çünkü size ne kadar yakın olursa, ona o kadar kolay haber uçururdu." Ona yardakçının Ceyda olduğunu söylediğimde neredeyse hiç şaşırmamıştı.

Kalp atışları her yere yayıldı. O atışların her biri, kanımın içinde yüzüyordu. Yine şöminenin önünde durmuş, hepsinden uzak, sadece onları izlediğim ânın içindeydim. Birkaç saniye içinde bu içine girip çıktığım belki de onuncu anıydı. Hepsi oradaydı, tam ortada oturmuş sohbet ediyorlardı, Ceyda ve katil kimseye çaktırmadan bazen bakışıyordu; ihanetin tohumları bir mezarın içinde yeşeriyordu. Mezar bu dağ eviydi.

"Hayır," dedi Ceyda başını iki yana sallayıp bir adım geri giderken. "Lavin, konuşabiliriz."

"Beni tanıyorsun, değil mi?" Ona doğru bir adım daha atıp telefonumu sakince cebime koyarken, "Ceyda," diye fısıldadım. "Ne zamandan beri onun altındasın? Hiç kimse anlamadı mı?"

"Bak. Kartal'ın... Kartal'ın her istediğini yapardın, değil mi?" Kekeliyordu. Ve evet, tam da düşündüğüm gibi Kartal ile kuzen olmadığımı biliyordu. İçimde hiç his yoktu. Anlatabileceğim, zamana armağan edebileceğim tek bir duygu yoktu. Ona bomboş gözlerle bakarken biraz daha yaklaştım. "Bak," dedi tekrar. "Onu seviyorum. Bir canavarken de severim. Sen de bir canavarı seviyorsun. Kartal'ın birilerini öldürdüğünü biliyoruz. Birbirinizi sevdiğinizi en başından beri hissedebiliyorum."

Genişçe gülümsedim.

Zaman yavaşça ikiye ayrıldı. Gülümsememin yansıması göle düştü, gölge bir başkasının yüzü vardı; tıpkı benim gibi gülümsüyordu. Gülümseyen Ceyda'ydı. Avucunda tuttuğu kadehi Kardelen'e uzatıyordu, zaman bir ip gibi uzarken, saatin tik takları müziğin içinde ağır ağır, zehirle yüklü oklar gibi ilerleyerek Kardelen'e saplanmaya giderken o Kardelen'e gülümsüyordu.

Oradaydı. Mekândaydı. Müzik yükseliyor, ölümle dansı başlatmak için sahnedeki ilk adımı atıyor, barmenin önünden aldığı Kardelen'e ait o kokteyli yüzünde içten bir gülümsemeyle Kardelen'e uzatıyordu.

Ona doğru bir adım daha attığımda, "Çığlık atarım," diye fısıldadı tiz bir sesle. Sonra bana katilin adını geçirdiği birkaç cümle kurdu ve bu yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine neden oldu.

"Sevgili olduğunuzu sandığın ama seninle sadece düzüşüp pis işlerini sana yaptıran, bir başkasını seven birinin katil olduğunu herkese söylemem için mi?"

Titredi.

"Boş versene," dememle beraber zamanın içindeki anılar etrafa yayıldı.

Sibelay ile kapının eşiğindeydik.

"Göle en yakın yere gel, deklanşör sesini duyduktan iki dakika sonra arabaya bin, gürültülü müziği aç," diyordum, elimde Burak'ın arabasının anahtarı vardı, ona uzatıyordum, başını sallıyordu.

Müzik büyük bir gürültüyle her yana yayıldı, tıpkı anılar gibi. Ceyda, anlamış gibi irkilerek uzağa, çok uzakta dörtlüleri yanan arabaya baktı ve tam çığlık atacaktı ki boynundan tutup, "Üzgünüm, biraz acıyacak," diyerek onu gölün soğuk sularına itmem bir oldu.

Su, zaman gibi yarılırken ve Ceyda'nın yarım kalan çığlığı bir yankıya bile dönüşemeden suyun içinde kaybolurken yavaşça derin, buz parçalarıyla dolu göle doğru dönüp yere çöktüm ve gülümsedim. Ceyda suyun yüzeyine çıktı, Ceyda suyun dibine battı, Ceyda buz parçaları etrafında yüzerken ellerini suyun üzerinden bana uzattı; gülümsedim ama elini tutmadım.

Sonunda elini karla örtülmüş toprağa bastırıp yukarı çıkmak için çırpındı. İç çekip gözlerimi devirdim. Alper'in bileğinde dokununca hissedilen kesikleri, Kardelen'in bir gülümsemeye sığdırdığı iyiliği hatırladım. Kartal'ı hatırladım. Ceyda dehşetle suyun içinden kafasını

çıkardığında nasıl bir soğuğa maruz kalmışsa çığlık atamıyor, dili tutulmuş gibi dudaklarını aralayıp çırpınarak tekrar suyun içine batıyordu.

"Ceyda," diye fısıldadım. "Çok canın acıyor mu?"

Gülümsediğimi suyun altında açık olan gözlerini bana diktiği için görebiliyordu. Kafasını güçlükle yukarı ittiğinde gözlerim hayata tutunmak için pençe misali karlı toprağa geçirdiği parmaklarına takıldı. Suyun yüzeyine çıktı ama dudakları hâlâ suyun içinde olduğu için konuşamadı.

"Kötü bir haberim var, Ceyda." Yavaşça ayağa kalktım. Karların cam gibi yerleşerek bir tabaka oluşturduğu botumun tabanıyla sertçe elinin üzerine bastığımda suyun içinde beliren köpürmeleri keyifle izledim. Kalbim sızlamadı, vicdanım konuşmadı, hiçbir şey hissetmedim. "Tatlı sudasın, şu an senin leşini kaldırabileceğini sanmıyorum."

Kardelen'in bir gülümseyişe sığdırdığı iyiliği ona gösterdim.

Ona gülümsedim.

Sonra elini tekmeledim ve tamamen suya gömülmeden önce duyacağı şekilde fısıldadım. "Bu da demek oluyor ki... Sen ölüyorsun."

Ve usul usul batarken açık kalan gözlerinin suyun altında kaybolduğu an gelene dek gözümü bile kırpmadan onun ölümünü izledim.

10. BÖLÜM

Şeytanın Aynada Görünen Hâlesi

♪ *Trees of Eternity - Black Ocean*

İntikam, kendi kuyruğunu yiyen yılandır.

Ouroboros.

Ben kendi ruhunu yiyen bir intikamım.

Kuyruğunu öldüren derler Ouroboros için.

Ben ruhumu öldürüyorum.

Seni kıranın Tanrı olduğunu fark edene dek kaç kez kırılır, kaç kez kırıldığını unutup elinde parçalarınla kırıldığın kapının önüne gidersin? Tanrı'ya kırıldığında seni cennete davet ederse, cennetin kapısına gidip seni ilk gören meleğe ne dersin?

Kırıldığını söyler misin?

Peki ya melek sandığın o şeytan sana gülümseyip, "Beni birçok kez kırmıştı," dediğinde o şeytanla mı gidersin? Kırıldığın cennete mi girersin?

Hatırlıyorum. Bir gece yatakta öylece uzanırken, göğsüme sütyenin teli batıyor sanıyorken ve aslında sadece kalbim ağrıyorken, "Ben galiba bunu yapamayacağım," demiştim. "Ben gitmeye bir kalp atışı uzağım."

Yedi yaşındaydım. Babamın beni karşısına alıp, "Sana öğrettiğim ikinci şey neydi?" diye sorduğunu hatırlıyorum, annemin ördüğü saçlarımın uçlarını alıp saç tellerimi yanağıma sürterken bana gülümsüyordu.

"Kimseden bir şey beklemeyeceğim," diye fısıldadı yedi yaşındaki Lavin'in sesi, oysa ben oradaydım, yirmi iki yaşında genç bir kadın olarak babamın karşısındaydım. Saçlarım artık örgülü değildi, saçlarım ıslaktı, gözlerimdeki makyaj akmış, gözyaşları o makyajın üzerinde ilerleyen bir nehir gibi uzamıştı. "Ne verirsem vereyim, karşılığında bir şey beklemeyeceğim."

"Çünkü?" diye sordu bana.

"Beklentiler sadece üzer."

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu babam.

Yedi yaşındaki Lavin'in sesi çatladı ve cevabı, "Bilmiyorum," oldu. Oysa ağlayan bendim, o küçük kız çocuğu neden taşıdığını bilmediği bir yükün altında, yoldaşım olmuş benimle birlikte eziliyordu.

"Baba," dediğimde artık sesim hem yedi yaşındaki Lavin'in hem de yirmi iki yaşındaki Lavin'in sesiydi; birbirine tutunarak ilerleyen iki farklı ses. Babam gözlerimin içine baktı. Öğle güneşi saçlarındaki açık renk telleri parlatıyordu. "Sanırım benim üç kalbim var."

"O da nereden çıktı?"

"Biri durmadan acı çekiyor, biri nefret ediyor..." Gözlerinin içine baktım. "Biri de sadece seni özlüyor."

Babam, "Belki de artık dört kalbin vardır," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Bir tanesi de her şeye rağmen bir adam için ümit ediyor," dedi güneş gözümü alıp babamın görüntüsünü usul usul silmeden hemen önce.

Artık ölüm, benim hayatımın bir parçasıydı.

Bakışlarım uzun süre karlara saplı kaldı. Suyun üzerindeki son yaşam emareleri de silinince bir adım geri çekildim. Kalbimi yokladım. Bir adım daha geri çekildim ve bir önceki attığım adımı ayağımın altına alarak dağıtıp yok ettim. Gözlerim göldeydi, gölün üzerinde cam kırığı gibi yüzen buz parçalarını izlerken bir adım daha geri çekildim ve bu kez çekildiğim yerdeki adımı ayağımla dağıtarak örttüm. Her bir adımı örtüşümde zaman beni içinden siliyor, Ceyda'yı yalnız başına bırakıyordu. O buraya benimle değil, yalnız geliyor, yalnız başına

bu gölün derinliklerinde boğuluyordu. Yarıya gelene dek ayak izlerimi sildim.

Her bir ayak izi, ömrümden birkaç aya ait gibiydi. O kadar geriye gittim ki sonunda yedi yaşındaki Lavin elimi tutuyor, sakince adımları silişimi izlerken soğuktan titreyerek ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Eve kıvrılan yolda sanki dağ evine yakın bir noktada birbirimizden ayrılmışız gibi adımları silmeyi bıraktım ve dağ evine doğru yürümeye başladım. Artık bu adımları görenler, biz dağ evine yakın bir noktada birbirimizden ayrıldık sanacaktı.

Kalbimde pişmanlık yoktu.

Yedi yaşındaki Lavin elimi tutup dağ evine doğru yürürken sık sık omzunun üzerinden arkasına, onun için yarattığım geleceğe bakıyordu ama ben bakmıyordum. Onun için yarattığım gelecek şu an anlayabileceği, kalbinde yer edinebilecek bir gelecek değildi. Büyüdüğünde nasıl bir kadın olacağını, neler yaşayacağını, hayatın onu nereye götüreceğini o zamanlarda bile merak ediyordu ama şu an onu içinde yürüttüğüm geleceğe bir anlam yükleyemiyordu. Onu o geleceğin içinde bir kimsesiz gibi yürüttüğüm sırada elimi öyle sıkı tutuyordu ki gelecekte olacağı kadına nasıl körü körüne güvendiğini hissettiğimde ruhumdaki sızı artıyor ama kalbim asla acımıyordu.

Onun güvenini de tıpkı ruhumu öldürdüğüm gibi öldüreceğim günler gelecekti. Ben şu an o günlerin içindeydim. Bir gün o da içinde olacaktı. Şimdilik sadece elimi tutuyor, yarattığım geleceğin onu mutlu edeceğini düşünerek yanımda yürüyordu.

Elime kan bulaşmamıştı, elime duru sular bulaşmıştı. Ben parmaklarında kan değil, su lekesi olan, üzerine kan değil, soğuk kokusu sinmiş bir katildim.

Bir hata mı yapmıştım? Hayır, artık biliyordum. Sadece ikisiydi. Bir başkası sırlarını bilmiyordu. İkisi yatıyor, Ceyda onun kirli işlerini yapıyor, herkese taktıkları bir maskeyle onları da kandırıyorlardı. Yine de eğer birinin yanması demek, hepsinin yanması demekse, ben hepsini yakmaya hazırdım.

Vicdanım hiç konuşmadı, sustu, yedi yaşındaki Lavin elimi bana güven duyuyormuş gibi sıktığında bile sızlamadı.

Dağ evinin kapısından içeri süzüldüğümde müziğin sesi kesilmişti. Yavaşça mutfağa doğru ilerledim, sıcak su torbasını tezgâhın üzerine

koyduğumda yüzüm bembeyazdı. Artık yedi yaşındaki Lavin'in elini tutmuyordum, mutfak masasının çaprazındaki sandalyeye oturmuş, yere değmeyen bacaklarını sallayarak beni izliyordu.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" diye sordu o küçük kız, sandalyenin üzerinde oturmuş bacaklarını sallamaya devam ederken. Su ısıtıcısının içine doldurduğum suyu kaynamaya bıraktığımda bir uğultu sesi tüm mutfağa yayıldı.

"Asıl taşa gidene kadar bütün piyonları kullanacağım," dedim sessizce, ardından kalçamı tezgâha yaslayıp bal rengi saçların ve gözlerin sahibine baktım.

"Piyon ne demek?"

"Bir gün öğreneceksin."

"Bunu yapmak zorunda mısın?" Masum bir sesle sorduğu soruyla beraber, aslında orada olmadığını anladım. Bir hologram gibi titreyip kayboldu, sonra geri geldi ve bana düşünceli gözlerle baktı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi geldi."

"Kötü bir şey." Başımı salladım. Gözlerinde soru işaretleri vardı, sanki onu rahatlatmama ihtiyacı varmış gibi bakıyordu ama bunu yapmadım. Bir gün bunlarla yüzleşecekti, bir gün her şeyi öğrendiğinde, yaşadığında, tıpkı benim gibi kalbinin içinde hissettiğinde yabancılık duymamalıydı. "Ama bir gün birini çok sevdiğinde, diğer herkesin ondan değersiz olduğunu anladığında, kendinle baş başa kalıp insanları anlamaya başladığında, kötü şeyler yapmanın sadece kötü insanlara mahsus olmadığını anlayacaksın."

Sustu, hologramı titredi, daha sonra başını aşağı yukarı salladı.

Su ısıtıcısından gelen sesle beraber sırtımı ona döndüm ve artık o sandalyede oturmadığını anladım. Yine de dönüp kaybolup gidişini izlemek istemedim. Bir süre daha mutlu olacağı bir dünyaya döndüğünü biliyordum. Bir süre daha kâbuslar ona dokunmayacak, babası üzerini örtecek, annesi saçlarını örecek, bale pabuçlarına kan sıçramayacaktı. Sıcak suyu torbaya doldurdum, hazne dolduğunda ağzını kapattım ve elimi yakan sıcaklığa aldırış etmeden torbayı alıp kasıklarıma bastırarak rahat bir tavırla salona doğru yürümeye başladım.

Salona girmemle kapının önünde duyulan ayak sesleri yüzümün birden acıyla dolmasına neden oldu. Bedenimde şiddetli bir ağrı olmamasına rağmen kıvranarak yavaşça koltuğa çıktım. Oyunumun ikinci

raundundaydım. Ayaklarımın üzerine yün battaniyeyi örtüp sıcak su torbasını kasıklarıma yasladım ve kapı açıldığında holde beliren kişinin kim olduğunu anlamak için acılı gözlerle hole baktım. Gelen kişi Cenk'ti, arkasından da Emir girmişti.

"Mızıkçı, kaçtın mı oyundan?" diye sordu Cenk, ağrım olduğunu anladığı için sesi şefkatle duyulmuştu. Bana doğru geldi. "Kötü mü oldun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağrımı saklamaya çalışıyormuşum gibi rol yaparken, "Yok yok, iyiyim," diye fısıldadım. "Sıcak iyi geliyor."

Cenk sıcak su torbama dokundu. "Doğrudan kasıklarına tutma. Ayaklarının altına koyarsan daha iyi gelir," dedi.

"Çok bilmiş," diye alay ettim.

Emir holde ilerlerken, "Ceyda," diye seslenince ona soru işaretleriyle baktım, o da gözlerini bana çevirdi. "Ceyda burada değil mi?"

"Hayır," dedim kaşlarımı ciddiyetle çatarak. "En son birlikte eve doğru yürüyorduk, ağrım olduğu için endişelenip arkamdan geldi. Eve gideceğimi, eğlenmesine bakmasını söyledim."

"Hayda," dedi Emir çenesini kaşıyarak. "Oyun bitti, Ceyda çıkmadı. Neyse, gelir herhâlde birazdan."

Kapı birden açıldı, içeri giren İrem'di. "Abi Ceyda nerede?" diye sordu, kapıyı açık bırakırken üzerimde battaniyeyle koltukta uzandığımı görünce anlık duraksasa da yeniden Emir ve Cenk'e baktı. "Burada da mı değil?"

Tedirgin olmuş gibi yaparak ellerimi koltuğun yüzeyine bastırıp biraz daha doğruldum, yüzümü acıyla buruşturup, "Ya beni korkutmasanıza," diye yalan söyledim. "Buradaki korulukların tamamı yine buraya çıkar. Gelir şimdi." Yunus Emre, Alper, Kartal ve diğerleri de yavaşça eve gelmeye başladığında sıcak su torbama biraz daha sarılarak, "Ceyda nerede?" diye sordum korkuyla.

Yunus Emre bana bakıyordu, diğerlerinin üzerindeki şaşkınlıksa bana bakmalarına engeldi. Cenk anlattıklarımı hepsine anlattı, dışarıda döne döne düşmeye başlayan kar tanelerini gördüğümde ayak izlerinin tamamen silinmemesini umarak, "Kar başladı," diye fısıldadım. "Sesinizi duymadıysa da oyunun bittiğini düşünüp gelir."

Ogün kirli sakalların kapladığı çenesini kaşıyarak, "Allah Allah," dedi. "Bir bakalım isterseniz?" Emir'e bakınca Emir olumlu yönde ba-

şını salladı, ayaklanarak kapıya yöneldiklerinde Sibelay da bana bakıyordu. "Sen uzan," dedi Ogün hâlime bakıp şefkatle başını sallarken. "Şimdi buluruz biz. Korkup bir yere pusmuştur belki."

"Olur mu öyle şey? O kadar da ağrım yok."

"Saçmalama, Lavin. Bir ağlamadığın kaldı," dedi Cenk sertçe. "Biz bakarız."

Suphi başını sallayarak, "Dağılarak arayalım," dedi. Alper montunun fermuarını boğazına kadar çekerken gözlerim hafifçe açık duran bileğine kaydı ama hiçbir şeyin görünmediğini fark ettim.

"Hadi birader," dedi Alper erkeklere kapıyı işaret ederek. "Yazık, üşüyecek kız."

Neredeyse gülümseyecektim. Onu ölüme sürükleyen sebepleri yaratan isimlerden birinin üşümesini istemiyordu. İntihar notundaki harflerden birkaçının gölgesi Ceyda'ya aitti. Evden hızla çıktılar. Yalnızca Kartal, Yunus Emre ve Sibelay kaldı ama ben onlara değil, cam duvara baktım ve uzaklaştıkları ânı izledim. Kaybolduklarında ayağımla battaniyeyi iterek Kartal'ın gözlerinin içine baktım. O gözlerdeki başlangıçtaki duygular ne kadar karanlıksa, şimdi sonun bir adım ötesindeyken duygular o kadar aydınlıktı.

Hisleri bir yıldırım gibi yüzüne düşüp tüm hatlarına oturdu ve "Lavin," diye fısıldadı. Sibelay ile Yunus Emre arkasında sessizce yaratılan tabloyu izliyorlardı. Kartal soluğu kesiliyormuş gibi başını iki yana sallarken kısık sesle, "Güzel bebeğim, sen ne yaptın?" diye sordu ve o kaset, hızla geriye doğru sarmaya başladı.

Oradaydık, oyun başlamadan hemen önce beni çekerek yasladığı kapının arkasında. Onlar usulca bizden uzaklaşırken, "Ceyda," diye fısıldadım, dudaklarımızdaki o yakınlık yavaşça çatladı, çatlaklardan cehenneme ait lavlar yukarı doğru sızmaya başladı. Bakışları gözlerime mıhlandığında neyden bahsettiğimi biliyordu. "Yardakçı Ceyda." Ona bunu söylediğim o an yavaşça geçmişten süzülerek tekrar şu âna çöktüğünde ne yaptığımı biliyordu. Birkaç saat önce kapıda ona fısıldadığım isme ne yaptığımı artık çok iyi biliyordu.

"Yapılması gerekeni." Sıcak su torbasını sertçe koltuğun diğer ucuna bırakıp sahte acıyı bedenimden sildim ve ayağa kalktım. "Eğer şanslıysak cesedi hızla şişip yüzeye gelir," dememle Kartal aniden bana

doğru atılıp, iki eliyle dudaklarımın üzerini örtüp başını çıldırmış gibi iki yana sallarken iri gözleriyle bana bakmaya başladı.

"Sus, gözünü seveyim sus!" dedi dehşete düşmüş gibi. Avuçlarını dudaklarıma bastırıp etrafa baktı, ardından yeniden bana, sonra sırtını döndüğü arkadaşlarına ve yine bana. "Lavin, gidiyoruz. Bu gece. Pasaportları hemen ha-"

Ne saçmalıyordu? Ellerini ellerimin içine aldığımda bana baktı. Dudaklarımı avuçlarına sürterek avuçlarını boğazıma indirdim ve elimi üzerine bastırdığım elinin geniş avuçları bu defa boynumu süsledi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum." Onun gözlerinin içine en yakıcı gerçeğimle baktığım an dudakları hafif aralık duruyordu, gözleri öyle çok hareket ediyordu ki çıldırmışa benziyordu. "Ödemeleri gereken bir değil, birçok bedel var ve ben daha ilk ödemeyi aldım." Derin bir nefes alınca göğsünün nasıl titrediğini, bedeninin yıkılacak gibi dengesini yitirdiğini gördüm. Eline daha sert bastırıp boynumun tamamen avuçlarının içinde kaybolmasını sağladım.

"Sen ben değilsin," diye fısıldadı ve beni cam duvarın önünden hızla sürükleyerek hole götürürken arkadaşlarını önemsemeden yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Büyük avuçlarını yanaklarıma örterek kafamı kaldırıp ona bakmamı söyledi. "Bana bak, bana bak ama... Öyle karanlık gözlerle bakma. Hemen şimdi gidiyoruz." Yunus Emre'ye bakmadan, "Pasaportları hazırlayabilir misin, Yunus?" diye sordu.

"O iş kolay. En başında konuştuğumuz gibi ne gerekiyorsa yaparım," dedi Yunus Emre.

"Şeytan da aynaya baktığında başının üzerinde bir hale görür, Kartal. Hiçbir kötü, kötü olduğunu kabul etmez." Yanağımı avucunun içine yasladım. "Bırak bu gece tüm piyonları, esas taşla birlikte ateşe vereyim."

"Lavin."

"Hemen dışarı çıkıp onlara yardım etmezsek tüm şüpheleri işte tam da o zaman üzerimize çekeceksin," dedim ve bu acımasızlığı bir vücuda yerleştirip onun üzerine düşman gibi salmışım hissi veren cümle, yüzündeki sınırları yıkılmış çaresizliği alevlerin kollarına bıraktı. Kartal'ın yanağına dokundum, yaşadığı dehşeti solusam da artık çok geçti. Artık her şeyi değiştirmek için çok geçti ve o da bunu biliyordu.

Derin bir sessizliğin ardından Kartal'ın kor alev gibi yanıp sönen göğsüne bakmamaya çalışarak ondan ayrılmaya çalıştığımda birden bileklerimi kavradı, beni kendi etrafımda döndürdü ve sırtım duvara yaslandı. "Yapamazsın," dedi. "Kendine bunu yapmana izin vermem. Seni harcamana izin vermem. Benim uğrumda heder olmana izin vermem."

"Oldum!" Ellerimi onun göğsüne koyup onu itmemle, yıkılmaz sandığım o adam bir dağ gibi geriye doğru devrilip arkasındaki duvara tutunarak ayakta kaldı. "Yaptıysam senin için yaptım, Kardelen için yaptım, Alper için yaptım. Daha kaç kez geceleri sessizce ölüp, her sabah bir şey olmamış gibi o mezarın içinden çıkıp insanların içine karışacağız biz? Ben bunu kabul etmiyorum!" Kartal bana bakakaldı, çaresizliğin bir ismi olsaydı ve insanlar bu ismi merak ediyor olsaydı, Kartal'ın kimliğini uzatır ve çaresizliğin sadece ismini değil, tüm benliğini gösterirdim.

Çaresizlik bir benlikti ve Kartal içinde onu taşıyordu.

"Çık dışarı ve bir daha asla geri gelmeyecek olan o kızı ara şimdi," dedim kapıyı işaret ederek. "Bana bunu yaptırmışlardı. Şimdi onlar yaşayacaklar! Aynısını yaşayacaklar! Ben gelmeyeceğini bile bile aptal bir umuda tutunup sokak sokak aradım onu, onlara daha da acısını yapıyorum şimdi, geleceğini sanarak arayacaklar ama gelmeyecek!" Kartal'ın irkildiğini fark ettim. "Çık dışarı," diye inledim. "Çık, çaresizliklerini göster bana. Çaresizliklerini izlemek istiyorum. Aynada gördükleri o halenin aslında hiç olmadığını, aynaya o haleyi kendilerinin çizdiğini, bir melek görmek isteyince aynanın önüne geçip halenin altında durduklarını göster onlara!"

Kartal başını yavaşça aşağı eğip yavaşça yukarı kaldırarak beni onaylarken canından can gidiyormuş gibi bakıyordu. "Güzel," dediğimde gözlerimden yaşlar akacak sandım ama olmadı. Hırkamın cebinden telefonumu çıkarıp galeriye girdim, fotoğraf karesine dokunup fotoğrafı büyüttüm, bu dünyaya bıraktığı son fotoğraf artık ortamızda duruyordu.

O fotoğrafta korku vardı, çaresizlik vardı, o fotoğrafta görmek istediğim her duygu vardı. Huzur, güven, mutluluk dışındaki her şey vardı. Tıpkı son anında hissetmesine engel oldukları her duygu gibi ben de onun o duyguları hissetmesine engel olmuştum.

"Bak," dedim. "Bu geceyi benim yaptığımı öğrenseler de asla ağızlarını açamayacaklar." Uzaklarda kaybolan görüntülerini izleyen Yunus

Emre cam duvarın önünde duruyordu. "Çünkü bu fotoğraf çekildikten sonra o ses kaydı hep çalıştı. O katilin ismini geçirdiği saniyeleri kaydetti. Aralarında o katil varken onlar bana hiçbir şey yapamaz." Çenemi diktim, gözümden bir damla yaş aktı. "Bu gece ben yanarsam, benimle beraber herkes yanar." Kartal bana bakakalmıştı. "Ama ben sadece onları yakacağım." Kapıya yürürken, "O ceset yüzeye çıksın, dua edin çıksın," dedim ve kapıyı açıp gecenin içeri dolmasını sağladım. "İşte o zaman asıl ihaneti onlara ben tattıracağım."

Bu son cümlemdi. Arkamda nasıl bir enkaz bıraktığımı bilmeden, bilincim oradan oraya savrulurken hızla aşağı doğru inmeye başladım. Ceyda'nın ismini öyle çok seslendiler ki ölüm bu sesi duysaydı, aramamalarını söyler, susmalarını isterdi. Ben de onlar gibi olmaya çalıştım. O kadar endişelendim ki şeytan, cehennemin aralık duran kapısından beni izlerken gülümsedi. Bir süre korulukta onu aradık, aşağıya, gölün yakınlarındaki koruluğa doğru inerken ağrım olmamasına rağmen ağrım varmış gibi kıvranıp güçlükle yürüyormuş rolünü sürdürdüm. O kadar aptaldılar ki göle pek yaklaşmadılar, belki de haklıydılar, hangi aptal göle düşerdi ki? Durgun gölün üzerinde göç ediyor gibi ilerleyen buz kırıklarına bakıp koruluğa doğru yürüdüm.

Sonunda Berra, "Şaka yapıyordur," dedi gözlerindeki yaşları silerek. "Şaka yapıyor. Bilmiyor musunuz? Bazen yapar."

Elimi Berra'nın omzuna koyarken, "Şakaysa hiç hoş değil," diye homurdandım. "Karanlıktan korkar mı?" Bu soruyu Emir ve Suphi'ye bakarak sormuştum, Suphi ağaçların arasından karanlığa bakarken Emir başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum ki, bildiğim kadarıyla korkmuyordu." Elini belinin iki yanına koyup derin nefesler alarak, "Korkup bir yere sindiyse de gün aymadan oradan çıkıp gelmez herhâlde," dedi.

"Donar kız," dedim şok içinde. "Saçmalamayın. Öylece gelmesini bekleyecek değiliz, arayalım."

Ogün ile Alper telefondaki pusuladan yönleri takip ediyorlardı, Yunus Emre telefonunu flaşını açıp karanlığa doğru tuttuğunda bir an yüzündeki o sakinlik o kadar fazla geldi ki gözlerimi daha fazla ona değdirmeden boşluğa çevirdim. Kartal da oradaydı, benden uzak duruyor, karanlığa kızın ismini seslenirken hissettiklerinin sessizliğiyle beni sağır ediyordu.

Sibelay, "Saklambaç diyen kafamıza sıçayım," dediğinde artık o gece titreyen kız yoktu, güçlü ve soğuk bakışlarıyla yabancıları inceleyen kız vardı. "Umarım şaka falan yapmıyordur bu arada." Neslihan'a sokuldu. "Üşüdüm zaten. Aptal ergen şakalarıyla uğraşamam."

Berra, "O aptal ergen şakaları yapmaz!" dedi sertçe, Sibelay ona öyle bir bakış attı ki birden pustu. "Yapmaz," diye fısıldadı sessizce.

Sibelay birden fokurdadı. "O sesini yükseltirken iki kez düşün, az önce şaka yapıyordur diye zırlayan sendin. Emir sana sarılsın diye hassas kız tavırlarını oynuyorsan da biraz tutarlı oyna. Bir öyle konuşuyorsun, bir böyle." Berra çekimser bir şekilde Emir'e sokuldu. "Ne o? Biri gerçeği yüzüne vurunca ağlayacak mısın?" dedi Sibelay tokat gibi bir sesle. Öfkesi suyun yüzeyinde beliren bir canavar gibi aniden görünmüştü. Berra ona bakakaldı.

Bir süre devam eden sessizlik, Emir'in, "Onun neden üzerine gidiyorsun?" diye sormasıyla uğultulu bir gürültüye dönüştü.

"Az önce şaka yapıyordur diyerek eve gidip üşüyen kıçını ısıtmaya çalışan müstakbel sevgilin, ben şaka yapıyordur dediğimde o şaka yapmaz diye çığırmaya başladı, ben de gördüğüm manzarayı yorumladım." Sibelay çektiği bıçağı göstermekten sakınmadan konuşuyordu. "Saklambaç çocukça bir oyun olabilir ama eğer bir yerde saklanıp Yunus Emre'nin onu bulmasını bekliyorsa, o sandığı şey sadece romantik mangalarda oluyor. Onu o dünyadan çıkarsanız iyi edersiniz." *Evet kızım, işte böyle, okları bizden çek ve onlara sapla.*

"Biz sevgili değiliz," dedi Berra, yüzü sinirden mi yoksa soğuktan mı bilinmez kıpkırmızıydı.

Sibelay, Berra'ya dik dik baktı. "Yunus Emre onu bulsun diye yapıyor, değil mi?"

İçimde hiçbir duygu kıpırdamadı. Tekrar göle bakmadım. Sanki o gölde cansızca yüzen bir ceset yoktu.

"Ne?" Berra kaşlarını çattı. "Hayır!"

"Abartıyorsun, Sibelay!" diye bağırdı Emir.

"İkinizin de hamurunda bu tarz romantik şaklabanlıklar yapmak var bence." Sibelay kıçını dönüp yüksekliği tırmanmaya başladı.

Neslihan, "Emir," dedi sertçe, Sibelay'ın arkasından gitmeden önceki son ikazdı bu. "Bir daha Sibelay'a köpek gibi havlayacak olursan, kemiği ağzına vermem, kemiği boğazına saplarım."

Sibelay giderken Emir, "Ben... Ben bir şey demedim ki ona," dedi. Berra'ya baktı, Berra öfkeyle ayağını yere vururken bir şey saklıyor gibiydi, sanki onun da kalbinde bir şüphe çarpıyordu. Neredeyse gülümseyecektim.

Çünkü neden şüphelendiğini biliyordum.

Şans eseri Ceyda'nın paltosundan düşüp holün koridorunda bir kenarda bulunmayı bekleyen cüzdanın üçüncü raundu başlatacağını biliyordum. O cüzdanın içindeki küçük, şeffaf poşetteki hapların ve preslenmiş beyaz tozun sırrı sadece Berra'da olmalıydı. Gökçe'ye kıs kıs güldükleri süreçte, Ceyda'nın da bir kullanıcı olduğunu sadece Berra biliyor gibiydi. O yangından sonra yeni bir cinayetin tohumlarını ekmek konusunda katile yardım eden Ceyda, yanında bol miktarda malla dolaşıyordu çünkü susturması gereken bir zihin vardı. Berra ise bunu kurtulamadığı karanlık bir alışkanlık sanıyordu.

Şimdi muhtemelen bir hap aldığını, koruluğun bir köşesinde kafasını yaşadığını düşünüyor, arkadaşı için endişeleniyordu. Endişelenmesi iyi bir şeydi. Çünkü arkadaşı ölmüştü.

Peki katille olan ilişkisini biliyor muydu? İşte bunu hiç sanmıyordum. Katil, Ceyda ile yaşadığı aşkın kimse tarafından bilinmesini istemiyor olmalıydı çünkü bu büyük ve karanlık bir sırdı.

Ve bir sonraki raundun başlangıç düdüğünü, birazdan eve döndüğümüzde cüzdanı bulup salona elinde sallayarak getirirken, "Bu hanginizin?" diye soracak olan Sibelay çalacaktı.

Berra'nın yüzündeki tedirginliğin artmasıyla, artık sadece benim değil, herkesin bu tedirginliği görebileceğini fark ederek, "Berra?" dedim kısık sesle. Bana baktı, yüzü bembeyazdı. Evet, yanlış düşünmüyordum. Ceyda uyuşturucu kullanıyor ve Berra bunu biliyordu. Hatta şu an Ceyda'nın uyuşturucu kullanıp bir yerde ayağa kalkamaz hâlde olduğunu düşünüyordu. Tedirgin gözleri yüzümde dolaşırken ona anlayışla gülümsedim. "İyi görünmüyorsun, gel seni eve götürelim."

Tekrar koruluklardan birine doğru dönüp baktı, nihayet başını salladı, sanırım sonunda Ceyda'nın kendine gelip eve döneceğini düşünüyordu. Yanılıyordu ama şimdilik umut edebilirdi. Umut etmenin nasıl bir silah olduğunu, insanı nasıl delip geçtiğini, nasıl ölümcül bir yara açtığını, hatta bazen öldürdüğünü bilmesini istedim. Gözümde daha

az suçlu, masum ya da suçlular yoktu artık, gözümde sadece yaşadığım her şeyi yaşayacak bir grup insan vardı.

Masum olabilirlerdi, yaralı olabilirlerdi, belki çok iyi insanlar olabilirlerdi ama bir zamanlar ben de öyleydim, kimseye bir zararım olmamasına rağmen biri bir gün gelip her şeyim olan insana zarar vererek farkında olsun ya da olmasın bana kocaman bir yara emanet edip gitmişti. Yaraları sahiplerine ulaştırma sırası benimdi.

Planım tıkır tıkır işleyecekti.

"Biraz daha bakınalım biz," dedi Burak, Alper ve Yunus Emre'ye bakarak. "Biz bu dağları iyi biliriz, ara sıra eğlenmeye geliyorduk. Çok uzaklaşmamıştır."

"Biz de yardım edelim mi?" diye sordu Cenk, üşümüştü, hatta olduğu yerde titriyordu ama gözleri ciddi bakıyordu. Suphi de ona destek çıktı. "Evet, isterseniz biz de gelelim," dedi ama çocuklardan olumlu bir cevap almadılar.

"Boşuna panik havası yaratmayalım bence, biz buraları biliyoruz, tehlikeli bir hayvan ya da insan yok bu civarda. Buluruz, rahat olun." Burak ellerini ceplerine koyarak Yunus Emre'ye bakıp çenesiyle koruluğu işaret etti. "Hadi gidelim kardeşim."

Berra'nın koluna girip, "Hadi biz de eve dönelim," dedim ağrıyla kıvranarak. Bu kadar şiddetli ağrı çeken, ağrıdan ağlayacak duruma gelip öylece bir köşede uzanan biri nasıl olurdu da fiziksel olarak kendine denk birini kolayca alt edebilirdi? Hem kim benim Ceyda'nın hayatına son vereceğimi düşünürdü ki? Zihnimde hareket eden o şeytan bir an durdu, düşüncelerimi görmüş gibi uzun süre aklımdaki karanlığı izledi, daha sonra tekrar yürümeye başladı ve her adımında gerisinde bir cehennem bıraktı. Bir süre sonra zihnim artık cehennemdi ve aklım o cehennemi besleyen günahlarla dolmuştu.

Dağ evinin kapısından girerken ağrım şiddetlenmiş gibi homurdanarak yüzümü buruşturdum. Acıdan kırışan yüzümü ilk fark eden Kartal oldu, yüzünde renksiz bir ifadesizlik, altın rengi gözlerinde sadece benim görebileceğim elle tutulan, kokusu duyulacak kadar sert, teni sıcak bir korku öylece durmuş beni izliyordu. Gözlerimiz bir süre daha birbirine tutunduktan sonra bakışlarımı yavaşça kalabalığa çevirdim. Evin içine usulca süzüldüler. Sahra bir şeylere anlam katmaya çalışıyor gibi onları ve bizi izliyordu, bir şeyleri hissediyor, belki çıkarımlarda

bulunuyordu ama yine de zorluk çıkarmaktansa susmayı tercih ediyordu.

"Bir ağrı kesici almalısın," dedi Sibelay salondan çıkıp hole doğru gelirken. "Senin için getireyim."

"Mutfak dolabında var."

Gözlerimiz buluştu, raunda başlamak için yerlerimizi almıştık. Sibelay koyu renk gözlerini yavaşça kısarak beni onayladı, ardından Cenk ile Suphi'nin arasından geçerek uzayan koridorda yürümeye başladı. Tam salona gireceğimiz sırada Sibelay, "Baksana Lavin," dedi. "Cüzdan senin mi yoksa biriniz mi düşürdü?" Bu soruyla beraber tüm gözler ona çevrildiğinde Sibelay'ın elinde, üzerinde gümüş işlemeler olan küçük bir kadın cüzdanı tuttuğunu gördüler.

Berra, "Bu Ceyda'nın," deyince Sibelay tek kaşını kaldırıp elinde tuttuğu cüzdana baktı. Gözlerini devirip tam da konuştuğumuz şekilde cüzdanı Berra'ya doğru fırlattı ve gevşek bir şekilde kapattığım cüzdanın kapağı açıldı; haplar küçük, şeffaf poşetin içinden fırlayarak koridorun zeminine çarpıp yuvarlanmaya başladığında kaşlarımı çatarak yere baktım. Akabinde preslenmiş beyaz tozun olduğu şeffaf poşet de yere sert bir ses çıkararak düştü.

"Bu da ne?" diye sordu Sibelay dehşet içinde yüzünü buruştururken.

Tam ayağımın önüne kadar sekerek gelen hapa doğru eğildiğim sırada içeriye bir ölüm sessizliği çökmüştü.

"Hasiktir oradan," dedi Emir, bu ses tonunda daha önce hiç denk gelmediğim türden bir dehşet vardı, gördüklerine inanamıyor gibi konuşmuştu. Ne olduğunu anlamıştı. Tıpkı ölüm sessizliğini başlatan diğerleri gibi...

Hapı parmaklarımın arasına aldım. Parmak uçlarımın arasında tuttuğum süre zarfında parmak uçlarımdaki nabzın hapa nasıl baskı yaptığını hissediyordum. O an, yaşanan her şey, her acı, buruk tat bırakan her hatıra hızla üzerime çullandı. Geçirdiğim uykusuz geceler oradaydı, ağladığım ve yalnızlığı içtiğim her an, onu özleyip bir daha göremeyeceğimi, onun artık olmadığını fark ettiğim o an bile oradaydı. O kadar çok oradaydılar ki öleceğimi sandım. Birdenbire çok fazla şey üzerime çıkıp beni çiğnemeye başladı. Sanki biri beni yere yatırdı ve durmadan kalbime tekme attı, göğüs kafesimi kırdı, kemiklerimi içime batırdı ama durmadı, tekme atmaya devam etti. Tekme attı, attı, attı...

"Bu ne?" diye sorduğumda sesim bana yabancıydı, anılar üzerime yıkılarak beni altına alıp kemiklerimi kırmaya, ruhumu ağrıtmaya devam ediyordu. "Bu düşündüğüm şey olamaz, değil mi?" Etrafa dağılmış onlarca farklı renkteki hapa baktım. "Bunların Ceyda'nın cüzdanında ne işi var?"

"Bu şaka mı?" İrem dehşetle yerdeki haplardan birini avucunun içine aldı.

Herkes şaşkındı, herkesin kafasında yanıtlanmayı bekleyen bir soru olduğu çok açıktı ama bir kişi duygularını açıkça göstererek onun kafasında sorular olmadığını fark etmemizi sağladı. Bu kişi Berra'ydı. Emir, Berra'nın gözlerindeki korkuyu fark edince, "Berra," diyerek ona doğru döndü. "Bir şey biliyorsun." Onu tanıyordu, neden titrediğini, neden öyle baktığını elbette bilecekti.

"Bakın." Berra ellerini kaldırıp avuçlarını bize doğrultarak ellerini iki yana sallarken başını da salladı. Bir şeyleri reddediyor gibiydi. Suçlamaları reddediyor gibi. Bu bir yük olup ona çarparak yere devirmişti, şimdi yerdeydi, ne kadar ayakta dursa da yerin dibinden sesleniyordu bize. "Bunu bırakmaya çalışıyordu. Hep yaptığı bir şey değildi. Yemin ederim."

İrem'in mavi gözleri şokla açılırken, "Ne diyorsun, Berra?" diye fısıldadı.

Berra, "Ceyda," dedi, sonra sustu. "Bazen böyle şeyler alıyordu. Bana kendisi söylemedi, çantasında gördüğümde anlatmak zorunda kalmıştı." Ogün'ün dudakları şokla aralandı, Cenk'in de ondan farkı yoktu, Suphi far görmüş bir tavşan gibi bakıyordu. "Lanet olsun, söz verdim, onu korumak istedim ama söylemeyeceğime de söz verdim. Bana yalvardı, kimse bilmesin istedi, utanıyordu. Çünkü yaptığının yanlış olduğunu biliyordu." Acımasız bir gülümseme zihnime süzüldü ama dudaklarım o gülümsemeye sahne olmadı. "Azaltarak yavaşça bırakacağını söyledi." Başını önüne eğdi. "Ama... Son zamanlarda biraz içe dönmüştü. Sanırım kendi içinde halledemediği sorunlar vardı, yeniden başladığını fark ettim ama..."

"Ama bize anlatmak yerine bu saçma şeye alet mi oldun?" Emir bu soruyu hayal kırıklığını saklayamadığı gözlerini Berra'dan tek bir an olsun çekmeden sormuştu.

Berra, Emir'e büyük bir çaresizlikle baktıktan sonra, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "O benim arkadaşım."

"Ben de arkadaşınızım," dedi İrem, elindeki hapı yere fırlattı. "Gökçe'nin karşısına geçip ona pislikmiş gibi davranırken aynı boku o da yiyordu, öyle mi?" İrem'in sesinin oktavı artınca göz ucuyla ona bakmaya başladım. Ondaki hayal kırıklığından da öteydi, öfkeydi, onlar üç arkadaştı ve o ikisinin arasında olan böyle tehlikeli bir konuyu bilmiyordu. "O kız öldü," dedi İrem kelimelerin üzerine basarak, ilk kez bir savaşçıya benzediğini düşündüm. Sarı saçları yüzünün kenarlarından omuzlarına dökülürken dağılmış ama güzel bir savaşçı gibi görünüyordu. "O kız öldü, Berra. Aynı zıkkım yüzünden öldü. Ve ben... Siz... Biz." İrem başını iki yana sallayıp öfkeyle homurdandı. "Ona kaç kez bir ucubeymiş gibi davrandık, hatırlıyor musun sen? Madem o bir ucubeydi, Ceyda neydi?"

"Endişelerim var," dedi Berra, sanki İrem'in söylediklerinden kaçmak istiyormuş gibi. Bu yük ona da ağır gelmiş olmalıydı.

Etraf kınadığı şeyi yapan insanlarla doluydu.

"Ne endişesi, Berra? Taksit taksit konuşma da anlat," dedi Kartal bir anda sertçe. Berra titredi ama bunu önemseyen kimse olmadı.

Emir, Berra'ya hayal kırıklığıyla da olsa soru işaretinin beden bulmuş hâli gibi bakınca Berra saçını kulağının arkasına iterek, "Yangın onu çok etkiledi. Ve Gökçe'nin ölümü de öyle. Yanında bu kadar çok şey taşıdığına göre bu gece kullanmış olabilir. Ya bir yerde düşüp kaldıysa?" diye fısıldadı.

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye sordu Emir sertçe. "Berra, sen neyin peşindesin? Bu şimdi söylenecek şey mi?"

"Berra, sana inanamıyorum," dedi İrem başını iki yana sallayarak.

"Neyine inanamıyorsun, İrem? Senden utandığı için söyleyemedi çünkü sen herkesi yargılarsın!" Berra'nın öfkeyle kurduğu cümle, İrem'in yüzünün bembeyaz olmasına neden oldu.

"Siz yargılamıyor muydunuz yani?" diye sordu.

"Her zamanki gibi sana uyuyorduk," diye atıldı Berra. "Şimdi Ceyda'yı bulabilir miyiz? Onun için endişeleniyorum."

"Sibelay'ın söylediği gibi ilgi görmek için hassas kız ayakları yapacağına neden bu ayrıntıyı önceden paylaşmadın?" İrem'in sesi öfkeyle yükseldiğinden Berra bocalayarak ona bakakaldı.

"Saçmaladın, Berra," dedi Ogün, İrem'e arka çıkarak. "Ama asıl saçma olan şey, gözümüzün önünde kullanan kızı fark etmememiz." Haklıydı, bu onların salaklığıydı. İlgilenmedim ama endişeleniyor gibi başımı aşağı yukarı salladım.

Cenk, "Dağılalım, onu hemen bulmamız lazım," dedi. "Bu hap konusunu sonra konuşacağız."

"Sadece hap değil ki bu," diyen Suphi yavaşça preslenmiş beyaz şeye doğru eğildi, toz değil de parlak bir cam gibi parlıyordu bu defa o şey. "Bu kız bunu nereden buldu abi?" Suphi kafasını kaldırıp dehşetle Cenk'e baktı. "Haptan beteri bu."

Kapı açıldı ama bakmadım, her şeyi duyduğunu belli eden Alper, Suphi'nin elindekine bakarken, "Uzun süre uyanık kalır bunu kullanan kişi, acıkmaz, istese de uyuyamaz, hayattan soyutlanır ve sonunda insani ihtiyaçlarını karşılamadığı için ölür. Tabii sadece bu yüzden ölünmüyor, o şey gelmiş geçmiş en tehlikeli kimyasal," dedi. Yüzünde tek bir his yoktu. "Kız yok, yer yarıldı da içine girdi sanki." Boş bakışlarını yere indirdi. "Bunu kullanan biri bir yerde yığılıp kalmaz. Aksine uyuyamaz, çok hareketli olur. Ölüm öncesi şenliği, zavallı bir avunma yöntemi. Yani eğer kızın bir yerde yıkılıp kaldığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Belki de içindeki enerjiyi atmak için yürüyerek şehre kadar gitmeye karar vermiştir."

"Telefonu yanında da değildi ki," dedi İrem saçlarını geriye doğru savurarak. "Allah kahretsin ya! Yeter artık! Kâbusun ortasında gibi hissediyorum." Sarı saçlarını iki eliyle iki yandan geriye doğru savurup kulaklarının arkasına sıkıştırırken çok yorgun görünüyordu.

"Şimdi ne yapacağız peki?" diye sordu Sahra. "Muhtemelen kimyasal kullanmış bir kız kayıp, nerede ne yapıyor bilmiyoruz. Bu hepimizi nimler." Gerilmişti, bir süre sonra onun da sahnede bizimle birlikte rolüne başladığını fark ettim. "Hemen bulalım şu kızı. Başımıza iş açmasın. Uyuşturucu bulunan ortamda olmamızın üzerinden iki gün geçmedi, bir de bu olay patlak verirse..."

"Benim babam uyuşturucu bulundurmuyor," dedi İrem, gözlerinde saf bir gerçekle Sahra'ya baktı.

"Olabilir, sonuç itibariyle duyduğum kadarıyla bu babanın mekânındaki ikinci vakaymış. Şimdi bir de bu kızın kimyasal kullandığı ortaya çıkarsa hepimiz sıçarız. Aranızda başka kullanan var mı? Varsa

şanslıdır, içiciyim der sıyırır, ya biz? O şeyle aynı ortamdaysan ve kanında yoksa, doğrudan satıcı olarak adlandırılırsın." Bir an hepsinin korkuyla Sahra'ya baktığını gördüm. Ceyda'yı umursamayı bırakıp su yüzüne çıkan bu gerçeğe karşı müthiş bir korku duygusu büyüterek bakmaya başlamışlardı.

Burak bir avukat olduğunu öne sürerek, ki öyleydi, "Haklı," diye arka çıktı sevgilisine. "Şu kızı bir başkası bulmadan hemen bulalım. Şu yerdeki zımbırtıları da toparlayalım. Aksi hâlde başımızın belaya girmeme ihtimali yok."

"Gerçekten bizi de mi suçlarlar?" diye sordu Cenk, korkuyla Burak'a bakıyordu, yine de aklının bir köşesinde Ceyda da vardı, ona bir şey olmasından korkuyordu. Burak başını sallayınca Cenk başını iki yana sallayıp, "Of amına koyayım ya!" diye küfretti açıkça. "Sikeyim böyle işi."

"Ceyda kafamızı bokun içine soktuğu yetmemiş gibi bir de o hâlde kim bilir nereye gitti?" Emir bunu öfkeyle söylerken bir yandan da paltosun giyiyordu. "Hadi gidip arayalım şu kızı. Nerede patlayarak kafasını yaşıyor Allah bilir."

"Babamın basında patlayan haberinden sonra bir de uyuşturucu etkisindeki arkadaşımla bir dağ evinde partilediğim duyulursa sadece babamı değil, beni de parçalamaya başlayacaklar çıkan haberlerle," dedi İrem. Düşünceli görünüyordu, sanki Ceyda'nın ortadan kaybolmasına endişelenmek yerine ona karşı öfke duyuyordu. "Her neyse, gidip şunu bulalım. Çok uzaklaşırsa başı da belaya girebilir." Gözlerini Alper'e çevirdi. "Otobana kadar tek başına gider mi?"

"Eğer o şeyi kullandıysa, şehir dışına kadar tek başına hiç dinlenme gereği duymadan yürür." Alper sakince bu cümleyi kurduktan hemen sonra yüzünde bu gece ait bir durgunlukla Kartal'a baktı.

Kartal aklı başında değilmiş gibi görünse de bu görüntüyü benden başka fark eden biri yoktu. Her zamanki sakinliği orada, üzerinde bir palto gibi duruyordu ama ben o sakinliğin renklerini ezberlemiştim. Artık hangi sessizliğinde hangi kelimeler, ne anlamlar gizliydi biliyordum.

Yeniden evden çıkmak için harekete geçtiğimizde kar yağışının artmaması ve Ceyda'ya ait ayak izlerinin tamamen silinmemesi için dua ettim. Çünkü keşfedilmesi gereken yeni bir acı vardı ve ben elimde bir

bıçak tutmuş, o bıçağı arkama saklarken bana sırtları dönük dostlarımı takip ediyor, o bıçağı onlara saplayacağım ânın gelmesini bekliyordum.

Yıldız avcısı, söndürdüğü yıldız ile ilgili aylar önce çıkan ölüm haberini okuduğu sırada arkasından yavaşça sokulan genç kadın, dizlerini yatağa bastırarak kollarını avcının boynuna sardı. Koyu renk gözlerini parlayan ekrandaki habere indirdiğinde genç kadının içinde sıkışan duygu anlıktı, fotoğraf karesinde gülümseyen genç kızı son gördüğü geceyi hatırlayınca yavaşça yutkunup, "Yine neden bu haberi okuyorsun?" diye sordu yavaşça.

Yıldız avcısı, yani canavar, kadının kolunun birini arkaya doğru itip sıkılgan bir tavırla, "Benden şüpheleniyor," dedi, "bunu onun gözlerinde gördüm." Derin bir nefes aldı ve onu izleyen altın kahve gözlerdeki tepkisizliği hatırladı. Arkasındaki genç kadın, yani Ceyda, ürpererek olduğu yerde donakalmış bir hâlde katilin ensesine baktı. "Neden boğazıma sarılmak yerine karşıma geçip tepkisiz gözlerle beni izliyor bilmiyorum ama benden şüpheleniyor."

"Kuruntu yapıyorsun," dedi Ceyda. Gergindi, dağılmış saçlarını avuçlarının içine alarak geriye doğru taradı ve bileğindeki siyah lastikle hızla ensesinden aşağıya doğru sarkan bir atkuyruğu yaptı. "Dedim sana, Sadık Parlak'ın peşindeler. Kartal'ın başta İrem'le nasıl flört ettiğini gördüğüm an anladım, bizim değil Sadık Parlak'ın peşinde olduğunu."

"Ama artık İrem ile flört etmiyor," dedi avcı düşünceli bir sesle.

"Artık istediği zaman mekâna girip çıkabiliyor. İrem'e ihtiyacı kalmadı."

"Lavin'in değil ama Kartal'ın benden şüphelendiğine eminim," dedi ruhsuz canavar, gözlerini kısarak söndürdüğü yıldızın gülümseyen fotoğrafına baktı. "Belki yanlış hissediyorum, belki dediğin gibi kuruntu yapıyorum ama Kartal Alaşan'ı hafife almamam gerektiğini biliyorum." Başını aşağı yukarı salladı. "Ve bildiğim bir şey daha var, o da en çok da Lavin Sönmez'i hafife almamam gerektiği."

"Büyütüyorsun aşkım." Ceyda içindeki korkuya rağmen canavarına arkadan yaklaşarak kollarını onun boynuna doladı ve parmaklarını teninde dolaştırarak, "Seni rahatlatmamı ister misin?" diye sordu çekingen bir sesle. Aslında şu an canavarın değil, Ceyda'nın rahatlatılması gerekti çünkü kalbinde gitgide büyüyen bir kara delik vardı.

"Yine şeker mi yuttun sen?" Canavar ruhsuzca ona doğru döndüğünde elindeki tableti yatağın kenarına bırakıp [illegible]'a'yı altına alarak üzeri-

ni karanlık bir gökyüzü gibi örttüğünde Ceyda genişlemiş göz bebekleriyle bu soruyu onayladı.

Canavar, Ceyda'nın çenesini parmaklarıyla ezerek kafasını hafifçe kaldırmasını sağladı Ceyda'nın başı yastığa tamamen gömüldüğünde canavar dudaklarını kadının dudaklarıyla birleştirdi. Kirli, duygulardan arındırılmış, cehennemden çıkıp gelmiş bir öpüşme aralarında büyüyerek kıyafetlerine sıçrayan alevlere dönüştüğünde artık çıplaktılar. Bir günah ortadan kırıp paylaştıkları kalplerindeki kirli şehvet yüzeye çıktı ve sevişmeye başlamadan önce Ceyda, "Her seferinde merak ediyorum," diye inledi. "O kıza bunu neden yaptık?"

Canavar sadece, "Bir kez daha bu soruyu soracak olursan, bir daha senin için gelmem," diye fısıldadı, Ceyda için bu cevap sessizliği doğurmaya yetiyordu. Birleştiler.

Yatağın kenarında ışığı yavaşça sönmeye başlayan tabletin ekranında o ölümün haberi ve ölen genç kızın fotoğrafı duruyordu. Ekran karanlığa gömüldü, yıldız söndü.

Hava soğuktu. Öyle soğuktu ki göl onu buzlarıyla sarıp suyuyla boğmasa bile soğuğunun kollarında öldürürdü. Ölümünün üzerinden iki saatten fazla süre geçmişti. Dört bir yana ayrılan gruplardan birindeydim. Ağrım olduğu gerekçesiyle yavaşça yürüyor, hepsinin arkasında kalarak bir koldaki damarlar gibi ayrılıp etrafa dağılışlarını izliyordum.

Arkada olmak iyidir, önünde ilerleyenin adımlarını ezberlersin. Arkada olmak çok iyidir, öne geçtiğinde bu kez arkanda kalanın bir sonraki adımını iyi bilirsin.

Kartal bana doğru gelmeye başladığında kendimi bir sonraki konuşma için hazır hissetmiyordum. Peki o ne hissediyordu? Bu gece bir canavara dönüşmüştüm, kabul etmese bile yüreği bunu bilecekti, ruhu artık bu gerçeği yok sayamazdı. Bu yüzden ne hissettiğini merak ediyordum. İçimden parça parça kopan o iyiliğin geride bıraktığı hezimeti tüm karanlığıyla yaşamaya başlamıştım. Kendi ışığıyla boğulup patlayan bir yıldız gibiydim. Sonunda infilak edeceğimi biliyordum ve etmiştim.

Yanımda yürümeye başladı. Sessizlik... Kollarımı kendi bedenime sardım. Gözleri bana çevrildi ama ben ona bakamadım.

"Her ihtimale karşı bilmeni istiyorum ki sen değil, ben yaptım." Bir an neyden bahsettiğini anlamayı reddedip omzumun üzerinden ona baktım. "Olur da bir gün bu ortaya saçılırsa, bilmeni istiyorum, onu sen değil, ben öldürdüm." Öyle bir sessizlik eşiğinde söylemişti ki bunu, sanki kendisinden bile gizliyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi sarsıldı ama sonra yine yavaşladı. Kartal'a alnımın ortasında birbirine yaklaşan çizgilerle baktım. Tekrar konuştu. "Bu hikâyedeki canavar sen değilsin, benim."

"Bu hikâyede tek bir canavar var," dedim ve kollarımı bedenime daha sıkı sararken grupların arasında ilerleyen o şeytanı işaret ettim. "İşte canavar orada."

"Buradan siktir olup gideceğiz." Kartal bu cümleyi öyle bir netlikle kurdu ki bir an adımlarım durdu ve ona bakıp kaldım. Bana doğru dönerken yüzünde değiştiremeyeceğim bir gerçek vardı. "Onu bitireceğim, çok hızlı olacak. Onu öldüreceğim ve gideceğiz."

"Bu kadar basite indirgeyemezsin. Böyle konuşmamıştık."

"Konuşmalarımız arasında senin böyle bir şeyin altına girmen de yoktu. Eziliyorsun, Lavin. Bu şey senin üzerine yıkıldı, son nefesini vermek üzeresin ama hâlâ kendini yaşadığına inandırmaya çalışıyorsun."

Kızın adını bir daha bağırdılar, yankılar her yana dağıldı ve birbirimizin gözlerine tutunmaya devam ettik.

"Seni o enkazdan çıkaracağım," dedi sertçe.

"Çıkmak istemiyorum."

"İsteyip istememen umurumda bile değil. Tek umurumda olan sensin."

"Ondan en acı intikamı almadan benim ölümü bile başka bir yere götüremezsin."

"Sakın bir daha bana böyle bir cümle kurma." Gözlerime en yakıcı gerçekliğiyle baktı. "Damarlarım yanıyor. Bunu kendine nasıl yaparsın? Bu işi ben hallederdim."

"Eğer korkun yardakçısının ölümü üzerine tamamen bizden şüphelenecek olmasıysa, korkma, emin ol o da yardakçısından kurtulmak istiyordu ve o maddeler yüzünden yanlışlıkla düştüğüne inanacak." Gözlerine baktım. "Bana bak, bir katile bakıyor gibi hissettiriyor muyum sana?"

"Evet, hissettiriyorsun. Ben bir katilim ve sen de bana bakıyorsun."

"Kendimden bahsediyordum," diye fısıldadım ve başımı önüme eğdim. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ne rahatlama ne de vicdan. Sadece öfke hissediyorum. Damarlarımı yakan bir şey var. Sen buna ne dersen de. Durmayacağım."

"Ayakta durduğum için sakin olduğumu mu sanıyorsun? Seni korumak için bu kalkanın içindeyim," diye fısıldadı. "Tek bir yanlış bakışım bile her şeyi açığa çıkarır, biliyorum. Senin için her şeyi bir canavar gibi sessizlikle izliyorum. Yoksa bu gece yaşandığı için, ben seni böyle bir şeyin ortasına çekip bunlara mecbur bıraktığım için ayaklarına kapanıp sana beni affetmen için yalvarmak, senin ayaklarının önüne alnımı koyup sadece ağlamak istiyorum." Birden bu cümleler içimde deprem etkisi yarattı. Domino taşları gibi dizdiğim o duygular, ona duyduğum aşk denen duygunun geriye doğru devrilmesiyle beraber bir bir yıkılmaya başladı. "Senin için acı çekerken, hiçbiri senden şüphelenmesin diye bu sakinlikle kendime işkence ederken, tam şu an, tam şu an her hücremin ellerimin ve kalbimin bile titrediğini hissederken korkusuzca yürüyorsam, seni koruyabilmek için." Gözleri sanki yaşlarla parlıyor gibiydi ama ağlamıyordu. Sanki ağlamamak için kendini sıkıyor ama içi ağlıyordu. İçindeki o küçük çocuk gözlerinin camına yaklaşmış beni izliyor, o gözyaşlarını tutsa da küçük çocuk ağlıyordu. "Lavin," diye fısıldadı. "Bir gün seni koruyamazsam, benim bileğimde görünmesin diye kapattığım bir iz değil, benim boynumda koca bir yarık, içimde akan son kan olursun."

"Sana yemin ederim," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarken. "Seni sevdiğim kadar hiç kimseyi sevmedim."

Gözlerindeki parıltı arttı, eğer yalnız olsaydık belki de alnını dizime bastırıp sadece ağlardı.

"Ama sevgilim," dediğimde sesim çatlamıştı. "Kardelen için senden bile vazgeçerim."

Bana baktı, bana beni anlıyor gibi, anlamak onu mutlu ediyor gibi, hissettiği korkuya rağmen bana güveniyor, hatta bu cevapla gurur duyuyor gibi baktı.

"Bir planım var," diye fısıldadım. Gözleri parıldadı. "Bana güven."

"Ayak izleri," dediğini duydum birinin. O yöne baktığımda bizden çok uzakta yüksek sesle konuşan arkadaş grubunu gördüm. Atıştıran karın silmeye başladığı ayak izlerini izliyorlardı. Emir'in çenesini kaşı-

yarak, "Şu tarafa gidiyor," dediğini duyar gibi oldum, gölün kıyılarına yakın bir noktayı işaret ediyordu. Ortama birden yıldırım gibi düşen gerginliğin kokusunu aldım.

"En son buraya kadar gelmiş," dedi İrem dehşetle eğilip gölün kenarına bakarken. "Nasıl yani? Buradan sonra hiç ayak izi yok." Korkuyla Emir'e doğru dönünce Emir aralık dudaklarla bir süre göle, sonra da İrem'e baktı. "Emir... Kar... Kar ayak izlerini silmiştir belki."

Kar o kadar şiddetli değildi, bunu Emir de biliyordu, bunu herkes biliyordu.

Ogün, yerinden sıçrayarak ağzını kapatan Berra'nın omzuna kolunu atıp, "Sakin ol," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. Göldeki cam gibi kırılmış buz parçaları gölün yüzeyinde ürkütücü bir görüntü sergileyerek yüzüyordu. Bir karmaşa yaşandı ve artık herkes şiddetle onun adını bağırıyordu. Suyun dibine çökmüş olmalıydı, belki de su çok derin olduğu için dibi bulmamıştı ama tatlı suda yüzeye çıkması tuzlu suya oranla daha zordu. Cansız bedeni her geçen saniye ağırlaşıyor olmalıydı.

Korkmuş gibi davranarak Kartal'ın göğsüne sığınıp göle baktım. Kartal sakin nefesler alarak kolumu okşayıp beni göğsüne bastırırken tıpkı benim gibi gölü izliyordu. Üzerimize yıkılmış sakinliğin sebebi, bu fırtınadan nasıl çıkacağımızı bilmesek de fırtınanın geleceğinden emin olmamızdan kaynaklanıyordu. Beni bir canavara dönüştüren gölü izlerken, belki de içinde bir canavarı boğduğum gölü izlerken öyle hissizdim ki...

"Buraya düşmüş olamaz, değil mi?" Berra kekeleyerek sormuştu bu soruyu, ona bakmadım. Herkesin üzerine panik sonrası koca, enkaz renginde bir sessizlik çökmüştü.

"Kar yağdı," dedi İrem başını iki yana sallayıp göle bakarken. "Ayak izlerini silmiştir." Emir ve Ogün'e baktı. "Öyle, değil mi? Konuşsanıza."

Burak, "Düşse çığlık falan atardı," dedi sakince.

Alper ise, "O kafayı yaşarken düştüğünde düştüğünü fark etmemiş bile olabilir," deyince ortamda öyle bir ölüm sessizliği büyüdü ki o ölüm sessizliğinin sonunda Berra'nın çığlıkları vardı.

Emir, Berra'nın çığlıklarına aldırış etmeden yavaşça gölün kenarına gelip kaymamak için çaba sarf etti. Ardından, "Amına koyayım böyle

işin," dedi. "Öyle bir şeyin etkisindeyken buraya kadar geldiyse dengesini koruyamaz ki, ben bile ayık hâlimle koruyamıyorum, kayıyorum."

"Emir, saçmalama." İrem, Berra'ya sarılırken titriyordu. Berra yüzünü İrem'in göğsüne basurdı. Sahra ilk kez korkmuş gibi bakıyordu. Yunus Emre de gölün kenarına doğru ilerlemeye başladı. Çok kısa bir durgunluğun hemen sonrasında yıkım başladı.

Yunus Emre, "O şey," diyerek parmağının ucuyla gölün yüzeyine çıkmasa da yüzeyine yakın bir sığlığa ulaşmış kumaş parçasını işaret etti. "O şey ona mı ait?"

Her şey anlıktı. Emir ve Suphi'nin üzerlerindekini sıyırmadan suya atlaması, Burak'ın da arkalarından Sahra'yı uzaklaştırmak ister gibi iterek suya yönelmesi ve atlarken çıkan o patlama sesi, suyun yüzeyinde büyüyen daireler, gitgide genişleyen daireler, gitgide kaybolan daireler... Çığlıklar. Berra'ya, İrem'e, birçok sese tutunan çığlıklar. Ogün, Alper, Cenk ve Yunus Emre'nin herhangi bir durum için karada hazır bekleme anı, suyun yüzeyinde iki üç kez belirip yeniden suya dalan o adamlar...

Burak, suyun yüzeyine çıktığında ve hemen ardından ağır bir şeyi de beraberinde suyun yüzeyine çıkardığında işte o noktada, kaderin sayfalarının alevler alarak çevrilmeye başladığı, cehennemdeki küflü kapıların gıcırdayarak açıldığı, asıl hikâyenin başladığı yerdeydik.

Ruhundan ayrılmış o beden oradayken ve cehennemden yükselen ağıtları dinlerken o anı bekledim.

Şu soruyu onlara kurduğum anın gelmesini.

Ve o an nihayet geldi.

"Şimdi size bir sorum olacak. Arkadaşınız mı yoksa hayatınız mı?"

11. BÖLÜM

Kaybolan Yara İzleri

♪ *Moto Boy - Jessies Death*

Yağmur, bulutların intiharıydı ve topraktan yükselen o koku, intiharın kokusuydu.

Kartal'ın tenindeki kokuyu buna benzetiyordum.

Bazen bir duygu olur içinde. O an balıksındır ama suyun içinde değilsindir. Karadasındır. Yaşayabilmek için ise boğulmaya ihtiyacın vardır.

Sorduğum sorunun etkisi başta virgüllerle dolu bir cümle gibi hiç bitmeyecek hissi vermişti. Fakat sonunda birilerinin de benimle aynı fikirde olduğunu gördüm. Dışarıya yansıttığım dehşete kapılmış, şoka girmiş görüntünün aksine içimdeki sakinlik çıldırtıcıydı. Sanki dışarıdan değil de içeriden şoktaydım, aslında dışarıdan olması gerekeni yaşıyorken içeriden her şey çoktan alt üst olmaya başlamıştı.

Burak suda ağırlaşmış cansız bedeni yere yatırmıştı. Kar ve toprak birbirine karışıp çamur olmuş, şimdi o çamurun üzerine yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Duygusuzluk içimde fırtına gibi eserken sanki yüzümdekiler en esaslı duygularımmış gibi gözyaşlarına boğularak ruhtan arınmış boş kabuğu izliyordum. İnsanın kabuğu. Bedenimiz buydu.

Şimdi Ceyda yoktu, o gitmişti, geride ona ait bir kabuk kalmıştı ve o kabuk solgundu, daha önce gördüğüm genç kadına benzemiyordu.

Dudakları bembeyazdı, ölümün gerçekliği onun damarlarını soldurmuştu. Onun bu dünyadan ebediyen silindiğini gösteren o ölümün beyazlığını izlerken ağlasam da içimde koca bir boşluk hissediyordum.

Artık çok geç olduğunun herkes farkındaydı. Cenk'in bakışları hızla bana kaydı, yüzü bembeyazdı, dudakları bile kireç gibi bembeyaz kesilmişti. İlk kez cansız bir bedeni bu kadar yakından gördüğünü belli edercesine titrerken, "Ceyda," dedi bilinçsizce. "Nasıl olur?"

Berra'nın çığlıkları yeniden her yana dağıldı. Ogün onu tutarken dolu gözlerle Ceyda'nın yere serilmiş cansız bedenine bakıyor, Emir yumruğunu dudaklarına koymuş, gördüklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. Suphi, tıpkı Emir ve Burak gibi sırılsıklamdı, yaşadığı şokun etkisiyle irice açılmış gözlerindeki dehşeti okuyabiliyordum. Cenk'e sokulup elini Cenk'in omzuna koyduğunda artık ortada koca bir soru işareti vardı.

Şimdi ne olacaktı?

"O ölmüş olamaz," diye fısıldadı İrem güçsüzce. "Lütfen, tekrar kontrol edin." Kelimeleri dağınıktı, sesi titriyordu, iyi olmadığını fark ettiğimde bakışlarımı ondan alamadım.

"Çok geç," dedi Alper, bu ölümden biraz bile etkilenmemiş gibiydi. Profesyonel bakan gözlerini yavaşça kaldırıp, "Onu götürmemiz ve hakkında işlem başlatmamız gerek," diye fısıldadı. "Üzgünüm."

Sanki yaşanan bu olay herkesi sersemletmiş gibi, sanki yerde uzanan arkadaşlarının cansız bedeni değilmiş gibi zamanın içinden kayan kelimelerin seslerle birleştiği anlara tanıklık ettim. "Onu nereye götüreceğiz?" diye soran Suphi'ydi, hemen arkasından Emir, "Sadece birkaç saat önce hayattaydı," diye fısıldadı ve Ogün, "Adam haklı," dedi şaşkınlığını bastırmaya çalışarak.

Berra'yı oradan uzaklaştırma görevi Sibelay ile Neslihan'a verildi, kız sanki küçücük bir bedeni yokmuş gibi çok fazla direndi, karşı koydu, sonunda bayılacak gibi bilincinin dışına çıktığında onu oradan uzaklaştırabildiler.

Hiçbir şey hissetmedim.

Kartal bana sarıldığı için, beni tuttuğu için mi böyleydi? O beni bıraktığı an acı üzerime doğru koşup beni yıkmaya çalışacak mıydı? Sırrüstü düşüp acıya teslim mi olacaktım? Yoksa bundan sonra kim ölürse ölsün, kimin ölümünün faili olursam olayım böyle mi hissedecektim?

İçimde başlayan savaş, düşüncelerime sıçradı ve tekrar yerde cansız bir şekilde uzanan kabuğa baktım. Bu kabuğun içine saklanan canavarın gülümsemesini hayal ettim.

Kardelen'e ilk darbeyi vuran, şu an ayaklarımın ucunda uzanan cesedin kaybolup giden ruhuydu.

"Lavin, az önce söylemek istediğinde haklıydın," dedi Alper düşünceli gözlerle kaybolan ruhun sahibini izlerken. "Yani sorduğun soru konusunda haklısın. Bu işin sonunda hepiniz yargılanacaksınız."

"İşlemler başlatırsa bize ne olacak?" diye sordum korkuyla. Aslında bu sadece bir oyundu, Alper ise farkında olmadan o oyunun temeline dökülen çimento olmuştu. Kartal bana daha sıkı sarıldı. Kartal'a bakmadan ona doğru dönüp, "Hepimizi mi suçlayacaklar?" diye sorarak onun beline sarıldım. Paniği, yaşadıkları acıyı içlerinden sıyırarak acının olduğu yere yerleştirmem gerekiyordu.

Cenk, sanki bu söylediği onu parçalıyormuş gibi, "Hayatımız biter, bizi şüpheli bile görebilirler," dedi, ardından söylediği şey yüzünden kendinden iğreniyormuş gibi şiddetle ağlamaya başladı. Çömeldiği yerde alnını dizlerine koydu ve öyle sarsılarak ağladı ki gözlerimi bir an bile olsun ona çevirmesem de hareketlerini görüyormuşum gibi derinlerde hissettim. "Biteriz." Cenk vicdan azabından ve yaşadığı kayıptan dolayı delice ağlarken, "Ceylin bensiz ne yapar?" diye sordu kendi kendine mırıldanarak.

Ogün, "Bu..." dedi ve kafasını toparlamaya çalışıyor gibi bir süre bekledikten sonra, "Ceyda öldü farkında mısınız?" diye sordu. "Bizi kim sorgulayabilir? Hiçbirimiz kullanıcı değiliz ki. Arkadaşımız öldü bizim."

"Söylemesi kolay birader," dedi Kartal avucunu omzuma bastırıp beni göğsüne iyice yaklaştırarak. "Bu dağ evine bizi neden kapattılar biliyor musun sen? Çünkü İrem'in babasının mekânında o kimyasallar yüzünden biri öldü ve mekânı biri kundakladı. Şimdi bir de bu dağ evine gelmiş biri daha aynı sebepten hayatını kaybediyor. O şeyin etkisindeyken dengesini kuramayıp göle düştüğü bu kadar açık olmasına rağmen hepimizi sorgulayacaklar."

"Kartal haklı," dedi Emir sonunda girdiği şoktan kurtulmaya çalışıyormuş gibi. "Her şeyi bir yana bırakıyorum, uyuşturucu meselesi açılmasa bile bu ölümü şüpheli görme ihtimalleri var."

"İrem'in de, yani olayın patlak verdiği mekânın sahibinin kızının da burada olması bizi harcamaları için yeterli bir sebep olacak," dedi Kartal dehşete düşmüş gibi boğuk bir sesle konuşarak.

"Üzgünüm ama polisi aramamız gerek," dedi Yunus Emre sonunda. "Artık yapacak bir şey yok. Kartal ve Lavin olayı anlatır, onların bir suçu yok, biz de görgü tanığıyız. Kızın kullanıcı olduğunu arkadaşı ağzıyla söyledi zaten." Yunus Emre bize baktı. "Yani bizlik bir durum yok."

"Konumuz bu mu gerçekten?" diye sordu İrem. Ardından söylediklerimizin şüphesi göğüs kafesini zorluyormuş gibi gözyaşları içinde, arkadaşına bir adım bile yaklaşamadan metrelerce uzaktan bakarak, "Bize bir şeyler olacak, bunu anladım," dedi fısıldar gibi. "Ama... Baksanıza, orada öylece yatan Ceyda. Bizim arkadaşımız olan Ceyda."

"Seni de düşünmek zorundayız," dedim birden Kartal'dan uzaklaşarak. İrem bana bakakaldı. Yaşlarla parlayan mavi gözlerine bakarken içim parçalandı, onu gerçekten korumak istediğimi o an fark etsem de bunu kabullenmekten korktum. "Babanın bu durumundan sonra bir de böyle bir şeyin içinde olursan, seni de babanı da parçalarlar." Cenk'in ağlaması şiddetlendi, İrem yaşlarla parlayan gözlerini bir an olsun çekmeden bana bakıyordu. "Diyelim ki hepimiz bir şekilde kurtulduk, peki ya baban ve sen?" diye sordum, içimde kıvılcım gibi parlayan o duygudan nefret ettiğimi hissettim. Acımasız olmak zorundaydım, beni buna mecbur eden onlardı. Haberleri olsun ya da olmasın, bir şekilde benim hayatımın bir yıldız gibi kayışında onların parmak izleri de varmış hissi karnıma can düşüren tekmeler atıyordu.

"Ceyda öldü," diye fısıldadı bana çaresiz gözlerle bakarken.

"Evet, geri dönüşü yok," dediğimde yanaklarımdan sicimle yaşlar akıyordu. "Ama sen işlemediğin bir suçun bedelini sadece burada olduğun için ödeyecek değilsin. Ceyda bir hata yaptı, bu hatanın bir bedeli vardı. Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama onun hatasının bedelini sen ödeyemezsin." Başımı salladım. "Evet, olay burada yaşandığı için belki bizim de başımız belaya girecek ama biz bir şekilde kurtuluruz. Kartal'ın arkadaşlarının tamamı bizi savunur, bunu biliyorsun. Sizi de savunurlar ama olaylar böyle gelişmişken bu savunma ne kadar büyük bir koruma kalkanı yaratabilir ki?" Bağırarak konuşuyordum, sanki içimdeki sessizliği böylelikle bastırabilirmişim gibi geliyordu. İrem beni dehşetle izlerken artık ağlamıyor, kelimele-

rimden aldıklarını içinde büyüterek yeni anlamlara gebe bırakıyordu. "Mahvolduk," diye fısıldadım.

Ogün, vicdan azabından kıvranır gibi başını sallasa da sonunda, "Haklı," diye fısıldadı ve Alper de başıyla bunu onayladı. Kenarda duran paltoyu Ceyda'nın üzerine örtüp yavaşça ayağa kalktığında hepimiz sanki orada bir ateş yanıyormuş da yaklaşırsak yanarmışız gibi Ceyda'nın uzandığı noktadan uzaklaşmıştık.

"Ceyda'nın burada olduğunu kim biliyor?" diye sordu Emir yağan yağmur yanaklarına gözyaşları çizerken. Belki de gerçekten ağlıyordu.

"Kimse," dedi İrem. "Ailesi buluştuğumuzu bile bilmiyor." İrem bana baktı, titreyen vücudunu kollarıyla sararken, "Beni korumak zorunda değilsiniz. Siz bir şekilde sıyrılırsınız," diye fısıldadı.

"Bırak da buna biz karar verelim," dedi Emir sertçe. "Üstelik kurtulmak öyle kolay mı sanıyorsunuz?" Başımla Emir'i onayladım ve o an sorduğum sorunun cevabını almış oldum.

Kurtuluş için ihanet. Seçtikleri yol buydu. Seçtikleri kendileriydi, arkadaşları değildi. Ne yazık onlara, oysa ben arkadaşımı seçmiştim.

Suphi, "Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sordu sanki konuşulanları anlamlandırmak istiyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Orada yatan arkadaşımız. Başımız belaya girmesin diye..."

"Evet," dedi Emir sertçe. Ablasıyla ilgili tüm anıları yeniden doğmuş gibi saldırgan bakıyordu gözleri. "Ne anladıysan o. Bu gecenin defterini burada dürmek zorundayız yoksa hepimizin yoluna çıkacak." İrem tekrar ağlamaya başladı ve Emir gözlerinde kaynayan bir geçmişle karları tekmeleyip ayağa kalktı. "Madem kimse Ceyda'nın bizimle olduğunu bilmiyor, yine bilmeyecek."

Ürkmüş gibi yaparak Kartal'a sığındığım sırada Ogün, "Bu yaptığımız daha büyük bir suç olmaz mı?" diye sordu yavaşça. "Ortaya çıkarsa..."

"Olur da sizin yüzünüzden bu boka batarsam, ortaya çıktığında beni tanımıyorsunuz," dedi Kartal sertçe. "Ailemin karşısına ikinci kez böyle bir şeyin içine düşmüş hâlde çıkamam." Katilin tam şu an bu karmaşanın içinde bizi izlediğini bilmesine rağmen, "Ailemiz bizi doğrudan yurt dışına gönderir," diye yalan söyledi. Muhtemelen katil, asıl amacımız ortaya çıkar da katilin peşine düşemeden enseleniriz diye yine yalana başvurduğumuzu düşünüyordu. Eğer durum gerçekten

kaza olsaydı bile evet, öyle yapardık. Savaşımız bitmeden yakalanmak istemezdik.

Sahra, bir ağaç kenarına oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, yavaşça düşen yağmur damlalarından bir dalın altında korunurken bomboş gözlerle göle bakıyordu. Sonunda, "Bunlara yardım etmek yerine arayın polisi olsun bitsin," dedi. "Bu gece yaşananlara ortak olmak aptallık olur. Sizinkiler bir süre sizi cezalandırır, sonra suçsuz olduğunuzu anlayınca bir şekilde unuturlar."

Her cümlenin sonuna yerleşen nokta, ihanetin doğumunun başladığını gösteriyordu. Korku, acıyı bile bastırabilen tek duyguydu. Biz de onlara bunu yaptık; korkuyu verdik.

Katilin aklını karman çorman ettiğimizin farkındaydım, onun zihniyle oynamaya daha yeni başlamıştık. Ne hissettiği o kadar gölgeliydi ki Sahra'nın kalbindeki sese erişemedim. Yaşadığı nasıl bir şoktu bilmiyordum, sadece alışkın olmadığı bir şeyin ortasında durmuş ayak uydurmak için çırpınıyordu. Kendimi suçlu hissetsem de bunu hemen bastırdım. Bu yola çıkarken herkes her şeyin bilincindeydi. Kimse olacakları öngörmemiş olamazdı.

Emir, "Ceyda hepimizin arkadaşı. Bakın orada yatıyor, bir daha uyanmayacağı bir uykuya daldı. Peki ya bize ne olacak? Berra onun uyuşturucu kullandığını biliyordu, sorgulandığı an tek yanlış bir cümleyle olayı bambaşka yerlere taşıyabilir. Ki Berra korktuğunda saçmalıyor, bunu çok net gördük. Peki ya Ceyda'nın cüzdanındaki o şeyler? Onları nereden temin ettiği öğrenilene kadar hepimizin hayatına sıçılır. Özellikle de İrem'in." İhanet kan gibi ilerliyor, yavaşça aramızda yeni bir rengi doğuruyordu. Dehşet yavaşça geldi, korkuya tutundu ve güçlendi; acı hâlâ oradaydı ama artık korku daha gerçekçiydi.

Bir karar verilmesi gerektiğinin farkındaydılar. O karar, belki bu gece benim birinin ruhunu bedeninden ayırmış olmamdan bile daha karanlık bir karar olacaktı. Ama zorundaydılar. Mecburdular. Bir tanesini bıçağımın ucunda kıvrandırmak için birçoğunun tenine derin kesikler atsam da ben de buna mecburdum. Bu gece herkes ihaneti öğrenecekti.

Sonunda bir karara varılacağı kesindi. Şafak vaktine çok bir şey kalmamıştı. Yağmur anlıktı, hemen dindi ama kar ile toprak karışıp çamu-

ra döndü. Nihayet karanlık bazı kalplerde ilk, bazı kalplerce bininci kez çarptı ve karar verildi.

Ceyda'dan kurtulacaktık.

Issızlığın içinde artık dinen gözyaşlarıyla beraber Ceyda'nın bedeni eski, yün bir battaniyenin içindeki yerini aldı. Artık sahte gözyaşlarıma ihtiyacım yoktu, yüzümde karanlık bir ifadeyle olup biteni saniyesi saniyesine izlediğim sırada dağ evinin kapısının kenarında duruyordum, sırtımı cam duvara yaslamıştım. Berra'nın devamlı olarak itirazla kaplı çığlıkları bile yerini ölüm sessizliğine terk etmişti. Bu sırrı sadece o bildiği için kendisinin de tehlikede olduğunu anlaması çok da uzun sürmemişti. Ogün ile Emir, battaniyeye sarılmış cansız bedeni arabaya taşıdı, tüm bunlar olurken dağ evinin kapısı açıldı ve kireç gibi bir yüzle kapıda beliren Kartal'a doğru baktım. O bir anlığına birbirine dokunan gözlerimiz, ilk kez birbirine benzer duygulardan uzak bir şekilde birbirlerine tutunuyordu.

Ben ona boşlukla, o bana çaresizlikle bakıyordu.

Bana, *"Şimdi ne olacak, Lavin? Şimdi bize ne olacak?"* diye soruyor gibi bakıyor ama dudaklarını asla aralamıyordu.

"Telefon katilin arabasında," dediğimde Kartal irkilerek arkasına, sonra bana baktı. Sessiz olmam için uyarıyor gibi baksa da bakışları öyle çaresizdi ki üzerimde bir hüküm sağlayamadı. "Katilin arabası ise İstanbul'da. Yani o kızın buraya geldiğine dair hiçbir kanıt yok." Cümleme koyduğum noktayla beraber bir adım ileriye gidecektim ki bileğimi tutup beni kendine doğru çekti. Ben ne olduğunu anlamadan beni dağ evinin arkasına doğru sürükledi ve sırtı dağa bakan evin arkasına ulaştığımızda kollarını belime sarıp alnını alnıma bastırarak bir süre bekledi.

"Bundan sonrası bana ait," dedi ve gözlerim kısıldı. "Kızı Bursa'ya yakın bir noktada, o orospu çocuğunun aile mülklerinden birine oldukça yakın bir koruluğa gömdüreceğim. Ama önce o piçin evinden aldıracağım bir şey var." Ne aldıracaktı? Bilmiyordum. O gruptaki herkesin, Ceyda'nın bile Bursa'da bir evi, evi olmasa da arazisi olduğunu biliyordum. O yüzden Bursa seçimine karşı çıkmazlardı, bir şekilde Ceyda'ya yakın olmak zorunda hissedeceklerdi. İrkilerek ona baktım.

"Şimdi eve gir. Berra'yı sakinleştir." Dudaklarını sertçe alnıma bastırıp içinde patlamak üzere olan o volkanın sıcaklığını düşüncelerime

bıraktı. Yıkımın ne kadar yakın olduğunu fark ettim. "Yakında dönerim. Alper ve Yunus Emre sizinle kalacak."

"Ne olursa olsun, girdiğimiz bu yol bizim daldığımız dip bile olsa Kartal, bil, bu hayatta en çok seni seviyorum."

Başını sallarken alnımı tekrar öptü ve konuştu. "Dibe daldık ama seni yüzeye taşıyacağım, yemin ederim. Sana var oluşumdan bu yana âşığım, bil, bu hayatta bir tek senin için yaşıyorum."

20

Arabanın hız göstergesi büyük bir hızla ileriye doğru atılarak yükselmeye başladığında parmaklarımın arasında duran direksiyonu daha sıkı kavradım. Saati ve olduğum konumu düşündüğümde yolun bu kadar boş olması normaldi. Altımdaki kırmızı spor araba aç bir yırtıcı gibi ileriye doğru atılıyor, ben bomboş gözlerle yolu izliyordum. Hemen yanımdaki yolcu koltuğunda İrem oturuyordu, arka koltuktaki Sibelay, Berra ve Neslihan sessizlerdi. Dağ evinden ayrılırken nasıl suskunsak şimdi de öyle suskunduk. Sahra, Yunus ve Alper ile birlikte gitmişti. Kartal'ın spor arabasının anahtarlarını alırken Yunus Emre her ne kadar buna karşı çıksa da beni durduramayacağını anladığında o da sessizliğe ayak uydurmuştu.

Yaşananların arkasında bıraktığı gerçek, sonunda herkesi ele geçirmişti. Şafak sökerken artık biliyorduk, bir ceset vardı, o cesedi ben var etmiştim, onlara ihaneti öğretmiştim ve şimdi onlar da o cesetten kurtulmuşlardı. Kurtuldukları cesedin yakın arkadaşlarından birine ait olması, karanlığın şafağa rağmen artarak her yana kan misali damlamasına neden oluyordu. Şehir sisliydi, merkezine indiğimizde ve büyük bir hızla Bursa yoluna doğru ilerlemeye başladığımızda sis arttı, ardından sağanak yağış başladı.

Silecekler ön cama vuran güçlü yağmuru etrafa sıçratarak geriye doğru atarken önümde uzanan yolu izlemeye devam ettim. Bir süre sonra trafik biraz daha yoğunlaştı ama arabalar birbirine oldukça uzak bir şekilde ilerliyordu. Güçlü yağmuru izlediğim sırada İrem bitmiş bir hâlde, "Geriye sadece hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam etmek mi kaldı?" diye sordu, sesi dalgındı.

Eziyetin yankısı zamana yayılarak ruhumun etrafını mengene gibi sardı. Bir zamanlar küçük bir kız çocuğu olan Lavin, artık bir daha dokunamayacağım kadar un ufak edilmiş o geçmişin içinde bir yabancının salladığı salıncakta oturuyordu. "Keşke bu kadar kolay olsaydı ama değil," dediğimde İrem'in ağlamaktan beyazına kan oturmuş gözleri usulca bana çevrildi. Temkinli bakışlarını profilimde hissettim. "Bundan sonrası hep birbirinize karşı şüpheyle yaklaşmanızla, büyük bir kaosla devam edecek." Bu cümleyi duymayı beklemiyor gibiydi. "Çünkü biriniz bile anormal davranışlar sergilerse bu hepinizin geleceğine mal olur." Cümlelere kendimin gölgesini düşürmediğimi fark etti ama buna yorum yapmadı. Silecekler bir defa daha bir örümceğin kollarını anımsatırcasına ön camın yüzeyinde kaydı.

Berra, "Ceyda'nın ölmesi sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye sorduğunda bu sakinliğin sebebinin Alper'in verdiği sakinleştiriciden mi yoksa içine düştüğümüz durumu var eden o koca okyanusta çırpınmaktan vazgeçmesinden mi kaynaklı olduğunu anlayamadım. Gözleri İrem'e döndü. "Senin için hiçbir şey ifade etmediğimizi zaten biliyorum ama en azından ediyormuş gibi yap."

"Tek acıyı sen çekersin değil mi?" İrem bu soruyu arkasına bakmadan, önündeki yolu takip ederek sormuştu Berra'ya. "Aramızda sadece sen hassassın, en iyi kalpli sensin, bizi en çok düşünen, her birimizi en çok seven sensin, değil mi?" Berra bu sorulara bomboş, ruhsuz gözlerle bakarak cevap verdi ama İrem ona bakmadığı için verilen bu cevabı göremedi. İç çekip, "Berra," diye devam etti sözlerine. "Her zaman kırılgan olanı oynadın çünkü üç kişilik bir kız grubu varsa biri sessiz, biri kırılgan biri de kötü olur. Ben bu grubun kötü kızıydım, Ceyda sessiz kızıydı, sen kırılgan. Ceyda'nın çıkardığı gürültüye bakılacak olursa o çok da sessiz değildi ve ben bu gece bir şeyi fark ettim. Sen de sandığım o kırılgan kız değilsin." Sibelay'ın gözlerinin dikiz aynasından bana dokunduğunu hissettim, bakışlarına karşılık verdim. İrem susmadı. "Sibelay haklıydı. Bir noktada sen hep Emir'in dikkatini üzerine çekmeye çalıştın. Bunu o kadar profesyonel bir masumiyetin ardına gizlenerek yapıyordun ki takdir etmem gerek, benim gibi bir sürtük bile bunu fark etmedi."

Berra sadece, "Saçmalıyorsun," dedi ruhsuzca. "Bunlar konuşulması gerekenler değil."

"Evet, bu gece arkadaşımız öldü. Neden biliyor musun? Sen gelip bana onun böyle şeyler kullandığını söylemediğin için. Sen o masum güzel kalbine rağmen benimle beraber Gökçe'nin karşısına geçip onu küçümsedin. Ceyda aynı haltı yerken Gökçe'nin gözlerine bakarak onu aşağıladı. Söylesene Berra, şimdi Ceyda sessiz, sen masum, sadece ben mi kötüyüm?" Haklılığı içimin burkulmasına neden oldu. "Ne sen masumsun ne de Ceyda sessizdi. Üçümüz de kötüydük."

"Beni kendinle bir tutamazsın," dedi Berra. "Ben sen değilim. Benim en yakın arkadaşım öldü."

"İşte böyle, konuş benimle," diye fısıldadı İrem yolu izlemeye devam ederken. "Aslında her zaman sadece ikinizin olduğunu, beni dışladığınızı, Emir ile çok yakın olduğum için bana mecbur olduğunu anlat. Ben hiçbir zaman sizin en yakın arkadaşınız olamadım. Sinek ikili olabilir, sinek üçlü olmaz, haklısın." İrem'in söyledikleri arabanın içine dağıldıkça ortamdaki sessizlik kalp atışlarımla bölünüyordu. "Ama anlayamıyorum. Sen, Emir için benimle çok yakınsan, Ceyda neden yakındı? Acaba çevremde kaliteli mal getiren bir torbacı var da ben mi bilmiyorum?" Sinirleri bozulmuş gibi gülümserken buz mavisi gözlerinden iki iri gözyaşının hızla yanağından süzüldüğünü gördüm. Arka arkaya akmıştı yaşlar. "Berra, artık sadece masum değil, grubun sessizi de sen olmak zorundasın."

"Arkadaşımı gömmeye götürdüğünüz konusunda susmam gerekiyor, değil mi?" Berra, İrem'in söylediği her şeyi sindirebilmiş gibi sadece bu soruyu sormuştu. "Ceyda'yı aramaya başlayacaklar."

"Ailesine onun uyuşturucu konusunda sırdaşı olduğunu açıklarsın," dedi İrem acımasızca ama hâlâ ağlıyordu. Bu kadar acımasız konuşurken neden ağlıyordu? Göz ucuyla ona baktım, ona baktığımı fark etmiş gibi narin parmaklarıyla hızlıca gözyaşlarını sildi. "Berra, ağzını açacak olursan bu gece ortaklıktan kodesi boylarsın."

"Ağzımı açmayacağım," dedi Berra bir anda soğukkanlılıkla. "Arkadaşımı nasıl gömdüğümüzü unutacağım."

"Güzel. Ne yapman gerektiğini anlamışsın. Kırılgan ve sessiz kız Berra." İrem gülümsedi, gözlerinden yeniden yaşlar süzüldü. "Keşke hiçbir zaman dostum olduğunuza inanmasaydım. Keşke beni hiç sevmediğini bilmeme rağmen Ceyda'yı kaybettiğim için kalbimi de kaybetmişim gibi hissetmek zorunda kalmasaydım."

"Ceyda'yı sevdiğin için Ceyda'yı mı suçluyorsun şimdi de?" Berra bu soruyu sanki kendisi değil, bir başkası gibi sormuştu. O an onun Ceyda'yı da İrem'i de değil, sadece Emir'i önemsediğini keşfettim. Emir'e öyle odaklanmıştı ki Ceyda'nın kendini zehirlemesini bile önemsememiş, İrem'in kötü bir kız olduğuna kendi kendini inandırmasına masumiyet denen derinin altına saklanarak izlemişti.

İrem sessiz kaldı ama Berra susmadı. "Ceyda'nın seni benim kadar önemsemediğini bilmek canını sıkıyordur, eminim. Ama düşün bir bakalım İrem, belki de kimse sende önemsenecek hiçbir şey göremiyordur. Önemsenecek biri değilsindir belki de sen."

"O sesini kıs, soluk borunu çıkarıp eline veririm senin," dedim sakince. İrem duraksadı, Berra'nın da duraksadığını hissettim. "İrem ile konuşurken bir kez daha o tarz bir tonlama kullanırsan, seni kendi ellerimle polisin kapısına bırakır, uyuşturucuyu Ceyda'ya senin bulduğunu anlatırım. Ve yemin ederim, bu bir yalan olsa da bana destek çıkacak bir ton insan tanıyorum." Omzumun üzerinden arkaya baktığımda kireç gibi yüzünü gördüm. "Anladın mı masum kız?"

Sibelay, Berra'ya döndü. "Asla yanılmam," diye fısıldadı onu süzerek. "Ama bence Emir bu gece masumiyet arkasına saklanan bencil bir tek hücreli olduğunu anladı."

Berra, "Üzerime böyle gelmeyin," diye fısıldadı kaşlarını çatarak. "En yakın arkadaşı ölen siz değilsiniz!"

Neredeyse gülecektim.

"Üzerine öyle bir gelirim ki nerede ne konuşman gerektiğini öğrenmek zorunda kalırsın." Sibelay gözlerini kısarak Berra'ya baktı. "O kadar insanın kaderi senin dudaklarından çıkacak bir sikik masum kelime dizisine bakacak olursa, o dilini koparıp avucunun içine bırakırım."

Berra bir şeyler söylemek yerine sustu ya da kendini susmak zorunda hissetti, bilmiyordum.

Araba daha da hızlandı. Bir kamyoneti geride bırakıp koca bir yük tırının birkaç santim ilerisinden geçtim. Bir süre sonra yeni bir dağ yolunda, zamandan uzaklaştığımı hissetsem de hâlâ zamanın kollarındaydım. Artık hissettiğim sadece hafifçe indirdiğim camdan usulca dalarak saçlarımı dağıtan rüzgâr ve içeri girip tenime tutunan yağmur damlalarıydı. Diğer her hissi içimde bir mezar kazıp içine sokmuş ve üzerini toprakla kapatmış gibiydim. Soğuk hepimizi ayıltmıştı.

Sonunda arabayı gördüm. Büyük bir cip çiseleyen yağmurun altında duruyordu. Bir süre sonra o boğulmuş mavi rengin içinde bir hareketlilik gördüm. Biri yağmura rağmen arabanın kaputuna yaslanmış sigara içiyordu, bu kişi Kartal'dı. Hemen önünde Yunus Emre vardı, Yunus Emre'nin oraya benden önce varmış olmasına şaşırmadım, bu yolları benden iyi bildiği kesindi. Bir zamanlar bu yollar onu sevdiği kadına götüren yollardı.

Berra, "Buraya mı gömdüler?" diye sorunca gözlerimi kısarak, "Hayır, sence gömdükleri yerde durmaya devam ederler mi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

Ogün ile Emir yolun kenarına oturmuş yeri izliyorlardı, Burak ile Alper karşı karşıyaydı, Burak kollarını Sahra'nın küçük bedenine sarmıştı. Sahra'nın ruhsuz bakışlarını arabanın içindeyken bile görebildim. Cenk arabanın içinde olmalıydı, açık duran araba kapısının alt kısmından bacaklarını görebiliyordum, Suphi ise hemen önünde durmuş telefonla konuşuyordu. Hepsi ıslanıyordu ama hiçbirinin umurunda değildi.

Arabanın onlara doğru yaklaştığını ilk fark eden Yunus Emre oldu, ardından Kartal'ın da bakışları omzunun üzerinden yavaşça bana çevrildi. Arabayı durdurmamla hızla içinden çıkmam bir oldu. Bedenimdeki ağrıyla kasıldım, yürürken yüzümü buruşturdum ama durmadım. Hızla Kartal'a yöneldim, neredeyse ona sarılacakken kendimi durdurup, "Bitti mi?" diye sordum soluk soluğa. Saçlarıma tutunan yağmur damlaları ne kadar az gibi görünüyor olsalar da ince fakat sık yağdıkları için saçlarımı anında sırılsıklam etmişti.

"Bitti," dedi, gözleri gözlerime tutundu. Bir rahatlama gördüm o gözlerde, suçluluğa rağmen durdurulamayan bir rahatlama. "Şimdi hepimiz ayrılıyoruz. Biz dağ evine dönüp ortalığı temizleyeceğiz." Sesine bulaşan soğukkanlılık Cenk'i dehşete düşürdü, bize doğru bakarken gözleri kan çanağıydı, sarı saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarayıp öksürdü ve başını önüne eğip ağlamaya devam etti. Hissettiği suçluluk duygusunu, bir arkadaşını gömmüş olduğu gerçeğini sindiremiyor gibiydi. Diğerleri ise daha sakindi, sanki yaşanan her şey bir kâbustu da birazdan uyanacaklarmış gibi.

"Buradan ayrılıyoruz," dedi Yunus Emre, Kartal'ı onaylayarak. "Farklı arabalarla farklı noktalara dağılmamız daha iyi olur."

"Bir süre sonra Ceyda'nın ailesi onu aramaya başlar," dedi Berra, tekrar ağlasa da artık kimseden ilgi görmüyordu.

"Bunu asla aşamayacağız," dedi Cenk kısık bir sesle. "Hayatımızın hiçbir anında bu gece yaşanmamış gibi davranamayacağız."

"Ama mecburuz," dediğimde bana baktı ama ona bakmadım, daha fazla ağlayan surat görmek istemiyordum. "Daha da karanlığa gömülmek istemiyorsanız, bu loşlukta yaşamaya alışmak zorundasınız." Kartal'ın gözlerinin içine baktım. "Biz de gidelim. Olur da dağ evine gidip bizi göremezlerse, bir de üstüne evi o hâlde bulurlarsa bizimkilere hiçbir şey açıklayamayız."

Kartal bir süre sussa da sonunda bana hak vermiş gibi başını sallayarak onlara baktı. Bu kalabalık dağılmadan önce herkesin birbirine son defa baktığı andı.

Arabaya doğru yürüdüğümüz sırada yağmurun altında beni izleyen İrem'e baktım, yorgun görünüyordu. Mavi gözleri bir süre bende kaldı, daha sonra bana genişçe gülümsedi. Yaşanan her şeye rağmen bana bu kadar parlak gülümsüyor olması kalbimi acıttığında ona yavaşça başımı sallayarak tebessüm ettim ve bu karanlıktan arınamayacağımı, daha da karanlığa batacağımı bile bile arabaya binip emniyet kemerimi bağladım. Emniyet kemerimi bağladığım sırada aracın içindeki uyarı dolu sinyal sustu, Kartal aracı çalıştırdığında ön camdan dışarıyı, yavaşça dağılmaya başlayan kalabalığı izliyordum.

Kartal aracı önce geriye doğru sürdü, sonra sert bir şekilde döndürdü, dar ve karın eriyerek yerini yağmura bıraktığı o dağ yolunda hızla ilerlemeye başladık. İlk beş dakika bu yol geride kalana, zaman yeni bir mekânın içinde nefes almamız için üzerimizi örtene dek konuşmadık. O beş dakika bana bir asır gibi gelmişti.

Onun benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum. İçinde bir parçasının bana ait düşünceler yüzünden paramparça olduğunu biliyordum ama hikâyeyi soktuğum yol artık daha başkaydı ve bu yolun sonunda ne gördüğünü merak ediyordum. Ben bu yolun sonunda sadece büyüyen bir karanlık görüyordum ve bu karanlığın annesi bendim.

Sonunda, "Ne olur ne olmaz diye pasaportlar hazırlanmalı," dedi metalik kan tadı veren bir sesle.

"O herifin evinden ne aldınız?"

"Bir halı."

"Ne?"

"Cesedi bir halıya sardık," dediğinde, "Eğer bulunursa, o halının içinde bulunmasını istedin," dedim sessizce.

"Evet çünkü fark etmedi ama seçtiğim halı özel bir halıydı," demekle yetindi, ona neyi planladığını sormadım.

"Beni korumak için daha ne kadar ileri giderdin?" diye sordum.

"Durmak bilmezdim," dedi açıkça. "Tek bir an bile duracağım bir sınır olmazdı. Seni korumak için yapamayacağım hiçbir şey yok, bunu hâlâ anlamadın mı?"

Direksiyonu çevirirken bana baktı, bakışlarımız aynı buzun üzerinde birbirine kayıp sertçe çarpıştığında o çarpışma gerçekte var olmamasına rağmen acısını kemiklerimde hissettim.

O da bunu hissetmiş olacak ki, "Seni koruyamamaktansa ölmeyi yeğlerim," dedi. "Seni koruyamayacaksam bir anlamım, bir sebebim olmaz. Seni koruyabilmek için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyorsun, bu demek oluyor ki bir noktada durabileceğimi düşünüyorsun. Düşünme. Çünkü konu sensen, ben durmam."

"Ben de senin için durmazdım," diye onayladım. "Ama bir noktada Kartal, durmayı bilmen gerekiyor. Çünkü bu yola çıktığında ne yaşanırsa yaşansın tek bir şey için savaşacaktın. Bana birkaç gün önce söylediklerini hatırla. Şimdi bu savaşın yönünü değiştirmek düşüncesinde değilim. Sadece kendi yöntemlerimle ben de savaşa dahil oldum."

"Bu senin yöntemin değil," diye kestirip attı, neyden bahsettiğini fark edince susup yola doğru baktım.

Doğrudan boğmamıştım onu, o soğuk suya düşürmüş, çıkmak için çırpındığı sırada eline basıp tekme atmıştım. Daha sonra soğuk tüm vücuduna bir şok dalgası olup çarparken hareketsizleşme ânını izlemiş, battığı anları hafızama kazımıştım. Görüntüler birden sağdan ve soldan olmak üzere hızla üzerime çullanınca tırnaklarımı altıma hızla geçirdiğim tayta sapladım. Onun yüzümde son anlarında gördüğü o gülümsemenin içinde bir iyilik olmadığını son kez çarpan kalbinin derinliklerinde hissetmiş olmalıydı.

Kartal, "Kendine bunu yapmana izin vermemeliydim," dedi sert bir sesle.

"Bana bunu yapanın sen olduğunu düşünmen saçma," dediğimde bana baktığını hissettim ama ben ona bakamadım, gözlerinde görecekle-rimden korktum belki de, bilmiyordum. "Kendini nasıl biri olarak görü-yorsun hiçbir fikrim yok ama sen olduğunu sandığın kişi değilsin, Alaşan."

Cevabı koca bir sessizlik oldu.

Sessizliği, her şeyden öte benden gizlediği ve önüne bir duvar örerek kaybolduğuna inandırmaya çalıştığı korkusu, daha da acısı kendini bu denli suçlaması beni çileden çıkarıyordu. Kartal bağırıp çağırsa, kor-kusunu haykırsa, bana kızsa belki biraz rahatlayacaktım, o da rahat-layacaktı ama yapmıyordu. Bir kalkan olup önümde duruyor, sanki kanatlarında binlerce açık yara yokmuş, o yaralardan kan sızmıyormuş gibi beni kanatlarının arasına alarak korumaya çalışıyordu. Ve ben o kanatların arasında durup üzerimize yağan ateşlerin dinmesini bekle-mekten bıkmıştım. O kanatların paramparça olmasından bıkmıştım.

Bir gün her şeyin suçlusu kendisi olduğunu sandığı için beni bıra-kıp gitmesinden korkuyordum.

Beni bırakır mıydı?

Kendini suçladığı, beni bu karanlığa hapsettiğine inandığı için bir gün beni arkasında bırakıp bana asla var olmayacak bir gelecek vadetti-ğini sanarak yok olup gider miydi?

Bu düşünce birden boğuluyormuşum gibi hissettirdi. Sesini du-yuyordum, bana sesleniyordu ama boğulmaya devam ederken sadece avuç içlerimdeki çizgileri izleyebildim. Her şey birbirinin üzerinde kur-ban ediliyordu. Kanı görüyordum, kelimelerin etrafından akıp yerde bir birikinti yaratan o kanı. Yükseliyordu.

Sonra da o kanın içinde boğuluyordum.

Bana dokunup olduğum yerde sıçramama neden olana kadar bo-ğulmaya devam ettim ve dokunduğu an, kan dolu okyanus beni yukarı itti. Dehşetle ona baktım. "Ne oluyor?" diye sordu karman çorman gözlerle bana bakarak. "Ağrın mı şiddetlendi? İyi misin?"

"Hiç konuşmuyorsun."

"Ne?"

"Lanet çeneni hareket ettirip ne zaman konuşacaksın?"

Kartal'ın altın kahve gözleri parladı ama sessizlik devam etti. Gi-decek miydi? Gidebilir miydi? Beni korumanın bir sınırı olmadığını söylemişti. Beni korumak için gider miydi?

"Kendini mi suçluyorsun hâlâ?" diye sordum. Kartal çok kısa bir an için sınırına girdiğimiz dağ yoluna, sonra da bana baktı. Ben bu bakışı tanıyordum. "Kendini suçluyorsun."

"Aksinin mümkün olmadığını biliyorum."

"Sen ne biliyorsun?" Ufukta bir nokta gibi görünen dağ evine doğru baktım. "Hâlâ kendini suçlamaktan başka yapabildiğin bir şey olmalı. Mesela konuşmak."

"Ne söyleyeyim, Lavin?"

"Birini öldürdüm," dedim birden ona doğru dönerek. "Ama bunu kendi isteğimle yaptım, kendim olarak yaptım!" Öyle şiddetli bağırdım ki boynumdaki damarların derimin altında kıvranan yılanlar gibi kabararak tenimi gerdiğini hissettim. Gözleri boynumda ilerleyen yılanlara kaydı, ardından gözlerime çıktı ve dişlerini sıkarak yüzüme baktı.

"Sakın bir daha böyle bir şey söyleme."

"Tekrar etmemi ister misin?" diye sordum. "Birini öldürdüm. Kendi isteğimle. Senin ya da bir başkasının dayatmasıyla değil. Kendi hislerimle istedim." Duydukları kaldıramayacağı kadar ağır şeylermiş gibi birden sertçe frene bastı ve çamurlaşan karların içinde çığlık sesine benzer bir inleme çıkaran araba nihayet durdu.

"Sus!" diye bağırmasıyla birden direksiyona sertçe vurması bir oldu. "Sus, sus!" Direksiyona arka arkaya vuruyor, bunu yaparken dişlerini öyle bir sıkıyordu ki kemik cehennemi olan yüzündeki deri parçalanacak gibi geriliyordu. O direksiyona vurdukça irkilerek gözlerimi yumup geri açtım ama bedenim irkilmedi, sadece öylece durdum. "Şu cümleyi kurma, sus, anlamıyor musun? Sus."

"Bu kadar kolaydı," diye fısıldadığımda bana baktı. Nefes nefeseydi. "Sadece tepki ver istedim. Gerçi verdiğin tepki de gerçek tepkin değildi. Beklediğim tepki değildi." Aldığı nefeslerin arasından bana uzun uzun baktı ama bunun üzerine hiç konuşmadık. Yavaşça arabanın kapısını açtım ve soğuğu içeri davet ettim.

"Nereye?"

"Eve." Yavaşça arabadan indim, cevap vermesine izin bile vermeden kapıyı sertçe kapattım ve şiddetlenen ağrıma rağmen karlara batıp çıkarak dağ evine doğru ilerlemeye başladım.

Arabadan indiğini kapının sertçe kapandığını duyunca anladım ama dönüp arkama bakmadım. Hırkamın büyük cebine koyduğum

anahtarı avucumun içine alıp yumruğumun içinde sıkarak eve doğru daha kararlı adımlarla yürüdüm. Dönüp omzumun üzerinden baksam o dağların arasında uzanan gölü görecektim ama dönüp bakmadım. Arkamdaydı ve ben o göle doğru kısaca baksam bile bundan da kendini sorumlu tutacaktı. İlk zamanlar ne kadar sert bir kabuksa, şimdi daha da sert bir kabuktu; üstelik daha da acısı, o kabuğun arkasından beni sevmeye çalışıyordu.

Eve girmemle kapatmak üzere olduğum kapıya ayağını koyup kapıyı kapatmama engel olması bir oldu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu sertçe, çatık kaşlarının altındaki altın kahve gözlerine öfkeyle baktığımda buna şaşırdı ama yüzündeki sertlik kaybolmadı.

"Seni konuşturmaya çalışıyorum," dedim, öfkem sesimden okunuyor olacak ki afalladı.

"Ama söylediğim şeyler de seni kızdırıyor," dedi, sesi kızgın gibi çıksa da kurduğu cümlenin masumluğu duraksamama neden oldu.

"Çünkü kendini suçlayıp duruyorsun!" diye bağırdım. "Sen birini öldürdüğünde ben de kendimi suçlamıştım çünkü bunu benim yüzümden, sırf ben katil olmayayım diye yapmıştın. Bense bunu senin için değil, Kardelen için yaptım! Onun için yaptım ve bir gram da suçluluk hissetmiyorum. Sen de hissedemezsin!"

Cümlelerim onu anlık da olsa duraksatsa da yüzündeki öfke silinmedi. "Suçluyum!" Yüzüme doğru bağırınca dişlerimi sıkarak ona baktım. "Kabul etmek istemiyor olabilirsin ama şımarık bir çocuk gibi karşıma geçip kendini suçlu hissetme, dün gece birini öldürdüm ama istediğim için yaptım diyemezsin ya diyemezsin!" Üzerime doğru bir adım atıp gözlerime ciddiyetle baktı.

"Şımarık bir çocuk gibi öyle mi?" Başımı yana yatırıp, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. "Yani beni itip kendi kabuğuna çekilerek kendini suçlamak dışında diyorum. Bu işe beraber girdik."

"Evet, beraber girmiştik. Ama o zamanlar şu an olduğu gibi değildi."

"Şu an olan neymiş?"

"Şu an ikimiz olduk, sen ve ben değil, bilmem farkında mısın ama her seçimim senin hayatında da büyük değişikliklere yol açıyor."

Derin nefesler alarak hole doğru yürüdüm. İçimde sıkışan o duygu kütlesinin daha ne kadar ağırlaşacağını merak ediyordum. Daha ne kadar canım yanacaktı ama yanmıyormuş gibi davranacaktım? Daha

ne kadar her şey yolundaymış gibi yapıp aslında kendi sonuma ilerlediğimi, yavaşça tükendiğimi, iyi olmadığımı saklamayı bırakacaktım? O gün hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyordum. Ömür boyu bir hamal gibi tüm bu yükleri tek başıma yaşayacak, bir gün öldüğümde huzura kavuşur muyum bilinmez ama tüm sesleri susturmayı başaracaktım.

"Susman bir şeyleri değiştirmeyecek. Kendini suçlaman da öyle," dedim kupkuru bir sesle. "Kartal, benim için kendini tutmandan, asıl hissettiklerini gizlemenden, kendinden bir şeyler vermenden nefret ediyorum. Neden bağırıp çağırmıyorsun? Hata yaptığımı söylemiyorsun? Neden bu işe duygularımı kattığımı, Ceyda'ya bunu yapmamam gerektiğini, onun da hesabının kesileceğini ama zamanının bu olmadığını söylemiyorsun?"

"Bu umurumda değil ki," dedi dişlerinin arasından. "Hikâyenin yolunun değişmesi gerekmiştir, değiştirmişsindir. Bu hikâyeyi tek başıma yazmıyorum. Benim zoruma giden..."

"Zoruna giden?" diye sordum ona doğru dönerek. "Söylesene, ne zoruna giden?"

"Sen bir canavar olmayacaksın," dedi başını iki yana sallayıp buna karşı çıktığını alenen gösterirken. "Gerekirse hepsini harcarım. Suçsuzu, masumu, bunlar benim umurumda değil. Tek sen önemlisin. Senin için en masum olanı da kendimi de harcarım. Her şeyi harcarım. Duyuyor musun?"

Üzerime doğru bir adım daha atınca gözlerimi yüzüne diktim ama kıpırdamadım, bekledim, gelmesini ve ne kadar acı kelime varsa hepsini dökmesini bekledim.

"Neden susuyorum biliyor musun? Bugün neden bu kadar sessizim biliyor musun?"

İlk kez sesi bu kadar gürdü; herhangi bir şeye değil, bana karşı.

Bir adım daha atmasıyla duvarla arasında kaldım ve çenemi dikip ona baktım.

"Çünkü korkuyorum!" Gözlerimin yaşadığım irkilme sonucu kapanıp açılmasıyla görüntüsü anlık olarak bulandı, tekrar gözlerine baktığımda orada saf, karanlık bir gerçek kafasını uzatmış bana bakıyordu. "Lavin, sen benim nasıl korktuğumu bilmiyorsun. Çünkü sana hiç göstermedim. Beni hiç korkarken görmedin. Ama bu kez öyle çok korkuyorum ki."

"Şimdi anladın mı?" diye sordum yüzü bana son derece yakınken, bir an sorduğum soruyla afalladı. Gözlerini gözlerimden çekmedi, sadece bir cevap bekliyor gibi bana baktı. "Kelle koltukta yaşamanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyordun, peki hiç sevdiğin bir insan için aynısını düşündün mü? Hiç kendi başını değil de onun başını kolunun altında taşıyormuşsun gibi hissettin mi? Ben hissediyordum."

Dudaklarımız birbirine yakındı. Konuşurken bıraktığım her nefes dudaklarına çarpıyordu. Göz bebeklerinin bir büyüyüp bir küçüldüğü o anları izledim, söylediklerim ona ne hissettiriyordu?

"Bak ben-"

Sesini yine ikiye bölüp, "Gözümün önünde suça batışını izlerken sana destek olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu," dedim sertçe. "Senin şu an hissettiğin korkuyu ben uyandığım her sabah, uykuya dalmadan gözlerimi boşluğa çevirdiğim her gece hissettim. Senin kadar mükemmel plan yapmadığımı düşünüyor olabilirsin ama yapıyorum. Şimdi kendi hür irademle yaptığım bir şeyin suçunu omuzlarına alma. O omuzlarda bir masum taşıyorsun zaten. Daha Gökçe'yi atlatamadın, bir de bunu omuzlamaya sakın kalkma." Gözlerinin içine baktım. "O kadın sadece senin kız kardeşini değil, benim kız kardeşimi de almadan önce ona gülümsedi. Gülümsemenin iyilik olduğuna inanan bir kıza gülümsedi o!"

Geçmişi göremezdim ama yaşananları görecek kadar tanıyordum Kardelen'i.

"Mükemmel bir plan yap ya da yapma!" diye bağırdı acıyla. "O plan hatalarla da dolu olsa bunu düzeltirdim. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım. Onu koruyamadım ama seni koruyacağım."

"Beni korumak istiyorsan, kendini de korumak zorundasın. Arkanda kalan olmayacağım, Kartal. Yanında yürüyen olacağım. Arkana saklanan olmayacağım, seni arkama saklamaya da çalışmayacağım. El ele çarpışacağız her şeyle. Beni küçük bir kız çocuğuymuşum gibi arka plana atma. Yaparsan durmam, yaparsan önüne geçerim, yaparsan seni geçerim."

"Bunu yaptığın için bir canavar olduğunu düşünmüyorum," diye çözüldü birden, ona bakakaldım. "Kim ne derse desin, korkuyorum çünkü sen varsın, ucunda sen duruyorsun ama bir yandan da doğru kadına âşık olduğumu anlıyorum. Çünkü bazen adaleti adaletsizlikle

ne kadar her şey yolundaymış gibi yapıp aslında kendi sonuma ilerlediğimi, yavaşça tükendiğimi, iyi olmadığımı saklamayı bırakacaktım? O gün hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyordum. Ömür boyu bir hamal gibi tüm bu yükleri tek başıma yaşayacak, bir gün öldüğümde huzura kavuşur muyum bilinmez ama tüm sesleri susturmayı başaracaktım.

"Susman bir şeyleri değiştirmeyecek. Kendini suçlaman da öyle," dedim kupkuru bir sesle. "Kartal, benim için kendini tutmandan, asıl hissettiklerini gizlemenden, kendinden bir şeyler vermenden nefret ediyorum. Neden bağırıp çağırmıyorsun? Hata yaptığımı söylemiyorsun? Neden bu işe duygularımı kattığımı, Ceyda'ya bunu yapmamam gerektiğini, onun da hesabının kesileceğini ama zamanının bu olmadığını söylemiyorsun?"

"Bu umurumda değil ki," dedi dişlerinin arasından. "Hikâyenin yolunun değişmesi gerekmiştir, değiştirmişsindir. Bu hikâyeyi tek başıma yazmıyorum. Benim zoruma giden..."

"Zoruna giden?" diye sordum ona doğru dönerek. "Söylesene, ne zoruna giden?"

"Sen bir canavar olmayacaksın," dedi başını iki yana sallayıp buna karşı çıktığını alenen gösterirken. "Gerekirse hepsini harcarım. Suçsuzu, masumu, bunlar benim umurumda değil. Tek sen önemlisin. Senin için en masum olanı da kendimi de harcarım. Her şeyi harcarım. Duyuyor musun?"

Üzerime doğru bir adım daha atınca gözlerimi yüzüne diktim ama kıpırdamadım, bekledim, gelmesini ve ne kadar acı kelime varsa hepsini dökmesini bekledim.

"Neden susuyorum biliyor musun? Bugün neden bu kadar sessizim biliyor musun?"

İlk kez sesi bu kadar gürdü; herhangi bir şeye değil, bana karşı.

Bir adım daha atmasıyla duvarla arasında kaldım ve çenemi dikip ona baktım.

"Çünkü korkuyorum!" Gözlerimin yaşadığım irkilme sonucu kapanıp açılmasıyla görüntüsü anlık olarak bulandı, tekrar gözlerine baktığımda orada saf, karanlık bir gerçek kafasını uzatmış bana bakıyordu. "Lavin, sen benim nasıl korktuğumu bilmiyorsun. Çünkü sana hiç göstermedim. Beni hiç korkarken görmedin. Ama bu kez öyle çok korkuyorum ki."

"Şimdi anladın mı?" diye sordum yüzü bana son derece yakınken, bir an sorduğum soruyla afalladı. Gözlerini gözlerimden çekmedi, sadece bir cevap bekliyor gibi bana baktı. "Kelle koltukta yaşamanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyordun, peki hiç sevdiğin bir insan için aynısını düşündün mü? Hiç kendi başını değil de onun başını kolunun altında taşıyormuşsun gibi hissettin mi? Ben hissediyordum."

Dudaklarımız birbirine yakındı. Konuşurken bıraktığım her nefes dudaklarına çarpıyordu. Göz bebeklerinin bir büyüyüp bir küçüldüğü o anları izledim, söylediklerim ona ne hissettiriyordu?

"Bak ben-"

Sesini yine ikiye bölüp, "Gözümün önünde suça batışını izlerken sana destek olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu," dedim sertçe. "Senin şu an hissettiğin korkuyu ben uyandığım her sabah, uykuya dalmadan gözlerimi boşluğa çevirdiğim her gece hissettim. Senin kadar mükemmel plan yapmadığımı düşünüyor olabilirsin ama yapıyorum. Şimdi kendi hür irademle yaptığım bir şeyin suçunu omuzlarına alma. O omuzlarda bir masum taşıyorsun zaten. Daha Gökçe'yi atlatamadın, bir de bunu omuzlamaya sakın kalkma." Gözlerinin içine baktım. "O kadın sadece senin kız kardeşini değil, benim kız kardeşimi de almadan önce ona gülümsedi. Gülümsemenin iyilik olduğuna inanan bir kıza gülümsedi o!"

Geçmişi göremezdim ama yaşananları görecek kadar tanıyordum Kardelen'i.

"Mükemmel bir plan yap ya da yapma!" diye bağırdı acıyla. "O plan hatalarla da dolu olsa bunu düzeltirdim. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım. Onu koruyamadım ama seni koruyacağım."

"Beni korumak istiyorsan, kendini de korumak zorundasın. Arkanda kalan olmayacağım, Kartal. Yanında yürüyen olacağım. Arkana saklanan olmayacağım, seni arkama saklamaya da çalışmayacağım. El ele çarpışacağız her şeyle. Beni küçük bir kız çocuğuymuşum gibi arka plana atma. Yaparsan durmam, yaparsan önüne geçerim, yaparsan seni geçerim."

"Bunu yaptığın için bir canavar olduğunu düşünmüyorum," diye çözüldü birden, ona bakakaldım. "Kim ne derse desin, korkuyorum çünkü sen varsın, ucunda sen duruyorsun ama bir yandan da doğru kadına âşık olduğumu anlıyorum. Çünkü bazen adaleti adaletsizlikle

sağlarsın. Sadece bir gün aynaya baktığında bir canavarla karşılaşmanı istemiyorum." Başını sallayarak biraz daha yaklaştı, alnını alnıma bastırdı. "Sen bir canavar değilsin güzel bebeğim ama bir gün tıpkı benim gibi aynaya bakmaktan korkacak hâle gelmenden, yansımanda bir canavarı görmenden korkuyorum."

"Bir gün o canavarı görürsem ne yaparsın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama benim için hiçbir zaman bir canavar olmayacaksın."

"Beni korumak için ne kadar ileri gidersin dediğimde sınırın olmadığını söyledin. Ne demekti bu?"

"Sınırım yok."

"Ne demek işte bu?"

"Her şeyi yaparım."

Alnımı alnına biraz daha bastırıp, "Beni korumak için benden gidermisin?" diye sordum. Bu soru dudaklarımdan koca bir hayal kırıklığı, korku, beni paramparça eden binlerce his olarak döküldüğünde Kartal'ın irkildiğini hissettim. Alnını alnımdan çektiği an kafamı kaldırıp ona baktım. "Bir gün beni bırakıp gidecek misin?"

"Sen bundan mı korkuyordun?"

Bazı kalpler hep acı çeker, bazılarıysa son defa atana dek ümit ederdi. Bana bakışında ümit vardı, oysa ben onun kalbinde kimseye söylemediği bir acı olduğunu biliyordum. Ümit de mi vardı?

"Bundan mı bağırıyordun öyle?" diye sordu kısık bir sesle. Sesinde anlık bir rahatlama, sonra alevlenerek büyümeye başlayan bir dehşet duydum. "Korumak için neden gideyim ki? Gidince korumuş mu olurum? Kalıp korurum."

Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde o görmesin diye başımı önüme eğdim ve gözyaşlarını gözlerimin içine geri basma isteğiyle yutkundum. Onsuz yolunu kaybedeceğini bilen o kız çocuğu, elbisesinin eteğinin ucundan kavramış, soğuk kumaş avucunun içinde buruşurken yeri izleyerek onun gitmemesini tüm kalbiyle diliyordu.

Çenemi parmaklarının ucuyla kaldırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gözümden akarak yanağıma ulaşan yaş hızla çeneme indi ve parmaklarına bulaştı. Beni öpüşü aceleden uzak, telaşsız ve sıcaktı. Beni yatıştırmaya çalışıyor gibi usulca öptü. Ruhumuz oradan oraya

savrulurken parmaklarımı kollarının kenarlarına bastırarak ona çok hafif bir şekilde karşılık vermeye başladım.

Kalbi güçlü atanın hikâyesi karanlık oluyordu. Kalbinde merhamet olanın üzerine karanlık daha hızlı çöküyordu. Merhameti yok ettiğimde güneş belki yeniden doğmayacaktı ama en azından şafak önümü aydınlatacaktı.

Ilık öpücüğü bedenimde birden pervane gibi dönmeye başlayan acı hissini durdurmaya yetmedi. Kartal yavaşça geri çekilip gözlerime baktı. Yorgunluğun sindiği o gözler bir boşlukta salınıyordu. Sanki trafiğin ortasında durmuş, gökyüzünden süzülerek düşen kar taneleri saçlarıma tutunurken yanımdan geçip giden arabaları izliyordum ve yalın ayaktım; biraz sonraysa bir mezarlığın içinde ilerliyordum, yağmur yağıyordu ve çıplak ayaklarım çamurlaşmış toprağın içine gömülüp kayboluyordu. Bir ışık ince, şerit gibi bir çizgi şeklinde gözlerimin önünde parlamaya başladı, bir arabanın ani freniyle beraber tekerleklerinden duyulan çığlığı işittim, başım pervane gibi döndü, tüm algılarım bir anlığına o ışığın içinde kör oldu.

Yere yıkılmadan hemen öncesinde en son duyabildiğim şey, "Lavin?" olmuştu.

20

KARTAL ALAŞAN

Var edilebilecek tek yıkımın oynadığım bilyeleri yan yana dizip tek bir bilye atarak kaç tanesini vurabileceğimi hesap etmek olduğunu sandığım zamanlar yedi yaşlarındaydım.

Büyümenin insanın içine kıymık gibi batmayacağını, büyümenin insana çok şey kazandıracağını düşünürdüm. Benim için büyümek bir kurtuluştu. Bu evden çıkıp gittiğim gün özgür olacaktım, istediğim o adama dönüşecektim, hayatlar kurtaracak, yeni hikâyeler yazacaktım. Her küçük çocuk gibi benim de böyle hayallerim vardı. Çocukların dünyasında ne yaşarlarsa yaşasınlar karanlık hiç olmaz, geceleri bile güneşi görürler, onlar için umut hep vardır.

Bilyelerimi çıkarmak için çamura daldırdığım ellerime bakan babamın bir süre sessiz kaldıktan sonra gömleğinin cebindeki beyaz mendili çıkararak dizlerinin üzerine çöktüğü ve elimi avucunun içine alarak

çamuru temizlediği ânı hatırlıyorum. "Her zaman," demişti babam parmaklarımı mendille acıtana kadar ovarken, "bana ihtiyaç duyacaksın. Ellerin bazen böyle çamura batacak, bilyelerini değil, başka şeyleri o çamurdan çıkarmak için o çamurun içinde çırpınacaksın. Sonra ne olacak biliyor musun, Kartal?" Gözlerimiz birleşti. "Seni o çamurun içinden çıkarmam için bana geleceksin." Gülümsedi. "Herkesi yenebilirsin ama babanı asla. Senin babanı kimse yenemez." Gözlerini ellerime indirdi. "Ölüm bile."

O zamanlar bu yaptığının psikolojik şiddet olduğunu bilmesem de içimde yavaşça atmaya başlayan karanlığa direnmeye başladığım ilk ânın o an olduğunu hatırlıyorum.

O an çok küçüktüm, cevap vermeden gözlerimi kırpıştırarak onu izlemiştim. Sonra bir gün cevap vermek yerine bir soru sordum.

"Peki ya sana gelmezsem?" diye sorduğumda ise on beş yaşındaydım. Okul bahçesinde omzuma elini koyup beni iten yaşıtımın ebeveynleri bana kötü bakışlar atarak babamın ofisinden çıkmış ve içeri girerken kapıyı bilerek kapatmamıştım ki meydan okumam dünya tarafından duyulmasa da o çocuğun ebeveynleri tarafından duyulsun.

"Ama bak, karşımdasın." Babam başını omzuna doğru yatırıp beni süzdü. "Sana ne yaptı? Neden kolunu iki farklı yerinden kırdın çocuğun?"

"Karşındayım ama isteğimle değil. Beni buraya zorla getirdiler," dedim donuk bir sesle. "Ama evet, senin yanında olacağıma karşında olurum." Ona öfkeyle, meydan okumayla baktığım ilk andı, şaşkınlığın gözlerine nasıl bulaştığını dün gibi hatırlıyorum.

"Öfkelisin," dedi avuç içlerini masaya bastırıp kendini arkaya doğru iterek ayağa kalkarken. Yavaşça masasının etrafında dolaşıp tam karşımda durarak kalçasını masaya yasladı ve kollarını göğsünün üzerine toplayıp beni süzdü. "Senden güçlü olduğum için mi?"

"Sen zavallı bir narsistsin," dediğimde duraksadığını hatırlıyorum. "Sana ihtiyacım yok. On beş yaşındayım, birinin kolunu kırdım diye beni sadece okuldan uzaklaştırırlar ya da atarlar. Tek suçlu ben değildim." Artık onun yanında değil, karşısında, ona muhtaç değil, ona düşman olduğumu biliyordu.

"Beni okuldan atarlarsa benim hayatımda en fazla kazanacağım para miktarı değişir. Ama beni okuldan atarlarsa senin hayatında birçok şeyin değişeceğini biliyorum." Gülümsediğim an donup kalmıştı. "Çünkü bir

narsistin oğlu asla lise terk olmamalı. Sana muhtaç değilim baba ama sen mecbursun. O okulda kalacağım, bunu sen yapacaksın, hem de sana yalvarmama gerek kalmadan yapacaksın bunu. O yüzden karşıma geçmiş sana yalvarmamı bekleme sakın. Zaten bunu göze almazsın."

O gün bir narsistin oğlu olduğumu anladığım gündü.

Romanın sayfaları çevrildi, o sayfa sesini duyduğumda gözlerimi bir arabanın içinde, direksiyon başında açtım. Alper yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyordu. Üzerinde doktor önlüğü vardı, yakasında adı ve soyadının yazdığı önlüğün etek kısmındaki kahve lekesine bakarken düşüncelerim bir oyuk gibi derin ve karanlıktı. Alper parmaklarını dizine vuruyor, sessizliğin dineceği ânı bekliyordu. Sonunda beklediği görüntüyü yakalamış gibi ön cama yaklaşıp, "Çıktı birader," dedi ve gözlerim usulca baktığı yöne süzüldü. Hastanenin ortaklarından biri hastanenin çok kullanılmayan arka kapısından çıkarken aceleci görünüyordu. Bu adamın yıllardır uyuşturucu teslimatı için kuryelik yaptığını öğrendiğim güne ait görüntüleri hatırlarken Alper emniyet kemerini bağladı. "Takip edelim."

Arabayı hareket dahi ettirmedim. Alper bana yan gözle bakarken, "Hadisene," dedi.

"Gitmiyoruz," dediğimde durdu. "Artık onun ne çevirdiğini anlıyorum." Alper'e baktım. "Bu hastaneyi ihbar etmek zorundayız."

Alper, "Evet," dedi başını sallayarak. "Onlar kitleri depodan çıkarmadan."

"Daha fazla insanın canı yanmasın. Her şey planladığım gibi olacak. Ama önce yarın geceki partiyi bir atlatalım. Önümüzdeki bir hafta içinde bu hastanenin de icabına bakacağım."

"Parti için bir planın var, değil mi?"

"Her zaman var kardeşim, benim her zaman planlarım var. Sen kitlerin depodan çıkarılmadığına emin ol. Partiden sonra muhtemelen ateş hattında olacağız. Bu hastaneyi de aradan çıkaralım."

Romanın sayfası bir defa daha çevrildi, o sayfa sesini duydum. Yazarın gözleri üzerimdeydi, ben kafamı kaldırıp ona bakmadan bir diğer sahneye geçeceğimiz ânı bekledim.

Ve sahne başladı.

Yangının çıktığı, Gökçe'nin öldüğü o gecenin içindeydim.

Yangının başladığı o geceyi hatırlıyorum. Alper ile birlikte sağ çıktığımız o anıdan sonra o partide böyle bir şey olacağını zaten biliyordum.

Sonra her şeyi mahvettim.

Ama Gökçe'nin ölmesini istememiştim. Böyle olsun istememiştim. Bir yıldızı da ben söndürmek istemedim. Vicdan benim için kalbin içinde olmaması gereken, ruhu esir eden bir hapis türüydü. Kalbim bana karşı öyle gaddar bir hâkimdi ki bazen kararı vicdandan yana olurdu ve o vicdan benim ruhuma eziyet etmeye başlardı. Hâkimin kaleminin kırıldığı o gece vaktinde karar vicdandan yanaydı, ruhumsa zindanlarla çürümeye mahkûm edilmişti.

Canavar. Birini ihtiyaç için öldürdükten sonra cesedinin başında ağlayan bir canavar.

Romanın sayfası bir defa daha çevrildi.

Şimdiyse buradaydım, o anıların tamamından sırtımda cesetlerle çıkıp bugüne kadar gelmiştim. Panik damarlarımda çok uzun süre dolaştı. Onu bir canavara dönüştürüyor muydum? Onu olmaması gereken bir insana çeviriyor muydum? Bal rengi saçları yatağın üzerine yaşadığı endişeyi resmedercesine dağılmıştı. Damar yolunu açmıştım, biraz ağrı kesici ona iyi gelecekti. Kanaması ne durumdaydı bilmiyordum ama ağrı vücuduna öyle ağır gelmiş olmalıydı ki yıkılıp kalmıştı.

İyi olacaktı.

O gözlerini açtığında ve bana baktığında ben de iyi olacaktım.

Telefonuma bir bildirim düştüğünde alkol isteğiyle kamaşan dişlerimin üzerinde dilimi gezdirip telefonun ekranına baktım. Mesaj atan kişi Cihangir'di. Cihangir, henüz oyuna katılmayan ama kimse görmese, bilmese de en başından beri oyunda benimle birlikte ilerleyen biriydi. Bir polis memuruydu, mesleğinde oldukça iyiydi ve cinayet şubeye bağlı olarak çalışıyordu. Bu yola girdiğim zaman yaptığımın yanlış olduğunu düşünse de mecburen safımda savaşmaya başlamıştı. Ona göre bu mecburen yaptığı bir şey değildi, bu ödediği bir vefa borcuydu. Yıllar önce, henüz bir asistan bile değilken onun ailesi için yaptıklarımı hiç unutmuyordu. Bana göre unutsa da olurdu, hatta bana yardım etmese bile sorun etmezdim, ihanet etmesin yeterdi. Ama o arka planda mesleğini bile tehlikeye atarak benim için oldukça fazla bilgiye ulaşmıştı.

Cihangir: *Narkotik şubeden bir arkadaşımla iletişimdeyim, gelecek hafta hastane baskını için harekete geçecekler.*
Kartal: *Tamamdır, sağ ol.*
Cihangir: *Sadık Parlak dosyasının da takibindeyim, içeriden birilerini tanıyorum, ne öğrenirsem kârımıza. Bir şeye ihtiyacın olursa ara.*

Huzura ihtiyacım vardı. Bu da onda yoktu. Sadece tek bir kişide vardı. Fiziksel, hatta psikolojik ve ruhsal acısı yüzünden yıkılıp düşen kadın. Yatağın üzerine dizimi bastırdığımda ağırlığımla çöken tarafa doğru kayan uyku hâlindeki bedenine baktım. Yüzüne düşmüş bal peteği rengindeki saçlarını alnından geriye doğru parmaklarımla taradığımda geniş alnı, küçük yüzü, minimal ama güzel hatları belirdi. Yüzündeki en büyük ayrıntı dudaklarıydı. Küçük, fındık boyutunda bir burnu vardı, o burun yukarı bakıyordu. Üst dudağı alt dudağına oranla inceydi ama normal bir insanı göz önüne getirdiğimizde aslında üst dudağı da çok ince sayılmazdı. Dudağının kenarında ten rengi gibi açık, kahverengi tonlarında bir ben vardı. Aynı zamanda gözünün altında, elmacığının biraz üzerinde de o tonlarda bir ben daha yer alıyordu. Uzun, saçları ve kaşlarına oranla daha koyu renk olan kirpikleri gölgeler hâlinde gözlerinin altına serilmişti.

Tanrı'nın cennette kaleme aldığı ilk tablo, diye düşündüm. Tanrı'nın meleğine armağan ettiği kanatlara benziyordu. En kıdemli meleğin kanatları.

Bir gün onu alıp çekip gidebilecek miydim? Bunu istiyordum. Bir yerlerde hayat bizim için yeniden başlardı belki. İçimizde bir gülle gibi taşıdığımız o acıya rağmen, birbirimize tutunup bizi tanımayan insanların içinde yeni bir hayata başlardık. Anıları kazıyıp ruhumuzdan, zihnimizden silemesek de bir şekilde yeniden gülümserdik. Birbirimize bakar, eski günleri hatırlar ama bir arada yaşamaya devam ederdik.

"Uğraşıyorum," diye fısıldadım parmaklarım yanağı boyunca kayarken. "İnan, sadece senin için uğraşıyorum. Çünkü bu hayatta uğruna savaş verebileceğim kimsem kalmadı. Bir sen varsın." Burnuna dokundum, kalkık ucunda dolaştırdım parmaklarımı. Kirpikleri kıpırdamadı, sakin nefesler aldı, o daldığı derin uykunun içinde ona dokunduğumu hissetmedi. "Beni en iyi sen anlarsın. Her şeyini kaybetmenin ne demek olduğunu, her şeyini kaybettikten sonra her şeyini bir insan

yapmanın ne kadar tehlikeli olduğunu, bir kez kaybedince devamlı kaybedecek gibi hissetmenin ne olduğunu en iyi sen anlarsın."

Yaptığı şeyi düşününce içim acıdı. O insan için değil, içim onun için, Lavin için acıdı. Ruhunu bir gecede değiştirebileceğini sanıyordu, herkes tek bir gecede canavar olur sanıyordu, oysa o gece sadece başlangıçtı, o bunu bilmiyordu. Ona kendini kötü hissetmemesi için yardım etmem lazımdı. Çünkü bir kez karanlığın boşluğunda savrulmaya başladığında o canavar da içinde büyümeye başlardı. Bir sokak lambası gibi onun içinde olduğu karanlık sokağı aydınlatacaktım. Onun karanlıkta kaybolmaması benim yanmamdan geçiyorsa tamamdı, zaten onun için yanıyordum, daima da yanardım.

"Sana yanıyorum," dedim tıpkı uzun zaman önce o uykudayken, onunla uykular artık bana daha kolayken bir an uyandığım ve uyuyan yüzünü izlerken fark etmeden söylediğim andaki gibi.

Yine uyuyordu ama artık o zaman olduğumuz kişiler değildik.

Onun aşkı beni aslında usul usul alaşağı ediyordu.

Bunu fark ettim, durdurmaya çalıştım, durduramayacağımı anladığımda bıraktım ve beni yeniden alaşağı etmesine izin verdim.

"Ben var olmak zorundayım," dedim yavaşça. "Seni korumak için ben bu hikâyede senden sonra en çok yaşayan insan olmalıyım. Senin için hayatta kalmalıyım."

LAVİN SÖNMEZ

Rüyamda bir sarmaşık tüm bedenimi sarmış, bedenimi saran o dikenli dallarının üzerinde zehirli çiçekler açmıştı. Dikenler derimi yırtmış, beni kanatmaya başlamıştı.

Gözlerimi açtığımda ağrım azalmamıştı ama artık daha dinç hissediyordum. Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum. Ağzımın içinde acı bir tat vardı, zihnim bulanıktı, bir süre dağ evinin yatak odasında olduğumu fark etmeden o karanlıkta öylece uzandım. Dağ evinde olduğumuzu cama sertçe vurmaya başlayan yağmur damlaları ile rüzgârın uğultusuna kulak verdiğimde anladım. Komodinin üzerindeki abajurun ipini çekmemle içerisi turuncu tonlarda bir ışıkla aydınlandı.

Bakışlarım yatağın kenarına kaydı. Kartal yatağın kenarına kollarını koymuş, başını kollarının üzerine yerleştirmiş uyuyordu. Bedeni yerdeydi, bağdaş kurarak yere oturmuştu. Battaniyenin ucunu kavrayarak ona baktım. Hemen yanında bir içki şişesi vardı, dibinde biraz içki kalmış, geri kalan tamamı tüketilmişti. Komodinin üzerinde de içi boş, küçük bir ilaç şişesi ile şırınga vardı.

Uzanıp parmaklarımı siyah saçlarının arasına daldırıp saçlarını okşadım. Sanki tek bir nefes alışım bile teninde alarm hissi veriyordu, anında kafasını kaldırıp bana baktı ve uyanık olduğumu görünce rahatladı. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım.

"Sen?"

"Gözlerini açtın, kötü olma ihtimalim mi var?" diye sordu, bakışlarım yüzünde bekledi, yavaşça gülümsedim ve saçlarını tekrar okşadım.

"Bir haber var mı?"

Sorum duraksattı, sonra sanki beni rahatlatmak istiyormuş gibi, "Henüz ailesinden bir ses yokmuş," dedi. "İrem'in babasının mekânı yandığı için kızın İrem'le beraber olduğunu, destek falan vermek için eve dönmediğini düşünüyorlardır. Zaten babası yurt dışındaymış, annesi de kumar oynayan bir tip. Henüz kızlarının yokluklarını fark edeceklerini sanmıyorum." Kurduğu cümleler insani hiçbir noktamda hiçbir etki yaratmadı. "Bu süreçte de onlar nasıl doğal davranmaları gerektiğini anlarlar. Biraz sakinleşirler."

"Sakinleşirler mi dersin?"

"Onları sağlam korkuttun," diye cesaret verdi bana. "Aksini yapmaya cesaretleri yok."

Yatakta yavaşça bağdaş kurdum. Ağrım hafifçe yokladı. "Neyi fark ettim, biliyor musun?" diye sordum gözlerimi uzun tırnaklarıma indirip tırnaklarımla oynamaya başladığım esnada. "İrem aslında aralarında en yalnız olanmış."

"Bunu onu ilk gördüğümde de fark etmiştim," dedi Kartal, sesi nötrdü. "Kimse birdenbire kötü adam olmayı ya da kötü kadın olmayı seçmez. İrem'inkinin bir seçim olduğu çok belliydi. Maske takıyordu." Yerdeki şişeye uzandığını fark ettim, kapağı yavaşça açıp şişenin içinde kalan son içkiyi de kafasına dikti. Damarlarında ne kadar alkol dolaşıyordu acaba? İçkiye kazandığı bağışıklık yüzünden sesinden ne kadar içtiğini anlayamıyordum. Yine de bir şişeyle sınırlı kalmadığına emindim.

"Berra'nın içinde de bir canavar saklanıyormuş," dediğimde bana baktı. "Tek amacı Emir'in yanında olabilmek. O da İrem'i kullanıyormuş. Herkes birbirini harcıyormuş anlayacağın." Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Onları ilk gördüğümde İrem'in yanındaki kuklalar olduklarını düşünmüştüm. Popüler ve güzel olan ile yanındakiler. Genelde popüler olan onları kullanır. Ama tam tersi, görünenin aksine onlar İrem'i kullanıyormuş."

"Bazen hiçbir şey göründüğü gibi değildir," dedi, haklıydı. Başımı salladığımda şişeyi yere bırakıp ayağa kalktı. "Ağrın ne durumda? Senin için bir şeyler hazırlayayım. Hiçbir şey yemedin."

Yemek yiyebilecek hâlde olmadığım için yüzümü buruşturdum. Sıcak bir duşa, temizliğe, ağrım geçene kadar sıcak bir şeye sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Duş almam gerek," dedim.

"Sen duşa gir, kıyafetlerini ben getiririm." Ayağa kalkarken boş şişeyi yerden aldı, komodinin alt kısmında duran kül tablasını o an fark ettim. Ağzına kadar izmaritle dolu kül tablasını izlediğimi gördü ama bir şey demedi.

"Bursa'da da yağmur yağıyordu," dedim düşünceli bir sesle. "Gömdükleri yerde bir sorun çıkmaz umarım."

Duraksadı, sonra, "Bunları düşünme, ona göre önlem alındı zaten," dedi sakince. "Üstelik olur da dediğin olursa, bunu o düşünsün. Mülklerinden birine son derece yakındık ama onu öyle bir yoldan götürdüm ki fark etmedi bile. Hiçbiri fark etmedi." Her şeyi planlayarak ilerlerken korku ona çelme takmıyordu. Nasıl bu kadar dikkatli olduğunu anlamak imkânsızdı. Üzerimdeki battaniyeyi çekti. "Hadi sıcak bir duş al."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle, sonra yerimden kalktım ve ona çaktırmadan üzerinde yattığım çarşafı kontrol ettim. Herhangi bir şey bırakmak istemiyordum geride. Utandığımdan değildi, bu normal, doğal bir şeydi ama yine de bırakmak istemedim işte.

Ben banyoya gittiğimde o mutfaktaydı. Üzerimdekileri çıkardım. Duşa kabinin cam kapısını açıp girdiğimde ve sıcak suyu ayarlayıp altında beklemeye başladığımda yüzüm duvara dönüktü. Mermer karoları izlerken hissizlik o kadar çok büyüdü ki su tüm bedenimi altına alıp bana gölü, Ceyda'nın suya gömülürkenki yüzünü, son bakışını, dudaklarımdaki gülümsemeyi hatırlatırken sadece durdum.

Tüm bedenimi ve saçlarımı şampuan ile köpüklerin içine gömdüğümde banyonun kapısının açıldığını hissettim ama dönüp bakmadım. Camlar tamamen buharla kaplandığından muhtemelen görebildiği tek şey silüetimdi. Banyoya bir şeyler bırakıp çıktı. Suyun altında durdum ve köpükler bedenimi terk edene, su yavaşça sıcaktan daha ılığa evrilene dek bekledim. O anlar yeniden benimleydi.

Ceyda'nın suyun yüzeyine çıkmak için çırpındığı o an, elini toprakla çamurlaşmış karın üzerine bastırışı, parmaklarını ezişim, onu suya geri gömüşüm, suyun içinde usul usul batmaya başladığı o an... Dudaklarımdaki gülümseme, gülümsemeye takılan boş bakan kahverengi gözleri...

Zehirli bir his içime yayıldı.

Farkında olmadan avucumun içini mermer karolara bastırdım. Gözlerim açıktı, su hızla kirpiklerime çarparak yüzüme akıyordu. Dudaklarım aralandı ve su yutmamak için kafamı suyun altından çekip mermer karoya yaklaştırdım. Soluk soluğaydım. Göğüs kafesim patlayacak, kalbim parçalanıp etrafa kan leş dağılacak, her yer bana ait kırıntılarla dolacak sandım ama olmadı. Ne zaman böyle hissetsek sonu hissettiğimizin aksi şekilde biterdi; oysa o anlarda öleceğimizi bile düşünürdük.

Suyun içine geri girerken gözlerimi yumdum. Elim yavaşça mermer karonun yüzeyinde kayarak duvardan ayrıldı. Su tüm yüzümü yuttuğunda o düşünceyi aklımdan söküp çıkardım. Güçlü olmak zorundaydım. Kız kardeşim için buna mecburdum. Kız kardeşim için güçlü olacaktım. Kız kardeşim için gerekirse sadece güçlü değil, Kartal'ın olmamdan korktuğu o canavar olacaktım. Unutacaktım. Birinin ölümünü izlediğim o ânı unutacaktım. Tıpkı o gece silahlı adamlara savaş açıp acımadan onlarla çatışmaya girdiğim gibi birini suyun dibine gömerek öldürdüğümü unutacaktım.

Suyun altından çıkıp cam kapıyı açtığımda buhar hızla banyonun içine yayılarak her yeri sis altında bıraktı. Kartal'ın benim için bıraktığı havluya sarındım ve benim için koyduğu iç çamaşırları ile ped kutusuna baktım. Giyinirken önümde duran boy aynasındaki yansımamla hiç göz göze gelmedim. Islak saçlarımı siyah, boğazlı kazağın içinden çıkardım, saçlarımın suyunu lavaboya sıktıktan sonra banyodan çıktım. Yemek kokusu dağ evinin holüne ağır bir şekilde çökmüştü. Karnım

gurıldadı ama bir şeyler yersem midem bulanır mı diye düşünmeden de edemiyordum çünkü karnıma girip duran kramplar bunun olabileceğini söylüyordu.

Mutfağın açık duran kapısının önünde durup içeriye baktım. Sarı bir lambanın aydınlattığı mutfakta sırtı dönük bir şekilde tezgâhın önünde durmuş, ahşap tahtanın üzerinde sebzeleri doğruyordu. Üzerinde sporcu atleti vardı, omuzlarındaki benleri görebiliyordum. Kollarındaki dövmeler de ortadaydı. Kolunun iç kısmında gözlerime ait yansımaya baktım.

"Kedi yavrusu gibi kenardan bakacağına gelsene." Doğradığı sebzeleri ocağa götürdü, bıçak yardımıyla hepsini tencerenin içine sıyırdı ve içinden buhar yayılan tencerenin kapağını kapatarak bana doğru döndü. "Üşüdüğün için ne hâle geldiğini unuttun mu? Kurutma makinesi vardı banyoda, saçlarını kurutsaydın."

"İyi böyle." Saçlarımı yavaşça toplayıp tokaya ihtiyaç duymadan topuz yaptıktan sonra mutfağa girip ocağın başına doğru yürüdüm. Büyük bir tavanın içinde kızaran etleri gördüm. Tencerenin kapağını kaldırıp çorbanın içinde yüzmeye başlayan sebzeleri izlediğim sırada, "Bu kadarına gerek yoktu," diye mırıldandım.

"Hayır, vardı. Tatlı ihtiyacı duyuyor olmalısın, buzdolabında çikolatalar olacaktı." Bakışlarını bana dokundurmadan ellerini suyun altına tutup bulaşık deterjanıyla yıkamaya başlayınca güldüm. "Ne? Temiz hissettiriyor..."

Mutfak masasına oturdum. Dirseklerimi masaya koyup yüzümü avuçlarımın içine aldım ve göz ucuyla hareketlerini izledim. Kızaran etleri maşayla çevirdi, mutfak dolabından iki bardak çıkardı ve buzdolabından çıkardığı soğuk birayı kendi bardağına doldurdu. Benim için de portakal suyu doldurduktan sonra bardağı önüme koydu. Soğuk, köpüklü birasından bir yudum alarak yemeğin başına geri döndü. Her şey yolundaymış gibi davranmasının tek sebebinin ilerleyen saatlerde üzerime bir pişmanlık ya da daha da ağırı ruhsal bir acı çökmesine engel olmak olduğunu anladım.

Portakal suyundan bir yudum ictim, masanın üzerinde duran dilim ekmeklerden birini ağzıma atıştırmaya başladım. "O kadar mı?" Etleri bir defa daha çevirdi. "Nered

"Hayır, sadece kuru ekmek ve meyve suyunu seviyorum." Bana yan gözle baktı, boş bir gülümsemeyle masaya bakarken, "Eskiden bunu o kadar çok yaptım ki bir süre sonra çok güzel gelmeye başlıyor," dedim.

"Halan hiç yardımcı olmuyor muydu?"

"Hiç olmuyordu." Omuz silktim. "Onun yanından ayrılıp bir ev tuttum. Zordu ama halledebilirdim. Ev sahibim diğerleri kadar anlayışsız değildi. İlk iki ay kira istemedi, hatta benim için iş bile buldu ama anlaşamadım. Bilirsin, çoğu işverenin senden yapmanı istediği tek şey iş olmuyor." Öfkesinin yüzüne hızla yayılışını izledim, sonra tekrar boşluğa baktım. "Sonra da bir şekilde hallettim işte. Sadece zordu ama şunu da öğrenmemi sağladı bu zorluk: Ne kadar savaşırsan o kadar güçleniyor, o kadar hayatta kalıyorsun. Yani en azından benim için öyle oldu."

Büyük bir et parçasını sapladığı çatal ile tavadan çıkarıp servis tabağına aldı. Üzerine baharatları ekleyip önüme bıraktıktan sonra çorbayı karıştırdı ve altını kıstı. Sıcak ete bakarken dalgındım, fark etmişti, dalmama engel olup beni yüzeyde tutmak için çabalıyordu. Sonunda çorbayı da küçük bir kâseye doldurup önüme bıraktığında onun benim için hazırladıklarını yemeye başladım. Ben yemeği yerken o da karşımdaki sandalyeye oturmuş, bardakta biten birasının devamını şişeden içmeye başlamıştı.

"Sen de ye," dediğimde başını sallayarak oturduğu yerden kalktı. Birlikte dün gece hiç yaşanmamış gibi sakince yemek yedik, tabakları sudan geçirirken ağrım tamamen dinmişti, kendimi fiziksel olarak daha iyi hissediyordum.

Dizüstü bilgisayarının kapağını kaldırdığını hatırlıyorum, Kartal Alaşan isminin altına parola kısmı geldiğinde büyük bir sakinlikle parolayı tuşladı. Mail kutusuna girip yeni gelen mail'leri incelediği esnada elimde kahve fincanıyla koltuğun kolçağına oturmuş onu izliyordum. Cihangir isminde birinden gelen mail'in üzerine tıkladığı anda ekranvaşça belirmeye başlayan fotoğraf dizisine şaşkınlıkla baktım. İlk :tal'ın girdiği hastanenin önünde çekilmişti, kafasını kaldırmış binasına bakan adamın kim olduğunu bilmiyordum. İkinci dam artık yalnız değildi, sarışın bir adamla konuşuyorlardı, lamın elinde bir çanta vardı ve ona uzatıyordu. Üçüncü karede ın hemen hemen ortalarında gibi görünen sarışın adam da i adamla beraber binaya bakıyor, bunu yaparken muhtemelen

bir şeyler hakkında konuşuyorlardı çünkü diğer adamın dudakları konuşuyormuş gibi aralık görünüyordu.

"Bunlar da ne?" diye sordum. Kartal imleci kaydırdı ve bir kare daha belirdi. Karede o gün hastanenin deposundaki kitlerden vardı. Siyah bir çantanın içinde onlarca kit duruyordu, bazıları açık, bazıları paket içindeydi. Kartal fotoğrafı büyütünce kitlerin hemen altında preslenmiş gibi sert görünen beyaz tozlarla dolu şeffaf paketler olduğunu gördüm. Kaşlarım hayretle havaya dikildi. "Bu Ceyda'nın cüzdanından çıkan şeyden."

"Evet," dedi. "Preslenmiş gibi duruyor. Normalde bu şekilde satılmaz. Bu da demek oluyor ki Ceyda'ya temin eden kişi de bunlarla yapıyor alışverişini."

"Yani katil o hastanedeki adamlardan birinden alıyor malı," dediğimde başını salladı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Çemberini tamamen daraltacağım. Yani hastaneyi ihbar edeceğim."

Yüzüne baktım. "Ama seni de sorgulamazlar mı?"

"O hastanenin doktoru olarak görünmüyorum," dedi. "Bak bu sarışın adama." Parmağını ekrana yaklaştırdı. "Bu malı getiren kişi, hastanenin deposunun güvenli olduğunu düşünüp orada saklıyorlar. Bu da ortak. Hastanenin ortaklarından biri. Hastaneye ortak olma sebebi de malını yatıracak bir şeyler bulmak istemesindendi."

"Hastaneyi ihbar ettiğinde ne olacak?"

"Bu konularda geçmişi olan hastane ortağı içeri alınacak. Ve tek dostu olan bu sarışın da öyle. Aynı zamanda acil tıp teknisyeni bu herif. Çapraz sorgulamada her şeyi itiraf etmek zorunda kalacaklar. O, arkadaşından aldığını, arkadaşı da asıl kimden aldığını söyleyecek. Kullanıcıları saptamak için de sattıkları bilinen zengin ya da ünlü insanları soracaklar. İçinde onun ismi de olacak."

"Ee?"

"Onun da bir kullanıcı olduğunu onu gördüğüm ilk an anladım zaten. Önce kullanıcı olmakla yargılanacak, ceza almaz, davası dışarıdan devam eder. Yani beş yıl boyunca bu veya farklı bir suçtan tekrar adalet karşısına çıkarsa tutuklanır. Bu psikolojiye girmek bile onu derinden sarsacak."

"Sonucunda?"

"O kadar çok şey yaşatacağım ki ona, sonunda karşıma geçip ayaklarıma kapanacak ve buna son vermem için, onu öldürmem için bana

yalvaracak." Cümlesinde karşıma çıkan ölüm, elinde bir hançer tutuyor, hançerin keskin yüzeyinden kan akıyordu. "Ama ben durmayacağım, onu öldürmeyeceğim, özgür bırakmayacağım..."

Bir süre sustum. Sonra, "Cihangir kim?" diye sordum.

Kartal mail sayfasını aşağı indirdikten sonra, "Polis," deyince irkilerek ona doğru döndüm. Donuk bir yüzle bilgisayar ekranına bakmaya devam ederken benim gözlerimin onda esir kaldığını biliyordu ama bakışlarıma karşılık veremedi. "Benim safımda."

"Bir polis?"

"Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Bu yola çıktığımdan beri," dedi. "Sana ya da bir başkasına söylemedim çünkü henüz onunla tam olarak çalışmaya başlamamıştım. Verdiği bilgilerden emin olana dek onunla sessizce görüştüm."

"Hakkında ne kadarını biliyor?"

"Bilmesi gerektiğinden fazlasını bilmiyor," diye güvence verdi bana.

"Bir polis senin için bu fotoğrafları mı çekti?" Ekranda çoktan kaybolan fotoğraflar sanki hâlâ oradalarmış gibi ekrana bakarak sorduğum soru, Kartal'ın bana doğru dönmesine neden oldu.

"Bana bir vefa borcu var." Bu borcun ne olduğunu sormak istesem de dilimin ucunda uyuşan kelimeler bu soru için bir araya gelmedi. Sonunda, "Gökçe," diye söze girince birden tüm vücudum buz kesti, duruşum dikleşti ve bu ismin onda yarattığı enkazı görmekten korkarak Kartal'a baktım. "Otopsisi için bekletmişler, yarın defnedilecekmiş." Kelimelerine bulaşan o burukluk içimi acıttı. Gökçe'nin gözlerindeki son bakışa dair olan hatıra zihnimden çıkıp aklıma derinlemesine yerleşince kendimi daha kötü hissettiğim zamanlar olmasına rağmen şimdi de berbat hissettiğimi fark ettim.

"Gidecek miyiz?"

"Evet," dedi. "Tüm okul orada olur."

"İkiyüzlüler. O hayattayken ona ucubeymiş gibi davranan herkes şimdi gidip onun cenazesinde onun için yas tutacak, öyle mi?" Öfkeyle gözlerimi yumup geri açtım. Benim de ondan nefret ettiğim zamanlar olmuştu. "Onlar da orada olacak mı?"

"Ceyda'nın yokluğu fark edilmeye başlanınca oklar doğrudan yakın arkadaşlarına çevrilecektir," dedi, sonra kötü hissetmemden korkuyor-

muş gibi bana baktı. "Yani..." Doğru kelimeleri arar gibi bekledikten sonra, "Cenazeye elbette geleceklerdir, hepsi Ceyda'nın yokluğundan bihabermiş gibi davranacak," dedi.

"Eğer aptal değillerse Ceyda'yı arıyormuş gibi de yapmalılar." Soğukkanlılıkla kurduğum cümleye karşı içimde hayret falan beslemedim, olması gerektiği gibi davrandığımı düşündüm. Öyleydi. Bundan böyle tezahür edebilecek her şeye karşı olması gerektiği gibi karşılık verecektim.

"Yarın bunu yap," dedi Kartal. Tek kaşımı kaldırdığımda, "Ceyda'nın kumarbaz annesi hayır kurumlarına gösteriş için bağış yapan bir kadın. Elbette bir öğrencinin cenazesine katılacaktır. Bir şekilde annesiyle tanış ve sonra Ceyda'nın nerede olduğunu sor," diye devam etti.

"Niye bunu yapayım?"

"Çünkü bu seni tamamen aklar. Senin sormanla beraber diğer salaklar da sormayı akıl eder. Hiçbirinin kendi götlerini düşünmekten ne yapmaları gerektiğine odaklandıklarını sanmıyorum."

"O kadın kızının yokluğunu hâlâ fark etmemiş, arkadaşlarının sormamasını da düşünmez bence," desem de sonunda kabul edip, "Peki," diye mırıldandım. "Yaparım."

"Ağrın ne durumda?"

"Daha iyi hissediyorum." Fiziksel olarak. Ruhsal değil.

Bilgisayarı sehpaya bırakıp beni birden kendine doğru çekince kucağına yerleşmek zorunda kaldım. Yüzümü boynuna yerleştirdim, o da bedenime sarılarak kucağında küçücük kalmamı sağladı. Boynundaki yağmur sonrası toprak kokusunu örten ağır bir sigara kokusu vardı. Bu kokudan rahatsız olmadım çünkü ondayken güzel gelen bir kokuydu. Zaten ben de sigara içen biriydim.

"Burada uyumaya ne dersin?" diye sorunca gözlerimi yavaşça açıp kapatarak ona baktım. "Uykun yoksa da kollarımda kalsan olur mu?" Yavaşça koltuğa uzanıp beni önüne aldı, arkamdan sarılıp elini karnımın üzerine koyduktan sonra, "Biraz uyumaya ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Ve bu sen yokken imkânsız."

"Kollarında her zaman kalırım." Karşımda yavaşça yanan şöminenin ruhum gibi azapla kıvrılan alevlerini izlemeye başladım.

Kartal arkamda uykuya dalana dek konuşmadım, sonunda düzene giren nefesleri enseme, saç diplerime akmaya başladı ve gözlerimin ağırlaştığını hissettim.

Uyku beni içine çekmeden önce son kurduğum cümle şuydu: "Sen yokken imkânsız."

Kardelen'in hologramı titredi, bir var oldu bir yok, biz uyurken orada durdu ve bizi izledi.

22

Siyah pantolon, siyah kazak ve siyah deri ceketin içindeki bedenim huzursuzdu. Elimde tuttuğum şemsiye sapını daha sıkı kavradım ve şemsiyenin naylonuna çarpan yağmur damlalarının şiddetli sesini dinledim. Mezarlığın girişindeydim, Kartal hemen yanımda dikiliyor, ilerideki kalabalığı sakin gözlerle izlediğimiz sırada tek kelime etmeden sadece varlığını ve gücünü bana hissettiriyordu. Yanımdaydı ve her şey sarpa sarsa bile birlikte olacaktık, bunu hissetmek bir noktada ayaklarımın üzerine daha sağlam basmamı sağlıyordu.

Kartal, "Şuradaki şalı boynuna doğru saran kadın onun annesi," deyince bakışlarım yavaşça o yöne kaydı ve son derece bakımlı, büyük bir güneş gözlüğüyle gözlerini örtmüş o kadını gördüm. Hemen yanında uzun boylu, iri yarı bir koruma şemsiyesini tutarken yağmurun altında ıslanıyor, o ise tek bir yağmur damlası dokunmayan vücuduna sapladığı hareketsizlikle ileride duran birine bakıyordu.

İleride, baktığı yönde Sadık Parlak'ın durduğunu gördüm. Hemen arkasına bir sürü çelenk almıştı, güneş gözlüğü gözlerindeydi, yakasında Gökçe'ye ait bir fotoğraf karesini iliştirmişti. Tıpkı diğerleri gibi. Lekelenen unvanını temizlemek için burada olduğu her hâlinden belli oluyordu. Burada kimsenin Gökçe'yi önemsediğini düşünmüyordum. İleride iki gözü iki çeşme ağlayan yaşlı kadın dışında...

Kartal o kadına hiç bakamadı.

Sonunda, "Hadi gidelim," dedim ve toplandıkları alana doğru giden taş yolda yürümeye başladım.

İnsanın vicdanı, göğsüne çarpıp duran yakan bir top gibidir. Başta ondan kaçabileceğini, bu oyunda yanmadan devam edebileceğini düşünürsün ama öyle değildir. Top hedefe doğru fırlatılınca geriye yanması kalır.

Sahte hüzün maskesi takan kalabalığın arasına karıştığımızda varlığımızı kimse fark etmedi. Mezarlığın dışında korumalar izin verme-

diği için içeri giremeyen tonla basın vardı, hepsi Sadık Parlak'ı görüntülemek için burada olmalıydı. İrem'in babasından uzakta, Emir ile Cenk'in yanında olduğunu gördüm, birkaç saniye sonra Suphi ile Ogün de onlara katıldı ve sonra İrem'in buz mavisi gözleri kalabalığın içinde beni buldu. Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve yorgun yüzüne bakarken her nedense büyük bir suçluluk hissettim.

Kartal artık olduğu yerde put gibi duruyor, Gökçe'nin büyük fotoğrafına bakıyordu. İçinde yüzmeye başlayan suçluluğun dikenleri vardı, o yüzdükçe dikenler daha derine batarak ruhuna kadar ulaşıyordu sanki. Yavaşça ona yaklaştım, kimse göremeyecekti, sabah dağ evinden dönünce parmağıma geri taktığım kutup yıldızı yüzüğüm onun parmağını dürtünce irkildi. Parmaklarım yavaşça parmaklarına karıştı, dolandı, bir makinenin dişlileri gibi birbirine girdi ve nabzı bir piston gibi avucumun içine girip çıkmaya başladı. Konuşmadım ama ellerim onunla konuştu. Konuşmadım ama ellerimin kelimeleri vardı. O kelimeleri anladı. Dokunuşum onu tamamen rahatlatmasa da durulmasını sağladı.

"İrem'in yanına gidiyorum," dedim. "Beni Ceyda'nın annesiyle tanıştırmasını isteyeceğim."

Kartal, "Biraz aklı varsa o da Ceyda'nın nerede olduğunu, yangından beri görüşmediğini söyler," dedi. "Sen de meraklı gibi görün."

"Tamam. Yapışık ikiz gibi görünmeyelim. Sen de Sadık Parlak'ın yanına bir git istersen."

Başıyla beni onayladı, şemsiyemin altına gizlenerek İrem'e doğru ilerlemeye başladım. Bale bölümünden birkaç kızın bana, sonra da İrem'e baktığını, ardından sessizce bir şeylerden konuşmaya başladıklarını fark ettim. Ogün beni baştan aşağı süzdü, ilgisi yine üzerimdeydi ama hiç hâlim yoktu. Cenk de bana bakıyordu ama onun gözlerine hâkim olan tek duygu korku ve hüzündü. İrem'e sarılırken şemsiyem arkaya doğru eğildi. "İyisin," diye fısıldadığım an elini omzuma koyup beni destekledi. "Ceyda'nın annesine Ceyda'yı sordun mu hiç? Sormaman şüphe uyandırır." Geri çekilip gözlerine baktım.

İrem, "Hayır ama şimdi gidip soracağım," dedi, yüzü ruh gibiydi, ne hissettiğini anlayamadım. Acı mıydı? Yoksa vicdan azabı mı? Sanki o gün Berra ve Ceyda'ya kin kustuğu için kötü hissediyordu. Ceyda'nın ölümü İrem için beklenmedikti.

"Ben de geleyim mi?"

"Tek kalmam iyi olmaz, evet, gel," dedi, aslında tek gitmek de sorun değilmiş gibi bakıyordu, her şeyden vazgeçmiş gibiydi. Her şey ortaya çıksa hissettiği korku değil, ferahlama olacaktı sanki.

Emir boğuk bir sesle, "Berra'nın da sorgulaması gerek, en yakınlarından biri oydu," dedi ve hoşnutsuz gözlerini kalabalıkta tek başına duran Berra'ya çevirdi. "Asıl o Ceyda'nın yokluğunu irdelemezse şüpheli olarak görünür ve hepimizi birer şüpheliye dönüştürür." Telefonunu çıkarıp Berra'ya bir mesaj attığını fark ettim. O sırada İrem ve ben kalabalığa girip Ceyda'nın annesine doğru yürümeye başlamıştık. Ceyda'nın annesi Handan Hanım, İrem'i görünce gözlüğünü indirip genişçe gülümsedi, ardından bakışları bana çevrildi, tanımasa da bana da aynı şekilde gülümsedi.

"Merhaba, Handan abla," dedi İrem yorgun gözlerle Handan'a bakarken.

"Ah güzelim benim, merhaba. Babanın başına gelenler konusunda inan çok üzgünüm, her zaman yanınızda olduğumu sakın unutma." Sesine yerleşmiş o yapmacık hüzün beni rahatsız etti. Her nedense İrem'in de benim gibi hissettiğini düşündüm. "Dışarıda basının olması bir bakıma iyi oldu," diye devam etti Handan. "Burada üzgün bir şekilde onu gören gazeteciler aleyhinizde iyi bir başlık gireceklerdir." Kadının bir cenazede yine aynı cenazenin ana karakteri olan kızı yok sayarak böyle bir yorum yapması beni dehşete düşürmüşse de yüzümdeki yapay gülümseme hiç silinmedi.

İrem, "Ya, öyle," dedi ruhsuz bir sesle. Etrafına bakınır gibi yapıp, "Ceyda gelmedi mi?" diye sorunca Handan bir an duraksayıp etrafına bakındı ve aydınlanma yaşıyormuş gibi, "Sizinle değil mi?" diye soruya soruyla karşılık verdi.

O an benim için doğru andı, yüzümü buruşturup İrem'e bakarak, "Yangından sonra hiç görmedik ki," dediğimde Handan allak bullak olmuş gözlerle bana baktı ama ben o bakışlara karşılık vermedim.

"Nasıl yani?" Handan biraz irkilmişe benziyordu. "Ben sizinledir diye düşündüm."

"Bizimle olduğunu size o mu söyledi?" diye sordu İrem. "Ben onunla telefondan bile iletişim kurmadım. Durumumuz belli, hiçbir şeye hâlim yoktu. Belki kafasını dinlemek için bir yerlere gitmiştir. Arayın isterseniz."

"Yok, yani... Yangından sonra hastanede görüştük, mekânda yangın çıktığında ben de oradaydım ve oradan birlikte ayrıldık. Sonra eve gitmek için yanımdan ayrıldı ve ben psikolojik olarak iyi hissetmediğimden Bolu'daki dağ evine gittim." Kadının umursamazlığı, sorumsuzluğu işimize yaramak için onun içine yerleştirilmiş bir hastalıktı sanki.

Berra yavaşça arkamdan sokulup kulağına yasladığı telefonu geri çekerek, "Ceyda telefona cevap vermiyor, burada değil mi, Handan abla?" diye sorunca Handan bu kez daha gerçekçi bir paniğe kapıldı.

"Bir yerlere kaçmıştır," derken panik hâlâ bedenini ve zihnini terk etmiş gibi durmuyordu. "Yangından çok etkilendi kesin."

"Olabilir," dedi İrem. "Sakin olun ya, arar birazdan. O gece yükselen alevleri biz gördük. Kafasını toparlamaya çalışıyordur."

"Babası yurt dışında, eğer olur da beni arayıp Ceyda'yı sorarsa ne diyeceğim şimdi ben?" Arkasındaki korumaya baktı. "Selçuk seni ararsa kesinlikle Ceyda'dan bahsetme." Bakışlarını bize çevirdi. "Ne sorumsuz kız, görüyor musunuz? O böyledir işte. Bazen gider ve günlerce ondan haber alamam. Kafası attığında yaptığı bir şey bu ama zamanı değildi. Ah İremciğim, sana ve babana karşı ne kadar mahcup oldum bilemezsin. Neticede sen ve Ceyda çok yakın arkadaşlarsınız, seni böyle bir durumdayken yalnız bırakmamalıydı. Ama biliyorsun, Ceyda çok hassas bir çocuk." İrem gülümsedi, buruk gülümsemesinde aslında en yakın arkadaş olmadığını bildiği kızın ölümü gizleniyordu. "Yine de aklım takıldı. Her zaman gittiği bir otel var, oranın spasını çok seviyor. Bir arayayım bakalım." Korumasına baktı. "Benimle gel."

Handan sırtını dönüp uzaklaşmaya başladığında Berra, İrem ve ben put gibi durmuş, kadın koruluğun içinde kaybolana dek onu izlemiştik.

Sonunda İrem, "Telefonu nerede unuttu acaba?" diye sorarak bana doğru dönünce katilin arabasında olduğunu bildiğim telefondan bihabermişim gibi omuz silktim. Muhtemelen Berra da telefonun onun arabasında kaldığını bilmiyordu. Ve yine muhtemelen, o da Ceyda'nın telefonunun arabasında olduğundan bihaberdi. "O gün dağ evinde telefonunu İstanbul'da unuttuğunu söyledi bana sadece," dedi İrem düşünceli bir sesle. "Umarım evde falan bırakmıştır." Ardından suçluluk hızla üzerine çöküp onu zamanın içinde kaygıyla ve hüzünle dolu birkaç dakikaya mıhladı. "Tüm bunları planlar gibi konuşmak kanımı donduruyor."

"Dondursa iyi olur," diye homurdandı Berra, ona ters bir bakış attım ama bunu fark etmedi. "En yakın arkadaşın göle düşüp boğularak öldü ve şimdi korktuğun için bu gerçeği herkesten saklıyorsun. Bu hepimizi katil yapar."

"Benim değil, senin en yakın arkadaşın ve az önce tek yalan söyleyen ben değildim." İrem, Berra'nın elindeki telefonu gösterdi. "İşgüzar şırfıntı, senin hepimizden daha çok korktuğunu biliyorum. Korkmasaydın arkadaşının gözünün önünde kendini zehirlemesini izlemezdin."

"Sustum çünkü onu seviyordum ve tek sırdaşıydım. Gelip size anlatsaydım arkadaşı olmazdım."

"Tek sırdaşı mı?" Bir an bu soruyu sorup güldüğüm için Berra bana şaşkınlıkla baktı. "Bence kendini böyle kandırma. Tek sırdaşı falan değildin. Her şeyi bildiğini sanan bir salaksın. Sen onu yakaladığın için sana bu durumdan bahsetti. Yoksa sana anlatmadığı daha neler vardı kim bilir?"

Berra, "Yine de en yakını bendim," dediğinde ona doğru bir adım atıp yavaşça gülümsedim.

"İrem'in de en yakını benim ve sen onun çok fazla üzerine gidiyorsun cüce." Berra bir adım geri gitmek zorunda kaldı. "Canımı sıkarsan seni böcek gibi ezerim."

İrem koluma dokunarak, "Bırak ne hâli varsa görsün, tek yanlış hareketinde onun da hayatı kayacak, bunu biliyor," diyerek beni çekiştirdi. "Gidelim."

Berra sadece şaşkınlık ve biraz da pasif bir öfkeyle bize baktı ama daha fazla konuşmadı. Oradan uzaklaşırken, "Bizim yüzümüzden senin ve Kartal'ın da başı ağrımaz umarım," diye fısıldadı.

Mezarın önüne gelene kadar cevap vermedim. Yaşlı kadının feryadı yağmuru yeniden yağdırmaya başladığında ve Gökçe'yi bir çukurun içine bırakarak üzerini tahtalarla örtmeye başladıklarında İrem sağımda, Kartal solumda duruyor, kalbim ise içindekileri kusmak istiyor gibi kasılıyordu. Kartal, kadının feryadı içine dolarken gözlerini yavaş yavaş çukuru örtmeye başlayan topraktan ayırmadan bekledi.

Toprak Gökçe'nin üzerini örttü. Mezarı artık onun daima uyuyacağı, bir daha hiç uyanmayacağı dar odası olacaktı. İnsanlar eksilmeye başladı. Önce okuldan hiç yüzüne bakmayan arkadaşları gitti, sonra o gece yaşandığında orada olan zengin yetişkinler. En son Sadık Parlak

gitti ve mezarlıkta sadece Kartal, ben, İrem ve o ağıt eder gibi ağlayarak gökyüzünün bile içini ağrıtan, yağmurlar yağdıran yaşlı kadın kaldı.

İrem, "Sadece Gökçe varmış," diye fısıldadığında yanağımdan kayan gözyaşı çeneme kadar aktı, boynuma doğru süzülmeye başladı. "Bu yaşlı kadının Gökçe'den başka kimsesi yokmuş. Sadece Gökçe'si varmış."

Yaşlı kadın tülbendinin kenarıyla gözyaşlarını silse de hıçkırmaya devam etti. Henüz bir mezar taşı olmadığı için ahşaba tutundu, tek gücü de o ahşaba tutunurken onu terk etmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü ve öyle çok ağladı ki bir süre sonra İrem'in de hıçkırırken çıkardığı sesleri duymaya başladım.

Sonunda Kartal yavaşça kadına doğru ilerledi, elindeki şemsiyeyi kadının başının üzerine tuttu, yağmur yağmaya devam ediyordu. Diğer elini kadının omzuna koydu, kadının omzunu yavaşça okşadığında kadının gözyaşları da şiddetlenmişti.

"Onun yerini tutamam," dedi Kartal, sesi çatlamıştı. Kadın kafasını kaldırıp gözyaşları içindeki yüzünü Kartal'a çevirince Kartal yutkundu. "Ama bundan sonra beni de bir oğlun say."

Kadın daha şiddetli ağladı. Boğazım öyle çok düğümlendi ki kurulmayan her cümleden binlerce anlam içime battı, bu anlamların tamamını aynı anda hissettim. Yaşayan her canlının bir gün öleceğini, sonsuzluk diye bir kavramın bizim ruhlarımız için mümkün olmadığını bilsek de ölüm yine ölümdü. Bir süre içimi kavurmaya devam eden o duygu, kadının Kartal'ın kollarının arasına girip ağlamaya devam etmesiyle gökyüzüne değen bir yangına dönüştü.

Yaşlı kadının gözyaşları arasından, "Yetimdi kuzum," dediği ânı hatırlıyorum, bunu söyledikten sonra daha şiddetli ağlamaya başlamıştı. "Bir ben vardım, bir o vardı. Bir gün bu illetin evimizi başımıza yıkacağını biliyordum. Çatı çöktü, ben altında kaldım. Benim çatımmış o." Kartal kadına daha sıkı sarılıp sırtını sıvazlarken kadın, "Belki de kurtuldu," diye ağladı. "Bu dünyada çekeceği çok dert, taşıyacağı çok yük vardı kuzumun. Belki de Allah onu kurtardı. Belki de Allah onu mezara değil, yeniden büyüsün diye bir beşiğe yatırdı. Allah onu kurtardı."

Gökçe'ninki bir kurtuluş muydu bilmem ama o an Kartal kadına sarılıp mezara bakarken Gökçe'nin bir beşikte, Kartal'ın ise mezarda olduğunu anladığım andı.

Yaşlı kadını evine biz bıraktık. Bu esnada İrem yanımızdaydı. Arka koltukta kadınla oturmuş, yol boyunca yaşlı kadının elini sıkıca tutmuştu. Kadını o yalnızlığa terk ederken titrediğimi hatırlıyorum. Eski evinin demir kapısını kapatırken bana gülümsemiş, el sallamış, sonra biz uzaklaşmaya başladığımızda hıçkırık sesleri yine mahalleyi sarmıştı. Emniyet kemerimi bağlarken yanaklarımdan süzülen gözyaşları umurumda değildi. Hiç sesimi çıkarmıyor, sanki ağlamıyormuş gibi ön camdan dışarıya bakıyordum.

Kartal cep telefonunun rehberine girdi, parmağını hızla kaydırdı. Birini arayıp telefonu kulağına koyduğunda İrem arka koltukta ağlamaya devam ediyordu. Her kimi aradıysa hattın diğer ucundan telefonun açılırken çıkardığı hışırtı duyuldu, daha sonra tok bir erkek sesi telefonu yanıtladı. "Sana bir adres yolluyorum," dedi. "Orada oturan yaşlı kadını al. Vereceğim bir diğer adrese götür, yanına da ev işlerine yardımcı olacak, ona arkadaşlık edebilecek birini bul." Eve doğru baktığını hissettim. Karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamamdır, eyvallah, sağ ol," diyerek telefonu kapattı.

Huzur, karda beliren ayak izleri gibiydi, usul usul yok oluyordu.

"Bundan bir yıl öncesine kadar en büyük acının Toprak'ın beni sevmemesi olduğunu düşünürdüm," dedi İrem araba karanlığa doğru hareket etmeye başladığında. "Yalandan beni seviyor gibi davranmasına bile razı olduğum karanlık bir dönem olmuştu. Ama şimdi fark ediyorum, yalandan beni seviyor gibi yapmasındansa, gerçeklerle yüzleşmemi sağlayarak beni yok sayması daha iyiymiş. Son bir haftadır yıllardır yattığım bir uykunun uyanışındaymışım gibi hissediyorum." Sessizdik, onu dinliyorduk. Ruhundaki zehir onu öldürmeye başladığı için artık o zehri akıtmak zorunda olduğunu biliyor ve bunu yapıyordu. "Bu son bir hafta içinde hem çılgınlar gibi gülmek hem de her şeyimi kaybetmiş gibi delice ağlamak istedim. Ama bugün... Bugün kendim için değil, bir başkası için ağlayabilmeyi öğrendim." Dikiz aynasından ona baktığımda elleriyle oynadığını gördüm. Ojeleri soyulmuştu, uzun tırnakları bakımsız görünüyordu. "Ceyda'nın kendine yaptığı kötülüğün bedelini ödemesi bile beni bu kadar çok ağlatmadı. Ne garip, birlikte büyümüştük. Ama bugün o kadını mezarın başında o hâlde görünce tekrar sorguladım. Ben kötü numarası yapan iyi biri miyim? Yoksa ben kötü numarası yaptığı düşünülsün isteyen gerçekten kötü biri miyim?"

Sustum, bekledi, aslında beklediği bir cevap değildi. Cevabı kendi içinde arıyordu. Ruhunun çekmecelerini karıştırıyor, zihnindeki her bir odaya girip düşüncelerini altüst ederek asıl olanı arıyordu.

"Bunun cevabını ne zaman öğreneceğimi merak ediyorum."

"Seni eve bırakmamızı ister misin?" diye sordu Kartal yavaşça.

İrem başını cama yaslayıp dışarıyı izlemeye başlarken, "Artık orası benim evim mi bilmiyorum," diye fısıldadı.

Onu konudan uzaklaştırmak istiyor gibi, "Yarın akademiye gelecek misin?" diye sordum yavaşça.

Dalgın gözleri sokak lambalarındayken, "Evet," dedi. "Başka bir şansım yok gibi görünüyor."

Torpido gözündeki kâğıt mendil kutusunu çıkarıp ona doğru uzatırken, "Ben de orada olacağım," dedim, sesimde oyun yoktu, içimde oyun yoktu. "Yalnız olmayacaksın."

Kutunun içinden bir tane kâğıt mendil alırken, "Biliyorum," dedi. "Bir süredir sadece sen varmışsın gibi hissediyorum."

Cümlesi benim için çok ağırdı. Onu eve bıraktığımızda ve eve döndüğümüzde Casper bacaklarımın üzerinde yatarken, durmadan buz mavisi gözleriyle gözlerime bakarken kurduğu o cümleyi düşündüm. O gece kendimden kaçamadım. Buzdan bir duvarın arkasına geçerek izlediğim insanlar, zamanla o soğuk duvarın içinden geçip yanımda nefes almaya başlamıştı. O insanları kabul etmesem de bir parçam var olmalarından memnun olmaya başladığında devamında gelecek olan yıkımın daha da sancılı olacağını biliyordum.

Kartal kadehini doldurmaya başladığında ona baktım. Viski şişesini kenara bırakıp bana baktı ve kristal kadehteki içkiden bir yudum aldı. Gözlerinin altındaki karanlık çukurları salondaki loş, boğucu ortama rağmen görebildim. Gözlerinin beyazı kan yüklü damarlarla dolmuştu, bakışlarında sarhoşluk vardı ama kelimeleri alkole teslim olmadı.

"Dalgınsın," dedi. "Sen de o yaşlı kadını düşünüyorsun."

Parmaklarım Casper'ın tüylerinde kayarken yine aynı parmakların geçmişin ve geleceğin, olduğum ve olmaktan korktuğum kişinin kaderinin yazılı olduğu bir roman sayfasında dolaştığını hissettim. Boğuluyormuş gibi hissederken, "Evet, o da düşündüklerimden bir tanesi," diye fısıldadım.

Kartal o kadının gözyaşlarından, kurduğu cümlelerden, ağıdıyla, feryadıyla yarıp ağlattığı gökyüzünden kaçmak ister gibi içkiye tutunmuştu bu gece. Her gece yaptığı bir şey olmasına rağmen, bu geceki kaçışı daha anlamlı geliyordu. Daha acı yüklü. Bu gece kendisinden kaçıyordu. Sanki ruhu üşüyordu da içini benzinle dolduruyor gibi içkiyle dolduruyor, düşüncelerinin kibritiyle de o benzini harekete geçirip kendi içini ateşe veriyordu.

"Hayatım boyunca o yaşlı kadını unutmayacağım," dedi, dürüstlüğü canımı yaksa da ona ifadesiz kalmayı başaran gözlerle baktım. "Hayatım boyunca elimi bir an olsun o yaşlı kadının üzerinden çekmeyeceğim. Onu mahkûm ettiğim o yalnızlığın içinde tek başına hissedeceği bir acıyla öylece bırakıp gitmeyeceğim. Artık o kadınla beraber bu acıya mahkûmum." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Hayatım boyunca o kadına miras gibi bıraktığım bu acıyı unutmayacağım."

"Yaptığın bir hatanın tüm geleceği değiştireceğini bilseydin, o hatayı yapmak yerine kendini yok ederdin, biliyorum." Bakışlarımı yakalayınca yutkundu, kurduğum cümle ona ne hissettirdi bilmiyorum ama içkisini fondip yaptı. "Ama daha ödenecek o kadar çok bedel var ki. Artık biz de bedel ödeyen taraftayız. Çünkü artık biz de suçluyuz."

"Öyle," dedi sadece, düz bir kelimeydi ama içine sığan kabullenmişlik, bana doğrultulmuş bir silah gibi içimi kademsiz hislerle doldurdu.

"Tarihi öne çektim," dedi, bakışlarımdaki karmaşayı görünce, "Hastaneyi ihbar etme olayı," diye açıkladı. "Bir şekilde birinin onları gammazlayacağını anlayıp toz olmadan enselerine binmeye karar verdim." Boşalan kadehi yenisiyle doldurdu. "Yarın gece bombanın pimini çekiyorum."

"Cihangir denen adam mı yardım edecek?"

"Baskının yapılması için arkadaşlarını araya sokacak." Kartal içkisinden bir yudum aldı. "Yarın akademiden çıkınca günün kalanını hastanede geçireceğim, tüm doktorlar mesaisini bitirdiğinde nöbete kalan doktorla laflayacağım, sonra da hastaneden ayrılacağım. Ben hastaneden ayrıldıktan birkaç dakika sonra baskın yapılacak." Tezgâhta duran cep telefonuna baktı. "İki üç kez beni aradılar, neden gelmediğimi anlamak için. Henüz bir anlaşmaya varılmamış olsa da orayı deneyeceğimi biliyorlardı. Babamı araya sokup vazgeçtiğimi, Antalya'da daha büyük bir hastanede çalışacağımı söyledim. Babamın sözü onlar için

değerli, yine de beni son kez de olsa görüp konuşmak istiyorlar. Hem her şeyi yakından izleme şansım da olur."

"Ben gelecek miyim?"

"Bu zevki sana yaşatmazsam ölürüm," dedi yamuk bir gülümsemeyle. "Sana yaşatmam gereken tonlarca zevkten sadece bir tanesi. Kaçırmamalısın."

Tadım olmasa da "Elden ayaktan alındıkları anı izlemek zevkli olur," diye mırıldandım.

Anahtarın kapının deliğine girip yavaşça dönerken çıkardığı sesi duydum. Gelen kişinin kim olduğunu bildiğim için sakin gözlerle Kartal'ı izlemekle yetindim. Birkaç saniye sonra Yunus Emre ve Alper salondaydı, geleceklerini zaten bildiğimden onlara yavaşça gülümsedim. Yunus Emre, her şeyi biliyor olmanın yüküyle bana baksa da Alper henüz hiçbir şey bilmiyordu. Burak ve Sahra da salonda belirince Casper kucağımdan kalktı ve bağdaş kurarak oturup onlara baktım.

Yunus Emre elindeki poşeti kucağıma atıp, "Herkese bulaşık deterjanı, sana ballı süt," dedi moralimi düzeltmeye çalışıyormuş gibi. Poşetin içindeki sütlere bakarken yorgun gülümsemem dudaklarımda asılı kalmıştı.

"Bu insan bana bulaşık deterjanı içirmişti," dedi Alper, parmağının ucuyla Yunus'u işaret ediyordu. "Yeşil bir jöle olduğunu, içersem bedenimde kas artışı olacağını söyledi. Bulaşık deterjanı gibi koktuğunu anlamayayım diye de kötü koktuğunu, çok fazla protein içerdiği için kokusunun midemi bulandırabileceğini söyleyerek burnumu parmaklarıyla tıkamıştı. İçtim sonra. İki gün köpük işedim."

Sahra keyifsiz bir kahkaha attı, farkında olmadan ben bile gülümsemiştim. Alper böyleydi işte. Bir düğümün ortasında dururdu, kendisi düğümdü ama sanki bir atın üzerinde özgürlüğe gidiyormuş gibi huzurla gülümserdi. Gülümsemek belki de onun silahıydı, maskesiydi; kendini savunduğu, kendini sakladığı bariyeriydi.

Pipeti süte saplayıp içimde çalkalanan o hisse rağmen bir iki yudum süt içtim. O sırada Yunus Emre, Alper'e sataşmaya başlamıştı. "Ölürüm de benim çok beğendiğim o şapkayı senin kafanda gördüğüm günü unutmam," dedi Alper'e cins cins bakarken. "O gün kapıyı tekmeleyen Adnan'dım. Kartal elinde silahı tutan Bihter gibi şapkasını tutarken sen de köşede ben göreceğim diye tir tir titreyen o korkak

Behlül'dün. Sonra bana ihanet ettiğiniz öğrenci evinin bahçesinde oturup Burak'a dedim ki: Zehirli sarmaşıklarımdan kurtuldum."

"Konu hâlâ o şapka mı ya?" diye sordu Alper kolunu kendine siper edip Yunus Emre'nin ona ha bire beresiyle sertçe vurmasından korunmaya çalışırken. "Köpük işettin bana ya. Kido kutusunun içine diş macunu sıktın diş macunu!"

"Sen dua et ben o kutunun içine sı-"

"Pis insan," diye böldü Alper yüzünü buruşturarak. "Ezelden beri kıskanırsın zaten beni."

"O dilini tutar bir çekerim, tüm organların dilinin diğer ucuna takılıp elime gelir."

"Kırıcı konuşuyorsun. Konuştuğun her saniye için kalbim bir damla kan kaybediyorsa ve artık içinde hiç kan kalmadıysa ya?"

"Sen zaten kansızsın."

"Tebrik ederim güzel bir laf sokma şekliydi, bana sokulmuş olmasına rağmen ayakta alkışlamak istiyorum." Garip bir şekilde tokalaştılar. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Burak'ın telefonunda slipli fotoğraflarımı gördüğümde başımdan aşağı kaynar sular döküldüğü günkü gibi hissettim bir an için. Bir, neden slip giyiyordum? İki, neden o fotoğraflar Burak'ın telefonundaydı?" Uzun süre tokalaşma pozisyonunda birbirlerine baktılar. "Yine bir yerlerde slipli fotoğraflarımı birileri telefonuna indirmiş gibi hissediyorum."

"Kabul et, kaliteli bir şakaydı," dedi Yunus Emre, hâlâ tokalaşır pozisyondaydılar.

"Beni slip külot giymiş gibi şoplayıp çıplak modellerin paylaşıldığı Facebook sayfasına göndermen, paylaştırman, bu sayfanın da Burak'ın çıplak model stalkladığı sayfa olması, çirkin fotoğraflarımın Burak'ın önüne düşmesi ve Sahra'nın tam o anda baskın verip yasak bir ilişki yaşadığımızı düşünmesi olayı mı? Evet, öyleydi. Yeniden tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Kabul et, gerçek gibiydi. Bir ara slip giydiğini bile düşündün."

"Bilemeyiz Yunus, belki giyiyorumdur."

"Korkutucu şeyler söylüyorsun."

"İndireyim bir bakacak mısın?"

Tokalaşma pozisyonundaydılar. Hâlâ.

"Yok, teşekkür ederim, sağ ol. Canım isterse aynanın karşısına geçip kendi doğaüstü vücuduma bakarım."

"Slip mi giyiyorsun, Yunus?"

"Seksi olmak için slip giymeye ihtiyaç duymuyorum, Alper."

"Doğru, sliple de seksi olmayacağın içindir, Yunus."

"Senin sliple geçtiğin yolları ben donsuz yürüdüm, Alper."

Bir süre gerçekten, içimden gelerek güldüm. Sanki uzun süre bir daha böyle içten gülmeyecekmişim hissi yüreğimde yavaş yavaş büyürken ben ona meydan okudum ve güldüm.

O GECE

Soğuğu hissediyordum.

Tüm benliğimi kavrayıp yavaşça ruhuma sızan, bana o geceyi hatırlatan, bana yandığım tüm geceleri tek bir gecede tekrardan yaşıyormuşum hissini dolduran, gözyaşları akması gereken gözlerime oturmuş bir ruhsuzlukla sokak lambalarını izlediğim sırada içime işleyen soğuğu hissediyordum.

Kartal'ın hastaneden çıktığı ânı izlemeye başladığımdaysa şehre çöken sis öyle çok çoğaldı ki vakit sanki gece değil, şafaktı. Gök beyaz, yer siyahtı. Geri sayımın başlamak üzere olduğunun farkındaydım. Ne kar yağıyordu ne de yağmur ama gökyüzüne oturan o ölümcül kıvrımlara sahip sis bana yine eceli hatırlatıyordu.

Hastanenin koridorunda son yürüdüğüm ânı hatırlıyorum; bana doğru gelen takım elbiseli, uzun boylu adama yapmacık bir gülümsemeyle bakışımı, adamın beni süzüp göz kırpışını, midem burkulurken hızla roman sayfalarını çevirmeye başlayışımı ve şimdiye doğru ilerleyen o sahneyi hatırlıyorum.

Kartal aracın kapısını açıp soğuğu da beraberinde içeri taşıdığında gözlerimiz buluştu ve karanlık aracın içinde bir gerçek uğuldadı.

"Başlıyoruz."

Tek kelime söyledi. Polis sirenlerinden yükselen sesler tüm sokağı doldurup mavi kırmızı ışıklar tüm karanlığı boyadığında oturduğum

yere sinerek izlemeye başladım. Her şey anlıktı. Hastanenin içine akın eden onlarca polisin koşuşturmasını oturduğum yerde santim kıpırdamadan izledim.

Zaman usulca geriye sardı, burada bir kaderin değişimini izlemeye başlamadan önce yaşanan son sabaha doğru ilerlemeye başladım. Beliren anıda o sabah akademinin bahçesinde duruyordum, omzumda asılı duran bir çanta, gelişigüzel bağladığım saçlarımla solgun görünüyordum.

İrem bana doğru yaklaşırken, "Geldin," diyordu, yüzü kireç gibi göründüğü için şüphelerim tek bir yöne akın ediyor ve olasılıklar büyüyordu. Bakışlarımı okulun kapısına diktiğim an, uzakta olmama rağmen okulun cam kapısına yapıştırılan ilandaki fotoğrafın sahibini tanıyordum. Ceyda. "Babası kaybolduğunu öğrenmiş. Deli gibi onu arıyorlar. Telefonunun sinyalinin nereden geldiğine bakılacakmış."

Okula doğru ilerlerken, "Soğukkanlı görünmeye çalış," dediğimi hatırlıyorum İrem'e. Zaman buzdan bir yüzey de sanki o yüzeyi kırıp içine düşmeden yürümeye çalışıyordu. Koluma girdiği ânı hatırlıyorum, bir ceylanın av olduğunu fark ettiği andaki kadar ürkek. Gözlerimin Kartal'ı aradığı ânı hatırlıyorum. İrem sadece titriyordu.

Ogün sakin gözlerle ilana bakarken aslında endişeliydi, tıpkı arkasından yaklaşan Emir gibi. Bir süre ilandaki fotoğraf karesine baktılar. Kartal'ın bahçede sigara içtiğini fark ettiğimde onun yanına gittim. O andan sonrası yavaşça karmaşık bir hâl aldı. Ceyda'nın ailesinin okuldan ayrıldığını gördüm, arabalarına binip uzaklaşırlarken Handan ağlıyor, yurt dışından döneli henüz birkaç saat olduğu belli olan baba ise metanetini koruyor gibi görünüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Kartal'a.

"Bu akşam Ceyda'nın telefonu onun arabasında bulunduğunda onu sorguya alacaklar," dedi Kartal.

"Peki ya sonra?"

"Destek için orada olacağız çünkü o kadar korkacak ki bize haber verecek." Derin bir nefes alıp sırtını ağaca verirken, "Bir taşla iki kuş," dedi. "Bu gece biraz eğlenmeme izin var sanırım."

Sayfalar yeniden ileri doğru akmaya başladığında o boş kalan sayfaları anılar doldurdu ve her bir anı hızlı bir şekilde bir görünüp bir kayboldu. Sonunda yeniden burada, arabanın içindeydim. Polislerin akın ettiği hastaneyi büyük bir sakinlikle izliyordum.

Ondan gelen bir mesajın telefonuma düştüğü anı hatırlıyorum. Uyuşturucu yuvası yaptıkları hastanedeki şebekenin çökme anını keyifle izlerken ondan gelen korku yüklü mesajın olduğu telefon elimde duruyordu.

Mesajda şöyle yazıyordu:

Ceyda'nın telefonu arabamda çıktı, beni apar topar emniyete getirdiler. Hemen gelin.

"Burada işin bitti mi?" diye sordum elimdeki telefonu sıkarak hastanenin girişindeki yoğunluğu izlerken. Polis arabalarının üzerinde yanıp sönen ışıkları izlediğim sırada hastanenin içinden polislerin, elleri başlarının üzerinde olan adamları yaka paça çıkardıklarını gördüm. Dudaklarımda bir gülümseme filizlendi.

"Gidelim," dedi Kartal arabanın kontağını çevirirken.

Bir saniye sonra araç artık hareket ediyordu, birkaç dakika sonrasındaysa artık o sokakta değildik. Emniyete kadar yüzümde buz gibi bir ifadeyle sadece yolu izledim.

"Kartal," diye fısıldadım Emniyet Müdürlüğü'nün olduğu sokağa girdiğimizde.

"Bebeğim?"

Araba yavaşlayana kadar sessiz kaldım.

Ve araba tamamen durduğunda saat gece yarısını çoktan geçmiş, emniyetin kapıları açılmıştı.

"Seni seviyorum, Alaşan," diye fısıldadım ve cümlem zamana bir mürekkep gibi yayılıp o boş sayfaya binlerce kelimenin çizemeyeceği anlamları çizdi.

Arabanın kapısını açtığımda ona cevap vermesi için fırsat bırakmamıştım. Bir saniye sonra ben gecenin soğuk ve ıssız karanlığının kollarındaydım, bir saniye sonraysa onun emniyetin önünde duran boş arabasına doğru yürüyordum.

Bir saniye sonra o emniyetin kapısından tek başına çıkıyordu.

Bir saniye sonra beni fark ediyor, gözlerinde umutlar yeşeriyordu.

Bir saniye sonra katil bana doğru yürüyordu.

Bir saniye sonra Ogün artık yanımdaydı.

12. BÖLÜM

Kadersel Açan Kardelen Çiçeği

♪ *Melike Şahin - Pusulam Rüzgâr*

Bazı kötülükler, sadece daha büyük bir kötülükle durdurulabilir ve yine bazı kötülükler, daha büyük kötülükler var olmasın diye ortaya çıkmış olabilir.

Tıpkı aylar önce Kartal'ın kız kardeşinin üzerine çöken insanların üzerine çökmek için yola çıktığında yaptığı kötülüklerin, daha büyük kötülükleri durdurup o kötülükleri yaratanları yok ettiği gibi.

Şimdi kız kardeşimin katilinin karşısında duruyor, o katile gülümsüyor, o katilin gözlerine hiçbir şey bilmiyormuş gibi bakıyor, o katil için endişelendiğimi gösteriyordum.

Eğer biri bana kan kaybederek ölmek mi zor yoksa bu oyunu sürdürmek mi zor deseydi, cevabım belliydi: Kan kaybederek ölmek çok kolaydı ve şu an kan kaybederek ölmeyi tercih edebilirdim. Ruhum can çekişiyordu ama her şeye rağmen ben burada, ben onun karşısında, ben kıyıya ilerleyen dalgalar kadar doludizgin, ben kaybedilmiş bir savaşın geride kalan alanı kadar kan revan içindeydim.

"İyi misin?" diye sordum korkuyla. "Her şey yolunda mı?"

"Evet evet," dedi başını hızlıca sallayarak. Yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, endişelenmemden memnun gibi beni izliyordu. "Avukatım geldi."

"Neler oldu?" diye sordum her şeyden bihabermiş gibi.

"Uzun hikâye," dedi katil. "Sadece... Ceyda'nın kayboluşuyla ilgili binlerce soru soruldu."

Kartal'ın nefesinin ensemden boynuma doğru aktığını hissettiğimde onun arkamda olduğunu anladım. İçimin toprağını kazıyan hisleri bir köşeye bırakıp yeni bir maskeye uzandım ve maskemi yüzüme geçirirken, "Şimdi ne olacak?" diye sordum telaşlı görünmeye çalışarak. "Hiçbir şey anlamadılar, değil mi?"

"Rahatla. Her şey yolunda." Derin bir nefes aldı, etrafına baktı ve "Geldiğiniz için sağ olun," dedi. "Araba kullanacak hâlde hissetmiyorum."

"Biz seni bırakırız," dedi Kartal. Bu cümleyi o kadar sakin kurmuştu ki sanki karşısındaki gerçekten hiçbir şey hissetmediği biriydi. Oysa hissettiği her şey onu kavururken beni küle çeviriyordu.

Bir katile gülümsemek, bir umudun kalbini hançerlemek gibiydi. Bir katile gülümsemek, yaşanmış güzel bir anıyı ateşe vermek gibiydi. Hissettiklerim, ilerledikçe etrafı da alevlere veren, cehennemin topraklarında gazap ile çağlamış ateş gibiydi.

Kokusu arabanın içine yayıldığında ön koltukta oturuyordum, emniyet kemerimi sanki bu hayata tutunmam gerekiyormuş gibi büyük bir dikkatle bağlarken aslında amacım sadece bir şeylerle oyalanıyor gibi görünmekti. Aracın tavan lambasından akan ışık akisler çizerek içeriyi aydınlatıyor, canavarın hemen arkamda oturduğunu bilmek göğsümün içinde cereyan eden acımasız hissin eline bıçaklar tutuşturuyordu. Dönüp onun yüzüne tüm tırnaklarımı geçirmek, tırnaklarımı aşağı doğru çekerken yüzünün derisini acımasızca soymaya başlamak, işaret parmaklarımı bir katili gösteriyormuş gibi gözlerine doğru uzatarak gözlerini yerlerinden çıkarmak istiyordum. Bunun yerine onu önemsiyor gibi davrandım.

Evi Şişli'deydi. Adresi cansız bir sesle söylemişti, dikiz aynasından suratına baktığımda ten renginin kireç gibi olduğunu fark ettim. Tedirgindi, ileride onu nelerin beklediğini düşünmeye şimdiden başlamıştı. Şimdiden düşünmeye başlaması ne kadar iyi olurdu bilmiyordum, benim

istediğim onu düşünemeyecek kadar aptal hâle getirmek ve sadece korkuyla baş başa bırakmaktı. Düşünemeyecek kadar korksun istiyordum.

Kartal'ın ellerine baktım. Direksiyonu kavrarken sanki bir boğazı kavramış gibiydi; beyazlığın çöktüğü parmak boğumlarındaki tüm kan çekilmişti. Yüzü ne kadar ifadesiz, duruşu ne kadar profesyonel olsa da arka koltukta bir katilin oturduğunu, o katilin ondan her şeyini aldığını biliyordu. Kafasının içine sızamadım ama onu tanıyan yanım hislerinin ne doğrultuda ilerlediğini anında kavradı.

Büyük bir sitede olan evinin otoparkına girdiğimiz an gözlerimi ileriye diktim. Sonunda araba durdu ve Ogün cansız bir suratla kapıyı açtı. Arkasından bakarken gözlerim ruhsuz bakıyordu. Kartal camı indirince Ogün içeriye doğru eğilip, "İçeri gelsenize," dedi.

Kartal bu fikre sıcak bakmaz sanıyordum ama "Tamam," deyince bir an duraksayacak gibi oldum. Sakinliğimi koruyarak Kartal'a doğru baktım. Bana bakmadı, göz teması kurmamasının esas nedeninin duygularını açığa çıkaran anahtar olmam olduğunu biliyordum, o yüzden sakince gözlerimi onun yüzünden ayırıp emniyet kemerimi çözdüm. Saatin ibresi bir adım daha attı, zaman kafamın içine yayıldı ve aracın içinden süzülerek çıktım.

Bir şeyler değişmişti. Artık bir şeyler düzeltilemeyecek ve değiştirilemeyecek şekilde değişmişti; son şansımız diye bir şey yoktu, artık son şans biz hariç herkesindi. Bizim kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan her insan gibi sadece intikam istiyorduk.

Kaybetmekten korktuğum tek insan Kartal'dı, tek şey onun varlığıydı ama ben onu zaten toprağın altına bir can koyduğumuzda kaybetmiştim. Biz yan yana uyuyan ölülerdik aslında. İkimizi bir mezarın içine gömdükleri için kemiklerimiz birbirine karışmıştı. Ogün ve Kartal yan yana yürüyorlardı, birkaç adım arkalarındaydım, gözlerimi telefonumun ekranına indirdim; birkaç saniye sonra mesaj belirdi.

Yunus Emre: *Her ihtimale karşı bana konum at.*

Sessizce konumu gönderdim, telefon ekranı kararduğında telefonu yavaşça cebime koydum ve bakışlarım bir şahininki kadar keskin bir şekilde Ogün'ün ensesine saplandı. Tırnaklarımı ensesine batırdığımı, tüm tırnaklarım ensesindeki deriyi yırtarak içeri girerken iskeletini ayakta tutan omurunu avuçlarımın içinde çatır çatır kırarak parçala-

dığımı düşündüm. Ya da ensesini kavrayıp kafasını otoparktaki kalın kolonlara defalarca kez vurarak parçalardım. İçimde yükselen öfkeyi bastırmak için gözlerimi yumup geri açtım, o kısa göz yumma anında Kardelen bana gülümsedi, bana elini uzattı ve zemindeki kanlar geri çekildi. Tekrar Ogün'e baktığımda kanlar oradaydı.

Üst kata çıktık, dairesi karanlık ve kasvetliydi; bir o kadar da lükstü. Bizi karanlık, limon kokan bir antre karşıladı. Antre sarı bir ışıkla aydınlandığında Kartal yanımda duruyordu, Ogün bizden üç dört adım uzaktaydı. Yorgun bir gülümsemeyle, "Her şey bir kâbus gibi," dediğinde onu başımı sallayarak onayladım. Evet, kâbusu yeni başlıyordu. "Ceyda'nın ölümünü kabullenemiyorum."

"Arkadaştınız," dedi Kartal sadece, sesi ifadesizdi ama normal şartlarda da öyle olduğu için Ogün'ün şüphe duyacağını sanmıyordum. Hem şu an bizden şüphe duyuyorsa bile o da tıpkı bizim gibi son âna kadar oynayıp gerçekten oynayıp oynamadığımızı anlamaya çalışacaktı. Yanılan o olacaktı.

Sırtını antredeki duvara yasladı, karşısındaki duvardaki fotoğraf kareleri dikkatimi çekmeyi başardı ve ben de aynı renkteki çerçevelere yerleştirilmiş fotoğraf karelerini incelemeye başladım. Yaklaşık yirmi, yirmi beş fotoğraf karesi tüm duvarı kaplamıştı. Fotoğraf karelerinde Ceyda, Berra, Emir, İrem, Cenk, Suphi ve birkaç isim daha bir aradaydı. Bazı fotoğraflarda Cenk ve Suphi sarılıyor, bazı karelerde Ogün, Ceyda ve Berra kameraya gülümsüyor, bazı karelerde İrem somurtarak kadraja bakıyordu.

Normal bir arkadaş grubu gibi görünüyorlardı ve her karede yanlarında iki canavarın da olduğunun farkında değildiler. Canavarlardan biri Ceyda'ydı, ona baktığım an fotoğraf karesindeki herkes renkli, o gri görünmüştü gözüme. Sebebi ölümü müydü yoksa ruhundaki katliamı görmem miydi? Onun ölümünü hatırladığımda kalbime bir ferahlama yayıldı. Pişmanlığın ilk harfini bile barındırmıyordum. Hayır, barındırıyordum ama o harf pişmanlığı değil, perişanlığı var ediyordu. Elimde olsa, daha fazla zamanım olsa, onu daha da perişan ederdim. Bir türlü yetmiyordu. Onun ölmüş olması ve ölürken son kez benim suratıma bakmış olması, içimdeki duyguyu bastırmama yetmiyordu.

Kollarımı bedenime sarıp fotoğraf karelerine yakından bakmak için duvarın önüne doğru ilerledim. Her bir adımımda Ogün'ün bendeki

bakışlarının yoğunlaştığını hissediyordum. Her bir hareketimi son derece büyük bir dikkatle inceliyordu. Avcıyı izleyen bir av gibiydi.

Derin bir iç çekerek, "Senin olmadığın karelerin tamamında Ceyda çok içten gülümsemiş, fotoğrafları çeken sendin, değil mi?" diye sordum içten, sanki o şırfıntıyı özlüyormuş gibi dudaklarımı bükerek.

"Evet," dedi Ogün. "İçten gülümsediğini fark etmemiştim."

"O sana hep içten gülümserdi. Dikkat etmiştim. Sanırım seni benim Kartal'ı sevdiğim gibi, bir abiyi sever gibi seviyordu." İçimdeki adi duygunun dudaklarının yukarı çekildiğini, bana sırıttığını hissettim. Üzgün gözlerle Ogün'e baktım. "Onu çok özleyeceğim."

"Onu ben de çok özleyeceğim. Bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu." Ogün üzgün görünüyordu.

Ona bıçağımı çıkarırcasına, "Kim hak ettiği gibi ölür ki?" diye sordum.

Ogün'ün bana saplanan gözlerinde bir çaresizlik görür gibi oldum. Ne diyeceğini bilemiyor gibi etrafına bakarken yutkunup, "Haklısın," dedi, sesi yorgun geliyordu.

"Sonuç itibariyle onu toprağın altına gömen de en yakın arkadaşları oldu." Bu cümleyi öyle bir acımasızlıkla kurmuştum ki Ogün'ün ürperterek bana baktığını gördüm, tek yaptığım omuz silkmek oldu. "Yalan değil, Ogün. Öyle olmadı mı? Ben onunla çok yakın değildim ama onu severdim. Elbette başım belaya girsin istemem, sonuçta ona çok yakın değilim ve başım da genelde beladan kurtulmaz. Ama ya siz?"

"Bunu öneren sendin," diye fısıldadı Ogün, şimdi tarafımdan yargılanmayı, hatta suçlanmayı kaldıramıyor gibi bakıyordu. Gözlerinde öfke olmasa da dehşet vardı.

Derin bir nefes aldım ve ona hak veriyormuş gibi başımı sallayarak, "Evet, bendim, kendimi kurtarmak zorundaydım. Ömür boyu bir cinayetin failleri olarak anılmak istemezdiniz, değil mi? Ben de istemedim. Ama her halükârda kız sizin bayağı sıkı dostunuzdu," dedim. "Bana katılıyor musun?" Kartal'a baktım. "Yoksa yine fazla realist mi davranıyorum?"

"Haklı olmadığını söyleyemem ama bu biraz acımasız bir itham oldu," dedi Kartal. "Hiç kimse bu durumun faili olarak anılmak istemez. Bir de üstüne kızın madde aldığı ortaya çıkarsa... Sıkıntı. Bu çoğumuzun ailesinin imajını da yerle bir eder."

"Ceyda öldü," dedi Ogün duyduklarına inanamıyormuş gibi. "İmaj düşünülebilecek son şey."

"Evet, öldü, üstüne toprak atanlardan birisi de sendin," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Şimdi vicdan pornosu çekmek yerine onu özleyip analım ama kabul ettiğimiz şeyleri kabul etmemiş gibi davranmayalım. Sonuçta küreklerden birini ben tutmuyordum, sen tutuyordun."

Ogün yutkunup, "Lavin bazen çok acımasız konuşabiliyorsun sanırım," dedi, şakaklarını ovarak, "Kabul etmediğimi söylemedim," diye devamını getirdi. "Yine de... Bu çok zor, anlıyorsun değil mi?"

"Benden iyi kimse anlayamaz." Ortama garip bir sessizlik çöktü, ardından neyi kastettiğimi ama saklamak zorunda olduğumu anlamış gibi bana baktı. Neler yaşadığımı biliyordu. Bu yola neden çıktığımı da biliyordu ama karşısında onu tanıyarak durup durmadığımdan emin değildi. Yine de ilk kez kendini benim yerime koyduğunu gördüm. Gözlerine bulaşan o duygu canımı acıtmadı, aksine ona olan öfkemi artırdı. Sonradan gelen empati duygusu hiçbir şey ifade etmiyordu. Benim kardeşimi öldürmüşlerdi.

Kartal, "Kolay değil, biliyorum," dedi Ogün'ü bir dost gibi hedef alarak. Ogün sakince ona doğru döndü, gözleri dalgındı ama bu dalgınlık, şaşkınlığını gizlemeye yetmedi. "Ama bir şeyleri hasır altı etmek de suçtu, biliyorsun. Bir noktada sen de ben de diğerleri de kendimizi düşünmek zorundayız. Kendine eziyet etme birader. Bir şekilde bugünleri geride bırakacağız."

"Öyle olmasını umut ediyorum." Ogün yutkundu, ağzına yayılan acı bir tat olduğuna emindim. Nasıl hissediyordu? Kâbusu yaşattığı insanların ona destek olması nasıl bir histi?

"Biz gidelim, senin dinlenmeye ihtiyacın var gibi duruyor," dedi Kartal azılı düşmanına bir dost maskesinin arkasından seslenerek.

Ogün başını iki yana salladıktan sonra, "İsterseniz bir şeyler içelim?" diye sordu. Kartal'ın bakışları bana döndü, onay bekliyor gibiydi. Başımı aşağı yukarı salladım ve Kartal da gözlerini yeniden Ogün'e çevirerek, "Olur," dedi.

Yorgun bir şekilde antrede yürüyüşünü izledim. Omuzları çökmüştü, sebebi yastan çok korku gibi duruyordu. Tedirgindi, bunu hissedebiliyordum; avcı, avının tedirginliğini hissederdi. Geniş salona girip vizon rengi, büyük koltuğa doğru ilerledim. Kartal duvarları izleyerek

yanıma geldi, bir karış kadar uzağıma oturduktan sonra gözlerini bana doğru çevirdi. Konuşmadık, sustuk ama gözlerimiz konuşuyordu. Gözlerimiz her şeyi biliyordu. Canımızın ne kadar yandığını gözlerimiz kelimeler olmadan da birbirimize iletebiliyordu.

Anılar, soğuk su gibi yavaşça bacaklarıma vurup dizlerime doğru yükseldi ve sonra büyük bir dalgaya dönüşüp beni altına aldı. O anılardan birindeydim. Kaybetmenin kazanmaktan daha fazla şey kattığını öğrenmiştim. Katilin evinin sessizliği üstüme çökerken hayatıma ait yüksek sesli bir melodi gibi içimde yankılanan gülümsemesinin sesini duydum. Bu karanlık eve onun ölümüne ait planlar sindiğinde, bir gün gülüşünün yankılarının da sineceğini biliyorlar mıydı? Bu ev, onu esir alan bir mezarlık gibiydi ve ben onun gülüşünün sesini duyduğumda eski bir anının içine gömülmüştüm.

Gülümsemesi uzun süre zihnimin içinde asılı kaldı. O gülümsemeden kopmak ölümdü, koptum ve öldüğümü hissettim. Nefes alan bir ceset. O yokken ben hep bu olmuştum. Ogün şarap kadehini bana doğru uzatınca onun gülümsemesi bir camın arkasında kaldı, cam birden çatladı ve sanki onun gülümsemesi de çatladı. Kırmızı şaraba baktım. Gözyaşları içimde, buzdan bir duvar dışımdaydı.

Şarap kadehini elinden aldım. Kartal için elinde bir viski bardağı tutuyordu, kadehi Kartal'a uzatırken gözlerim hâlâ ondaydı. Belki hissetti belki de hissetmedi. Kendisine bir şarap doldurup çaprazımdaki tekli koltuğa doğru yürüdü. Salondaki ışık yanmıyordu, boydan camdan içeri sızan sokak lambalarının ışığı güçlüydü ve odayı yeterince aydınlatmıştı. Bir de antredeki sarı ampul yanıyordu.

Şarabımdan bir yudum aldığım sırada Ogün'ün dalgın bakışlarının merkezinde olduğumu fark ettim. Sonra bir süredir o bakışların merkezinin zaten ben olduğumu anladım. Gözlerimi kaldırdım, bakışlarına sakinlikle karşılık verdim. Gözlerinde acıdan, ızdıraptan eser yoktu; gözlerinde gördüğüm tek şey karanlıktı. Karanlık bir tutku, bir arzu, karanlık bir korku, genişledikçe etrafındakileri de içine alan bir karanlık...

Kartal, "Ceyda'nın uyuşturucu kullandığını biliyor muydunuz?" diye sordu, sesinde yargılama yoktu, sanki merak ettiği bir şeyi soruyor gibiydi. Ogün duraksadı ama Kartal'ın bir profesyonel gibi dağıttığı kartları fark etmedi, oyunun içinde olduğundan bihaber olduğunu gö-

rebiliyordum ve bu kez gördüğüm şeyden son derece emindim. Dört yandan kuşatıldığını fark etmiyordu, en fazla bir yerden tehdit aldığını düşünüyor olmalıydı ama onu okyanusun ortasına kadar getiren küçük kayığı çoktan su almaya başlamıştı.

Ogün profesyonel bir şekilde, "Hayır," dedi. "Ceyda her zaman içine kapanıktı. Sessiz, sakin bir tipti," diye yalan söyledi. "Ruh gibi göründüğü zamanlar tabii ki oluyordu ama hep öyle göründüğü için hiçbirimiz irdelemiyorduk."

Düşünceli gibi görünmeye çalışarak, "Annesi biliyor muydu acaba?" diye sordum kısık bir sesle.

"Annesi bilseydi her şey farklı olurdu," dedi Ogün, beni izlerken gözlerinde kısa da olsa bir pişmanlık görüp ondan tiksindim. Ardından o gözlerde yeni bir oyun şekillendi. "Suphi'yi bu illetten kurtardığım gibi Ceyda'yı da kurtarmak için her şeyi yapardım."

"Suphi mi?" Bilinçli olarak Kartal'a baktım, Kartal da oynamaya çalıştığı oyunu gördü ve o oyuna çekiliyormuş gibi davranarak bana baktı. "Suphi uyuşturucu mu kullanıyor?"

"Kullanıyordu. Artık kullanmıyor sanırım, en azından bana öyle söyledi," dedi üzgün bir yüzle.

Hayır, kullanmıyordu ve evet, Sadık Parlak rotasından çıktığımız an bize yeni bir kurban yaratmaya çalışacağını zaten biliyordum. Panik hâlindeydi ve panik ona yanlış kararlar aldırıyordu. Yanlış bir kararın pençesinde olduğunu hissetmiş gibi, "Bakın, bu mevzuyu sakın Suphi'nin ya da Cenk'in yanında açmayın, olur mu? Suphi biraz hassas ve Cenk ile o dönem araları iyi değildi. Cenk yine bunu hatırlayacak olursa kavga ederler," dedi.

"Emir falan da biliyor mu bu konuyu?" diye soran Kartal'dı.

Emir'in bizim tarafımızda olduğunu bildiğinden hızlıca, "Hayır," dedi. "Arkadaş grubumuzu bu olayın dışında tutmuştuk. Suphi çok utanıyordu. Aralarından sadece Ceyda biliyordu, o da artık aramızda değil."

Oynadığı oyun beni tiksindirdi. Şaraptan bir yudum daha aldıktan sonra, "Lavabo ne tarafta?" diye sordum.

Oturduğum yerden yavaşça kalktım, antreye doğru yürüdüm ve Ogün'ün kısa kelimelerle tarif ettiği tuvalete doğru ilerledim. Tuvaletin kapısını açıp içeri süzüldüm, suyu açtım ve su akmaya başladığında yavaşça lavabodan çıktım. Gözlerim antrenin öteki ucundaki kapısı

olmayan büyük oturma odasına kaydı. Şeytan ile dansım tam da bu noktada başlıyordu.

Parmaklarımın ucunda yavaşça antreyi geçip karanlık oturma odasına girdim. Karanlığa kolayca alışan gözlerimi faturaları ödemediğim için sık sık kesilen elektriklere borçluydum. Oturma odası salondan biraz daha genişti, daha az eşyası vardı ve nefes alsam, nefesimin sesi bile yankı oluşturabilirdi; o denli boştu. Oturma odasındaki büyük tablonun altında küçük, en fazla bir ellilik bir insanın başını eğmeden içinden geçebileceği türden kısa bir dolap kapağı vardı ama gördüğüm an bunun bir dolap kapağı olmadığını anlamıştım. Sakinliğimle savaşan bir hızda o kapağın önüne geldim, kapağı yavaşça ileri doğru ittiğim sırada ses çıkmaması için içimden bildiğim tüm duaları okumuştum ve şans benden yana olduğu için küçücük bir gıcırtı sesi dışında çıt dahi çıkmamıştı.

Biraz vernik, biraz da sert, güçlü bir yapıştırıcının kokusunu soludum. Eğilip karanlık geçidin içine daldım, on beş yirmi santimlik kısa girişin ardından tavan yükseldi ve kendimi tıpkı oturma odası gibi yüksek tavanlı, dar, kare şeklinde bir odada buldum. Oda bomboştu, depo olarak kullanılmadığı çok belliydi ve bu boşluk çok rahatsız ediciydi. Ağır adımlarla odanın sonundaki kapıya ilerledim, kapının önünde iki rulo şeklinde sarılmış halı duruyordu. Sanki halı rulolarını kapının varlığını geride bırakmak için oraya koymuşlardı. Hızla halıları kenara çektim, odanın kapısının kulpunu çevirirken arkama doğru baktım, tekrar önüme baktım ve kapıyı yavaşça açtım. Kapının kilitli olmamasından dolayı küçük bir rahatlama hissettim ama kapıyı açıp içeri girdiğimde ve kapının çaprazındaki duvara omzumun üstünden baktığımda tüm o rahatlama hissi parçalara ayrılarak tıpkı kül gibi içime yağmaya başladı.

Duvarda İrem'in habersiz çekildiği belli olan onlarca fotoğrafı vardı. Fotoğrafların hepsinde yanında olan erkeklerin de kadınların da yüzlerine kırmızı keçeli kalemle büyük çarpı işaretleri atılmıştı. Kanımın damarımın içinde buz kestiğini hissettim, gözlerim fotoğraf karelerini takip ederek yavaşça aşağılara indi ve Toprak ile Kardelen'in birbirlerine sarıldığı fotoğrafı gördüm. Fotoğraf çok uzaktan çekilmiş olmalıydı, kadrajdaki ikili bulanıktı ve duvarın arkasında onları izleyen biri daha var gibi duruyordu; yağmurun altındaydılar ve fotoğraf karesindeki

üçüncü kişi de tıpkı Toprak ve Kardelen gibi bu fotoğrafta olduğundan bihaberdi. Bir an bu fotoğraf karesi içimi tuzla buza çevirdi.

Gözlerimi biraz daha aşağıdaki fotoğraflara indirirken artık tir tir titriyordum. Kardelen'in ölüm haberinin olduğu haber kupürü duvardaydı, yanında İrem'in mutsuz bakan bir fotoğrafı da vardı, sarı bir not kâğıdı İrem'in fotoğrafının üstüne yapıştırılmıştı.

'Onu senin için, senin başkası uğruna çarpan kalbin için ortadan kaldırdığımı bilseydin, beni sever miydin?'

Bir sonraki fotoğraf karesinde artık her şeyden bihaber olan İrem değil, ben vardım. Yüzüm bir kalp içine alınmış, yanına, *'Onda farklı bir şey var, durdurulamayacak bir şey. Onu Tanrı bile durduramaz.'* yazılmıştı. Sonraki tüm fotoğraf karelerinde İrem değil, ben vardım.

Artık takıntılı katilin saplantısı İrem değildi.

Bendim.

Yaşananlar bir girdap gibi başımın üzerinde dönmeye başladı. Bu gece karar verdiğim bir şey daha vardı, ona vermek istediğim tek şey korku değildi, derin, sarsıcı bir acıydı. Ruhunda bir hastalık mı vardı yoksa kendi ruhunu kendisi mi hasta etmişti bilmiyordum ama artık o ruhu avuçlarımın içine alıp toza dönene kadar sıkmaya ihtiyacım vardı. Cep telefonumun kamerasını açtım, bir süre duvarı, odaları videoya aldım ve video kaydını bitirdikten sonra bu kayıtları fotoğraflarla destekledim. Odadan çıkarken titriyordum. Düşünceler birbirine çarpıp devriliyor, zihnimdeki kaos büyüdükçe büyüyordu.

Kapıyı ses çıkarmamaya özen göstererek kapattım, halıları püsküllleri bile aynı duracak şekilde kapının önüne yerleştirdim ve geçitten saçımın telini bile arkamda bırakmadan hızla geçerek antreye girdim. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, tuvaletin kapısını yavaşça açıp içeri girdim ve akan suyu kapatmadan önce birkaç kez yüzüme çarptım. Birkaç kâğıt havlu yoldum, bilerek havlunun kenarından birkaç parçayı lavaboya düşürdüm ve sonra yavaşça lavabodan çıkıp hâlâ ıslak olan bir yüzle antrede ilerlemeye başladım.

İrem'e âşıktı, İrem bu aşkı saf, gerçek bir dostluk sanıyordu. İrem'e âşıktı ve İrem'in âşık olduğu adamın sevdiği kadını öldürmeyi kafasına koyduğunda tek istediği İrem'i mutlu etmekti. Karnıma korkunç bir ağrı saplandı. Bu saplantılı sapığın sadece İrem'i üzenleri değil, İrem'e

de zarar verebilecek boyutta bir ruh hastası olduğunu yeni kavrıyordum.

Üstelik yeni hedefi bendim ve çektiğim acı ona çekici geliyordu. Biri uğruna savaşıyor olmam onun dikkatini çekmişti. Onun açık hedefi hâline gelmiştim. Peki ya şimdi bana hissettiği hastalık boyutundaki ilgi, İrem'i suçlamasına neden olursa ne olurdu? Ya benden aldığı dünyalar kadar değerli o insanı benden almasına neden olarak İrem'i gösterip bu kez rotasını İrem'e çevirirse ne olurdu?

Adımlarım onu göreceğim yere beni taşıyana dek ihtimallerin sesi hiç kesilmedi. Üzgün bir ifadeye bürünerek yavaşça salona girdiğimde bana baktı. Gözlerinde daha önce görmediğim türden bir bakış vardı; üzüldüğümü görmüştü, üzüldüğümü fark etmişti, benim isteğim doğrultusunda acı çektiğimi düşünmüştü ve bu takıntılı sapığın canını yakmıştı. Beni vuran oydu, onun silahından çıkan kurşunla sırtımdan vurulmuştum, yaralıyken karşısına geçmiştim ve gözlerinde hiçbir şeyi bilmediğini düşünmeme rağmen acıyı görmüştüm. Saplantılı olduğu birine de rahatlıkla zarar verebilecek bir insandı. Onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaktım.

Kartal oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Ogün ikimizi büyük bir sakinlikle izlese de gözleri büyük ölçüde benim üzerimdeydi. Sanki kendimi hiç iyi hissetmiyormuş gibi yutkunup, "Eve gidelim mi?" diye sordum Kartal'a. Onun dışında herkesten şüphelendiğimi düşünmesini istiyordum. Beni izlemeye devam etti, ilgisini çeken bir şeyi izliyor gibiydi.

Kartal oyundan da olsa yüzüme yaydığım o ifadeden mutlu değildi. Başını sallayarak kalan içkisini fondip yaptı. Ogün sanki gidişimiz onu rahatlatıyormuş gibi görünüyordu ama aksini savunurcasına, "Biraz daha kalsaydınız," dedi, oysa huzursuz olmalıydı, o odayı birinin görme ihtimali onu korkutuyordu.

Burası hep kaldığı ev değildi, bunu laf arasında İrem'den duymuştum, burası yalnızlığa ihtiyaç duyduğunda kaçtığı yerdi ve şimdi evin içinde gerçeği öğrenmesinden korktuğu iki kişi dolaşıyordu. Yalnızlığa ihtiyacı olduğuna göre ruhsal sağlığı iyi değildi, burayı artık bildiğimize göre de yakında o odada sakladıklarını yok edecekti.

Ama ben gördüklerimi çoktan kayıt altına almıştım.

Kartal, "Ceyda'nın ölümüyle biraz sarsıldı," diye yalan söyledi. Bunun böyle olmadığını, içimde başka bir yarayla ölüme çeyrek varmış gibi yaşamaya çalıştığımı katil de biliyordu.

Bir şeyler sorar, bir şeyler söyler diye düşündüm ama bizi bir an önce postalamak istediğinden olsa gerek suskundu. Evden çıktığımız an hatıralarımdan hızlı silindi, kendimi otoparka taşıyana kadar sessizliğim de benimle ilerledi ama araca bindiğimiz anda sessizliğim yerini öfke dolu bir hırıltıya bıraktı. Kartal'ın bakışları bana hızla saplandı, akşam güneşini anımsatan sıcak gözlerine bakarken duraksadım ve gözlerindeki uyarıyla beraber sessizlik yeniden dudaklarıma çöktü. Gözlerini yavaşça arka koltuğa çevirdi, benim de bakışlarım onu takip etti ve arka koltuktaki döşemenin alt kısmına, koltuğu tutan metal kola baktığını gördüm.

Anılar çöldeki kumlar gibi savrularak arabanın içini doldurdu.

Bir saat kadar öncesini hatırladım. Arabanın içinde yoğun bir parfüm kokusu vardı, sessizlik şiddetli bir dalga gibi kıyılarımıza çarparak kayalıklarımızı aşındırıyordu. Düşünceler aşınıyordu, hisler aşınıyordu ama sessizlik hiç dinmiyordu.

Bakışlarım birden Kartal'a döndü, ardından yeniden oraya baktım ve Ogün'ün yavaşça eğildiği anı hatırladım, doğrulup kalktığında sessizlik devam ediyordu ama orada, eğilirken dokunduğu o metal kolun alt bölmesinde sesimizi kayda alarak ona ileten bir böcek çoktan yerini almıştı bile. Kalp atışlarım ağırlaştı, sonra yeniden hızlandı ve içimdeki kasırgayı yönetmeyi öğrendiğimi vurgularcasına geri çekilerek emniyet kemerimi bağladım.

"Ogün'den asla şüphelenmiyorum, karşı çık ya da çıkma. O adam iyi biri ve diğerleri de öyle... Ceyda'nın ölümü beni çok sarstı, bana sadece onu hatırlattı," diye yalan söyledim ustaca. "Üstelik Suphi çok sessiz, sanki sürekli bir şeyleri biliyor gibi uzun uzun yüzüme bakıyor."

"Evde konuşuruz bunları," dedi Kartal soğuk bir sesle. Oyuna uyuyordu.

"Ceyda tıpkı onun gibi uyuşturucu yüzünden öldü, Kartal," dedim üzgün bir sesle. "Ve Ceyda'nın arkadaşı kimdi? Suphi. Belki de kızı buna o bulaştırdı."

"Eskiden kullanıyormuş sonuçta. Şu an temiz olup olmadığını bilemeyiz. Bunları şu an konuşmayalım, Lavin. Geceden beri kendimi sı-

kıyorum, patlamama az kaldı. Çenen hiç durmuyor." Göz ucuyla bana özür diler gibi baktı.

"Ne zaman konuşacağız, Kartal? Hep erteliyorsun. Biri daha öldü, üstelik kızı tanıyorduk." İçimde en ufak suçluluk duygusu oluşmadı, gözlerimi yavaşça ön cama çevirdim ve Kartal arabayı çalıştırana kadar konuşmadım. Ceyda'nın cansız bakan gözlerini hatırladım, suyun altına yavaşça gömülerek benden uzaklaşırken tüm cansızlığına rağmen sanki beni hâlâ görebiliyormuş gibi bakıyordu. Parmaklarımı birbirine bastırıp çıtlattıktan sonra, "Gökçe'yi de kaybettik. Ama adım gibi eminim," dedim başımı hırsla sallayarak. "Gökçe o gece bize Suphi'nin ya da Suphi ile bağlantısı olan birinin ismini verecekti."

"Henüz ortada net bir şey yok. Devam edeceğiz ve bulacağız."

"Suphi meselesinin peşini bırakmayacağım," diye yalan söylerken vicdanım sızladı.

"Suphi'yi de araştırırız. İyi oldu bunu öğrendiğimiz. Ogün kırk yılın başında bir işe yaradı." Gaza basınca bana söyleyemediği her şeyi yola hızıyla bıraktığını hissettim. Bu kez hızdan korkmadım, anılar önüme çuvallara dolarak yığılıyormuş gibi hissettiğimde bile korkmadım. Sokak lambalarının belirli aralıklarla kaldırım kenarlarına yerleştirildiği caddeyi geride bıraktık. Trafik ilk defa bu kadar sakindi, araba sokağın başında durduğunda arabanın farları önümüzü aydınlatmaya devam ediyordu. Emniyet kemerimi çözerken gözlerimi farların ışıklarıyla aydınlanan sokaktan ayırmadım.

Arabadan ilk inen Kartal oldu. Bir kenara oturup saatlerce ağlama hissini en çok hissettiğim gecelerden birinde olduğumu, binanın bahçesine girdiğim ve gözlerimden akmaya başlayan yaşları durdurabilmek için adımlarımı daha da hızlandırdığımda anladım.

Kartal arkamdan geldi, sanki bilerek yanımda yürümedi, sanki bilerek önüme geçmedi. Arkamdaydı. Umutsuzluğun, mutsuzluğun, aniden düşülen o dipsiz boşluğun ağrısıyla gözyaşları içinde yürürken beni takip ediyordu. Ne hissediyordu bilmiyordum ama ben artık bomboştum, intikama hem çok yakındım hem de çok uzaktım; onu kaybetmiştim ve artık yapabileceğim her şey anlamını yitirmişti. Bir an önce bitsin istiyordum. O katile hem çektiğim acıyı gösterip daha kötüsünü yaşatayım istiyordum hem de benim yaşadığımdan daha kötüsünü yaşamayacağını bilmenin getirdiği delilik ve ızdırapla kıvranıyordum.

Kardelen ellerimden kayıp gitmişti. Tek dostum, yegâne sığınağım, sığındığım limanım, beni olduğum yere çakıp sağlamlaştıran çapam, benim her şeyim gitmişti. Parçalanmış bir aynanın önünde oturup parçaların içindeki yansımasını izleyen herkes kendini kırgın sanabilirdi, ben o parçalanmış aynanın ta kendisiydim. Kırgınlığın ne demek olduğunu belki de bu gece en derinlerimde, ruhumda, onsuz kalan kalbimde hissediyordum.

Bir insan nasıl oluyordu da artık kalbi vurmayan, nabzı atmayan, damarlarında kan dolaşmayan, bedeninde yaşamın emaresi kalmayan birine kırgın hissedebilirdi? Beni öyle bir yerimden bırakmıştı ki içime açtığı oyuk ona çok kırgındı.

Kartal birden belimden yakaladı, havuzun önündeydik, havuzun içinde yanan ışık havuzun yüzeyini aydınlatıyordu. Gözlerimden akarak yüzüme yayılan yaşları gördüğünde sanki elimde bir bıçak vardı da sapı sıkı sıkı tutarken keskin ucu onun kalbine saplamışım gibi bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Kelimeler artık aramızda olmasa da olurdu çünkü bizim kurduğumuz bağ, artık kelimelere gerek duymayacak kadar güçlüydü.

Bir bakış, bir his, bir hissedişle tüm dengeleri değiştiriyorduk.

Sanki bir gün olmasa bile onun hep bende olduğunu bilecek, hatta bazı geceler farkında olmadan boş duvarlardaki gözlerimizde derin bir dalgınlıkla birbirimizle konuşacaktık.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı. "Ağlıyorsun, bunu durduramıyorsun ve beni mahvediyorsun."

"Artık gözyaşlarımı saklamak istemiyorum," dedim. "Mahvoldum ve mahvoluşumu yaşamama izin vermiyorlar. Her şeyi ateşe verip siktir olup gitmek istiyorum." Gözlerimden şiddetle boşalan yaşları izlerken beni sıkıca tutuyordu. Büyük eli çeneme kaydı, parmak uçlarıyla çenemi kavrayarak havaya kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Gözlerimden akan yaşların onu mahvettiğini en net hâliyle onun gözlerinde izledim. "Onun gözlerinin içine baktım, Kartal," diye fısıldadım. "Bizden onu alan adamın gözlerin içine baktım. Onun gözlerinde ona ait bir anı bile olmamalı, anlıyor musun? Benim tek dostumun, benim kardeşimin yansıması bir anı olarak bile o gözlerde kalmamalı. Kör olsun istiyorum. Kartal onun gözleri kör olsun istiyorum."

Gözlerimden akıp giden yaşları izlerken çenesinin kaskatı olduğunu görebiliyordum ama kendimi tutamıyordum. Sarsılarak ağlamamak için dişlerimi sıkmama rağmen gözyaşları öyle şiddetli akıyordu ki sarsılmama gerek kalmıyordu, gözyaşlarım asıl sarsıntıyı onun kalbine yaşatıyordu.

"Benim için kolay mı sanıyorsun, Lavin?" diye sordu küçük bir çocuğun sitemkâr sesiyle. "Ben kalbimin yerini bilmezdim, kalbimin yerini seninle öğrendim. Yerini sen öğrettin, pusulayı elime sen verdin ama o kalbin duvarları Kardelen'di. Benim kalbimin duvarları yıkıldı. Kolay mı sanıyorsun?"

Kollarının arasına girerken, "Ne zaman bitireceğiz onu?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Doğru zamanı sen benden iyi biliyorsun," diye fısıldadı.

"O ruh hastasıyla ilgili şeyler öğrendim." Kartal kolları beni sıkıca sarmaya devam ederken sessiz kaldı. Sanki zaten bunu biliyordu. Ortadan kaybolduğum o kısa zaman diliminde boş dönmeyeceğimi bilirdi, beni bazı zamanlar benden bile iyi tanırdı.

"Ağlama," dedi. "Lütfen. Ağladığında intikam duygusundan çok öldürme duygusu nüks ediyor. İçimdeki katili dürtüyorsun."

Gözyaşlarımı durdurup ellerimin tersiyle yanaklarıma yuvarlanmış yaşları silerken, "Kaldıramıyorum," dedim. "Sen nasıl kaldırabiliyorsun?"

"Mecburum. Kan kussam da ben ağzımın kenarından içtiğim şerbet akıyormuş gibi davranmak zorundayım güzel bebeğim."

Ellerimi kaldırıp ellerinin üstüne koydum. Avuç içlerimde parmaklarının kemikli ve damarlı dokusunu hissederken, "Eve gidelim," dedim. "Sana anlatacaklarım var."

Alnını alnıma yasladı ve "Tamam," dedi, ikimizin de öfkesi geceye karıştı, gözyaşları hâlâ gözlerimdeydi ama bu defa yüzüme akmadı.

Evde bizi bekleyen kişi Yunus Emre ve Sibelay'dı. Sibelay kireç gibi bir yüzle ellerini izlerken salondaki büyük koltukta oturuyor, hâlâ bir şeyleri aşamamış olmanın getirdiği durgunlukla sessizliğini koruyordu. Yunus Emre'yi bar tezgâhının önünde bulmuştuk, bir cin doldurmuş, şakaklarını ovuyor, bizi karşısında görmenin onu rahatlattığı ifadesinden okunuyordu.

İçeri girdiğimiz an Casper ayaklarıma dolandı, eğilip oğlumun başını okşadım ve o da sanki bana sevgisini sunmak istiyormuş gibi

ayaklarımın üstüne yatarak havladı. Gözlerimi kaldırıp Yunus Emre'ye baktığım anda Yunus Emre, "Neler oldu?" diye sordu, sesi gergindi.

"O orospu çocuğu sapığın teki," dedim. Bu cümlemle beraber Kartal kaskatı bir çene, merakla parlayan kahverengi gözlerle doğrudan bana bakmaya başladı. İçimde kuduran öfkeyi durdurmak ister gibi gözlerimi yumdum. Tüm gözler üstümdeydi, hissedebiliyordum. Sibelay, Ogün ile ilgili hiçbir şey bilmese de artık şüpheleri vardı, Ceyda'nın ölümüyle kafasındaki katil tahta çoktan geçmiş olmalıydı. Sehpanın üstünde duran dizüstü bilgisayarı alıp kapağını açtım, telefondaki fotoğraf ve videoları bilgisayara aktardığım sırada Sibelay sokulmuş beni izliyordu. Elimi elinin üstüne koyarak onu sakinleştirmek için parmaklarını okşadım, ardından fotoğraflardan birine tıkladım ve fotoğraf büyüyerek ekranı kapladığında içimdeki öfke yeniden harlandı.

"Bakın," diyerek ekranı Yunus Emre ve Kartal'a doğdu çevirdim. İkisinin de beti benzi aynı anda attı.

İrem'in fotoğraflarına bakarken yüzündeki kan çekilen Yunus Emre, sıra benim fotoğraflarıma geldiğinde, "Ebesini siktiğimin yavşağına mı ait bu duvar?" diye gürledi. Kartal ise kilitlenmiş bir hâlde ekrandaki fotoğrafa, fotoğrafın içindeki diğer dehşete düşüren fotoğraf karelerine bakıyordu.

Sibelay kekeleyerek, "Saplantı," diye fısıldadı. Korkuyu duydum, sesindeydi, kalbindeydi, korku ruhuna sinmiş gibiydi. Artık kim olduğunu biliyordu, kalbi onu cevaba doğrudan götürmüştü. "İrem'e âşıktı," dedi Sibelay sonunda. Kartal hâlâ sessizdi, Yunus biraz daha sokulup kadraja yansıyan fotoğraf karelerini izlemeye başladı. Öfkesi seğiren kaşlarından bile okunuyordu.

"Sapık orospu çocuğu," dedi. "Herkesin üzerine çarpı atmış."

"Lavin var," diye fısıldadı Sibelay korkuyla. "Yunus, fotoğraflarda Lavin var."

Bu cümle, sanki o an tasın içine düşen son su damlasıydı, tasın içindeki su birdenbire taşarak dışarı akmaya başladı. Kartal'ın yemek masasının etrafına yerleştirilmiş sandalyelerden birini eline aldığını gördüm, sırt kısmından tuttuğu sandalyeyi zamanın içinde süzülen bakışlarımız ona kaydığı sırada hırsla duvara vurdu. Sandalyenin parçalanma anı çok yavaştı, kopan bacakların etrafa saçılışını sanki ağır çekimde izledim. Kalp atışlarım kulağımı sağır edecek bir ivme kazandığında o

yavaş an bir anda normal seyrine döndü. Kartal, omuzları hızla inip kalkıyor, göğsü nefesiyle patlayacak gibi şişiyorken öylece durup ekrana bakmaya başladı.

"O öldü." Kartal'ın dudaklarından dökülen cümleyle zamanın kalp atışları durdu. Koca bir sessizlik dünyaya çöktüğünde kahverengi gözlerinde gördüğüm tek şey ölümdü.

"Sakin ol," dedi Yunus sabit bir sesle. "Şu an bir delilik yapmanın zamanı değil, çok iyi biliyorsun." Kartal hâlâ ekrana bakıyordu, ekrana bakışı bir bıçak olsaydı, baktığı yer çoktan dikiş tutmaz şekilde açılarak kanamaya başlamış olurdu.

"O öldü," dedi Kartal tekrardan.

"Kartal," dedi Yunus Emre. "Sakin olmak zorundasın."

"Lavin'i istiyor," diye fısıldadı Kartal. O an bu iki kelimelik cümle boğazıma takıldı. Kartal'ın parmağını kaldırdığını gördüm, işaret parmağını bir namlu gibi ekrana doğrultarak, "O hasta orospu çocuğu şimdi de benim Lavin'imi istiyor."

"Lavin'i istiyor, evet," dedi Yunus, bu kadar net bir şekilde Kartal'ı öfkeden deliye döndürecek bir şeyi söylemesini beklemediğim için bir an için afallayarak ona doğru baktım. "Ve sen de Lavin'i koruyup onu yaptığı her şey adına cezalandırmak, ona yapabileceğin en kötü şeyleri yapıp en büyük zararları vermek istiyorsun, değil mi?"

Kartal, "Bu da soru mu?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Onu kırk parçaya bölsem, her kırk parçasını tek tek yeniden kırka bölmek isterim."

"O zaman Lavin için de Kardelen için de sakin kalmak zorundasın. Mecbursun."

Sibelay, "Kartal, ne kadar önemsiyorsunuz bilmiyorum ama İrem de tehlikede olabilir," dedi.

"İrem tehlikede," dedim başımı sallayarak. "Açıkça bunu yazmış. İrem için yaptığını açıkça itiraf ediyor. Bir sonraki durağı bensem eğer, bu kez beni üzme sebebi İrem gibi gelecek ona. İrem'e düşmanlık beslemeye başlayacak."

"Belki de çoktan başlamıştır." Sibelay bunu ürpererek söylemişti. Sibelay'ın kurduğu cümle, Kartal'ın yüzündeki öfkenin artmasına neden oldu.

Dudaklarından İrem ile ilgili cezalandırıcı cümleler çıkacağını hissettiğim anda, "İrem kendisine takıntılı birinin âşık olup onun için birileri-

nin hayatını karartmasını istemezdi," dedim sertçe. "Her şeyi göz önünde bulundurmalıyız. Artık suçluyu ve suçsuzu ayırt etmek zorundayız. Acımasız birilerine dönüşmek istemiyorsak böyle olmak zorunda."

Kartal'ın dudakları aralanıp geri kapandı. Yıkıcı cümleler kurmaktan vazgeçmiş gibi kendi etrafında dönüp öfkeyle, "Hiç kimse sikimde değil," dedi. "Sebep olmuş, sebep olan, sebep olabilecek her şeyi yok ederim ve acımasız damgası yemek umurumda bile olmaz. Çünkü ben zaten acımasızım."

Sibelay, "Bu durumu diğerlerine anlatacak mısınız?" diye sorduğunda, Yunus Emre, "Henüz bizimkiler bunu duymaya hazır olmayabilir," dedi.

"Şimdilik bilmeseler daha iyi olur, Sibel," dedim tedirgin bir sesle. "Olaya duygular karışmamalı."

Zaten Sibelay'ın duyguları yeterince allak bullak olmuş hâldeydi, bir de diğerleri bu hâle gelecek olursa tamamen çıkmaza girmemiz kaçınılmazdı. Hele Alper tüm bu olanları öğrenirse işte o zaman duygular tüm mantık damarlarını tıkayacak kadar tehlikeli boyutlara ulaşabilirdi. Kartal tekrar bilgisayara doğru yaklaştı, dizüstü bilgisayarı kapağından tutarak kaldırdı, ekrandaki fotoğraf karesine yüzüne gölge gibi çökmüş ölümle izlerken ne düşündüğünü kestiremiyordum.

"Bunu ona ödeteceğim," dedi keskin, kararlı bir sesle. Gözleri yıkılmaz bakıyordu. Onun gücünün farkındaydım. Zekâsıyla açamayacağı kapı, tuzağa düşüremeyeceği fare, halledemeyeceği bir şey yokmuş gibi geliyordu bana. Birçok kez beni bana haklı çıkarmıştı. Düşüncelerimin ne kadar doğru olduğunu bana zekâsıyla, hamleleriyle kanıtlamıştı. Bir sonraki adımını değil, bir sonraki tüm adımlarını hesaplayıp planlayarak ilerliyordu, bu da onu yanlıştan olabildiğince uzağa götürüyordu. "Ona öyle şeyler yapacağım ki ölmeyi bile dileyemeyecek, kalan aklını da avucumun içinde toza çevirip geriye ondan hiçbir şey kalmayana kadar ufalayacağım onu." Dizüstü bilgisayarı sertçe masaya fırlattı, ekranda hâlâ o fotoğraf karesi açık duruyordu ama bilgisayarın kapağı yarım kapanmıştı.

Kartal'ın gözleri gözlerime kapandı.

"Benim hayat damarımı koparmanın, seni aklının ucundan dahi geçirmenin bedeli neymiş, ne şekilde ödenirmiş, hepsini öğrenecek."

Birkaç saat Kartal'ın öfkesi tüm sertliğiyle hissedilmeye devam etti, birkaç saat sonunda alkol damarlarındaki hükmüne başladı ve planlarından bir kısmını masaya yatırdı. Yunus Emre mantıksız bulduğu her planın üstünü bir pilot kalemle karalıyormuş gibi kelimeleriyle karşı çıkarak karaladı. Kartal bu kez yardıma ve yoruma açıktı, bu yüzden Yunus'un mantıksız bulduğu her şeyi göz önünde bulundurdu. Bir noktadan sonra artık Sibelay'ın da mantıklı bir planı vardı, bu plandaki bazı noktalar Kartal'ın hoşuna gitti, hatta o bazı noktaları kullanacağından da emindim.

Yunus ile Sibelay sabaha karşı gittiler, geriye şafağın maviliği ve eve çöken ani sessizlik kaldı. Yere saçılan sandalye parçalarını topladığım sırada gözlerim ruhsuz bakıyordu. Düşüncelerin çöktüğü zihnimin içi ne kadar mahşer yeri gibi olsa da dışarıdan bana bakan biri sessizliğin portresini görürdü. Düşüncelerimin arasında Kardelen'e ait sesler, görüntüler, anılar da vardı ve bunlar can yakıyordu.

Tahta parçalarını topladığım sırada salondan içeri Kartal süzüldü. Kafamı kaldırıp ona doğru baktığımda gözlerinin bende olduğunu gördüm. Saçları biraz uzamış ve dağılmıştı, sakalları yeşermişti, altında bir basketbol şortu vardı ve bacak kaslarının etrafını saran dövmeler göz önündeydi. Bana doğru geldi, yere eğildi ve parçaladığı sandalyenin yere düşen parçalarını benimle toplamaya başladı.

"Bir anlık öfkeyle başına iş açıyorum hep değil mi?" diye sordu. Kafamı kaldırıp ona baktığım anda o da kafasını kaldırdı ve bana baktı.

"Başıma iş açmıyorsun."

Gülümsedi, gülümsemesi kederli gelince gözlerimi kaçırıp yere indirdim. Yerdeki parçalardan birini aldı, parçanın bozuk yüzeyindeki kıymıklardan biri işaret parmağına girince, "Yavaş," diye inledim, sanki benim tenime batmış gibi canımı acımıştı, bu kadar mı içimdeydi? O ifadesizdi, sanki tenini yırtan bir kıymık yokmuş gibi parmağına baktı, parmağında bir nokta kadarken bir anda genişleyerek yere damlayan kanı izledi. "Çok dalgınsın," dedim söylenerek. Eline uzandığımda dudakları tekrar yukarı kıvrıldı. Parmağını elime aldım ve parmak ucun-

`en hallederdim," diye homurdandım.

ğim, sakin ol," dedi. "Utanmasan parma-

ğım i.. .avin. Kimliğimi de vereyim yarın gidip

işlemleri ı ·rsan..."

nin hayatını karartmasını istemezdi," dedim sertçe. "Her şeyi göz önünde bulundurmalıyız. Artık suçluyu ve suçsuzu ayırt etmek zorundayız. Acımasız birilerine dönüşmek istemiyorsak böyle olmak zorunda."

Kartal'ın dudakları aralanıp geri kapandı. Yıkıcı cümleler kurmaktan vazgeçmiş gibi kendi etrafında dönüp öfkeyle, "Hiç kimse sikimde değil," dedi. "Sebep olmuş, sebep olan, sebep olabilecek her şeyi yok ederim ve acımasız damgası yemek umurumda bile olmaz. Çünkü ben zaten acımasızım."

Sibelay, "Bu durumu diğerlerine anlatacak mısınız?" diye sorduğunda, Yunus Emre, "Henüz bizimkiler bunu duymaya hazır olmayabilir," dedi.

"Şimdilik bilmeseler daha iyi olur, Sibel," dedim tedirgin bir sesle. "Olaya duygular karışmamalı."

Zaten Sibelay'ın duyguları yeterince allak bullak olmuş hâldeydi, bir de diğerleri bu hâle gelecek olursa tamamen çıkmaza girmemiz kaçınılmazdı. Hele Alper tüm bu olanları öğrenirse işte o zaman duygular tüm mantık damarlarını tıkayacak kadar tehlikeli boyutlara ulaşabilirdi. Kartal tekrar bilgisayara doğru yaklaştı, dizüstü bilgisayarı kapağından tutarak kaldırdı, ekrandaki fotoğraf karesine yüzüne gölge gibi çökmüş ölümle izlerken ne düşündüğünü kestiremiyordum.

"Bunu ona ödeteceğim," dedi keskin, kararlı bir sesle. Gözleri yıkılmaz bakıyordu. Onun gücünün farkındaydım. Zekâsıyla açamayacağı kapı, tuzağa düşüremeyeceği fare, halledemeyeceği bir şey yokmuş gibi geliyordu bana. Birçok kez beni bana haklı çıkarmıştı. Düşüncelerimin ne kadar doğru olduğunu bana zekâsıyla, hamleleriyle kanıtlamıştı. Bir sonraki adımını değil, bir sonraki tüm adımlarını hesaplayıp planlayarak ilerliyordu, bu da onu yanlıştan olabildiğince uzağa götürüyordu. "Ona öyle şeyler yapacağım ki ölmeyi bile dileyemeyecek, kalan aklını da avucumun içinde toza çevirip geriye ondan hiçbir şey kalmayana kadar ufalayacağım onu." Dizüstü bilgisayarı sertçe masaya fırlattı, ekranda hâlâ o fotoğraf karesi açık duruyordu ama bilgisayarın kapağı yarım kapanmıştı.

Kartal'ın gözleri gözlerime kapandı.

"Benim hayat damarımı koparmanın, seni aklının ucundan dahi geçirmenin bedeli neymiş, ne şekilde ödenirmiş, hepsini öğrenecek."

Birkaç saat Kartal'ın öfkesi tüm sertliğiyle hissedilmeye devam etti, birkaç saat sonunda alkol damarlarındaki hükmüne başladı ve planlarından bir kısmını masaya yatırdı. Yunus Emre mantıksız bulduğu her planın üstünü bir pilot kalemle karalıyormuş gibi kelimeleriyle karşı çıkarak karaladı. Kartal bu kez yardıma ve yoruma açıktı, bu yüzden Yunus'un mantıksız bulduğu her şeyi göz önünde bulundurdu. Bir noktadan sonra artık Sibelay'ın da mantıklı bir planı vardı, bu plandaki bazı noktalar Kartal'ın hoşuna gitti, hatta o bazı noktaları kullanacağından da emindim.

Yunus ile Sibelay sabaha karşı gittiler, geriye şafağın maviliği ve eve çöken ani sessizlik kaldı. Yere saçılan sandalye parçalarını topladığım sırada gözlerim ruhsuz bakıyordu. Düşüncelerin çöktüğü zihnimin içi ne kadar mahşer yeri gibi olsa da dışarıdan bana bakan biri sessizliğin portresini görürdü. Düşüncelerimin arasında Kardelen'e ait sesler, görüntüler, anılar da vardı ve bunlar can yakıyordu.

Tahta parçalarını topladığım sırada salondan içeri Kartal süzüldü. Kafamı kaldırıp ona doğru baktığımda gözlerinin bende olduğunu gördüm. Saçları biraz uzamış ve dağılmıştı, sakalları yeşermişti, altında bir basketbol şortu vardı ve bacak kaslarının etrafını saran dövmeler göz önündeydi. Bana doğru geldi, yere eğildi ve parçaladığı sandalyenin yere düşen parçalarını benimle toplamaya başladı.

"Bir anlık öfkeyle başına iş açıyorum hep değil mi?" diye sordu. Kafamı kaldırıp ona baktığım anda o da kafasını kaldırdı ve bana baktı.

"Başıma iş açmıyorsun."

Gülümsedi, gülümsemesi kederli gelince gözlerimi kaçırıp yere indirdim. Yerdeki parçalardan birini aldı, parçanın bozuk yüzeyindeki kıymıklardan biri işaret parmağına girince, "Yavaş," diye inledim, sanki benim tenime batmış gibi canım acımıştı, bu kadar mı içimdeydi? O ifadesizdi, sanki tenini yırtan bir kıymık yokmuş gibi parmağına baktı, parmağında bir nokta kadarken bir anda genişleyerek yere damlayan kanı izledi. "Çok dalgınsın," dedim söylenerek. Eline uzandığımda dudakları tekrar yukarı kıvrıldı. Parmağını elime aldım ve parmak ucundan sızan kana bakarken, "Ben hallederdim," diye homurdandım.

"Kan kaybından ölmeyeceğim, sakin ol," dedi. "Utanmasan parmağım kanadı diye ağlayacaksın, Lavin. Kimliğimi de vereyim yarın gidip işlemleri başlat, kocam ol istiyorsan..."

Beni neşelendirmeye çalışıyordu ve başarıyordu.

"Benimle evlenmek için senin kocan olmama bile razı olursun bence sen," dedim alayla karışık ama yine de kanının akmasına öyle çok içim gitmişti ki haklıydı, ağlama ihtimalim vardı.

"Ha kocam ha karım, hiç fark etmez, yeter ki izdivacımızı gerçekleştirelim," dedi sırıtarak. Ardından yüzüme doğru eğildi, dişlerini burnumun ucuna sürterek ısırdıktan sonra, "Çok tatlısın, böyle tatlı olursan seni çok fena yemek isterim," diye fısıldadı. "Zaten ortalık karışık, bir de canımı sen çektirme..."

Gülümsememi bastıramadım, gülümsememden keyif alıyor gibi bir hâli vardı. Benden bunu gizlemedi. Gözlerim gözlerine dokunurken parmağını yavaşça kaldırdım. Kanı dilimin ucuyla alıp parmağının kök kısmından ucuna kadar yaladığımda, bana diktiği bakışlarının içine yerleşen o koyu fırtına o kadar hızlı nüks etmişti ki sanki gözleri günlerdir bu fırtınaya hazırlanıyor gibiydi. Kanının metalik tadı bana yabancı ya da farklı hissettirmedi, tiksinti yoktu. Aksine güzel bir histi.

Parmağında dolaşan dilim onu deliye döndürüyormuş gibi hafif, kısık bir inilтiyi anımsatan sesiyle, "Böyle şeyler yaptığında sadece kalbim kalbine değil, bedenim de bedenine âşık olduğunu bana iliklerimde bile hissettiriyor," dedi.

Söyledikleri baş döndürücüydü. Bana ilaç gibi geliyordu. O, bir zehir şişesinin içindeki ilaçtı.

"Her zerren benim için titriyor yani?" Dilimi parmağının ucundan uzaklaştırırken sorduğum bu soruya verdiği karşılık başını aşağı yukarı sallamak oldu. Dudaklarımdaki gülümseme silinmedi. "Parmağının içinde kıymık kalmamıştır, değil mi?"

"Kalmadı, Doktor Hanım," dedi. "Ama öyle bir yaladın ki inanır mısın delice gelebilir ama her yerime kıymık batırasım geldi."

"Her yerine yani?"

"İçimdeki hayvanı kükretmek istiyor gibi sorular soruyorsun."

"Beş paket sigara içmiş gibi hırıltılı konuşmaya başlayacağım desene sen şuna..." Sırıttım, o da güldü ve parmağında hafifçe baş gösteren küçük kan damlasına baktı.

"Kafamı toparlamam lazım," diye itiraf etti, itirafı beni duraksattı. "Her şey üst üste yaşandı. Hep bir sonraki adımımın ne olacağını bildim ama şu an öfkem terazinin ucunu aşağı doğru asılıyor. Vazgeçme-

nin kıyısında gibi görünüyor olabilirim ama bu vazgeçmek değil, benim kıyısında durduğum şey katletmek." Gözlerimiz birbirine kaderin bizi bağladığı gibi bağlandı. "Lavin, içimde durduramadığım bir duygu bana gövde üstünde baş bırakma diyor."

"O duygunun ne olduğunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum." Parmağını okşadım, sessizce gözlerini parmağına indirdi ve ben de eğilip parmak ucunu öptüm. "Bu duygu ne intikam ne de öfke. Bu acı. Onu o kadar bastırdın ki artık hepsine ağır basıyor." Dudaklarımı parmak ucundan çekmeden gözlerimi kaldırıp onun altın rengi gözlerine baktım. "Ama onların dönemi bitti, Kartal. Bizim dönemimiz başlıyor."

"Bu acı hiç geçmeyecek. Kazandığımda bile kaybetmiş olacağım. Kazandığımda bile mağlup hissedeceğim."

Kendini bana bu denli açması bana hem çok özel hem de işkencelere maruz kalıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Doğru. Şimdi nasıl mağlupsak, bittiğinde, kazandığımızda, o kaybettiğinde, dünya onun için parçalanıp bizim için yeniden bir bütün hâline geldiğinde bile biz aslında hâlâ mağlup olacağız." Bu gerçek, tıpkı onun içini yaktığı gibi benim de içimi yaktı. "Ama mağlubiyetimizin hiç bitmeyecek olması, ona mağlubiyeti tattırmayacağımız anlamına gelmez. Bu savaşta kazanan biz olmasak bile kaybeden o olacak."

"Ya sen var ya..." Derin bir nefes aldı. "Sen harbiden benim için o kadar doğrusun ki yanlışlarım seninle siliniyor."

"Senin için tek doğru olduğumu anlamana sevindim." Cümlem onu eğlendirdi.

Yerdeki parçaları birlikte toparladık. Odaya giderken aramızda yeni bir sessizlik doğmuştu. Ne o ne de ben bu sessizliği baltaladık. Odaya girdik, sonra da birlikte uyuduğumuz yatağa. Ama uyku üstümüzü tüm gece boyunca örtemedi. Sessizliğimizin duvarlarında devamlı aynı düşüncenin kanı aktı durdu, sonunda o kan zeminden yükselen bir nehre dönüştü ve yatağı içine aldı.

Sabah ezanı okunmaya başladığında yataktan doğrulup kalktığını hatırlıyorum. Komodinin çekmecesinin hafifçe açık olduğunu fark ettim, ahşap bir kutu gibi bir sandığın üstünde ağrı kesici kutusunu gördüm. İlaç mı içmişti? İçeriye yel gibi bir mavilik süzülmeye devam ediyordu. Yatağa uzanalı saatler geçmiş gibiydi ama saatin ibresi pek de

oynamamış olmalıydı, şafak hâlâ gökyüzünde duruyordu. Yatağın diğer tarafında sırtı bana dönük hâlde otururken omuzlarına çökmüş yükler yüzünden çok yorgun görünmüştü gözüme.

Bir süre sırtını izledim. Komodinin üstünde duran sigara paketine uzandı, paketi aldı ve içinden çektiği sigarayı dudaklarına yerleştirdi. Uykum tamamen kaybolup gitmişti. Yatakta ondan tarafa doğru kaydım, doğruldum ve ona sokulup çıplak sırtına sarıldım. Yanağımı sert sırtına yerleştirdiğimde derin bir nefes aldı, dokunuşumun onu rahatlattığını fark ettim. Karanlığı da aydınlığı da birbirimizde buluyorduk.

"Uyuyamamışsın. Planlarımıza sadık kalacağız," dedim, bunu en çok da ona hatırlatmak istiyordum. Bir an durdu, sonra başını geriye doğru attı ve alnını ensesine sürtündü. Kafamı yavaşça kaldırıp saçlarını kokladım, başını biraz daha geriye atınca geri çekilmedim, başının arka kısmı artık başımın üst kısmında duruyordu. Bir süre öyle bekledi.

"Onun sana ilgisi olduğunu fark etmiştim. Nasıl deme, belki de demezsin, sana göre ben her şeyi görebilirim, değil mi? Hayır, görmem. Bazen ben de görmem. Ama konu sen olunca ben hem en kör insan oluyorum hem de kimsenin göremeyeceklerini gören o adam oluyorum."

"Onun varlığı bir noktada nedenini anlayamasam da beni de hep rahatsız etti," diye itiraf ettim.

"Annesi konusunda söylediğin şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Yalandı. Sadık Parlak da dahil olmak üzere, hayatındaki herkesi kandırıyordu. Annesinin hasta olduğunu, tedavi gördüğünü söyleyerek ilgiyi üzerine toplamaya çalışıyordu. Evet, araştırmıştım ama bu detayı hemen sana vermek yerine, sadece kadının hasta olduğunu bildiğimi söyledim. Değildi. Kadın yıllar önce başka bir adamla yurt dışına kaçmış ve Ogün'ü bir daha aramamış. Ogün avına yaklaşmak için annesinin hasta olduğunu söylüyor, tüm arkadaşlarını da buna inandırıyordu. Onda normal bir şey olmadığını anlamak için bunu bilmek bile yeterliydi."

Şaşkınlıkla, "Cenk sanki annesini tanıyor gibiydi," dediğimde, "Hayır," dedi. "Öyle iyi mazlumu oynuyordu ki... Başta bunu birilerinin onu sevmesi için yaptığını düşünebilirsin ama dikkatle bakınca bu çok büyük bir yalan. Sadık Parlak onun çocukluğunu biliyor. Annesi kaçtığında Ogün liseye gidiyormuş ve büyükbabası herkese Ogün'ün an-

nesinin İzmir'de yaşamaya başladığını, İstanbul'un ona iyi gelmediğini söylemiş. Oysa kadın daha o zamanlar onları terk edip gitmiş. Kadının biriyle kaçtığı duyulsun istememişler. Ogün de zamanla azalan ilgiyi tekrar üzerine çekmek istediğinden olsa gerek bu yalanı uydurmuş."

Yüzümdeki kan çekildi. "Peki ya babası?"

"Ogün çok küçük bir çocukken babası hayatını kaybetmiş. Sadık Parlak bu yüzden onu seviyordu ve ona babalık yapıyordu."

"Korkunç biri."

"Sadık Parlak, annesinin durumuyla ilgilenmek isterdi elbette ama Ogün gayet zengin bir adam, büyükbabası varlıklı biriymiş. Sadık Parlak ne zaman konuyu açsa, Ogün bu konuda hassas olduğunu öne sürerek herkesi bu konudan uzak tutmak istediğini belirtiyormuş. Oysa tek istediği insanların sempatisini kazanmaktı. Ogün sevilmek istiyor. Önemli hissetmek için her şeyi yapar."

Ürperdim ama şaşırmadım. Onun hastanın teki olduğu gün gibi ortadaydı.

"Onun gözlerini senin üstünde görmek, o da bir kenara dursun, herhangi birinin gözlerini senin üstünde görmek beni her türlü deliliğe sürükleyebilir." İtirafıyla gözlerimi yumup kokusunu içime çektim. Parfümünün ve teninin öz kokusu birbirine harmanlanarak çok hoş bir tezatlık oluşturmuştu. Kokusunun beni huzurla doldurduğunu hissettim.

"Ama o sana baktığında diğerlerinden de öte, içimde devamlı büyüyen o sıkıntının daha da arttığını hissettim. Onu ilk gördüğüm anda kim olduğunu bilmiyordum ama ikinci kez gördüğümde bana hissettirdiklerinden dolayı sonunda yollarımı ona çıkaracağına emindim. Ondan hep şüphelendim. O, aralarında gördüğüm andan beri şüphelendiğim tek isimdi. Bunun sana duyduğunu belli ettiği ilgisiyle alakası olmadığını araştırdıkça, derine indikçe, ondaki bazı farklılıkları fark ettikçe anladım. Kesin sonuca o gece vardım, o gece Gökçe'den onun ismini duyacağıma neredeyse emin olmama rağmen, o ismi duyduğumda hem rahatlamayı hem de damarlarımı yakan zalimliği hissettim. Çok zalim biri gibi hissediyorum, Lavin. Bu zalimliği durduramıyorum ve daha da kötüsü, durdurmak istemiyorum."

"Belki de kalp her zaman doğru olanı bilendir." Gözlerimi açtığımda kirpiklerim tenine sürtündü. "Sakladığın ya da tüm bunları içinde yaşadığın için sana kızmıyorum," dedim, gerçekten kızgın değildim.

"Ben kendimi durduramazdım. Şüphelendiğim andan itibaren, gerçeği beklemeden saldırırdım. Hislerimi bastırmak benim için kolay sanıyordum ama konu sen ve Kardelen olduğunda Kartal, bu hiç de kolay değilmiş."

İsmi bir sis bulutu gibi üzerimize yeniden çökerek zamanla beraber hissettiğimiz tüm acıları da kafamızdan aşağıya döktü. Onunla ilgili anılar duvarlardaydı, zeminde ayak sesleri vardı, gülüşünün sesi yolları, sokakları, yaşamı aşarak bize ulaşıyordu. Kartal sigarasını içerken bir elini kaldırıp boynuna sardığım elimin üstüne koydu. Parmak boğumlarımı okşarken, "Tek bir an unutmuyorum onu," dedi. "Unutmuyorum. Unutmak mümkün mü? Zaman yaşlanıyor, ben yaşlanıyorum, o içimde hiç yaşlanmayacak."

"Bana kızdın belki," diye fısıldadığımda duraksadı ama konuşmadı. "Birini öldürdüğüm için değil, kendime bunu yaptığım için kızdın." Birini öldürdüğümü söylediğim an teninden geçen ürperti benim de tenime bulaşmıştı. "Ama sana o an yaşandığında ve yaşandıktan sonra hiç pişmanlık duymadığımı söylesem, bana daha farklı bir pencereden bakar mısın merak ediyorum. Sana bunu yaptığım için hiç pişman olmadığımı, o âna dönsek belki de daha kötüsünü yapacağımı söylesem, ne hissederdin?"

Bana doğru döndüğünde ellerim kucağıma düştü ve ona en savunmasız hâlimle baktım. İçimden kopan bu soruya cevabı ne olacaktı merak ediyordum.

Sigarayı tutan elini kaldırıp yüzüme yaklaştırdı, avucunu açtı ve yanağıma bastırırken, "Seni yaptığın hiçbir şey için yargılamam," dedi açık yüreklilikle. "Bu dünyada seni tüm günahlarınla, tüm kötülüklerinle, tüm iyiliklerinle, tüm gerçeklerinle sevebilecek bir ben kaldım. Bunu biliyorum. Neden biliyor musun? Çünkü aynısı benim için de geçerli. Beni bu dünyada iyi, kötü, doğru, yanlış yaptığım her şeyle sevebilecek bir senim kaldı, Lavin. Başka hiç kimsem yok."

Sigaranın külü soğuk bir şekilde omzuma, oradan da yatağa düştüğünde gözlerimiz birbirine karışan nehir ve deniz gibiydi. Eğildi, hisler de onunla birlikte önümde eğildi. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken hissettirdikleri de bir deprem gibi bana doğru sarsıntılar yaratarak geldi. Dizini yatağa bastırıp üstüme doğru bir fırtına bulutu gibi geldi. Beni yavaşça yatağa yatırdı, saçlarım etrafıma süzülen kanatlar gibi

açıldığında dudakları dudaklarımdaki ısrarcı savaşına kaldığı yerden devam ediyordu. Hislerin kalbimi patlatacağını sandım. Öyle yoğun, öyle her yerde, öyle baskılayıcıydı ki mahvolmuştum. Dudaklarımız birbiriyle savaşırken bu hissin üzerinden çok zaman geçmiş olmamasına rağmen, bu hissin özlemini aşırı bir şekilde hissettiğimi fark ettim.

Dudaklarımız ayrıldığı anda nefes nefes üzerimde bana ait yıldızlı bir gökyüzü gibi duran adama baktım. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi, yakıcı gözleri gözlerimdeyken sigarasından bir duman çekerek içine hapsetti ve sonra eğilip o dumanı dudaklarıma yerleştirdiği dudaklarının arasındaki boşluktan usulca içime doğru akıtmaya başladı.

"Sen istersen beni öldür, senin parmaklarında ölüm bile bana yaşamdır." Duman ile birlikte dudaklarımdan içime sızan kelimelerin sahibi Kartal Alaşan'dı. "Ben sana hiç kızamam, ben seni bu hayatta sadece sevebilirim, sana hiç kızamam."

Parmaklarının arasındaki sigarayı ondan alırken gözlerim gözlerinden ayrılmadı. Uzanmaya devam ederken sigarayı dudaklarımın arasına götürdüm, bir nefes çektim ve izmaritin tadı boğazıma doğru yoğun bir şekilde aktı. Gözleri gözlerimdeydi, sigarayı tutan parmaklarımı kaldırıp avucumu ensesine bastırdım ve onu üstüme doğru çekerken dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Dudaklarımız birleştiğinde ve o küçük cehennem boşluğu oluştuğunda artık duman benim içimden onun içine doğru akıyordu.

İçimdeki acının çatlayıp farklı noktalara doğru ilerleyen derin kırıkların oluştuğu bir ayna gibi hissettirmesiyle birlikte ona sığındım. İçimde yavaşça öldüğünü sandığım o kısımlara güneş gibi doğdu, çiçek gibi açtı, yaz gibi geldi. Bir eli bileğime gitti, bileğimi tıpkı bir kelepçe gibi kavrayıp yatağa bastırdı ve beni daha sert, daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı.

"Yavaşla," diye inledim dudaklarına doğru. "Seni yakacağım."

"Beni zaten yaktın."

"Sigaradan bahsediyordum," diye fısıldadım gülerek, o da kısık sesle güldü ama sonra umursamadan beni tekrar öpmeye başladı. Parmaklarımın ucunda duran sigaradan düşen külün ensesine, oradan da parçalanarak sırtına düştüğünü hissettim.

"Sigara ne ki? Beni sen yaktın. Cehennem bile böyle yanmış mıdır, şeytana sormak lazım." Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında nefes

nefese kurduğu bu cümle onu daha da fazla öpmek istememe neden oldu. "Her şeyi yoluna sokacağım, inan."

"Sokamazsan?" Gözlerinin içine baktım.

"Seni her zaman korurum."

"Her şeyi birlikte yoluna sokacağız. Arkana saklanmayacağım." Burnumu burnuna sürtüp, "Sakın aklından bile geçirme," diye fısıldadım. "Bu ateşe birlikte atladık. Ya ateş bizi küle çevirecek ya da biz ateşe hükmedeceğiz." Bileğimi avucunun içinden kurtarıp diğer kolumu da boynuna sardım, boşta kalan parmaklarım saçlarının arasına kayarken altın gibi parlayan gözlerinin içine baktım. "Biz zaten bir defa yenildik, Alaşan. Sence yenilen biri, yeniden yenilmekten korkar mı?"

"Ama henüz yenilgiyi tatmamış birinin en büyük korkusu yenilmektir."

"Ve," diye fısıldayarak kafamı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "En eğlencelisi de kazandığını sanan kişinin devrilişini izlemektir."

"Dört yandan çevirmişler etrafımızı, sen nasıl içimi böyle zaferle dolduruyorsun?" diye sordu dudaklarımız tekrar birleşmeden hemen önce. "Sana âşığım ve bu konuda çok haklıyım."

20

Saçlarım güneşin dokunuşlarıyla daha açık renk görünüyordu. Kulplarından tutarak sırtımdan arkaya doğru attığım spor çantayla okulun bahçesine doğru yürüdüğüm sırada Kartal ve Yunus Emre arkamdan geliyorlardı. Sıkı atkuyruğum başımın derisini çekiştiriyordu, önden iki perçem şeklinde özgür bıraktığım saç tutamlarından birini kulağımın arkasına iterken akademinin merdivenlerinde oturan İrem'i gördüm. Solgun bir yüz, dağınık sarı saçlarına yaptığı özensiz topuzuyla orada, merdiven kenarında oturmuş, zemini izliyordu. Beni fark etmedi bile.

Bakışlarım büyük gövdeli ağaca kaydı, ağacın gövdesine yapıştırılmış beyaz kâğıdın tam ortasında Ceyda'nın fotoğrafı basılıydı. Kayıp ilanında uzun süre kalmayan gözlerim bahçedeki yüzleri inceleyerek yeniden İrem'e doğru kaydı. Hemen yanında, merdiven basamağında duran karton bardaktaki kahvesinin çoktan buz tuttuğuna emindim.

"Ceyda'dan haber yok muymuş hâlâ?" diye sordu modern dans bölümündeki gözde öğrencilerden birisi yanındaki öğrencilerden birine,

ismini bilmiyordum ama güzel bir kızdı, aksanlı konuştuğu için yabancı uyruklu olduğu anlaşılıyordu. "Tükenmiş olamaz mı? Tükenmişlik sendromu nedir bilirim, aylarca dans edemediğim olmuştu."

Yanındaki kız, "En azından bir yerlere kaçtığının haberini verirdi," diye mırıldandı. "Umarım her şey yolundadır ve Ceyda iyidir."

Kartal bana yetiştiğinde, "Ulan Allahsız," dedi. "Bu nasıl güzellik? Yandı yürek kebap oldu."

Yunus diğer tarafımdan bana sokulup Kartal'a doğru, "Yanan yürek mi, emin misin?" diye sordu muzip bir sesle.

"Araya girmesene pezevenk."

"Ben araya girerken de sevgilisiniz," diye fısıldadı Yunus bir devlet sırrı veriyormuş gibi.

"Salak."

"Sen dövmeni bandajla kapattın mı?" diye sordu Yunus sessizce.

"Kapattım."

"Sen dövmeni kapatırken de sevgilisiniz."

Gözlerimi devirerek İrem'e doğru baktım. Dalgın mavi gözler yeniden bendeydi, beni görünce gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Hayatlarımızın bir noktada bizleri bir araya getirmek için mahvolduğu gerçeği o gözlerde en net duru hâliyle durmuş beni izliyordu.

Yaşadıkları göz önünde bulundurulduğunda tüm bunları hak etmediğini biliyordum. Öte yandan ona bakarken haberi olsun ya da olmasın onun mutluluğu için kurban edilen öteki yarımı hatırlıyordum. Bir noktada onu ne kadar suçlasam da gerçeği bilen bir kalbe sahiptim. Kalbim onun Kardelen kadar suçsuz olduğunu biliyordu. Konusunu bile bilmediği bir hikâyenin asıl kahramanıydı ve olaylar onun etrafında örümcek ağı gibi örülürken her şeyden bihaber yaşıyordu.

Kartal, "Yanına gitsen iyi olur," dediğinde başımı salladım, İrem'in gözleri hâlâ bendeydi, soğuyan kahvesini hatırlamış gibi irkilerek yan tarafına baktı ve muhtemelen buz gibi olmuş karton kutuyu eline alıp içmeden öylece kutuya baktı.

Yunus ve Kartal'ı arkamda bırakıp onun yanına gittim. Oturduğu basamağa oturduğumda gözlerini yeniden bana çevirdi. "Günaydın," dedi ama sanki bunu dediğinde karanlık çoğalmıştı.

"Daha iyi görünüyorsun demek isterdim."

"Ben de," dedi kırık bir gülümsemeyle.

Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Babasının mekânının girişindeydi, güzel ve alımlıydı, onu ilk gören her kadın onun sağlam bir rakip olduğunu düşünürdü. Şimdiyse ona baktığımda bir çocuk kadar savunmasız gözlerinin içinden bana uzanan kırgın bakışları görüyordum. O ışıltılı hayatın içindeki göz alıcı, güzel plastik bebeğin aslında camdan olduğunu, güzelliğinin arkasında sakladığı derin bir keder olduğunu görüyordum. Ona kendimi hem çok uzak hem de çok yakın hissettim.

"Hâlâ Ceyda'yı düşünüyorsun."

"Evet, yani sanırım öyle. İyi arkadaşlardık." Durup yutkundu. "Yani sanırım öyleydik. En azından ben öyle olduğumuzu sanıyordum."

Kendini dışlanmış hissediyordu. Hatta yalnız... Elimi omzuna koydum, dokunuşumu yadırgamadı. Gözlerinde dalgın bir ifadeyle bana bakarken yine de benim için gülümsedi.

"Kızgın, kırgın ve üzgünüm. Kızgınım çünkü onu gömerlerken buna göz yumdum. Kırgınım çünkü beni dışladıklarını hissettim. Üzgünüm çünkü beni hiç sevmediklerini ilk kez fark ettim."

"Tüm bunların suçlusu sen değilsin."

"Sevilmememin suçlusunun ben olmadığımı biliyorum. Belki... Belki daha iyi bir insan olsaydım, o zaman beni severlerdi." Bakışları kaldırımın kenarında yürüyen öğrencilere kaydı. Bir kız grubuydu, gülüşüyorlardı. "Onları görüyor musun?" Kahverengi saçlı olanı gösterirken, "İşte o, grubun benim gibi olanı olmalı. Diğer ikisi gülerken o sadece onları izleyip ne olduğunu anlamaya çalışarak tebessüm ediyor. Dışlanmak böyledir, Lavin. Yıllardır dışlanıyordum. Bunu grubun kurucuymuşum gibi göstererek, aralarındaki popüler kız benmişim gibi göstererek yapıyordum."

"Dışlanman senin suçunmuş gibi konuşuyorsun."

"Benim suçum ne biliyor musun? Arkadaşım öldü, öldü ve bunu saklıyorum, öldü ve sadece bunun için ağlamam gerekiyorken sevilmediğimi ilk kez bu kadar derinlerimde hissettiğim için ağlıyorum. Benim suçum bu. En başından beri yapayalnız olduğumu biliyordum ama bu kadar kimsesiz bırakıldığımdan bihaberdim doğrusu."

Parmaklarımı omzuna biraz daha bastırıp, "Hepimizin kimsesiz gibi hissettiği dönemler olur," dedim. "Bazılarımız gerçekten kimsesiz kalır, bazılarımız birilerini bulur."

"Peki ya en başından beri kimsesiz olanlar? Babamdan başka kaybedecek kimsem yokmuş, onu da kazandım mı kazanmadım mı orası şaibeli." İrem'in bu cümlesi canımı düşündüğümden daha fazla yaktı.

"Böyle düşünme. Baban seni seviyor."

"İnsan bazen birini sevse de sevdiği kişinin onu kazanmasına izin vermez. Hatta çoğunlukla sevdiğimiz kişiler bir sebepten bizi kaybeder, bir şey olur ve bir daha geri kazanamazlar. Ben ne yaptım bilmiyorum, sadece kazanamıyorum."

"Belki de kazanmak için fazla çaba harcıyorsundur," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Bazen biz çaba harcadıkça karşımızdaki o çabanın hiç bitmeyeceğini sanıp daha fazlasını görmek için bize bunu yapar. Boş ver. Karşındaki kim olursa olsun çabalamaktan vazgeç. Unutma, her insanın sabrı bir gün biter, herkes bir gün beklemekten vazgeçer ve genelde beklenen herkes, vazgeçildikten sonra döner."

"Babam da döner mi?"

Gülümsedim. "Döner." Derin bir nefes aldım. "Bir şey soracağım."

"Evet?"

"Bu arkadaş grubuyla uzun zamandır berabersiniz, değil mi? Yani Cenk olsun, Emir olsun, Ogün olsun falan."

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet, özellikle Ogün'le çocukluğumuzdan beri bir aradayız. Her şeyi babamdan öğrendi, bazen onu babamdan kıskanırdım." Gülümsedi, gülümseyişi çok buruktu. "Çünkü babamla benden daha fazla vakit geçirirdi."

"Annesi hastaymış."

İrem dudaklarını büktü. "Evet. Sanırım annesi konusunda çok hassas olduğundan sevdiklerine karşı bazen çok baskıcı olabiliyor. Eskiden bana hep karışırdı, bazen onun istemediği bir şeyi yaptığımda öfkeleniyordu. Tabii uzun sürmüyordu bu hâli, hemen barışıyorduk. Abim gibi yani. Yine de ben baskılanmaktan hoşlanan biri değilim."

"Eğer abin gibi görmüyor olsaydın, aranızda bir şey olduğunu düşünürdüm," dediğimde gözleri kocaman açıldı.

"Ne? İmkânsız! Iyy!"

Gülümsedim. Bilmediği ne çok şey vardı.

İrem oturduğu yerden kalktı, beraber binaya girdik. Birlikte koridorda ilerlediğimiz sırada koridorun diğer ucundan yükselmeye başlayan bağırış çağırış sesleri ikimizin de şaşkınca birbirimize doğru

bakmamıza neden oldu. Adımlarım bir anda hızlandı. Kartal'ı arayan gözlerime ilk takılan, birbirine girmiş iki erkeği ayırmaya çalışan Emir'in büyük vücudu oldu. İkisinin arasında durmuş, ikisini de farklı yöne itiyordu. Farklı yönlere iterek ayırmaya çalıştığı ikiliyi gördüğümde yaşadığım şoku bastırıp gizleyemedim.

Ogün ve Toprak, koridorun ortasında birbirlerine yumruklar savuruyor, Emir ikiliyi ayırmaya çalışırken kalabalık müdahale etmekten korkuyor gibi sadece seyrediyordu.

Bir an her ihtimali düşündüm.

Toprak'ın gerçeği bildiğini, ona saldırdığını düşündüm. Her şeyin ortaya çıktığını, oyunun artık devam edemeyeceği noktadan çökerek sonlandığını düşündüm. Düşünceler birbirine hızla çarpmaya devam ederken İrem'in, "Neler oluyor burada böyle?" diye bağırdığını duydum. Dehşet içinde onlara doğru yürürken üç koca cüsseli erkeğe aldırış bile etmemişti, Emir'i itekleyip Ogün'ü kolundan tuttu ve çekti. Toprak burnundan verdiği sert nefeslerle beraber çılgına dönmüş hâlde Ogün'e bakıyordu.

"Neler oluyor, Ogün?" diye sordu İrem sertçe. "Bu rezalet de neyin nesi?"

Ogün'ün gözleri bana dokundu, yüzümün kireç gibi bembeyaz olduğunu görünce, "O başlattı," dedi, şaşkınlığım bir tık daha yükseldi ve bu şaşkınlığın etrafını Toprak'ın itirazları sardı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Omzunu bana geçiren sendin!" diye hırlıyordu, gözlerinde parçalayıcı bir sakinlik olsa da sesi sakinlikten uzaktaydı. Ogün ona duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. Toprak daha da öfkelenmişti.

"Bunu okul yönetimine bildirmeyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi Ogün tehditkâr bir sesle. "Şehir eşkıyalığına soyunduysan, bu bana sökmez."

"Sen aklını kaçırmışsın, ruh hastası," dedi Toprak dişlerinin arasından. İrem, Toprak'a doğru döndüğünde Toprak'ın gözleri şimdi İrem'in mavi gözlerine inmişti. İrem'in gözlerinin içine bakarak, "Ona dokunmadım," dedi. "İster inan ister inanma. Yine kendisini senin abin rolüne fazla kaptırdı herhâlde."

İrem, "Kendinize gelin," dedi gözlerini Toprak'tan çekmeden. "Bir okuldayız. Ogün öğretim görevlisi, ona öylece saldıramazsın."

"Sana ona saldırmadığımı söyledim, İrem." Toprak omzuna dokunan çocuğun elinden kurtulmak için omzunu sertçe silkince çocuğun

eli boşluğa düştü. "Ne düşündüğünüz sikimde bile değil ama o kaçık herife dokunmadım. Küfür savuran oydu. Omzum omzuna sürtmedi bile. Ama o bilerek, gayet bilip isteyerek omzunu bana geçirip küfretti."

"Bu yalanları Müdire Hanım'a da söylersin," dedi Ogün, üstündeki takımı düzelttikten sonra gözlerini İrem'e çevirdi. "Abilik tasladığım falan yok, bana çarptı, aldırış etmedim ve özür dilemediğim için bana küfrederek saldırdı."

"Manyak orospu çocuğu," diye tısladı Toprak.

"Lafını bil de konuş," diye karşılık verdi Ogün.

Emir, "Kendinize gelin," dedikten sonra gözlerini bize doğru çevirdi. "Aralarında ne geçti görmedim, dersten çıkıyordum." Bakışları tekrar Ogün ve Toprak arasında gezindi. "Uzun zaman geçti, hâlâ aranızda bir problem olduğunu bilmiyordum."

"Benim onunla aramda hiçbir zaman problem olmadı," dedi Toprak ruhsuz bir sesle, ardından arkasındaki kalabalığa doğru döndü. "Gösteri bitti, şimdi siktirin gidin."

"Küfredenin kim olduğu sizce de ortada değil mi? Ağzını açsa üç lafından ikisi küfür bu herifin." Ogün'ün kurduğu cümle, Toprak'ın öfkeli gözlerini yeniden ona mıhlamasına neden oldu. Gölgesinden önce kokusunun geldiğini hissettiğim adam arkamdan sokulup elini belime yerleştiğinde kendimi bu yabancı ortamda biraz daha güvende hissetmeden edemedim. Sırtımı Kartal'a doğru bastırırken onları izlemeye çalıştım. Kafamdaki çarklar devamlı olarak dönüyordu.

"Benimle en başından beri sorunu olan sendin. Bir ergen gibiydin, kız kardeşini kollamaya çalışan sümüklü bir ergen gibiydin." Toprak ilk kez cümlelerini bu denli vurgulu kuruyordu. Hep görmeye alışkın olduğum o ruhsuz gözler şimdi öfkeyle parlıyor, bakışlarıyla Ogün'ü âdeta delip geçiyordu. "Senin varlığını sikime bile takmayan ben, sana omuz atıp küfredeceğim ha? Aynı ortama girdiğimiz herkes, bunun senin yapacağın bir şey olduğunu bilir."

"Neyin peşindesin bilmiyorum ama benimle uğraşma," dedi Ogün, bilerek kibar davrandığı kesin ve netti.

Onunla ilgili kafamda oluşan yeni düşünce şuydu: Zekiydi. Ama benim kadar değil. Ne yapmaya çalıştığını görebiliyordum. Toprak'tan da şüpheleneyim istiyordu. Güya uzun zaman önce aralarında böyle bir sorun olduğu için Ogün hâlâ ona düşmanlık besliyormuş gibi gös-

terecekti Toprak. Yani Ogün'ün planı buydu. Zaten katil olduğu hâlde, kendisini katil koltuğuna yerleştirecek birini arıyordu. Toprak'ın da suçu birinin üstüne atmaya çalıştığını düşünmemi istiyordu. Toprak'ın ona benimle uğraşan sensin diyeceğini biliyordu, bunu söylediği sırada benim de orada olacağımı biliyordu, Toprak'ın arasında sorun geçen birini katil koltuğuna oturtmak isteyeceğini düşünmemi istiyordu. Zekiydi ama aklı başında değildi. Kurnazdı ama bu yeterli değildi. Çünkü karşısındaki kişi bendim.

Ve Toprak, Ogün'ün içten içe onun kurmasını çok istediği o cümleyi kurdu: "Sen harbi manyaksın, benim canımı sıkmak için her şeyi yapardın, hâlâ yaparsın."

Ogün'ün gözlerine zafer bulaştı ama bunu benden başka kimse göremedi. Eli belimde olan adam da görmüş olmalıydı ama zaten artık o ve ben yoktu; biz vardık. Ogün, Toprak'ın onu ortaya attığı bir meze gibi görünmeyi istemişti çünkü o Toprak'ı meze yapmaya karar vermişti.

Kendini aklamak için her yolu deneyecekti, bunu anlamıştım.

"Aranızda ne yaşandı bilmiyorum ama geçmişte kaldığını söyleyen yine sensin," dedim Ogün'e istediğini vermek istercesine. Toprak donuk gözlerle bana baktı, bunu söylediğime inanamıyor gibiydi. "Neden birdenbire sana omuz atsın ya da küfretsin? Ogün'den bahsediyoruz."

"Aynı piç kurusundan bahsettiğimize emin misin?" diye sordu Toprak sertçe.

"Eskiler eskide kaldı," dedi Ogün kafası karışmış gibi alık alık Toprak'a bakarak.

"O yüzden mi omuz atıp küfrettin lan bana yavşak?"

"Ağzını topla, sana hiçbir bok yapmadım ben." Ogün o kadar ciddi konuşuyordu ki her şeyi bilmiyor olsam bir an şüpheye düşüp Toprak'ın bunu gerçekten yapmış olduğunu düşünebilirdim. Kartal'ın tüy gibi dokunuşunu hissetmeye devam ederken onları izliyordum.

İrem, "Ogün bir şeyi yapmadım diyorsa yapmamıştır, bunu en iyi sen bilirsin, Toprak," dedi, sesi sertti.

Toprak dişlerini sıktı, tam ağzını açıyordu ki, "Neden uzatıyorsunuz ki?" diye sordum. "Birazdan çocuk gibi güvenlik kameralarına bakmayı da teklif edeceksiniz."

"Cidden, liseli gibi birbirinize kabarmayın," dedi Kartal, sesi umursamaz geliyordu. "Sorununuz neyse aranızda çözün, dışarıdan komik

görünüyor." Beni belimden kavradı. "Yürü, gidelim. Lise çıkışına döndü burası."

Ogün'ün gözleri önce Kartal'ın eline kaydı, sonra da dikkatle ikimize baktı. Kartal beni çekerek oradan uzaklaştırmaya başladığında bile bizi izlediğini biliyordum. Yunus Emre'nin de arkamızdan geldiğini boş bir koridora çıktığımız anda, "Kuzenken bile sevgilisiniz," diyerek gülünce fark ettim. "Ve o herifin okları Toprak'a çevirmeye çalıştığı da oldukça aşikâr."

"Sınırları zorluyor. Zorlarken kendisini tehlikeye atmak da umurunda değil. Bu bile ne kadar çaresiz hissetmeye başladığının bir kanıtı," dedi Kartal.

"Kıvransın bakalım, daha ne kadar kıvranacak." Yunus Emre'nin sesinde gizli bir öfke vardı.

Gözlerim açık duran metal sınıf kapısının üzerine asılmış olan kayıp ilanına dokununca ifadem bir anlığına dağılacak gibi oldu. Ceyda'nın gözleri o kâğıt parçasının üzerinden benim gözlerime doğrultulmuş namlu gibiydi.

"Derse girmek zorunda mısınız?"

"Benim göz önünde olmam gerek," diye mırıldandım.

Sesimdeki dalgınlığı ilk Kartal fark etti, bana sokulup elinin tersiyle yanağıma dokunurken, "Kırıklık mı var senin üstünde?" diye sordu, ilgiyle parlayan gözleri beni gülümsetti. Yunus Emre hain bir sırıtışla ikimizi izliyordu. "Ateşin de yok aslında. Hâlsiz misin? Eve götüreyim mi seni?"

"Birazdan Bülent Ersoy gibi yavaşça yere atacaksın kendini, Kartal. Başın yana düşene kadar da bayıldığını kimse fark etmeyecek," dedi Yunus Emre muzip bir sırıtışla.

"Bugün ne bu sende bir şakalar bir espriler? Alper'i gırtlaklamış gibi mutlusun," diye alay etti Kartal.

"Keşke canım, önümüzdeki günlerde inşallah, düşünüyorum bazı suikastlar."

Boynumu esneterek gireceğimiz dersliğin önünde oluşan kalabalığa doğru baktım. Kartal ile Yunus konuşmaya devam ediyorlardı, bu yüzden kalabalığı fark etmemiş olmalıydılar. Kalabalık, sınıfın kapısında asılı duran ilana bakarak kendi aralarında fısır fısır konuşuyordu. Berra'nın kalabalığa doğru yürüdüğünü görünce gerildim. Gözleri kan çanağı olmuştu ama ağlamıyordu, saçlarına sıkı bir balerin topuzu yap-

mıştı. Üstündeki tuniğin omuz kısmı düşmüştü, sırt çantasını tek koluna asarken topluluğa doğru baktı ama onu izleyen beni asla fark etmedi.

Kızlardan biri, "Hâlâ bir haber yok mu, Berra?" diye sordu. "Bir yere kaçmış olsa sana haber verirdi, değil mi?"

Berra kıza ters ters baktıktan sonra, "Hayır," diye mırıldandı. "Bir haber yok ve bana da hiçbir şey söylememişti. Umarım her şey yolundadır."

"Birdenbire sırra kadem basması çok tuhaf."

Berra'nın gözleri kızdan ayrılıp bana doğru döndüğünde gözlerimi kısarak Berra'ya daha dikkatli baktım. Kaşlarını çattığını gördüm, derin bir nefes aldı ve "Çekilin," dedi kapıyı dolduran kalabalığa. "İçeri gireceğim. Burada durup fotoğrafına bakmayı keser misiniz? Onu ilk görüşünüz değil."

Kızlar ona garip garip baktı, Berra bu bakışlara aldırış etmeden sınıfa girdi. Yunus Emre, "Sizi kafeteryada bekleyeceğim," deyince gözlerimiz ona doğru çevrildi. "Alper gereksizi ve Burak faydasızı da gelecekmiş. Arkadaşlarınızla takılıyor gibi görünmeniz daha doğal bir imaj çizmenizi sağlar."

"Çıkışta bir şeyler yemeye gidiyor gibi davranırız," dedi Kartal dersliğe girmeden hemen öncesinde.

20

Kafeteryanın cam tavanından gördüğüm kadarıyla güneş yeniden bulut kervanının arkasına saklanarak yeryüzünden elini eteğini çekmişti. Burak, Yunus Emre ve Alper'i gördüm, puflara oturmuşlardı. Alper elinde meyve suyu kutusu ve ağzında döndürüp durduğu pipetle bize doğru bakıp elini kaldırdı, Yunus Emre muhtemelen kahve içiyordu, Burak da sürpriz olmayacak şekilde bir şeyler yiyordu.

"Alper bu durumu ayıkmasın," diye fısıldadı. Katilden bahsettiğini anladığım için sadece başımla onayladım.

"Yurdun ve kâinatın en fena başa bela çifti gelmiş, hoş gelmiş," dedi Alper suratında cıvık bir gülümsemeyle. Meyve suyunu masanın üstüne bırakıp sanki her şey yolundaymış gibi bana göz kırptı. Burak sessizce lokmasını çiğniyordu, sadece gözlerini yumup geri açarak bizi selamlamıştı.

"Sadık Parlak yanan mekânın tadilatını başlatmış," dedi Yunus Emre, Alper'in gözleri yavaşça ona doğru çevrildi. "Burak bu sabah öğrenmiş. Mekân inşaattaymış ve inşaat son derece hızlı ilerliyormuş. Adamın mekânında yangın çıkması, Gökçe'nin yüksek dozda ölmüş olması umurunda bile değil. Basın açıklamalarını erteliyormuş, bu olayı örtbas edeceği söyleniyor."

Burak lokmasını yuttuktan sonra, "Gamsız orospu çocuğu, umurunda bile değil," dedi sertçe.

Alper, "Benden sakladığınız her neyse, kıvırmanıza gerek yok," deyince bir an tüm bakışlar ona çevrildi. Meyve suyundan bir yudum içti. Gözlerini kaldırdı, tek tek hepimize dokunan gözlerinin içinde gerçekleri gördüm ve bu gerçeklerin ona ne kadar acı verdiğiyle yüzleştim. "Katil o gruptan biri, değil mi?" Sorusu boğazıma bir şeylerin batmasına neden oldu. Kafeteryanın boş olduğundan emin olduktan sonra fısıldadı: "Ve Ceyda kazara ölmedi."

"Bir daha Ceyda'nın adını ya da ölümünü ağzına alma. Hiçbiriniz almayın," dedi Kartal, öfke bir anlığına parlayıp söndü gözlerinde. Bakışları bana tutundu. Sakince oturduğum pufun üstünde artık bir dikenin üstünde duruyormuşum gibi dimdik oturuyor, boş gözlerle masanın yüzeyini izliyordum ama onun bana baktığını hissedebiliyordum. "Bu konuya karışma, Alper."

"Karışma hakkımın olmadığını biliyorum kardeşim," dedi Alper, Kartal ona bakınca buruk bir şekilde gülümsedi. "Ben var olduğum sürece Alper olarak sana ihanet etmeyecek olmanın yeminini ettim ama bu kalp bana kaç Nasuh tövbesi bozdurdu sen bilmiyorsun. Ben sana şimdi karışmayacağımı söylesem de bu kalp bir yerde bir yemin daha elbette senin için değil, senden olan için bozacak."

Alper acı bir gülümsemeyle uzun uzun Kartal'ın gözlerinin içine baktı. Sanki o gözlerde bir anısı vardı ve o anıyla yeniden karşılaşmış olmanın acısını gizleyemiyordu. Buruk tebessümünde özlemden bile ağır bir şey vardı. Kaybetmek. Kaybedileni özlemek. Bir daha geri gelmeyecek olana duyulan özlem. O gözlerde bu vardı.

Gözleri bir anlığına Kartal'dan koptu. İleriye, bizden geriye, sanki geçmişe doğru gitti ve geçmişten kopup gelen, ona acı veren bir şeyi görmüş gibi gözlerini kıstı. Bakışlarım onunkileri takip ederek arkaya kaydığında kafeteryanın girişinde Toprak'ın durduğunu, bize doğru

baktığını gördüm. Alper hareketsiz bir suratla onu izliyor, Toprak da onu izleyenin kim olduğunu biliyor gibi ona bakan gözlere aynı karşılığı veriyordu.

İkisi de birbirinin geçmişindeki canavarlardı. Aynı kadını sevmekle cezalandırılan iki adam, iki canavar.

"Bu neden burada?" diye sordu Alper.

Yunus Emre konuyu bildiğini belli edercesine, "Çünkü burada eğitim alıyor," dedi ve Alper'e yaklaştı.

Toprak'ın bizim masamıza doğru yürümeye başlaması masadaki sinirlerin gerilmesine neden olmuştu. Hepimiz sessiz olsak da damarlarımızda ilerleyen kan bile kaosun farkındaymış gibi doludizgin akıyordu. Toprak tam yanımda durunca gözlerimi yeniden ona çevirip ne olduğunu sorar gibi baktım. Herkesin gözü ondaydı, onun gözleri ise benim gözlerime mıhlanmıştı.

"Senin için bir anlamı olmayabilir ama ben bana inanmamanı istemiyorum. O herife küfreden ben değilim, başlatan da ben değilim. Hepsini o yaptı." Derinlerine çekildiğim karanlıktan çıkmadan onu izlemeye devam ettim. Sevdiği kadının tek arkadaşının ona inanmasını istiyor gibiydi. "Söyleyeceklerim bu kadardı."

Toprak başka hiçbir şey söylemedi. Dediğini yaptı. Yine o ruhsuz sessizliği, bir gece ansızın gelen ölüm gibi ona gelip ölene dek onunla kalmaya yemin etmiş acıyı alarak yavaşça bizden uzaklaşmaya başladı. Her bir adımında geçmiş yavaş yavaş çöküyordu.

Alper birden ayağa kalktığında geçmiş çökmeye devam etti, hiç durmadı; suyun dibine doğru yavaşça giden ağır bir taş gibiydi, bu taşı ağır yapan ise yaşanan anılardı. Roman sayfaları yeniden çevrilmeye başladığında çok değil, belki de bir süre öncesine kadar birbirlerinin rakibi olan iki adamın yüzlerinin birbirine dönmesine neden olan o soru cümlesini kurdu.

"Çok zor, değil mi?"

O an bu soru sanki sadece Toprak'a değil, bana, Kartal'a, hatta masadaki herkese sorulmuştu. Kartal'ın eli elime kaydı, parmaklarımız birleşirken gözlerini yumduğunu gördüm. Toprak'a baktığımdaysa gördüğüm mezarlıktı. O siyah gözlerde içinde onu taşıyan bir mezarlık vardı.

Alper'e düşmüş omuzlarla bakarken başını yavaşça aşağı yukarı salladı ve "Zor," dedi. Sonra da bir zamanlar birbirlerinin hayatlarına girmeden hayatlarındaki canavarlar olduklarını, onu tanıdığını şu sözlerle belirtti: "Senin için ne kadar zorsa, benim için de o kadar zor."

İntiharın ortasında hâlâ atmaya devam eden iki kalpti onların kalpleri. Birinin gözleri o kadar geceydi ki ona her baktığınızda daha sabaha çok olduğunu düşünürdünüz. Diğeri ise kış güneşiydi, parıldayarak yansa da aslında kopkoyu donuyordu.

Aralarında başka hiçbir konuşma geçmedi. Sadece sessizlik. Belki de ölünceye dek birbirlerine öfke duymalarına neden olacak türden bir aşkla sevdikleri kadını kaybeden iki adamın birbirlerinin gözlerine öfkeyle değil, anlayışla baktıkları o ilk an.

Alper başını salladı, çok yavaş bir hareketti. Toprak başını salladı, bu da çok yavaş bir hareketti. Gözleri birbirlerinden kopup ayrılırken romanda yeni bir sayfa açıldı. Tüm hisler oradaydı. Bir yazarın kaleminin ucundan sayfaya gözyaşı misali damlıyordu.

Toprak gitti, Alper kaldı.

20

ALPER BERKAND

Ben yarım kaldım Allah'ım, sen yarımımdan da ikiye bölme beni.

Bu acı bana bir asır yeter, ya öldür ya da durdur beni.

Bir insanı kaybettiğin ilk geceyi hatırlıyor musun? Can çıksaydı, o gece çıkardı. Can o gece çıkmalıydı. Ben hatırlamıyorum. Hafızamın kapalı kutusunda ondan sonra olarak adlandıracağım ilk gün yok. Silinmiş. Ben acıyı silememişim ama onun kalbimden değil, içine alamadığım hayatımdan değil, bu dünyadan silindiği günü silmişim.

O gece üstümde ne renk vardı, o gece hava nasıldı, o gece neredeydim, kıblem ne tarafa dönmüştü, Allah ile aram o gece ne olmuştu da açılmıştı hatırlamıyorum.

Fayansa yasladığım kazınmış kafamı hatırlıyorum, çıplak ayaklarımın etrafını hatırlıyorum; saçlarını ayaklarımın etrafında birbirinden çok farklı boyutlarda kesilmişti. Dikine kesilmiş bileklerim gibi; şekilsiz, boyutları belirsiz, yamuk.

Yerde oturduğumu hatırlıyorum, kafamın çıplağında o fayansın soğuğu, dudaklarımda tüm dişlerim dökülmüş gibi bir gülümseme, gözlerimde gülümsemeyi örten yaşlarım, bileğimden hayatıma dair tüm kan akarken ben o gün ne kadar da yaşlı ve hastaydım.

Soğuk yaklaştıkça, tenim ölümün kendini bana yaslamasıyla donunca kendimi sana daha yakın hissetmenin haklı mutluluğuyla gülümsemem çok büyümüştü kızım benim, güzel kar çiçeğim. Canım benim.

O gün bugündür, gülümsediğim her an intiharımdı benim.

Bilincimin kafamın içinden, benden, bedenimden kaybolduğunu hissettiğimde ölümün aksine sıcak olan ellerini hatırlıyorum. Ellerimin üzerindeydiler. Belki bir farkındalık, belki kalmam için bir yakarış, belki de bu defa senin beni reddetmendi çiçeğim, inan bilmiyorum. Bana durmamı söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. Çiçeğim, beni mi kurtarıyorsun, beni mi terk ediyorsun? Hiç anlamıyorum.

Bozduğum Nasuh tövbesiyle cennetin kapısının önünde beni bekleyen sana ulaşmak böyleyken çok güç, bir hayatı kendi isteğin doğrultusunda sonlandırmak da eklenince bu günaha, hâliyle dosya epey kabarıyor, affedilmek bir kenara dursun, seni bir defa daha görememekten nasıl korkuyorum.

Ben bileklerime yarı bilinçle o görünmez dikişleri vururken durdum çiçeğim, durdum çünkü seni bir kez daha görebilme ihtimali inancım doğrultusunda göğsüme yumruğunu vurdu.

İnancım doğrultusunda çiçeğim, cenneti kazanmak zorundayım, sana yeni bir sürgün yememek için.

Hatırlıyor musun? Ben hiç unutmuyorum. Seviyordun beni. Seni sevdiğim gibi.

Seni öyle deli seviyorum ki çiçeğim, sen gittin, geçmiş zaman oldun ama varlığın öyle şimdiki zaman ki. Sen bende, ben öldüğümde bile ölmeyeceksin.

Gökyüzünden bana her gördüğümde seni hatırlatan ak pak kar taneleri düşüyor, seninkine benzemeyen onlarca kadının saçlarına tutunurken avuç içimde tuttuğum karton kahve bardağıyla fakültenin içindeki kafenin cam kenarına oturmuş sokağı izliyordum. Hiçbir saç, senin alabildiğine koyu kahve, alabildiğine dalgalı, alabildiğine güzel saçların gibi taşımıyordu karları. Öylesine kadınların öylesine saçlarıydı işte. O gün, bana ilk kez gözlerime bakarak Alper dediğin, herkesin

içinde nasıl tansiyonumu kontrol etmek için gizlice parmağımı nabzımın üstüne koyarım diye düşündüğüm o gecenin sabahıydı. İçimde yersiz bir mutluluk, suratımda bir salağın yüzüne çizilmiş sırıtışla, karları izlerken göğsüme ara sıra uğrayan huzursuzluğu gülüşünü hatırlayarak kovuyordum.

Meğer kaybetmek, tek bir an meselesiymiş.

Kartal elinde rulo yaptığı kâğıtlarla karşımdaki sandalyeyi çektiğinde ve karşıma oturduğunda yüzümdeki o aptal sırıtışın, aklıyla zoru olan delinin sonunda gerçeğe uyandığı gibi uyanmam doğrultusunda silindiğini hatırlıyorum. Kartal o gün agresifti, bir şeye bozulmuş olduğu çok belliydi, ona bunu soramadım ama takıştığı hocanın kafenin önünden geçtiğini görünce homurdandığını duyunca nedenini az da olsa anladım.

Hemen arkasından Burak sandalyeyi çekti, elindeki sigara paketini masaya koydu ve masaya çöken sessizliği, "Duydunuz mu?" diye sorarak böldü. "Sertaç'ın kız kardeşiyle Ata arasında olanları?"

Kartal'ın kaşlarını çatarak Burak'a baktığı ânı hatırlıyorum. Yüzündeki tüm öfke hâlâ yerli yerinde duruyordu. Burnundan sert bir nefes vererek, "Kampüsün dedikoducu teyzesi de sensin," dedi öfkeli bir sesle.

"Dur da dinle manda." Burak gözlerini devirerek bana doğru döndü. "Yunus nerede lan?"

"Bugün öğlen yemeğinde yemek diye bana ne yedireceğini düşünüyordur bir köşede," dedim sakin bir sesle. "Düşünürken sivrisinek gibi ellerini de birbirine sürtüyordur."

"Çok sevgiden bunlar..."

"Sabah uyandığımda onu yatağımın başında elinde bıçakla dikilmiş beni izlerken gördüm."

"Saplantı da olabilir," dedi Burak daha geniş sırıtarak. "Ha... Ata ve Sertaç diyordum. Ata, bizim Sertaç'ın kız kardeşiyle gizli gizli görüşüyormuş bir süredir. Sertaç'ın kız kardeşine nasıl düşkün olduğunu biliyorsunuzdur az çok. Ata'nın bunu saklaması adamlık olmamış. Milletin evine girip çıkıyorsun, insan en azından söyler, hangi çağdayız? Sanki adam karşı çıkacaktı."

"Çıksa hakkı," dedi Kartal. Kanımın çekildiğini hissettim. "Ata da zamanında bir sürü kızla takıldı, takılmadı mı?" Ben de takılmıştım.

"Kime güvenecek? Ata'ya mı? Dostluk başka. Üstelik adamdan saklamış. Bu adamlık değil."

Burak, "Belki o da Sertaç'ın hakkında böyle düşünmesinden korkmuştur," dedi.

"E adam haklı değil mi? Ata da az şerefsiz değildi, kabul edelim." Kartal öfkeyle homurdanarak dışarıya doğru baktı. "Kanı bozuk pezevenge bak, saklıyor bir de. Zaten sinirlerim tepemde, bana ne sadakatsiz ibneden ya?"

Sadakatsizliğin Kartal için ne anlama geldiğini hep bilmiştim. Onu hep çok iyi tanımıştım. Gülümsediğinde bu gülümsemenin sebebi intikam mı alay mı yoksa gerçekten mutluluk mu olup olmadığını hemen anlardım; insanlar anlamazdı çünkü o iyi oyun oynardı. Gözlerinin içine baktım. Gözlerinde öfkeden başka bir şey göremedim. İhanetin onun için anlamı neydi biliyordum ama benim hissettiklerim ihanet mi demekti bunu bilmiyordum.

"Siz başkasınız oğlum," dedi Kartal boynunu çıtlattıktan sonra. "Bir siz, bir Yunus Emre, bir Tuğrul ve bizim kızlar, koşulsuz güvenirim size. O yüzden size diyorum, şu Ekrem Hoca'nın arabasının camlarını indirip boyasını çizelim mi? Yoksa ben gırtlağını öyle bir çizeceğim ki dikiş tutmayacak. Kendini beğenmiş yavşak." Kurduğu cümlelerin bir kısmı bana derin bir hezeyan hissettirdi, içime doğru eğilip büküldüm ama bunu gösteremedim. Ona gülümsedim ama beni başka görmesini, bana güvenmesini, buna rağmen ondan sakladığım hislerimi kendi içime yediremedim.

O günden bir iki gün sonra Antalya'ya döndün. Sadece iki kez uzaktan gördüm seni. Hepsinde yanında ya abin vardı ya da Yunus Emre, onlara gülümseyişini uzaktan izledim. Bir akşam bana uzaktan bakıp el sallamıştın, kalbim boğazımda attığı için elimi kaldırıp sana karşılık veremedim; elini izledim. Ellerin çok güzeldi. Yüzünde kırgın bir ifade görür gibi oldum, belki bana gücendin, seni gücendirdim ama yemin ederim varlığından büyülendim. Onun içindi.

Senin içimde günbegün büyüyüşünü hatırlıyorum. Facebook'a girip çevrim içi misin diye kontrol edişimi, profilini en son ne zaman güncellediğine bakışımı, Instagram hesabına yüklediğin son gönderinin altına kaç yorum geldiğini sayışımı hatırlıyorum.

Kadraja hiç bakmayan kumral bir arkadaşın vardı, onu çok sevdiğini biliyordum, gariptir ki o senin her şeyindi. Sen insanları kendi için-

de sessizce büyüterek sevmeyi seviyordun. Senin için tek olan insanlar, daima tek olmalıydı. Yalnız ve eşsiz. Mükemmel seviyordun.

Senin hayatında yeri olan herkesin, öylesine insanlar olmadığını biliyordum. Seni hep en iyi ben tanıdım. Gözlerine baktığımda gözlerime aynı ışıkla baktığın o günden sonra, seni bu hayatta abinden sonra belki de en iyi ben tanıdım.

O karanlık geceyi hatırlıyorum. Hafızamda ur gibi büyüyüp ölümcül seviyeye geldiğinde parçalanarak zihnimden ayrılan gece değil, daha başka bir geceydi. Beni sevdiğin geceydi. Beni sevdiğini bilmeme rağmen, dudaklarından bunu duyduğum geceydi.

Ay, yeryüzüne kırgın gibi bulutların arkasına gizlenmişti. Kar taneleri saçlarına konuyordu, benim saçlarım topluydu, kar tanelerini kirpiklerimde hissediyordum. Karşımdaydın. Sen karşımdayken sen de ben de ölümsüzdük. Sen karşımdayken yıllar geçse de hep böyle kalacağımıza inanırdım. Bir gün seni görememe, senin olmadığın bir sabaha gözlerimi açma, senin olmadığın yollarda yürüme ihtimalimi hiç düşünmemiştim. Boynuna sardığın gri, üzerinde kırmızı şeritler olan atkıyı hatırlıyorum. Tıpkı kızaran yanaklarını hatırlatan çizgilere öyle uzun bakmıştım ki sonunda sana bakmamı istiyor gibi kıvranarak birkaç şirin mırıltı sesi çıkarmıştın.

Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktığını, yüzüne düşen dalgalı saç telini kulağının arkasına ittiğini, gözlerinde yıldız gibi parlayan nereden geldiği, özü belirsiz ışıklarla beni izlediğini hatırlıyorum. Kelimeler yanmıştı ve yağan kar o ateşi söndürmeye yetmemişti. Birbirimize hem en yakın hem de en uzak olduğumuz yegâne an, o andı.

O gece paramparçaydım.

"Seni yalnız yakalayamayacağımı sandım bir an," dedin sessizce. Kısık sesin kırk düğüm gibi benim boğazımı sardı. Yutkundum, sadece gözlerinin içine baktım. Sessizliğimden hoşlanmadın. Kaşlarını çatacak gibi olsan da sonunda, "Benden bilerek kaçtığını düşünmeye başlayacağım neredeyse," diye mırıldandın. Evet, öyleydi. Elimde olsa ömrümün her ânını, her saniyesini seni izleyerek geçirirdim ama senden kaçıyordum. Arkadaş ortamında ne zaman Sertaç ve Ata'dan konu açılsa, Kartal'ın bilmeden söylediği her cümle, asıl seni sevdiğimi ortaya koyacak olursam seni tamamen kaybedeceğim düşüncesiyle birlikte içime mıhlanıyordu.

"Senden neden kaçayım?" diye sordum. Bana umutla baktın, soluksuz kaldım.

"Uzun zamandır kaçıyormuşsun gibi geliyor. Belki de sadece bana öyle geliyordur."

"Sana öyle geliyor."

İleride müzik vardı, insanlar eğleniyordu; bizim yanımızda ise ikimizi de acıtan bir sessizlik nöbet tutuyordu. Atan kalbinin çırpınırken çıkardığı sesleri duyuyordum. Kalbimin seslerini duyup duymadığını çok merak ediyordum.

"Bir süredir... Sana söylemek istediğim bir şey var." Kokun defne yaprağı gibiydi, biraz limon çiçeğini anımsatıyordu, üstüne yağmur yağmış limon çiçeği gibi; ferahtın. Bana bir adım daha yaklaştın ve yasağın kokusu kalbimi ağrıttı. Senin bana bu kadar yasak olman, düpedüz kâinat tarafından cezalandırılmamdı. Müthiş bir ağrıyla ödüllendirdiğin kalbimin üstüne elimi bastırasım, sana, *"Ne olur,"* diyesim geldi. *"Ne olur çiçeğim, biraz uzaklaş."* Ama diyemedim. Desem incinirdin, incitmek istemedim.

Bana söylemek istediğin şeyin farkındaydım. *"Bize bunu yapma,"* diyemedim. Seni kaybetmeyi, seni kaybetmemek için göze aldım.

"Ne söyleyeceğimi biliyorsun." Gözlerini yere indirdin, ömrüm ayaklarının önüne, yere indi. "Biliyorsun, değil mi? Zaten bunu anladın."

İki ağacın arasındaydık, ağaçlardan biri benim darağacımdı, diğeri senin. Kar hiç durmadı, yağdı. Ellerimi paltomun ceplerine soktum, evin anahtarını sıktım ve soğuğun parmaklarıma yayılmasını sağladım. Gözlerimiz bir aradaydı ama kalplerimiz çok yalnızdı.

Dokunsam benim olacağını bildim, dokunmana gerek yoktu zaten senindim.

Başını yavaşça salladın. Gözlerinin dolduğunu gördüm. Kahrolmanın ötesinde bir şey varsa, bu hissettiğim o şeydi. Gözlerini benden kaçırdın, dolduklarını görmemi istemedin. Zaten cevabımı gördüğünü düşünüyordun. Hayır, cevabımı hiç bilmedin.

Sessiz kalmam sana her ne hissettirdiyse, "Bu kadar mı rahatsız etti?" diye sordun. "Ben salak değilim. Sen bana benim sana baktığım gibi bakıyorsun. O zaman neden benden rahatsız oluyorsun?" İlk kez sana sesimi o an yükseltmek istedim. Beni hem bu kadar görürken hem de nasıl bu kadar görmezdin?

Bana doğru bir adım attın. Dünya yerinden biraz daha kaydı.

"Alper ben..." Reddedilmekten korkuyor gibi baktın ama zaten reddedildiğini düşünüyordun. "Ben seni..." Kafanı kaldırdın, boy farkımızdan dolayı gözlerimi indirdim. Söyle istedim. Söyleme istedim. Susma istedim. Sus istedim. Gitme istedim. Git istedim. Her şeyi siktir ettim. Sadece seni istedim. "Ben seni seviyo-"

"Sus," diye fısıldadım. Acizdim, başım kopmuştu, kolumun altında tutuyordum başımı, farkında mıydın bilmiyordum ama içim titriyordu. Gözlerinden yıldızlar gibi kaymaya başlayan yıldızları gördüğümde gözlerimi öyle hızlı yumdum ki. Pişmanım. Senin ağladığın ânı izlemek ölüm sanıyordum. Seni göremediğimde ölümün esas ne olduğunu anladım. "Sus Kardelen, ne olursun."

"Neden?" diye sorarken gözlerindeki yaşlar şiddetlenmiş gibiydi, burnunu çektin, bana o gözlerle bakarken canımı alabileceğini düşündüm ama sanki ben senin canını alıyormuşum gibi bakıyordun. Bu karmaşaya bir ad veremedim.

"Sus," diyebildim, sarılamadım, çekip göğsüme bastıramadım. Gözlerinden akan yaşlara dokunamadım, o yaşlar parmaklarımı yaksa da yanmayı umursamadan yanaklarından silemedim. Seni neden bu kadar seviyorum? Çözemedim.

"Korkuyorsun," dedin titreyen bir sesle. "Korkuyorsun. Seni sevdiğim için değil, korkuyorsun çünkü sen de beni seviyor-"

"Sus, yalvarıyorum sus." Sana doğru bir adım daha attığımda gözlerindeki yaşları elinin tersiyle silerek bana baktın.

"Korkaksın," diye fısıldadın. Fısıldamadın, can çekiştin.

Gözlerimi yumarken sana dokundum, omuzlarından tuttum seni, ben yanarım sandım ama sana dokunmak cennetmiş. Seni kendime çekmeye gücüm yoktu, çekemedim ama tuttum seni. Titriyordun. Omuzların titriyordu. Gözlerim ilk kez bir kadının karşısında böyle doluyordu. Üstelik sen annem bile değildin.

"A-ağlama."

"İmkânlar bizim için yandı mı, Alper?" diye sordun.

"Bizim için ne zaman imkân oldu ki, Kardelen?"

Burnunu çekerken gülümsedin ve "Seni seviyorum," dedin. "Ne yazık, bir korkağı seviyorum." Bana sokuldun, bana yaklaştın, beni yaktın. Alnını göğsüme yaslayıp yüzünü benden saklarken, "Ne yazık, bir kor-

kak tarafından seviliyorum," diye fısıldadın. Kafanı kaldırdın ve o an, bana sarıldığın gerçeğini gözlerinden süzülen yaşlar bastırdı. "Lütfen Alper, kendimi kandırıyor olmayayım, bir korkak da olsan beni seviyor ol."

"Su-"

"Susmam."

Susmanı istemediğimi söyleyeceğimi, sen bana susmam dediğinde fark edip sustum. O an her şeyi silip -bunun başında sadakatim de vardı- sana teslim olmak istedim. Ama seni bir daha görememe korkusu, senin kollarımda olmanın bile üzerine çıktı.

"Kardelen," diye fısıldadım, ben belki de o an öldüm ama sen, o günden sonraki her gün yaşadığımı sandın. "Sen ve ben diye bir şey yok çiçeğim. Olamaz."

"Biz de mi yok?"

Çenemi başının üstüne yaslayarak gözlerimden akan yaşları sonsuza dek görmeni engellerken, "O zaten hiç olmadı," diye fısıldadım.

"Beni hiç unutamayacaksın," dedin bana Kardelen gözyaşların acı dolu bir gülümsemeye dönüşürken. Ben bunu zaten biliyordum. "İçinden hiç çıkaramayacaksın."

Cevap vermedim. Karşı çıkamadım, yalanlayamadım.

"Ve beni öyle bir içinden çıkaramayacaksın ki bir gün bir başkasını çok sevdiğimde bile senin aklında sadece ben olacağım. Ben ise bir başkasının yanında olacağım. Bunu göze aldığını sakın unutma, Alper. Bir başkasını sevdiğim zaman, artık seni sevmediğim zaman, içinde hâlâ ben varken durup düşüneceksin. Beni nasıl kaybettiğini ve bu olurken nasıl kılını bile kıpırdatmadığını." Her bir kelimen benim ciğerimde koca bir oyuk açsa da sesimi çıkarmadım. Senin deyiminle ben kılımı bile kıpırdatmadım. Ama canım nasıl yandı, Nasuh tövbelerini bozup yine de senin acını dindirsin diye ona sığındığım Allah'tan başkası bilmez, bilemez.

"Hiç unutma, Alper. Beni çok seviyorsun ama sen benim için savaşmadın."

"Kar-"

"Çiçeğin için hiç savaşmadın."

Bu o gece beni son defa seviyormuş gibi gözlerimin içine bakıp benim için ağlarken ikimize dair kurduğun son cümleydi.

Sonra senden bir daha hiç ikimizle, bizle ilgili hiçbir şey duymadım. O geceden sonra, bir kum saati ters çevrildi ve akan her kum

tanesi, bir acıya denkti. Bir kum tanesinde birini sevdin. Diğerinde ona gülümsedin. Diğerinde ikinizi gördüm. Ötekisinde sarılıyordunuz.

Kum saatindeki son kum tanesi düştü.

Sen öldün.

Artık hayatta bile değilsin. Hayattayken sandığım kadar imkânsız olmadığını sen öldüğünde ve asıl imkânsızlığın ne olduğunu yaşadığımda anladım.

Senin için savaşmadığımı sen öldüğünde anladım.

TOPRAK ALAÇAYIR

Sana baktığımda, sen bana baktığında, biz birbirimize baktığımızda sanki hiç ölmezmişim, beni kimse öldüremezmiş, sen hiç ölmezmişsin, biz hiç bitmezmişiz gibi gelirdi. Sanki o an sen ve ben, biz sonsuzduk. Ölüm diye bir olgu, olay, düşünce, ihtimal, acı yoktu. Bir bütün hâlinde sana âşık olan kalbimin içindeki tek ihtimal, seni bir başkasını severken görme ihtimaliydi; bana baktığında bu imkânsızdı, bilirdim ama bir yanım seni hep bir gölgeyle paylaşıyormuşum gibi etimi kıstırırdı. Ölüm o zaman yoktu, o zaman biz vardık; aşk vardı.

Yağmurun nasıl yağdığını, kokunu nasıl şehre savurduğunu hatırlıyorum. Uçup giden bir dilek fenerini izlediğin ve sonra gözlerini bana indirdiğin o geceden sonra her gün seni düşünmenin delirme noktasına getirdiği bana, senin gözlerinde kendimi en net hâlimle görmenin sevinci nasıl da baş döndürücü geliyordu.

Kafamı o duvara sertçe vurduğum, durmadan vurduğum, durmadan durmadan durmadan vurduğum geceyi hatırlıyorum. Alnımın ortasından akan kan burnumun ucuna, oradan çeneme, oradan boynuma, oradan kalbime kadar geldi ama ben sana bir adım gelemedim. Beni bu vurmuştu. Seni kaybetmiştim, ölümü belki de o gece en çok ben hak etmiştim. Senin yokluğun bir düğüm olup boğazıma idam ipi gibi sarılırken seni biliyorum en çok ben sevmiştim. O geceden sonra yıldızlar silinmişti, alnımı her gece aynı duvara vurmuştum, güneş bir daha Antalya'ya ya da başka bir şehre, bir başka meridyene, herhangi bir gezegene doğmamıştı.

O dövme koltuğunu hatırlıyorum. Gömleğim iki yana açılmış, sanki biri içimi yarmış, açmış, kaburgalarımı kırmış, öylece uzanıyordum ben. Işığa bakıyordum. Işık beyazdı, doğrudan yüzüme vuruyordu; ben dışında herkes karanlıktı. Tıpkı sana baktığımda sen dışındaki herkesin karanlıkta kaldığı gibi. Göğsüme seni çizen o adam, neden ağladığımı sormadı. Yüzüm bomboştu, yüzüm sahipsizdi, gözlerim çaresizdi. Donuktum ama sanki içim çözülüyordu.

O günü hatırlıyorum. Cesaretin bir ateş gibi hızla bana geldiği, beni içine alarak sen uğruna alev alan bir orman yangınına çevirdiği o günü.

Yağmur yağıyordu. Seni ne zaman görsem bu şehirde yağmur yağıyor, benim içimde sen adında bir fırtına kopuyordu.

Suçlu bakan, çocuksu, biraz muzip ve daima iyilikle parlayan kahverengi gözlerin bana yine aynı incelik, aynı saf dokunuş ve şefkatle bakıyordu. Saçakların altındaydık, önümüzde Antalya uzanıyordu, kaldırımda insanlar telaşlı, yoldaki arabalar ise sabırsızdı. Bana bakarken bir bukle saçını kulağının arkasına itmiştin, kalbin nasıl çarpıyorsa ve nasıl çok kan pompalıyorsa yanakların soğuktan değil, besbelli ılık bir histen al al duruyordu.

"Soğuktu biraz," dediğini hatırlıyorum, yanaklarının kızardığını anlamam seni biraz daha utandırmıştı. Ellerini paltonun içine hemen sakladığında ellerini görememenin üzüntüsü ilk kez belki de o an içimi acıtmıştı. Benim siyah deri ceketim, içimde "Üşümüyor musun?" diye sormana sebep olan yuvarlak yakalı siyah tişörtüm vardı. Senin kabanın kahverengiydi, bana en sevdiğin rengin bu olduğunu söylerken abinin fotoğrafını göstermiştin. "Nasıl ama?" demiştin. "Kahverengi ondan başkasına yakışmıyor aslında."

Sana daha çok yakışıyor diyemediğim için gülümsemiştim.

"Üşüdüğün için kızardın yani?" diye sorduğumda gözlerin irileşti. "Çipil," dedim gözlerine bakarak, yanakların biraz daha kızardı ve boynunu paltonun yakalarına doğru gizledin.

"Beni neden buraya çağırdın?" Sorunda ters bir şey olmasa da seni görmek için çağırmış olmanın, beni görmek istemiyor mu acaba düşüncesinin alınganlığı kalbimi kapladı. Fark etmedin. Yağmura doğru baktın, saçakların altında değil de yağmurun altında olmak istediğini daha net anladım.

"Ben seni çağırdım, Kardelen," dedim çenemi birdenbire dikerek. Korktun, gözlerinde sanki daha önce yaşamış olduğun bir şey belirmiş gibi bir adım geri çekilerek tedirginlikle baktın bana. Neyden korktun bilmiyorum ama korktuğun şeyi yeryüzünden silmek istedim. Ama silersem daha çok üzülmenden korktum.

"E-evet," dedin, kekeledin, seni böyle düşüncelere daldıran şey içimi dürtse de sana doğru bir adım attığımda benden kaçmaman, sana doğru koşmaya başlamak istememe neden oldu.

"Seni seviyorum," dediğim an Antalya'nın kalbinin sesiymiş gibi gürleyen gökyüzünün ışıkları yüzümü aydınlatmış, yağmur birdenbire hızlanmış, göz bebeklerinin içinde bana ait bir yansıma varken göz bebeklerinin genişleyişini izlemiştim. Ne hissediyordun bilmiyordum ama senin kalbinin vuruşları sanki benim içimdeydi, o an ilk kez kendi kalbimden başka bir kalbin de benim içimde vurabileceğini, benim içimde atabileceğini, beni hayata bağlayabileceğini hissettim. "Seni daldan düşer gibi değil, tuttuğum dileğin gerçek olmasını beklediğim gibi uzun zamandır bekleyerek, gerçek ol diye umut ederek seviyorum."

Bana karşılık vermeyi delice istediğini, bana karşılık vermekten delice korktuğunu, o deli, o rüzgâr gibi esen, o beni kasırga gibi yıkan toprak rengi gözlerinde görüyordum.

Birine seni seviyorum demekten, o kişiyi kaybedersin diye mi korkuyordun bilmiyordum ama ben seni seviyordum ve o an sen ölümsüzsün sanıyordum.

Titreyen ellerini kaldırıp ellerime doğru uzattığını görünce seni hiç bekletmedim, ellerine geldim; istersen kapında köpeğin olarak yatırabilirdin beni, ben buna tamamdım. Ellerimiz buluşurken gözlerinde beni sevdiğini gördüm. Beni sevdiğini gördüm ama söylemedin. Söyleyemedin.

"Benim için savaşır mısın?" diye sorduğunda durdum, sen benim en büyük savaşımdın. "Sevmek savaşmaktır, beni seviyorsun. Beni seviyorsan benim için savaşırsın, değil mi?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Senin için kaderle bile savaşırım."

Gülümsedin ve dünyam durdu. Gülümsedin, eksenim sana doğru biraz daha kaydı.

"Ben de," dedin ve gözlerinde ilk kez kendimi daha net gördüm. "Ben de seni seviyorum."

O akşamüstü, sanki sen beni sevdiğini zaten biliyordun ama ilk kez kendine de itiraf ediyordun. Kurduğun ilk bizli cümleydi, hiç sonu yokmuş gibi geldiği ilk andı.

Sonra senden birçok kez bizle ilgili cümleler duydum. O akşamüzerinden sonra bir kum saati ters çevrildi ve akan her kum tanesi, bir mutluluğa denkti. Bir kum tanesinde beni sevdin. Diğerinde bana gülümsedin. Diğerinde biz seninle yan yanaydık. Ötekisinde sarılıyorduk.

Kum saatindeki son kum tanesi düştü.

Senin için savaştım ve seni kazandım, sonra sen öldün.

LAVİN SÖNMEZ

Ateşin sigaranın izmaritine kadar geldiğini izmaritin parmak uçlarımı yakmasıyla fark ettiğimde saçlarım gecenin içinde esen rüzgâra tutunarak sol tarafıma doğru uçuşuyordu. İleride, yokuşun sonunda sokak lambaları yanıyordu. Sokak o kadar tenhaydı ki az ileride yürüyen sarman sokak kedisinin bile patilerinin yere değerken çıkardığı adım seslerini duyuyordum.

Kartal'ın ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuş, sokak lambalarının altında yürüyerek bana doğru geldiğini gördüm. Her bir adımında bedeni büyüyor, ikiye ayrılmış gölgesi ışığın altından çıkmaya başladıkça silikleşiyordu. Sigaranın izmaritini yere atıp botumla üstünden geçtikten sonra Kartal'a doğru yürümeye başladım. Son birkaç günün etkileri, gökyüzünden etkisini usulca silen dolunay gibi toparlanarak ruhumdan silinmeye başlamıştı. Artık gözlerimi kapattığımda bana bakan boş, ölü gözler yoktu ama içimde bir yerde hâlâ mutlak bir savaşın dirilişi vardı.

"Sadık Parlak'ın ofisi temiz," dedi kolları beni içine alarak sararken. Güvende hissettim, hem de bir avcının gözlerini bana diktiğini, beni av konumunda gördüğünü bile bile güvende hissettim. Çünkü bu adamın kollarındayken asıl avcının ben olduğumun farkındaydım. Sadık Parlak'ın ofisine gitmelerinin en büyük nedeni, Ogün'e istediğini vermekti.

Ogün yeniden Sadık Parlak'ı da çemberin içine dâhil etmek istiyordu. Çemberi genişletebildiği kadar genişletmek zorunda olduğunun farkındaydı. Bu yüzden çembere Sadık Parlak'ı, Suphi'yi ve Toprak'ı

eklemişti, bir sonraki hareketinde kimi çembere dâhil edeceğini merak eden gözlerle Kartal'a bakmaya devam ettim.

"Sadık Parlak tamamen temiz ama o piç, adamın kendini temiz göstermek için uğraştığını düşünmemizi istiyor."

"Ofisi kontrol ettiğinizi biliyor, değil mi?" diye sordum.

"Bilmeme imkânı yok."

"Bir sonraki adım ne?"

"Bir sonraki adım..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Kafam sik gibi, Lavin." Beni tekrar kollarının arasına çekerek sıkıca sararken ikimiz de düşüncelere dalmış gibi bir süre sustuk. "Kollarımdasın, kollarımda sen varsın, bu bana sadece ikimiz varken öyle çok yetiyor ki... Ama karşıma o çıktığında, o sana baktığında, o bana yaşananları göstermek istiyor gibi baktığında yapabileceğim her deliliğin soluğunu kulak boşluğumda hissediyorum. Onun etlerini değil, zihnini ve duygularını paramparça etmek için beklemem gerektiğini biliyorum ama bir yanım onun etlerini de paramparça görmek istiyor."

"İrem için yaptı," dedim, sesimdeki dalgınlığın Kartal'ı gerdiğini hissettim. Ona sokuldum. Çenemi omzunun üstüne koyarken gözlerimi ilerideki sokak lambalarına dikerek, "Ve şimdi aynısını benim için yapma ihtimali var," diye fısıldadım.

Bedeni kaskatı kesildi. Beni tutan ellerinin sertleştiğini, tutuşunun daha da sıkılaştığını hissettim. İçindeki öfkenin ne kadar büyük bir yer kapladığını anlamak için onun dudaklarından acımasız kelimelerin dökülüşünü duymama gerek yoktu. Dokunuşu, beni tutuşu, verdiği hissiyat bile öfkesini açığa çıkarıyordu.

İrem tehlikedeyse, sadece benim uğruma beni üzen etkenler değil, etrafımdakiler de tehlikede demekti. Hâlâ bir ihtimal olabilirdi ama gözlerimi Kartal'a dokundurup uzun süre onu izlemeden duramadım. Kartal ile aramdaki şeyin boyutunu keşfetmişse, Kartal da mı tehlikedeydi? Dart tahtasının ortasındaki fotoğraf bu defa İrem'in değil, Kartal'ın fotoğrafıydı.

"Şu telefon meselesi ne olacak sence? Sonuçta telefon Ogün'ün arabasından çıktı," dedim sessizce.

"Bunu nasıl toparladı bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi Kartal.

Uzun uzun ona bakmak için yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Bakışları anında dudaklarıma kaydı, çok kısa dudaklarımda kalan bakışlarının rotası

bu kez gözlerime döndüğünde gülümsedim. Kartal'ı dart tahtasının ortasına yerleştirmek, kalbimi göğsümden çıkarıp Ogün'ün eline vermekten farksız olacaktı. Bir şekilde Ogün'ün rotasını başka bir yöne çevirmeliydim.

Kendisine çevirmeliydim.

Ona iyi davranırsam, bazen ilgi gösterirsem, kalbim göğüs boşluğuma kussa bile ondan etkileniyormuşum gibi yapabilirsem, ona en büyük darbeyi daha acı verici biçimde geçirebilirdim.

Kartal gözlerimdekini görmüş gibi, "Beni öldürürsün," dedi ve elimi kaldırıp onu durdurmak istiyor gibi sallayarak, "Beni dinle," diye bastırdım. "Ne anladın bilmiyorum ama beni dinle."

"O gözlerine bakınca seninle ilgili her şeyi görürüm ben. Her şeyi dağıtır, aklımdaki, ruhumdaki, içimdeki her şeyi dağıtır ve şimdi gidip onu işkencelerle öldürürüm." Parmağını havaya kaldırıp beni işaret etti. "Sana zaafını kullanmayacağız. Sen benim piyonum değilsin. Anladın mı?"

"Dinlemeden sadece bana bakarak bir şeyler yorumluyorsun şu an. Öyle değil. Beni dinle..."

"O herif sana âşık değil, sana takıntılı, bu nasıl manyakça bir şey biliyor musun lan sen?" diye sordu Kartal sanki ona akla mantığa sığmayan bir öneriyle gitmişim gibi öfkeyle gözlerini iri iri açarak.

"Bana takıntılıysa eninde sonunda bana zarar verir!" diye bağırdığımda durup yüzüme baktı. "Sen dışarıdaki çoğu kadının kendisine takıntılı olan adamın duygularını aşk sanıp kıymetli hislerle ona karşılık verdiği için katledildiği gibi, ona takıntılı olan adamın duygularına karşılık vermeyen kadınların da katledildiğini unuttun herhâlde? Hatırlatayım sana. İsimlerini sayayım. Sonunda Ogün bana zaten zarar vermeye çalışacak. Neden onu tamamen bağlayıp ben ona zarar vermeyeyim?"

"Lavin, aklını mı kaçırdın? Kendime bağlamak diyorsun, beni daha da delirtiyorsun. Sen benim için yerini, önemini, kim olduğunu biliyor musun?" Sorusu içimi o kadar çok acıttı ki ona bakakaldım. "Zaten kanım tersine akıyor, zaten içimdeki canavar hiç susmuyor, sen direkt gidip onu lime lime edeyim mi istiyorsun? Benim sabrım yok. Yok kızım yok. Benim ona, onun varlığına sabrım yok, bir de günbegün sana bağlanışını mı seyredeceğim lan, delirdin mi?"

"Kaleyi içinden fethetmekten bahsediyorum."

"Kaleyi fethetmekse çekil ben edeyim," dedi dişlerinin arasından. "Sen benim yemim değil, yeminimsin. Seni sadece delice sevmem değil mesele, sen bana Kardelen'in bıraktığı, korumaya yemin ettiğim tek şeysin. Ben o hasta orospu çocuğuna birinizi verdim lan!"

Söyledikleri bir tokat gibiydi, eli bana asla kalkmayan ve kalkmayacak bir adamın sesinden, hislerinden bir tokattı bu. Olduğum yere çakılmış hâlde ona bakakaldım.

"Deliyle oynanmaz, Lavin. Sen deli değilsin. Deli olan benim. Bırak bu deli o deliyle oynasın." Yutkundum, gözlerimin tam içine bakıyordu. "Benim profesyonelliğim, senin saç telinin koptuğu değil, inceldiği yerde biter."

"Seni tehlikeye atmamı istiyorsun," diye fısıldadım.

"Tehlike kimmiş görmedin, daha göstermedim. Ama senin bile görmemen iyi, Lavin. Böylece o da göremez. Son âna kadar kimin karşısında dans ettiğini bilemez."

"Arkana saklanmayacağım."

"Elimi tutacaksın, yanımda olacaksın. Bu delinin yanındaki akıllı olarak, sen benim yanımda duracaksın. Ben de o delinin karşısında duracağım." Ellerini kaldırıp yüzüme yerleştirdi, avuçlarının içine aldığı yanaklarımın ısındığını hissettim. Gözlerimdeki tedirginlik kaybolmadı. Gözlerine endişeyle baktığımı gördüğünde gülümsedi. "Sona yaklaşıyoruz Bal Leoparı."

"Ne yapacağız?"

"Ne istersen."

"Her şey bitene kadar yanında olmak isterim. Arkanda değil."

"Her şey bittiğinde sen ve ben, eski kasa siyah bir Chevrolet, karım olmuşsun, soyadın Alaşan, gün batıyor, biz bu şehirden temelli gidiyoruz. Saçların açık camdan sızan rüzgârla uçuyor, radyonun sesini açıyorum. Ne çalıyor?" Burnunu burnuma sürttü, avuçlarının sıcaklığı artmıştı.

"Hotel California," diye fısıldadım.

"Evet evet," diye fısıldayıp şarkıdan birkaç cümleyi kısık, içimi ürperten bir tınıyla mırıldandı. *"Up ahead in the distance, I saw a shimmering light."*[1]

"Uzakta parıldayan bir ışık gördüm," dedim gülümseyerek.

Tekrar fısıldadı. "Aynalar tavanda."

---

[1] Eagles, Hotel California, 1976.

"Buzda pembe şampanya," diye fısıldadım, gözlerim doldu ama ağlamadım.

"Öylece biz."

"Güzel olurdu," dediğimde ellerini yavaşça yüzümden çekti. Cızırtılı alçak sokak lambası yandı, rengi beyazdı ve dudaklarımızın birleştiği yerde olduğumuzu ışık tenimizi aydınlattığında anladım. Kar taneleri küçük parçalar hâlinde düşmeye başladı, döne döne düştüler.

"Ama bunun olması için önce bir şey olması gerek," dedi sırıtıp alnını alnıma yaslayarak.

"Yine karım ol diyeceksin gibi hissettim." Gülümsememi bastıramıyordum.

"Alaşan soyadı sana yakışırdı."

"Hım." Alnımı alnına sürttüm ve geri çekilerek gökyüzüne baktım. "Kar başladı. Gidelim mi?"

İki elini deri ceketinin ceplerine geri sokarken başını salladı ve başını sallarken bir an durdu, kaşlarını çattığını hissettim. Bakışları gözlerime mıhlanınca karmaşık bir hisle ona bakakaldım. Gözlerinde endişeyi ve şaşkınlığı gördüm, gözlerinde beni korkutan bir şey gördüm; duyacaklarımdan korkarak başımı sola doğru yatırdığımda göz bebekleri dehşetle büyüdü.

Kar taneleri hızlandı.

"Çıkarken yanıma almamıştım," diye fısıldadı, ne dediğini anlamaya çalıştığım sırada kaşlarım çatılmıştı. "Bu evrenin bir mesajı mı?" Gözlerini kaldırdı, uzun, gür kirpiklerine kar taneleri tutunmaya başladı. "Kar yağıyor, ellerim üşüdü ve cebime soktum, birdenbire o sokak lambası yeniden yanmaya başladı."

Kafasını indirip bana baktığında kalbimin gürültülü atış seslerini duymasından korkarak bir adım geri çekildim. Neler olduğunu anlamıyordum ama kalbim panikle delice çarpıyordu. Duyacağım kötü bir haberden korktuğumu anladığında elini cebinden yavaşça çıkardı ve kare şeklindeki ahşap kutuya baktı. Bu kutu gece komodinin çekmecesinde gördüğüm kutuydu.

"Elimi cebime soktum ve cebimdeydi, oysa yanıma almamıştım, bugün için planlamamıştım," dedi şaşkınlığını bastıramadan. "Tıpkı seni sevdiğimi anladığımda hissettiğim gibi hissediyorum. Beklenmedik bir anda, beklenmedik bir şekilde, kadersel." Kar yağışı hızlandı,

döne döne düşen kar taneleri ikimizi ânın içinde kayda alan bir kamera gibiydi, etrafımızda dönüyor ve bizi her açıdan kaydediyordu. "Tabii ya, Kardelen burada," dedi ve bir anda tek dizinin üstüne çöktü. Gözlerim irileşti, kalbim göğsümün içinde kayarak boğazıma tırmandı, soğuk beni yaktı ve ahşap kutunun kapağı açıldı. Zarif kardelen çiçeği yüzüğün tam ortasında beyaz ve ışıltılıydı; küçük kardelen çiçeğinden bir pırlantaydı. "Duydun mu? Tam zamanı abim adam dediğini duydun mu? Kar taneleri onun sesi. Yanan bu ışık onun gülümseyişi. Dudaklarımızın buluştuğu yerlerden birindeyiz. Seni içimde en çok hissettiğim yerdeyiz. Kız kardeşin soyadını almanı istiyor. Ve karım olmana asırlardır ihtiyacım varmış gibi hissediyorum." Siyah saçları saniyeler aktıkça kar taneleriyle doluyor, sanki Kardelen hem ona hem bana dokunuyordu. "Lavin. Evlenelim."

Yüzüğe baktım, kız kardeşim tenime dokunuyordu, kız kardeşim kalbime giden damarın üstünde bir ömür alyansım olmak istiyordu, kar taneleri birdenbire o kadar çok çoğaldı ki Tanrı'nın bana hislerden bir duvak ördüğünü hissettim.

Dizlerimin üstüne düştüğümde Kartal diğer dizini de yere bastırıp gözlerimin içine bakmaya devam etti. Soğuk saçlarım yüzümün iki yanından aşağı sarkarken nefesimden soğuğun buharları dökülüyor, kardelen çiçeğine bakıyordum.

"Öylece," diye fısıldadığımda gözlerimi kaldırdım, gözlerine baktım ve akşamüzeri geleceğimize gittiğimiz o arabanın ön camından dışarıya, batmak üzere olan güneşe bakıyormuşum gibi hissettim. "Abartısız. Benzersiz. Uğraşsız. Kadersel. Seni öptüğüm yerde. Seni seçtiğim yerde." Başını sallarken gözleri parlıyordu. "Evlenelim."

Gülümsediğini gördüm, gözleri doluydu; kar kristalleri gibi parlayan güneş rengi gözlerine bakarken ben de gülümsüyordum ve soğuktan çenelerimiz titriyor, dişlerimiz birbirine çarpıyordu.

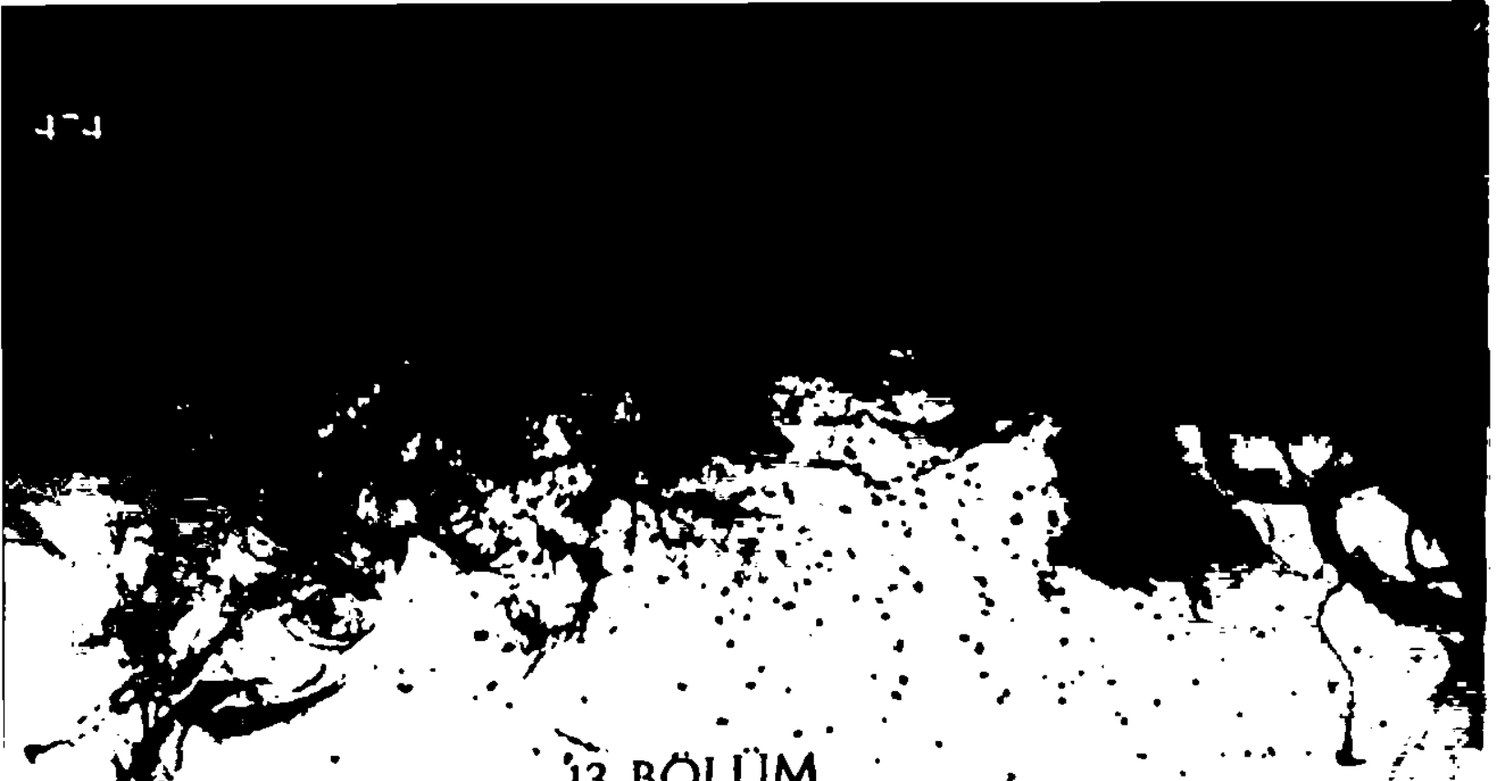
Evleneceğim adama bakıyordum.

Evleneceği kadına bakıyordu.

Benzersiz, beklenmedik, kadersel.

Planlanmamış, gelişigüzel, kaçınılmaz.

Şehrin ortasına yağan karın içinde açan bir kardelen çiçeği gibi öylece kadersel.

13. BÖLÜM

Yıldızlar Seni Bana Yazdığında

♪ *Tamino - Indigo Night*

Kaderimiz, doğduğumuz anda yıldızlar tarafından gökyüzüne çizilmeye başlar. Gökyüzünün kelimeleri yoktur, gökyüzünün yıldızları vardır ve yıldızlar henüz diller bile var olmamışken kaderi yazmaya başlamıştır.

Parmağımdaki yüzüğü izlerken devamlı olarak aynı şeyi düşündüm. Kader onu bana, aldığım ilk nefes içimi yakarak derinlerime indiğinde ve bu dünyada ilk defa gözyaşlarına boğularak ağlamaya başladığım o anda getirdi.

Bu yola çıkarken sadece intikamın beni tüketeceğini düşünmüştüm ve zaten tükenmeye başlamış bir ruhun daha fazla kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünerek bunu kabul etmiştim. Şimdi ise intikam beraberinde aşkı da getirmişti.

"Dalıp gitmenin nedeni bana âşık olmansa daldığın şey yüzük değil, benim yüzüm olursa sevinirim." Dudaklarımda yeni bir gülümsemenin doğmasına neden olan cümle, bu cümleydi. Güneş kadar parlak ve canlı olan gözlerine baktığımda bana verdiği değer oradaydı, tüm aitliğiyle beni izliyordu.

Ettiği teklifin, dudaklarımdan çıkan cevabın ve parmağımda duran yüzüğün yerine yerleştirilmesinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Rotamız birdenbire değişmişti. Arabanın içi sıcaktı, onun kadar güvenli diyemezdim ama o içinde olduğu için güvenliydi. Araba değiştirmek zorunda kalmıştık, artık dinlendiğimizi biliyorduk ve dinleyicinin olduğu o araçta ev çevresinden ayrılmamız demek, Ogün'ün dikkatini doğrudan üzerimize çekmek demekti. Bu yüzden altımızdaki siyah Passat şimdilik bizi Ogün'ün bilmediği yönlere savurabilirdi.

"Bu konudan birilerine bahsettin mi?" diye sordum, benden başka birinin bilip bilmediğinden çok, benden önce birinin bilip bilmediğini merak ediyordum.

Bakışlarını bana çevirip, "Yunus Emre'nin bazı tahminleri vardı tabii ki," dedi.

Yaşananları hatırlayınca mutluluğum bir adım geriye sendeledi. Ceyda'nın gözlerime son bakışı dün gibi anılarımın içindeydi ve tazeydi. Midemin bulandığını hissederek gözlerimi yüzükten ayırdım. Yüzüğe baktığımda Ceyda'nın yaşamının son parçasını görmek istemiyordum. O sahneyi yok etmenin bir yolu yoktu, artık bu gerçekle yaşayacaktım ve ben bu gerçeği çoktan kabullenmiştim.

Bu gerçeğin beni üzdüğü de yoktu, bu gerçeği defalarca kez yeniden yaratabilirdim. Ceyda'yı defalarca kez yok edebilirdim.

"Rota değiştiriyoruz," dedi Kartal sakince.

"Nereye gidiyoruz?" Kısa bir an tekrar bakıştık. Gözlerine bakınca yaşadığım heyecanı gizlemek için yüzüme ciddi bir ifade sindirdim.

"O piç kurusuyla ilgili bilgiler edinebileceğim bir yere." Bakışları pişmanlıkla bana doğru döndü. "Bu gecenin güzel devam etmesini isterdim, Lavin."

Cevap vermedim. Kırıldığımdan değil, gerçek yeniden önüme çıktığından cevap veremedim.

Kendime itiraf edemediğim her ne varsa, bu gece yüzüme çarpmak için saklandığı yerden çıkıyordu sanki. İnsanın en mutlu gecesi, bazen kendisiyle yüzleştiği gece de olabiliyordu. İnsan gerçeklerinden hiçbir zaman kaçamıyordu.

Araç şehrin içinde hızla ilerlerken, "Yüzüğün sorun olacağı bir yerse çıkarabilirim," diye mırıldandım. Kartal'ın gözleri yeniden bendeydi,

bu defa bir atmacanınki kadar keskin bakıyordu ve o gözlerde öfkenin beslendiğini görebiliyordum.

"Hayır," dedi. "O yüzüğü hiçbir zaman çıkarmayacaksın."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl?"

"Onun bir evlilik yüzüğüne benzediğini sanmıyorum. Bir tektaş da sayılmaz. O bir..." Gözlerini elime indirdi. Parmağımda parlayan çiçeğe bakarken yutkundu ve gözlerini benden kaçırıp tekrar yola çevirdi. O çiçeğin ismini söyleyemedi.

Çiçeğimizin ismini söyleyemedi.

Başımı önüme eğip, "Çıkarmam," diye fısıldadım, ismi içimi ezdi, ismi içimi yaktı. Kalbimdeki ağrının nefesimi kesecek boyuta gelmesiyle kaşlarımı çatıp bakışlarımı yola çevirdim.

O olsaydı, her şey nasıl ilerlerdi?

Her ânımızda Kardelen yanımızda olurdu. Karların arasından başını kaldırıp doğan ve kışa meydan okuyarak baharı simgeleyen bir çiçek gibi.

Gözlerim yaşlarla dolacak sandım ama bu olmadı. İnsan kendi acısının içinde boğulmaya alıştığında gözyaşlarını da derinlerine süpürebiliyordu.

"Senden önce," dedi Kartal sakin bir sesle, araca düşen o sessizlik cemresi birdenbire ortama yazı getirir gibi olunca tenimin ısındığını hissederek ona doğru baktım. Cümlesinin devamını getirmek istiyor gibi kaşlarını çatmıştı. Doğru kelimeleri aradığı kesindi. "Senden önce hiç böyle düşüncelerim olmamıştı," dedi sonunda.

İlgiyle ona bakmaya devam ettim; sıcaklık gitgide artıyor, tenim ile beraber kalbim de kavruluyordu.

"Bir kadınla gelecek düşünmemiştim. Geleceğimde hep kendim vardım, yalnızdım ve bir şeyleri hep tek başıma başarıyordum. Benim için gelecek başarmaktan ötesi değildi. Hep en iyisi olmak için vardım, her zaman en başarılı, en güçlü, en zeki ben olmak istedim ve oldum da."

Kendini beğenmiş tavrı beni gülümsetti ama gözlerim hâlâ ağlamaya en yakın hâliyle titriyordu.

"Senin varlığın benim göğsüme düşene dek ben birini elimi tutarken, gözlerime bakarken, beni sevdiğini söylerken düşünmedim. Sen göğsüme düştün ve zamanla artan varlığın beni benden yoksun bırakıp tamamen sana dönüştürdü. Senin için yaşadığımı, her şeyi senin için planladığımı ve yaptığımı fark ettim. Önceliğimin artık kendim de-

gil, sen olduğunu, seni hayatımın her ânında, ömrümün her evresinde yanımda görmek istediğimi anladım. Sanki sen her zaman yanımda olmak için doğmuştun. Bencillik gibi, değil mi? Biliyorum. Seni bencil bir kalple, durdurulamaz bir şekilde seviyorum. Bunları söylediğim için sikik ağzıma vurasım da var ayrıca çünkü hâlâ bana yabancı geliyor bu cümleler ve hisler. Ama durduramıyorum."

Kaşlarını çatarak yola daha dikkatli baktı.

"Amma göt ağızlı gibi konuştum ha," diye söylendi öfkeli öfkeli.

"Başka biri kurduğunda gözlerimi devireceğim cümleler senden duyduğumda kalbimi öyle çok hızlandırıyor ki yerimde başka biri olsa panik atak ya da kalp krizi geçirdiğini düşünürdü." Gülerek önüme baktım. "Etrafımızı saran karanlığa rağmen gözümü kör edecek kadar ışıltılı olduğunu düşündüğümden bu yana çok da zaman geçmedi. Hâlâ aynı şeyleri düşünüyorum senin hakkında. Hâlâ o yakıcı, kör edici ışığınla yanımda parlıyorsun."

"Benim için şiir yazmaya başladığını bilmiyordum ya," dedi eğlenmiş gibi bir ses çıkararak.

"Şiirleri sen yazarsın canım, ben değil," dediğimde tek kaşını kaldırarak bana doğru baktı.

Araç köhne bir sokağa girdiğinde gözlerimi etrafta gezdirdim. Yeryüzüne düşüp her yeri beyaza boyayan kar dışında sokak çok karanlıktı. Tuğla binanın kontrplak tavanından yere devamlı olarak su damlaları düşüyordu, su damlalarının düştüğü yerde çamurlaşmış kardan bir oyuk vardı ve içi su birikintisiyle dolmuştu. Kartal arabayı daha da yavaşlatınca emniyet kemerinin tokasıyla oynamaya başladım. Neden burada olduğumuzu merak etmeye başlamıştım.

Kartal sonunda aracı demir tellerle örülü çıkmaz bir sokağın kenarında durdurdu ve gözlerini bana çevirip, "Geldik," dedi. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdiğimde bakışlarımda rastladığı endişe kaşlarını çatmasına neden olurken bir eli hızla enseme kaydı ve beni kendisine doğru çekti. Dudaklarımız birbirine dokundu ama bu bir öpüşme değildi, sadece sürtünüp ayrıldılar ama burunlarımız hâlâ birbirlerine yaslıydı. Derin bir nefes alarak, "Strese girme," diye fısıldadı.

"Stresli değilim," diye yalan söyledim, aslında öyleydim. "Peki neden buradayız?"

Alnını alnıma sürtüp yavaşça geri çekildi. "Cihangir'in atölyesi var burada," dedi, polis adamdan bahsettiğini fark edince kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Geçen seferki mail atan polis mi?"

"Evet. Bana bu işte yardımı dokunacak insanları tutuyorum etrafımda." Başımı salladım. "Çok fazla araştırma yaptım o puşt hakkında. En başından beri hep araştırdım. Hepsiyle ilgili ama en çok onunla ilgili." Tekrar başımı salladım. Sıcak nefesi tenime yayılarak beni ısıtıyordu.

"Güvenilir biri, değil mi?"

"En başından beri öyle," dedi. "Vefa borcu, boş bir şey değil." Tekrar başımı salladım. "Sikeceğim ama ha. Başını öyle sallayıp durma, ağzımı kocaman açıp kafanı tek lokmada ağzıma alarak yutasım geliyor. Şirin şirin sallıyor bir de kafasını bana. Yükseltme beni."

Gülümseyerek geri çekildim. "İnelim mi?" diye sordum. "Uzun sürecek gibi duruyor."

"Önce ben ineyim." Emniyet kemerini çözüp kapıyı açınca rüzgârın ıslıklı sesi içeri doldu. Titreyerek emniyet kemerimi çözüp araçtan indim. Yerler buz tutmuştu. Karlar soğuğun altında kristalleştiği için üzerlerinde yürümek zordu. Ayaklarım kayıyordu. Kartal benden tarafa dolanarak beni belimden kavradı ve daha rahat yürümem için bana yardım etti.

Tuğla binanın olduğu yöne doğru yürümeye başladık. Araç sanırım bilinçli olarak binadan daha uzak bir yere park edilmişti. Kartal'a tutunarak yürürken kafamı kaldırıp birbiriyle yüz yüze bakan iki yüksek binaya baktım. Biri tuğla duvarlı binaydı, diğeri boyası dökülmeye başlamış, tek renk ama yamalı görünen bir binaydı. Hiç penceresi yoktu. Kartal binanın demir kapısını itti, ardından alkol ile karışık nem, küf ve rutubet kokan bir apartman boşluğuna çıktık. Merdivenler dardı, boyaları kavlayarak dökülmüştü ve hiç sağlam görünmüyordu. Kartal elimi tutup önüme geçerek basamakları çıkmaya başladığında ben de elini tutmuş arkasından adımlıyordum.

Sarı lamba durduğumuz katta kuvvetsizce yandığında büyük, kahverengi kapılardan birinin önüne geldik. Kapı numarası yirmi dokuzdu, dokuz rakamının üzerine kireç yayılmış ve orada sertleşerek duvar gibi bir görüntü doğurmuştu. Kartal zili çaldı, birkaç saniye sonra antreden geldiğini fark ettiğim adım seslerini duydum ve kapı yavaşça açıldı.

Siyah, kemik gözlükler takan, siyah gözlü, esmer, dağınık ve kıvırcık saçları olan uzun boylu bir adam üzerinde mont benzeri bir yelekle kapının öteki ucunda belirdi. Kartal ile aynı boylardaydı ama adam daha zayıf olduğu için ilk bakışta Kartal'dan uzun görünüyordu. Kirli sakalı yüzündeki kemikli dokuyu saklamak ister gibi çehresini maske gibi örmüştü.

Bir eli kapının kulpundaydı, diğer elindeyse kenarı kahve lekeleriyle dolu beyaz bir fincan tutuyordu. Yüzünde korkutucu bir ciddiyet olmasaydı, üstündeki salaş eşofman takımı ve yelekten dolayı onun bir polis memurundan daha farklı biri olduğunu düşünürdüm.

Gözleri bana ve Kartal'a dokunduktan sonra başıyla içeriyi işaret etti. "Geçin şöyle."

Kartal elimi sıkıca kavrayarak eşikten geçerken gözlerim hızla antreye kaydı. Antre çok dar, ışıksız ve rutubetliydi ama binanın içi kadar kokmuyordu. Duvarlarda bir sürü belge, sertifika ve diploma çerçevelenmişti. Gözlerim hızla kapısız, geniş salona kaydı ve salonda bir sürü pano olduğunu gördüm. Beyaz akıllı tahta, mantar panolara tutturulmuş kâğıtlar, yan yana duran iki büyük bilgisayar ekranı ve ekranların hemen önünde duran bir MacBook.

Cihangir bilgisayar ekranlarının önündeki büyük koltuğa oturup bize doğru dönünce biz de hemen çaprazındaki çift kişilik, eski püskü koltuğa oturduk. Kahvesinden bir yudum alırken, "Biraz daha gelmeseydin çıkacaktım," dedi, gözlüklerini burun kemerine indirip tekrar ekrana doğru baktı. "Şu ilaççı doktorlara şafak baskını iyi gelmiş mi?" diye sorarken sesi eğleniyor gibi çıkmıştı.

"Onları bilmem ama bana çok iyi geldi birader," dedi Kartal sinsi bir gülümsemeyle. "Daha detaylı bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Ruh hastası hakkında mı?" Koltuğuyla bize doğru dönüp gözlüklerini çıkardı, gözlüğünü tişörtünün eteğiyle silerken, "Şu âna dek bir kavgaya bile karışmamış. Şu sarışın için olan kavgaları dışında. Hep kız için hır güre girmiş. Bunun dışında sabıka kaydı yok."

"Nasıl yok?" diye sordu Kartal gergin bir sesle.

"Şöyle ki sabıka kaydı varsa bile silinmiş, içeride eli kolu olan biri, bu belli. İçici olduğu kesin olmasına rağmen uyuşturucu ile ilgili hiçbir kaydı yok. Şu zamana kadar bir kere bile kan testine girmemiş, zaten kan testine girdiyse bile adli bir konu olmadığı sürece o test değerlerine

ulaşmak imkânsız. Adli bir konudan teste girerse anca o zaman ulaşabiliriz."

"Orada ben devreye giriyorum işte." Bir an duraksadım, Kartal'ın sesi kurşun gibiydi, zamanı deldi ve geçti. "Söylediğim siteye gir." Bir site ismi söyledi, Cihangir hızlı bir şekilde klavyedeki tuşlara bastı; çok geçmeden sayfa yüklendi. Kulaklarımda uğultuyla ekrana bakıyordum.

"Bu arada sormadım ama bir şey içer misin yenge?" diye sordu Cihangir bana bakmadan. "Kartal'a sormuyorum, atölyemde viski yok."

"Teşekkürler, bir şey içmeyeceğim."

Kartal birden ayağa kalkınca kafamı kaldırıp ona baktım. Hızla klavyenin önüne geldi, yavaşça eğilip sitenin giriş kısmına bir şeyler yazdı, parolayı da girdikten sonra sayfanın yüklenmesini bekledi. Birkaç saniye sonra sistemin içindeydi ve bu sistemin sadece doktorların ulaşabildiği bir sistem olduğunu fark edince kaşlarım çatıldı. Hızla doğum yerini, ismini, bilgisayarın önünde rulo şeklinde duran kâğıttaki Ogün'e ait kimlik numarasını yazdıktan sonra beklemeye başladı. Veriler beş dakikadan daha uzun bir süre zarfında kademe kademe inerek geldiler ekrana.

"Vay canına," dedi Cihangir şaşkınlıkla, kaşlarını da hayretle havaya dikmişti.

Kartal fareyi alıp birkaç tıkla yeni sayfalar açtı, sayfalardan birinde Ogün'ün yıllar öncesinden bugüne dek açtırdığı tüm kayıtlar vardı. Verdiği kanlar, yapılan tahlillerin sonuçları, geçirdiği hastalıklar, en küçük bir bilek sakatlanmasına kadar hepsi ekranda kademeler hâlinde yer alıyordu. Bu kadar kirli bilginin sonucunda aradığını bulan Kartal, parmağıyla ekranda bir daire çizip, "Bak," dedi. "Bir doktor olmasan da bu sonucun ne demek olduğunu iyi bilirsin. Açıklamamı ister misin?"

Cihangir, "Bu kan testine bakılacak olursa, testten çok değil birkaç saat ya da gün önce madde etkisinde olması gerekir," dedi kısık sesle.

"Evet. Başını belaya sokmamak için de testi özel hastanede vermiş. Özel hastanelerde kan verdiğimizde kanımızda çıkan alkolle de maddeyle de kimse ilgilenmez. Bu yüzden hiçbir içici devlet hastanesinde herhangi bir kan tahlili yaptırmak istemez." Kelimelerin altını çizmek ister gibi başını ağır ağır salladı. "Hastalıktan geberecek hâle gelse bile istemez."

"Neden devlet hastanesinde vermekten çekiniyorlar?" diye sordum karman çorman bir ifadeyle.

Kartal omzunun üstünden bana bakarak, "Çünkü anında polise haber verilir ve şahıs hakkında işlem başlatılır," dedi. "Devlete ait bir kurumda böyle bir şey göz ardı edilmez."

"Zengin piçi olduğu için de kimse onun neden devlet hastanesi yerine özel hastanede tedavi gördüğünü sorgulamaz," dedi Cihangir, Kartal'ın söylediklerini destekleyerek.

"Bu konuyla ilgili yapabileceğin bir şey var mı?" Kartal omzunun üstünden Cihangir'e baktı. Kafasında ne ölçüp tartıyordu hiçbir fikrim yoktu. "Biri tüm mallarını ondan aldığına dair ifade alsa, bu belgeler yeterli gelir mi?"

"Hiç sabıkası yok, içicilikten bile yargılanmamış, üzerinde hiç mal ile yakalanmamış." Cihangir'in kurduğu cümlelerin nereye çıktığı apaçık ortadaydı. Kartal bu durumdan memnun olmamış gibi çatık kaşlarla Cihangir'e baktı.

"Bir işe yaramayacağım mı demek bu? Bunca yolu boşuna mı geldim?"

"Derdinin ne olduğunu biliyorum ama bu kadar hızlı olması mümkün değil, Kartal. Bunca zaman hep planlar kurdun, herkesle oynadın, zamanı bile parmaklarının ucunda bir kukla gibi oynattın. Şimdi bu acelenin nedeni ne?"

Cihangir'in sorusu ortama buz gibi bir havanın dağılmasına neden olmuştu. Kartal dişlerini sıkarak bana doğru baktığında omzunun üstünden bana kavuşan bakışları, bana bilmek istemediğim her şeyi anlattı. Dikkatle beni incelerken iki kaşının ortasında beliren çukurdan bile anlamak mümkündü. Her şeyi benim için hızlandırıyordu, hızlandırıyordu çünkü artık zamanı parmağında oynatan adam, bir duygunun parmağında oynatılmaya başlamıştı. Elimi nereye koyacağımı bilemeyerek gözlerimi yüzüğe indirdiğimde içinde bulunduğumuz durumun ağırlığıyla yüzleşmiş oldum.

"Planlar kurarım ve o planları bozarım ama sanma ki çaresizlikten bozarım. Bir planı kendim tasarlamış olmama rağmen yine kendim bozuyorsam, bil ki daha güçlü bir plan yapmışım demektir." Güç böyle bir şeydi. Onun cümlelerine sinen o kudreti, özgüveni hissedebiliyordum. Bir an durdu, bu cümlelerin boşlukta salınmasına neden olan kadına, yani bana tekrar baktı. "Artık planlarım sadece kendim için değil, hepsi bu."

"Kıza olan düşkünlüğünü bu kadar gözler önüne serme," dedi Cihangir sertçe, sesindeki uyarının nedeninin Kartal'ı koruma isteği olduğunu biliyordum. "Yerinde olsam bir kez kalbimi değil, mantığımı dinlerdim. Mantığının sana özellikle o hastanın etrafındayken Lavin'den uzak durman, ona olabildiğince soğuk davranman gerektiğini söylediğini biliyorum." Cihangir, Ogün'ün yeni hedefinin ben olduğumu biliyor muydu? Sanırım Kartal güvenliğimi artırmak için bariyerleri kalınlaştırma çabası içerisindeydi.

"Kızın telefonu onun arabasından çıktı. İfadesine ulaşabilir misin?"

"Kız kaybolmadan önce kızı akademiden alıp eve bıraktığını söylemiş, telefonu arabamda kalmış olmalı ama fark etmedim diye belirtmiş. Telefon sessizdeymiş zaten. Kızın annesi de bunu doğrulamış, Ogün'den biraz bile şüphelenmiyor olmalılar, sanırım kızı sık sık evine bırakıyormuş zaten," dedi Cihangir. "Ayrıca kızı en son evde gören kişi evin temizlikçisi. Sonra kız evden ayrılıyor ve bir daha geri dönmüyor. Yani sizin yanınıza geliyor. Ama telefon incelemesinde aralarındaki ilişki tasdiklenecek olursa, işte o zaman göt altı gider. Yine de söylemem gerek, o hastane olayında da patlamadı. Herif kedi gibi iki ayağının üzerine düşüyor sürekli."

"Ayağını sikeyim onun. Aynı telefon üzerinden iletişim kuracaklarını sanmıyorum, Ogün onunla olan ilişkisini herkesten gizliyordu ve sanılandan daha sinsi bir orospu çocuğu o," dedi Kartal, ardından dişlerini gıcırdattı. "Bir şekilde onun sabıkalı olmasını sağlamam gerek," dedi Kartal düşünceli gözlerle ekrana bakarken.

"Bunu yapabilmenin imkânı var mı?"

"Elbette var, adli sebepten teste girmesini sağladıktan sonra gerisi kolay. Birini yollarım, onun üzerine ifade verir ama sonuçta içiciyim diyerek kurtulması var. Onu şikâyet edenin peşine düşecek, hakkımızda her siki bildiğine göre ilk şüphelisi de ben olacağım. Bu onu daha da saldırgan pozisyona getirebilir." Kartal boynunu esnetirken ellerini masaya bastırdı. "Daha doğal yollardan olmalı. Şikâyet eden biri değil de spontane gelişen bir kontrol sırasında ortaya kullanıcı olduğu çıkmalı."

"Neden?" diye sorduğumda Cihangir de Kartal da bana doğru döndüler. "Neden onun sabıkasına kullanıcılığı geçirmek istiyorsun? Planın nedir?"

"Her şey bittiğinde herkesin bilmesini istiyorum," dedi ve bir an duraksadım. "Hepsi bilsin istiyorum, Lavin," dedi kısılan, boynu bükülen sesiyle. "Küçük kızımın, biriciğimin, onu bizden söke söke aldıkları için gitmek zorunda kaldığını bilsinler istiyorum."

Cihangir başını önüne eğdi. Kartal ise tam gözlerimin içine baktı.

Oturduğum yerden sendeleyerek kalktığımda Kartal tepkisizce bana bakıyordu. Gözlerimdeki boşluklar geri çekilmedi, ağlamaktan hem çok uzakta hem de çok yakındaydım. "Alacağın her şeyi al," diye fısıldadım kaburgamdaki ağrı artarak ruhuma ateşini sıçratırken. "Seni kapıda bekleyeceğim, Kartal."

Çünkü Kartal, buradan çıkmazsam, bir yabancının gözlerinin önünde bir okyanus boşalacak gözlerimden. Bunu ona söylemedim. Sadece kapıda bekleyeceğimi söyledim ve sonra da çıktım oradan alelacele. Arkamdan gelmesi çok uzun sürmedi. Ben alt kata inerken onun da apartman boşluğuna sesi yayılıyordu. Cihangir bir şeyler söyledi ama kendimi verip söylenenlere odaklanamadım.

Demir kapıyı açtığım an soğuk tenime çarptı. Kartal'ın basamaklara düşen sert adım seslerini duyabiliyordum. Yüzüğün olduğu elimi kaldırıp soğuk taşı dudaklarıma bastırarak ağlamaya başladım. Birden oldu. Gözyaşlarım bir şehri vurup yok eden bombalar gibi devrildi yanaklarımdan. Omuzlarım yukarı aşağı sarsılırken birinin beni benden kurtarmasını bekledim. Kartal'ın dudaklarını omzumda hissettiğimde bile omuzlarım sarsılmaya, gözyaşlarım gözlerimden devrilerek akmaya devam etti.

"Bu gece onu o kadar çok hissediyorum ki," dedi dudakları omzumdayken. "Sanki yanımda, sanki sağımda, solumda, tam önümde ve arkamda. Hiç olmadığı kadar yakında ve hiç olmadığı kadar canlı bu gece. Sen de hissediyor musun, Lavin?" Sorduğu soruya hiç karşı çıkmadım. Sadece istedim. Tüm kalbimle onu hissedebilmeyi istedim.

"Tam iyileştim sanıyorum," diye fısıldadım tüm gerçekliğimle. "Ama o tam şuramda o kadar yok ki." Elimi kalbime bastırıp tırnaklarımı canımı yakmak ister gibi oraya sapladım. "Bugün hem en mutlu olduğum günmüş gibi geliyor bana hem de en çaresiz hissettiğim günmüş gibi. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Mahvoldum ve geçmeyecek," dedi. "Mahvoldun ve geçmeyecek. Ama ben en geçmediği gecelerde bile hep senin yanında olacağım."

Yavaşça ona doğru döndüm ve güneş gibi parlayan gözlerindeki paramparça ifadeyi gördüm. O gözlerde gördüklerim yüzünden ilk hissettiğim daha büyük bir acı oldu. Tüm benliğim bir fırtınaya kapılmış gibi savrulurken ona doğru adımladım, kollarımı usulca ensesine sarıp başımı kaldırarak uzun kirpiklerinin gölge gibi örttüğü gözlerinin içine baktım. Hayatında açılmış o büyük yarayı iyileştiremeyecek, tam anlamıyla kapatamayacak, kanını durduramayacak ve izini ömür boyu taşımasını izlemek zorunda kalacaktım belki ama zihnine güzel şeyler gömebilmek istiyordum.

"Ben senin yanındayım," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Bu savaş henüz bitmedi, yeni başlıyor." Alnımı alnına bastırdım. "Hepsi öğrenecek ona yapılanları." Ensesinde duran ellerimi yüzüne sürükledim. Kemikli yüzünü parmaklarımın arasına alıp parmak uçlarımla belirgin elmacıklarını okşadım. Yüzü zayıflamıştı, sakalları yavaşça yüzünün derisini kaplamaya başlamıştı. Alnımı alnına sürterken, "Bu yıkım gerçekleşirken ben senin yanında olacağım. Bu yıkım sona erdiğinde enkazın içinden el ele çıkacağız ve sana hâlâ umudumuz olduğunu, hâlâ yaşanması gereken anlar olduğunu göstereceğim." Başını sallayarak beni onaylayınca alınlarımız birbirine sürtündü.

"Gidelim mi?" diye sordu yutkunurken. Ya ağlamak istemiyordu ya da ağlarsa duramamaktan korkuyordu.

"Gidelim."

Tekrar başını salladı. Sonra elinde duran kâğıt rulosunu buruşturup cebine sığdırdı. "Lavin," dediğinde araca doğru ilerliyordum. Başımı kaldırıp aracın diğer tarafından bana bakan Kartal'ın gözlerine odaklandım. "Çok beklemeyelim," dedi, ne demek istediğini anlamıyor gibi gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek soru işaretleri dolu bir yüzle ona baktım. "Hemen evlenelim."

Gözlerim kardelen çiçeğine kaydı, yüzüğüm kar taneleri kadar beyaz ve ışıltılıydı. Başımı aşağı yukarı salladığımı fark etmedim bile. İşte şimdi, Kartal'ın da dediği gibi yeniden onu hissediyordum. Burada bir yerdeydi. Belki de metrelerce ilerideki o kimsesiz sokak lambasının altında durmuş, dudaklarında iyi olmamızı umut eden bir tebessümle öylece bizi izliyordu.

Ya da kim bilir, belki de düşüp saçlarıma tutunan kar tanelerinden bir tanesiydi.

"Evlenelim."

20

Seçimlerimin büyük sonuçlar doğuracağını biliyordum.

Elimde bir zarla, daha önce hiç oynamadığım bir oyunun tam ortasında, atış sırasının bana gelmesini beklerken gözlerimdeki kararlı ifadenin aksine kalbimde derin bir korku vardı.

Yunus Emre aracın arka kapısını açarak araca bindiğinde başımı yavaşça arkaya doğru çevirdim. Birkaç metre ötemizde park hâlinde duran araba Yunus'a aitti. Gözlerinde sakin bir ifadeyle bakışlarını bana, ardından da dikiz aynasından namlu gibi ona doğru dayanmış gözlerin sahibine baktı.

"Basın organlarında Ceyda ile çıkan tüm haberleri inceledim, cinayet masadan birkaç arkadaşımla da görüştüm. Cinayetten şüphelenmeyi bıraktılar. Yine de merkeze getirilen her kimliksiz kadın cesedini incelemeye devam ediyorlar."

Bu cümleler bir selamı bile önüne katmadan bize savurduğu bilgilerden oluşuyordu. Tepki vermeden başımı tekrar soğuk cama yaslayarak hareket hâlindeki ayı izledim.

"Emir, Berra'nın susmamasından korkuyor," dedi. Ne ara Emir ile görüşmüştü? "Ceyda ile Berra her ne yaşanmış olursa olsun, özel hayatlarında birbirlerini kıskansalar bile arkadaşlardı. Berra onun ölümünün doğal yollardan olduğuna inansa da bu ölümü saklamamak konusunda ısrarcı görünecek gibi."

"Ee?" diyerek Yunus'a doğru döndüm. "Berra'yı da mı öldürmem gerekecek?" Bu soru dudaklarımdan ruhsuz bir patırtıyla dökülmüştü. Yunus Emre'nin duraksadığı gibi Kartal'ın da buz keserek bana doğru döndüğünü hissettim. Kartal'a bakmadan, sadece Yunus'u izleyerek, "Kızı susturmak Emir'in elinde," dedim kaskatı bir çeneyle. "Emir'e deli divane âşık."

"Emir kızın yüzünü bile görmek istemiyor ki," dediğinde Yunus'a bakarak gözlerimi devirdim.

"O kadar korkuyor ama kıza yaklaşmamakta ısrarcı, öyle mi? İyi, kendi bilir."

"Bu işin sonunda senin başın belaya girerse?" diye sordu Yunus beni daldığım uykudan uyandırmak ister gibi. "Bu kadar pervasız olamayız. Berra'yı susturmamız gerek."

"Berra'yı yalnızca Emir'in dudakları susturur," dedim kendimden emin bir sesle. "Bunu aşağıladığım için söylediğimi falan mı sanıyorsun? Doğruyu diyorum. En başından beri İrem'le olan arkadaşlığının bile nedeni Emir'di. Emir'e daha yakın olabilmek, Emir'in hayatına girebilmek, Emir'in masum, minik sevgilisi olabilmek. Yalan mı? Gerçek yüzünü birdenbire ortaya çıkardıysa da Emir ona yüz verince yine o sevimli kız maskesini geçirmek zorunda kalacak alık suratına."

"Benimki haklı," dedi Kartal. "Emir'in sorumluluk üstlenmesi gerek. Berra'nın dilinden sadece o herif anlar."

"Muhtemelen şu an Berra'dan iğreniyor," dedi Yunus Emre ifadesizce. "Ee, siz neredeydiniz?"

"Cihangir'in yanındaydım," dedi Kartal. "Birkaç saat önce yani."

"Bir şeyler çıkarabilmiş mi eşelediği yerden?"

Kartal burnundan sert bir nefes vererek, "Sicili tahmin ettiğim gibi temiz. Sabıkası yok. Ama ben özel hastanede yaptırdığı testlere ulaştım. Normal soğuk algınlığı gibi sebeplerden bile olsa yapılan her türlü kan testinden sonuca doğrudan ulaşılabilir," dedi Kartal. "Cihangir'in de aklına karpuz kabuğunu düşürdüm ki o da bu işin peşini bırakmasın."

"Yine herkesi yemledin," dedi Yunus yamuk bir gülümsemeyle. Sonra da bana doğru baktı. "Bu böyle işte, hepimizi yemler ve işini çözer. Bu gece bir farklı durgunluk var üzerinizde. Bilmem gereken ama inatla söylememe kararı aldığınız başka bir durum mu var?"

Parmağımdaki yüzüğü yavaşça çevirirken başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim kısık sesle. Kartal'ın bana doğru baktığını hissettim. Sanırım sessizliğime sadık kalarak bana katılacaktı. O yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Peki bir sonraki adım?" diye sordu Yunus Emre sakince. Sanki ilerlediğimiz yolun gitgide daha da çetrefilli olmaya başladığını, ayaklarımızın altına mayınlar döşendiğini artık o da biliyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

"Bu hayatta kimseye güvenmeyen biri, sonunda birine güvenip onunla dost olabilirse ne olur, biliyor musun?" diye sordu Kartal göz-

lerini ileriye dikip. "Ondan gelen ihanetle almaktan korktuğu yaraların tamamını tek seferde alır."

"Planın ne?" diye sordu Yunus Emre, sorusuna rağmen Kartal'ın kafasının içinde dönen tilkinin kuyruğunu yakalamış gibi ciddi bakıyordu.

"Planım şu." Bir kalp atışı süresince bekledi ve bakışlarını yavaşça dikiz aynasından Yunus Emre'ye çevirdi. "Onun bu dünyada en çok güvendiği insan olacağım."

İrkilerek, "Aklını mı kaçırdın?" diye sorduğumda bedenim seri bir şekilde ondan tarafa dönmüştü. Kartal bana cevap vermedi ya da bana doğru dönüp bakmadı. İçinde ona karşı dinmesi imkânsız, bu dünyadaki son gününe dek sürecek olan güçlü nefrete rağmen böyle bir şey yapabilir miydi? Aklımın aldığı söylenemezdi.

"Ona hem vicdan azabı hem de ihaneti tattırmak istiyorsun." Yunus Emre'nin soğukkanlılıkla kurduğu cümle bende bir şok etkisi yarattı. "Vicdan, eğer varsa sahibinde çok derin yaralar açar. İhanet ise bu dünyada hiç kimseye güvenmeyen biri ilk kez güveni tattığında çıkıp gelirse, sahibinde büyük travmalara yol açar." Başını sallayarak Kartal'ı onayladı. "Bu en sarsıcı cezadır. Çünkü karşı taraf idamının kurtuluşu olacağını düşünmeye başlar."

"Ona önce güveni, sonra ihaneti, sonra da kaybetmeyi tattıracağım. En değer verdiği insanlardan birine dönüşecek, değer verdiğini sandığı şeyi elinden alacağım."

"Bunun avantajları olduğu gibi dezavantajları da var, Kartal," dedi Yunus Emre, sesinde imadan eser yoktu, daha çok gizli bir tedirginlik var gibiydi. Bu tedirginlik saniyeler içinde benim de tüm ruhuma doldu. Kartal'a değil, ormana bakmaya devam ettim.

"O benimle aşık atamaz," dedi Kartal. "Bu işe duygularımı katmayacağım."

Kartal'ın kesin bir dille vurguladığı cümlesi beni rahatlatmalıydı ama rahatlatmadı. Duygularını bastırdıkça daha da çok yıkıldığını, her ne kadar tüm kudretiyle ayakta dikilse de bir harabeye dönüştüğünü biliyordum. Belki de bu yüzden bu kadar çaresiz hissediyordum.

Günbegün iyileşmek yerine günbegün daha da perişan oluyordu.

"Sen tüm bunları yaparken diğerlerini kim yönetecek?" diye sordu Yunus, bu haklı bir soruydu. Çatık kaşlarımın altında düşüncelerle parlayan gözlerim Yunus'a çevrildi. Beni incelediğini fark ettim. Yüzü

tepkisizdi ama sanki gözlerimde bir şeylere rastlamak istiyor gibi tam göz bebeğime bakıyordu.

"Ben yöneteceğim," dediğimde zaten bu cevabı bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı oynattı. Kartal'ın bu düşünceye olumlu yaklaştığını başını tıpkı Yunus gibi onayla sallayınca anladım.

"Lavin onların üzerinde hâkimiyeti kurdu," dedi Kartal. "Lavin onları çekip çevirir, konuşacak gibi olduklarında nasıl susturacağını biliyor. Benim kız diye söylemiyorum, bayağı bir manipülatördür..."

"Senin kız demek." Yunus Emre öne doğru eğilerek aramıza girdi. "Hım." Bir bana, bir Kartal'a baktı. "Sanki şu an burada artık sevgilisinizden de öte bir şeyler dönüyor..."

Ortamı yumuşatmak odaklı olduğunu biliyordum. İçinde en büyük enkazları taşıyan o adam, en olmadık anlarda bizi sakinleştirmeyi hep biliyordu.

Gülümsedim, Yunus yanağımdan bir makas aldı ve bir anlığına gözleri parmağıma indi. "Bakabilir miyim?" diye sorduğunda kalp atışlarım hızlandı. Saklamak istediğimden değildi aslında paniğim, içinde bulunduğumuz durumun karmaşıklığına bir de bunu servis etmek istemiyordum. Kartal benim aksime ifadesiz bir yüzle Yunus'a baktı. Elimi yavaşça ona uzattığımda, "Çok hoşmuş," dedi imadan uzak bir sesle. Sanırım Kartal haklıydı, bu yüzüğe bakanlar bunun bir evlilik yüzüğü olduğunu düşünmezdi. Aramızdakileri bilen Yunus bile normal bir tepki vermişti.

"Bu çiçek, o çiçek mi?" diye sordu dalgın bir sesle.

Kardelen, Yunus'un bile yarasıydı. Hepimizin dilinin ucunda parçalanmış birkaç harfti onun ismi. Karların içinden başını kaldırarak çıkan, baharı haber veren o beyaz çiçekten aldığı ismi nasıl da yara olmuştu sesimize.

"Evet."

Yunus Emre dalgın bir gülümsemeyle, "Çok güzelmiş," dedi sadece. Ardından gözlerini Kartal'a çevirdi. "Sarışını ne yapacağız?" diye sordu. "Her ne kadar psikopatın rotası değişse de İrem'i kendi kafasında suçlu konumuna getireceğini düşünüyorum. Her şeyi İrem için yaptım diyecek, böylece kafasındaki suçlu da İrem'e dönüşecek. Bu da kızı en öndeki kurban yapar."

Kartal bu fikirden pek hoşlanmasa da zorunda hissediyormuş gibi, "Yani bana Sadık Parlak'ın kızını da mı güvenceye al diyorsun?" diye sordu.

"Güvenceye al demiyorum, sonradan pişman olacağın bir karar verme diyorum. İkisi arasında fark var, birader. Yarın İrem'in cansız bedenini saklamak zorunda kalırsanız vicdanın rahat olacak mı? Sadece bunun cevabını ver kendine. Gerisi çorap söküğü zaten."

Kartal sessizliğin arkasına sığındı ama Yunus'un cümleleriyle baş başa kaldığı anda yeni bir çıkmaza sürüklenmeye başlayacağını biliyordum.

"Tüm bunlar senin vicdanına kalmış ama ben o vicdanı tanıyorum." Yunus Emre öne doğru uzanıp Kartal'ın omzunu avuçlarının içine alarak sıktı. "O vicdan, kız kardeşiyle yaşıt birine sırtını dönmez."

Kartal'ın dudaklarından herhangi bir kelime dökülmedi ama Yunus Emre zaten arkadaşının kararını biliyor gibi bakıyordu. Arka kapıyı açarak araçtan inerken rüzgârın ıslıklı sesi soğukla beraber içeriye doldu. Yunus kapıyı kapatmadan hemen önce, "O grubun en güvendiği kadın ol, Lavin," dedi. "Buna ihtiyacın olacak."

Yunus Emre karanlığa karışarak aracına doğru giderken Kartal'a doğru döndüm. "Onunla dost olacaksın," diye fısıldadım kulaklarıma inanamıyormuş gibi. Oysa sonuca varmak için bunun olacağını biliyordum. Ya ben Ogün'ün sevdiği kadın olacaktım ya da Kartal onun dostu.

"Her şey planladığım gibi olursa, ki olacak, oyun sandığımızdan da kısa sürüp istemediğimizden de etkili olacak."

"Bunun olması için ne gerekiyorsa yaparım," dedim üstüne basa basa.

"Yanımda ol yeter bana."

Gülümsedim. "Yunus neden buraya geldi?" diye sordum. "Evde buluşamaz mıydınız?"

"Eve gitmeyeceğiz. O yüzden onu buraya çağırdım."

Hayretle kaşlarımı kaldırırken, "Nereye gidiyoruz ki?" diye sordum.

"Baş başa kalabileceğimiz bir yere?" Sorar gibi kurduğu cümle beni duraksattı. Kartal arabanın motorunu çalıştırıp kolunu koltuğa koyarak aracı geriye doğru sürdü, ardından direksiyonu çevirdi ve hızlı bir şekilde dönerek otoyolun diğer yönüne doğru hareket etmeye başladı. "Sibelay bir geceliğine Casper'a göz kulak olacak." Araç ani bir gazla öne doğru

atılınca tırnaklarımı döşemelere geçirip kaşlarımı çattım. "Bu sırada da ben, haybeye giden güzel gecemizi telafi etmeye çalışacağım."

"Bunca işin arasında buna gerek yok, gerçekten," desem de hiçbir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti. Ona sorular sormak istiyordum ama birdenbire bastıran uyku yüzünden huzurumu kaçıracak yeni konulara girmekten kaçındım; çünkü uykumun da hızla kaçıp gitmesinden korkuyordum. Üzerime sinen yorgunluğu hissetmiş gibi gülümsedi. "Uyu, Bal Kızım," dedi. "Normal çiftler gibi olduğumuz bir güne uyanacaksın." Bunlar gözlerim uykuya yenik düşmeden birkaç saniye öncesinde duyduğum son kelimelerdi. Üzerimi sıcak bir battaniye gibi örtmüştü.

Gün çoktan doğmuştu ama o karanlık gecenin izleri hâlâ hissedilirdi. Tüm gece ağladığımı hatırlıyorum. Kardelen'in parmakları saçlarımda sahipsiz çocuklara ait anılar gibi dolaşırken hiç kimsem yok gibi hissediyordum ama her şeyimin kollarındaydım.

Babamı ve annemi kaybetmemin üzerinden geçen yıllardan birinin daha tekrarındaydık; yıldönümlerini sırf bu yüzden sevmezdim. İyi ya da kötü olan hiçbir şeyin yıldönümünden hoşlanmazdım.

Kanımda çok fazla alkol dolaştığını hatırlıyorum. Yarım saat kadar kusmuş, sonunda çıkaracak hiçbir şey kalmayınca da sürünerek koridora çıkmıştım. Bunlar olurken Kardelen yanımdaydı. Onun elini iterken o saçlarımı tutarak öğürmem için bana yardım ediyor, bedenimi sıkıca kavrayıp düşmeme engel oluyordu; süründüğüm koridorda arkamdan gelirken beni ayağa kaldırmak için dil döküyordu.

Sonunda beni tek kişilik yatağıma yatırdığında ve küçük yatağa uzanıp yanıma sığıştığında gözyaşlarım nihayet dinmişti. Odanın bir köşesinde duran çalışma masasının üzerinde ikimize ait bir fotoğrafın konaklığını yapan, etrafı aşınmış gri bir çerçeve vardı. Çerçeveye odaklanmıştım. Yanımdaydı ama sanki anılarımdaydı. Saçlarıma dokunan parmakları sanki yıllar öncesine aitti, oysa buradaydı ve canlıydı. Yine de kalbim hissediyormuş gibi bir arada olduğumuz fotoğraf karesine kalbimde çarpıntısı hiç dinmeyen bir acıyla bakıyordum.

"Daha iyi misin, Canım Bal?" diye fısıldadığını duydum, anıların sesi nasıl bu kadar gerçekçi olurdu? Çenemi göğsüne sürterek kafamı kaldırıp ona baktığımda uzun, dalgalı saçlarının arasında duran küçük yüzündeki gülümseme genişledi. Ön dişlerinin ortası biraz ayrık gibiydi, yüzünde ve boynunda onlarca yıldız vardı. Benlerini ona öyle çok yakıştırıyordum ki. Gülümsemesini dalgın gözlerle izlediğimi hatırlıyorum.

Konuşmayacağımı anladığında yüzüme yayılan ıslak saçlarımı geriye iterek, "Sana bir sorum olacak," diye fısıldadı, gün doğumuna rağmen karanlık olan odanın içinde, hâlâ o gecedeymişim gibi buruk bir şekilde başımı salladım. O da hâlâ o gecenin içindeymişiz gibi yatıştırıcı bir şekilde saçlarımı okşamaya devam etti. "Ölümden sonra yaşama inanır mısın?"

"Hayır," dedim pürüzlü bir sesle. Hayır dediğim anı dün gibi hatırlıyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı sallayarak, "Anladım," diye fısıldamıştı. Sanki bana anlatacağı bir şeyler vardı ama anlatırsa nasıl hissedeceğimi kestiremiyor gibi bakıyordu.

"Kardelen," dediğimde uykuya çok yakın bir noktadaydım.

"Söyle güzelim."

"Sen beni hiç bırakmazsın, değil mi?" Gözlerimin kapandığını hatırlıyorum. Bu soru hiç beklemediği bir yerden gelmiş gibi bedeni altımda birden kaskatı olmuştu. Saçlarımda devamlı ilerleyen parmaklarının da hareketleri kesildi. "Sen bunca zaman beni bırakmayan tek insansın, Kardelen. Sen beni ne olursun... Bırakmazsın, değil mi?"

"Canım Bal, bir gün elimde olmayan sebeplerden seni bırakacak olursam, bu dünyada en çok bana kırılacakmışsın gibi konuşuyorsun." Parmakları saçlarımın arasındaki hareketlerine yeniden başladığında onun olmama ihtimali kalbimi öyle bir yaktı ki uykumun olduğu yerde birdenbire yellerin estiğini hissettim. "Oysa ben sana binlerce insanın yanında yalnız göründüğün için değil, kalbim seni birdenbire sevdiği için yaklaştım. Şimdi seni yalnız bırakma ihtimalimi düşünmen ve buna kırılman, kalbime edilmiş bir ihanet olmaz mıydı?" Sustum, yine de yokluğunu düşünmek istemedim. "Yine de bu dünyada yaşam var olduğu sürece, bil ki ben seni hiç bırakmayacağım, Canım Bal."

"Yaşamdan hep bahset ama ölümü ima bile etme, Kardelen," diye fısıldadım huzursuz bir uykunun ortasına çekilirken. "Ben bunu kaldıramam."

Gülümsediğini hissettim. Sonra parmaklarının hareketleri bir anda durdu, bedenimin altında kalan bedeni birden buz kesip dondu. Gün gecenin arkasına saklanarak kaybolduğunda odam şimdi hiç olmadığı kadar karanlık, Kardelen hiç olmadığı kadar soğuktu.

Kafamı kaldırdığımda Kardelen yoktu, o yatakta tek başımaydım. Kafamı kaldırdığımda geriye sadece anılarımız kalmıştı; kafamı kaldırdığımda onun olduğu yerde artık fotoğrafımız vardı.

Gözlerimin kenarlarından taşan o gözyaşının şakaklarıma kaydığını hissettiğimde içime birinin yumruğu isabet etmiş gibi acıyla gözlerimi araladım. Burnumu çekip gözlerimi omuzlarıma sildim. O huzursuz uykunun onu bana getireceğini bilsem daha erken uyurdum. Kartal kaputun önünde oturmuş, sırtı bana dönük hâlde önündeki orman yolunu izleyerek sigara içiyordu. Birkaç buruk nefes içime aktı, içimi yaktı ve gözlerimi kırpıştırıp tekrar parmaklarımla sildim. Yavaşça doğrulup etrafıma baktım ama ormandan ve sık ağaçların arasından yavaşça sızan güçsüz gün ışığından başka bir şey göremedim. Kar kristalleri havada uçuşuyor, gün ışığının çarpmasıyla sim gibi parlıyorlardı.

Artık olmayan birini rüyalarında görmenin ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım. Göğüs kafesimde sakladığım kuşum kanatlarını göğe doğru açıp uçana dek hep öyle sanmıştım. Ağzımdaki o acı tat çok uzun süre kaybolmadı.

Kalbimde vurgusu hiç bitmeyen bir özlemdi Kardelen Alaşan.

Torpido gözündeki sigara paketini alarak araçtan indiğimde Kartal dalgın gözlerle bana doğru döndü. Uyandığımı görmek onu şaşırtmış gibiydi, elindeki sigarayı yere atıp botuyla söndürdükten sonra, "Bebeğim," dedi pürüzlü bir sesle. "Yollar biraz bozuk, sallantıdan uyanırsın diye durmuştum."

Etrafıma birkaç kaçamak bakış atıp sigara paketinden bir dal sigarayı dudaklarımla çektikten sonra ona doğru yöneldim. Kollarının arasına girdiğimde ilk soluduğum soğuğun ve sigaranın kokusu oldu. Beni kollarıyla sararken cebinden çakmağını çıkararak sigaramın ucunu yaktı ve yüzünü yüzüme doğru indirdi. Sigaradan büyük bir dumanı ciğerlerime çektiğimde beni izlemeye devam ediyordu. Ağlayarak

uyandığımı fark etmemesi için ona değil, zemindeki buzlanmış çamurlu kar parçalarına indirdim.

"Karnın aç mı?" diye sordu beni konuşturmak istiyor gibi.

Başımı iki yana sallarken sigarayı dudaklarımdan uzaklaştırıp dumanını boşluğa üfledim. Dalgın gözlerimi kaldırıp ona baktığımda bir gün ışığı çubuğunun doğrudan tek gözüne vurduğunu fark ettim. Tek gözü güneş kadar sarıydı, alevler kadar kızıldı, kor parçaları gibi turuncuydu. Mükemmel göz rengine bakakaldığımı fark edince yüzüme doğru eğilip burnunu burnuma sürttü.

"Öyle salak salak bakarsan public yapmak zorunda kalırız."

Yüzümü buruşturarak, "Ergenken arama geçmişin hep bu konular üzerine miydi senin?" diye sordum alayla.

"Ha şöyle gül bana ya. Bak güldün, daha da azgın hissettim. Public konusuna sıcak bakarsan haberim olsun." Yüzünü yüzümün hizasına indirdi. "Zaten her yerini yalayasım var, sebep olurdu."

"Yapma ya?"

Dudaklarında hınzır bir tebessüm gördüm, sonra o tebessüm hızla daha derin bakışların yerleştiği gözlerine şefkati de ekledi kıvrımıyla.

"Nereye gideceğimizi söylemedin."

"Public yapıp yapmayacağımızı söylemedin," diyerek tiye aldı beni.

Sigaramdan bir duman daha alıp ona doğru bir adım attım ve dumanı usulca onun dudaklarına doğru bırakırken bana yaslı duran bedeninin kasıldığını hissettim. "Söyle," diye fısıldadım yavaşça. "Nereye kaçırıyorsun beni?"

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ama öpmek yerine hızla yanağıma kaydırdı, yanağıma sürttüğü dudakları içimdeki tüm hislerin alevlenmesine neden olurken kulak boşluğuma doğru, "İçine boşalabile-" diyecekti ki, "Aptal," diyerek geri çekildim.

"Bungalov evleri sever misin?" diye sordu dudaklarındaki tebessüm yavaşça ciddiyete dönerken. Gözleri hâlâ tutkuyla parlıyordu, dudaklarıma yerleşen tebessümü durduramadım. İçim hâlâ oyulur gibi acıyordu ama Kartal'a ayak uydurmaya karar verdim.

"Daha önce hiç kalmadım."

"Yeni bir deneyim olacak o zaman ikimiz için de. Benim de deneyimim olmadı."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"İstanbul'dan biraz uzağa, çok değil," diyerek neresi olduğunu bir sır gibi saklama vazifesini sürdürmeye devam etti.

Sigaramın külünü silkerken, "İyi bakalım, öyle olsun," dedim.

"Yol üstünde bir şeyler yiyelim. Kurt gibi açım. Yemezsek seni yemek zorunda kalırım sonra..."

"Körili tavuk istiyor canım."

Yüzünü ekşitti. "O kadar öpüşüyoruz ediyoruz, bari ağzımın tadı ağzına bulaşsaydı da biraz zevk sahibi bir gurmeye dönüşseydin ya."

"Beğenmiyorsan söyle."

"Seni beğenmemek mümkün mü?" Dudakları dudaklarıma yaklaşınca başımı yana doğru çevirdim. "Trip mi yiyorum şu an?"

"Sen dua et dayak yemiyorsun," diye homurdandım.

"Tüm tırnaklarını geçirip etimi kanatacak şekilde tırmalayacağın türden bir dayaksa, o sırada bol bol küfürlü de konuşacaksak ve içinde olacaksam eğer benim için tamamdır."

Omzuna sertçe vurarak, "İyice edepsiz oldun ha," diye söylendiğimde sırıttı.

Yanağımdan bir makas alarak, "Hadi," dedi. "Arabaya yürü."

Yol çok uzun sürmedi. Bir yerde mola verip yemek yediğimiz zamanı da sayarsak yaklaşık bir buçuk saat kadar daha yol gitmiştik. Dağların eteklerine vardığımızda karların da çoğaldığını fark ettim. Yolun belli bir kısmına kadar kar yağışı durmuştu, belli bir kısmından sonraysa aniden kar bastırmıştı.

Çok hâlsiz ve yorgun hissediyordum. Gözlerimi kapatsam uyuyabilecek kadar yorgundum ama yine de gözlerimi kapatmıyordum; bu aralar rüyalarım anılarımdan oluşuyordu ve anılarımın önüme çıktığı her sokakta vurulduğumu hissediyordum. Kartal aracı zamanla doğal bir şekilde oluşmuş toprak yolda sürmeye başladığında, çaprazımda uzanan karlı dağları izlemek için cama doğru sokuldum.

Araçta bir sessizlik hâkimdi. Sanki o bilerek konuşmuyor, sorabileceğim tüm soruların yollarını tıkamış oluyordu. İrem hakkında bir şeyler söylememden, Ogün ile ilgili yapılabilecek hamlelerden söz etmemden rahatsızlık duyduğunu fark ettiğim için ben de onun sessizliğine ayak uydurmuştum.

İnce, uzun bir derenin olduğu bir yere vardığımızda gözlerim iri iri açıldı. Bungalov evler hemen ileride, dere kenarında başlıyordu. Dere-

nin üzerine lapa lapa düşen kar taneleri suyun şiddetine kapılarak akıp giderken bungalov evlerin bacalarından dumanlar tütüyordu. Kartal aracı güvenli bir yerde durdurunca emniyet kemerimi hızla çözüp araçtan indim. Kartal da arkamdan indi ve vale olduğunu düşündüğüm genç bir adama aracın anahtarlarını verip bana doğru yürümeye başladı. Dereye, dere kenarına belli aralıklarla yerleştirilmiş bungalov evlere olan şaşkın bakışlarım Kartal'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Sevdin mi?" diye sordu kolunu omzuma atıp beni göğsüne doğru çekerek yürümeye devam ederken. Adımlarımı ona uydurdum, birkaç adımdan sonra başımı sallayıp elimi göğsüne kaydırarak yanağımı omzuna yasladım.

"Çok güzel."

"Senin kadar değil."

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda sırıttı, gözlerimi devirerek, "Beni düşürmek için durmadan romantik kelime oyunları düşünmene gerek yok," dedim. "Ben o suratsız Kartal'a da düşmüştüm çünkü."

Bir an adımları bıçak gibi kesildi. Kollarına yaslı olduğum için hâliyle ben de durmak zorunda kaldım. Meraklı gözlerim yüzünü taramaya başladığında gözlerinin içinde duyduklarından oldukça memnun olduğunu bariz bir şekilde belli eden pırıltılar gördüm. Birden yanaklarım baskıyla doldu; aslında böyle şeyler beni utandırmazdı ama sanki bir an kendimi çok açık etmişim gibi hissettim.

"Benden nefret ettiğini düşündüğüm zamanlar oldu." Bir kayanın üzerinden birlikte geçtik, yol çok tehlikeli değildi ama kolayca yüründüğü de söylenemezdi. Kaşlarımı çatıp Kartal'ın neden bu düşünceye kapıldığını sorgular gibi baktım ona. "Beni görmezden geliyordun."

"Hayır, sadece sen büyük bir dikkatle bana baktığın için kendimi rahatsız hissediyordum."

"Çünkü sana dikkatle bakmayı durduramıyordum. Seni hep çok beğendim."

"Hiç belli etmemiştin."

"Evet," dedi. "Etmemiştim."

"Peki neden?"

Bungalov evin balkonuna giden ahşap basamakları tek adımda çıkıp elini bana uzattı, elini tuttum ve yavaşça basamakları tırmandım. Balkonun ortasında durduğumuzda ellerimiz ayrıldı. Balkonun tahta

korkuluklarına yaklaşıp ellerini tırabzanlara bastırarak akıp giden dereyi izlemeye başladı.

"Kendimi baskılıyordum. Seni sadece onun arkadaşı olarak göreceğime dair yeminler etmiştim, ötesi olmayacaktı, seni fantezilerime katmayacaktım. Fanteziden kastım seninle ilgili düşüncelerimdi." Başımı salladım ama o bunu görmedi. "Tüm güzelliğinle karşımdaydın ama kendimi durdurmanın bir yolunu buldum sürekli. Ama sana yaklaştıkça..." Omzunun üstünden bana baktı ve karın beyazlığı teninin üzerinde yansımalar yarattı. "İşte o noktadan sonra hiçbir şeyin sandığım gibi olmadığını, hiçbir şeyi bastıramadığımı, seni durduramadığımı anladım. Başımıza gelenlerden sonra bile sana doğru ateşe doğru çekilen bir pervane gibi çekilmeye devam ettim."

"Benden kaçıyordun yani."

"Evet," dedi. "Önceden senden kaçıyordum, sonra başımıza bunlar geldi ve daha fazla kaçmam gerektiğini düşündüm. Benim için yeni bir dönem başlıyordu ve senin tarafından kuşatılmak istemiyordum. Aramıza sınırları çeken bendim, o sınırları aşıp sana gelen de bendim."

Bu doğruydu. Benden kaçan da sonunda bana gelen de oydu. Bazen öyle çok kaçar, bazen öyle çok gelirdi ki aradaki dengeyi kuramadığımız için karmaşa aramızda daha da büyük bir yangının başlamasına neden olurdu.

"Benden bilerek kaçtığının farkında değildim."

Bedenini bana doğru çevirdi, birkaç kısa adımda önümde bitip yüzüme düşen saçları geriye iterken, "Sen aklımda hep vardın ama bu yola çıktığımda kalbim sadece intikam için vuruyordu. Seni bile yok saymama neden olacak bir intikamla. Hissedebildiğim tek şey bunlardı," diye fısıldadı, bunlara hak verdiğim için başımı aşağı yukarı salladım. "Ama sana yenileceğim varmış benim, yenmek için çıktığım bu yolda yine ilk sana teslim olacağım, yine ilk senin tarafından yere serileceğim varmış."

Duyduklarım beni şaşırtmıyordu artık. En başında karşıma geçip o soğuk bakan gözlerini yüzüme dikerek söyleseydi bunları, belki en büyük şaşkınlığı o an hissedebilir, beni kandırdığını ve tüm bunların birer yalan olduğunu söyleyebilirdim. Ama şimdi gözlerindeki buzlara rağmen, o buzların ardında benim için yükselen alevleri görüyordum ve kurduğu her cümle, geçmişe ışık tutarak anıların kafamda daha net bir şekilde anlam kazanmasını sağlıyordu.

"Bugün sen ve ben, bir de gerçeklerimiz olsun." Bu cümlesi başta tüm anlamların yıkılarak kafamın içinde koca bir soru işaretinin doğmasına neden oldu, sonraysa anlamları tekrar kavradım ve zihnimde yeni temeller atılırken başımı sallayarak onu onayladım.

"Bugün burada eğer her şey istediğimiz gibi olsaydı, her şey hiç bozulmamış gibi kaldığı yerden tüm kusursuzluğuyla devam etseydi, olacağımız Kartal ve Lavin gibi olalım." Bu cümle canımı o kadar çok acıttı ki gözlerimi kaçırmak istedim. Çenemi kavrayınca gözlerim ondan uzaklaşamadı, doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi gözlerimin derinliklerine bakarken yoğun siyah kirpikleri gözlerinin üzerine gölgeler çizmişti. "Bir günlüğüne de olsa," dedi, "bizi acıtmayan bir gelecekte nasıl olurduk merak ediyorum."

"Ben de bunu çok merak ediyorum."

"Kafamızda ihtimaller hep olacak ve ben gerçeği hep merak edeceğim ama yine de bugün kafandaki ihtimalleri bilmek istiyorum."

Kartal gözlerimin içine tüm ihtimalleri gözlerimde görebilecekmiş gibi büyük bir dikkatle bakıyordu. Birinin balkonun basamaklarının önünde bizi izlediğini ilk hisseden ben oldum. Ardından Kartal da fark edip orta boylardaki adama doğru döndü. Adam elinde bir anahtar tutuyordu, ayaklarında dizlerinin biraz altında biten sarı çizmeleri ve üstünde de sarı yağmurluğu vardı. Gri şapkası, koyu renk yünlü kazağı ve ıslanmış pantolonuna bakılacak olursa burada çalışan biriydi çünkü sürekli burada olan birinin giyineceği şekilde giyinmişti. Hava şartlarına doğrudan hazırlanmış gibiydi. Dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle elindeki anahtarı Kartal'a doğru uzatırken, "Mutluluklar dilerim," dedi, gülümserken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Teşekkür ederiz," dedi Kartal, soğuk gözlerine rağmen adamdan duyduğu bu iki kelimelik kutlama cümlesi onu mutlu etmiş gibi gülümsemişti.

Adam, "Bana bir ihtiyacınız olursa içerideki telefondan bir tuşuna basmanız yeterli," dedi.

"Sağ olun," dedi Kartal tekrardan, anahtarı alıp bana doğru döndüğünde adam derenin kenarından yavaşça uzaklaşmaya başlamıştı. "İçeri geçelim, yüzün ya soğuktan ya da bana olan aşkından kıpkırmızı oldu. Çözemiyorum şu an."

Gözlerimi devirerek, "Kendini beğenmişsin, Alaşancığım," dedim. "Kurma kafanda."

Kapıyı açıp, "Kafamda kurduğum şeyler benim kadar senin de hoşuna gidecek şeyler biliyor musun, Lavinciğim?" diye alay ederek geçmem için sırtını kapıya yasladı.

Açtığı boşluktan içeri süzüldüğümde aldığım ilk koku, yoğun bir vanilya ve sandal kokusu oldu. Üst kat görünüyordu, üst katta büyük bir yatak vardı ve evin çatısı kubbe şeklinde olduğu için yatağı kısa tutmuşlardı; yani bir baza yoktu, sadece yerde beyazlar içinde şık bir yatak olduğunu görebiliyordum. Alt katta tam ortada büyük bir L koltuk vardı, açık mavi, gri tonlarındaki koltuğun çaprazında bir tane sallanan koltuk daha olduğunu gördüm. Koltuğun tam karşısında küçük, taş bir şömine vardı. Birbirine üçgen şekli alacak şekilde yaslanmış odun parçaları yanmaya hazır bir hâlde bekliyordu. Mutfak da salonun içindeydi. Ahşap dolaplar, tek bir kişinin önünde durabileceği kadar dar bir tezgâh vardı. Bar bölümü bungalov evin küçüklüğünün aksine lüks görünüyordu. Küçük içki dolabının üstündeki kovanın içinde bir şampanya şişesi, yanında da iki uzun kadeh duruyordu.

"Erken balayı mı bu?" diye alay etsem de gözlerime yayılan beğeniyi gizleyemedim.

Arkamdan sokulup kollarını belime sardı, çenesini omzuma koyarak, "Bence senin aklın evlilikte kalmış," dedi eğlendiğini gizleme gereği bile duymadan. "Geceyi heba ettim ama bugünü etmeyeceğim, bugün tamamen seninim, sen de benimsin. Balayı konusuna gelecek olursak, hele bir evlenelim de onun da en kralını yaparız icabında..."

"İcabında mı?" Sırıtarak başımı yanağına yasladım. "Elit keko seni ya..."

Parmakları karnımda dolaşırken, "Kekonun da elitini buldun, öp başına koy," diye fısıldadı.

"Koyarım icabında..."

Dudaklarını yanağıma sürtüp yanağımı koklayarak öptükten sonra, "Aslında burası balayı çiftlerinin kaldığı bir ev, çiftler daha farklı bungalov evlerde kalıyorlar. Ben özellikle burayı seçtim," dedi. "Ön hazırlık..."

"Hadi ya? Evet diyeceğimden emindin yani?"

"Şekerim, lütfen, ben formaliteden ettim bu teklifi. Yoksa az daha senin evlenme teklifi edeceğini biliyordum yani." Dişlerini kulağıma sürterek güldü. "Yalansa bile doğru de."

"Evet evet, hatta sana tektaş tespih falan bakıyordum, evlilik teklifini tespihle edecektim. Malum elit kekosun ya hani, evlilik tespihini elinde gezdirir, durmadan sallardın." Bu onu içten bir şekilde güldürdü, ben de gülümsüyordum. Sanki tüm o kademsiz anılar bu bungalov evin ahşap kapısının ardında kalmıştı. Elimi arkaya atıp Kartal'ın yüzüne dokundum. Dudaklarını avuç içime bastırdı ve ben onun dudaklarının dokunmasıyla ürperdiğimden hızla parmaklarımı sakallı çenesinden yukarı iterek elmacıklarına doğru sürükledim. "Yüzün zayıflamış," dedim düşünceli bir sesle. "Baksana, elmacıkların ne kadar da belirginleşmiş."

"Bu benim için eksi mi artı mı? Yani böyle daha mı seksi bulursun yoksa sevmez misin zayıf yüzü?" diye sordu.

"Benim için önemli olan senin sağlığın."

Anlık gerildiğini hissettim. Konuyu alkole getireceğimi düşünmüş olmalıydı ama öyle bir şey ima etmemiştim. Yine de bu gerçek, aramızda oldukça belirgin bir şekilde parlıyordu. Yavaşça geri çekilip esneyerek, "Buraya anlık üstümüzle başımızla geleceğimizi biliyordum," dedi ve L koltuğa doğru yöneldi. Koltuğun üzerindeki poşetlerden birini kaldırdı. "Bunlarda çiftler için gecelikler varmış. Bedenini söyleyince bırakıyorlar eve." Diğer poşeti kaldırdı. Konuyu değiştirmek istediği gün gibi ortadaydı. "Bunda da benim bizim için siparişini verdiğim şeyler var. Birer kar botu, pantolon ve kazak. Bedenlerini biraz büyük söyledim, içinde rahat edersin."

Olduğum yerde ona doğru dönüp, "Yorgun görünüyorsun," diye fısıldadım, o benim aksime hiç uyumamıştı.

"Hayır, iyiyim," diye yalan söyledi. Yalan söylediğini anladım.

Birini sevdiğinizde onun nasıl hissettiğini bilirsiniz. Birini sevdiğinizde iyi olmadığını kahkahalarını dinlerken bile anlarsınız.

"Rol yapmana gerek yok, Alyeska," diye fısıldadım, geçmiş şimdi yeniden ilk kez içinde olduğumuz bu odanın içinde bizimleydi. "Bir kuyuda gibi hissettiğini biliyorum, beni yanına çekmekten korktuğunu da biliyorum ama ben zaten çoktan seninle dibe vurdum."

"Yaşananları yok edemem, Lavin." Omuzları düşükken bile güçlü bakan gözlerinin hapsindeydim. "Ama en azından bugün normal bir hayatımız varmış gibi davranabilirim. Sana bunu borçluyum."

"Bana bir şey borçlu değilsin, böyle düşünme."

Poşeti koltuğa bırakıp, "Bunları konuşmasak olur mu?" diye sordu. "Bugünü daha farklı hayal ettim."

Bakışlarım ondan ayrılmadı. Artık onunla geçecek anları kaçırmak istemiyordum.

Çoktan gitmiş bir otobüsü, tekrar gelmeyecek bir treni, çoktan iskeleden ayrılarak denizin ortasına kadar süzülmüş o gemiyi beklemek bir şeyi değiştirmezdi. Şimdi de olduğum yerde güzel anıların gelmesini bekleyemezdim. Yaşanması gereken ve yaşanmadığı her an eksilen bir hayat vardı önümüzde. O hayatı bekletebilecek lükse sahip olmadığımızı hissediyordum artık. Ne yaşanırsa yaşansın, nasıl bir yükün altına girip omuzlarımı çürütecek olursak çürütelim, Kartal ve Lavin bir daha olmayacaktı şu ânın içinde. O yüzden bu ânın kıymetini bu andayken bilmeliydik.

Hiç düşünmeden ona yaklaşıp çenesine dokundum, ardından diğer elimi de kaldırdım ve parmaklarım tüm yüzünü kapladı. Avucumun içinde küçük kalan kemikli suratına bakarken dudaklarımda saklayamadığım o gülümseme şimdi onun da gözlerinde bir yansımaya dönmüştü.

"İhtimallerden bahsedelim mi?" diye fısıldadım gözleri gözlerimdeyken. Sesimde her neye rastladıysa göz bebeklerinin daralıp genişlediğini gördüm. Harelerindeki altın renkli yarıkların içinden güneşin ışıkları akıyordu sanki. "Seni hissederek, gözlerine bakarak, şu ânın kıymetini bilerek seninle ihtimallerden bahsetmek istiyorum ve bu ihtimaller canımızı yakmasın. Sadece bizi gerçekten yaşamışız gibi mutlu etsin."

"Beni hiç merak ettin mi?" diye sordu, sorusuyla beraber gözlerim dudaklarına indi. "Sana sinir bozucu bir dikkatle bakıp sürekli Avukat Hanım diyerek seni sinir etmeye çalışan o gıcık adamı gerçekten merak ettiğin oldu mu?"

Bir anı rüzgârla yükselen toz bulutu gibi yükselerek üzerime gelip beni altına aldığında hâlâ onun güneş gibi parlayan altın rengi gözlerine bakıyordum. Kirpikleri gözlerinin harelerini gölgeledi ve sanki o

anıyı benim gözlerimden görüyormuş gibi tüm dikkatini bana doğru gönderdi. Güneşin tenime kızıl izler bıraktığı o sıcak yaz gününde onların evinin önünde durduğum o ânın içine çekildiğimi hissettim.

Aramızda yaklaşık yüz metre vardı ama adamın siyah, dağınık saçlarını, dövmeli kollarını görebiliyordum. Üstünde beyaz bir sporcu atleti, altında da siyah bir basketbol şortu vardı. Bir elini kaldırıp dirseğinden kırarak ensesine götürdüğünde ve ense kökündeki saçların arasını kaşımaya başladığında kolları o kadar çok şişmişti ki dudaklarım hayretle aralanmıştı. Daha sonra boynunu geriye doğru atıp sağdan sola çevirerek esnetmiş, kolunu indirmişti. Açık duran kapıdan içeriye bakıyordu. Kim olduğunu biliyordum.

Gidebilirdim, yürürdüm ve onun yanından geçip kapısı açık duran o eve girebilirdim ama yapmamıştım. Sadece durmuş, Kardelen'in evden çıkacağı ânı beklerken onun arkadan görünen bedenine kilitlenmiştim. Onu gerçekten beğendiğim anlardan biriydi. O an uzun, zarif ama kaslı vücudunun gerçekten çok güzel göründüğünü düşünmüştüm. Hatta bu güzellik karnıma bıçak gibi saplanan bir ağrıya yol açmıştı ama o zamanlar bu ağrının ne anlama geldiğini belki hiç hissetmediğim belki de ne olduğunu fark ettiğim ama sadece anlamlarından kaçtığım için bilmiyordum.

Gözlerim yeniden onun altınlarına sabitlendiğinde, "Seni beğendiğim anlar oluyordu," dedim. "Bir keresinde evinizin kapısında duruyordun, sırtın bana dönüktü, ben senden epey uzaktaydım, beni fark etmedin. Sizin evin kapısındaki parkın önündeydim. Senin çok..."

"Benim çok ne?"

"Çekici olduğunu düşünmüştüm."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Demek öyle düşünmüştün," dedi.

"Evet," diye fısıldadım. "Aslında fark etmeden her hareketini kafamın içine kazıyordum. İnsanları her zaman dikkatle izlerim ama seni izlerken gözlerimdeki sadece dikkat değildi. Her bir ayrıntını bilmek istiyor, merak ediyor, unutmamak istiyor gibi bakıyordum. Bunu uzun süre kendime bile itiraf edemedim." Burnumu kırıştırdım. "Peki sen? Bana öyle domuz gibi baktığın anları sormuyorum. Beni gerçekten merak ettiğin bir an oldu mu?"

"Kardelen'leydim," dedi ve o an, gözlerimi doldurması gereken isim sadece gülümsetti beni; gülümsemem Kartal'ın da dudaklarına yansı-

masını bıraktı. Bu ismi ondan duymak birçok yaraya denkti, birçok yaradan fazlasıydı. Buna rağmen gülümsemem solmadı. "Yağmurlu bir gündü. Onu dershanesine bırakacaktım, birlikte arabadaydık. Telefonda biriyle mesajlaşıp duruyordu ve o kişinin sen olduğunu biliyordum. Hep sendin. Gözlerim telefon ekranına kaydı. Mesajda şey yazmıştın, *dediğin her şeyi yaptım ama baş ağrım bir türlü geçmiyor ve uyuyamıyorum,* bunu yazmıştın. Kelimeler hâlâ ilk günkü gibi aklımda. Çünkü o gece tüm notlarımı karıştırmış, CD'lere kaydettiğim dersleri tekrar açıp izlemiştim. Belki bir sonuca ulaşırım diye."

Şaşırdığımı fark etti ama anlatmaya devam etti. Parmakları hâlâ tenimde hüküm sürüyordu.

"Seni kalbim önemsiyordu. Ertesi gün laf arasında baş ağrısına iyi gelebilecek şeylerden bahsettim Kardelen'e. O anlamadı, belki de anlamıştır bilmiyorum. Bazen onun ne düşündüğünü anlayamazdım. Sadece bana bir anlığına bakıp benim bir kahraman olduğumu, bu yöntemlerin işe yarayabileceğini söyleyerek odasına koşmuştu ama neye yarayacağını söylememişti bile. Ben biliyordum. Neye yarayacağını söylemediğine göre belki o da bildiğimi biliyordu."

"Ah canım ya, sen âşık olmuşsun bana," dedim kıkırdayarak. O da kaşlarını kaldırarak sırıttı. Parmakları bir hızla kazağımın içine girdi, yukarı tırmandı, göğüs kafesimin üzerinden geçerek göğüslerimde durduğunda ona bakakaldım. "Sen de bana yanmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu muzip bir sesle. "Beni süzmeler, incelemeler..."

"Bu konuşmaya şu koca koltukta, kollarımın arasında kaldığımız yerden devam etmeye ne dersin?" Ortaya attığım zarfın içinde onu uyutma çabam olduğunu biliyordu.

Dudaklarını çeneme bastırdı, sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçlayınca bir an kısık, ıslıklı bir küfürle beraber adını inledim. Bu onun bedenime yaslı bedeninin kasılmasına neden oldu. "Olur," dedi boğuk bir sesle. "Al bakalım beni kollarına."

"Ellerini memelerimden çekersen neden olmasın?" Bu cümle onu kışkırtmış gibi dişlerini çeneme sürterek geri çekilip gözlerimin içine baktı. Elleri hâlâ göğüslerimde duruyor, sütyenin üzerinden yavaşça kavramaya devam ediyordu.

"Nelerim dedin sen?"

Yüzüne yaklaşıp, "Memelerim," diye fısıldadım.

"Beni kışkırtmak için yapıyorsan, ki kışkırttın, sonuçları senin için soğuk olur." Dudaklarındaki sinsi gülümsemeyi izlerken neyi kastettiğini biliyordum.

Ellerini tutup geriye çekerken ondan hızla uzaklaşıp, "Şimdi seni güçlü kollarımla prenses gibi kucaklardım ama bence beni yormazsın ve koltuğa gelirsin," dedim konuyu değiştirmek ister gibi. Bir an duraksadı, sonra da yüzünü buruşturarak kahkaha attı. Kahkahasını duymayı özlediğimi, bu kahkahanın göğsümü genişlettiğini hissettim. "Hadi," diye devam ettim. "Oyalanma, Prenses Kartal."

"Prenses Kartal demek?"

"Evet, kucaklamamı ister misin?"

Kartal birden beni bacaklarımın altından kavrayarak kucağına alınca dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü. Bu çığlık onun sırıtışını genişletse de benim gözlerim iri iri açıldı. Beni bir prenses gibi kucakladıktan sonra aniden koltuğun üzerine fırlattı ve olduğum yerde bir kez zıpladıktan sonra bedenim koltuğa yayıldı.

Bir çığlık daha atarak koltuğun kenarındaki kırlenti alıp ona fırlattım, kırlent kafasına çarptı, öfkeyle soluduğunda bir kırlent daha aldım fırlatmak için ama bu kez hareketleri atikti, kırlent ona çarpmadan kırlenti yakalayıp bana fırlattı.

"Aranma!" diye homurdandı diğer kırlenti de fırlatmak için üzerime yürürken.

Yüzüme yapışan kırlenti yeniden ona fırlatmak için hazırlanıyordum ki birdenbire koltukta üzerime çıkıp beni bacaklarının altına alarak olduğum yere mıhladı. Karnım iki bacağının arasında kaldığı için hareket edemedim, elimdeki kırlenti gelişigüzel savurarak ona vurmaya çalıştım. O da elinde tuttuğu diğer kırlentle bana vuruyordu; daha doğrusu birbirimize vuramadan ortada kırlentlerimizi çarpıştırıyorduk.

Gözlerimiz birbirine dokunduğu anda elimizdeki kırlentler havada asılı kaldı. Birbirimize nasıl bu kadar hızlı kilitlenip etraftaki her şeyi yok sayabiliyorduk anlamıyordum.

"Çocuk gibisin," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Ben de sana uyuyorum işte."

"Bunu başlatan sendin yalnız."

"Başlatmam için çocuk gibi benimle uğraşan da sendin," diye savundu kendini.

"Gelsene," diye fısıldayarak yavaşça kazağının kenarını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Zaten üzerimde olduğu için yüzü yüzümün hizasına çok çabuk geldi.

"Geldim," dedi, sesinin altındaki anlamlar bacaklarımı birbirine bastırma isteğiyle dolmama neden oldu. Nefesi bir tüy gibi tenimin üzerinde geziniyor, yavaşça dudaklarıma çarpıyor, oradan da usul usul boynuma ve kazağın halkasından içeriye, göğüslerime doğru akıyordu.

"İçerisi soğuk," diye fısıldadım.

Sıcak nefesi dudaklarıma çarparken, "Şömineyi yakmamı ister misin?" diye sordu.

Hava soğuktu ama teninden tenime yayılan o sıcaklık yüzünden üşüdüğümü hissetmiyordum. Gözlerimi yüzünde dolaştırarak, "Hava soğuk," diye tekrarladım ve bu kelimenin altına yerleştirdiğim mayınlara basmasını, alevlerin her yana dağılmasını istedim.

"Hava soğuk ve sen, seni yakmamı mı istiyorsun?" İçimde ona doğru atak yapmaya hazırlanan, içinde açlık yankısı olan bir leopar vardı. O leoparın parlak gözlerini, onun etine susayan sivri dişlerini görüyor gibi dudağının kenarını yukarı bükerek sırıttığında kalbim yerinden hopladı. "Seni nasıl yakmamı istersin, Bal Leoparı?"

Parmaklarım hızla kazağının eteklerine doğru ilerledi, bir anlığına gözlerimiz birbirine kilitli kaldı, bir an sonra ise ikimizin de gözleri kazağını kavrayan parmaklarımdaydı. Tekrar göz göze geldiğimizde kazağı yukarı sıyırdım. Kartal yavaşça doğrulup kazağı başından çıkarmama yardım etti ve sonra kazak tok bir ses çıkararak ahşap zemine düştü.

Çıplak, dövmeli vücuduyla üzerime doğru kapandı ve dudaklarımız birleşti. Teninin sıcaklığı hızla kumaşın altında titreyen bedenime yayıldı. Kartal alt dudağımı iki dudağının arasına alarak ezdi, dişini gezdirdi ve dilini birdenbire tüm ıslaklığıyla ağzımın içine verdi. Dilini yavaşça emmeye başladığımda soğuk, buz gibi parmakları yavaşça kazağımın içine girdi ve parmaklarını yukarı doğru sürterek ilerletti.

Sütyenimin üzerinden göğüslerimi kavradığında dili ağzımın içindeyken inledim. Dilini daha ısrarcı bir şekilde emdim ve Kartal parmaklarını göğüslerimin sütyenden taşan dokusuna bastırarak âdeta beni tırmaladı. Kasıklarımda zonklayan o istek tüm vücuduma yayılarak yılan gibi kıvrılmama neden oldu.

"Yerinde dur," diye emretti ağzımın içine doğru, ardından dili yeniden ağzımın içine daldı ama bu kez onu emmeme izin vermedi, dilini damaklarımda gezdirdi. Bacaklarımı kaldırıp onun beline sardığımdaysa uyarı dolu bir inilti onun dudaklarından benim dudaklarıma akarak içimi doldurdu.

Ensesini kavradığımda dilini tekrar ağzımdan çıkararak, "O küçük ağzın dilimden başka bir şey mi istiyor, bana mı öyle geldi?" diye sordu.

Kararmış gözlerimi gözlerine sabitleyip, "Diyelim ki öyle," diye fısıldadım. "Ağzıma istediğim şeyi verecek misin?"

Hırıltısı boğazının derinliklerinden ulaştı bana. Birden bileklerimi kavrayıp ellerimi başımın üstünde topladı. Savunmasız bir hâlde ona baksam da aslında savunmasız olmadığımı, onu parmaklarımda oynattığımı iyi biliyordu. Belki de onu bu kadar azdıran buydu. Dudaklarına hafif, tehlikeli ve tehditkâr bir tebessüm yayıldı.

"Bu pozisyonda," dedi gözleri yüzümü, başımın üstünde topladığı ellerimi ve tüm bedenimi tararken, "yavaşça doğrulsam, bu pozisyondayken ağzını bana açar mısın?"

Dudaklarıma ciğerci kedi sırıtışı hızlıca yayıldı. "Ellerimi bırakırsan sıkı kalçalarını tırnaklayarak açarım hem de."

Duyduklarıyla beraber dudaklarını dişledi. "Peki ya bırakmazsam?" diye sorarken bileklerimi daha sert kavrayarak başımın üstünde gerdi. "Hım?"

"O zaman elini de alıp duşa gitmen gerekecek." Sırıttım. Bir an yüzü düşünce sırıtışım kahkahaya dönüştü.

Bileğimi bırakarak üstümden kalkacaktı ki beline sarılarak onu kendime çektim ve tekrar üstüme düştü.

"Kızım!" diye homurdandı öfkeyle ama o öfke hızla kayboldu. Dudaklarını alnıma bastırıp, "Deli misin lan?" dedi sertçe. "Üstüne öyle çekiyorsun, koskoca herifim, ezileceksin altımda karınca gibi."

"Burada kal." Kollarımı bedenine sarıp onu kendime yasladım. Bir çocuğu göğsüne yatıran anne gibi koskocaman bir adamı göğsüme bastırdım. Parmaklarım dağınık saçlarına gitti, gür saçlarını yavaşça okşamaya başladığımda başını usulca göğsüme koymuş, birdenbire sakinleşmişti. Dalgın gözlerimi ahşap tavana çevirdim, Kartal bedenimin üstünde savunmasız uzanırken parmaklarım saçlarını karışlamaya devam etti. "Sen hep burada kal, Kartal," diye fısıldadığımı, çenesini göğ-

süme bastırıp yanağını iyice yaslayana kadar fark etmedim bile. Sanki bu benim cümleme verilmiş bir cevaptı.

"Daima kalırım."

"Daima kal."

Parmaklarım saçlarında dolaşırken sertçe yutkundum. Bir süre sessizce göğsümde yattı, benim gibi sessizdi ama ikimizin de kalplerimizin vuruş sesleri sanki bize ait sesler gibi odaya yayılıyordu. Ahşap tavandaki küçük cama düşen kar tanelerini izlerken gözlerim usulca kapandı. Huzursuzluk hep vardı ama o kollarımdayken karanlık biraz daha uzaktaydı.

"Uzun zamandır seninle baş başa böyle vakit geçirmediğimizi fark ettim." Cümlem onu da duraksattı, gözlerinde bana hak veren bir ifadeyle yüzümü dikkatle inceledi. "Biraz göğsümde uyu, sonra film izleriz."

"Olur," dedi bu kez hiç üstelemeden. Kollarını bedenime sararak tekrar göğsüme yatıp, "Çok ağır mıyım?" diye sordu.

"Hayır. Tamamen üstümde bile değilsin."

"Seni rahatsız etmiyorsam problem yok."

"Beni hiçbir zaman rahatsız etmezsin."

Yanağını göğsüme sürterek, "Sen de beni," dedi. Sesine çöken uykuyu hissedebiliyordum. Bedeni tüm gücüne rağmen o kadar yorgun düşmüştü ki vücudu anında gevşedi.

"Uykuya dalmadan önce sandalyenin üstündeki battaniyeyi alabilir misin?" diye sordum yavaşça. "Altındayım, ben alamam."

Yavaşça doğrulup sandalyeden battaniyeyi aldı. Uçuk pembe, pamuklu bir battaniyeydi. Kartal tekrar yerini aldığında battaniyeyi yavaşça üzerimize çektim ve başımı kırlente koyup gözlerimi tavandaki cama doğru kaldırdım. Kar taneleri artık daha büyük parçalar hâlinde yağıyordu.

Çok geçmeden Kartal'ın uykuya daldığını hatırlıyorum. Ağzından küçük nefesler alıyor, kirpikleri uykusundaki huzursuzluğu vurgularcasına titriyordu. Parmaklarım saçlarında, ensesinde, sırtındaki yıldızlarda gezindi durdu. Bir saat, belki de birkaç saat gözüme tek bir damla uyku dokunmadı.

Uykuya karşı koyamayacağımı anladığımda gözlerim onun uyuyan yüzüne dokunmuştu. "Seni," diye fısıldadım uykuya dalmadan hemen önce, "neden böyle canım çıksa ölü bir bedenle bile sevmeye devam edecekmişim gibi hissediyorum?"

20

Son yaşananlardan sonra dur diyemediğim düşünceler sınırları yakıp yıkarak içimde darbeye hazırlanıyordu. Gözlerimi aralamadan önce düşünceler ve düşüncelere karışan ateşe ait çatırtı sesleri geldi. Gözlerimi yavaşça araladığımda bedenimdeki ter damlacıklarının verdiği rahatsız edici hisle yüzümü buruşturdum. Ense kökümde pozisyonumun rahatsızlığından kaynaklanan bir ağrı dolaşıyordu.

Yanağımı başımın altındaki kırlente bastırarak şömineye doğru baktım; ışığı yüzüme vuran ateşlerin hırçınca yalpaladıklarını gördüm. Bakışlarım yeniden hareketlenerek ateşin çaprazındaki sallanan sandalyede oturan bedene kaydı. Yüzünün bir kısmı karanlıkla örtülüydü, diğer yarısındaysa ateşin kızıllığı hüküm sürüyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı uzun süredir dudaklarıyla birleştirmediğinin kanıtı olan uzayan kül sonunda sigaranın ucundan kırılıp zemine düştü ve gözlerimiz buluştu.

"Uyuyan güzelim uyandı," dedi dalgın bir sesle, sonra sigarayı dudaklarına götürdü. Bu kısa süre zarfında üzerindeki huzursuzluk kaybolur sandım ama kaybolmadı. Artık ya huzursuzluğunu saklama gereği duymuyordu ya da o kadar huzursuzdu ki saklayamıyordu.

Neden huzursuz olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Ne için?" diye sordu.

Dizlerimi karnıma çekerek cenine dönüştüm. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek gözlerimi yumdum, birkaç saniye bekledim; cevaplar o karanlıkta belirir sandım ama o karanlıkta gördüğüm tek şey gözlerini bana dikmiş olan o canavar oldu.

Cevap vermek yerine, "Korkuyor musun?" diye sordum.

"Neyden?"

"Bu soruya vereceğim cevaptan bile korkuyorsun," dedim yavaşça.

Sigarasını yeniden dudaklarına götürürken gözlerini benden bir anlığına bile ayırmadı. Üzerime örttüğü pelüş battaniyeyi kavrayıp avucumun içine aldığım parçasını sertçe sıktım. Ne söylemem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Güvendesin," dedi üstüne basa basa.

"Bunu kafana takma," dedim takacağını bile bile.

Sigarasını söndürdükten sonra doğrulup kalktı ve odanın içinde ilerlemeye başladı. Gözlerimi ondan ayırmadan, her hareketini aklıma kazımak ister gibi onu izliyordum. Şampanya şişesinin önünde durdu, omzunun üzerinden bana bakarak, "Benimle iç," dedi. "Bir süre sonra karım olacak olmana içelim bu gece, sevgilim."

Gözlerimi ayırmadan ona bakarken tek yaptığım, başımı hafifçe sallayıp içimde deprem ve zelzele olan son cümlesine rağmen tepkisiz kalmak oldu. Kartal şampanyaları ince kadehe doldurmaya başladığında yavaşça yattığım yerden doğruldum, dağılmış saçlarla koltuğun üzerinde otururken omzumun üstünden yeniden ona baktım. Üstü çıplaktı, altına eşofman giymişti, bir elini gözüne götürüp gözünü kaşırken diğer elindeki şişeyle kadehleri doldurmaya devam etti.

Elinde iki kadehle bana doğru döndüğünde bağdaş kurarak oturdum. Kadehi bana uzattı ve "Karnın açsa önce bir şeyler hazırlarım istersen," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Aç değilim." Kadehi elinden alıp, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Yanıma oturdu. "Bu gece daha güzel şeylerden konuşmamız gerek," dedi düşünceli bir sesle. "Ama ne senin ne de benim buna hâlimiz varmış gibi."

"Yaşananlar kolay şeyler değildi." Gözlerimi şampanyanın asitli yüzeyine indirdim. "Bazı şeyler benim hatamdı."

"Değildi." Gözlerini omzunun üstünden bana doğru çevirdi. "Kalbinle verdiğin kararlar seni bazen yanlışa sürükleyebilir, Lavin. Bu olabilir. Bazen kalbin seni en büyük kötülüklere sürükleyebilir. Bazen kalbini dinlersin ve kalbin her zaman haklı çıkmayabilir." Başımı salladım. "Her ne kadar seni bir karanlığın ortasına sürüklemiş olsam da sen o karanlığa ait değilsin. Nasıl hissettiğini biliyorum, başta ben de böyle hissetmiştim." Birini öldürmenin ne olduğunu biliyor gibi bakıyordu yüzüme. "Ceyda'yı cezalandıran içindeki canavar değildi, kalbindi. Ve ben senin kalbinin bir canavar olmadığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü asıl canavar benim kalbim," dedi. "Yaşananların sonucu ne olacak, bizi nerelere sürükleyecek bazen ben de bilmiyorum, evet. Ama ne olursa olsun, sen kötü bir insan değilsin." Gözlerimi dizimin üze-

rinde duran elime indirip avucumun içindeki çizgilere baktım. "Kötü insanlar, daha kötü olan insanların eseridir."

"Ya bir gün daha kötü bir insan olursam?"

"Ben o zaman da seni seveceğim." Şampanyayı bir dikişte içtikten sonra tekrar bana doğru döndü. "Bir gün kalp yerine göğüs kafesinin içinde tıpkı benim gibi bir canavar da taşısan, ben o canavarı da seni de hep çok seveceğim."

"Suçlu hissetmiyorum," diye fısıldadım, bunun onu şaşırtacağını düşündüm ama şaşırmadı. Çok normal karşıladı. "Hiçbir saniyesinden de pişman değilim. Bu beni bir canavar olarak kabul etmene yetmiyor mu?"

"Ben daha kötülerini yapardım," diye fısıldadı.

"O zaman korkma, benim için endişelenmeyi bırak, bana öyle çaresiz gözlerle bakma," diye fısıldadım yakarışta bulunur gibi.

"Söz konusu senken benim kalbim hep çaresiz hissediyor."

Elimdeki kadeh bir nefesle beraber yere düştü; kadeh kırılmadı ama şampanya zemine yayıldı. Kartal'ı ensesinden tutup kendime çekerken, "Hissetmesin," dedim kısık bir sesle. Dudaklarımız birleşmeden hemen önce, "Çünkü ben kalbine, sen kalbime aitsin," diye fısıldadım.

"Sen kalbime aitsin."

Dudaklarından vurguyla çıkan bu cümle, benden dökülen cümleyi kendisine ispatlamak ister gibi dökülmüştü. Bana değil, kendisine söylüyor gibiydi bunu. Elleri hızla kazağıma kaydı, kazağımı eteklerinden tutarak kaldırıp başımın üzerinden çıkardı ve yere attı. Ayağa kalktığımızı çıplak ayaklarım şampanyaya bulandığında fark ettim.

Ellerim hızla pantolonunun önüne kaydı ve kemeri aceleyle açarken ağzına inleyerek onu sertçe öpmeye devam ettim. Dili ağzımın o kadar içindeydi ki konuşmasına gerek yoktu, kelimeler dilinin ucundan içime akıyordu.

"Lavin," dedi hırıltılı bir sesle.

Bununla beraber kemerini sertçe çektim ve kemeri kotunun kemer halkalarından hızla, şakıyarak çıktı. Kemeri elimden bırakmadan dudaklarına daha ısrarcı bir şekilde saldırdım. Öyle sert öpüşüyorduk ki ateşin çatırtısı bile öpüşmemizin yarattığı sesleri bastırmaya yetmiyordu.

Parmakları hızla sırtımda ilerledi, omurgama sahipsiz ürpertiler bırakarak sütyenimin kopçasına kadar geldi. Buz gibi parmaklarıyla kopçayı çözdüğünde çözülen kopçayla beraber yelkovan yeni bir sayının

üzerine devrildi. Zaman bir fırtına olup başımızdaki çatıyı alıp götürüyor, biz ise o çatısı uçup giden binanın temeliymiş gibi birbirimize yaslı duruyorduk. Sütyeni çekip çıkarmasıyla dirileşen göğüslerim bedenine yapışırı. İnleyip beni belimden kavradığında artık o kadar bütündük ki kaybolmuş tek bir parçamız bile yoktu; tamamdık.

"Bu gece," dedim dudaklarına doğru. "Ruhumu seninle doldurduğun gibi bedenimi de seninle doldurmanı istiyorum."

Bu duyduğu başını döndürmüş gibi inlemesine neden olurken çenemi daha sert kavrayarak dilini boydan boya dudaklarımda ve çenemde gezdirip, "Tekrarla," dedi muhtaç bir sesle. "Sana ne yapmamı istiyorsun? Daha açık söyle."

"Sen söyle," diye inledim hırsla. "Bana ne yapacağını duymak istiyorum."

Birden beni ters çevirdi, sırtım onun göğsüne yaslanırken kollarımı arkaya doğru alarak birleştirdi ve kollarımı bir suçluymuşum gibi sıkıca tutarken dilini kulak boşluğuma sürterek, "Seni öyle sert sikeceğim ki," diye fısıldadı içimi ürperten bir sesle. "Deliğin benimle dolup benimle taşacak."

Buna ihtiyacım varmış gibi hızlandı nefesim. Tüm bedenimle onu parçalarına ayırmak, üstünde hâkimiyet kurmak ve bunlar olurken beni yönetmesine de izin vermek istiyordum.

"Durma," diye inledim.

Bununla beraber kendisini kaybetmiş gibi inleyerek, "Yere çök," dedi ve dizlerimin bağı birdenbire çözüldü. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Küçük leoparım," diye fısıldayarak önüme geldi ve çenemi tutup kafamı kaldırdı.

Bir eli çenemdeyken diğer eli pantolonunun fermuarına gitti, fermuarı usulca indirmeye başladığında zaman sanki durmuş gibiydi; bir an önce inmesini dilediğim fermuar ile onun gözleri arasında mekik çeken gözlerim ateş gibi yanıyordu. Pantolonunun düğmesini açmadı, fermuar boşluğundan çıkardığı aleti nasıl bu kadar hızlı sertleşmişti aklım almıyordu ama gözlerim o hacimli aletine dokunduğu an damarlarımda kan değil, alev akıyormuş gibi hissetmiştim.

"Elindeki kemeri ver," dedi parmaklarıyla sardığı aletini birkaç kez sıvazlayıp dudaklarıma sürtmeden hemen önce. Elimdeki kemeri usulca ona uzatıp aç bakışlarımı yüzüne diktim ve aletini bırakıp, "Eline al" dediğinde ona uyup sıcak aletine dokundum.

Kemeri havada iki eliyle gererek şaklattıktan sonra birden başımın arkasına getirdi ve beni başımın arkasına yerleştirdiği kemeri iki yanından tutarak başımı kendisine doğru çekti.

Kışkırtıcı bir sesle, "Neden beni yemiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü seni yemem için yalvarmadın." Kemeri biraz daha çekiştirince başım tamamen aletinin hizasına geldi ve kadınlığımın çamaşırın altında kasıldığını hissettim. Gözlerimi kaldırıp tüm dikkatimi buğulanan bakışlarına vererek, "Yalvar," diye fısıldadım. "Dilimi istiyorsan bana yalvarmalısın."

"Kocanı yemeyecek misin?" diye sordu yamuk bir gülümseme dudaklarını ele geçirirken. Başını hafifçe omzuna yatırarak öyle bir güldü ki dayanamayıp aletinin başını ağzıma aldım ve dilimi çevresinde dolaştırarak sertçe emmeye başladım. Bunu beklemiyormuş gibi başını geriye attığı anda ise boynundaki tüm damarlar sanki derisinin altından dikenli kanatlar çıkacakmış gibi dışarı fırladı; ürkütücü bir güzellikti. Kemerle beni daha fazla kendine doğru çektiğinde ve başını ısrarla emmeye devam ettiğimdeyse, "Siktir," diye tısladı alçak perdeden. "Dişlerini sürtüyorsun, delireceğim şimdi." Dişlerimi kasıtlı tekrar sürtünce, "Siktir!" diye kükreyerek başını eğdi.

"Kemeri kullan ve beni yönet," dedim emreder gibi. Gözlerini kıstı, bu tavrım hep hoşuna gidiyordu, bunu dudaklarına yer yapan o sinsi gülümsemeden anlamak mümkündü.

Kafamı tamamen ona doğru çekince aletinin bir kısmı daha ağzımın içindeki yeri aldı ve gözlerim baskıyla dolarken ona yalvarır gibi baktım. "Siktir," dedi. "Beni boşaltacaksın, öyle bakma." Kemeri biraz daha çekip ardından gevşetti ve bu sayede ağzımın içinde hareket etmeye başladı. Çekip ger, bırak ve gevşet; sürekli olarak bunu yapmaya başladığında artık ağzımın içinde ilerliyor ve nabzıyla dilimi yakıyordu.

Ellerimi kaldırıp karnının kenarlarına koyduğum an onun o derin kavisli kaslarının kasılmaları artık parmak uçlarımdaydı. Göz bebeklerimin küçüldüğünü hissederek onu daha fazla ağzıma almaya çalıştım, tırnaklarımı karın kaslarına geçirdim ve "Lavin," diye inledi.

Elleri bana doğru geldiği an kemerin soğukluğunu sırtımda hissettim; kemer sırtımdan kayıp yere düştü ve elleri saçlarımı kavrayıp okşayarak beni kendisine yönlendirdi. Ritmi o belirledikçe ben daha da ıslanıyordum.

Birden beni boynumdan kavrayarak ayaklandırdı ve çok geçmeden koltuğun üzerindeydim. Başımı koltuğun sırt kısmına yaslayıp ona bakarken altımdaki kumaş parçasını sökmek ister gibi bacaklarımdan çıkardı ve soyduğu bacaklarımı ayırmamı sağladı. İç çamaşırımda çıktığını bildiğim o ıslak ize bakarken aletini sertçe sıvazlıyordu. Daha sonra üzerime abandı ve dizlerini koltuğun kenarına yerleştirdiğini fark ettim. İç çamaşırımı uyluk kemiklerimi okşayarak sökercesine çıkardı, cebine koymadan önce kokladığı iç çamaşırım gözlerindeki tutkunun çağlamasına neden olmuştu.

Parmaklarını yalayıp kadınlığıma indirdiğinde ve kadınlığımın zaten sırılsıklam olduğunu fark ettiğinde ateşin yarattığı gölgelerimiz zeminde dans ediyordu. "Sırılsıklamsın amına koyayım," dedi ve yavaşça çökerek aletinin başını ikiye ayırdığı bacaklarımın ortasındaki ateşe sürtmeye başladı.

Her kayışında kadınlığım içe çekiliyor gibi kasılıyor, klitorisim daha da şişerek zonkluyordu. Ellerim yüzüne giderken, "İçime ver," diye fısıldadım tutkudan titreyen sesimle. Gölgelerimiz öyle çok yerdeydi ki sanki gölgelerimiz tarafından kuşatılmıştık ve gölgelerimiz bile bizi seyrediyordu. "Beni tıka basa doldurmanı istiyorum."

"Bacaklarını omuzlarıma koy," dedi. "Ve durmam gerektiğinde lütfen beni durdur." Başımı hızlıca sallayarak kalçalarımı kıpırdatıp bacaklarımı kolaylıkla onun omuzlarına yerleştirdim ve Kartal birden tüm yükünü bana vererek beni altında ezdi. İnleyerek istekle kalçalarımı tekrar kaldırdığımda, "Sabırsız," diye inledi. "Bu kadar mı acıktın?"

"Çok," diye fısıldadım ağlar gibi. Ardından sesim sertleşti. "İstediğimi ver."

"Sana istediğini köküne kadar veririm," diyerek aletinin başını yavaşça deliğime itti ve içimin onun aletinin şekliyle gerilip aralandığını hissedip gözlerimi yumarak zevkle karışık bir inilti kopardım. Bir süre bekledikten sonra dizlerini koltuğa tamamen bastırıp içime birazını daha yerleştirdi ve "O kadar sıkı ki sanki içine emiyorsun," dedi inler gibi.

"Edepsiz edepsiz konuştuğunda daha çok ıslanıyorum, fark ettin mi?" diye sordum nefes nefese.

Gözlerini kısarak bana baktı ve sonra başını başıma yaslayıp, "Seni daha fazla, hep çok fazla hissetmek istiyorum," dedi, sesi öyle çok titriyordu ki zorlandığını hissedebiliyordum. Kalçalarımı kaldırıp ona doğru ittiğimde

aletinin içimde ilerlediğini hissettim. Başımı koltuğun sırt kısmına tamamen yaslayarak içli içli inlediğimde dili boynumda dolaşıyordu.

Birbirimize yapışan bedenlerimiz birdenbire hızlandı. Öyle sert, öyle içimde yankılar uyandırarak çarpmaya başladı ki bana, bir süre sonra başım kaymaya, bedenim aşağı doğru gitmeye başladı. Her seferinde sanki tüm çınlamalarını bedenimde değil, ruhumda hissediyordum.

Tırnaklarımı kollarına geçirip onu bir kedi, belki de daha yırtıcı bir hayvan gibi tırmalarken, "Durma," diyebiliyordum, her durmamasını yalvardığımdaysa fısıltıyla beni nasıl doldurmasını istediğimi inliyor ve onun hareketlerinin daha da sertleşmesine neden oluyordum. Hayaları kalçalarıma öyle sert çarpıyordu ki artık o büyük aletin neredeyse tamamının içimde, benden bir parça gibi derinlerimde olduğunu anlayabiliyordum.

"Parmaklarını aramıza sok ve tepeni un ufak edecek gibi ez," dediğini hatırlıyorum. Titriyordu. Bacaklarının kuvvetine rağmen bu pozisyonda içime öyle çok dalıyordu ki artık onun bile bedeni titriyordu. Parmaklarım yapışıp duran bedenlerimizin arasından usulca klitorisime gitti. Kasıklarının devamlı sürterek uyardığı klitorisimi parmaklarımla buluşturduğumda daha çok kasılmış olmalıyım ki Kartal üzerimde bir aslan gibi başını geriye atarak kükredi.

Her şey bir anda oldu. Birdenbire içimden çıktı, o boşluk hissiyle küfrederek inledim ve birden beni belimden tutmasıyla koltuğun üstünde sırtımı ona döndürüp eğilmemi sağlaması bir oldu. Kalçalarım içe doğru kavislenen belim ile beraber tamamen onun gözleri önüne serildi; bunun onu nasıl delirttiğini arka arkaya dizdiği küfürlerden anlamak mümkündü.

Yanağımı omzuma yaslayarak onu görme çabasıyla arkama baktığımda bir gölge gibi üzerimi örttüğünü gördüm. Kalçalarımda kayan ıslak aleti yavaşça kadınlığımdaki yerini aldı ve yeniden elindeki kemeri bu kez belimden geçirerek beni iyice kendine doğru çekti. Önünde eğilmiş bir şekilde bana hükmetmesine izin verirken kemer sayesinde bedenim daha rahat ileri geri hareket ediyordu.

"Sana bu hayatta benden başkası âşık olamaz," dediğini duydum iniltilerinin arasından. Kemeri daha sert kavramasıyla karnımdaki baskı arttı ve kalçalarım daha sert bir şekilde onun kasıklarına vurmaya başladı. "Sana öyle çok âşığım ki." Sesi titriyordu; hem zevkten hem de

hislerinden. "Her parçanı, zerreni, moleküllerini bile benim yapmak isteyecek kadar körkütük âşığım."

"Sana âşığım," diye inledim, belki de inlemekten de fazlasıydı. Kalçalarım kasıklarına çarptıkça çıkan o çarpışma sesi, beraberinde ıslak bir sesin de büyümesine neden oluyordu.

"Güzel bebeğim," dedi nefes nefese, beni daha seri bir şekilde kendine çekiyor, kemer yardımıyla kolaylıkla hareket eden bedenim ona yetmiyormuş gibi kendini de bana şiddetle çarpıyordu.

"Kartal," dedim gözlerim kararırken. "Geleceğim!"

"Etrafıma akıt," dedi şehvetle, bununla beraber vuruşları sanki işimi kolaylaştırmak istermiş gibi hızlanmaya başladı. Suyun dibinde kalan son nefesimle yüzeye doğru yüzmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Gözlerimin kenarlarından zevkin doğurduğu yaşlar akmaya başladığında birden bedenim kitlendi ve beni çeken kemere rağmen hareketlerim kesildi. Bacaklarım şiddetle titremeye, bedenim orgazmın kuvvetli sarsıntılarıyla titremeye başladı. Sonunda dayanamayıp çığlık atacaktım ki eli hızla yüzüme yaklaştı, parmakları dudaklarımı örttü ve çığlığım bir ırıltıya dönüştü. Onun parmak boğumlarını kanatırcasına ısırırken hâlâ titriyordum ve arkamda küfrederek içime boşaldığını hissediyordum.

Zamanın yavaşladığını o beni yavaşça kollarının arasına çektiğinde, yüzümdeki her bir noktayı öptüğünde, bana tüm şefkati ve muhtaçlığıyla baktığında hissettim.

Bedenimdeki izlerini suyun içinde o temizledi; küçücük bir küvetin içinde, zaman usul usul akmaya devam ederken ona sığındım. Uzun süren o sert seksin ardından saatlerce küvetin içinde kaldığımızı hatırlıyorum. Köpükler etrafımızda uçuşurken onun göğsünde uzanmış, parmaklarımla suya vurarak onun benimle ilgili ihtimallerini dinlemiştim ondan.

Bungalov eve parmağımda onun taktığı bir yüzükle girmiş, bungalov evden onunla bir ihtimalimiz daha olduğunu hissederek çıkmıştım.

Ertesi gün akşamüstü bungalov evden ayrıldık. Yol düşündüğümden daha kısa sürdü, bunun sebebi o dere kenarındaki evde kalmak istiyor oluşumdan kaynaklı olabilirdi. Araç evin olduğu sokağa girdiğinde dudaklarımdaki o tebessüm yavaşça silinmeye başlamıştı ki Kartal'ın yol boyunca elime, bacağıma, yüzüme dokunduğunu hatırlayınca elimde olmadan yine gülümsemeye başlamıştım.

Araç binanın önünde durduğunda kafamı çevirip camdan dışarı, binaya doğru baktım. Olduğumuz kat da dahil olmak üzere tüm evlerin ışıkları kapalıydı ama bizim evimizin olduğu pencereden dışarı hafif bir ışık vuruyordu. Sibelay ve Nesli bizde olmalıydılar.

Casper'ı özlediğimi hissederek emniyet kemerimi çözdüğüm sırada Kartal, "Asma yüzünü," diye fısıldadı sanki hislerimi görebiliyormuş gibi. Bakışlarım ağır ağır ona doğru gitti. "Tekrar gideriz çok sevdiysen."

"Zaman bulur muyuz ki?"

"Neden bulamayalım? Sen istersen yaratırım ben o zamanı." Uzanıp yanağıma dokundu, parmağı yavaşça elmacık kemiğimin altında dolaştı. "Sen yeter ki böyle mutlu görün hep."

Yanağımı eline doğru itip parmaklarını omzumla yanağım arasına sıkıştırıp, "Gidelim," diye fısıldadım, ardından kasvetli bir ifadeye büründüm ve bu elimde olmadan olduğu için kendimden tiksindim. Kartal hiç bozuntuya vermedi.

Araçtan inip kar tutmuş bahçeye, ardından da binaya yöneldik. Sıcak parmakları parmaklarıma dolandı ve birkaç saniye sonra evin kapısının önündeydik. Cebinden anahtarları çıkarırken diğer eliyle elimi tutmaya devam etti.

"Sibel uyumuştur belki," dedi kısık sesle, başımı salladığım sırada da yavaşça kapının kilidini açtı. Karanlık koridor görüş alanıma girdikten yaklaşık beş, altı saniye sonra birden ışıklar açıldı ve kafamdan aşağı yağmaya başlayan parçalara neden olan konfeti hızla patlatıldı.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi hissederek bana sırıtan arkadaşlarıma bakakaldım. Burak patlayan konfetiyi tutuyor, Sibelay Neslihan'ın sırtına binmiş ellerini sallıyor, Sahra elinde bir pasta tutarak bize bakıyordu. Casper da Sahra'nın ayaklarının etrafında dolaşarak zıplayıp bize doğru geldi. Yunus Emre ve Alper'in hemen Sahra'nın arkasında olduklarını gördüm.

"Ne takaza yaptınız ya, ne oluyor amına koyayım?" diye sordu Kartal saçlarının arasına giren kâğıt süsleri silkelerken.

"Evleniyormuşsunuz!" diye bağırdı Sahra, ardından pastayla üzerimize doğru yürüdü. Gözlerini yüzüğüme indirdi. "Sadece yüzüğe bakarak bir çıkarım yapamazdım aslında ama Alper ve Yunus Emre sağ olsun, evleneceğinizi anlamak çok zor olmadı."

Şaşkınlıkla, "Onlar ne alaka?" diye sordum.

Yunus Emre, "Parmağındaki yüzükten şüphelenmemiştim bile," diye söylendi. "Ama bu Alper, Kartal'ın biriyle telefondayken evlilik yüzükleriyle ilgili konuştuğunu duymuş. Karşısındaki kişiye ne zaman gelip alayım falan demiş. Sonra ben de Lavin'in parmağındaki yüzüğü gördüm işte. Taşlar oturdu." Yunus Emre gözlerini Kartal'a dikti. "Benden önce Alper anladığı için sana sütümü helal etmiyorum."

"Süt ne alaka lan salak herif, emzirdin sanki beni," dedi Kartal gergin bir sesle.

"Zamanında sana çok süt almıştım," diye homurdandı Yunus Emre.

Onlardan bir süreliğine saklama kararı aldığım bu şeyi bu kadar kolay öğrenmelerini beklemiyordum. Yine de o an ne bir tedirginlik ne de kötü herhangi başka bir duygu hissettim. Dudaklarıma yerleşen gülümseme sahiciydi, gözlerimdeki parıltıların da çok uzun zamandır olmadığı kadar gerçek olduğunu biliyordum.

Kendimizi salonda bulduğumuzda Sibelay, Nesli'nin sırtından inmeden, "Nasıl teklif etti?" diye sordu merakla.

"Ay diz çöktü desen de ben de gülmekten bayılarak çöksem şuraya." dedi Sahra elinde pastayı tutmaya devam ederken.

"Çökecekti de ben dedim, hiç gereği yok böyle şovların Kartal dedim, ileride çocuklarımıza babanız karlarda yuvarlandı bana teklif ederken dememek için..." Sırıttım, Kartal homurdanarak bana bakıyordu. gözlerimi ona çevirdiğimde, "Yalansa doğru de, beni yalanlarsan alır yastığını salonda uyursun," diye mırıldandım.

"Şimdiden karı koca kavgalarına başladı bunlar, imdat ya." Yunus Emre bunu elindeki kırlenti Kartal'a fırlatmadan hemen önce söylemişti.

Kartal elindeki kırlenti Yunus'a doğru atıp Alper'e döndü. "Lan jöle, sen neden her duyduğunu hemen Seren Serengil'in haberleri ekrana anında taşıdığı gibi bunlara taşıyorsun lan?"

"Bana ha bire jöle diyorsunuz, deterjan diyorsunuz, alınıyorum ve de güceniyorum ama ses etmiyorum." Alper gözlerini kıstı. "Lavin'e başka şeyleri de anlatayım mı? Hani ben Seren Serengil'mişim ya."

"Anlat da nasıl si-"

"Dur dur," dedim elimi kaldırıp Kartal'ı susturarak. "Neymiş bana anlatacakların, Alper? Hiç evirme çevirme, anlat da bileyim."

Kartal gözlerinden ışınlar çıkararak Alper'e bakarken Alper de kendinden emin bir şekilde cebinden çıkardığı çikolata paketini açıp çikolatadan

bir ısırık alarak oturduğu yere iyice yayıldı. "Şimdi şöyle Lavinciğim," dedi Kartal'ı imalı imalı süzerken. "Bu adamın bilgisayarında ne tür sekmelerin açık olduğunu söylememi ister misin?"

"Iyy!" diye bağırdı Nesli, sonra ellerini hızla geriye doğru atıp sırtında duran Sibelay'ın kulaklarını tıkadı. "Kızımın yanında ahlaksız ahlaksız site isimleri verenin fazlalığını koparır, Casper'ın önüne atarım. Bakın yaparım!"

"Nesli sen de dur, sapık ilan ettin beni," diye homurdanan Kartal'a cins cins baktığım sırada Kartal hızla bana doğru döndü. "Ne duyduysan yalan."

"Bırak da bir önce duyayım." Alper'e dönerken yüzümde bir katil gülümsemesi belirdi; Alper'in huzursuz bir şekilde kıpırdanıp bana korkuyla bakarak sırtını koltuğa yasladığını gördüm. Olduğu yere âdeta sinmişti. "Seni dinliyorum, Alp."

"Ne güzel Alp dersin canım yengem," dedi Alper sindiği yerde huzursuzca gülümseyerek.

"Ben de çok güzel sela okurum," dedi Kartal yavaşça ama Alper ona değil, kilitlenmiş bir hâlde sadece bana bakıyordu.

"Bu," dedi Alper parmağıyla Kartal'ı işaret ederek ama gözleri hâlâ bendeydi. "Gelinlik sekmesi açıyor geceleri. Bir defa arkasından sokulduğumda gelinliklere baktığını gördüm. Güya birinden önemli bir mail bekliyormuş, öyle demişti ama mail'in olduğu sekmenin yanında gelinlik modellerine ait bir sekme vardı." Kartal'ın beti benzi attı, benimse sadece kaşlarım havaya kalkmıştı. Bir an buna anlam veremedim, sadece öylece bakakaldım.

"Gördüğümü görünce de babasına porno izlerken yakalanmış bir ergen gibi hızla sekmeyi kapatıp dirseğiyle boşluğuma vurdu. Sonra bilgisayar başından kalktığında girip geçmişe baktım. Arama geçmişinde uzun boylu, beyaz tenli kadınlara en çok yakışan gelinlik modelleri falan yazmış. Aramaları hep gelinlikle ilgiliydi. Türkçe'den istediği sonucu alamayınca bir de İngilizce denemiş şansını. *Wedding dress, bridal gown, wedding gown, princess dress, bridal dress* falan yazmış hep."

Yunus Emre'nin ciddi ifadesi anında kayboldu, dudaklarında her an patlayacakmış gibi duran kahkahasını bastırmaya çalışırken sadece Kartal'a bakıyordu. Burak ve Sahra çoktan kahkaha atmaya başlamışlardı, Sibelay ise sadece alay ediyor, Nesli de bıyık altından gülerek

Kartal'ı süzüyordu. Kartal'ın yüzü öfkeden renk değiştirirken oturduğu yerden kalkıp, "Nereden bakarsan bak, iftira," diye homurdanarak koridora doğru ilerlemeye başladı. "Kalkın gidin evimden."

"Dostum," dedi Yunus sonunda oturduğu yerde sıvı gibi kayarak yere düşüp dizlerinin üzerinde gülmeye başlarken, "porno izledikten sonra geçmişi silersin çünkü babana yakalanmaktan korkarsın. Sende hiç Lavin'e yakalanma korkusu da mı olmadı da oturup gelinlik modellerine bakıyorsun? Hadi onu geçtim, tekliften önce yapmışsın bu olayı belli, kız bunu görse anlamayacak mı senin derdinin ona gelinlik giydirmek olduğunu? Sen ne zamandan beri bu kadar salaksın? Aşk mı seni salak yaptı? Sen geceleri gizlice çeyiz de bakıyorsundur."

"Uğraşın lan benimle. Uğraşın." Kartal tekrar salona girip kollarını göğsünün üzerinde toplayarak dik dik arkadaşlarına baktı. "Hadi lan, bekliyorum, geçin dalganızı."

"Onu bunu bırakın da peki Google'a derdini anlatması?" diye sordu Nesli birden gülmeye başlayarak. "Uzun boylu, beyaz tenli kıza hangi gelinlik modelleri yakışır. Onun çaresizliği..."

Alper, "Bir şey daha diyeceğim," deyince Kartal kolları göğsünün üzerinde toplu hâlde bir cinayeti soruşturuyormuş gibi gözlerini kısarak Alper'e doğru döndü. Alper, "Ya da demeyeceğim," diye fısıldadı.

"Diyeceksin," dedim üstüne basa basa.

"Kartal altın fiyatlarını da kontrol etmiş. Bir aramasında da şey yazıyordu, kaç çeyrek altınla dolar üzerinden ev alınabilir."

"Alamazsın da bu arada," dedi Sahra ciddi bir sesle.

"Kartal'ın hayali evlenirken takılan altınlarla California'dan önü sahile, arkası ormana bakan bir ev almak. Gerçeği ise Beylikdüzü'nden üzerini konut kredisiyle tamamladığı iki artı bir ev alacak olması." Yunus Emre bunu son derece şakadan uzak bir tavırla söylemişti.

"Gerçekten hepinize son derece yazıklar olsun. Hiç mi hayaliniz olmadı sizin? Hayal yıkmayı hayallerinizi yıkıp durdukları için mi bu kadar iyi öğrendiniz?" Kartal homurdanarak bana doğru döndü. "Video kaydından düğünü izleyeceğiz, hepsinin tek tek ne taktığına bakacağız. Reşat'tan aşağısını takan olursa münasebetimizle beraber dostluğumuzu da keseceğiz onunla."

Şaka da olsa, gerçeği de ima ediyor olsa her düğün, evlilik, gelinlik kelimesi geçtiğinde durduramadığım, bir çocuğun oyun parkına koşar-

ken yaşadığı o panik dolu çarpıntı hissi göğsüme yayılıyordu. Gözlerimi kaçırdım, bunu fark etmedi ama Yunus Emre'nin yerde dizlerinin üzerinde otururken beni izleyen gözlerinden bu hareketimin kaçmadığını iyi biliyordum. Onunla göz göze geldiğimde bana en sıcak abi gülümsemesiyle baktı ve dudaklarını kıpırdattı: "Daha da iyi olacaksın."

Saatler gecenin kalbine doğru ilerlerken uzun zamandır bir arada bu kadar iyi vakit geçirmediğimizi fark etmeme neden olacak kadar çok eğlenmiş, sohbet etmiş, sonunda masanın başına toplanıp okey oynamaya başlamıştık. Kartal ha bire taş çalmıştı, ne zaman onu ispiyonlayacak olsam, "Ben senin kocan olacağım, beni mi ispiyonlayacaksın?" diye fısıldayarak beni yeni bir manipüle tekniğiyle susturmuştu.

Okey taşları ortaya serildiğinde ise Sibelay birdenbire gözleri dolu bir şekilde oturduğu yerden kalktı ve hızla koridora doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Nesli arkasından kalkarken yüzü kireç gibi beyazlamış, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti ama yine de onun da ne hissettiğini biliyordum.

Yunus Emre birdenbire çok büyük bir sessizlikle, yığının ortasında duran dokuz numaralı taşa odaklandı; öyle bir bakıyordu ki sanki ne bizim farkımızdaydı ne de içinde olduğu ânın.

Kartal'ın gözleri taşa, ardından da arkadaşına dokundu. Alper elindeki pet şişeyi yavaşça indirirken aldığı bir yudum suyu hâlâ yutamamış gibiydi; sanki boğazına Leyla'ya ait bir anı takılmıştı.

İşte ölüm buradaydı. İşte sevgi, ölüme rağmen buradaydı. Özlem, sevgiyi de ölümü de yenerek masadaki tek bir taşla, hepsini oyun dışı bırakmıştı.

Kartal yavaşça dokuz numaralı taşı aldı, oturduğu yerden kalktı ve taşın olduğu yerden kaybolmasıyla Yunus Emre o acı gerçeğin içine çekilmiş gibi ruhsuz gözlerle Kartal'a baktı. Kartal, Yunus Emre'nin yanında eğilip sandalyesinin kenarını tutarken taşı ona uzattı. Saniyeler terse akıyor, dereler yanıyor, alevler su şeklinde göğe yükseliyordu.

Yunus Emre ne demek istediğini anlamış gibi taşı alırken sakindi, Burak ve Sahra'nın birbirlerine baktıklarını fark ettim, Alper ise sadece onları izliyordu. Yunus bir süre elinde tuttuğu taşa baktı, dudakları iki yana sanki teni yırtılıyormuş gibi zoraki bir şekilde çekilirken o gülümsemede kalbimi taşla ezen bir şey vardı. Gözlerimi kaçırmasam, içim-

deki küçük çocuk kalbimin kaldırımına çöküp saçlarını yüzüne örterek ağlamaya başlayacaktı.

Yunus sonunda taşı yavaşça kaldırdı, Kartal'ın alnına bastırarak yapıştırdı ve ikisi de birbirlerine buruk bir şekilde gülümsediler. Tıpkı Leyla'nın, Sibelay'ın alnına o taşı yapıştırdığı gibi Yunus da o taşı Kartal'ın alnına yapıştırmıştı. Kartal hızla Yunus'un ensesini kavradı, başını kendine doğru çekerek alnını alnına bastırdı ve okey taşı ikisinin alnı arasında sıkıştı.

"Onu ne senden ne bizden zaman bile silemez," dedi Kartal yavaşça geri çekilirken. "O yüzden sen de kendini bizden silme, kardeşim. Kaybolduğunu görüyorum ama yolu bulduğunu da biliyorum. Sen sadece geri gelmekten korkuyorsun."

Konuşacak bir şeyleri olduğunu, Yunus'un Kartal'ın cümlesini duyduğundaki bakışları içimizi acıttığında anladım. Masadan önce Burak ve Sahra, sonra da Alper ile ben ayrıldık. Koridorda ilerlerken açık duran banyo kapısının ardında Sibelay ve Nes'i gördüm. Nes, Sibelay'ı göğsüne yatırmış saçlarını okşuyor, Sibel ise sessizce ağlıyordu.

Alper, "Süt almaya gidelim mi?" diye sordu bana sessizce, dış kapının önünde duruyorduk. Bakışlarım koridorun sonundaki salona kaydı, sesler yoktu ama hisler oradaydı; biliyordum. Başımı olumlu anlamda sallayarak portmantodaki montumu aldım.

Alper'le beraber evden ayrıldığımızda üzerimde hâlâ Yunus'un gözlerinde gördüğüm o boşluk vardı. Binanın içinden çıktığımız an soğuk hızla tenimi sardı. Kaymamak için dikkatli adımlar atarak yürürken ellerimi ceplerime soktum. Soğuk öyle fazlaydı ki sırtımdaki dikişlerin ağrıdığını hissedebiliyordum. Alper'in hafif tıslayarak montunun kol kısımlarını ellerine kadar çektiğini görünce onun da görünmez bilek dikişlerinin sızladığını anlayıp sakin, belki de buruk gözlerle onu izlemeye başladım. Dişlerini sıkıp yüzünü buruşturarak kollarını montun içine sakladıktan sonra adımları yavaşladı ve onu izlediğimi hissetmiş gibi omzunun üstünden bana baktı.

"Senin de dikişlerin sızladığı için bana öyle baktın, değil mi?" diye sordu suçlu bir çocuk gibi. O bakışlardan kaçınarak önüme döndüm.

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Çok ağrı yapıyor mu?"

"Soğuk havalarda ağrısı oluyor, evet," diye mırıldandı. "Ama sorun değil, ben bu acıyı bileklerimde onurla taşıyorum." Bir an bu söyledi-

ğine şaşırdım, bana bakmasa da şaşırdığımı hissetmiş gibi hafif bir ses çıkararak güldü. "Bu ağrı sayesinde bana kıyamadığını, her soğuk havada gelip bileklerimi sıcak nefesiyle ısıttığını düşündüğümü söylesem, delirdiğimi mi düşünürdün?" Gözlerini taşlaşmış ve kirlenmiş karlara indirdi. "Canımın acıdığını anlasın diye, dikişler ne zaman sızlasa tıslar gibi inliyorum. Duyup gelsin diye."

"Ben de acıdığını belli etsem," dedim sırtımdaki dikişleri kastederek. "Gelir mi, Alper?"

Adımları bıçak gibi kesildi. Bakışlarını yavaşça bana çevirmeden önce saniyelerce zeminde kendine ait bir ceset yatıyormuş gibi öylece durdu; boşluğu izledi. Bana baktığında ise gözlerinin etrafı kan damarlarıyla dolmuş, burnunun ucu kızıla boyanmıştı.

"Gelmez mi, Lavin?" diye sordu yavaşça. "O sevdiği birinin canı yanar da hiç gelmez mi?"

Pürüzsüz gökyüzünden bir kar tanesi döne döne düşmeye başladığında zaman zemheri bir soğuk ve karanlığın içinde kayboluyordu. Tek bir kar tanesi, yapayalnız, usulca düştü ve tam aramızdan geçip Alper'in montunun örttüğü bileğine düştü. Alper ile aynı anda o kar tanesine indirdiğimiz gözlerimiz, aynı anda acıyla bükülen dudaklarımız, aynı insan için atan kalbimizle öylece donduk kaldık.

"Demedim mi sana?" diye fısıldadı kar tanesi eriyip montunda leke bırakırken. "Gelir diye."

Ve o tek kar tanesi kaybolduğunda kollarımı güçsüzce Alper'e sardım. Bana sarılırken hiç düşünmedi, sıcak bir kardeş gibi, bir abi gibi karşıladı beni o kollar. Ve tek başına düşüp kaybolan kar tanesi, ardından sanki bize daha fazla dokunmak istiyormuş gibi binlercesine dönüşerek yeryüzüne düşmeye başladı.

"Çok özledim canımı," diye fısıldadım en savunmasız hâlimi Kartal'dan sonra ilk defa birine göstererek. "O kadar özledim ki geri gelmesi için, onunla tek bir gün daha geçirebilmek için tüm günlerimi koyarım ortaya. Onunla tek bir gün için bir ömrü koyarım ortaya."

"Ben koydum, Lavin," dediğinde dikişlerinin sızladığını biliyordum. "Ama geri gelmedi."

"Mümkün olsa sen, ömründen de fazlasını koyarsın, biliyorum." Alnımı omzuna bastırdım. "Özür dilerim, Alper," diye fısıldadım. "O gece her şey çok farklı olabilirdi. Onun yanından ayrılmayabilirdim.

Onunla o mekândan el ele çıkabilirdim. Onu sedye de çıkarmazlardı Onu sedyede, bir ceset torbasının içinde..."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında Alper elini omzuma bastırıp beni kendine yasladı. "Ağlama," diye fısıldadığını duydum.

Ağlamamak keşke söylendiği anda gerçeğe dökülebilecek kadar kolay olsaydı. Ama değildi. Bunu en çok da Alper biliyor olmalıydı. Kar taneleri gecenin içinde döne döne üzerimize dökülürken, "Biliyor musun," diye fısıldadı yavaşça. "Onu gerçekten kaybettiğimi anladığımda ona gitmiştim."

Bu cümle, bir anı oldu ve kar taneleriyle beraber usulca üzerime dökülmeye başladı.

"Oradaydım ama orada değildi. İlk kez Kardelen için oradaydım ve ilk kez Kardelen orada olmasına rağmen orada değildi."

20.

ALPER BERKAND

Yağmur ince ince atıştırıyordu. İçimde de ince ince sızlayan bir acı vardı. Attığım her adım seninle beraber o mezarın içine giriyormuş ama bir türlü tam dibe saplanamadığım için seni de bulamıyormuşum gibi hissediyordum. Kapüşonlumun kollarını yavaşça aşağı çekerek o görünmez dikişleri senden ilk sakladığım anı hatırlıyorum.

Sık ağaçların arasında uykuya daldığın o soğuk, mermer yatakta doğrulup bana baktığını hissetmiştim. Belki de bu yüzden bileklerime çizilmiş görünmez ölümü senden gizlemiştim. Oysa o ölümü durduran yine sendin ama biliyorsun, ben sana kendimle ilgili, bizimle ilgili, hislerimle ilgili hep yalan söylerdim.

Beni üç numaradan bile kısa saçlarla ilk gördüğün andı. Görüyor muydun merak ediyordum. Gözlerimi beyaz mermer yatağına diktiğimi hatırlıyorum. Sanki oradaydın, göz gözeydik ve ben söylemekten korktuğum her şeyi birdenbire bağıra bağıra ağlayarak söyleyecekmişim gibi hıncahınç dolu hissediyordum.

"Geldim." Dudaklarımdan dökülen ilk kelime. Altı harf. Altı altında kaldığım harf. Altı hep beklediğin, sana hiç vermediğim harf. "Ben geldim çiçeğim, sen neredesin?"

Yaşananların sonucunu asla değiştiremeyeceğimi bildiğim o noktadaydım. Sen artık yoktun, ben hep olmasını istediğin yerde, senin yanındaydım.

Düşünüyorum. Gözlerinde bir umutla bana geldiğin anlardan birinde, korkak biri olmayıp elini tutsaydım ve gözlerinde son gördüğüm hayal kırıklığı değil de bana duyduğun o sınırsız aşk olsaydı, şu an nerede olurduk? Bilmiyorum. Her şeyin suçlusu olduğumu bildiğim o yerdeyim. Senin beyaz, mermer yatağının önündeyim.

Yatağının önüne geldiğimde sanki gözlerini kaldırdın ve bana baktın. Seni sevmenin çok ağır bedelleri olacağını düşündüğüm zamanlar olmuştu. İşte ben, en ağır bedeli ödediğim andayım. Seni kaybettiğimi anladığım andayım.

Kaybetmek birinin senden gitmesi değilmiş, Kardelen. Oysa sen benden bir kere bile gitmemiştin. Seni ben ittim. Şimdi asla ihtimallerimizin olamayacağı bir noktadayız ve ben seni sonsuza dek kaybettim.

"Seni sonsuza dek kayıp mı ettim?"

Bu soru dudaklarımdan dökülürken dudaklarımdan akan yağmur damlalarının bazılarını yuttum. İçimde nasıl bir yangın yanıyorsa o yağmur damlaları su değil benzin oldu ve benim elim birden çaresizlikle göğüs kafesimin üstüne gitti. Avucumu göğsüme bastırdım, elimi sokabilmek, kalbimi avuçlayabilmek, ufalayabilmek istedim.

"Çiçeğim," diye fısıldadım, sesim önünde nasıl titriyordu, oysa sen sesimin hep çok güçlü olduğunu söylerdin. "Çiçeğim ben seni sonsuza dek kaybettim."

Zamanı geriye saramayacağımın farkındaydım. Artık içimdeki bu hissin yok olmayacağını da biliyordum. "Öleyim dedim, bir korkak gibi sevdiğim seni, tüm cesaretimle geri almaya gelir gibi öleyim dedim," diye fısıldadım. "Ama ya öldürdüğümde kendimi, asıl o zaman tamamen kaybedersem seni?"

Soğuğun dikişlerimi ağrıttığını hissettim. Bir adım daha geldim beyaz, mermer yatağının önüne ama bir sonraki adımı atamadım. İşte sen, benim atamadığım o bir sonraki adımımsın, Kardelen. Ben âşığım sana ama ayaklarım kırılmış bir cesaretin felciyle kötürüm kalmış sevdana. Ben sana gelsem bile artık sen orada değilsin.

"Bu adımı görüyor musun?" diye fısıldadım havada duran ayağıma bakarak. "Ben bu adımı atamadım sana." Gözlerimden akan yaşlarla gülümseyerek baktım isminin yazdığı yere.

Sana ulaşmak için kaç kat cennet kazmam gerek benim?

"Ben bu adımı atamadım bize."

Adımımı yere indirdim. İşte orada, kalbimde, canımın nasıl bir ilerisinde anlatamıyorum ama bir kıpırtı hissettim. Burada olduğunu hissettim. Sen sanki hâlâ orada, benden gelen adımı bekleyen, gözlerini benden ayıramayan, bana hayran küçük kız çocuğuydun.

At, diyordun o adımı sanki. *Alper, ben öldüm, sen bana hâlâ gelemiyorsun,* diyordun.

Ben o adımı o an attım. Ben o an senin adının yazdığı mermere alnımı koydum. Ben o an geldim sana, Kardelen. Ve biliyorum, çok geç kaldım. Alnımı birkaç kez sürttüm o mermere, sonra yavaşça vurdum.

Yavaşça geri çekildim.

"Seni," dedim sana, oradaydın, gözlerini bana dikmiş, ismini oluşturan harflerin arasından bana bakıyordun, "yer yerinden oynadı sevdiğimde. Artık yer bile yerinde duruyor, sana olan aşkım durmuyor. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni o kadar seviyorum ki sana bunu söylemediğimi hatırladığım her gün, ben seni daha çok seviyor olacağım."

Parmaklarım yavaşça dudaklarıma gitti. İşaret parmaklarımı ağzımın kenarlarından içeri iterek dudaklarımı zorla yukarı kaldırdım ve sahte, parmaklarımın var ettiği bir gülümsemeyle, gözlerimden yaşlar boşalırken sana baktım.

Ne zaman gülsem çiçeğim, bil ki o an seni bir önceki günden daha çok seveceğim.

"Çiçeğim, ben her zaman durmadan gülümseyecek, ben bana darbenin en büyüğünü vuran bu rezalet hayatım boyunca yalnızca seni seveceğim."

Gülümsemeye devam ettim. Gülümsettim kendimi. Sırf onu daha fazla sevebilmek için gülümsedim.

"Her gülümsemem bir gözyaşı olsun. Sen benim içimde hiç bitmeyecek, dinmeyecek, geçmeyecek, durmayacak olan sızı, kanama, yara, yarsın."

LAVİN SÖNMEZ

Akademinin bahçesinde dikilirken eriyip kaybolan karların geride bıraktığı nemi izliyor, bir yandan da dudaklarımın arasındaki sigarayı sakince içiyordum. Gözlerim dalgındı, gözlerim hemen binanın önündeki direğe yapıştırılmış kadının eskimeye başlayan fotoğrafındaydı. O eskimiş fotoğraf karesindeki kadın son nefesini verirken baktığı gözlerin sahibine bir kez daha bakıyor gibiydi; fotoğraf öyle canlıydı ki kaşlarım çatıldı.

Ceyda'ya karşı acıma duygusu göğsümün derinliklerinde kayıp bir enkazdı; arasam da içinde parçalara ulaşamıyordum artık.

Toprak'ın bomboş gözlerle basamakları inmeye başladığını gördüğümde sırtımı dikleştirerek başımı ona çevirdim. Bakışlarıma son basamağı da inene dek karşılık vermedi. Cebinden ezilmiş bir sigara paketi çıkarıp dudağıyla çektiği sigaranın ucunu yaktıktan sonra kafasını kaldırdı ve beni gördü. Dalgın bir şekilde sigaramı dudaklarıma götürdüm. Toprak'ın birdenbire bana doğru gelmeye başlamasını beklemiyordum.

Etrafıma bakındıktan sonra gözlerimi tekrar onun siyah gözlerine çevirdim ve aramızda bir metrelik mesafe kaldığında tam karşımda durup, "Ceyda da işin içindeydi," dedi sessizce. "Değil mi?"

Ona sadece baktım.

"Sen mi yaptın?" diye sorduğunda gözlerimi yavaşça yumup geri açtım ama cevap vermedim. "Sen yaptın." Bu cümleyi sakince kurmuştu. Siyah gözleri bir anlığına parmağıma kaydı ve kardelen çiçeğini görünce bakışlarındaki o donukluğun yüzeyinin birdenbire parlak kar kristalleriyle dolmuş gibi ışıldadığını gördüm. O kadar uzun süre çiçeğe baktı ki elimi yavaşça arkama götürüp saklamak zorunda kaldım. Tekrar bana baktığında, "Diğeri kim?" diye sordu, sesi o kadar ruhsuzdu ki ne diyeceğimi bilemeyerek kaşlarımı çattım. "Bildiğini biliyorum. Diğeri kim?"

"İrem olduğunu düşündüğün için onun peşine düşeceksin, değil mi? Hatta onun aklını karıştırmak ister gibi ona bakmanın nedeni de bu mu? Bir sonraki adımın İrem'e yaklaşmak mı olacak, Toprak?"

"İrem olmadığını bilecek kadar akıllıyım," dediğinde duraksadım. "Sen ne kadar güçlü olursan ol, ona zarar vermiş bir kadının kollarında benim için ağlamasına izin vermezdin."

Karanlığın tırnakları derime battı, kalbime giden damarlarda yüzen o cam kırıkları gibi hissettiren acının çoğaldığını hissettim.

"Ogün," diye fısıldadı ve bir an göz bebeklerim yavaşça genişleyip küçüldü. O siyah gözlerin ilk kez ruhsuzlukla değil, ruhu parçalayan bir canilikle parladığını gördüm.

Bir kalp atışı kadar süren o bakışmamızın ardından, "Dinle beni," diye fısıldadım ama Toprak bir adım geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Toprak. Sonuna kadar geldik. Sakın."

Bir adım daha geri gitti. Boynundaki damarların genişlediğini gördüm.

"Sakın," diye fısıldadım uyaran bir tınıyla. Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. İçinden yükselen o karanlığın başının üstünde devleştiğini gördüm; bir ölüm meleğine ait dikenli, siyah kanatlar sırtından kıyafetinin kumaşını parçalayarak çıkmış ve bedeninin iki yanından göğe doğru yükselmişti sanki. Siyah gözlerinde görebildiğim tek şey, ölüm için geldiğiydi.

"Zaten hissediyordum," dediğinde sesi cam kırıklarıyla dolu bir zemine dağılan sıcak kan gibiydi; cam kırıkları o kanın üzerinde yüzüyordu. "Zaten biliyordum."

Hayır, sadece artık emindi.

"Bozmayacağım," diye fısıldadığında sesi bir yankı gibi içimde çınladı; gözlerine gaddar darbeler indiren bakışlarını benden çekti.

"Bozmayacaksın," dedi Kartal hemen arkasından. Gözlerim, ölüm meleğinin kanatları ardında beliren adama kaydı. "Öyle bir an gelecek ki ona bugünlerini arayabileceği bir mum bile bırakmayacağız."

Toprak, sessizdi. Bu sessizlik beni korkutuyordu çünkü en büyük sessizlik, tüm evleri insanların üzerine yıkan depremden önce gelirdi.

Gözlerimi Kartal'a dokundurdum ve bakışlarım temkinli bir şekilde kısıldı. Gözlerimde aradığı cevaplar varmış gibi elini yavaşça Toprak'ın omzuna koydu. O an zamanın yavaşladığını hissettim. Kartal, "Zaten biliyordun," dedi. Toprak sadece bir tahmin üzerinde değil, emin olduğu bir yolun üzerinde mi ilerliyordu? İlerlerken ayak izlerini örtmek için her adımdan sonra arkasına dönüp geride kalan adımını mı siliyordu? "Nasıl durduysan, nasıl durdurduysan biraz daha dur, biraz daha durdur." Kartal yavaşça onun önüne geçti, şimdi yanımda duruyordu. "Çünkü zar benim elimde ve kaç kez atmam gerekirse gereksin, hiçbir zaman onun eline geçmeyecek. Tüm atışlar bana ait artık."

Toprak bir adım daha geri çekilip omzunda bir yük varmış da bacakları onu yere çekiyormuş gibi yorgun bir şekilde gözlerini yumdu. Nasıl bu kadar güçlüydü? Benim yanımda Kartal, Kartal'ın yanında da ben vardım ama o tüm şüphe çiçekleri zehirli sarmaşıklarıyla onun göğüs kafesini sarmaya başladığında yapayalnızdı.

"İrem için yapacağını fark ettiğimde henüz siz bile yoktunuz etrafta," diye fısıldadı. Bir ölü gibi konuşuyordu. "İrem'e yaklaşmak için geldim buraya. Bu şehre benden kopardığını ondan koparmak için geldim. Gözlerinin önünde İrem'in benim için kıvranmasını, beni daha çok istemesini istedim. İrem'in varlığı benim için zehir gibi, anlıyor musunuz?" Gözlerini kaldırıp hak vermemizi dileniyor gibi baktı yüzümüze. "İrem var olmasaydı, o hep var olacaktı." Elini göğsüne, dövmesinin olduğu yere koydu. "Burada hep var olduğu ve hep var olacağı gibi."

"Onun benim her şeyimi yok ettiği gibi sen de onun her şeyini mi yok etmek istedin?" diye sordum.

"Deneyecektim," diye fısıldadı ve o an içim korkuyla doldu. "Ama ben onun kadar suçsuz olan birinin canına kıyarsam, bizim kavuşmamız mahşere bile kalmaz." Gözlerini yere indirdi. "Üstelik öfkem bir kenara geçtiğinde ve onun gülüşünün sesi sanki her yerdeymiş gibi zihnime dolduğunda birinin ona yaptığını ben başka bir kadına nasıl yaparım? Onu meleklere mi utandırayım?"

"Toprak," diye fısıldadım.

"İrem için kıydılar ona," dedi sanki bizim bile duymamızı istemiyor gibi çok kısık bir sesle. "Ama ben İrem'e kıyamadım. Kardelen'i meleklere utandıramadım."

"İrem'in suçu yok," dedim içim acıya acıya. "Oradan bakılınca nasıl göründüğünü biliyorum ama nereden bilebilirdi ki?"

"Başta biliyordur sandım ama bilmiyor. O, o kadar kötü bir insan değil. O kötü bir insan değil."

"Değil." Başımı sallayarak onayladım Toprak'ı. "O suçsuz."

"Ama Lavin," dedi yavaşça Toprak. "Kartal'ı başka bir adamın mutluluğu için öldürseler, o adam sonsuza dek mutsuz olsun istemez miydin?" Kara gözleri yine o öfkeyle yanmaya başladığında içimden ok gibi geçen o cümleyi kurdu. "Hatta sadece mutsuz olmasını da istemezdin. Yok olmasını isterdin."

Acıyı durduramazsan, acıyı var edeni yok edersin. Bu hangi açıdan bakarsan bak sana mantıklı gelebilirdi ama kalbin bir mezarın içindeyken nefes almaya devam edebilmenin anlamı neydi? Kartal'ın olmadığı bir yeri düşündüm ve birini sevmenin ne denli büyük bir felaket olduğunu deneyimleyen kalbim, onu kaybetme ihtimalini sadece düşünmemle göğüs kafesimin içinde birdenbire sustu.

Tam dudaklarım bir cevap için aralanacaktı ki ilerideki basamaklardan inmeye başlayan İrem'i gördüm. Dağılmıştı, saçlarını gevşek bir şekilde toplamış, üzerindeki ona birkaç beden büyük hırkaya sarılmıştı.

Toprak omzunun üstünden yavaşça baktığım yöne doğru baktı, sakin bakışlarının İrem'e dokunduğunu hissettim. Gözlerini yeniden bana çevirdiğinde, "Senin cevabını biliyorum," dedi, "ama merak etme, ben yapmayacağım. Senin için ihtimaller nedir bilmiyorum, Lavin. Ama benim elimde sadece tek bir ihtimalim kaldı. O ihtimale inanmaktan ve o ihtimali korumaktan başka çarem yok. Bazı kavuşmalar mahşere kaldı. Mahşerden başka ihtimal benim için artık yok."

Toprak'ın bu cümlesiyle beraber, sırtından arşa fırlayan kanatlar birden katlanarak sırtına geri gömüldü ve o ölüm meleğinin usulca uykuya daldığını fark ettim. Gözleri yeniden o ruhsuz bakışlarla doldu, kirpikleri durgun bir şekilde titredi ve parmakları arasında ölen izmariti suyun içine atıp ellerini ceplerine sokarak hızla bizden uzaklaşmaya başladı. O bizden uzaklaşırken İrem ona boş bir bakış atıp yavaş adımlarla bize doğru yöneldi; gözlerim hızla Kartal'a saplandı.

Sadece dudaklarımı oynatarak, "Toprak'ı durdurman gerekecek," diye fısıldadım.

Kartal başını farklı bir yöne çevirirken fısıldadı. "En başından beri içten içe biliyordu. Ne bizi ne de çektiği ızdırabı yok sayacaktır. Akıllıca davranacak."

İrem durgun bir şekilde, "Günaydın," diye mırıldandı, omzundaki havluyu alıp ensesine bastırırken tek elini geniş hırkasının üçgen şeklindeki cebine soktu. "Çalışmaya girmedin."

"Günaydın. Hiç keyfim yok." Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek İrem'e baktım.

Cam gibi mavi gözlerindeki parıltılar kaybolmuştu, o ilk gördüğüm zamanlarki İrem'den daha bakımsız, daha cansız görünüyordu. Uzaktan ona bakan biri arkadaşı kaybolduğu için böyle göründüğünü

düşünürdü, o ise arkadaşını toprağın altına gömüldüğünü bildiği için böyleydi. O, arkadaşını gömen yine arkadaşları olduğu için böyleydi.

Bir an bana yaklaştı, uzun, ojesiz tırnaklarıyla yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına itti ve cansızca gülümsedi. "Çok düşünceli görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Parmağını yavaşça geri çekip, "Lavin," dedi, bakışlarım onda sabitli kaldı. "Ceyda ile ilgili senin de şokta olduğunu biliyorum ama bu kadar düşünceli görünürsek bizi de sorgulamaya başlayacaklar." Bu cümleyi kurarken daha çok kendisinden nefret etmiş gibi bakıyordu. Başını önüne eğdi. "Ogün'ü sorgulamışlar."

Demek Ogün bu bilgiyi İrem'e vermekte sorun görmemişti; anlayabiliyordum, yön şaşırtmak için her şeyi yapardı. Bir zamanlar en çok değer verdiği insanı, yani İrem'i bile köpek balıklarıyla dolu o okyanusun ortasında yapayalnız bırakır, kayığına biner ve giderdi. İrem'in zaten değersiz hissettiğini biliyordum, tüm bunları öğrendiğinde ruhu ne kadar parçalanırdı tahmin dahi edemiyordum. Gözlerinin içine bakarken yanıtsız kalmaya devam ettim.

"Ceyda'nın annesiyle ilgili bir gelişme var mı?"

Sorumla beraber İrem yavaşça başını iki yana salladı. "Kızının çıkıp geleceğini düşünüyor olmalı. Ceyda böyle şımarıklıklar yapmaz, bunu bilmesine rağmen geleceğine inanması tuhaf. Zaten her zaman biraz ilgisizdi, bu yüzden Ceyda benim şanslı bir aptal olduğumu söylerdi, yani bir keresinde öyle dediğini duymuştum." Başını önüne yeniden eğdiğinde kalbim sızladı. "Babam bana gereken ilgiyi veriyormuş ve ben şımarıkmışım, babamdan gördüğüm ilgiyi o annesinden görseymiş o benden daha farklı biri olurmuş. Böyle söylemişti. Anlık sinirle söylediğini düşünüp üzerinde durmamıştım ama..." Söylediklerine pişman olmuş gibi ağzını kapattı.

"Devam et," dedim Kartal'ın varlığını yok sayıyor gibi.

"Dışarıdan babam bana çok düşkünmüş gibi duruyor. Bu durumun arkadaşlarımı bile yanıltması normal. Düşkünlük limit sınırı olmayan bir kredi kartı vermek ve beni giydirip yanında süs gibi dolaştırmaksa, iyi ki onun annesi ona düşkün değilmiş."

Yine kaşlarını çattı, kendisinden nefret ediyor gibi boşluğa bakıyordu. Ceyda ve Berra onu kullanmış bile olsalar, o hâlâ onlardan biri hakkında konuşurken kendisini kötü hissediyordu. İrem'i başlarda neyle

yargılamışsam, şimdi yargıladığım her şey kafamın üstünde bir meleğin halesinin tuzla buz edilmesi gibi tuzla buz oluyordu.

"Kendine bu kadar yüklenme, İrem," dediğimde duraksayarak kafasını kaldırdı, gözlerimin içine merakla baktığını gördüm. "Sen onlar hakkında gerçek olan bir şeyi söylediğinde bile kötü hissediyorsun, onlar senin hakkında kaç kez yalan söyledi kim bilir? Hem de pişkince."

Bu gerçeği öylece suratına vurmuş olmam durgun bir şekilde gözlerimin içine bakakalmasına neden olsa da birinin onun ruhuna ördüğü o duvarı gerekirse hasar vererek, parçalayarak yıkması gerekiyordu. Şu zamana kadar onun manipülatör olduğunu sanıyordum ama aslında manipüle edilen, kullanılan ve hasar gören taraftı. Bu da bana kimsenin göründüğü gibi de göstermeye çalıştığı gibi de olmadığını kanıtlıyordu.

Bazı iyiler, kötü bir maske takardı ve kötü insanlar onların etrafına doluşarak onları parmaklarıyla işaret eder, onlara kötü biri olduklarını haykırırlardı.

Bazen iyilik, şeytanın suretine gizlenebilirdi; bazen kötülüğün başında bir hale görebilirdiniz.

İrem, "Kahve içmeye gidelim mi?" diye sordu. "Berra ile aynı ortamda bulunmak istemiyorum ama bir anda parçalanmış görünürsek başımız ağrırmış, öyle dedi Ogün." Kartal'ın bakışları hızla İrem'e, sonra da bana dokundu ama tek kelime etmedi.

Başımı sallayarak İrem'i onaylayıp, "Ogün haklı," dedim. "Bir şeyler içelim. Sen hepsini topla istersen. Biz de Kartal ile köşedeki kahve dükkânına gidelim. Sizi orada bekleriz."

"Tamam. Emir ile Berra'yı alıp geliyorum. Cenk ile Suphi henüz okula gelmediler ama onlara da mesaj çekerim."

"Ogün'ü de al," dediğimde İrem başını sallayarak, "Olur," dedi.

Arkasını dönüp bizden uzaklaşmaya başladığında Kartal boynunu esnetip, "Bugün çalışmalara katılmadığım iyi oldu, dövme görünmesin diye kolumu bandajla kaplamaktan sıkıldım," diye söylendi.

"Sen de koluna yaptıracağına ne bileyim sırtına yaptırsaydın, arkandan bakan olursa benim gözlerimle göz göze gelir hemen kafasını çevirirdi," diye alay ettim, güne tatsız başlasak da bu cümlem Kartal'a kahkaha attırdı.

"Şu okulun ortasında dudaklarına yapıştığım gün de gelecek," dedi imalı bir göz süzüşün ardından. "Ogün piçinin bizi dinlediği arabaya

Yunus'un bilinçli arkadan çarpması müthiş bir fikirdi. Bu yüzden yeni bebeğimle gidiyoruz, hem yol boyu sana erotik şiirler de seslendirebilirim bu sayede."

Yunus'un dün gece sabaha karşı bizi o araçtan kurtarmak için arabasıyla ona arkadan vurduğunu hatırlayınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Okulun çıkışındaki siyah Passat'a doğru yürürken, "Toprak?" diye sordum Kartal'a göz ucuyla bakarak. "Sakin kalacağını ima ettin ama buna inanıyor musun? Yine de ortalığı karıştırabilir."

"Duygularıyla hareket eden biri olsaydı, Ogün'den ilk şüphelendiği an onu yok ederdi. Hatta sadece Ogün'ü yok etmekle de kalmazdı. Söylediklerini duydun herifin." Kartal ellerini eşofmanının ceplerine soktu, bir elini geri çıkardığında elinde aracın uzaktan kumandasının olduğunu gördüm.

"Yine de bu konu hakkında önlem alman gerekebilir." Duraksayıp ona baktım. "Hatta gerekebilir değil, gerekiyor."

"Toprak'ı duydun, bunu yapmayacak."

"Ona öylece güveniyor musun, Kartal?"

Kartal sürücü kapısını açarken bana doğru dönüp, "Onu tanımıyorum, onunla ilgili bir şeyleri sadece araştırdığım kadarıyla biliyorum ve insan sarrafı olmayı da o Berra denen cücenin içinden şeytan çıktığında bıraktım," dedi ciddiyetle ama bu beni elimde olmadan güldürdü. "Ama Toprak'ın duygularına güveniyorum." Bu cümleyle beraber dudaklarımdaki tebessüm kırıldı ve durup saçlarıma çarpan güneşin altında öylece Kartal'a bakakaldım. "Hadi, gün ışığım," dedi alay edercesine. "Atla da gidelim. Bu arada biliyor musun? Sabah güneşi sidiklilere vururmuş."

Araca binerek bana cevap hakkı bırakmadığında homurdanarak aracın önüne doğru dolaştım ve ön yolcu koltuğuna binip, "O zaman en baba sidikli sensin, her sabah ilk senin suratına vuruyor o güneş," dedim.

"Emniyet kemerini bağla," diye direktifte bulunduğunda ona cins cins bakarak söyleneni yaptım.

"Şu Berra denen kızla karşı karşıya gelesim yok hiç."

"Benim de yok. Hatta inanır mısın en yakın kiliseye gidip o kızın yanına gitmeden önce bir damacana kutsal su almayı bile düşündüm."

Gözlerimi devirdikten sonra, "Ceyda meselesi?" diye sordum. "Annesinin umursamazlığı çok acayip geliyor."

"Polis bile aramayı bıraktı. Cinayet olarak düşünmüyorlar, öyle bir ihtimal bile göz önünde bulundurulmadı çünkü herhangi bir kanıta rastlanmadı. Polis de deli anasına bakıp muhtemelen kızın evden çıkıp gittiğini, yakında döneceğini düşünüyor. Annesi öyle deyip duruyormuş."

"Babası bu işin peşine düşecektir."

"Pederi anasından bıkmış. Kızının da bıkıp uzaklaştığını düşünüyordur." Kartal'a hayretle baktım. "Ne? Her şeyi araştırırım."

Gözlerimi devirdim.

"Kartal," dedim araç kahve dükkânının hemen önünde durduğunda. "İrem'in zarar görmesini istemiyorum."

"Biliyorum. Bunun sana durduramadığın bir şekilde berbat hissettirdiğini de biliyorum."

Gözlerimi ellerime indirip uzun, badem şekli verdiğim ojesiz tırnaklarıma uzun uzun baktım. Kartal'ın bakışları yüzümde geziniyordu. Çok geçmeden elini bana doğru uzattı, soğuk parmakları çenemi kavradı ve başımı önce ondan yana çevirdi, sonra da hafif bir açıyla havaya kaldırıp ona bakmamı sağladı.

"Lavin, çok sikik şeyler yaşadık," dedi tüm gerçekçiliğiyle. "Çok berbat bir şeyin içine çekildik, yeri geldi ruhumuzu ortaya koyduk, yeri geldi onurumuzu ve gururumuzu ortaya koymak zorunda bırakıldık. Ben vicdanımı da bıraktım ama sen hiç bırakmadın. Bıraktığını sanma, bırakmadın." Gözlerimi kaçırmak istediğimde çenemi daha sıkı kavrayıp başımı ondan yana çevirdi. "Kaçırma gözlerini, gözlerini kaçırdığın yerde ölüyorum sonra." Sertçe yutkundum. "İrem'in hayatımızdaki yeri ne bilmiyorum, ona baktığımda nefret hissetmiyorum, ona baktığımda suçlu birini görmüyorum. O sadece benim kız kardeşim gibi her şeyden bihaberdi. O da tıpkı Kardelen gibi bu yaşananların hiçbirini bilmiyordu." Göğsüm sıcak bir ağrıyla yanmaya başladı. "İrem de tıpkı Kardelen gibi sadece Toprak'ı seviyordu. O gece yaşanacaklardan da haberi yoktu. Tıpkı Kardelen gibi."

Tıpkı Kardelen gibi...

"Onu suçlamamam yanlış değil o zaman, değil mi?" diye sordum çocuk gibi.

"Elbette değil, elbette değil bebeğim," dedi başını iki yana sallayarak. Parmaklarını çeneme sürttü. "Kendini suçlama, Toprak'ı da suçlama. Çünkü ikiniz de hissettikleriniz yüzünden suçlu değilsiniz. Onun ne hissettiğini ben anlıyorum, senin ne hissettiğini de Kardelen anlardı."

"Anlardı." Başımı hızlıca salladım. Gözlerim yan aynaya kaydı, Cenk ile Suphi'nin araçlarının bize yaklaştığını görünce yavaşça emniyet kemerimi çözdüm. "Geldiler. İnelim mi?"

"İnelim, Bal."

Beni Ogün'le aynı ortama sokacak olmaktan hiç memnun olmadığını görebiliyordum ama aşırı tepkiler vermeyi şu anlığına bırakmıştı. Arabadan indim. Çok geçmeden büyük cipin içinden Cenk indi, boynunu esnetti ve dağınık, omuzlarına kadar inmiş sarı saçlarını karıştırıp bana doğru yürümeye başladı.

Suphi aracı daha uygun bir yere park etmek için yavaşça kaldırım kenarından uzaklaştığında Cenk dalgın bir şekilde elini kaldırıp salladı ve "Çırpı bacaklı!" diye bağırdı ama sesi de gözleri de cansız bakıyordu. Cenk, kahve dükkânının büyük verandasındaki masalara baktıktan sonra derin bir nefes alarak, "Sabahın bu saatlerinde daha kalabalık oluyor burası," diye homurdandı.

"Ceylin nasıl?" diye sorarken verandanın basamağından çıktım. Bir grup arkadaşın anlık ikimize baktığını gördüm, sonra herkes sohbetine kaldığı yerden devam etti ve ilgi hızla bizden uzaklaştı.

"Daha iyi. Gece görüntülü konuştuk, bana seni sordu." Cenk'in gülümsemesi genişledi, uzun ve beyaz dişlerini gösterdi. Kız kardeşinden bahsetmek ruh hâlini anında değiştiriyordu ama o aydınlık çok da uzun sürmedi. Sureti tekrar karanlık bir aurayla kaplandı.

"Tekrar konuştuğunuzda onu özlediğimi söyle, yakın zamanda onunla vakit geçirmek istediğimi de öyle."

"Söylerim, buna çok sevinecek." Boş bir masayı işaret edince başımı sallayarak ona ayak uydurdum. Masaya oturduk, çok geçmeden Suphi ile Kartal sohbet ederek verandaya girdiler ve birkaç kızın gülüşerek ikisine doğru baktıklarını görüp huzursuzca yerimde kıpırdandım.

Cenk kızlara dik dik baktıktan sonra saçlarını savurup, "Ay birilerinin kuaför yüzü unutmuş saçlarının elimde kalası geldi herhâlde bugün," diye homurdandı gayet sesli ve tehditkâr bir şekilde. "Manikürümü de yeni yaptırmıştım, yazık olacak doğrusu."

Kızların gözleri Cenk'e dokununca bir sessizlik oluştu. Suphi hızla Cenk'in arkasına geçip saçlarını öpünce kızlardan biri kaşlarını çatarak önüne döndü ama diğer kız Kartal'a bakmaya devam ediyordu.

Suphi, "Selam," dedi sevecen gözlerle bana bakarak. "Nasılsın, Lavin?"

"Eh işte," dediğimde bir an yüzü düştü.

Kenardaki sandalyeyi çekip Cenk'in yanına oturduğunda Kartal da birden kollarını benim boynuma sarılarak arkamdan sarıldı ve bu kez benim gözlerim meydan okurcasına bizi izleyen kıza doğru kaydı. Kızın beti benzi atarken yüzünü bukle bukle görünen kahverengi saçlarıyla örttüğünü gördüm. Dudaklarımda zafer dolu bir tebessüm oluşurken Cenk'le göz göze geldik

"İşte böyle," dedi. "Yaban hayatta erkeğine sahip çıkan bir dişi. Ve dişisine sadık bir erkek. Bir de bana başkasına âşığım diye palavra atıyor. Ne kadar yalanlarsanız yalanlayın, ben görüyorum maalesef. Siz birbirinize âşıksınız. Şu eşsiz tabloya bak. Picasso olsaydım şu an cebimden bir tuval çıkarıp sizi resmetmeye başlamıştım. Evet, cebimden. Sorgulamayın şu an bunu."

"Aramızda bir şey yok," dediğimde Cenk sırıtarak, "Benden sır asla çıkmaz. Paçoz Berra veya sarı İrem ya da duba Emir, sinsi Ogün falan, hiçbirine anlatacağım bir şey değil bu. Rica ediyorum artık birbirinize açılın, açıldıysanız da bana söyleyin."

"Aralarındaki muhabbet bizi ilgilendirmez," dedi Suphi uyarıcı bir tonlamayla. "Kalkıp birine anlatmak da haddimize değil zaten. Bu konuyu kapatıp insanları sıkıştırmayı bıraksan mı?"

"E ama görünen köy harita ister mi hayatım?"

"Kılavuz o."

"Ne alaka? Ay ne saçma ya, harita daha çok uyuyor. Kılavuzu ne yapalım köyde Suphiçocuk?"

Kendimiz için siparişlerimizi verip kahvelerimizi aldıktan kısa bir süre sonra ortamın daha da gerilmesine neden olan dörtlü geldi. Emir ruh gibiydi, herkesten, çoğunlukla da kendisinden soğumuş gibi sessizlik içinde masanın bir kenarına geçmişti. Berra denen küçük yılan da her fırsatta fısıltıyı anımsatan sesini kullanarak Emir'le konuşmaya çalışıyordu. Emir sessizdi, ona cevaplar vermedi; onu doğrudan görmezlikten geldi.

Yine de bir arada olduğumuz dans akademisinden birkaç kişinin bizi görmesiyle onaylandığı için hepimiz az da olsa rahatlamıştık. Aramızda baş gösteren çatırdamalar ve kopukluklar insanlar tarafından fark edilirse işte o zaman bir sorun olduğu ortaya çıkardı. Artık herkes Ceyda'nın yokluğuna alışmış gibiydi, buna arkadaşları da dâhil olmak zorundaydı çünkü bu garip insanların hayatında, insanların yokluğu çabuk unutuluyordu.

Berra gözlerini İrem'e dikerek yardım dileniyor gibi bakmaya başladığında örümceğin ağına düşürmek için kelebeği izlediğini hissederek gözlerimi Berra'ya diktim. O kadar itiraftan sonra nasıl oluyordu da Emir için İrem'den medet ummaya devam edebiliyordu anlamış değildim. Sonunda İrem, "Bu konuyu içselleştirdiğimizin farkındayım," dediğinde köşesinde telefonla ilgilenen Ogün gözlerini kaldırdı ve İrem'e baktı. "Ama artık aşmak zorundayız. Hayatlarımızın kötürüm kalmaması için bu şart."

"Senin için söylemesi kolay tabii, prenses," diye fısıldadı Berra sessizce.

"Çatallı dilini sadece İrem'e çıkarabiliyorsun, bana çıkar da kökünden söküp alayım ağzının içinden," dedim tekdüze bir sesle.

Berra bir an gergin bir ifadeyle bana baksa da Emir de ona bakmaya başladığı için sustu. Yine de cevapların içinde bir bomba gibi patladığını biliyordum. Öfkeli gözleri bendeydi. Ben de aynı gözlerle ona bakmaya başladığımda Berra'nın anlık çekingen bir tavırla gözlerini kaçırdığını fark ettim.

"Kavga etmeyin, hanımlar," dedi Ogün. Gözlerimi ona çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. Kartal'ın devamlı yere vuran ayağının nedenini şimdi daha iyi anlıyordum. Odadaki fotoğraflarımı hatırlayınca boğazımdaki düğüm genişledi.

Bir gün onun da ölümünü onun gözlerinde bana ait bir yansıma varken izlemek istiyordum.

"Pekâlâ," dedi sonunda Berra, amacının sadece Emir'in gözünde eski imajını kazanmak olduğunu fark ettim. Emir tepkisizce kahvesinin kartonuyla oynarken ona bakmadı bile. "İrem haklı. Madem gideni geri döndüremiyoruz, hayata kaldığımız yerden devam etmeliyiz. Hiçbirinizin başı belaya girsin istemiyorum, o da istemezdi."

Onun olmayan sikinde bile olmazdık, demek istesem de sadece, "Doğru," dedim.

"Babam okuldakilerin ve bizim sakinleşmemiz için bir parti düzenliyor," dedi İrem. İşte bu oldukça şaşırtıcıydı. Şaşkınlığım gözlerime de bulaşınca İrem bana suçlu gözlerle baktı. "Şey, biliyorum, biraz... Tuhaf. Ama Ceyda'nın annesi de bunu kabul etmiş. Ceyda partinin kokusunu duyunca dayanamaz, çıkar gelir demiş. Bu yüzden babam mekânın Facebook ve Instagram sayfasından partiye dair haberleri paylaştırmaya başlamış bile sosyal medya ekibine."

"Ceyda'nın annesi inanılmaz bir kadın," dedi Emir yüzündeki tiksintiyi saklamadan. "Şoförünün kucağından inip kızını aramak yerine, bir farenin peynir kokusuna geleceği gibi kızının parti kokusuna gelmesini bekliyor. Müthiş."

"Emir," diye fısıldadı İrem sessizce.

"Yalan mı, İrem?" Emir'in öfkeli gözleri bir namlu gibi doğrudan İrem'i hedef aldı. "Ceyda artık yok. Ama herkes onun sadece şımarıklık yapmak için ortadan kaybolduğunu düşünmeye başladı."

"Parti iyi bir fikirdir belki," dedi Kartal düşüncelere dalmış gibi tek bir noktaya odaklanarak. Ogün'ün yeşil gözleri şimdi Kartal'daydı. Kartal'ın ne zaman Ogün'e bir dal uzatıp onun hayatındaki tüm parçaları avucunun içine alacağını merak ederek ikisi arasında gezdirmeye başladım gözlerimi. Birbirlerine çok uzaklardı ama bir noktada Kartal'ın ona sokulup onun tüm hayatına işleyeceğini biliyordum. Kartal'a bu konuda gözüm kapalı güveniyordum.

Kartal başını havaya kaldırıp gülümserken, "Sinirlenme, Doldurulmuş Tavşan," diye alay etti Emir'in moralini düzeltmek ister gibi. "Kasların patlar, etrafa tsunami dalgası gibi protein tozu dağılır sonra..."

"Gıcık herif," diye söylendi Emir ama sanki geçen o kan dondurucu günlerin ardından böyle bir sataşmaya ihtiyacı varmış gibi yamuk, küçük bir tebessüm etti. "O hâlde partiye ayak uyduracağız, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Kartal. "Partinin esas sahipleri o gece biz olacağız."

20

KAOSUN BAŞLADIĞI GECENİN SON ÇEYREĞİ

Parti dışarıda devam eden hayat gibi son hızıyla devam ediyordu. Müziğin sesi o kadar çok yerdeydi ki göğüs kafesimi bile titretecek kadar kuvvetli vuruşlarını içimde hissediyordum.

Siyah elbisemin içinde, sırtımdan yere sürünerek beni takip eden kanatlara sahip bir ölüm meleğine benzediğimi biliyordum. Topuklu ayaklarımın mekânın önündeki taş yola düşerken bıraktığı tıkırtıları hatırlıyorum. Gürültü yavaşça göğsümden silinmeye başladığında yüzümdeki makyajın arkasına saklanmış kademsiz ifademle önümde ilerleyen İrem'in arkasında adımlıyordum.

Sonunda İrem mekândan oldukça uzak, kör bir noktada durdu ve ağaçların çoğaldığı ormanı arkasına alarak bana doğru döndü. O, benim aksime bembeyaz elbisesinin içinde benim tam zıttım gibi görünüyordu.

Birkaç saat öncesine kadar her şey normaldi; şimdi birkaç saat geçmişti ve yelkovan attığı her bir adımda, yeni bir ihtimali kanatlarımın arasına gömüyordu. Gözlerimi İrem'den çekmeden fısıldadım. "İrem, neden buradayız?"

Zaman bir pedal gibi döndü; geriye doğru sardı ve o masanın önünde ayakta durduğum, Kartal'ın nefesinin yavaşça çıplak omzuma çarptığı âna döndüm. İrem'i beyaz elbisesiyle ilk gördüğüm andı; elbisesinin etekleri yavaşça uçuşurken kalabalığın arasından sıyrılarak bana doğru geliyordu.

Zaman bir pedal gibi döndü; ileriye doğru sardı ve şimdi buradaydık, mekânın dışında, koruluğun önündeydik ve mavi gözler tüm canlılığıyla beni izliyordu.

"Buradayız çünkü alkollüyüm," dedi. Yanaklarına oturan kanı izledim; teni kızarmıştı. Çok içtiğini biliyordum.

"Buradayım çünkü söylemem gerekenler var, Lavin."

"Seni dinliyorum," dediğimde bir an durdu, söyleyecekleri ağır şeylermiş gibi düşünmeye başladı. Alkollü olduğunun zaten farkındaydım ama gözlerine sinen o korku, beni acabalara itiyordu.

"Söyleyeceklerim yüzünden beni yargılamazsın, değil mi?"

"Yargılanacak bir şey mi yaptın?" diye sordum, sesim bu gece ilk kez bu kadar soğuktu.

İrem bir adım geri gitti, topuklu ayakkabısının çıkardığı tok ses zamana yayıldı. "Ben. Ben..." Gözleri dolunca içimdeki ihtimallerden biri daha kanatlarıma yayılarak bir tüyü daha siyaha boyadı.

"Söyle," dedim. "Bana güvenebilirsin."

"Sana bu korkunç şeyi söylemeden önce bir soru sormam gerekiyor," dedi, başımı salladığımdaysa ihtimallerin daha da kararmasına neden olan o soruyu sordu. "Ogün'e karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Ogün'e bir şeyler hissetmemden korkmasının nedeni neydi? Zaman bir pedal gibi döndü; bir süre öncesindeydim ve İrem, gözlerini Ogün'e dikmiş ona öfkeyle bakıyordu. İrem bir şeyleri mi biliyordu? Zaman bir pedal gibi döndü; şimdideydim ve İrem'in gözlerinde korkuyla karışık öfke vardı. İrem bir şeyleri mi biliyordu?

"Hayır?" dedim sorar gibi, bir anlığına duraksayıp gözlerini yüzüme dikti. Sakin bir ifade tüm suretini kaplasa da gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum.

"Lavin," dediğinde çenesini dikti, bununla beraber dudakları yavaşça tekrar aralandı. "Sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Pedal takıldı; zaman akmayı durdurdu.

Saniyeler kötürüm gibi olduğu yere yığılıp kaldığındaysa İrem'in kurduğu cümlenin izleri bir çığlıkla bölündü. İrem'in gözleri omzumdan arkaya, mekânın kapısına panikle kayarken ben de yavaşça kapıya doğru döndüm ve sonra bir yabancının sesine ait çığlıkla bana çarpan o cümle duyuldu.

"O öldü!"

İçeride kime ait olduğunu bilmediğim bir cesedin olduğunu bana savuran o çığlık, içinde bu cümleyi taşıyordu.

14. BÖLÜM

Kefenlenen Çiçekler

♪ *Şebnem Ferah - Küllerinden*

Kefenlediğin hatıraların ölmediğini, kefenin yüzeyinde mürekkep lekesi gibi büyüyen kan lekeleri sarmaya başladığında anlardın. Benim çoğu hatıram, kefenle sarılmış olmasına rağmen hâlâ yaşıyordu, kanı hâlâ sıcaktı.

Elimde bir demet çiçekle, çoğu zaman o hatırayı ziyarete giderdim. Benim çiçeklerim de kefenlenmişti.

O gecenin başladığı ânı hatırlayabiliyorum. Boynuma yavaşça yerleştirdiğim kolyenin ucu tenime temas ettiğinde soğuğu hissetmiştim. Soğuk bana her zaman ölümü hatırlatıyordu; bir cesedin tenini, bomboş bakan gözlerini, o cesedin göğüs kafesinde büyüyen kefenlenmiş çiçekleri, o çiçeklerin hâlâ yaşamasına neden olacak kadar yaşam dolu toprağın o cesedin üzerini örtüşünü...

Gözlerimin rengini ortaya çıkaran yoğun, koyu ve dumanlı göz makyajımı tamamlayan sade, şeffaf renkte bir rujdu. Yüzümde fondöten tabakası yoktu, sadece gözlerimin altında uykusuzluğumu örten ve makyajımı belirginleştiren kapatıcı vardı. Sırtımı aynaya döndüğümde elbisemin ip askılarından görünen kanat dövmesinin ne kadar belirgin durduğunu fark etmiştim.

Kartal bu dövmeyi çok seviyordu çünkü bu kanatları bana takan aslında oydu.

Evden tam saatinde çıkmış, trafikte çok oyalanmamıştık. O gece gökyüzündeki karanlık bile daha kıvamlıydı. O gece hiç konuşmamıştık. Şeytan her adımında ardında cehenneme ait ateş balçığı bırakarak bizi takip ediyordu. Arka koltukta Yunus Emre ve Alper vardı, birkaç araba önümüzdeki Mercedes'i Burak'ın kullandığını ve diğerlerinin de o arabada olduğunu biliyordum.

Mekânı çıkan yangının ardından ilk kez görüyordum. Yaralar sarılmış, duvarlar daha iyi görünecek şekilde tamir edilmiş, mekân dış cepheden de iç cepheden de büyük değişikliklere gitmişti. Gökçe'nin ölümünü hatırladığımda kaburgalarımda zonklayan o sızıya rağmen yüzüme yerleştirdiğim sahte bir tebessümle Sadık Parlak'ın elini sıkmıştım girişte. Ölümlere konu olan o mekân bana sadece acı değil, mutluluk ve heyecan veriyormuş gibi görünmek çok zordu.

Bir insanın olmadığı birinin suretine bürünmek zorunda olması çok zordu.

Sadık Parlak bana, "Çok güzel görünüyorsun canım," demişti, ben de elimi tutan elinin üzerine diğer elimi koyarak, "Çok teşekkürler, efendim," diye mırıldanmış ve yalandan sevimli bir gülümsemeyle ona bakmıştım. İrem'in dudaklarında bir tebessüm belirmişti. Babasının bana tıpkı diğer arkadaşlarına olduğu gibi iyi davranması onu mutlu etmiş olmalıydı.

Kimden nefret etmem gerektiğini kestiremediğim anlardan birindeydim, bir an içim öyle öfkeyle doluyordu ki İrem'den de nefret edebiliyordum. Onun da bir kurban olduğu gerçeği kafamdan öylece silinip gidiyordu.

O gece, mekândaki yenilenmiş duvarlar ve masalara rağmen sanki mekânın üzerinde yangına ait olan dumanlar süzülüyordu. Boğulduğumu hissetmiştim, öksürmek istemiştim, hatta oradan kaçarak uzaklaşmak istemiştim ama hiçbirini yapmamıştım. Toprak oradaydı, kalabalığın içinde yalnız başınaydı. Bir masanın önünde dikilmiş, masada duran içkiyi bomboş gözlerle izliyordu. Hemen çaprazımda duran Alper'in gözleri Toprak'taydı, onu incelediğini fark etmiştim. Yunus Emre ise sadece votkasını içiyordu.

Zamanın ayağını koyduğu pedal hızla dönmeye başladığında şimdi burada, İrem'in karşısında duruyordum. Zaman, toprağın çamura

dönmesi gibi birdenbire hayatımızı felce uğratacak yeni bir sayfa açmıştı. İrem bana beni sevdiğini söylemişti, bu itiraf aramızda asılı duran cansız bir bedenden farksızdı. İtirafının aramızdaki bir şeyleri etkilemeyeceğini biliyor gibiydi. Sanırım dudaklarından dökülen kelimeleri de kanındaki alkole dayanarak bana doğru savurmuştu. Zamanın yavaşladığını hissettim, bir düğüm inceldi ve kopmak üzereyken zaman o düğümün üzerinde donup kaldı.

Ve ölüm, süratle olduğumuz yöne doğru gelmeye başladı.

Dudaklarımdan kısık bir, "Siktir," döküldü, İrem'in şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum. Benim gibi kapıdaki karmaşaya doğru bakıyordu.

Birileri hızla arka kapıdan dışarı çıkartılmaya başladığında, "Mekândan uzak durmaya çalış," diyerek hızla mekâna doğru ilerlemeye başladım. İrem'in arkamdan bağırdığını duydum ama dönüp ona bakmadım. Tek istediğim orada durup beni beklemesiydi.

Bir adam önümü keserek, "İçeri girmemelisiniz," dediğinde adamın kasıklarına dizimi geçirerek onu ittim ve hızla içeri daldım. Karmaşa büyüyordu, birileri bağırıyor, birileri dışarı doğru kaçışıyordu. Mekânın içinde ayağımdaki topuklulara rağmen olabildiğince hızlı ilerlerken önce Sibelay'a çarptım, ardından Neslihan şoktan kasılmış yüzüyle Sibelay'ın arkasında belirdi.

"Neler oluyor?" diye sordum telaşla. "Kim öldü?"

Cevap Nes'in dudaklarından dökülecekken insan yığını beni çekti. Gözlerim doğrudan küçük topluluğa takıldı ve kulaklarım uğuldamaya başladı. Çok geçmeden İrem'in de benim gibi mekânın içinde olduğunu fark ettim. Sesini duyuyordum ama kelimeleri suya düşen harfler gibi bulanıktı.

Kartal kalabalığın ortasında, yerdeydi. Dizlerini yere bastırmış, kim olduğunu bir türlü seçemediğim birinin üzerinde duruyordu. Devamlı olarak ellerini o kişinin göğsüne bastırdığını fark ettim, ardından panik büyük bir hızla bedenimi işgal altına aldı. Adımlarım anlık hızlandı, sonrasında yavaşladı. Tüm arkadaşlarımın dehşet dolu bir yüzle Kartal'a ve onun altında yatan kıpırtısız bedene baktıklarını fark ettim.

İrem'in çığlığını duydum. Daha sonra Ogün onu belinden kavrayarak durdurup bir şeyler söyledi ve daha sonra Kartal'ın altında yatan kıpırtısız bedenin Sadık Parlak'a ait olduğunu gördüm. Bakışlarım önce Sadık Parlak'ın kıpırtısız yüzünden ayrıldı, ardından Kartal'a çarptı ve

Kartal'ın avuçlarından akmaya çalışan yaşamı gördüm; yaşam bir türlü Sadık Parlak'ın bedenine tutunamıyordu.

Kalabalıktan yükselen bağırtılara ve panik yüklü cümlelere rağmen bir anlığına zihnime keskin bir bıçak gibi saplanan o sireni anımsatan sinyal sesi, akabinde tüm seslerin benim adıma kesilmesine neden oldu. Koca bir sessizlik ve o sessizliği sinsice ilerleyerek takip eden bir sinyal sesiyle olduğum yerde donmuş hâlde Kartal'a ve altında yatan kıpırtısız adama bakakaldım.

"Yalvarırım!" diye bağırdı İrem. "Yalvarırım bir şey yap!"

İşte bu zihnime yeniden tüm gürültülerin dolmaya başlamasına neden olan başlangıç sesiydi. Tetiklenmiş bir şekilde hızla İrem'e doğru döndüm. Ogün, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle İrem'i tutmaya çalışırken gözlerimiz birleşti. Yeşil gözleri gözlerime aktı, gözlerimde kayboldu ve sonra benden ayrılarak Sadık Parlak'a çevrildi.

Kartal sonunda yorgun bir şekilde ellerini geri çektiğinde kalabalığın gürültüsü bıçak gibi kesildi. Duyabildiğim tek şey İrem'in dehşet ve acı yüklü tiz çığlığı oldu.

"Kaybettik," dedi Kartal usulca doğrulup Sadık Parlak'ın üzerinden kalkarken. "Geri gelmedi."

Zamanın birdenbire önlenemez, durdurulamaz ve ilerletilemez bir şekilde yavaşladığını hissettiğin oldu mu hiç? Ben o an tam da bunun olduğunu hissettim. Zaman durdurulamaz bir şekilde, ilerletilemez bir şekilde, yok edilemez bir şekilde yavaşladı. İrem'in o zamanın içinde parçalara ayrıldığını hissettim; her bir parçası bir yere savruldu ve zamanın içinde kül gibi yağmaya başladı.

Kartal'ın gözleri gözlerimi hedef aldığında ellerim iki yanımda sarkmış şekilde, tüm bunlara hiçbir anlam veremiyormuş gibi ona baktım. Ruhumdan gelen uğultuyu duymuş gibi doğrudan bana bakmıştı. Ruhum ölüm sızdırıyordu. Benim gözlerimde ölüm ve belirsizlik vardı, onun ise mekânın ışıklandırmasının altında parlayan gözlerinde bir bilmece vardı. Bazen Kartal'ın bilmecelerle arasının bistüri ile arasının iyi olduğu kadar iyi olduğunu düşünüyordum. Tırnaklarımı avucumun içine sapladığım sırada Kartal'ın gözleri İrem'e kaydı, ardından tekrar bana baktı. İrem'e baktıktan sonra gözlerimdeki korkunun nedenini anlamış mıydı? Anladığını biliyordum.

Topuklarımın üzerinde dönerek hızla İrem'e doğru ilerledim. O kadar çok çığlık atıyordu ki açık renk teni kıpkırmızıydı, alnındaki damarlar patlayacakmış gibi görünüyordu. Siren sesleri İrem'in acı içindeki bağırışlarına karıştı. Kollarımı onun titreyen bedenine sarıp kendime çektiğim sırada polisler içeri doluşmuştu. İp gibi çözülen zamanın bu kadar hızlı ve bu kadar yara verici sonuçlar doğurması beni hâlâ dehşete sokuyordu.

Her şey birkaç saniye içerisinde olmuştu. Siyah bir torba açılmıştı. Soğuk, siyah, buz gibi anıların içimde buz sarkıtları gibi uzayarak beni parçalamasına neden olan bir torbaydı bu. Kollarımda çığlık çığlığa babasına seslenen kızın babası, o torbanın içine buz gibi bir tenle girmişti. O siyah torbanın fermuarı çekilirken dişlerimi sıkarak kollarımda çırpınan kızı daha sıkı tuttum.

Tuttum çünkü böylesi bir acı, ruhun kopup gitmesine sebep olabilirdi.

Tuttum çünkü benim de ruhum böyle bir acı yaşarken benden kopup gitmişti.

Gözlerimin önündeki sahne her saniye değişiyordu. Bir sahnede kollarımda cansız bir şekilde tuttuğum küçük kızımı kollarımın arasından alıyor, uğursuz, siyah bir torbanın içine koyup benden sonsuza dek götürüyorlardı. Sonra o sahne titreşiyor, o torbanın içinde bir baba götürülüyor, kızının ellerinden kayıp gidiyordu.

"İrem," diye fısıldadım. Beni duymuyordu, kimseyi duymuyordu. Arkasından mı gitmek istiyordu? Onu anlıyordum, ben de gitmek istemiştim. Gidemezdi, biliyordum çünkü gidememiştim.

Yorgun düşmüş bitap bedeni üzerime yıkılırken Kartal yanımıza geldi. Kolunu İrem'in bacaklarının altından geçirip onu kucakladığında altın rengi gözleri beni buldu ve o an göz göze geldik. Bana her şeyi biliyormuş gibi baktı. Bana yanımızda sahte gözyaşları döken adamın içinden kahkahalar attığını biliyormuş, yapanın o olduğuna adı gibi eminmiş gibi baktı. Ben de biliyordum.

Mekândan çıkarken İrem, Kartal'ın kucağında hareketsizdi. Gözleri açıktı ve sadece boşluğu izliyordu. Arkamızdan ilerleyerek bizi takip eden adamın varlığı ikimizi de pimi çekilmiş birer bombaya dönüştürmüştü. Patlarsak sadece o adamı değil, ihtimalleri de parçalayacağımızı bildiğimiz için mi bu kadar sakindik? Oysa bu iki bombanın geri sayımı başlamıştı çoktan. Biz patlamaya hiç olmadığımız kadar yakındık.

Arabanın yanına geldiğimizde Kartal, "Anahtarlar cebimde," dedi ve başımı sallayarak elimi pantolonun cebine sokarak arabanın anahtarlarını buz gibi olan avucuma aldım. Arabanın kilidini açtıktan sonra arka koltuğun kapısını açtım. Kartal, İrem'i dikkatlice arka koltuğa oturttu.

İrem, bir oyuncak bebek gibiydi. Kartal'ın onu soktuğu şekli öylece almıştı. Kolları bir kuklanın kolları gibiydi, onu yöneten kukla ustası artık hayatta olmadığı için mi o kollar böyle cansızca iki yana düşmüştü?

"Ben onun yanına otururum," dedi Ogün, sesinde dehşet vardı ama bu dehşeti yaratan da oydu.

Kartal başını sallayıp sürücü koltuğuna geçerken göz ucuyla Ogün'e baktım. Zehir zemberek gözleri İrem'deydi, acı çekiyormuş gibi bakıyordu. Keşke gözlerini oyup oyduğum boşluğa sebep olduğu cesetlerin külünü basabilseydim.

Ön koltuğun kapısını farkında olmadan sertçe açtığımda Kartal'ın gözleri yüzüme kaydı. Koltuğa oturup kapıyı daha yavaş kapattım. Gözüne batmayacaktım, gözleri zaten çıkacaktı.

Karmaşanın arasından sıyrılıp yola çıktığımızda gözlerimi ön cama diktim. Ogün, İremlerin evini Kartal'a tarif etmişti ama Kartal'ın zaten bunu bildiğine emindim. İçimde sağanak bir yağmuru anımsatan korkunç bir his tutulması vardı; her şeyi aynı anda hissediyordum ve hissettiğim her şey negatifti. Kartal, telefonuna düşen bildirim sesiyle elini cebine atıp telefonunu çıkardı.

"Diğerleri de evlerine dağılmış," dedi Kartal mesaja cevap vermeden telefonu tekrar cebine atarken. "Kızlar çantanı almış."

Başımı sallamakla yetindim. İrem'in iniltilerini duyabiliyordum. O her acıyla inlediğinde Ogün o kirli, kan bulaşmış, kötülük bulaşmış, başkalarına ait kefenlerin kumaşlarındaki ölüm ipleri bulaşmış parmaklarıyla saçını okşuyor, onu teselli etmeye çalışıyordu. Ona bu şekilde yaklaşmasını, bu şekilde onu teselli ediyormuş gibi davranmasını, ona dokunmasını istemiyordum. Midem bulantıyla kasılırken Kartal gözlerini elime indirdi, ardından gözlerime baktı.

Kartal bana, "İyi misin?" dediğinde Ogün'ün de bakışları bana dönmüştü.

"İyiyim, sadece midem bulandı," deyince Kartal'ın bakışları derinleşti.

"Yaşadığın şoktan olabilir. Arka koltuk daha az ışık alıyor, istersen Ogün ile yer değiştirin," dedi, ona öyle bir ifadeyle baktım ki bir an gülümseyecek gibi oldu.

"Aslında iyi olur," dedim ona minnetle bakarak. Ogün, İrem'e dokunsun istemiyordum. Ogün'e dönüp, "Senin için sorun olur mu?" diye sordum kibar tutmaya özen gösterdiğim ses tonumla. Oysa sadece sesim bile bir bıçak olup onu ortadan ikiye yarabilirdi.

"Hayır hayır," dedi başını sallayarak. "Arabayı kenara çek, ben ön koltuğa geçerim."

Kartal aracı yolun kenarına çektiğinde karnımdaki ağrı az da olsa hafiflemişti. Arabadan inip arka koltuğa geçtim ve Ogün de ön koltuğa yerleşti. Sessizce yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettiğimiz sırada elimi İrem'in elinin üzerine koydum. Boşluğu izleyen kan çanağı gözleri yavaş hareketlerle bana döndü. Keşke bana o gözlerle bakmasaydı.

Elini sıkıca tuttuğumda boş bakan gözleri tekrar yaşlarla doldu. O bana her şeyini kaybetmiş gözlerle bakarken aynaya bakıyormuşum gibi hissettim. Ben de her şeyimi kaybetmiştim, birileri gözlerime baktığında benim şu an onun gözlerine bakarken hissettiğimi hissetmiş miydi? Biri de bana tıpkı şu an İrem'e baktığımda hissettiğim gibi, derince kazılmış bir mezar çukuruna bakıyormuş gibi hissetmiş miydi?

Kartal direksiyonu sola kırdığında tek şerit bir yola girdik, yol bizi sıra sıra dizilmiş bahçeli, lüks villaların olduğu bir yere çıkarmıştı. Diğer villalardan daha ileride duran, ışıklandırmalarıyla diğerlerini sönük bırakan bir villanın büyük kapısının önünde durduk. Büyük demir kapı arabanın durmasıyla iki yana açıldığında bir güvenlik koşarak arabaya yaklaştı. Adam, ön koltukta oturan Ogün'ü gördüğünde geçmemize izin vermişti.

Yanlış insana duyulan güven.

Tekerlekler çakıl taşlarını altında ezerek eve doğru ilerken İrem'in gözleri evine kaydı, dudaklarının bastıramadığı duyguları ele verircesine titrediğini gördüm. Villanın önünde bir süs havuzu, süs havuzundan yükselen büyük, bedeninin bir kısmı taştan bir çaput parçasıyla örtülü gibi görünen bir kadın heykeli vardı. Araba süs havuzunun yanında durduğunda yavaşça arabadan indim, diğer tarafa dönüp İrem'in kapısını açarak inmesine yardım ettim.

Kalın, uzun ve beyaz kolonların arkasında kalan büyük, ferforje kapı aralandı ve içeriden ellili yaşlarda bir kadın çıktı. Kollarımın arasında sıkıca tutup yürütmeye çalıştırdığım kızı görünce bir süre olduğu yerde donup kaldı ama ardından hızla yanımıza gelip İrem'in koluna girdi. Olanlardan haberi olmadığı belliydi.

İleride olacaklardan da haberi yoktu, tıpkı Kartal ve ben dışındaki herkes gibi.

İçeri girdiğimizde bizi büyük bir antre karşıladı. Zemin beyaz, parlak mermerdendi. Tam ortada kare şeklinde siyah ve altın renginden oluşan bir motif vardı. Ve o motifin hizasında tavandan inen oldukça büyük bir avize yer alıyordu. Evin yardımcısı olduğunu düşündüğüm kadın İrem'i merdivenlere yönlendirdi. Üst kata çıkan iki taraflı merdivene baktım, korkulukları beyaz mermerdendi. Ben kadınla birlikte üst kata çıkarken Kartal, Ogün'ün yanında, alt katta kalmıştı. İrem'in odası ikinci kattaydı. Büyük koridoru aşıp odasına geldiğimizde içimdeki öfke dinmiş değildi. Onu yatağına yatırdığımız sırada yaşlı kadının sorgu dolu gözlerinin bende olduğunu biliyordum.

"Bir bardak su getirebilir misiniz?" diye mırıldandım zayıf bir sesle, kadın başını hızla salladı ve koşar adımlarla odadan çıktı.

Saniyeler yağmur damlaları gibi kayarak içinde bulunduğumuz anı dolduruyordu. Gözlerim onun bir ölü gibi görünen yüzünü odağına aldı, o mekândan aslında iki ceset çıkardığımızın farkındaydım. Cesetlerden biri sadece gözlerini kırpıyor ve nefes alıyordu, hepsi buydu.

Gri ve beyaz desenli duvar kâğıdının kapladığı duvara kırmızı yatak başı ünitesi yaslıydı. Yatağı oldukça büyüktü. Beyaz elbisesiyle yatağın üzerinde uzanırken uyuyan bir prensesi andırıyordu; tek fark uyumuyordu, yaşam fonksiyonu olarak gösterdiği tek şey nefesleriydi.

"Biraz uyumak ister misin?" diye sorarken yatağın kenarına oturdum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, kelimeleri kafamda toparlayamıyordum.

Babası ölen bir kız çocuğuna ne söylenirdi bilmiyordum çünkü babam öldüğünde bana bir şeyler söylememişlerdi; babası ölen genç bir kadına da ne söylenirdi bilmiyordum çünkü babam öldüğünde henüz küçük bir kız çocuğuydum.

"Neden?" Sorusu dudaklarının arasından bir yardım çığlığı gibi döküldü. Yardım çığlığının ne olduğunu bilirdim, aslında bunun için

çığlık atmanıza bile gerek yoktu. Doğru kişi gözlerinize bakardı ve çığlıkları görürdü. "Neden ki?"

Gözlerim şakağına doğru sessizce akan gözyaşını takip etti. Sanki bütün kasları işlevini kaybetmişti, göz kapakları bile nadir kapanıyordu. Hâlâ şokta olduğunu anlamak için gözlerine bakmak yeterliydi. Acının temelini biliyordum, o temelde hâlâ bir ceset gibi uzanıyordum ve diğer tüm hisler üzerime bir bina gibi dikiliyordu. Her şey sona erdiğinde İrem için geriye sadece temelinin onun oluşturduğu bir acı kalacaktı ve diğer tüm hisler onun üzerinde bir bina gibi yükselecekti.

Ateş gibi yanan elini buz gibi olan ellerimin arasına aldığımda irkildi. "İrem, ben," dediğimde hıçkırığı beni sustur. *İrem, ben üzgünüm.*

"Sapasağlamdı," dedi hıçkırıklarının arasından. "Benim babam nasıl ölebilir? O iyiydi, Lavin. Yemin ederim o iyiydi. O çok sağlıklı ve iyiydi." Durup tekrar ruhundaki yangının ateşlerine yenik düştü ve tekrarladı: "Benim babam nasıl ölebilir?"

Aniden hıçkırarak ağlamaya başlamasıyla ne yapacağımı bilemeyerek yanına uzanıp onu kollarımın arasına çektim. Bir yara nasıl sarılırdı bilmiyordum, benim de yaram açık duruyordu ve yıllardır aynı yerden hava alıyor, sızlıyordu. Şimdi onun yarasına ne yaparsam iyi gelirdim bilmiyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yok gibi hissediyordum. Elbisemin ipleri gerilerek derimi çekiştirirken ona daha sıkı sarıldım. Dakikalarca, belki de saatlerce yüzü boynumda hıçkıra hıçkıra ağladı. Kaskatı olan bedenimle ona sarılmaya devam ettim.

Ne onu teselli edecek bir cümlem ne de hissettiği duygulara engel olabilecek gücüm vardı.

Bazen sonuç ne olursa olsun acıyı da hissetmek gerekirdi. O acı seni yok etse bile.

Elbisemi avuçlayan parmakları sıkılaştı, tırnakları derime batıyordu ama sorun değildi. Onun içini tırnaklarıyla deşen o duygunun yanında bu benim için hiç sorun değildi. Onun hıçkırıkları yavaşça dindi, benim içimdeki kin büyüdü. Onun ağlayışı iniltilere döndü. Benim göğsümü yakıp kavuran o öfke, beni bu gece de sabaha sapasağlam çıkaracaktı.

Bir süre sonra kesik nefesleri düzene girdi, bedeni yorgun düşmüştü. Derime batan tırnakları geri çekilirken elbisemi avuçlayan eli gevşedi. Yattığı uykunun şimdiye kadarki en huzursuz uyku olduğunu biliyordum. Başımı geriye doğru atıp yatak başlığına yasladım, gözle-

rimi tavana diktim. İrem'i canavardan korumak istemiştik. Onu şimdilik koruyabilmiştik ama içindeki bu acıdan nasıl koruyacaktık? Onu kurtarmanın bir yolu varsa da şu an o yolun sonunu bırak, başını bile göremiyordum.

Başını yavaşça yastığa bıraktığımda huzursuzca mırıldandı, o sırada dudaklarının arasından küçük bir hıçkırık da kaçmıştı. Karnım ağrıyordu. İnce, yumuşak pikeyi üzerine örttükten sonra yataktan kalktım. Odadan çıkana kadar da gözlerim onun üzerinden ayrılmamıştı. Kapıdan sessizce çıktığımda o kadını gördüm. Yaşlı gözleriyle kapının kenarında dikiliyor, titreyen ellerinin arasındaki su bardağını sıkıca tutuyordu.

Elimi omzuna koyup, "Zor uyudu, uyanmasın şimdi," dedim. Kadın yaşlı gözleriyle başını sallayıp burnunu çekti. Derin bir nefes alarak omzunu sıvazladıktan sonra merdivenlere yöneldim. Acı, evin içinde dolaşan bir hayalet gibiydi ve hayaletin beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Ogün Bey'in yanındaki adam bahçede, sağ kapıdan girerseniz onu bulabilirsiniz," diye seslendi arkamdan kısık sesle.

Dudaklarım küçük bir gülümseme için gerilirken başımı sallayıp merdivenlerden inmeye başladım. Merdivenlerin sonunda sağa döndüğümde salona açılan çift kanatlı bir kapı vardı. İçeri girdiğimde beni büyük bir koltuk takımı, lüks mobilyalar karşıladı. Gözlerim karşıdaki bahçeye açılan kapıya kaydı. Adımlarımı oraya yönlendiğim sırada onun silüetini görebiliyordum.

Kapıyı kaydırarak açtım, dışarı çıkmamla beni sert bir rüzgâr karşılamıştı. Kartal omzunu kalın kolona yaslamış, elindeki paketten çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştiriyordu. Paketi cebine koymadan elinden alıp içinden bir dal çıkardım, dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sırada bakışları bana döndü.

"Nasıl?" diye sordu, sonra bu durumda bu soruyu sormak saçma gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. Bunun sorulması gereken en son soru olduğunu biliyordu. Bir zamanlar bu soruyu bizim için de sormuşlardı, o koca kaybı verdiğimiz andan bir süre sonra biri köşeye geçmiş ve bu soruyu bizi kastederek sormuştu.

"Berbat hâlde. Zor uyudu," dedim, elindeki çakmağı alıp sigaramın ucunu yaktım, derin bir nefes aldığımda gözlerim kısıldı.

"Şerefsiz, durumu öğreneceğim ayağına kaçtı," dedi, sesi kısık çıkmıştı, buradakilerin onu tanıdığını biliyordu.

Gözlerim kısaca omzumun üzerinden içeriyi kontrol ettikten sonra, "Onu babasından vurmaya çalışırken ne düşünüyordu?" dedim, sesim öfke kusuyordu.

"Ölüm Çiçeği," dediğinde tozlu sayfalar bir bir açıldı. "İrem'i buradan götüreceğiz."

Duman dudaklarımın arasından sızarken duraksadım. "Hemen mi?"

"Cenazeden sonra," dedi, dudakları gerildi, kaşları sertçe çatıldı. "Kafasını dağıtması gerektiğini bahane ederek onu götüreceğiz."

"O adam İrem'i bırakmak istemeyecektir, Kartal. Bir şeyleri hissediyor gibi gözünü üzerimizden ayırmıyor," dediğimde dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu.

"Haberi olmayacak," dedi, kolunu omzuma uzatıp beni kendine çekti, sıcak avucunu buz tutan çıplak omzuma sürttü. "İrem'e her şeyi anlatmamız gerekiyor."

Şaşkın gözlerle ona baktım. "Bu onu daha da dibe çekmek olmaz mı?"

"Onu aniden alıp götürdüğümüzde sorgulayacaktır, Lavin," dedi, üşüdüğümü hissediyormuş gibi avucunu sürterek tenimi ısıtmaya çalışıyordu. "Tehlikede olduğunu bilmesi gerekiyor, buna hakkı var. Arkasından iş çevirerek onu ne kadar süre koruyabiliriz? Bu sapık herifin bir sonraki hedefi İrem. İrem'i yok etmeden durmayacak."

"Haklısın," diye mırıldandım.

İrem'in tehlikede olduğunu zaten biliyorduk ama bu geceden sonra buna herkes emin olmuştu. Ben onu korumak için elimden geleni yapardım, Kartal'ın da yapacağından emindim ama İrem her şeyden bu kadar habersizken onu oradan oraya sürükleyemezdik. Zaten mahvolmuştu, bu raddeden sonrası onu paramparça etmek demekti.

"Gerçekten ona yardım etmek istemiştim," dediğinde yutkunarak gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Buna şüphem yok. Sen elinden geleni yaptın, Alyeska."

Bir süre onun sıcak kollarının arasındayken bahçede kaldık. Daha sonra içeri geçip beklemiştik. Gecenin ilerleyen saatlerinde birkaç kez İrem'in bağırışları evin içinde yankılanmıştı. O her acı içinde bağırdığında Kartal kendini bahçeye atmış, ben ise onun yanına uzanıp tekrar uykuya dalana kadar beklemiştim. Sabaha karşı kapı çalmış, kapıyı açtığımda karşımda Emir, Cenk, Suphi ve Yunus Emre'yi bulmuştum.

Cenk'in gözleri saatlerdir ağladığını belli eder gibi şişmiş ve kızarmıştı, İrem'in bağırarak uyanışına şahit olduğunda ise Suphi'nin kollarının arasına girip sessizce ağlamıştı. Emir dağılmış hâlde İrem'in yanına gittiğinde duvara yaslanmış, bahçede konuşan Yunus Emre ve Kartal'ı izliyordum. Kartal ona bir şeyleri el hareketleriyle açıklarken Yunus Emre duvar gibi bir yüzle başını sallayarak onu dinliyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp başımı duvara bastırdım. Yunus Emre'nin gözleri bana döndüğünde bakışları yumuşamıştı. Gülümsedi, kendimi gülümsemeye zorladım. Yakından tanısın ya da tanımasın, sevsin ya da sevmesin, her ölümde sanki onun gözlerine bir kürek daha ölü toprağı atılıyordu.

Gün tamamen aydığında kapı bir kez daha çaldı. Bu sefer gelen Ogün'dü. Salona girip koltuklardan birine oturduktan hemen sonra, "Kalp krizi olduğunu söylediler," dedi, o sırada Kartal ve Yunus Emre de içeri girmişti.

"Tahmin etmiştim," dedi Kartal, gözlerimi ona çevirdim. Evet, tahmin etmiştik. Yalanını bu şekilde örtbas edeceğini.

"Bugün cenaze işleri halledilecek," dedi soğuktan kızarmış ellerini birbirine sürterken. "Cenaze de yarın."

"Orada oluruz," dedim yaslandığım duvardan ayrılırken. "Siz onunla kalabilir misiniz? Biz bugün eve uğrasak iyi olacak, yarına kadar biraz toparlanırız."

Yunus Emre'nin bana baktığını göz ucuyla görebiliyordum. İrem'i onunla bırakmak istememi sorguluyor olabilirdi. Ama bunu yapmak zorundaydık. Her an İrem'in yanında olur yanından ayrılmazsak Ogün'ün dikkatini çekebilirdik. Canavarın önüne ne kadar kanlı et atarsak, o kadar dikkatini dağıtmış olacaktık.

Cenk burnunu çekerken, "Biz Suphi'yle onun yanında kalırız," dedi, Suphi de başını sallayarak sevgilisini onaylamıştı. Onlara minnetle baktım, İrem'i Ogün'le tek bırakmak istemiyordum. Aslında kimseyi onun gibi sapık bir ruh hastasıyla yalnız bırakmak istemezdim; ona baktığımda duyduğum tek şey tiksintiydi.

"Ben de gün içinde sık sık gelirim. Cenaze işlerine de yardım ederim," dedi Ogün. Ona dudaklarımı ağrıtan sahte bir gülümsemeyle baktım, kendi dudaklarımı dikmek istiyordum.

Kartal koltuğun üzerindeki ceketini aldığında ona yaklaştım. Diğerleriyle vedalaştıktan sonra evden çıkıp arabaya geçmiştik. Yunus Emre kollarını ön koltukların kenarına yaslayıp öne doğru eğildiğinde nefesimi sesli bir şekilde dışarı verdim.

"Tırnaklarımı yüzüne geçirip bütün derisini parçalamamak için otuz iki dişimden beşini kırdım," dediğimde Kartal arabayı bahçeden çıkarmıştı.

"Sadece derisinin parçalanması için bile yalvaracak," dedi Kartal kaskatı bir sesle. "Şerefsiz piç kurusu."

"Bizimkileri sizin eve bıraktım, orada bekliyorlar," dedi Yunus Emre, sonra duraksayıp, "Sizin ev. Böyle deyince bir garip geldi, evlendiğinizde oraya bizim ev diyeceğim," dedi.

Gözlerimi devirdiğim sırada Kartal keyifsizce gülmüştü. "Senden ne zaman kurtulacağım acaba?" dedi.

"Benden kurtulma gibi planların mı var yoksa, Kartal?" diye sordu Yunus Emre ciddi bir sesle. "Nankör bir köpek olduğunu biliyordum, neden şaşırıyorsam."

"Hadi oradan, uğraşma, canım sıkkın," dediğinde Kartal, Yunus Emre daha da öne eğilip ona baktı.

"Alper denen kara kedi bozması da evde, alır canının sıkkınlığını," deyip dik dik Kartal'a baktı, ardından geri çekilip koltuğa yaslandı. Bir şekilde neşemizi yerine getirmeye çalışıyordu, bu çabayı görebiliyordum.

Her zaman esas mezarlığın Yunus Emre'nin gözlerinde olduğunu düşünmüştüm. Şimdi o mezarlık, bizi ölümle ilgili düşüncelerden uzaklaştırmak ister gibi ışıklarla parlıyordu.

Başımı iki yana salladıktan sonra soğuk cama yasladım. Eve gidene kadar arabada konuşan kimse olmamıştı. Yorgun gözlerimi ağrıtan gün ışığından rahatsız bir şekilde kendi kendime homurdanırken araba apartmanın önünde durdu. Arabadan indik, binaya girip asansöre bindiğimizde bedenim oldukça hâlsiz hissediyordu.

Kapıyı çaldığımızda kapıyı bize Sahra açtı. Ona gülümseyip içeri geçtim. Koşarak hole çıkan Casper'ı gördüğümde içten bir gülümsemeyle ona baktım. Eğilip onu kucağıma aldım, kocaman olmuştu ve ağırdı; birlikte salona geçerken yüzümü yalamakla meşguldü.

"Hoş geldiniz," dedi Sibelay oturduğu yerden kalkarken.

"Merhaba," dedim, dudaklarımı Casper'ın başına bastırdıktan sonra onu yere bıraktım. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

Sızlayan ayaklarımı odaya yönlendirdim. Odaya girdikten sonra kapıyı kapatıp yatağın kenarına oturdum. Normalde topuklu ayakkabının üzerinde saatlerce durmak beni rahatsız etmezdi ama hissettiğim ekstra hâlsizlik ayaklarımın da acısını ortaya çıkarıyordu. Ayakkabıları çıkarıp kenara bıraktıktan sonra dolaba yöneldim. Temiz bir iç çamaşırı takımı, bol bir kazak ve tayt alıp yatağın üzerine bıraktım. Şimdilik üzerimi değiştirsem yeterliydi. Herkes gittiğinde sıcak bir duş almayı dağınık zihnimin bir köşesine not edip temiz kıyafetleri üzerime geçirdim.

Çekmeceden aldığım kalın çorabı giydikten sonra panduflarımı da ayağıma geçirip odadan çıktım. Salona geçmeden önce banyoya yöneldim, makyajımı temizleyip elimi yüzümü yıkamak ve saçlarımı toplamak biraz olsun ferahlamamı sağlamıştı.

Banyodan çıktığımda Alper'le karşılaşmıştım, elindeki tostu kemiriyordu. "Aç mısın?" diyerek tostu bana uzattı. İlk başta reddedecek gibi oldum ama kasılan midemle dudak büküp elindeki tostu aldım. Alper bu hareketime gülerken birlikte salona geçtik.

Salona girdiğimizde Yunus Emre'nin düşmancıl bakışları ilk önce elimdeki tosta kaydı, ardından yüzüme baktı. Omuz silkerek koltukta oturan Neslihan'ın yanına oturdum. Sibelay yerde oturuyordu, Neslihan'ın bacaklarının arasına girip koltuğa yaslanmıştı.

"Beklemediğimiz bir darbeydi," dedi Sibelay düşünceli bir sesle.

"Değildi," dedi Kartal, elindeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. "Birkaç gün sonra Ankara'ya gideceğiz. Siz de çok ortalıkta görünmeyin."

"Neden Ankara'ya gidiyorsunuz?" diye sordu Sahra, şaşkın bakışlarını Burak'a çevirdi.

"İrem'i kaçıracağız," dedim, elimdeki tosttan bir ısırık aldım.

"İrem'i mi kaçıracaksınız?" Sibelay irileşen gözlerini yüzüme çevirdiğinde başımı salladım. İri, kara gözlerinde binlerce soru şimşeği çaktı ama o kadar hâlsizdim ki ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Kartal bardağa doldurduğu suyu bana uzattığında duraksayarak kaşlarımı kaldırmıştım. "Kuru kuru yeme, asitli bir şey de içmezsin şimdi," dedi.

Yunus Emre yüzünü buruşturup, "Ben dayanamıyorum," dediğinde ona aldırış etmeyip bardağı alarak, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bugün oradan bir ev ayarlayacağız," derken kalçasını tezgâha yasladı Kartal. "Kız tehlikede, bu herifin bir sonraki hedefi de belli."

"İrem'e her şeyi anlatacağız," dedim suyumdan bir yudum almadan önce, sesime yansıyan soğukluk bir mezarlığı anımsatacak kadar ıssızdı. "Şu an yıkılmış bir hâlde, yakın arkadaşıyla ilgili öğrendikleri onu daha da yıkacaktır ama amacımızın onu korumak olduğunu, nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Ona güvenebilir miyiz ki?" dedi Sahra endişeyle.

"Arkadaşını kaybetti. Babasını kaybetti," dedim, sesim aniden sertleşmişti. "Ve bunlara sebep olan en yakın arkadaşı. Sence böyle bir durumda bizim karşımızda durur mu?"

Sahra kafasının içinde birçok taş yerine oturmuş gibi başını sallarken, "Duramaz," dedi.

"Bu durumdan kıllanıp İrem'in peşine düşecek," dedi Kartal. "Onunla fareyle oynar gibi oynarken, o yakalanmamak için kapanlardan kaçmaya çalışırken kuyruğuna bağladığımız ipi fark etmeyecek bile."

"Biz de gizlice gelelim mi? Belki bize ihtiyacınız olur kardeşim," dedi Burak, Kartal başını iki yana salladığında Burak tedirgin gözlerle onu izlemeye devam ediyordu.

"Ne kadar az insan o kadar az yakalanma riski," deyip ne ara eline aldığını bilmediğim şişeyi salladı.

"Uzun sürecek mi?" Neslihan kan portakalı gözlerinde parlayan tereddütle Kartal'a bakarken oturduğum yerden kalkıp bitmiş tostumdan kalan peçeteyi ve boş bardağı tezgâha bıraktım. Her bir hareketim yasla yüklü gibiydi, sanki kucağımda bir demet kefenlenmiş çiçek vardı ve ölen herkesin mezarına uğruyor, demetten bir çiçek çıkararak toprağın üzerine bırakıyordum.

"Hayır," dedi Kartal arkadaşına dikkatli gözlerle bakarak. Arkadaşlarının onun için endişelenmesine artık daha anlayışlı yaklaşıyordu. Yarasından kan aktığı için ona dokunmaya çalışan herkese keskin dişlerini ve yırtıcı pençelerini gösteren o yaralı av değildi artık. "Biz Lavin'le yarın cenazeye katılacağız, sizin gelmenize gerek yok. Cenazeden sonra haberleşiriz."

Arkasını dönüp elindeki yarılanmış şişeyi kenara bıraktı. Konuşuyor, sorulara cevap veriyor, planlarından az da olsa bahsediyordu ama kafasında tartıp biçtiği şeyler çok daha fazlaydı, görebiliyordum, hep görebilmiştim.

Arkadaşlarımızla sohbetimiz daha normal konulara döndü, yorgun olsam da onların varlığı iyi hissettiriyordu. Birkaç saat sonra onlar da evden gittiğinde Kartal'la tek kalmıştık. O duşa girmiş, ben etraftaki çöpleri toplayıp çöp kutusuna atmıştım. Ne İrem'in itiraf ettiği hislerden bahsedebilmiştim ne de şu an içinde bulunduğumuz durumun bana hissettirdiklerinden. Sessizdim.

O duştan çıktıktan sonra ben duşa girdim, kendimi sıcak suyun altına soktuğumda gevşerim sandım ama bu olmadı; derim hâlâ bir ölünün derisi kadar sert ve soluktu. Yine de duştan çıktığımda kendimi biraz olsun rahatlamış hissetmiştim. İç çamaşırlarımla aynanın önünde dikilirken elimdeki küçük havluyla saçlarımın nemini alıyordum. Kartal yavaşça bana yaklaşıp kollarını çıplak belime sardı, çenesini omzuma yasladığında aynada onunla göz göze geldik.

"Seni böyle yorgun görmekten hoşlanmıyorum," diye fısıldadı, sesindeki karanlığı bastıramamıştı ve o karanlık usulca tenimi örtmüştü. Elimdeki havluyu kenara koyup ellerimi karnımdaki ellerinin üzerine yerleştirdim.

"Uyutursun, dinlenirim," dediğimde dudaklarında muzip bir kıvrım oluştu.

"İstemen yeterli," dedi, başımı geriye doğru atıp onun omzuna yaslarken gülümsedim. Çenesini saçlarıma sürttü. "Lavin?"

"Hım?" Başımı yana eğmemle o güzel, uzun boynu gözlerimin önüne serildi.

Gözlerini yüzüme indirip, "Seni bu enkazdan çıkaracağımı söylemiştim," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Şimdi seni yeni bir yola daha iteceğim. Seni engelleyemeyeceğimi biliyorum, bunu anlayalı çok oldu." Kollarının arasında dönüp gözlerinin içine baktığımda kasılmış çenesiyle karşılaştım.

"Benim için her an korkarak gezemezsin," dedim anlayışlı gözlerle ona bakıp elimi göğsüne bastırarak. Gözlerim anlık parmağımdaki yüzüğe kaymıştı.

"Sadece seni anladığımı, sandığın gibi seni bir canavar olarak görmediğimi unutma," dediğinde duraksadım, başını hafifçe eğip alnını alnıma sürttü. "Gerçek bir canavar, senin bütün gece yaptığın şeyi yapmazdı. O kız suçlu olsun ya da olmasın, sandığın gibi bir canavar olsaydın bütün gece onu kollarında uyutmazdın."

Sertçe yutkunup, "Neden bunları söylüyorsun?" diye sordum.

Aslında neden bunları söylediğini biliyordum.

Günler geçiyor, her yeni günde yeni bir olay kafamızın içini meşgul ediyordu. Ama ne yaşadıklarımızı ne de bize yaşatılanları unutuyorduk. Biliyordum ki Kartal gözlerime baktığında hâlâ o buz gibi göle ruhsuz gözlerle bakan kadını görüyor, onun için endişeleniyor, o kadının sessizliğinin bir fırtınaya dönüşeceğini düşünüyordu.

Haksız sayılmazdı.

Her ne kadar hiçbir şey olmamış gibi davransam da Ceyda'nın o soğuk gölün dibine batışını, onu içimde oturan ağırlığın kalkmasıyla oluşan rahatlıkla bir ölü gibi izlediğim ânı hatırlıyordum. Unutmamıştım. Kartal da unutmayacaktı.

"Bu bencilliği yapıyorsam senin için," dedi, güzel gözleri yüzümü izliyordu. "Belki seni anlamadığımı, benden habersiz bir şeyler yaptığın için sana kızdığımı ya da sana hak vermediğimi düşündüğün anlar oldu." İnkâr edercesine başımı iki yana salladığımda yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ama sana yemin ederim, seni anlıyorum, sana yaptığın her şeyde hak veriyorum. Çıkıp şimdi herkesi bıçağından geçirsen, durup da sana neden yaptın diye sormam. Çünkü aynı ateşin içinden ben de geçiyorum."

Boğazıma oturan, o geçmeyeceğini bildiğim ağrıyla yüzüm avuçlarının içindeyken ona baktım.

"Kardelen için benden bile vazgeçebileceğini söyledin," dediğinde hissettiğim duyguyla yüzüm bir buz parçası gibi sıcak avuçlarının arasında eriyecek, bir avuç suya dönüşüp bileklerine doğru akacağımı sandım. Gözleri anlayışla parıldarken sertçe yutkundum ve boğazıma kelimeleri battı. "Senden tek isteğim, benim için kendin olmaktan vazgeçme."

Elimi boynuna bastırıp, "Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim, hiçbir zaman da pişman olmayacağım," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Ben bu labirentten bundan sonra hiçbir yara almadan seninle birlikte çıkacağım."

Dudakları sıcak bir çığ olup dudaklarımın üzerine düştüğü anda boynundaki elimi ensesine kaydırdım. Dilini dudaklarımın arasından içeri soktu, dilinin dokusu zaman kavramımı yitirmeme neden oldu ve sıcaklığıyla gözlerim kısıldı. Beni kendi kelimelerimden, kendi cümlelerimden korumak ister gibi öpüyor, sakinleştiriyor, hislerimi dindi-

riyordu. Alt dudağımı iki dudağının arasına alıp yavaşça emdi, dilini gezdirdi. Boğazımda biriken iniltim dudaklarımdan sıcak bir nefes gibi onun boğazına akıyordu.

Dudaklarımı yavaşça öperek ayrılıp, "Bir anda aklıma seni müthiş bir şekilde yorup öyle uyutmak geldi ama kıyamayacağımı hatırladım," dediğinde ıslak dudaklarına doğru güldüm.

"Kıyamayacağından yani," dememle beni belimden tutarak yatağa doğru çekmesi bir oldu.

"Hayır, gözünden uyku akıyor sevgilim," dedi.

Homurdanarak yatakta küçülebildiğim kadar küçülüp onun göğsüne uzandım. Çıplak bacağımı bacaklarının üzerine attığımda bu hareketime gülmüştü. Yatağın üzerindeki örtüyle üzerimizi örttükten sonra beni tamamen göğsüne çekti.

"Lavin," dediğinde gözlerim yarı açıktı, çenesini saçlarıma sürtüp bir süre bekledi. "Seni her gece gökyüzünde parlamasını beklediğim yıldıza duyduğum özlem kadar seviyorum."

22

Akşamüzeri uyandığımda Kartal'ı yanımda bulamamıştım. Banyoya gidip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra dişlerimi fırçaladığım sırada Kartal dışarıdan elinde poşetlerle gelmişti. Poşetlerden gelen kokuları soluduğum anda yemek aldığını fark etmemi sağlayan boş olan midemdi çünkü anında guruldayarak tepki vermişti. Odaya dönüp üzerime bir şeyler giydikten sonra salona dönmüş, birlikte bir şeyler atıştırmıştık.

O akşam Emir aramıştı. Cenaze işlerinin hallolduğunu, cenazenin saat kaçta yapılacağını söylemişti. Ona İrem'in durumunu sorduğumda hiçbir farklılık olmadığını, konuşmadığını, zorla bile olsa yemek yediremediklerini söylemişti. İrem'e karşı hissettiğim sorumluluk boynumda bir ip olmuş, izini beyaz tenime işlemişti.

Geceye doğru da Yunus Emre gelmişti. Kartal'la birlikte salonda bir şeyler konuşmuşlardı. Sanırım Ankara'daki ev hakkındaydı. Yunus Emre evin hazır olduğundan, anahtarları nerede bulabileceğinden bahsetmişti. Cenazeye birlikte gideceğimizden geceyi bizimle birlikte geçirmişti.

Pedal bir defa daha döndü ve zamanın üzerinde buzun soğuk yüzeyinde kayıyormuşum gibi kayarken kendimi zamanın benim için çaldığı melodiye kaptırdım.

Şimdi aynanın karşısında dikiliyordum. Elimdeki siyah, boğazlı kazağı üzerime geçirdim, bacaklarımı saran siyah kotum kalındı. Bileğimdeki tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptığımda solgun yüzüm gerildi. Dinlenmeme rağmen gözlerimin altından gitmeyen morluklar beni rahatsız edince makyaj masasının önündeki kapatıcıyı elime aldım ve birkaç küçük noktayı morlukların olduğu kısımlara sürerek parmak uçlarımla göz altlarıma yedirdim.

"Hazır mısın, Lavin?"

"Geliyorum," diye seslendim. Yatağın üzerindeki siyah kaşe kabanımı üzerime geçirdikten sonra çantamı da alıp odadan çıktım. Benim çıktığımı gördüklerinde ayaklandılar.

"Ben başka araçla arkanızdan geleceğim," dedi Yunus Emre. Kartal başını sallayarak kapıya yöneldi.

Birlikte binadan çıkıp arabaya ilerlerken ayağımdaki botların kalın tabanı, yerdeki ince buzları kırıyordu. Her bir kırık sesinde, bir anının zihnimi kaplayan soğuk suyun yüzeyine çıktığını hissediyordum. Düşünceler birbirine çarparak yaşananları doğurdu, her şey dünmüş gibi gözlerimin önünde yeniden sahne almaya başladı. Arabaya bindiğimizde gözlerim arkamızdaki daha önce görmediğim arabaya takılmıştı. Sanırım Yunus Emre arabasını değiştirmişti.

Biz önde Yunus arkamızda yola koyulduk. Trafik şu an için sakin gibi görünüyordu, birkaç araba dışında yol tamamen boştu ve arabaların aralarında da rahatlıkla ilerlenebilecek kadar fazla mesafe vardı. Kartal'a doğru baktığımda durgun bakışlarını gördüm, durgun bakışlarıyla birlikte üzerine çökmüş sakinlik de dikkatimden kaçmamıştı. Onu izlediğimi fark edince gözlerini yoldan ayırıp bana çevirdi.

Gözlerimizin buluşma ânı bir tufan gibiydi. Elimi tutup dudaklarına götürdükten sonra, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Bütün sinirlerin alınmış gibi görünüyorsun," dedim ve sesimde her neye rastladıysa kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Güzellik uykusundan sonra hep böyle olurum," deyince gözlerimi devirdim, gülerek elimin üzerini okşadı.

"Bütün şehir, haberler çalkalanıyor," dedim, gözlerim ön cama çarpan seyrek kar tanelerine kaydı. "Cenaze kalabalık olacaktır."

"Muhtemelen," deyip derin bir nefes aldı. "Sadık Parlak'ın sevenin-den çok sevmeyeni var. Fırsatı kaçırmazlar."

"Cenazeden sonra İrem'in yanında kalacak mıyız?" Direksiyonu orman yoluna doğru kırdıktan sonra başını yavaşça salladı.

"Ogün de onu yalnız bırakmayacaktır," dedi, şimdi sakin tavrından sıyrılmıştı. "Bizim de ne yapacağımızı izliyor."

"Bir mezarı bile olmayacak," dediğimde sesim dışarıdaki havadan daha soğuk çıkmıştı. Kartal'ın bakışları anlık bana dönse de bir şey söylemedi. Bir süre sonra sıra sıra dizilmiş lüks araçlar görüş açımıza girdi.

Kartal arabayı park ederken omzumun üzerinden arkaya baktım ama Yunus Emre'nin aracını göremedim, bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Çantamın fermuarını açıp içinden çıkardığım siyah gözlüğü taktım. Ben çantamı kapatırken Kartal da kemerini çözüp araçtan inmişti. Tam kapıyı açacağım sırada kapım açıldı ve Yunus Emre'nin donuk bakan gözleriyle karşılaştım. Gözlerime bakınca gülümsedi.

"O bir ayı olabilir ama ben centilmen bir adamım," deyip elini geçmem için öne uzattı.

"Teşekkürler centilmen adam," deyip alayla güldükten sonra arabadan indim.

Üçümüz beraber mezarlığa doğru yürümeye başladık, yüzümüzden düşen bin parçaydı ve bunu düzeltmek için o parçaları zihnimize gömmek zorunda kalmıştık. Mezarlığın kapısında Emir duruyordu, biz onu fark etmeden o bizi fark etmişti bile. Sessizce yanına gittik, bakışlarımı kalabalığa doğru çevirdiğim an diğerlerini de görebilmiştim. Ogün'ün keskin bakan zehirli gözleri bize doğru döndüğünde karnımdaki düğümün büyüdüğünü hissettim. Bakışları özellikle bende uzun süre bekledi, daha sonrasında başını yavaşça sallayarak hepimizi selamladı ve biz de bu selamın hemen ardından mezarlığa giriş yaptık.

Tahminlerimizde yanılmamıştık çünkü mezarlıkta oldukça fazla insan vardı. Siyah takımlarının içindeki adamların her biri takımlarıyla uyumlu siyah, pahalı güneş gözlükleri takıyorlardı ve tamamı kazılmış mezarın kenarına dizilmişlerdi. Siyah kıyafetli, saçlarının sadece bir kısmı siyah şalın ardına gizli kadınlar da cenazede olduklarının farkında değillermiş gibi fısır fısır konuşuyorlardı. Gözlerim hızla etrafı

tarayıp İrem'i ararken içimde milim milim ilerleyen o duygu yine baş göstermişti. Çaresizlik.

Onu boş mezara bakarken gördüğümde adımlarım bıçak gibi kesildi.

Siyah kabanına bir insana sarılıyormuş gibi çaresizce tutunarak sarılmıştı. Beyazı ala bulanmış mavi gözlerle derin mezar çukurunu izliyordu. Dağınık bir şekilde toplanan sarı saçlarını onun toplamadığı kesindi, sarı saçlarının üzerine kar taneleri düşüyor, açık renk saç tellerine tutunan kar taneleri uzun süre erimeden saçlarında bekliyordu. Bir el tırnaklarını kalbime pençe misali geçirip sıktığında duyguların kan olup fışkıracağını sandım. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım ağrıdı, yutkunmaya çalıştım ama bu çok zordu. Bakışlarımı ondan ayırmasaydım çaresizliğin derimi kestiğini herkes görecekti. Kimse görmesin istedim.

Rüzgâr yüksek ve sık ağaçların arasından sertçe süzülerek mezarlığın içinde bir uğultu oluşturuyor, ağaçların dalları yıkılacak gibi sarsılıyordu. Rüzgârın şiddetli uğultusu insanların fısıltılarına karışıyordu. Kaşe kabanıma sıkıca sarılıp diğerlerinin yanında dikildiğim esnada Ogün'ün bakışlarını yüzümde hissettim. Öldürdüğü adamın cesedini görmekten çekindiği falan yoktu, çekindiği şeyin yüzümde görmek istemeyeceği şeyleri görmek olduğunu biliyordum. Bu yüzden yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım.

Bir maske yavaşça çehremi kapladı, hislerim gözlerimin arkasına gizlendi ve dudaklarım hissizlikle gerildi. Oysa içimde bir mahşer yeri vardı.

Sadık Parlak'ın cansız bedeni getirildiğinde Ogün ile birlikte Cenk, Suphi ve Emir de oraya yönlendi. Cesede gidişlerini izlerken gözlerim bomboş baksa da kirpik diplerim bir adamın ölümünden dolayı değil, bir kadının çaresizliğinden dolayı acıyordu.

Sadık Parlak'ın cansız bedeni gömülürken İrem bir an olsun gözlerini babasının bomboş bıraktığı bedeninin doldurduğu o mezardan ayırmamıştı. Şu an çığlık çığlığa bağırmak istiyor olabilirdi, içindeki her şey parçalanırken kelimeler dudaklarından kopup oradan oraya kurşunlar gibi yağabilirdi ama hiçbirini yapmadı. Keşke susmak yerine bunu yapsaydı. Ben yapamamıştım.

Kartal yanımda dikilirken Yunus Emre'nin elindeki kürekle mezarın içine toprak attığını gördüm. Bir mezarın içine toprak atmayalı ne kadar olmuştu? Kefenlenen hatıralardan birini daha en yalın hâliyle hissediyor

muydu? Yunus Emre'nin yüzü ölüm gibi soğuktu, kahverengi gözleri bir mezar taşından daha sert bakıyordu, kefenlediği ama bir türlü gömemediği hisler tüm bu soğuk görüntüsüne rağmen biliyordum ki göğüs kafesini ateşe veriyordu. Bakışlarım şaşkınlığımı saklamak ister gibi Kartal'a kaydı ve onun da düz bir ifadeyle Yunus Emre'yi izlediğini gördüm.

"Yunus ne yapıyor?" diye sormamla, bir kartalın gözlerini anımsatan keskin gözleri odağını kaybetmeden tehditkârca kısıldı. "Niye orada?"

"Bir bildiği vardır," dedi sadece.

"Amacı ne bilmiyorum ama... Toprak ona iyi hissettirmiyor olmalı."

"Yunus Emre toprağa bir çiçekten bile daha yakındır."

Kartal'ın bu cümlesi, mezarlığın içinde uğuldayarak ilerleyen rüzgârın beni titretmesine neden oldu. Korkunç düşüncelerin mezarlığı olan zihnim bir anlığına ıssızlığa gömüldü, hemen arkasından öyle hızlı düşünmeye başladım ki eğer gözlerimi saklayan bir gözlük takmıyor olsaydım duygularım kirpiklerimden aşağı salınmak üzere olduğu için herkes ne hissettiğimi görürdü.

Gömülme işlemi bittikten sonra birçok insanın mezarlıktan ayrıldığını gördüm. Şafağın sökmesiyle bir bir kapanmaya başlayan sokak lambaları gibi sönerek kayboldular. Çoğunun sadece gelmiş olmak için geldiğinden emindim. Bazıları sadece kimlerin geldiğini görmek istemişti, bazıları da şirket işlerinden bahsetmek, birileriyle laflamak için gelmişti. Mezar başında dikilen o kadının da bunu bildiğini, o yüzden kimsenin yüzüne bakmadığını biliyordum.

Ogün ve diğerleri bir şeyler konuşuyorlardı, bu sırada Yunus Emre'nin mezar başında durup ellerini birbirine sürterek toprağı silkelediğini gördüm. Bu görüntü kalbime bir cemre gibi düştü ama bu cemre sıcak bir mevsimin değil, soğuk bir mevsimin habercisi gibiydi. Yunus'un gözleri İrem'e kaydı, o ona bakarken ben de çatık kaşlarla onu izledim. İrem'in ne hissettiğini biliyor gibi bakıyordu, İrem'in o üzeri toprakla örtülmüş mezara bakarken neler düşündüğünü biliyor gibi bakıyordu.

Bir süre hatıralarını izliyormuş, hatıralarını ellerinde tuttuğu bir demet çiçekle ziyaret ediyormuş gibi öylece durdu ve geçmişinin yansımasını izledi.

Kefenlenen çiçekler, Yunus Emre'nin göğsündeki geçmişti.

Ardından arkasını dönüp Emirlerin yanından yavaşça geçerek bize doğru gelmeye başladı. Gözlüğümü çıkarıp çantanın içine atarken parmaklarım uyuşmuş hâldeydi. Önümüzde durup yakalarını düzeltirken başı hafifçe aşağı doğru eğikti. "Ogün harekete geçiyor," dedi çaktırmadan. Duraksadım, orada durmasının sebebi aslında bu muydu? Onları mı dinliyordu?

"İrem'i götürmekten mi bahsediyor?" diye sordu Kartal normal bir şekilde etrafı izliyormuş gibi yaparken.

"Evet. Diğerlerine İrem'in kötü olduğunu, buradan biraz uzaklaşırsa daha iyi hissedeceğini söyleyip zemin hazırlıyor," dedi Yunus Emre, devamında başını kaldırıp bana baktı.

"Aşağılık," diye mırıldandım, öfkem içimde alevler kadar sıcak olsa da yüzüm Sadık Parlak'ın mezar taşı kadar soğuktu.

İrem başını kaldırıp etrafına bakındığı sırada gözlerimiz birbirine tutundu. Mavi gözleri benim bal rengi gözlerime saplandığında içimde kaynayan öfkenin büyüdüğünü hissettim.

"Bal," dedi Kartal. "İrem'i buradan uzaklaştır."

İrem'den zar zor ayırdığım sorgu dolu gözlerimi Kartal'a çevirdim ve Kartal yoğun duygularını gizlemeden tüm çıplaklığıyla gözlerimin içine baktı. "Nasıl?" diye sordum gözlerimdeki sorgu bir an olsun kaybolmazken.

"Yunus Emre arabasını mezarlığın aşağısındaki yola bıraktı," dediğinde bedenimi de ona doğru çevirdim. "O araç yeni, kimse tanıyamaz. İrem'i bizimle götürürsek dikkat çeker. İrem'in yanına git ve onu buradan uzaklaştır. Ben senin arabada bizi beklediğini söyleyeceğim, herkes dağıldığında senin arabada olduğunu sanacaklar."

Yeni bir kaosun kalp atışları zamanın içinde duyulmaya başlamıştı.

"İrem'i sorarlarsa?" diye sorup anlık refleksle İrem'e doğru baktım. Böyle bir şeyin olacağını önceden tahmin etmiş olmaları beni bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Yunus Emre'nin arabasını neden yenilediğini ve az önce arabayı neden göremediğimi şimdi daha net anlayabiliyordum.

"İrem kendi arabasıyla gelmemiş," dedi düşünceli bir sesle. "O kısmı ben hallederim, bebeğim. Sen sadece onu buradan götür. Nereye gideceğinizi mesaj atacağım sana. Orada bizi bekleyin." Karmaşayla dolsam da Kartal'ın böyle konularda ne kadar zeki ve planlı olduğunu bildiğimden güvenle başımı salladım. Tam adım atacağım esnada elini koluma yerleş-

tirip yumuşak dokunuşu tenime bir iz gibi bırakıp, "Dikkatli ol," dedi. Ardından cebinden çıkardığı anahtarı çaktırmadan bana uzattı.

Anahtarı alıp kabanımın geniş cebine koyarken, "Merak etme," dedim, hafifçe gülümsedikten sonra adımlarımın yönünü İrem'e çevirip ona doğru gitmeye başladım.

Diğerlerinin yanından sakince geçip İrem'in yanına vardığımda kan çanağına dönmüş mavi gözlerini bana çevirdi. Yüzündeki ölüm sakinliği bana aynaya bakıyormuşum gibi hissettirecek kadar tanıdıktı. Gözleri kapalı olsaydı onun için de bir mezar kazılması gerektiğini düşünürdüm. Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi koluna koyarak parmaklarımı yavaşça kolunda gezdirdim ve sonra kolunu güven verir gibi sıktım. Dokunuşum ona iyi hissettirdi mi bilmiyordum ama bakışları tamamen bana odaklanmıştı.

"İyisin," dediğimde elini zarif boynuna götürüp boynunu usulca ovaladı.

"Öyle olmak isterdim," dedi, sesi boğuk ve çatallıydı; gözyaşlarının çok kısa zaman önce gözlerinden akarak yüzünü yıkamaya devam ettiğinin bir kanıtı gibiydi.

Bir an ona ne demem gerektiğini bilemedim. Hisler koca bir karmaşadan ibaretti. Kaos büyüyordu ve onu bu kaostan nasıl çıkaracağımızı ben de bilmiyordum.

"Biliyorum şu an sana çok tuhaf gelecek ama," dedim, gözlerini yüzüme dikmesi bir an huzursuz hissettirmişti. "Bana güveniyor musun?"

Karmaşa gözlerinde anlık da olsa gölgelerini büyüttü. "Bunu neden şimdi soruyorsun, Lavin?" Pürüzlü sesinde de gözlerinde olduğu gibi sorgu vardı.

"İrem," deyip elini avuçlarımın arasına aldığımda irkildi. "Şimdi seni buradan götüreceğim. Senden tek isteğim seni buradan götürene kadar bana hiçbir şey sormaman. Söz, her şeyi anlatacağım sana. Sadece benimle gelmen gerekiyor."

Duraksadı, ifadesi yüzünün ortasında eriyerek kaybolan buzlar gibi dağıldığında gözlerinde soru işaretleri kalmıştı. O soru işaretleriyle bana bir cevap bekliyormuş gibi baktığında sıkıntılı bir nefes verdim.

"Neden beni götürüyorsun?" diye sordu şaşkınca. "Nereye?" Bedenini tamamen bana döndürdüğünde avuçlarımın arasındaki elini sıktım ve bunu fark ettiğinde bana daha dikkatli gözlerle bakmaya başladı.

"Bana güvendiğini hissedebiliyorum, İrem," dedim, gözlerim onu ikna etme çabasıyla ona saplanıp kalmıştı. "Diğerlerine görünmeden buradan çıkalım. Daha sonra sana her şeyi anlatacağım."

"Lavin-"

"Lütfen," diye fısıldadığımda gözleri önümde yatan mezara kaydı, ardından tekrar bana bakıp yavaşça başını salladı. İçimdeki tırnakları hissediyor oluşuma rağmen ona yavaşça gülümsedim, gülümsemem yüzündeki sorguyu değiştirmeye yetmese de bedeninin gevşediğini hissedebiliyordum.

İrem'in elini tutup onu insanların arasına çektim, hiç zorluk çıkarmadan bana uydu ve adımları benim adımlarıma karıştı. İnsanların arasından geçerken bir anlığına Kartal ile göz göze gelmiştim ve ona bakmak içimi hislerle oyup cesaretle doldurmuştu. Birçok insan gitmişti ama buna rağmen mezarlık hâlâ kalabalık sayılırdı.

Mezarlığın çıkışına doğru yöneldiğimizde yavaşça geriye baktım, Kartal ve Yunus diğerlerinin yanına gitmişti, onların yüzü bize dönük olsa da diğerlerinin sırtını görebiliyordum. Ogün her şeyden bihaber sırtı bana dönük şekilde önünde duran Kartal ile konuşuyordu.

Mezarlıktan çıkıp arabaların dizili olduğu yoldan ilerlemeye başladık. İrem sessizce bana ayak uyduruyordu ve bu daha rahat hareket edebilmemi sağlıyordu. Kar taneleri daha hızlı dökülmeye başladığında nihayet mezarlığın aşağısında bulunan yola çıkabilmiştik.

Sessizliği bozan, "Nereye gidiyoruz?" diye soran İrem oldu. Adımlarım usulca yavaşladı, o da benimle beraber yavaşladığında oluşan karanlık sessizliğin derimi acıttığını hissettim.

"Seni buradan götürmem gerekiyor, tehlikedesin," dediğimde afalladı.

"Ne tehlikesi, Lavin? Ne saçmalıyorsun?"

Elini daha sıkı kavrayıp adımlarımı birdenbire hızlandırmamla beraber anlık sessizliğe gömülerek bana ayak uydurdu. Yunus'un bindiği aracı görür görmez göğsümün hafiflediğini hissettim, araç az ileride park hâlinde duruyordu. Lacivert Opel Astra'ya doğru yöneldik.

"Anlatacağım, sadece şuradan uzaklaşalım," dedim, bir yandan da kuşkuyla etrafıma bakıyordum. O adamın her an bir yerden karşımıza çıkabilecek kadar kafayı yemiş olduğunu biliyordum. Yolun kenarındaki arabanın önüne geldiğimizde cebimdeki anahtarı çıkarıp arabanın kilidini açtım ve şaşkınca bana bakan İrem'e, "Bin hadi," dedim.

Kapıyı açıp sürücü koltuğuna bineceğim sırada İrem'in durup beni izlediğini fark ettim. Gözlerinin içine öylece baktım. Ona kötü bir şey yapmayacağımı biliyordu, bunu görebiliyordum. Tereddüdünün sebebi tehlikede olduğunu söylemem olmalıydı. Kafasının ne kadar karıştığı bariz ortadaydı, maruz kaldığı acıya bir de kafa karışıklığı eklediğim için kendimden tiksindim.

Israrla ona baktığımı fark edince derin bir nefes alıp aracın etrafında dolandı ve kapıyı açarak araca bindi. Ben de koltuğa oturduktan sonra kapıyı sertçe kapatıp aracı çalıştırdım. Mezarlık yolundan çıkıp ana yola indiğimizde cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Telefonu çıkarırken gözlerim hâlâ yoldaydı, gözlerim anlık telefona değince Kartal'dan gelen mesajı görmüştüm, gideceğimiz yerin konumunu atmıştı. Uygulamayı açıp yol tarifine baktığım sırada üzerimdeki sorgu yüklü bakışların farkındaydım.

Bir şeyler söylememi bekliyordu. Bir açıklama bekliyordu. Hakkıydı.

"Benimle geldiğin, bana güvendiğin için sağ ol," diye mırıldanırken tırnaklarımı direksiyona sürtüp başımı çevirerek ona doğru baktım.

Açık renk kaşlarının ortasında derin bir çukur oluşmadan hemen öncesinde, "Neden tehlikedeyim?" diye sordu yavaşça. Sorusuyla beraber derin bir nefes alıp gözlerimi akıp giden yola çevirdim, şansıma yol açıktı, trafikte çok fazla araba yoktu.

"Gideceğimiz yerde Kartalları bekleyeceğiz. Daha sonra da bu şehirden ayrılacağız," dediğimde şaşkın ifadesi yerini dehşete terk etti.

"Şehirden mi ayrılacağız? Allah aşkına Lavin, kendimi bok gibi hissediyordum. Boktan da öte. Etimin üzerindeki deri bile ufalanıp kaybolacak, toza dönecekmiş gibi hissediyorum. Bu hâldeyken neyden kaçmam gerekiyor?"

"O mezarda yatanın sen olmaması için uğraşıyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Ona sinirlenmemiştim, sorgulamak elbette hakkıydı, sinirlendiğim onun bu hâle getirilmiş olmasıydı.

Kurduğum cümlenin yankıları hâlâ İrem'in zihninde sürüyormuş gibi yaşanan o sessizlikte susmadım ve konuşmaya devam ettim: "Senden çok şey istediğimi biliyorum ama sadece bana inan ve bu şehirden siktir olup gidene dek anlatmamı bekle."

Cümlelerimin onu bozguna uğrattığını gördüm. Parçalanmış bir ifadeyle bana baktığında dilimi ısırarak kanattım. Babasının o mezarda olduğunu bu şekilde vurgulamam gerekmiyordu. Uygulamayı takip ederek gideceğimiz yere aracı sürerken daha fazla soru sormamıştı. Belki onun yerinde bir başkası olsa benimle gelmezdi, belki gelirdi ama sorularıyla beni boğabilirdi. Verdiği kaybın ardından gelen durgunluğunun yanı sıra bana güvendiğinden de sorularıyla üzerime gelmiyordu. Bana güvenen birine çok uzun zamandır yalan söylüyordum.

Suçluluk duygusu bir akbaba gibiydi ve o akbaba arabanın üzerinde uçarak bizi takip ediyor, çürümüş vicdanımdan koparacağı ölü parçaları yemek için sabırsızlanıyordu.

Kartal'ın attığı konuma geldiğimizde araç bir deponun önünde duruyordu. Dışarıya şöyle bir göz attım, etrafta depo haricinde tek tük ağaç vardı ama şehirden uzak bir yer değildi; mahalle arasında kalmış köhne ve eski bir yerdi. Başımı geriye atıp yutkundum. Aracın içindeki sessizlik boğaz kesiyordu.

Yaklaşık yarım saatin sonunda bir aracın motor sesi duyuldu. Yan aynadan baktığım anda gelen aracı tanımıştım. Kapıyı açıp dışarı çıktım ve boş alanda esen rüzgâr yüzüme sertçe vurup saçlarımı savurdu. Kollarımı göğsümün üzerinde toplayarak arabaya yaslandığım sırada Kartal aracı Yunus'un aracının arkasına park etti. Ben onları beklerken İrem arabadan inmemişti ama bizi izlediğini biliyordum. Muhtemelen neler olduğunu düşünüyor, kafasında bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordu.

Kartal ve Yunus Emre arabadan inip bana doğru gelmeye başladığında yaslandığım aracın kapısı açıldı. Başımı çevirmemle İrem'in karmaşık bir yüz ifadesiyle bana baktığını görmem bir oldu. Bir süre sonra bakışları benden uzaklaşarak Kartal'a ve Yunus Emre'ye yöneldi.

"Neler olduğunu söylemeyecek misiniz?" diye sordu kısık sesle ama bir cevap alamayacağını zaten biliyor gibiydi, o yüzden çok üstelemedi ama soran gözleri hâlâ üzerimizde geziniyordu.

"Benim arabayla devam edeceğiz," dedi Kartal, İrem'in sorusunu duymazlıktan gelerek. Başımı sallayıp arabanın anahtarlarını Yunus'a doğru fırlattım ve düşürmeden iyi bir refleksle anahtarları havada kaptı.

"Haberleşiriz, kardeşim," dedi Yunus Emre, yanımdan geçerken elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Bir sorun olursa istediğin an beni arayabileceğini biliyorsun. Bu ikiniz için de geçerli."

"Eyvallah kardeşim, sağ ol. Biliyoruz," dedi Kartal.

Yunus Emre aracına binip motoru çalıştırarak bizden uzaklaşmaya başlayana dek süren sessizlik, ben İrem'in yanına gidip neler olduğunu anlamaya çalışır gibi boşluğu izleyen kıza, "Hadi binelim," diyene dek sürdü. İrem'in gözleri Kartal ve benim aramda gidip geldi, zihni ona neler fısıldadı bilmiyordum ama tedirgindi. Daha sonra aracın arka kapısını açıp arabaya bindi ve başka bir soru yöneltmedi.

Kartal gözlerimin içine bakarken, "Sorun çıkardı mı?" diye sordu ve başımı iki yana salladım.

"Hayır. Sorun çıkarmadı."

"Güzel."

"Bir cenaze taşıyormuş gibi hissettim," dediğimde Kartal'ın yüzümde sabit duran bakışları yoğunlaştı. "Anlatacaklarımızdan sonra daha kötü olacak ve bunu ona yapacak olmak canımı sıkıyor. Yeterince canı acıdı."

"Doğru olan bu, bebeğim," dedikten sonra avucunu sırtıma bastırıp yavaşça okşadı. "Buz gibi olmuşsun, geçelim arabaya."

Başımı sakince sallayıp araca yöneldim. Ben ön koltuğa yerleştiğimde Kartal da sürücü koltuğuna geçmişti. Arabayı direksiyonu çevirip geriye doğru sürdükten sonra döndürdü ve geldiğimiz yola tekrar girdi. Trafikte zorlukla ilerlediğimiz sırada gözlerim sık sık dikiz aynasından İrem'e dokunuyordu. Başını buğulu cama yaslamış dışarı izlerken bir ceset gibiydi; gözleri açık bir ölü gibi, içine nefes dolan ama yaşam fonksiyonları çalışmayan cansız bir beden gibi...

Kartal'ın bakışları bana dönünce ona baktım, göz göze geldiğimizde dudaklarını yaladı. Söylemek istediği şeyleri kafasında tartışıyormuş gibi bir ifade vardı altın rengi gözlerinde. Eğilip Kartal'ın olduğunu bildiğim su şişesini aldım, kapağını açıp birkaç yudum içtikten sonra şişeyi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Aracın içinde aniden yükselmeye başlayan telefon sesiyle gözlerim hızla arka koltuğa kaydı. İrem kabanının cebinden telefonunu çıkarıp bir süre ruhsuz gözlerle ekranı izledi.

"Kim arıyor?" diye sorduğum anda gözlerini kaldırarak bana baktı.

"Ogün." İrkildim, bunu gördü mü bilmiyordum ama gerildiğimi belli etmemeye çalıştım. "Beni merak etmiştir."

"Açma," dediğimde kaşları çatıldı. Mavi gözlerinde şimşek gibi çakan sorgu her geçen saniye artıyordu. "Bizimle olduğunu bilmese daha iyi."

"Neden?" Sorusuyla beraber Kartal'ın da gözleri ona çevrildi. Kapanan telefon tekrar çalmaya başlamıştı.

"İrem, açma-"

İrem telefonu açıp kulağına yaslayınca kelimeler boğazıma mızrak gibi dizildi. Kartal da dikiz aynasından onu izliyordu ama Kartal benim tedirginliğimin aksine rahat görünüyordu.

"Efendim?" diyerek yanıtlamıştı telefonu İrem. Bacaklarımın arasındaki su şişesini bacaklarımdaki kuvvetle sertçe sıktığım sırada İrem öylece durdu ve karşı tarafı dinledi. Sonunda, "Biraz kafamı dinlemek istiyorum, Ogün," dedi. "Daha sonra görüşelim."

Şişeyi sıkan parmaklarım gevşediğinde İrem'in gözleri gözlerimi hedef aldı. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez bu kadar ruhsuz bakıyordu.

"Dediğim gibi, daha sonra görüşelim. Çocuklara da beni merak etmemelerini söyle, iyiyim." Tüm bunları dile getirirken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Kartal'ın burnundan sert bir nefes verdiğini işittim. "Tamam, hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz bakışlarını benden ayırdı ve telefonu kabanının cebine koyup başını tekrardan buğulu cama yasladı. "Açmasaydım daha ısrarcı olacaktı," diye mırıldandığında anlayışla başımı salladım.

"Doğru olanı yaptın, emin ol."

Başını yasladığı camdan kaldırmadan bana bakmasına neden olan cümleden nasıl bir anlam çıkarmıştı bilmiyordum, sanırım o da nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

"Hiçbir şeyden emin değilim," dedi kısık bir sesle. "Babam ani bir kalp krizi geçirdi." Sertçe yutkundu, onun için bu konuyu konuşmak zor olmalıydı. "Yaklaşık iki saat önce toprağa gömülüşünü izledim. Ben hiçbir şeyden emin değilim, Lavin."

Kartal burnundan sert bir nefes verdi, ardından hiç beklemediğimiz anda konuştu. "Baban eceliyle ölmedi."

Karanlık, aracın içini birdenbire ele geçirdi. Kelimelerin yumruk etkisi gördüğünü, tüm camları parçaladığını ve kırılan camların tenimize battığını hissettim. Aniden Kartal'a dönüp ona baktığımda İrem'in de donup kaldığını hissetmiştim. Karanlık bir sızıntı şeklinde akarak aramızda ilerlemeye devam etti ve camların kestiği tenimizin içine sinerek bize karıştı. Kartal kaskatı bir çeneyle akıp giden yolu izlerken bakışları kararlı ve öfkeliydi. Dişlerimi sıkıp gözlerimi usulca

İrem'e doğru çevirdim. Bir cesede bakıyor gibi hissettim. Ölmüş bir kadına. Ölmüş müydü? Yaşam onun gözlerinin içinden pılını pırtını toplayarak uzaklaşmış gibiydi. Geriye kalan tek şey ölümdü.

Başını ağır ağır çevirerek bize doğru baktı. "Ne?"

Hani sizin içinizi sızlatacak bir sahneye denk gelirdiniz, ağlamak isterdiniz ama bir şey sizi tutardı da o an gülseniz bile kurduğunuz cümlede titrek çıkardı ya sesiniz, İrem'in sesi bana o ânı anımsatmıştı. Her an gülecekmiş, gülüşünün ortasında tırnaklarını yüzüne geçirerek ağlamaya başlayacakmış gibi bir ikilemde kalmıştı ses tonu. Onun sesi böyleydi. Karanlık, soğuk bir rüzgâr gibi oradan oraya savrulan kelimelerin hedefi olmuştu ve bu kelimeler onu kan revan içinde bırakmıştı.

"Sadık Parlak, baban, eceliyle ölmedi," diye yineledi cümlesini Kartal. Böyle bir cümle belki benim bile sesimi titretirdi ama Kartal'ın sesi demir gibiydi. Ölümle dövülmüş bir demir gibi.

"Nasıl?" Durdu, İrem'in durmasıyla beraber onun için dünya da durdu. Dudaklarının birbirlerine çarparak titrediğini gördüm, bunu durdurmak istiyor gibi dudaklarını birbirine bastırıp kaybolmuş gözlerle bize baktı. "Kalp krizi dedi-" Tekrar durdu, kelimeler onu temelinden sarsıyor gibiydi. Bir yazar durmadan yeni kelimeler var ediyor, sonra da o kelimeler hiç var olmamış gibi beyaz sayfaya düşen harfleri tarayarak tek seferde siliyordu.

İrem kan çanağı olmuş gözleriyle gözlerimin içine baktı, derinlerimi gördü, orada saklananları çıkarmaya çalıştı. Sanki benden yalanlamamı bekliyordu. Gözleriyle bana yalvarmasa olmaz mıydı?

"Doğru." Bu cümle dudaklarımdan çıkar çıkmaz İrem'in omuzlarının sarsıldığını gördüm. "Kalp krizi geçirdi ama bu doğal gelişen bir şey değildi," diye mırıldandım geçmişin yıkılmaya başladığı gözlerine bakarken.

"Nasıl doğal değil?" Sesindeki harflerin boynu büküktü, buna rağmen o hâlâ dimdik durmayı başarabiliyordu. "Kafayı yiyeceğim!" İrem parmaklarını saçlarının arasına daldırıp saçlarını çekiştirmeye başladığında panik usulca ruhumu kaplayarak beni karanlığa davet etti. Yüzünü elleriyle sertçe sıvazladıktan sonra kızarmış bir yüz ve kan çanağına dönmüş mavi gözlerle yeniden bana baktı. "Siz," dedi acı bir tıslamayla. "Siz bunu kimin yaptığını biliyorsunuz."

Buz kadar açık renkteki mavi gözlerini saniye saniye saran öfkeyi izledim. Başta ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kabullenmek demek ona yeni bir yıkımı benim verecek olmam demekti ki zaten benim işim gücüm elimde ölümle insanların kapılarını çalıp kapılarına bir ölüm bırakarak uzaklaşmak oldu.

Sonunda başımı yavaşça salladığımda İrem başını önüne eğip tekrar saçlarını çekiştirmeye başladı. Bir an uzanıp bunu durdurmak, onu sakinleştirmek istedim ama elim ayağım buz kesmişti. Hırıltılı nefeslerini duyuyordum, bir şeyler mırıldanıyor gibiydi ama ne söylediğini anlamıyordum. Bu hâli beni ürküttü ve bakışlarım Kartal'a uzandı. Kartal yatıştırıcı gözlerle bana bakıyordu.

Yol boyunca arabadaki tek ses İrem'in iç çekişleri, hıçkırıkları olmuştu. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum, ondan yükselen karanlığı ve yası hissediyor, görüyor, yaşıyordum. Daha fazlasını sormak istiyor ama duyacağı şeylerden de korkuyordu. Bunu tahmin etmek zor değildi.

İnsanlar her zaman duyacakları şeylerin kötü olduğunu bildiğinde soru sormaktan kaçar, alacağı cevaplardan korkardı.

Benim de cevabını duymaktan korktuğum sorular olmuştu.

Derin gözlerle onu izledim, acı çekiyordu. Acı, tarif edilemez bir korkunun da içeriye yerleşmesiyle beraber katlanılması, taşıyabilmesi en zor şeye dönüşmüş olmalıydı.

Ogün bizim için bir düşmandı. Onun için ise uzun zamandır yanında olan bir dosttu. Bir dostun kalbinin içinde düşmana dönüştüğü zamanlarda duygularınla birlikte sen de değişirdin. Her duygunun terazideki ağırlığı aynı olmuyordu.

Kartal bir benzin istasyonunda durmuş, o markete giderken ben de lavaboyu kullanmıştım. İrem'e hava almasının onun için iyi olacağını söylesem de beni reddetmişti. Tek yaptığı ağlamaktı, soracağı soruları düşünmek, soracağı ânı beklemek, ağlamak ve acı içinde kıvranmaktı. Üstüne gitmemiştim. Lavabodaki işimi hallettikten sonra araca binmeden önce Kartal'ın sigarasını bitirmesini bekledim. İkimiz de sessizdik. Otoyolda özgürce ilerleyen rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, rüzgârın soğuğu tenimi yakıyordu.

"Onu mahvettik," dediğimde sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp altın rengi gözlerini yüzüme sabitledi. Sırtını benzinlikteki kolonlardan birine yaslamıştı, ok gibi keskin duran yoğun kirpikleri gözlerinin

üzerine gölge olup düştüğünde sıkıntılı bir nefes ile beraber sigaranın dumanını da dışarı üfledi.

"Bu ikimizin de elinde olan bir şey değildi, Bal."

"Tüm bunların içine onu da sürükledik," diye fısıldadığımda bana hak veren gözlerle baktı.

"Her ne kadar şu an böyle düşünüyor olsan da esas olanı sen de biliyorsun," dedi Kartal, ardından sigarayı yeniden dudaklarına yerleştirip birkaç saniye sustu. Sigara dumanını dışarı üflerken, "Onu bu oyunun içine sürükleyen Ogün'dü. Biz henüz bu oyunda değilken bile İrem bu oyunun içindeki bir oyuncuydu. Biz yokken bile o oyundaydı," dedi, bunu beni rahatlatmak için değil, gerçekten doğru olduğunu bildiği için söylemişti ve benim de bilmemi istemişti. Yine de kalbimdeki ağırlığı kaldırıp göğüs kafesimin dışına atamıyordum.

"Her şey bittiğinde Ogün'den geriye kül bile kalsın istemiyorum."

"Önce onun yitip gitmeye hazır akıl sağlığını küle çevireceğim," dediğinde gözlerimi kaldırıp Kartal'ın öfkeyle parlayan kahverengilerine baktım. Gözlerinin içinde altın parçaları gibi parıldayan sarı yarıklar vardı, kirpiklerinin uzun gölgeleri o altınları saklamaya yetmiyordu. Hava gri olmasına rağmen güneş oradaydı, onun gözlerindeydi.

Gözlerimi yavaşça gözlerinden çekip parmağımdaki yüzüğe indirdim, yüzük gri gökyüzünün altında koca bir kar tanesi kristali gibi ışıldıyordu. Kardelen çiçeğine bakarken sanki kimsesizliğin içinde bulduğum kimsemin parmakları omzumda bana güç vermek için duruyor, o ince sesiyle bana burada olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Kalbimdeki ağrıyla, "Keşke başka bir yolu olsaydı," dedim ve keşkenin içimi nasıl kesip beni koca bir yırtığa çevirdiğini hissettim.

"Keşke," dedi Kartal, ardından gözlerini parmağımdaki yüzüğe indirip derin bir nefes aldı. "Keşke, sevgilim."

"Arabaya dönelim mi? Yalnız kalsın istemiyorum."

"Dönelim yavrum."

Sigarayı yere atıp botlarıyla üzerinden geçti ve bakışlarımız buluştu. Söndürdüğü sigarayı yerden aldıktan sonra köşedeki çöp kovasına attı ve araca doğru ilerlemeye başladık. Birlikte arabaya bindiğimizde İrem'in uyuduğunu görmüştüm. Ya da bizim öyle sanmamızı istiyor, sadece kaçıyordu.

Zaman bizi takip eden bir karga gibiydi, araç ilerledikçe o da hızlanıyor ve kanatlarından düşen tüy yerine ölümle peşimizi tek bir an olsun bırakmıyordu. Bacaklarımı yukarı çekip dizlerimi göğsüme yasladığım esnada Ankara sınırını geçmiştik. Dört saate yakındır yoldaydık ve huzursuz geçen bu yolculuk beni zihnen o kadar hırpalamıştı ki günlerdir uyku uyumuyormuşum gibi yorgun hissediyordum. Kirpiklerim sık sık birbirine tutunuyor, gözlerim yorgunlukla kapanıyordu. Gideceğimiz yere yaklaştığımızı fark ettikçe daha da huzursuz hissetmeye başlamıştım. İrem'e her şeyi anlatacak olmak, her şeyi tekrar hatırlamak olacaktı ve bunun şu anki getirisi karnıma bıçak gibi saplanan ağrıydı.

Ankara'ya ilk kez geliyordum. Geliş nedenimin bu olmasını istemezdim. Hava yeni kararmıştı, sokak lambaları yolumuzu aydınlatan ucunda alev titreyen meşaleler gibi yanıyordu. Caddede yürüyen insan kalabalığına baktığımda bu şehir bana İstanbul'dan çok da farklı gelmemişti. Kartal aracı yüksek binaların olduğu bir siteye soktuğunda başımı kaldırarak dağ gibi dikilmiş binalara baktım. Hepsi aynı tip ve aynı kat sayısına sahipti. A2 blok yazan binanın önünde park edilmiş araçlar vardı. Kartal arabayı o araçların arasındaki boş yere park ettiğinde kalacağımız yerin bu blokta olduğunu anlamıştım.

Araba durduğu anda emniyet kemerimi çözüp araçtan indim. Bir süre sonra İrem'in de kapısı açılmıştı. Dışarı çıkıp ellerini kabanının geniş ceplerine sokarak önünde durduğumuz binaya baktı, ardından ruhsuz bakan mavi gözler benim yüzüme çevrildi.

"Gelmiyor musunuz?" Kartal binanın girişinden bize doğru seslenince İrem bakışlarını benden kopardı ve binaya yöneldi.

Yerde kar birikintisi vardı ama yeni yağmadığı sulu kıvamından belli oluyordu. Binaya girdikten sonra aynası sinir bozucu şekilde altın varaklı olan lüks asansöre bindik. Kartal on beş yazan tuşa basıp kolunu belime sardığında ona baktım. İrem bize bakmak yerine gözlerini asansörün çelik kapısına dikmişti. Kısa bir süre sonra kapılar açıldı ve önümüze uzun bir koridor serildi. Koridorun sonundaki çelik kapının önünde durduğumuzda Kartal elini siyah kabanının cebine atıp anahtarları çıkardı.

Zaman denen karga koridorun tavanında kanatlarını açmış şekilde duruyor, bizi izliyordu; kanatlarından ölüm düşmeye devam ediyordu.

Eve girdiğimizde bizi beyaz bir antre karşıladı. Zemin beyaz parkedendi ve hemen kapının yanında geniş, kapaklı bir vestiyer vardı.

Koridorda karşılıklı dört kapı vardı ve tam karşıdaki salona açılıyordu. Kapı kapalı olmadığından oturma alanını rahatlıkla görebiliyordum. Kartal'ı takip ederek salona geçtik. Mutfak Amerikan mutfağıydı ve onu salondan ayıran bir camdı. Boydan camın hemen yanında koyu gri bir koltuk takımı vardı, karşısında ise üzerinde kitapların da olduğu büyük bir televizyon ünitesi. Kartal kabanını çıkarıp koltuğun üzerine atarken ben etrafıma bakınmaya devam ediyordum. Mutfağı salondan ayıran cam duvarın önünde bir yemek masası vardı. Masanın üzerinde gümüş rengi bir vazo, vazonun içinde beyaz şakayıklar...

İrem kabanını çıkarmadan koltuğun kenarına oturup ellerini dizlerinin arasına alarak sıkıştırdığında dağılmış görünüyordu. "Kabanını çıkarsana," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Aç mısın?" diye fısıldadım ama sonra bu soru en büyük pişmanlığım oldu ve sustum.

"Buraya neden geldik, Lavin?" Tek sorduğu soru bu olmuştu, vereceği cevaplar ya da kuracağı cümleler yoktu.

Derin bir nefes alarak üzerimdeki kabanı çıkardım, kabanımı Kartal'ın kabanının üzerine bıraktım. "Sana anlatacağımız şeyler," diye söze girdi Kartal. "Herhangi bir yerde söyleyebileceğimiz şeyler değildi." Koltuğa oturup büyük avuçlarını birbirine yaslarken İrem'e baktı. "Biliyorum, tek merak ettiğin şey baban ama tek konu inan bana baban değil, İrem."

Bu anlık bilgi, havada uçuşan karanlığın daha da yoğunlaşmasına neden oldu. Kaderin sayfalarından düşen her kelime, gideceğimiz yolu belirleyecekti; olacağımız insanı o kelimeler belirleyecekti.

"Sana her şeyi anlatacağım ama olur da susmamı istersen seni anlarım," dedim tüm içtenliğimle, sesimde her zamanki buzlar yoktu, ruhumu en gerçek hâliyle önüne koyuyordum. Gözlerim İrem'in gözlerindeydi, vereceği her tepkiyi zihnime mıh gibi kazıyordum. Kartal'ın oturduğu koltuğun çaprazındaki berjere oturdum.

"Daha fazla ne kadar delirmiş gibi hissedebilirim ki?" Çaresiz bir şekilde başını iki yana salladı. "Seni dinliyorum."

"Belki içten içe şu an bizim de yalan söylediğimizi düşünüyor olabilirsin. Seni anlarım. O yüzden sana dürüst olduğumu kanıtlamak için her şeyi en başından anlatacağım." Bir an susup bunu nasıl yapacağımı düşündüm ama düşünmenin beni durduracağını anladığım anda,

"Kartal ve ben kuzen değiliz," döküldü dudaklarımdan. Bir an için açık mavi gözlerinden sorgu yüklü bir bakış hızla bana doğru çarptı ve o bakışın gücünün içimdeki yalanlar ile doğruların durduğu teraziyi yıktı. Duyduğu şey İrem'i dehşete düşürmüş gibiydi. Böyle bir şeyin ihtimalini bile düşünmediği her hâlinden belli oluyordu.

Dudakları şaşkınlığını ifade etmek için aralanacaktı ki onu durdurdum.

"Bunun çok büyük bir yalan olduğunu biliyorum, İrem. Ve bir anda bu kadar fazla şey öğrenmenin seni dehşete sürüklediğini de biliyorum. Yaşadıkların kolay şeyler değil. Sana bunları anlatmak için biraz olsun iyileşmeni beklemek isterdim ama artık vaktimiz yok."

Gözlerinde bir anlayış görmeyi bekledim. Yaşadıklarını, hissettiklerini, düştüğü durumu düşündüğümde bunu beklemek ahmaklıktı. Biliyordum. Gözlerimin içine tek bir harfi dahi kaçırmamak istiyor gibi bakıyordu.

"Seninle ilk tanıştığımız zaman babanın mekânında ölen bir kızdan bahsetmiştin, bunu hatırlıyor musun?" diye sordum, bu soru ona gitmeden önce beni oydu, beni deşti, beni yaraladı ve beni öldürdü ama o bunu göremedi.

Anılar üzerime yıkılmaya başladı. O an Kardelen ile ilgili kurduğu cümlelerin beni ne kadar öfkelendirdiğini hatırlıyorum. Parmaklarımı onun boğazına saplamak ve soluk borusunu sökmek istemiştim. Şimdi karşımda o kadar çaresiz, o kadar acıyla yüklüydü ki onu benden başka kimse anlamazdı. Onu affetmiştim. Kendim de dâhil olmak üzere öfkeli olduğum her şeyle barışmıştım. Edindiğim her yara bir şekilde iyileşmiş, kabuğunu dışarı atmıştı.

Sorduğum soru bir süre düşünmesine neden oldu. Sanırım hatırlamaya çalışıyordu. Ne garipti, onun yüzdüğünü sandığı deniz aslında benim yandığım ormandı. O boğulduğunu sanıyordu, ben çoktan kül olmuştum.

"Mekânda yüksek dozdan ölen kızdan mı bahsediyorsun?" diye sordu İrem.

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. "O kızı öldüren Ogün'dü. Tıpkı babanı öldürenin de Ogün olduğu gibi."

Bu cümle geçmişin içinden hızla yükselerek geleceği kaplayan toz bulutu gibiydi. İrem'in dehşetle titrediğini gördüm. Çektiği acıyı görebiliyordum. Cehennemin var olabilmek için kendini yakması gibiydi. Bir yanı artık Ogün'ün bunu yapabileceğinden emindi, öteki yanı

mahvolacağını bilse de Ogün'e güvenmek istiyordu. Çırpındıkça kendi ateşinde daha da küle döndüğünü gördüğümde elimi alnıma götürdüm, gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Aldığım nefes içimi bir bıçak gibi deşe deşe ilerledi. Bana ferahlama değil, ölümü getirdi.

"O kızı senin için öldürdü."

Bunu gözlerimi açmadan söylemiştim. Onun ifadesindeki dehşeti ya da duyguyu görmek istemedim. İnsan her şeyden kaçardı ama acısından kaçamazdı. Ben kendi acıma bir yabancının yüzünde rastlamak istemedim.

Kartal'a bakmak için gözlerimi açtığımda başım ondan tarafa dönmüştü. Gözlerinin içine baktım, o da bana bakıyordu. Uzun zaman önce kaybettiğimiz her şey oradaydı. Onun gözlerinde. Ölümün gölgesi oradaydı. O gölgeyi onun gözlerinden silebilmek isterdim. Hissettikleri cennete gömülmüş günahlar gibiydi. Ve bu günahları onun yüzündeki cehennemde görebiliyordum.

İrem, bir an için sanki Ogün'ün babasının da katili olduğunu söylememişim, bunu hiç duymamış gibi koca bir kaos ve karmaşayla, "Nasıl benim yüzümden olabilir ki?" diye sordu. Sesindeki dehşet geçmişe ait kanlı görüntüler gibi etrafa saçılmıştı. Ogün'ün onun zihnine yerleştirdiği kabukları bir bir çatlatıyordum. Gerçeklerden kan bile damlasa artık gerçekler onun zihnini parlatacaktı.

Yalanlara inanmıştı, yalanlar karanlık bile olsa güzel oldukları için inanması kolaydı.

"Ben o kızın en yakın arkadaşıyım." Parmağımı kaldırdım ve kalan son gücümle Kartal'ı işaret ettim. Bunu yaptığımda İrem'in şoka girmiş yüzüne bakıyordum. Yüzü kireç gibi beyazdı, sanki ölen babası değil de oydu ve şimdi karşımda bir ceset oturuyordu. "Kartal da o kızın abisi." Yavaşça olduğum yerde eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum ve fısıldadım. "Ve o, Toprak'ın âşık olduğu kız."

Yüzündeki ayna, duyduğu isimle çatırdadı, aklında bir şeyler yerine oturmaya başladığında ise o ayna paramparça olup ayaklarının önüne döküldü.

"O..." Titreyen bedenini durduramadı ama dudaklarını birbirine bastırabildi. Dirseklerimi parçalamak ister gibi dizlerime bastırdım. İlk kez gördüğüm bu evin duvarlarından geçmişin kanı akıyordu.

"O, Toprak'ın âşık olduğu kızdı," derken sesim kurşungeçirmezdi ama Kartal'ın bana dönen bakışları bir çelik yeleği bile delerdi. "Sırf senin için, Toprak'ı mahvetmek için onun benim gözlerimin önünde yavaş yavaş ölmesine neden oldu. Ogün onu öldürdü."

Kartal aniden ayaklanarak yerinden kalkıp yumruklarını sıka sıka mutfağa yöneldiğinde ona doğru bakamadım. Bunları anlatmak benim için çok zordu ama Kartal için olan zorluğunu da biliyordum. Keşke onun kulaklarını bütün gerçeklere kapatabilseydim.

"Bilmiyordum," diye kendi kendine mırıldanırken şoka girmiş gibi bir hâli vardı. Aynı kelimeyi birkaç kez daha tekrarladı. Kendini kaybetmiş gibiydi.

"Ogün sana saplantılı bir şekilde âşıktı, İrem," dediğim anda başını transtan çıkmış gibi aniden, şokla kaldırdı. Mavi gözlerindeki son ışık pıhtısı da kaybolmuş, sönmüş, gözleri karanlığa bürünmüştü ve o gözlerden durmadan akan yaşlar yüzünü boyuyordu.

Ona orada olduğumu, orada onunla birlikte nasıl can verdiğimi de anlatmak istedim. İçimdeki her şeyi dökme isteği parmaklarını boğazıma sarmıştı ama arkamda sessizce boşluğu izleyen adamın varlığı beni durduruyordu. Bir el olup onun boğazına sarılmak istemiyordum.

"Onun peşine düşeceğimizi biliyordu," diye araya girdi Kartal. O an omzumun üzerinden ona baktığımda parmaklarının arasındaki sigarayı gördüm. Dumanlar yükseliyor, onun yüzündeki ifadeyi bulutların ardına gizlenmiş bir güneş gibi gizliyordu. "İlk önce okları babanın üzerine çevirdi."

"Babamın mı?" İrem kollarını bedenine öyle bir sardı ki tüm gerçeklerden bu şekilde korunmaya çalıştığını anladım. Ama imkânsızdı. Bir mezara girip üzerini toprakla bile örtse gerçeklerden kaçamazdı.

"Evet, bir şekilde babandan şüphe duymamızı istedi. Bu süreçte burada değildi, göz önünde olmamayı kendisi seçti çünkü biz onu görmeden o bizi görmeyi, bir süre bizi izlemeyi istedi." İrem duyduklarına bir anlam veremiyormuş gibi donuk gözlerle Kartal'a bakıyordu. "Babana yaklaşmak için önce sana yaklaşacaktım," dediğinde İrem sarsılarak kaşlarını çattı. Daha sonra duruldu ve bunu şimdi fark ediyormuş gibi başını usul usul salladı.

Taşlar yerine öyle sert oturuyordu ki ruhu sarsılıyor olmalıydı.

"Ama daha sonra bu fikirden vazgeçtim. Zaten çoktan aranıza girmiştik. Bizi uzun süre izleme şansı buldu, babandan şüphelendiğimizi düşünmeye başladığında da tehlike kalmadığını düşünerek şehre geri döndü ve bizimle tanıştı. Hasta piçin teki olduğu için bir süre sonra Lavin'e ilgi duymaya başladı." Son cümleyi kurmaktan nefret etmiş gibi dişlerini sıkınca yüzündeki kemik mezarlığı sislerin arasında beliren bir sürü mezarmış gibi ortaya serildi. "Ardından sanki tüm bunları o yapmamış da ona yaptıran senmişsin gibi düşünmeye başladı. Çünkü bunları senin için yapmıştı."

İrem'in gözlerinden dökülen yaşlar bile donmuştu, sanki zaman şu an onun için akmıyordu. Biz zamanın içinde ilerlerken o geçmişte bir yerde takılıp kalmıştı.

"Sanki tüm bunları ona sen yaptırmışsın gibi senden nefret etmeye başladı," dediğimde şimdi o donuk gözler bana çevrilmişti. "Bana bu acıyı senin yüzünden verdiğini düşünüyordu, bu yüzden önce seni intihara sürükleyecek kadar kuvvetli bir acı yaşamanı sağladı. Ardından insanlara iyi olmadığını gösterecekti ve... İntihar etmişsin gibi göstermek için gerekenleri yaparak seni..."

"Öldürecekti," dedi İrem sessizce. "Ama o... O benim..." İrem bir an ellerini yüzüne götürdü, açık duran parmaklarının arasından dehşetle parlayan gözlerini görebiliyordum. "Biz birlikte büyüdük. Her ânımda... Her ânımda yanımdaydı ve ben..." Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Bunu yapmaz, yapamaz, yapmamalı. O Ogün. O benim abim, kardeşim, dostum. O Ogün!"

"Ogün babanı öldürdü, İrem," dedi Kartal ve bu çıplak cümle bir tokat gibi İrem'in yüzüne tüm şiddetiyle çarptı. "Sıra sendeydi. Eğer seni oradan uzaklaştırmasaydık sıra senindi. Senin ölümünü planlamaya başlamıştı bile. İnsanlara iyi olmadığını aşılıyor."

"Babamı..." İrem'in gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladığını gördüm. "O... O Ogün. Benim tek dostum."

"İçten içe sen de biliyorsun, onun böyle biri olabileceğine ihtimal veriyorsun. Yoksa hâlâ o koltukta oturuyor olmazdın, hâlâ ona yönelttiğimiz suçlamaları dinliyor olmazdın," diye fısıldadım. İrem bunun farkındaymış gibi yüzünü buruşturdu, kalbindeki ağırlık onu parçalamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Uyuşturucu kullandığını biliyordun, değil mi?" diye sorduğumda başını ağır ağır salladı.

"Çok eskidendi. İyileşmişti. Özel bir klinikte tedavi görmüştü."

"Eskiden değildi," dedim, İrem duraksadı. "Hâlâ kullanıyor."

Aniden oturduğum yerden kalktım, bir çırpıda onun önüne geldim ve dizlerimin üzerine çökmemle İrem'in göz bebeklerinin genişlemesi bir oldu.

"Bak," dedim sertçe. "Yüzüme bir bak. Hissettiğin şu acının aynısını hissetmemiş birini mi görüyorsun? Yoksa benim sana baktığımda gördüğümü sen de bende görmüyor musun? Gözlerime bak, İrem." Ellerimi ellerinin üstüne koyduğum anda bakışları derinleşti. "Bana baktığında hiç kaybetmemiş bir kadın mı görüyorsun? Bana baktığında kaybı ve acıyı, ölümü görmüyor musun? Ben bu yaşıma kadar sadece ölüm gördüm. Gözlerime bak, sana yalan söylüyor muyum ben?"

"Lavin," diye fısıldadı, biri derisini etinden koparmak istiyormuş gibi çekiştiriyordu sanki. Bunu bana da hissettiriyordu.

"Arkamdaki adama bak," diye fısıldadım. "Onun gözlerinde de kaybı görüyorsun, benim gözlerimde de kaybı görüyorsun çünkü artık senin gözlerinde de kayıp var. Sen artık bir insana baktığında onu görebilirsin, bir insana baktığında onu tanıyabilirsin, İrem. Sen şu an bizi tanıyorsun. Onun kardeşini, benim dostumu öldürdü. O adam, babanın katili, Gökçe'nin katili, onun katili." Soğuk yüzüme birdenbire yayıldı, o âna kadar ağladığımı fark etmemiştim bile. Gözlerimden sicimle akıp giden yaşları izlerken o da benimle birlikte ağlıyordu. "Sadece onların değil, İrem. Senin de katilin, benim de katilim, Kartal'ın da katili. O herkesi öldürdü."

İrem, "Benim mutluluğum için birini öldürdü," dedi korkuyla, ardından korku silindi ve daha şiddetli ağlamaya başladı. "O kızın hiçbir suçu yoktu ve onu öldürdü. Tıpkı babamı öldürdüğü gibi onu da öldürdü." Hıçkıra hıçkıra ağlarken kurduğu her cümle bir namlunun ucundan bana doğru saçılan mermiler gibiydi.

"Bir bar köşesinde!" dedim sesimi yükselterek. İrem gözlerini yumdu ve sicimle inen gözyaşları boynuna dek kaydı. Yıldızlar gibiydi, kayıyor, yok oluyor, ölüyordu. "Onu arıyordum, tüm gece onu aradım, öylece elimden kayıp gittiğinde onu bulacağımı sandım," diye fısıldadım, artık kendimi tutamıyordum, sadece ağlıyordum. İrem'le yeniden göz göze geldik ve tıpkı onun gibi sarsılarak ağlamaya devam ettim. "O gece onunlaydım ama onu koruyamadım. Onu aradım. Her yerde.

Herkese dokundum, her kadına dokundum, her kadında onun yüzünü görmek istedim, ilerledim, kalabalığı aştım, onu bulacağım sandım." İrem ile ellerimiz birbirine tamamen karıştı, sıkı sıkı tuttuk birbirimizin ellerini. "Birini tekrar göreceğini sanmanın, bir daha göremeyeceğini bilmemenin, o ânın son ânınız olduğunu anlamamanın ne demek olduğunu öğrendim. O gece evden onunla çıktım, o eve onsuz geri döndüm. O geceyi bana o yaşattı. Sana şu an yaşattığı her neyse, ben bunu aylar önce yaşadım."

Kartal'ın parmaklarını omzumda hissettim ama ne yerimden kalkabildim ne de dönüp ona bakabildim. Biriktirdiğim her şey bir dağ gibi yükselmişti önümde ve şimdi o dağ başıma yıkılıyordu; garip olan, kaçmıyordum bile. Öylece durmuş dağın üzerime yıkıldığı ânı izliyordum.

"İçim uğulduyor," diyebildim. "Sana yemin ederim benim içim uğulduyor."

İrem ellerini birdenbire ellerimin altından çekip yüzüne kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında ellerim boşluğa düşmüş, öylece durmuş ona bakıyordum. "Özür dilerim," diyordu, "Affedin beni," diyordu, suçu olmadığı hâlde en çok o yalvarıyor, o yakarıyor, o af diliyordu.

Kartal beni kollarımın iki yanından tutup bir oyuncak bebeği, iplerle yönetilen bir kuklayı kaldırıyor gibi yerden yavaşça kaldırdı. Bu olurken gözlerimi İrem'den ayıramadım. Boğulduğu gözyaşlarını izledim, nefesi o gözyaşlarının içinde yitip gidecek gibi duruyordu.

Kartal'ın alnını başımın arka tarafına yasladığını hissettim. Güçsüzlüğünün bir sembolüydü bu, dayanağı olarak görüyordu beni ve dayanağı gözlerinin önünde dizlerinin üzerine devrilmişti. Şimdi dayanağı düşmesin diye tutuyor, bir yandan da tuttuğu dayanağa yaslanıyordu.

Her şey parçalanıyordu, duvarlar, eşyalar, şehir parçalanıyordu ama biz hâlâ tek parçaydık. Üçümüz öylece duruyorduk. Benim gözlerimden yaşlar sessizlik içinde akıyor, İrem sarsılarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama Kartal... Kartal sadece bana yaslanıyordu. Beni hem tutuyor hem de bana yaslanıyordu.

Beni usulca serbest bıraktığında ona doğru döndüm. Gözleri paramparça baksa da orada gözyaşları yoktu, orada sadece anılar vardı ve anıları görmem, gözyaşlarını görmemden daha çok yıkmıştı beni. Avucumu Kartal'ın kemikli yüzüne kaydırdım, parmaklarım tenine yerleştiği anda dişlerini öyle sert sıktı ki kemikleri avucumun içine battı.

Elimi usulca geri çekecekken büyük avucunu elimin dış kısmına bastırarak beni durdurdu. Dudaklarını avucumun içine yasladı, kader çizgilerimi öperken gözleri hâlâ yaşlarla kaplı gözlerimdeydi. Ardından elimi serbest bıraktı.

Dişlerimi sıkarak İrem'e doğru döndüm, elleriyle yüzünü kapatmış öyle şiddetli ağlıyordu ki bir an tüm dengemi yitirmişim gibi hissettim. Yavaşça ona doğru ilerleyip yanına oturdum. Durmadan özür diliyordu, bir şeyler mırıldanıyor, yalvarır gibi çaresizce ağlıyordu. Yüzümde bir kemik mezarlığıyla kollarımı onun bedenine doladığımda irkildi, ardından çekinerek çenesini omzuma yasladı.

Elim onun sırtındayken gözlerimi pencereden dışarı, gökyüzüne çevirdim. Yüzüm gözyaşlarımın etkisiyle yanıyordu. Kar taneleri bir sim gibi dökülüyor, bulutların üzerindeki küçük kız da gözlerinde donmuş yaşlarını üzerimize serpiyordu. O an onu görebilme hayali göz pınarımda bir yaş oldu, dua eder gibi dudaklarıma aktı.

"Senin suçun değildi," diye fısıldadığımda omuzları daha da şiddetli sarsılmaya başladı. "Yalan değil, seni suçladığım anlar olmuştu, ölüm gibi üzerine kapanmak istemiştim." Gözlerimi gökyüzünden ayırmadan onun kulağına fısıldarken gördüğüm şey gülümseyen bir yüzdü. Oradaydı, bizi izliyordu, gülümsüyordu, beyaz bir elbise giyiyordu ve biliyordum ki o da beni çok özlüyordu. "Onu koruyamadım ama yemin ederim seni koruyacağım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı paramparça olmuş sesiyle. Elini sırtıma bastırdığında gözlerim kısıldı, kirpiklerimin ağrıdığını hissettim. Bana korkarak dokunuyordu, korkması gereken o değildi.

Bir süre sonra ondan ayrıldım. Sessizce ağlamaya devam ediyordu. Kendimi koridora atıp nereye gideceğimi bilmeden ilerledim. Önüme çıkan ilk kapıyı açıp içeri girdikten sonra kapıyı yavaşça kapattım ve tüm hislerimin kemiklerim gibi tuz buz olarak içime dökülmeye başladığını hissettim. Ellerimi karnıma bastırarak titreyen bir nefesi dışarı verdiğimde göğsüm yüz derecenin altında kalmış bir su değirmeniydi. Kanım bir su gibi buharlaşıyor, içimi terk ediyordu. Damarlarım çorak bir araziye dönüşüyordu.

Girdiğim yerin banyo olduğunu fark edince lavaboya yöneldim. Suyu açıp ellerimi soğuk suyun altına soktuğumda ellerimin titrediğini fark etmiştim. Suyun altında sabit duramıyordu. Omuzlarım sarsılıyordu.

Uçurumun başında olduğumu anladığımda kendimi serbest bıraktım. İplerimi sağlam tutmak isterken çok yorulmuştum. O ipler ellerimi kesmişti, kader çizgilerime kendi kanım yayılmıştı. Boğazıma dizilen hıçkırıkları serbest bıraktığım anda parmaklarım soğuk suyun altında uyuştu.

"Özür dilerim." Parmaklarımı soğuk suyun altında sertçe ovmaya başladım. "Özür dilerim, özür dilerim." Kızaran parmaklarıma tırnaklarımı geçire geçire ovarken hıçkırıklarım aynada buhara dönüşüyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Özür dilerim, dayanamıyorum." Bir an nefesim kesilir gibi oldu. "Seni koruyamadım, özür dilerim."

Paramparça görünen ellerime baktım. Kardelen çiçeğini gördüm. Oradaydı, yüzük parmağımdaydı. Sanki oradaydı ve bana bakıyordu. Buz gibi olan kızarmış, yer yer derisi çizilmiş, çiziklerine kan dolmuş ellerimi yüzüme kapattım. Dudaklarım daha fazla titremesin diye tüm gücümle dişlerimi dudaklarıma batırdım. Durduramıyordum.

"Özür dilerim, Kardelen."

Aylar kapalı gözlerimin önünden kesik kesik sahnelerle geçiyor, siren seslerini silah sesi bastırıyor, yerdeki kan gölünün yerini su alıyor, bir kadın usul usul suyun içinde batıyordu.

Sesli bir nefesi içime çektiğimde ellerimi yüzümden sıyırarak ayırdım. Aynadaki yansımamla göz göze geldim ve buharın buğulandırdığı yüzümdeki ifade bana boyası akmış bir tabloyu anımsattı. Aldığım nefes boğazıma oturdu.

Şimdi o gölün içinde boğulan bendim.

Boğazımdaki nefes çığlığa dönüştü, dışarı inilti olarak döküldü. Ellerimi lavabonun iki yanına bastırdım. Gözlerimi yansımamdaki gözlerden ayıramıyordum. Aylar önce gördüğüm gözlerle birbirlerine çok yabancıydılar.

Daha fazla bakmaya tahammül edemediğimden eğilip avuçlarıma buz gibi suyu doldurdum, ardından o derime çivi batıyormuş gibi hissettiren suyu yüzüme çarptım. Bunu birkaç defa daha tekrarladıktan sonra doğrulup suyu kapattım ve göğsümdeki gümbürtünün şiddetlendiğini fark ettim. Su damlaları kayarak boynuma akıyordu. İntihar eden gözyaşları gibi görünüyorlardı. Gözlerimi yumup birkaç saniye sonra tekrar açtım, ifademi toparlamaya çalışmak ilk kez bu kadar zor olmuştu. Oysa aylardır yüzümde bana çok benzeyen ama bana ait olmayan bir maske

taşıyordum. Kenarda duran kâğıt havludan kopardığım birkaç parçayla yüzümü ve ellerimi kurularken eklemlerim ağrıyordu.

Beni banyoya kadar zar zor taşıyan bacaklarım, şimdi ben banyodan çıkarken dimdik duruyor, verdiğim sert komutlara boyun eğiyordu. Salona girecekken dışarı çıkmak üzere olan Kartal ile burun buruna geldim. Gözlerimiz mıknatısın zıt kutupları gibi birbirlerine tutundu. Bakışlarından anladığım kadarıyla topladığımı sandığım ifadem onun karşısında bir harabeydi ve ben çırılçıplaktım.

Kalbinden süzülüyormuş gibi, "Bal," dediğinde sertçe yutkundum. Büyük avucunu buz tutmuş yanağıma yasladı. "İyi görünmüyorsun."

"Merak etme, ben iyiyim," derken elimi yanağımda duran elinin üzerine yerleştirdim. Avucumun içinde parmaklarındaki kemikleri, sert deriyi hissedebiliyordum. Gözleri elime kaydığı anda bakışları dondu. Göz bebekleri genişler genişlemez gözleri hızla gözlerimi hedef aldı.

Kahverengi gözlerindeki altın parçalarının ışığı yavaşça söndü. Gözlerimin önünde daha kaç kez ışık sönecekti?

Elimi çekeceğim sırada benden önce davranıp elimi avucunun içine aldı. Buz gibi olan hissiz parmaklarım, sıcak avucunun içinde anında uyuşmuştu. Bana bir şey söylemesini bekledim. Gözlerinde doğan öfke belki bana değildi ama benim sebep olduğumu biliyordum. Buna rağmen hiçbir şey söylemedi. Bir mezarın önünde durmuştum da ikimizin de ölümünü izliyordum sanki. Elimin üzerini yavaşça okşarken gözlerime bakmaya devam ediyordu.

O konuşmasa bile gözlerinin dilini ana dilim gibi biliyordum.

Ona gülümsemeye çalıştığımda buna katlanamıyormuş gibi gözlerini gözlerimden ayırdı. "İnsan bazen ipleri elinde tutmakta zorlanabiliyor. Bunun için kalbimi de beynimi de suçlayamam," diye mırıldandım.

"O iplerin ellerini kangren edişini izlemek istemiyorum ben."

"Biliyorum," diyebildim.

Elimi bırakmadan beni sağımızda kalan kapıya doğru yürüttü. Kapıyı açıp içeri girdiğinde ben de ardından içeri girdim. "İrem odasına çekildi," derken kapıyı kapatmıştı. Sessizce başımı sallayabildim.

Oda karanlıktı, Kartal ayaklı lambayı yakana dek o karanlık ruhumda apse gibi sızlamaya devam etti. Yorgun ve bizim kadar güçsüz bir ışık odayı hafifçe aydınlattığında etrafıma bakındım. Büyük, çift

kişilik bir yatak vardı, yatağın başlığı beyaz ahşaptandı ve yatağın iki tarafında da aynı beyaz ahşaptan komodin duruyordu.

Yumuşak yatağın üzerine oturup beni kucağına çektiğinde hiç düşünmeden kucağına yerleştim çünkü kalbimin de ruhumun da ihtiyacı onun yanıydı. Güçlü kollarını bedenimi sıkıca sarıp beni göğsüne yasladı ve yanağımı omzunun üzerine bastırdım. Yaslandığım göğsünde kopan fırtınalardan haberdardım, buna rağmen kendi içimdeki fırtınada kaybolmamam için beni sıkıca tutuyordu. Uzun parmaklarımı boynuna uzattım, boynunu yavaşça okşarken o da avucunu koluma sürterek beni sarmaya devam ediyordu. Kollarının arasında olduğumda kalbimde hiçbir sorun yoktu.

"O orospu evladı planlarının aksadığının farkında, kafası yeterince bulanık," dedi, nefesi saç diplerime bir dalganın kıyıya yayıldığı gibi yayıldı. "Ama ona vereceğim şeyden sonra kafasını hiç toplayamayacak."

"Ne?" Başımı hareket ettirmeden gözlerimi kaldırıp karmaşık bir ifadeyle ona baktığımda gözleri beni buldu.

"Onun akıl sağlığıyla oynayacağım," dedi, bir an için duraksadım. "Aklını kaybetmesi için ona bir ilaç hazırlayacağım. Ve emin ol Lavin, gerçekle sahteyi ayırt edemez hâle geldiğinde her melek ona şeytan olarak görünecek. Asıl şeytanı göremeyecek."

Ateş gibi yanan göğsüme soğuk bir bardak su gibi döküldü kelimeleri.

"Yardım edebileceğim her konuda yardım ederim," dediğim anda dudakları şeytani bir kavisle yukarı kıvrıldı. Uzun, güçlü parmakları saçlarımı yavaş yavaş okşadı.

"Onun dostu olduğumda, aklı gidip gelirken çaresizce bana sığınacak." Saçlarımın arasındaki parmaklarıyla gevşemiştim, gözyaşlarının terk ettiği gözlerim hâlâ yanıyordu ama kısılmışlardı. "Merak etme, seni tadabileceğin zevklerden uzak tutmayacağım. Bu kadarına hakkım olmadığını biliyorum. Onu bir mum gibi eritmeye başladığımda sen de yanımda olacaksın."

"Onunla ilgili düşüncelerimle dünyanın en kötü insanıyım," diye fısıldarken sesim ruhsuzdu. "Ve bundan hiç pişman değilim."

"Onu öyle çok tüketeceğim ki her an birdenbire tükenmiş olmayı deneyecek ama hayır. Yavaş yavaş, acı vererek, en kötü şekliyle bitireceğim onu. Her şeyin yoluna girdiğine inandırıp inandırıp daha da kötüsüyle yüzleştireceğim o piç kurusunu."

"Daha da kötülerini hak ediyor."

"Biliyorum." Parmaklarını yanağıma doğru kaydırıp, "Yarın döneceğiz, İrem burada kalacak bir süre daha," dedi, gözlerinin içine sorguyla baktığımda da, "Yanına güvenilir birini bırakacağım," diye devam etti cümlesine.

"Biraz yalnız kalması daha iyi olabilir. Haklısın," dediğimde başını sallayarak bunu onayladı.

"Sen biraz dinlen bakalım," diyerek ben kucağındayken yatağa doğru döndü ve ardından yatağa uzanmamı sağladı. "Ben bir telefonla konuşup geleceğim."

"Tamam," diyerek yanağımı yumuşak yastığa bastırıp ona baktım. Ayaklı lamba hemen çaprazımdaydı ve zayıf ışık doğrudan yüzümü hedef alıyordu. "Çok geç kalma. Senin de dinlenmen gerek, Doktor."

"Seni özlerim demiyor da," deyip gülerek eğildi ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. Gülümsedim.

Kartal odadan çıktıktan sonra elimi yastığın altına sokup gözlerimi çaprazımdaki ayaklı lambaya diktim. Işığı gözlerimi rahatsız ediyordu ama şu an karanlıkta da uzanmak istemiyordum. Sırtımı ışığa döndüm, şimdi gözlerim penceredeydi.

Yorgunluk gözlerime çöktüğü sırada yan odadan gelen hıçkırık seslerini kısık da olsa duyabiliyordum. Bu omuzlarıma çok daha ağır bir yük bindiriyordu. Tüm damarlarında, kalbinde, mantığında ve ruhunda acı vardı. Kıvranıyordu ve bunu duyabiliyordum. Gözlerimi sıkıca yumup o sesten sıyrılmaya çalıştım. Bir süre sonunda sesler kesilmişti ama ben yine de gözlerimi açmamıştım.

Üşümüyordum ama üzerimdeki beyaz örtüye sıkıca tutunmuştum. Sanki bedenim onlarca derin yaraya sahipti ve karanlık bile olsa birilerinin onları görmesinden, bana acıyarak bakmasından ölesiye korkuyordum.

İlerleyen saatlerde Kartal'ın varlığını arkamda hissettim. Bir gölgenin güneşin ışığıyla aydınlanan zemini örttüğü gibi üzerimi kendi varlığıyla örttü. Kollarını belime sarıp beni kendine çekmişti ama gözlerim yorgunluktan açılacak gücü kendinde bulamıyordu. Kirpiklerimde asma kilitler sallanıyormuş da gözlerimi açmak imkânsızmış gibi hissediyordum. Çok ağırdı. Gözlerim, hislerim, tüm bu olanlar çok ağırdı. Ben uykunun sınırlarında dolaşırken kulağıma doğru kısık fısıltılar bıraktı. Güzel şeylerden bahsediyor olmalıydı, bedenim onun fi-

sıltılarıyla tamamen gevşemiş, çok geçmeden uykunun derin sularında kulaçlar atmaya başlamıştım.

Sabaha karşı sigara içmek için yavaşça yataktan çıktığımda Kartal'ın bedenimi saran kolu şimdi yastığımın üzerinde duruyordu. Şafağın rengi ağrılı bir insan bedeninden sızan kan gibi odaya dolarken parmak uçlarımda ilerleyerek ayaklı lambayı kapattım. Işık kapandığı anda şafağın rengi kuvvetlendi. Kartal'ın komodinin üzerine bıraktığı sigara paketine, telefona ve araba anahtarına kısa süre baktıktan sonra sigara paketini aldım. Paketi açıp baktığımda içinde bir çakmak olduğunu görmüştüm, birbirine yaslı duran sigaraların kenarında duruyordu. Gözlerim diğer komodine kaydı, cep telefonumun varlığını sorguladım, sonra şarjımın bittiğini hatırlayıp Kartal'ın telefonunu alarak odadan çıktım. Amacım haberlere göz gezdirmekti, gündemin nabzını ölçecektim, Sadık Parlak ile ilgili çıkmış her haberi okumak niyetindeydim.

Koridor tamamen karanlık olsa da salon öyle değildi, şafak en çok da salonu aydınlığa boyamıştı. Salondaki boydan cam küçük bir balkona açılıyordu, balkona giden camın tül perdesini aralayıp camı kaydırarak çektiğimde soğuk hava anlık salonun içine yayıldı ve tüm bedenimin titremesine neden oldu.

"Soğukmuş," diye mırıldanarak paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim, paketin içindeki sarı çakmakla sigaranın ucunu tutuşturmaya çalıştım ama güçlü rüzgâr birkaç defa alevi yalpalatıp söndürdü. Sonunda sigarayı tutuşturduğumda Kartal'ın telefonunun ekranı yüzüme doğru dönüktü.

Ekran kilidini kaldırıp şifreyi tuşladıktan hemen sonra ekran kilitliyken duran fotoğraf değişti, kilit açılır açılmaz ana ekranda benim uyuyan yüzüm belirdi. Uyurken bir şeye sarılıyor gibi görünüyordum, daha dikkatli baktığımda sarıldığım şeyin Kartal'ın kolu olduğunu fark ettim. Cenin pozisyonunda iyice koluna sokulmuş, koluna bir yastık gibi sarılmıştım ve derin uykuda gibi görünüyordum. Dudaklarımda ağrılı bir tebessümle internet tarayıcısına tıkladım ve tıklar tıklamaz önüme bir sayfa açıldı. Kafamız aynı çalışıyordu, o da benim gibi internetteki haberleri dolaşmış olmalıydı, son sekme bir haber sitesini gösteriyordu ve arama butonunda da İrem'in babasının adı yazıyordu.

Balkonun köşesine yavaşça çöküp sigaramdan büyük bir duman alarak haber sitesini aşağı doğru kaydırmaya başladım.

Rüya gibi mekânın sahibinin kâbus gibi ölümü.

Başlık böyleydi.

Biraz daha aşağı kaydırıp acımasız bir başlık taşıyan haberin içeriğini okumaya başladım.

Sadık Parlak'ın adının yanında parantez içinde yaşı yazıyordu, eğitim gördüğü okullardan, çalıştığı firmalara, destekte bulunduğu kuruluşlardan, adını lekeleyen birkaç küçük habere kadar her şeyi derlemişler ve bir adamın ölümünden yeterli 'tık' sayısına ulaşabilmek için haberi şişirmişlerdi. Bu haberi bir yakını okursa nasıl hisseder, haberi siteye giren editörün umurunda bile değil gibiydi. Adamın tüm hayatına dair âdeta bir biyografi yazdıktan sonra ölüm nedenini bir iki kelimeye sığdırarak koca yazının içine yedirmişti.

Ölüm sebebi, kalp krizi.

Bu kadar basit.

Bir detay yok, şüpheli ölüm olarak geçmiyor, dümdüz kalp krizi.

"Korkunçsunuz," diye fısıldayarak en aşağıya indim ve o an duraksadım. Sadık Parlak'ın mekânın bar bankosunun arkasında çekilmiş, kadraja gülümsediği bir fotoğrafı bir diğer başlığın üst kısmında yer alıyordu. Kadraja gülümsüyordu, gömleğinin kol kısımlarını katlayarak dirseğinin altına dek sıvamıştı, gözleri fotoğraf gece çekildiği için kırmızı görünüyordu, esas rengi gizlenmişti.

"En azından kızının rüyasına gir," dedim dalgın bir sesle. "Hayatının büyük bir kısmını onu bir kutu bebeği olarak vitrinde sergileyerek geçirdin. Şimdi o bebeğin saçlarına en azından rüyalarında da olsa bir defa dokun. Kimse senin arkandan onun kadar ağlamazdı."

Sekmeleri kapatacakken galerinin hâlâ açık olduğunu görünce anlık duraksadım. Tüm sekmeleri kapatıp galeriye girerken kafamda kötü niyet yoktu, sadece galeride açık duran beyaz kâğıdın ne anlama geldiğini merak etmiştim. Bir dosyanın taranmış görüntüsü olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatarak görseli yakınlaştırdım.

Ogün'e ait, yoğun bilgiler içeren bir belgeydi bu. Kan grubundan kullandığı, kanında rastlanan her türlü maddeye, alerjisi olan ilaçlardan geçirdiği hastalıklara kadar oldukça fazla detay içeriyordu. Kartal'ın

Ogün'e vermeyi düşündüğü ilacı hatırlayınca başımı yavaşça salladım, farkındalık üzerime is lekesi gibi sinmişti.

Sigarayı dudaklarıma götürüp bir duman daha aldıktan sonra dosyanın en alt kısmını okumaya başladım. Ogün'ün henüz yeni yetişkinken bir terapist ile görüştüğüne dair kısa notların yazılı olduğu kutucuğu okurken kaşlarım havaya kalkmıştı. Terapistin ismi, ikamet ettiği yerin tam adresi, doğum tarihi ve hatta onu o yapan tüm bilgiler köşede yazılı duruyordu. Gözlerimi kaldırarak ilerideki yüksek binalara bakarken dudaklarımın arasındaki dumanı usulca dışarı bıraktım. Ogün ile ilgili sandığımdan da fazlasını biliyorduk.

"Uyumadın mı?" Pürüzlü sesin sahibi çöktüğüm yerden irkilerek ona doğru dönmeme neden oldu. İrem, dağınık saçlarını muhtemelen parmaklarıyla tarayarak düzeltmiş, yeniden toplamıştı. Omuzlarına gri, pelüş bir battaniye örtülüydü.

Telefonun ekranını tek tuşla kilitleyip sigaramı işaret ederek, "Sigara içiyordum," dedim. Aramızda ikimizin de hangi cümlenin doğru olacağını düşündüğünü belli eden uzun, uğultulu bir sessizlik yaşandı.

Sonunda, "Lavin, buraya intikam için geldiniz, değil mi?" diye sorduğunda omuz silkerek başımı onaylarcasına salladım. Artık kaybedecek bir şeyim yoktu. Bilse de olurdu, zaten her şeyi biliyordu.

Yavaşça balkona çıktı, sırtında pelüş battaniyeyle yanıma çöküp etrafına bakındı. "Küçükken babamla birlikte Ankara'ya gelirdik. Anıtkabir'i ziyaret ederdim, caddede Ankara simidi yerdik, bana çok sevdiğim çubuk turşulardan alırdı." Sesi bir daha erişemeyeceği anılara duyduğu özlemi hissettiriyordu. "Ankara tavayı çok severdi, gitmeden önce de mutlaka İnceğiz çorbası içerdi."

"Bu anılardan binlerce ışık yılı uzaktaymışsın gibi hissediyorsun, değil mi?" diye sorarken omzumun üzerinden ona doğru bakmıştım.

Dalgın gözleri ileriyi hedef almaya devam ederken, "Evet," diye fısıldadı. "Sanırım sen de bunu birçok kez yaşadığından biliyorsun."

"Öyle."

"Peki senin babanla anıların nasıl?" diye sorunca içimde bir şeylerin çekildiğini hissederek gözlerimi sigaranın ucunda yanan ateşe indirdim. "Mesela birlikte gittiğiniz, sonra yalnız başına yeniden görmek zorunda kaldığın bir şehir oldu mu hiç? Çok özelse cevaplama."

"Küçükken beni Kars'a götürmüştü," dediğimde bu konu ilgisini çekmiş gibi göz ucuyla bana baktı. "Bir arazide ata binmişti, onu izlemiştim, atları çok severdi. Bir sürü at vardı, çok güzellerdi. Çoğunun yelelerini onun kucağında okşamıştım, bazılarının saçlarını örmüştüm ve babam o atlarla fotoğrafımı çekmişti. Babamı kaybettikten sonra bir kere daha Kars'a gitmek zorunda kaldım. Babamın benim için bıraktığı mülklerden birini görmemi istediler, ben istemedim ama halam beni oraya zorla götürmüştü. Tam bir yellozdur." Güldüm, İrem de burukça gülümsedi. "Yine atları gördüm, o büyük arazide salınıyorlardı, özgürce koşuyorlardı." Başımı önüme eğdim. "Hiçbirinin sırtında babam yoktu."

Başını yavaşça omzuma yasladığında geri çekilmedim. "Aranız çok iyi miydi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Onun porselen bebeği miydin?" diye sorarken sesi kırgındı.

"Her zaman kırılacakmışım gibi davranmazdı, savaşçı olmamı istiyordu, kırılarak büyümemi. Onun için ben bir porselen bebek değildim."

"Umarım babanla karşılaşır oralarda," diye fısıldayınca tenimden bir ürperti geçti. "Ve babama nasıl bir baba olması gerektiğini öğretir. Çok geç olsa da."

Başımı, omzunda duran başının üzerine yasladım. "Özür dilerim, İrem."

"Asıl ben özür dilerim, Lavin."

İrem kara zorla da olsa uyumaya gittikten çok kısa süre sonra Kartal uyanmış, sabahın erken saatlerinde evden çıkmıştık. Kartal, İrem'in yanında olması için bir tanıdığını çağırmıştı. Her ne kadar yemeyeceğinden emin olsam da onun için çıkmadan önce kahvaltı hazırlamıştım. Kartal da arkadaşını sürekli tembihlemiş, her an onunla ilgilenmesini, gözünü ondan ayırmamasını istemişti.

İrem'in bir delilik yapmayacağını biliyordum, buna emindim, yine de yol boyunca içimde tuhaf bir hissin damarımdaki kan gibi hareket ettiğini hissettim. İstanbul'a dönüşümüz daha hızlı olmuştu, sanırım bu erken saatlerde yola çıkmış olmamızdan kaynaklanıyordu. Kartal, "Ona bir arkadaş gibi yaklaşmanın zamanı geldi," diyerek girdiği cüm-

lenin devamında bana Ogün'e karşı kullanmak için hazırladığı ilaçtan bahsetmişti.

Onun için çember daralıyordu, bizim için ise sıkıştığımız o çember gitgide büyümeye başlamıştı. Satürn'ün etrafını saran o halka gibi Ogün'ün etrafını sarmıştık. Artık ne kaçabileceği bir yer vardı ne de okları çevirebileceği bir nokta.

"Sana yemek yedirmemiz gerek," dedi Kartal, evimizin kapısından içeri girerken. "Hiçbir şey yemedin."

"Aç hissetmiyorum," diye mırıldandığımda omzunun üzerinden bana doğru baktı. Kapıyı kapatırken sakin gözlerle ona bakıyordum.

"Ama ihtiyacın var," dedi sertçe, sert sesi sadece homurdanmama neden oldu. "Üzerimi değiştireyim de çıkıp bir şeyler yiyelim."

"Ne garip, değil mi? İnsan olmak çok garip. Bir kaos başlıyor, o kaos bizi mahvediyor ama tüm bunlar olurken bir şeyler yemek, uyumak, hayatımıza devam etmek zorundayız." Kartal, kurduğum bu cümleye derin bir anlam gömdüğümü anlamış gibi uzun uzun yüzüme baktı. Yorgun bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktım. Aslında şu an istediğim tek şey pijamalarımı giyip yatağa uzanmaktı ama Kartal'ın haklı olduğunu da biliyordum. Her ne kadar aç hissetmesem de birkaç gündür yeterli besin almadığımdan hâlsizdim, gözlerim sık sık kapanıyor, tansiyonum düşüyordu ve düşüncelerim koca bir karmaşadan ibaret olmaya başlamıştı.

"Ben de üzerimi değiştireyim o zaman," dedim bir önceki söylediğime cevap vermesini beklemeden. Dudakları yukarı kıvrılırken kolunu omzuma sararak beni kendine çekti, sıcak dudaklarını şakağıma bastırınca ben de elimde olmadan daha içten gülümsedim.

"Uslu bir kız olduğunda sana ayrı bir hasta oluyorum, biliyor musun?"

"Peki ya asi bir kız olduğumda?"

"Bu da beni çok azdırıyor mesela," diye fısıldadı kulağıma eğilerek.

Muzip oyununa karşılık veremedim ama gülümsemem hâlâ dudaklarımda asılı duruyordu. Birlikte yatak odasına girdiğimizde Casper da bizimle beraber odaya daldı. Yatağın kenarına oturup Casper ile oynarken Kartal üzerini değiştiriyordu. Siyah bir kot, koyu kahverengi, dar bir gömlek giydiğini gördüm. Bu sırada Casper başını avucumun içine yatırıyor, şirin sesler çıkararak yüzüme bakıyordu. Bizi özlemiş olmalıydı ki kafasını durmadan avucuma yerleştirip kuyruğunu sallıyordu.

Biz yokken Alper'in ya da Yunus Emre'nin gelip onunla ilgilendiğini biliyordum ama bu bizi özlemesine engel olmuyordu.

"Seni çok yalnız bıraktık, değil mi?" diye sorduğumda kuyruğu daha sert sallandı ve çenesini avucumun içine koyarak şirin bir ses çıkardı. "Bu evet demek sanırım." Gülümsedim, Kartal da yüzünde derin bir gülümsemeyle elbise dolabının geniş aynasının önünde durmuş, aynaya çarpan yansımamızdan bizi izliyordu. "Telafi edeceğiz, oğlum."

"Şunun hareketlerine bak, alenen karıma kur yapıyor," dedi Kartal. Aniden kurduğu cümle alnımdan içeri ok girmiş gibi hissetmeme neden olurken kafamı kaldırıp şaşkına dönmüş hâlde ona bakakaldım. "Ne?" diye sordu. "Parmağında yüzük var, teklifimi de kabul ettin, yani kanunlar karşısında olmasa da artık benim karımsın. Yanlış mıyım?"

Casper bundan hoşlanmamış gibi havladığında, "Yanlışsın galiba," dedim alay ederek.

"Cas," diye kısaltı Kartal, Casper'ın ismini. "Henüz aradığın aşkı bulmamışken kısırlaştırılmak istemezsin, evlat."

Casper garip bir ses çıkararak korkuyla kafasını avucumun içine yerleştirerek yüzünü Kartal'dan sakladı.

"Onu böyle korkutma, resmen anlıyor seni."

"Korkutmadım, minicik bir uyarıydı..."

"Ben kısırlaştırırım seni," diye takıldım Kartal'a.

"Ama minik Kartallarımız, minik Lavinlerimiz nasıl olacak o zaman? Sen mi hamile bırakacaksın beni?"

Bu kez neşeyle güldüm. "Salak, kısırlaştırılırsan hamile de kalamazsın."

"Ha şöyle gül," dedi birden bana doğru dönerek, elindeki kemeri pantolonun kemer halkalarına geçirip sertçe çektiğinde bakışlarım kemerine kaydı. Uzun, sıkı bacakları pantolonun içinde daha ince, daha uzun görünüyordu. Gömleğini kotunun içine sokmuş, kemerini de takarak kombinini en güzel şekilde tamamlamıştı. Bakışlarım kemerinden uzaklaşıp yüzüne doğru tırmandı. "Ne o? Tüm bu karmaşanın içinde birdenbire ne kadar seksi bir şeye sahip olduğunu mu hatırladın?"

"Hiç unutmadım ki."

"Beni baştan çıkarma, Bal Leoparı."

"Baştan çıkarmak istesem pek de uğraşmak zorunda kalmam gibi geliyor, zaten buna her zaman hazırsın." Başımı omzuma yatırıp Casper'ın kafasını okşadım. "Baştan çıkmaya."

"O kadar hazırım ki baştan çıkaracağım demene kalmadan soyunabilirim."

"Dünden hazır gibi görünüyorsun, evet."

Kartal gülerek makyaj masasının önüne doğru ilerledi. Gömleğinin manşetlerini kıvırdı, yukarı sıyırdı ve hemen ardından bileğine siyah kayışlı bir saat taktı. Parfümünü de boynuna ve bileklerinin içine sıktıktan sonra beni süzerek yavaşça odanın çıkışına yöneldi.

"Serseri," diye homurdandım. "Casper, sen de dışarı. Hadi bakalım."

İkisi odadan çıktığında giysi dolabının kapağını açıp bir süre bomboş gözler, durmuş bir zihin, ağrıyan bir ruhla kıyafetleri izledim. Beyaz, uzun kollu bir gömleği çıkarıp yatağın üzerine bırakırken şakaklarım ağrıyordu. Hemen ardından ince askılı, siyah, kalın bir kumaşı olan kısa elbiseyi elime alıp onu da gömleğin yanına koydum. Üzerimdekileri çıkardıktan sonra iç çamaşırlarımı da değiştirip, siyah çorabı bacaklarımdan geçirdim. Beyaz gömleğin düğmelerini iliklediğim sırada odanın kapısı aniden açıldı. İçeri giren kişi Kartal'dı.

Beyaz bir gömlek ve siyah çorapla öylece ona bakakaldığımda kaşlarını kaldırdı, gözleri büyük bir hızla çorabın sardığı uzun bacaklarıma indi.

"Yoksa midene saygı duyup evde mi kalsak?"

Eğilip elbiseyi yatağın üzerinden alırken güldüm. "Şansına küs."

Elbisenin yan kısmındaki fermuarı indirdim. Kollarımı kaldırıp elbiseyi giyerken biraz zorlanmıştım, gömlek çok da bol değildi. Kartal'ın büyük ellerini üzerimde hissettim. Elbisenin etek kısmını çekerek giymemde yardımcı olurken parmakları elbiseyle birlikte kalçalarıma indi. Gözlerim bu dokunuşla kısıldı, boğazımdan kayıp giden yutkunuşu durduramadım. Elbiseyi giydikten sonra parmakları fermuar kısmına uzandı, fermuarı yavaşça çektiği sırada onu izliyordum.

"Bacakların üşümeyecek mi?" diye sordu kısık, davetkâr bir sesle. Başımı iki yana salladım.

"Çizme giyeceğim," dedim ve dudaklarını usulca omzuma sürttü.

"Güzel bir kadınsın ve bunun gayet de farkındasın," diye fısıldadığında nefesinin boynuma sayfaya düşen kelimeler gibi düşüp anlamlarını tenime sindirmesiyle ürpermiştim. "Saçlarını topuz yap, sana yakışıyor."

"Öyle mi?" Alt dudağımı ağzımın içine doğru yuvarladığımda kaslı kolu yine belimi sarmıştı.

"Evet," dedi, ardından dudaklarını boynuma sürtüp orada kıvılcımlar bırakarak geri çekildi. "Bir de ben işte."

"Serseri," dedim gülerek. "Elit keko seni."

"Bazen çok kırıcı bir kadın olabiliyorsun," dedi alayla, gözlerinde gördüğüm parıltı bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Böyle kalsak olmaz mıydı? Birbirimize yaslansak ve normal bir çiftmişiz gibi vakit geçirsek, alay etsek, yarını düşünmesek, sadece ikimiz olsak?

"Ne kadar kırıcı olabileceğimi bilseydin beni zorlamazdın," dedim sahte bir kaş çatmayla. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Canımı sıktığın zamanlar olursa, o kalp kıran kadını göstermekten çekinmem, Doktor."

"Şu tehditlerin öyle çok azdırıyor ki..."

Onu susturmak ister gibi geri çekilip makyaj masasına yöneldim, arkamdan sırıtarak baktığını aynadan görebiliyordum. Masadan aldığım tokayla saçlarımı tepeden sıkı bir topuz yaptığım sırada aynaya düşen yansımamı izliyordum; tıpkı benim gibi Kartal da o yansımayı izliyordu. Elbisenin eteği dizimden üç parmak kadar yukarıdaydı ve kenarında küçük bir yırtmacı vardı. Saçlarımı toplayıp yandan iki küçük tutam bıraktım, sonra gömleğin iki düğmesini açıp yakalarını düzeltim. Tüm bunlar olurken Alaşan'ın gözleri hâlâ bendeydi.

"Gözlerini alamadın," dedim alayla.

"Tek bir an gözlerimi senden çekecek olursam, zamanımızdan bir an çalmışım gibi hissediyorum. Seni her an, her saniye görmeliyim, senden tarafa bakmadığım her an benim için kayıp demek."

"Tüm bu güzel sözleri hangi şairin şiir kitabından araklıyorsun, Alaşan?"

"Aşkının beni şair ettiğini ne çabuk unuttun, Alaşan?" diye sordu bana, soyadını bir aksesuar gibi üzerime yerleştirmesi bedenimin uğuldamasına neden oldu.

"Böyle aniden Alaşan demesene ya."

"Ne o, yüzün mü kızardı senin?"

"He Kartal he, kızardım."

"Senin ağzın da gitgide bana benzemeye başladı he," dediğinde güldüm, beni yavaşça kendine doğru çevirip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Hemen tadına bakmam lazım, şive gitgide benziyor, bakalım tat da aynı olacak mı?"

"Sapıksın."

"Değilim demedim hiç..."

"Hadi gidelim, yoksa sen beni mideye indireceksin gibi duruyor."

"Hiç fena fikir değil, biliyor musun?"

"Makyaj yapacağım."

Başını iki yana sallarken yüzüm hâlâ avuçlarının içindeydi. "İnan bana, ihtiyacın bile yok."

"Daha iyi hissettirecek. İnsan gibi değil de zombi gibi hissediyorum şu an."

"Zombiysen beni ye, Lavin. Nasıl fikir?"

"Beyninden mi başlayayım?"

"Neremden başlamanı istediğimi söylemek isterdim de hiç sırası değil dersin diye diyemiyorum..."

"Hiç sırası değil..."

Geri çekilip kaşlarını çattı. "Ben sana bir günde küsmedim ya."

Makyaj masasına doğru dönüp onun sahteden dudak büzmesini görmezden gelerek göz altı kapatıcısını elime aldım ve gözlerimin altındaki karanlık halkaları tenimden bir tık daha açık kapatıcı yardımıyla kapattım. Eşitlenmiş görüntü biraz da olsa yorgunluğumu silmeye yetmişti ama o yorgunluğun zihnime uzanan karanlık dalları vardı, o yorgunluk zihnimde gölgeler hâlinde şiddetle büyümeye devam ediyordu. Kirpiklerimi rimellediğim sırada Kartal aynaya doğru yaklaşıp yüzünde tuhaf bir ifadeyle aynadaki görüntüme bakmaya başladı.

"Kız gözüne kaçacak ya o," dedi yüzündeki o garip, irkilmiş ve şaşkına dönmüş ifadeyle.

Gülmemi bastıramadım. "Kaçmaz."

"Ağzını neden açıyorsun öyle, gözüne kaçarsa acımasın diye mi?"

"Bilmiyorum, rimel sürerken ağız öyle açılıyor, kural bu."

"Nedeni olmayan kural mı olur?"

"Sorgulama bizi."

Rimeli kirpiklerime daha sert sürttüğümde irkilerek geri çekildi. "Kız gözünü çıkaracaksın, vallahi çıkacak gözün, bak çıktı gözün, Lavin gözün çıktı gözün!" dedi korkuyla.

"Ay saçmalama ya, dürtüp durma kolumu, senin yüzünden çıkacak şimdi gözüm."

"Yeter, kirpiğin kaşına değdi zaten." Korkuyla iyice sokulup rimele garip bir maddeye bakıyormuş gibi bakmaya devam etti. "Bunu böyle bu kadar ileri ite ite sürdüğünüzü bilmiyordum. Biliyordum da gözünüzü çıkarır gibi soktuğunuzu bilmiyordum."

"Tabii senin rimele ihtiyacın yok, kirpiklerin doğuştan kaşlarına kadar değiyor."

"Sen şimdi güzel mi dedin yani benim kirpiklerime..."

"Güzel olduğunu kendin de görebiliyorsun bence." Rimelin kapağını kapatıp ona doğru döndüğümde bıçağı kabzasına sokmuşum gibi rahatlayarak elime, sonra da yüzüme baktı. Aniden rimelin kapağını tekrar açtığımda geriye doğru sıçradı ve "Gel bir de rimelle görelim o güzel kirpiklerini," dememle birlikte on adım sekerek ceylan gibi uzaklaştı.

"Uzak dur benden, katil."

Kahkahamı bastıramadım. "Ne o, kötü çocuk, çok mu korktun?"

"Gözümün içine girer o şey kara kara, yakar. Fırçası da at kılı gibi sert duruyor, kör eder beni." Köşeye geçmiş ona yaklaşmamdan korkar gibi bir ifadeyle beni süzüyordu. "Gözlerim bana lazım, önümde seni izleyerek geçirmem gereken koca bir ömür var."

"Tam kekosun."

"Sadece doğal ortamına bırakılmış yırtıcı bir âşığım."

"Vay be, cidden çok etkilendim."

"Etkilendiysen çiftleşelim."

"Rimel mi süreyim sana?"

"Şakaydı."

"Bu rimeli yanımda taşıyacağım, canımı sıkarsan gözüne sürmek için."

"Ne bu? Çocuğuna kızıp çocuğun ağzına biber süren anne misin sen?" Kaşlarını kaldırdı. "Anneliğe soyunma kararı mı verdin, Lavin? Alttan bana sübliminal bir mesaj mı çakıyorsun? Çocuklanalım mı diyorsun? Gebe kalmak istiyorum, bebek yapalım mı diyorsun?"

"Abart."

"Yatak burada, ben de buradayım, sen de buradasın, bırak elindeki rimeli de çocuk yapalım hadi. Böyle mesaj vermene gerek yok ama mesaj veriyorsan da mesajını aldım, seni yatağa davet ediyorum."

"Çok üzülerek reddediyorum."

"Üzülsen reddetmezdin, hayatın yalan olmuş senin, Lavin. Sen yalancı olmuşsun."

Toprak tonlarında bir ruj seçip ruju dudaklarıma sürmeye başladığımda yine bir kedi gibi yavaşça bana sokuldu, meraklı bakışları doğrudan dudaklarımdayken, "Alt dudağın, üst dudağından çok daha kalın," diye fısıldadı, fısıltısıyla ürperdim, onun sesini zaten seviyordum, bir de böyle aklımı alır gibi mırıldandığında daha da garip bir hisle doluyordum. "Üst dudağın ince ama tepe kısımları sivri, belirgin. Venüs dudağı."

"Dudak şekillerinin isimlerini nereden biliyorsun sen?"

"Tuğrul'dan biliyorum, benim diğer kaçak dostum bir estetik uzmanı." Birden arkama yaslanıp elini öne uzattı ve parmak uçlarını çenemin altına yerleştirerek çenemi yavaşça havaya kaldırdı. "Şu müthiş orantıyı görüyor musun? Sanki Tanrı bir heykeli oyuyormuş gibi dudaklarını özenle oymuş."

Sertçe yutkunduğumda sıcak nefesini yanağıma verip gözlerini yüzüme çevirdi, şimdi o doğrudan bana, bense ikimizin aynaya düşen yansımasına bakıyordum.

"Senin için çıldırdığımı biliyor musun?" diye sordu, sesi yağmur gibi üzerime yağdı, tenim sesini yağmuru emen toprak gibi emdi.

Ruju dudaklarımdan uzaklaştırıp sertçe yutkundum. "Biliyorum."

"Çok güzel." Gözlerini tekrar aynaya çevirdi, şimdi o da benim gibi ikimizin yansımasına bakıyordu. Gözleri benim yansımama saplandığında, "Çok güzel," dedi yeniden, bu kez kastettiğinin ne olduğunu biliyordum. Yanağını yanağıma yasladı ve bu defa, "Yan yanayken," dedi. "Eksiksiz olduğumuz anlar, biz yan yanayken." Ardından yanağını yanağımdan çekip dudaklarını sertçe şakağıma bastırdı, bu hareketiyle gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve Kartal usulca benden uzaklaşarak odanın çıkışına yöneldi.

"Seni bekliyorum."

Biraz da olsa şarj olsun diye şarja bıraktığım telefonumu fişten çektiğimde günü geçirebileceğim kadar dolduğunu gördüm. Telefonu, ruju ve rimeli çantaya atıp kapıdan çıktığımda Kartal ve Casper'ın holde oynadıklarını görmüştüm. Casper'ı delirtiyor, Casper ondan bir şey istiyormuş gibi iki ayağının üzerine kalkıyordu. Sonunda eğilmiş Casper'ın başını sevmeye başlamıştı.

"Ben hazırım," dememle Kartal eğildiği yerden bana doğru bakıp beni baştan ayağa süzdü.

"Ben her zaman hazırım," dedi davetkâr bir sesle, yaptığı imadan dolayı gülerek gözlerimi devirdim ve antreye yöneldim.

Ben çizmelerimi giymeye çalışırken o da kabanını geniş omuzlarına atıyordu. Çizmelerle girdiğim savaştan galip olarak ayrıldıktan hemen sonra yanaklarımın içini şişirerek etek boyu etek boyumla denk olan kabanımı üzerime geçirdim.

Evden çıkarken elimi avucunun içine aldı, parmakları parmaklarıma kırılan bir kemiğin zamanla yeniden kaynaması gibi kaynayarak karıştı. Gözlerimi ona çevirdiğim sırada asansöre doğru yürüyorduk. Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve parmaklarımı parmaklarının arasından daha sert geçirip gücümü ona hissettirerek elini sıktım. Bana bakmasa da dudağının kenarının yukarı büküldüğünü görmüştüm. Gücüm ona zevk veriyordu.

Asansörün kapıları kapandığı sırada, "Sakince bekleyecek miyiz?" diye sordum.

"Bir asansör sevişmesi mi isterdin?"

"Kartal..."

Sinsice sırıttı. Başparmağıyla elimi okşarken, "Bizim bir şey yapmamıza gerek kalmayacak, emin ol," dedi, sesi her zamanki gibi kendinden emin çıkmıştı. O, savaşa girmeyecekti, savaş onun ayağına gelecekti. O, savaşın içine doğru bir adım dahi atmayacak ama savaşı kazanan olacaktı.

"Aniden böcek ilacını onun ağzına sıkmamak için zor duruyorum," diye homurdandım.

"Aksine, bence senin de onun için daha büyük planların vardır," dedi, haklıydı. Ogün'ü kafamda kaç farklı şekilde öldürdüğümü bilseydi belki de benden korkardı.

Asansörün çelik kapıları iki yana kayarak açılınca dışarı çıktık. Binanın kapısından çıkarken parmaklarımız birbirinden ayrılmıştı. Bu bir an canımı sıksa da belli etmemeye çalıştım. Her zaman olduğumuzdan çok daha dikkatli olmamız gerektiğinin farkındaydım.

Eteğim ile çizmem arasındaki boşluktan bacaklarıma sızarak tenimi ısıran soğuğun tüm hücrelerimi dirilttiğini hissettim. Bakışlarım binalar arasında dolaştı, birkaç yabancı gözle temas ettim, bir kadın balkonda kahve içiyordu ve bir adam da karşı kaldırıma aracını park ediyordu. Arabanın kapısını açıp ön koltuğa yerleştiğimde ve kapıyı sertçe kapattığımda bu kez gözlerim ön camdan dışarı uzandı, kâğıt

toplayan yaşlı bir adamın çöp konteynerinin yanında dikildiğini gördüm. Aksayan bacağıyla yavaşça arabasını kenara bıraktı ve çöpe doğru eğildi, gözlerimi kısarak emniyet kemerini çektim ve kemeri takmamla beraber aracın motoru çalıştı.

Çantamı kucağıma koymamla çantamın içindeki telefonun çalması aynı anda oldu. Kartal'ın keskin bakışları bana kayarken çantamı açıp telefonu çıkardım. Ekranda yazan ismi gördüğüm an tek kaşım havalandı. "Ogün," dedim, tiksintimi ve şaşkınlığımı göstererek. Kartal'ın dudakları, bu zaten beklediği bir şeymiş gibi zehirli bir şekilde yukarı kıvrıldı.

"Beklememize gerek kalmayacağını söylemiştim," dedi boş bir ses tonuyla, direksiyonu sıkıca kavradı. Tehlikenin kıvam kazandığını hissettim ama bu kez tehlike etrafımızda değildi, tehlike kalbimdeydi, tehlike bu adamdı. "Aç, normal konuş ve laf arasında yemek yemeye gittiğimizi söyle. Leş kokusu alan sırtlan gibi gelecek."

Başımı sallayıp yavaşça öksürerek sesimdeki duyguları süpürdükten sonra, "Efendim?" diyerek açtım telefonu.

"Lavin," dedi hattın öbür ucundaki Ogün. Sesini duymak midemi allak bullak etmişti. "Nasılsın? Rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Rahatsız etmiyorsun," diye yalan söylerken yan gözle Kartal'a baktım. "İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın? Yıkılmış olmalısın, çok üzgünüm, kafamı toparlayıp seni arayamadım." Sesimi normal tutmaya çalışıyordum ve bu konuda gayet iyi olduğumu şimdi fark ediyordum. Yalan artık dilimin yaması olmuş gibiydi, kolayca söyleyebiliyordum çünkü o yalanların içinde ölen benim kalbimdi; o yalanlar kalp atışlarımı çalarak var olmuşlardı.

"Hiç sorun değil. Ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim," dedi. Derin, sahte bir nefes aldığını işittim. Kalbimdeki tiksintinin genişlediğini hissettim. "Sana İrem'i soracaktım. Dünden beri ulaşamadım. Siz hiç konuştunuz mu?"

Onunla konuşmaya başlamadan önce parmağımı kenardaki ses düğmesine koymuş, bilerek telefonun sesini yükseltmiştim. Bu sayede Kartal da onun ne söylediğini duyabiliyordu. Ve şaşırmamıştım. İrem'in etrafında olup olmadığımızı merak ettiğini biliyordum, içten içe onu kanatlarımın arasına almamdan korktuğunun da farkındaydım. İrem'i seversem, sevdiğim bir şeyi benden aldıktan sonra kendisini de suçlayacaktı, sırf bu yüzden Toprak'ı değil, benim kız kardeşimi

öldürmüştü çünkü bir zamanlar İrem'i de böyle hastalıklı seviyordu ve onun sevdiği insanı öldürememişti. Şu an tek istediği İrem'den olabildiğince uzaklaşmamdı.

Kartal bana onay veriyor gibi gözlerini yavaşça açıp kapatınca, "En son dün akşam konuşmuştuk," dedim üzgün tutmaya çalıştığım sesimle. "Ben de onu merak ediyordum ama fazla konuşmadı. Yalnız kalmak istediğini söyleyince üzerine gitmek istemedim."

"Anladım," dedi üzgün bir sesle. *Yalancı pislik.* "Siz ne yapıyorsunuz? Okula falan uğramayacak mısınız?"

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Kartal ile birlikte yemek yemeye gidiyoruz şu an," derken uzun tırnaklarımı elbisemin kalın kumaşına sürtüyordum. "Bugün geleceğimizi sanmam."

"Ben de şu an bir kafedeyim. Kafanızda bir yer yoksa yanıma gelebilirsiniz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ama dişlerimi sıkıyordum; damaklarım ağrıyordu. Kartal elini elbisemin eteğinin üzerindeki elime bastırınca yavaşça güldüm.

"Olur tabii ki," dedim sahte bir samimiyetle ama o bu sahteliği çözemeyecek kadar aptaldı. En azından benimle konuşurken kesinlikle bir aptaldı. "Sen bana konumu atarsın."

"Hemen atıyorum," dedi, sesinin tonu bir anda rahatlamış gibi değişmişti.

"Bekliyorum. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kelimesini bitirdiği anda telefonu hemen kapatıp, "Endişelenmiş numarası yapıyor bir de pezevenk," dedim sertçe.

Kartal bir an söylediğim kelimeyle duraksadı. Dişlerimi sıkarak telefonu sertçe çantanın içine atıp gözlerimi yola çevirdim. İki dakika bile olmamıştı ki telefonuma bir bildirim düşmüştü. Ogün konumu atmıştı. Bulunduğumuz yerden çok da uzak bir yer değildi ama sanki Kartal bilerek yolu uzatıyordu. Normalde beş dakika sürecek olan yol, yirmi dakika sürmüştü. Yolu izlerken düşünceler yığınlar gibiydi, kafamın içini dolduran ve ağırlaştıran yığınlar.

Araba lüks bir yerin önünde durduğunda gözlerimi devirdim. Her zaman şov peşindeydi. Olduğu kişiden çok daha farklı bir görünüm çiziyordu. Kapıyı açıp araçtan indim, sert bir rüzgâr bedenime çarparak

beni anlık titretti ve kabanımın iki yakasını tutup birleştirerek bedenimi korumaya çalıştım. Soğukta derim anında kızarmıştı, gözlerimin bile soğuğun getirisi olan yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum. Kartal arabanın etrafından dolanıp yanıma gelene kadar onu beklemiştim. Yanıma geldiğinde de birlikte mekâna doğru yürümeye başladık. Mekâna girmeden önce arkasını döndü ve park hâlindeki arabayı uzaktan kumandayla kilitledi.

Büyük cam kapıdan içeri girdiğimiz anda sıcak hava şiddetle yüzüme çarptı. Soğuk tenime aniden akın eden bu sıcaklık derimin uyuşup karıncalanmasına neden olmuştu. Restoranın iç duvarları kahve tonlarında taşlarla döşenmişti, yerler kahverengi parkedendi. Buz gibi bakışlarım etrafı hızla kolaçan etti. Cam kenarında oturan Ogün'ü fark ettiğimizde adımlarımızı ona doğru yönlendirdik.

Koyu yeşil koltukları olan bir masaydı, masa ahşaptandı ve her masanın üzerine doğru uzanan, ters bir ağaç şeklinde duran aydınlatmalar vardı. Bu ağaçlar bana hayat ağaçlarını anımsatmıştı.

"Hoş geldiniz," dediği esnada Kartal ile yan yana koltuğa oturmuştuk. O da tam karşımızda oturuyordu. Gözlerinin ısrarcı bir şekilde bana dokunduğunu hissediyordum. Biz daha bir şey söylemeden elini kaldırarak garsonu çağırdı.

"Merhaba," diye mırıldandım gülümserken. Üzerimdeki kabanı yavaşça çıkarıp koltuğun sırt kısmına serdim. "Çok bekletmedik umarım?"

"Bir endişelenmedim desem yalan olur," dedi gülerken. Güldüğünde görünen dişlerini önüme açılan servisteki bıçakla kazımak istiyordum. "Uzak bir yerdeydiniz sanırım. Ya da trafik fenaydı?"

"Dün akşam bir arkadaşımız rahatsızlandı, biliyorsundur, şu kocaman olan. Burak. Sabah onun yanındaydık," diyerek araya girdi Kartal. Önüme koyulan menüyü eline alırken onu onaylar gibi başımı salladım. "Sevgilisiyle beraber karşı yakada oturuyorlar, oradaydık."

O an Ogün'ün hemen arkasında bizi izleyen şeytani ruhunu görebiliyormuşum gibi hissediyordum. Olduğumuz mekân birdenbire değişmişti sanki ve bu değişikliği yalnızca ben görebiliyordum. Lüks taşlarla döşenmiş duvarlar yerini yükselen ateşlere bırakmış, önümüzde duran masa soğuk ve sivri çıkıntıları olan yanıklarla dolu kayalıklara dönüşmüş, karşımda oturan adam bir şeytanın çirkin suretine bürünmüştü. Hemen arkasında büyüyerek onu altına alan şeytani gölgeyi

görebiliyordum, üzerine her kapanışında Ogün'ün ifadeleri dağılıyor, yüzüne derin yarıklar açılıyor, o yarıklardan cehenneme ait günahlar akıyordu. Gözleri bana dokundu ve yalanın dokunuşlarını hissettim; gözlerindeydiler.

Her şeyin silinip eski hâline dönmesini sağlayan Ogün'ün, "Önemli bir şey değil, değil mi?" diye sorması oldu. Şeytani sesindeki endişenin ardında farklı bir merak vardı.

Gülümseyerek, "Hayır," dedim. "Küçük bir alkol zehirlenmesi."

"Geçmiş olsun," diyerek önündeki bardağa uzandı. Yavaşça başımı sallayıp minnetle gülümsedim, yanaklarım bu maskenin bıçakları onları çiziyormuş gibi acıyla dolmuştu. "Yapabileceğim bir şey olursa beni her an arayabilirsiniz."

Birini iz bırakmadan öldürmemiz gerekirse mi? Sağ ol, onu ben kendim de yapabiliyorum. Son kurbanım da sen olacaksın.

Elimdeki menünün sayfalarına zihnimi hiç de menüye veremeyerek göz gezdirdim. Menünün sayfalarına yerleştirilmiş kelimeleri okumakta zorlanıyordum çünkü zihnim çalışmaması gereken bir hızda, beni rahatsız ederek çalışıyordu ve düşünceler durmadan birbirine vuruyordu.

Biz siparişlerimizi verdiğimiz sırada Ogün önündeki kahveyi yudumluyordu. Kartal telefonuyla oynamaya başladığında bardağımdaki sudan bir yudum alıp gözlerimi Ogün'e çevirdim.

"Yorgun görünüyorsun," dedim endişeli tutmaya özen gösterdiğim sesimle. Maskem cildime biraz daha battı, maskemin arkasındaki bıçakların tenime saplanarak yüzümde kalıcı hasarlar bırakmaya başladığını hissettim. Olmadığım birine dönüşmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Onun için endişelenmem ona verilmiş bir lütufmuş gibi gözlerinin içinde beliren parıltıları benden gizlemedi, belki de gizledi ama ben her şeyi bildiğim için o parıltıları da görebildim.

Parmaklarını boynuna bastırıp, "Bütün gece uyuyamadım," dedi keyifsiz bir sesle.

Uyuyamamasının nedeninin daha karanlık planlar kurmak zorunda kalmasından kaynaklı olduğunu biliyordum. Çember daralsa da o çemberin içinde olduğunun farkında değildi, buna rağmen hızlı düşünmeli, pratik davranmalı, üzerinde bir şüphe olmamasına rağmen tüm şüpheleri en uzak noktaya itmeye devam etmeliydi.

"Arkadaşın için endişelenmen çok normal. Öte yandan Sadık Parlak senin için bir baba figürü olsa gerek, onunla büyüdün." Parmakları boynundayken gözlerini kaldırıp yeniden bana baktı. Ona sempati duyduğumu hissetmiş ve bu birdenbire hoşuna gitmiş gibi bakıyordu, yine de sarsılmaz ifadesi her şeyi ustalıkla gizlemesini sağladı. Ona gülümsedim. Bir katile gülümsedim. "Biraz kafanı toplamaya çalış, Ogün. İrem'e destek olabilmen için senin de iyileşmen gerek. Dağılmış görünüyorsun. Endişe etme, biz de onun yanındayız. O yalnız değil."

İki genç garson siparişlerimizi masaya bırakırken Ogün bir süre sessiz kaldı. Kafasının içindeki planlar birbirine tutunarak kemikleşiyor, bir bedene dönüşüyor ve içinde İrem'e dair kalan son iyilik kırıntısı da çökerek yok oluyordu.

Histerik bir nefesin ardından, "Endişelendiğim onun yalnız kalması falan değil, Lavin. Yalnız kalmayacağını zaten biliyorum," dedi, onu anlamadığımı belirtmek ister gibi kaşlarımı çattığımda sinsi davetiyle zihnimi alabora etmeye geldi. "Kafasındaki o karmaşanın onu yanlış bir yola sürüklemesini istemiyorum. Bu düşünce beni korkutuyor."

Bir an ruhsuz gözlerle ona öylece bakacağımı sandım. İçimde buz kadar sert ve dondurucu bir ateş yandığını hissedebiliyordum. Ogün'ün gözlerinde korku görmek istedim ama yoktu, tereddüt görmek istedim ve buna da rastlayamadım. O gözlerde kararlılık vardı.

Ruhsuz gözlerime korkuyu yaydım, derenin denize karışması gibi gözlerime hızla karışan sahte bir korkuyla duraksayarak, "İntihar etmesinden mi korkuyorsun?" diye sordum, bu sorunun doğmasıyla beraber Kartal'ın da bakışları telefondan uzaklaşarak bize dönmüştü.

Ogün yavaşça başını salladı. Gözlerinde korku yoktu, endişe yoktu, tereddüt yoktu; kararlılık vardı.

O an kalbimdeki sert ritmin duyulmaması için sırtımı geriye doğru yasladım. Üzgün gözlerinin arkasında parıldayan o şeytani düşünceleri görebiliyordum ve bu sırtımdaki izin yenisinin karnımda açılmasına neden oldu.

O, İrem'in intihar etmesinden korkmuyordu.

O, bize bunu aşılamak istiyordu.

Tıpkı düşündüğümüz gibi.

İrem'in intiharı düşünebileceğini bize aşılayarak bu fikri aklımıza sokmaya çalışıyordu çünkü bu sayede İrem'i öldürüp intihar süsü ver-

mek onun için daha temiz ve kolay bir iş olurdu. Babasının acısına dayanamayan kadın, intihar ederek yaşamına son verdi.

Ogün üzgün bir ifadeyle başını önüne eğdi. Ruhsuz bakan gözlerimi onun yüzüne sapladım. Eğer şu an bana bakıyor olsaydı, gözlerimdeki bıçaklarla onun gözlerini oymuş olurdum.

"Öyle bir şey yapmaz, değil mi?" diye sordum sahte bir korkuyu sesime özenle yedirerek. Korkak bakan gözlerimin ardındaki gerçeği görebiliyor muydu? Göremezdi. Ben onun parmaklarıyla oynattığı kuklalardan biri değildim, ben de onun gibi bir kukla ustasıydım.

"İrem güçlü bir kadın," dedi Kartal çatık kaşlarla bana bakarak. Gözlerimi ona çevirdiğimde ifadesindeki reddi gördüm. "Şu an boş yere panik yapıyorsunuz. Böyle bir şey düşüneceğini sanmıyorum."

"Ben de," dedi Ogün, dudaklarını birbirine bastırdı. Kartal'a bu fikri zor aşılayacağının farkındaydı. "Ama onun için korkmadan edemiyorum. Beni anlıyorsunuz, değil mi? O benim kız kardeşim gibi. Biz birlikte büyüdük ve şimdi bu olanlar... O mahvoldu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor."

"Merak etme, kardeşim," diyerek ona samimi bir şekilde bakan Kartal kalbimin yerinden sökülüp masanın ortasına düşecekmiş gibi göğsümü zorlamasına neden oldu. "Yakın zamanda dönecektir. Dinlenmek istemesi çok normal. Üzerine gitmesek daha iyi olur."

Kardeşini öldüren adama kardeşim demişti. Ogün'ün bile soluk borusuna yumruk yemiş gibi bir an donakaldığını hissettim ama ifadesini hemen toparlayıp başını yavaşça sallayarak Kartal'a baktı. Kartal'ın ona gülümsediğini gördüm. Kardeşini öldüren adama gülümsemişti.

Kulağımda bir kız çocuğunun neşeli kahkahası yankılandı. Ardından bir kız çocuğunun son nefesini verirken kurduğu cümleyi yeniden hatırladım ve zaman kalbime batmış bir bıçak oldu, anıların içine süzülen kaybettiğim kanı izledim.

"Sadık amca benim için baba gibiydi," dedi Ogün, bir anlığına gerçekten acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatınca onu öldürmüş olmasına rağmen içinde bir yerlerde bir zamanlar Sadık'ı sevdiğini gördüm. "Şimdi bir babayı kaybettim. O babadan geriye bana kalan kız kardeşi de kaybetmek istemiyorum."

"Ama onu öldürmek istiyorsun," dedim sertçe. Ogün bir an durakladı ve zaman yanmaya başladı. Katilin gözlerini kaldırıp bana baktığını gördüm. "Tıpkı Sadık amcanı öldürdüğün gibi."

Zamanda kayma yaşandı. Kafamın içinde sertçe dile getirdiğim cümlelerin yere dökülmediklerini fark ettim. Sessizlik içinde ona bakmaya başladığımda Ogün önündeki kahveye üzgün gözlerle bakıyordu, katilin gözleri bende değildi, ona tüm haykırmak istediklerimi fısıldamamıştım bile.

"Onu özleyeceğim," diye fısıldadı Ogün.

"Güçlü olmak zorundasın, birader," dedi Kartal. "Karşıdan sikik sikik nasihat veren biri gibi görünmek istemem, belki inanmayacaksın ama kaybın ne olduğunu da biliyorum."

Kartal'ın son cümlesi, Ogün'ün afallamasına neden oldu. Hayır, biliyordu. O kaybı bize o yaşatmıştı.

Ogün aptalı oynar gibi sessiz kalsa da ona destek olan adamın kız kardeşini öldürdüğünü bilmek bir an boğazına bir şey takılmış gibi boşluğa bakakalmasına neden olmuştu. Ne garipti. Kötü kalpli birine bir iyilik yaptığınızda size yaptığı kötülüğün gölgesi daha büyük bir şekilde onun üzerini örtebiliyordu. Ogün'ün anlık düşüncelere dalmasının nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Yemeklerimizi yemeye başladığımızda ortamdaki o karanlık hava dağıldı. Aslında dağılmamıştı ama Ogün ve Kartal'ın sohbeti sanki o karanlık dağılmış, yerine aydınlık gelmiş gibi gösteriyordu. Ogün ilk başta Kartal'ın onunla bu şekilde rahat konuşmasını garipsemişti ama daha sonrasında Kartal'ın ona moral vermeye çalıştığını fark etmiş ve o da bu konuşmaya normal, hatta keyifli bir şekilde eşlik etmişti. Onların sohbetini dinlerken bir yandan yemeğimi yiyor, diğer yandan onlara katılıyordum.

Kartal sanki onun kafasını meşgul etmek istiyor gibi, "Hadi be?" dedi sorar gibi. "Dört yıl önce o ülkenin o şehrinde bir ay kadar bulundum. Her gece Rafi'nin yerinde iki tek atardım. Rafi'yi bilmene çok şaşırdım ve mutlu da oldum. İhtiyar sağlam otçuydu."

Ogün, "Aynen," dedi gevşek bir gülümsemeyle. "Bu arada arka taraftaki depodan bozma mutfağında da müthiş taco yapıyordu. Dizanteri kapmamama şaşmalı çünkü pek steril bir ortam değildi."

"O taconun tadına baktım, emin ol dizanteri kapmaya değerdi."

Ogün, Kartal'a sempati beslemeye başlamıştı, bunu yüzüne yayılan gerçekçi gülümsemeden anlamak mümkündü.

"Aman ne şirinsiniz," dedim iğneleyici bir sesle. "Daha önce hiç gitmediğim bir ülkenin dedikodusunu yapmanız hiç hoş değil, insanın canı farklı ülkeler çekiyor."

"E gidelim bir ara," dedi Ogün birden. "Sen, ben, Kartal."

"İrem'i de alırız," dediğimde Ogün bir an bunu istemiyormuş gibi kaşlarını çattı ama ifadesini hemen toparladı.

"Olur tabii, çok sever oraları."

Yan masada oturup bizi izleyen insanlar samimi bir arkadaş ortamı gibi görebilirdi ama benim ağzıma aldığım her lokma, boğazımda bir taşa dönüşüp mideme oturuyordu.

Yemeklerimiz bittiğinde biz de Ogün gibi birer kahve söylemiştik. Ben filtre kahvemi yudumlarken Ogün telefonunun ekranını Kartal'a doğru çevirmiş, ona bir şey gösteriyordu. Bahsettikleri mekânla alakalı geyik yaparlarken ben de ekrana doğru baktım ve ardından gözlerimi Kartal'a çevirdim.

"Ne o Kartal, bir anda arkadaş canlısı olmaya mı karar verdin?" diye sordum, ardından bakışlarım Ogün'e çevrildi. "Biz bunu mağarasından zor çıkarıyoruz."

Bu cümlem Ogün'ü güldürmüştü. Kartal gözlerini devirip, "Her gün insanlarla iletişim kur diye başımın etini yiyorsun, başım yerinde kalsın diye iyi bir insan olmaya karar verdim," dedi homurdanarak.

"Herkesle yani?" Sırıtarak ona baktığımda yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Doldurulmuş tavşan olan Emir ile asla aynı dereden su içmem," dediğinde Ogün'ün dudaklarındaki gülümseme daha büyümüştü.

"Emir biraz deli doludur ama iyi çocuktur," dedi Ogün, Kartal ona da gözlerini devirdi.

Kartal, "Ya, ne demezsin, halesi eksik," dedi, Ogün kısa bir kahkaha atıp geriye doğru yaslandı.

"Eğlenceli bir adamsın aslında," dedi Ogün samimi bir ifadeyle Kartal'a bakarken. Kartal kolunu arkamızdaki koltuğun sırtına attı, dudakları sinsice yukarı kıvrıldı. "İnsanlara öldürecek gibi bakmadığın sürece."

"İnsanlara kendini kapatmaya devam ederse tek başına yaşlanacak," derken kahve fincanını dudaklarıma yaslamıştım. "Ama beni dinleyen mi var..."

"Uğraşma benimle, seni kapının önüne koyarım," dedi Kartal sahte bir kaş çatmayla.

"Ben de Emir'in evine giderim," dedim sevimsiz bir sırıtış eşliğinde ona bakarak. Kartal dişlerini gösterip komik bir ifade yapınca kıkırdadım.

"Benim kapım da açık," dedi Ogün sırıtarak.

Kartal'ın bacaklarından bacaklarıma anlık elektrik akımı gibi kuvvetli bir şey vurdu; öfkesi sanki bedeninin dışına bir kalkan kurmuştu ve o kalkan bana çarpmıştı.

"Tabii sen de koru onu," diye homurdandı Kartal. O an Kartal'ın gözlerinde büyüyen o kara deliği gördüm ama Ogün görememişti, bunun yerine gülmüştü.

Bir süre sonra birlikten masadan kalktık. Ogün misafiri olduğumuzu söyleyip ödeme konusunda yoğun ısrar göstermiş, o ödemeyi yaptıktan sonra mekândan birlikte çıkmıştık. Üzerimdeki kabana sıkıca sarılırken Ogün ceketinin yakalarını kaldırarak boynuna siper etti.

"Benim okula uğramam gerekiyor, gençler," dedi Ogün. Anlayışla başımı salladığımda gözleri yüzüme tutunmadı, Kartal'a çevrildi. "Yarın okula gelirseniz görüşürüz."

"Geleceğiz. Daha fazla dersleri aksatamayız. Üstelik hocalardan biri de Lavin'e takık, sene sonu gösterisi diye zırvalıyor," dedi Kartal cebinden anahtarını çıkarırken.

"Görüşürüz o zaman," dedi Ogün, gülümsüyordu.

O bizden uzaklaşarak arabasına doğru giderken biz de arabaya binmiştik. Kartal aracı hızla çalıştırdı, Ogün'ün gittiği yöne doğru sürmeye başladı. Tam Ogün'ün yanından geçerken elimi kaldırıp ona bakarak yavaşça el salladım. Gülümsemesinin derinleştiğini görmüştüm. O arkamızda kaldığında ve biz ana yola çıktığımızda Kartal'ın boğazından bir hırıltı yükseldi.

Direksiyonu sıkıca kavradı. Yüzü hissettiği gerginliği yansıtırcasına beyaza dönmüştü. Başımı sertçe geriye atıp koltuğa çarptığım sırada o da sinirle elini direksiyona vurmuştu. Gözlerim parmaklarına kaydı. İçinde harlanıp büyüyen o ateşin en başından beri farkındaydım.

"Sıfatını siktiğimin orospu çocuğu," diye hırladığında altımızdaki aracın hızı da arttı. "Kapısı açıkmış. Açık kapını sikeyim senin. Hayatını kaydıracağım oğlum, aklını kaydıracağım senin. Azrail bir kere öldürür, yemin ederim ben seni her gün öldüreceğim."

Gözlerimi yumup sertçe yutkundum. Mideme oturan o yemek beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Sessizce Kartal'ın aracın içine savrulan yıkıcı küfürlerini dinledim. Onunla bu şekilde samimi olmanın Kartal'ı ne kadar zorlayacağını, ruhu açısından ne kadar yıkıcı olacağını biliyordum.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum, içimden bir ses Kartal'ın da bilmediğini söylüyordu. Bir süre yolda hızla ilerledik, hız bu kez beni korkutmadı, olduğum yere sinmedim, gözlerimde geçmiş belirmedi çünkü Kartal'a güveniyordum. Bizim aramızdakileri inşa eden güvendi, birbirimize karşı hissettiğimiz ilk şeyin ismiydi bu. Artık ölümü o getirip benim önüme koyacak bile olsa, ben ona güveniyordum.

Araç yolda su gibi akmaya devam ediyordu. Gün yerini usulca geceye terk ediyor, güneş bir ceset gibi yavaşça gökyüzünde soluyor, gece bir kefen gibi güneşin üzerini örtmek için gökyüzüne doğru seriliyordu.

"Seni sevmeye başladı," dediğimde gözlerimi kısa bir anlığına kapatıp yavaşça yutkundum ve Kartal'dan gelecek öfkeli cevabı bekledim ama bu cevap gelmedi, ruhu içinde taşlaşmış gibiydi, tepkileri geri çekilmişti. Gözlerimi açıp ona doğru döndüğümde yolu izlediğini gördüm. Gözünü bile kırpmadan akıp giden yolu izliyordu.

Bir kez daha ilk konuşan ben oldum ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Eve bu yoldan gidilmiyor."

"Çünkü eve gitmiyoruz."

"Arkadaşınla mı buluşacağız? Şu polis olanla?"

"Hayır, Yunus Emre onunla iletişimde. Şu an oraya da gitmiyoruz."

"Ankara'ya mı?" diye sordum bir aptal gibi.

"Nereye gittiğimizi bilmiyorum ki Lavin," dedi birden masumca. "Nereye gittiğimizi ben de bilmiyorum ki."

Çaresizliğinin içimi cehennem ateşi gibi yakarak küle çevirdiğini hissettiğimde ellerimi koyacak yer bulamadım. Kartal arabayı İstanbul'un lüks otellerinden birinin önünde durdurduğunda bir an kafam karışmış hâlde döndüm ve ona doğru baktım.

"Neden buradayız?"

"Eve kadar direksiyon sallayabileceğimi sanmıyorum," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ben kullanabilirim."

"Senin için de bir eziyet olacak."

"Geceyi burada mı geçireceğiz?"

"Ben sakinleşene kadar," dedi sadece.

Ardından arabadan indi ve ben de onu takip ederek araçtan indim. Bize doğru yaklaşan genç vale, Kartal'ın elindeki anahtarı aldı, Kartal ona gözleriyle bir şey anlatır gibi baktıktan sonra elini belime yerleştirdi ve otelin kapısına yöneldik. Bizim için istediği odaya çıktığımızda bakışlarım oldukça büyük odanın içinde gezindi. Kartal'ın hızla yanımdan geçerek lavabonun olduğunu düşündüğüm araya girdiğini gördüm, arkasından ilerledim ama adımlarım tedirgindi. Bu kadar hızlı hareket etmesini yadırgamıştım. Tuvaletin kapısını hızla açtı, tam arkasında durduğum sırada içeri girip beni fark etmeden kapıyı sertçe kapattı. Yüzüme kapanan kapının önünde ne yapacağımı bilemez hâlde öylece donup kaldım.

Çok geçmeden kustuğunu anladım.

Suyu açmıştı, duymamı istemiyor olmalıydı ama devamlı olarak kusuyordu. Dizlerinin üzerinde, klozetin önünde durup kustuğunu hayal edince avucumu yavaşça kapıya bastırıp sessizce gözlerimi yumdum. Neyi kusmaya çalışıyordu? Ona ağır gelen hisleri mi?

Kapıyı yavaşça araladığımda klozetin önüne çöktüğünü gördüm. Beni fark etmiş gibi elini kaldırıp bana gitmemi ister gibi bir hareket yaptı ama buz kesmiş hâlde ona bakarken yerimden kıpırdayamadım bile.

Beni kovmak için kaldırdığı kemikli, dövmeli parmakları yavaşça sifona uzandı ve olduğu pozisyonu bozmadan sifona bastı. Hızla ona doğru ilerledim, bir defa daha beni kovmak için elini kaldırdı ama o eli kavradım. Parmaklarımız birbirine karıştı, ruhlarımız gibi. Sıkıca kavradığım parmakları bu defa her zamankinin aksine güçlü değildi, güçsüzdü. Onu kavrayan ben olmuştum. Hızla yere çöktüm, onu kollarımın arasına çektim ve bir çocuk gibi kıvrılarak bana sarıldığında gözlerimi yumarak iç çektim. Çaresizce kollarımın arasında duran adamı tanıyordum.

Gücün sahibi o adamdı, yıkılmaz bilinen o adamdı, herkesin sonunu getirebilecek olan o adamdı ama kollarımdaydı ve yıkılmıştı, ye-

nilmişti, mahvolmuştu. Bunu görebiliyor, en parçalayıcı kısımsa bunu hissedebiliyordum. Bu hâlini görebilen tek insandım. Bunun bana daha ağır geldiğini hissettim. Onu bu kadar zayıfken, yaralıyken, yıkılmışken görmek beni küle döndürdü.

Sonunda kesik kesik gelen sesler kesildi, kalbimdeki ağrının azaldığı yoktu ama biraz olsun rahatlamıştım. "Geçti," diyebildim, neyin geçtiğini ben de bilmiyordum.

"Boğazımdan o orospu çocuğunun ödediği hiçbir şey geçmemeli, geçmeyecek," dediğinde neden kustuğunu biliyor olmak şimdi bana daha ağır geliyordu.

Kollarımı başının etrafına sardım, yüzünü boynuma sakladı ve bir süre kelimeleri dışarı özgürce bırakamamanın sancısıyla orada bekledi. Kartal ne kadar güçlü de olsa, planları da olsa, bir sonraki adımını her zaman ayarlamış da olsa aslında dipteydi. Onu dibe çeken herhangi biri değildi, ruhu yorgundu ve okyanusun içine atılmış bir taş gibi usulca dibe çöküyordu.

Sessizliği bozmak adına, "Kartal," diye mırıldandım. "Ruhuna bu denli hasar veren bir şeyi yapmana izin vermek istemiyorum. Bu bencillik mi?"

Bir süre konuşmadı. Sonunda, "Ruhum daha fazla hasar göremez," dedi, sesi keskindi, sesi dipte olduğunu kabullenir gibi keskindi ve artık dibin de dibi olmadığını biliyordu. Zaten dipteydi, her şey daha kötü olamazdı. Kartal bunu kabullenmiş, bu yola böyle çıkmış, bu kararı böyle vermişti.

"Yeterince hasar gördün."

"O adama gülümsedim, anılarımı o adamla paylaştım, bana yaşarken edindiği anıları anlattı, bana gülümsedi, bana güvenmeye başladı ve onun gözlerinde benim için beslemeye başladığı sempatiyi gördüm. Bunu göreceğime keşke ölseydim. Bunlar olacağına keşke ölseydim." İlk kez dudaklarından ölüm bu kadar net bir dilek olarak dökülmüştü. Ruhumun temelden sarsılmasına neden olan itirafları, hislerini açıkça dile getirişleri ona daha sıkı sarılmama neden oldu. "O adam benim kanımı, canımı, kızımı benden aldı ve ben o masada durup ona gülümsedim, ona destek oldum, onunla bir şeyler paylaştım, onunla dostluk kurmaya başladım."

Tüm bunlar ona ağır geliyormuş gibi arka arkaya kurduğu cümleler bana sanki elinde bir bıçak varmış da durmadan aynı yerime saplıyormuş gibi hissettirmişti. Onu yatıştırmak için saçlarına dokundum, gece gibi koyu renk saçlarının arasında gezdirdiğim parmaklarım hislerimin getirisi olarak titriyordu. Bunu fark etmemesi için içten içe Tanrı'ya yalvardım.

"Kardelen için bunları yapıyorum, Kardelen için Kardelen'e ihanet ediyorum, Kardelen'in intikamını almak için Kardelen'den vazgeçiyormuş gibi hissediyorum. Bu his çok acımasızmış. Ben yirmi yedi yaşında bir adamım, yirmi altı yıl boyunca hissetmediğim ne varsa, bu bir seneye sığdırdım. Hiç acımaz sandım, beni hiçbir şey acıtamaz sandım, o günden sonra bir daha bir şeyin beni acıtmasının imkânı yok sandım. Bugün karşımda onun katili duruyordu ve bugün canım çok acıdı lan."

Kartal çenesini omzuma bastırıp kelimelerini bıraktığı limandan ayrılmak istiyormuş gibi düşüncelerinin derinliklerine açıldı ve bir anlığına benden koptu. Konuşmadı, sadece düşünüyordu, çenesini omzuma yaslamış, az önce haykıran o değilmiş gibi boşluğu izleyerek öylece duruyordu. Onun acısının yörüngesindeydim, o yörüngede yavaşça ilerleyen bir gezegen gibiydim, o acı benim haritamı çiziyordu ve hayatım boyunca onun acısıyla yaşamak zorunda olduğumu şimdi anlıyordum. Hayatım boyunca içimde onun acısı olacaktı. Hem Kardelen'in acısı hem de Kardelen'in Kartal'a bıraktığı acı.

"Suçlu olan sen değilsin," diye fısıldadım. "Kendini suçlamayı bırak. O masaya otururken her şeyi ortaya koyarak oturduk. Bu bir kumar masası, dostlarımızla oturduğumuz bir masa değil. Sen bir kumar oynuyorsun. O kumar masasına kalbini koydun, aklını koydun, ruhunu koydun. Her şey sonra erdiğinde Kartal, hepsini o masadan toplayıp sana geri veren ben olacağım."

Anılar ölmemişti. Kardelen'in aksine. Gülüşü ölmemişti. Kardelen'in aksine. Sesi ölmemişti. Kardelen'in aksine.

Şimdi sanki buradaydı, kapının aralığında durmuş bizi izlerken gülümsüyordu ama gözlerinden yaşlar akıyor, tüm ifadesini çektiği kederin rengi boyuyordu. Geçmişte bir yerlerde attığı kahkaha içeriye doluyordu ama Kardelen'in dudakları dümdüz duruyordu. O bizi izliyor, kahkahası banyoya doluyor, Kardelen bizi izlerken ağlamaya de-

vam ediyordu. Bir yerlerde mutlak suretle geçmiş hâlâ yaşamaya devam ederken biz şimdinin içinde ölüyor, gelecekteyse gömülüyorduk.

"İyi ki varsın," dedi. Onun için var olmam bir seçim değildi, bir zorunluluk da değildi; onunla istediğim için buradaydım, istediğim için ona sarılıyor, istediğim için onu seviyordum. Bizi bağlayan sebep her ne olursa olsun, artık biliyordum, bir gün mutlaka kalbim onu sevecekti çünkü yıldızlar beni ona, onu da bana yazmıştı. Keşke yıldızların çizdiği haritanın ucu ölüme bakmıyor olsaydı. Keşke ölüm bizi kavuşturmasaydı. "Sen olmasaydın, sen de olmasaydın, ben yalnız olsaydım, ben sensiz olsaydım, ben bu kez ölürdüm. Ben gerçekten ölürdüm."

"Böyle söyleme, lütfen. Yeterince ölüm gördük, ben sana baktığımda sadece yaşamı görmek istiyorum."

"Sana hep küçük kızım diyorum ama şimdi senin kollarındayım. Sanki senin küçük çocuğunmuşum gibi. Beni böyle bu hâlde, bu kadar bitmişken, dipteyken, yaşayan bir ölüyken senden başka kim görebilir?" Sertçe yutkundu. "Ben herkesin içinde çok kalabalığım, sen o kalabalığın içinde yalnızca beni görüyorsun. Beni sadece sen görüyorsun."

"Beni de sadece sen görüyorsun. Belki de bu yüzden böyledir. Belki de biz seninle bu yüzden böyleyizdir, bu kadar derinimde olma nedenin budur, bu kadar ben olma nedenin budur."

Saçlarını okşarken gözlerimi boşluğa diktim. Hâlâ bizi izlediğini hissediyordum, sanki gözlerimi kapıya çevirsem onu görecektim. Bu bir ihtimalken bile kalbimde deprem etkisi yaratıyordu, gerçeği olsa ne hissederdim? İçime dolan gözyaşlarını hissettim, gözlerimde değillerdi, kirpiklerim kupkuruydu; gözyaşları kalbimdeydi.

"Hep bunu söylediğimi biliyorum, sen de bunu hep söylüyorsun ama yine de her şey daha farklı olsun isterdim," dedi alnını omzuma bastırıp sertçe yutkunarak.

"Bunu hep söylüyorum, evet ama keşke, keşke her şey daha farklı olsaydı."

Bir süre omzumda öylece durdu, daha sonra kalbimdeki ağırlığı yok etmek ister gibi geri çekilip yorgun, kül rengi bir suratla gülümsedi bana. Gülümsemesi ben iyileştirir sanmıştı ama bu gülümseme beni daha da parçalamıştı.

"Bunu hep söyleyeceğim, Lavin Alaşan," dedi moralimi düzeltmek istiyor gibi. "Seni sevdiğimi."

"Bu pek de söylemiş gibi olmadı."

"Seni seviyorum," dedi. "Seni tanımadığım anlarda bile kaderim seni benim yerime sevdi."

"Ben de seni seviyorum." Avucumu yanağına yasladığımda kemikli yüzünü avucumun içine bastırıp o içi iri, kısık bakan kahverengi gözlerini yüzüme dikti. Bir mezara bakıyormuşum gibi hissettirdiği çok zaman olmuştu. Her şeye rağmen, kaybettiği kana ve bir ceset gibi soğumuş olmasına rağmen o gözler bana hayat veriyordu. "Seni seviyorum, Alaşan. Yıldızlar gökyüzüne dizildiği andan beri."

"Bunu sevdim," diye fısıldadı.

"Hıhım." Gülümseyip alnımı alnına bastırdım ve "Ben de sevdim," diye mırıldandım.

Oturduğu yerden yavaşça doğrularak kalktı, elini bana uzattı ve beni de yerden kaldırdı. Bir an ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi öylece durup birbirimizin gözlerinin içine bakakaldık. Ardından Kartal, "Bir şeyler içmem lazım," diyerek benden uzaklaştı ve banyonun kapısına doğru ilerledi. Kapıya doğru döndüğümde bizi orada durup izlediğini sandığım, bunun hayaliyle kavrulduğum o kızı göremedim. Ya hiç gelmemişti ya da yavaşça uzaklaşmıştı. Düşük omuzlarla Kartal'ın gidişini izledim.

Ona bir şeyler içme diyemedim, sınırlar çizemedim, durduramadım çünkü ihtiyacı olduğunu biliyordum. Böyle anlarda alkole sığınıyordu, sanırım bunu zihnindeki sesleri susturmak istediğinden yapıyordu, ona hak vermesem de onu anlayabiliyordum.

Arkasından banyodan çıktığımda büyük yatağın çaprazındaki komodinde duran telsiz telefonu eline aldığını gördüm. Resepsiyona bağlanan tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü ve hattın öteki ucundaki adama, "Oda 2519'a bir şişe viski istiyorum," dedi. "Lagavulin olsun. Teşekkürler."

Telefonu komodinin üzerine bıraktı. Arkamdaki duvara yaslanmış bir hâlde sessizce onu izlediğim sırada önce üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı, ardından gömleğin içinden çıktı ve gömleği yatağa fırlattı. Cebinden sigara paketini çıkardı. Paketten çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip çakmağın ucundan fırlayan ateşle sigarasını tutuşturdu. Ardından çakmağı da yatağın üzerine fırlattı ve

iki parmağının arasında sıkıca kavradığı sigaradan uzun bir nefesi içine çekerek tüm bedenini bana doğru döndürdü.

"Rezalet göründüğümü düşünüyor gibisin ama aynı zamanda da bana körkütük âşık gibi bakıyorsun." Sigarayı dudaklarına bir kez daha yaklaştırırken kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde topladım.

"Hep böyle doğru çıkarımlar mı yaparsın sen?"

"Evet. Çıkarım demişken çok da güzel çorap çıkarırım." Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdığı anda kurduğu bu cümlenin hemen ardından sigarayı tutan parmağıyla bacaklarımı saran çorabı işaret etmişti. "Denemesi bedava."

"Konuyu durmadan çorabıma bağlamaya başlayacaksan çantadaki rimeli çıkaracağım, Alaşan."

"Ürkütücü."

Kapı tıklatılınca gözlerimiz birbirinden ayrıldı. Kartal kapıya yöneldi, yaslandığım duvardan çekilmeden kollarım göğsüme bağlı şekilde omzumun üstünden onu izledim. Servis masasıyla kapıda beliren genç adamın önündeki masada metal bir kova içinde duran içkiye uzanan Kartal'ın yüzü sertti, parmakları arasında duran sigaranın külü yere düştü ve genç adam bir anlığına yere düşen küle baktı.

Kartal içki şişesini ve iki kristal kadehi tek eliyle ustaca kavrayıp, sigarayı dudaklarının arasına aldı ve eli kotunun cebine gitti. Pantolonunun cebinden çıkardığı bir banknotu genç adama uzatınca adam gülümseyerek onu başıyla selamladı.

Kapıyı ayağıyla kapatıp içeriye adımlamaya başladığında gözlerim kolundaki dövmeye dokundu. Dövme tamamen iyileşmişti, orada aynaya bakıyormuşum gibi gözlerimle karşılaşmak biraz tuhaf hissettiriyordu.

Gözlerim bu defa karın boşluğuna kaydı, oradan da belirgin kasıklarına baktım. Karnı bir göçük gibi içeri doğru batmıştı, karın kasları o kadar belirgindi ki gözlerimi bir anlığına oradan ayıramadım. Karnı bir heykeltıraş tarafından yontulmuş gibi kusursuz, oyuntulu ve kavisli görünüyordu.

"Çizmelerini çıkar," dedi çenesiyle bacaklarımı işaret ederek. "Topukların ağrımış olmalı, güzel bebeğim."

Yatağın çaprazında duran koyu gri berjere oturdu, berjerin önündeki cam sehpanın üzerine koyduğu içki şişesi ve kadehlere anlık göz gezdirdikten sonra duvara yaslı bedenimi öne iterek duvardan ayrıldım.

Yatağın ucuna oturduğum sırada Kartal viski şişesinin kapağını açıyordu. Çizmelerimi çıkarmaya başladığımda viskinin kokusunu soludum, omzumun üstünden Kartal'a doğru baktım. Kadehe doldurduğu viskiyi dudaklarına götürürken parmaklarının arasında duran sigaranın külünü cam sehpanın üzerindeki siyah kül tablasına silkiyordu. Uyuşan ayak parmaklarımı hareket ettirip birkaç kez sesli küfrettiğimde bana doğru baktı.

"Çoğunlukla güzel görünen acı verici şeylere âşık olup kendinize eziyet ediyorsunuz," dedi düşünceli bir sesle. "Ayaklarını acıttı ama onu giydin." Viskiyi tek dikişte içtikten sonra, "Beni sevmek de böyle bir şey mi?" diye sordu, ciddiyetle sorduğu soru saniyelerin ilerlemeyi kesmesine neden oldu.

"Çok daha fazlası. Sen sadece acıtmıyorsun, sen iyileştiriyorsun."

"İyileştirmek." Başını sallayarak gözlerini parmaklarının arasındaki kadehe indirdi. "Bir doktor hayatı boyunca birçok ölüm görür, bazılarına kazayla kendisi sebep olur, bazıları elinde olmayan sebeplerden kaynaklanır, bazıları sadece mesleği gereği görmek zorunda olduğu ölümlerdir. Ben bir doktorum Lavin ama..." Kaşlarını çatıp başını anlamsızca iki yana sallarken yüzünde garip bir ifade derinleşmişti. "Tüm bu ölümler ne kazayla oluyor ne elimde olmayan sebeplerden ne de mesleğim gereği... Sanki Meryem beni iyileştirmem için değil de öldürmem için doğurmuş gibi hissediyorum."

Meryem Alaşan'ın Kardelen'e çok benzeyen gözlerini hatırlayıp bakışlarımı ellerime indirdim. Meryem Alaşan'la son güzel anımda bir kahvaltı masasındaydık, yanımda Kardelen oturuyordu ve annesine gülümseyerek yaşadığımız bir anıyı anlatıyordu.

Bacaklarımı yatağın üzerine çekip bağdaş kurdum ve "Annenle konuşuyor musunuz?" diye sordum. "Hiç telefonda konuşmuyorsunuz gibi. Ya da belki ben denk gelmemişimdir."

"Kardelen'i kaybettikten sonra annem de kayboldu. Sesi çok sevdiğim bir yabancının sesi gibi. Hattın öteki ucunda ama sanki beni duymuyor." Eğilip şişeyi avucuyla kavradı ve kadehi doldurmaya başladı. Öyle şiddetli dolduruyordu ki içki sıçrayarak sehpaya yayılıyordu. "Birini çok sevdiğinde ve onun gitgide bir yabancıya dönüştüğünü izlemek zorunda kaldığında nasıl hissedilir bilirsin," dedi Kartal, içkisinden bir yudum daha aldı ve "Bilmiyorsan da umarım hayatın boyunca

hiç bilmek zorunda kalmazsın. Bu hissi bana anlat dersen de sana bunu şöyle anlatırım," dedi. Kafasını benden yana çevirdi ve birden dişlerini sıktı ama ifadesi gülümsüyor gibiydi. "İşte böyle. Sen dişlerini sıkıyorsun ama o karşısında durmuş gülümsediğini sanıyor."

"Onun bir yabancıya dönüştüğünü hissediyorsun ama o yabancıya yaklaşmaktan kaçan da sensin."

"Çünkü kızını kaybetmiş bir anneye nasıl yaklaşılır bilmiyorum."

Hisler yankı olup tüm bedenime yayıldığında gözlerimi ona dokunduramadım bile. Karanlık bir çukurun önünde el eleydik, çukuru izliyorduk, çukur ikimizi gömecekleri bir mezar olarak kazılmıştı ama ölmeyi şu anlığına reddediyorduk. Ölmüyorken, ölümü reddediyorken, birbirimize bu kadar âşıkken nasıl oluyordu da aslında yan yana duran iki cesetten ibaret olduğumuz gerçeğini değiştiremiyorduk?

Kartal ona verecek bir cevabım olmadığını anladığında zihnindeki ağrıyı benden gizlemek istiyor gibi, "Bebeğim," dedi, "benim için küveti doldurabilir misin?"

"Elbette." Oturduğum yerden kalkarken ona bakamadım, berjerde oturmaya devam ediyor, viskisini yudumluyordu. Sırtımdaki gözlerini hissetsem de ona doğru dönmeden doğrudan banyoya yöneldim. Ben onun için küveti doldururken o içti, bardak bir doldu bir boşaldı, ona içme diyemedim ve o zihnindeki her şeyi alkolün karanlığına itmek istiyor gibi durmadan içti.

Küvet, düşüncelerin zihnimi doldurduğu gibi suyla dolmaya başladığında küvetin kenarındaki mermere oturmuş suyun boşluğu doldurusunu izliyordum. Küvet tamamen dolduğunda Kartal çıplaktı, banyo karanlıktı ve Kartal elinde bir sigarayla suyun içine giriyordu. Onu izliyordum. Bedeni suya gömüldüğünde bakışlarımız birbirine tutundu.

Parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına götürdü ve sigaradan bir duman aldığı sırada elimi suyun yüzeyinde gezdirerek ona doğru ilerlettim. Suyun içinde ıslanan parmaklarımı elmacıklarına, ardından alnına ve saçlarına sürttüğümde gözlerini yumdu. Sigaranın dumanı düşünceleri taşıyan bir sis kümesi gibi yavaşça yüzüme yayıldı. Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Yanıma gel," dedi, zamanın içinde puantları kana bulanmış, parmak uçlarında duran balerin kız gözlerini yüzüme sabitledi ve anılar duvarlarda binlerce saat kadranı olup hızla dönmeye başladılar.

Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım ve çorabım kalana kadar soyunduktan sonra sütyenimin klipsini çözdüm. Vücuduma dokunmak istiyor gibi değil, ezberine almak istiyor gibi bakıyordu. Gözlerinde şehvet yoktu, gözlerinde tutku vardı. Altımdaki siyah çorapla suyun içine girdiğimde küvetin içinde yavaşça geriye doğru kaydı ve bana bacaklarının arasında yer açtı. Sırtımı onun göğsüne yasladığımda etrafımızdaki suyun dalgalandığını gördüm. Bir şeyler söylemedim çünkü yorgunluğunu hissediyordum, bir şeyler söylemedim çünkü kelimeler dilimin altında küle dönmüştü.

"Bir gün," dedi ve sigarasının külü suyun içine düştü, düşüp dağılan küle gözlerimi sabitlediğimde bir süre suskunluğu benimle kaldı. Ardından, "Bir gün buradan siktir olup gideceğiz. Ben iyileşeceğim, iyileşirken seni de iyileştireceğim ve biliyorum ki beni de iyileştiren sen olacaksın." Sigarasındaki kül bir kez daha suyun içine düşene dek sustu. "Ve sonra bir gün bir kızımız olacak."

Sigara suyun içine düştü, ateşin sönerken çıkardığı acı dolu cızırtıyı dinlerken kalp atışlarım kulaklarımı zonklatacak kadar güçlüydü. Kartal'ın parmakları karnıma indi, suyun içinde ilerleyen bir kürek gibi suyu yararak geçti, aşağı indi ve karnımın üzerinde durdu.

Parmak uçlarını karnıma bastırdığını hissettim.

Zaman yavaşladı.

"Bir gün bir kızımız olacak," diye tekrarladı parmakları karnımın üzerinde duruyorken ve parmak uçlarındaki nabız karnıma vuruyorken.

Fısıldadım. "İsmi Kardelen olacak."

15. BÖLÜM

Anıların İçinde Kalbi Çarpan Canavar

♪ *Eagles - Hotel California*

Bir an gelir, bir insanın gelmeyişi o kadar uzun sürer ki penceredeki camı bile kırarlar da pencerenin önüne çivilenen seni pencerenin önünden çekemezler ya, işte Kardelen'in bir daha geri gelmeyeceğini bile bile onu beklemek tam da böyleydi.

Elimde geçmişe ait bir fotoğraf duruyordu, fotoğrafa bakamıyordum, pencereye bakıyordum çünkü fotoğrafa baktığımda gördüğüm insanı pencerenin dışında bize gelirken de görmek istiyordum.

Pencerenin önünde o kadar çok dikildim ki Kartal'ın yansıması cama düşene dek bunu yaptığımın farkında dahi değildim. Camdaki yansımasında gördüğüm şey ifadesindeki solgunluktu. Gözleri dalgındı, bakışları sabit duruyordu ve tam arkamda hareketsizce durmaya başlamıştı.

Başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerimiz yavaşça birbirine kavuştu. Otelden geldiğimizden beri sessiz sayılırdı. Zar zor da olsa bir şeyler yemişti ama çok yememişti, onu içki şişesinin önünde düşüncelere dalmış hâldeyken görmüştüm, bir şeyler diyememiştim çünkü ne dersem

diyeyim kanına karışan alkolü de zihnine sinen karanlık düşünceleri de silemezdim.

"Sessizsin," dediğinde dudaklarımın arasındaki kelimelerin saatlerdir orada esir olduğunu fark ettim. Bakışlarım yansımasından ayrılmadı.

"Dalmışım," dedim sadece.

"Neden?" Gözleri parmaklarımın arasında tuttuğum fotoğrafa kaydığında bakışlarına aniden çöken o duygunun beni parçalayacak kadar kuvvetli olması yutkunmama neden oldu. "Size mi bakıyordun?" Elimdeki fotoğrafa uzanırken sorduğu soruydu bu. Tek kelime söyleyemedim. Elimden fotoğrafı almak için fotoğrafa dokunurken, "Bakabilir miyim?" diye izin istedi.

"Evet," diye fısıldadım. "Elbette bakabilirsin."

"Bu fotoğraf." Bir süre sustu. Gözlerim tıpkı onun gözleri gibi fotoğrafa indiğinde ikimiz de sessizliğin kollarındaydık ve o kollar canımıza okuyordu.

Fotoğrafta Kardelen kadraja yüzünde alışılmış, insanların içini huzurla dolduran gülümsemesiyle bakıyordu, sarılmıştık ve ben de fotoğraflarda az rastlanan gülümsememle ona eşlik ediyordum. Çok eski bir fotoğraf olmamasına rağmen neden bu fotoğrafa bakınca üzerinden asırlar geçmiş gibi hissediyordum?

Zaman bir kasetin geri sarıldığı gibi, dönerek ve anlamlı gelen her melodiyi bir karmaşaya çevirerek geriye sarıldığında, deklanşörün sesini duydum. Dudaklarımdaki gülümseme silinmedi, Kardelen bana sokulmaya devam ediyordu.

Sonunda benden uzaklaştığında meraklı bir şekilde kamerayı tutan kıza doğru uzandı ve "Teşekkür ederiz," dedi. Kız, onun sevimli gülümsemesine kayıtsız kalamadı, kimse onun sıcacık gülümsemesine kayıtsız kalamazdı.

Onu öldürürlerken o gülümsemeyi görmüşlerdi. Demek ki bazı insanlar böyle güzel gülümsemelere kayıtsız kalabiliyorlardı.

Elinde kamerayla bana doğru dönüp, "Bu fotoğrafı çıkarttığımda odamın duvarı boyutunda büyütsem çok mu şov yapmış olurum?" diye sordu, sesindeki muzip tını gülümsememi daha da derinleştirdi.

"Ailen sonunda bana âşık olduğuna inanmaya başlasınlar istiyorsan neden olmasın."

"Aksini düşündüklerini sanmıyorsun herhâlde?" Kardelen kahkahayı basınca yan masadaki birkaç kız bize tuhaf tuhaf baktı.

Bazen öyle sesli kahkaha atardı ki insanların gözleri üzerimize çevrilirdi. Bu alışkın olduğum bir şey olmasa da birinin ona ters baktığını gördüğüm an o insana gözlerini parçalamaktan öte, onu yok edecekmişim gibi bakardım.

Kafede birden sevdiği şarkılardan biri çalmaya başladığında aniden durup, "Aa bak," dedi. "hangi şarkıyı çalıyorlar. Özcan Deniz, Sevdanın Rengi."

"Bu şarkı senin için çok dramatik değil mi ya?"

"Ateşsiz yanıyor canım, cennetten kovulan melek misali," diye mırıldanarak şarkıya eşlik ederken dirseklerini masaya koyup küçük yüzünü avuç içlerinin üzerine yerleştirdi.

"Seni cennetten kovmaya da kıyamazlar, şu tipe bak," dediğimde sırıtarak yan gözle baktı. Böyle zamanlarda ne kadar hüzünlü görünse de çocuk gibi gülümsemeye devam ederdi.

"Canım Bal," dedi düşüncelere dalmış bir hâlde, yüzünde asılı kalmaya devam eden unutulmuş bir tebessümle. "Bazen kalbim o kadar kararsız çarpıyor ki ben bile atış seslerine kulak kesilip onun ne söylediğini anlayamıyorum."

"Bu ne demek?"

Sessizce yutkundu. "Hiç, sadece saçmaladım."

Zaman sessizce ilerledi. Oysa o zamanlar ne kadar da hızlı ilerlerdi. Bazı anları yeniden yaşamayacağınızı bilirdiniz, bazı anlar tek seferlikti, bazı hisler ve insanlar bir daha yaşanmazlardı. İşte onunla olduğum anlar, onunla yaşadıklarım böyleydi; tekrarı olmayacağını bildiğim, içimi kazıyıp beni tüketen, beni deşip yaralayan biricik anılarım...

O benim biricik anılarımdı.

"Bu fotoğrafın nasıl hissettirdiğini anlatamam," dediğimde Kartal beni dinliyordu. "Ama bu fotoğrafın çekildiği âna dönebilmek için hayatımın kalan yarısından vazgeçebilirim. Bir daha yaşanmayacağını bildiğin bir ânı özlemek öyle çaresiz hissettiriyor ki."

"Böyle cümleler kurma," dedi, "hayatının kalan yarısından vazgeçeceğini söyleme. Sen bu ânı yeniden yaşamak için bunu yaptığında, benden seninle geçireceğim bir ömrün yarısını çalmış olacaksın."

"Hem seninle hem de onunla yeniden yaşayabilmemizin bir yolu olsaydı keşke."

Dudaklarımdan dua gibi dökülen, bir dilek gibi dilenerek kayıp giden kelimelerin onu yaralayacağını hissedince pişmanlıkla yutkundum. Sonunda bana hak veriyormuş ve bana hak vermek onu mahvediyormuş gibi, "Keşke," dedi.

Fotoğrafa bakmak o kadar çok şeyimi eksiltmiş gibi hissettim ki sessizce odaya gidip fotoğrafı yerine bırakana kadar kalbime saplı bir bıçakla hareket etmeye çalışıyormuşum gibi hissetmiştim. Tekrar salona girdiğimde salondaki sessizlik artık Kardelen'in olmadığı o evdeki sessizlik kadar sağır ediciydi.

Kartal dudaklarının arasına dengelediği sigarayı yakmak için sehpada duran çakmağı aldı, çakmağın ucundan fırlayan alevi izledim. Sigarasından bir duman aldıktan sonra yemek masasına ilerledi ve laptopunun kapağını açıp sandalyenin ucuna oturdu.

"Neye bakacaksın?" Soru dudaklarımdan döküldüğünde ben de sigara paketinden bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına dengelemiştim.

"Notlarıma," dedi Kartal, ne demek istediğini anlamadığım için, "Eski notlarıma," diye devam etti cümlesine. "Çoğu ilaçla ilgili bilinmeyen şeylerin de yazılı olduğu notlarım var."

Ogün için hazırlayacağı şeyi hatırladım. Onu yavaşça akıl sağlığından edeceğinden bahsetmişti, iradesini parmaklarının arasından alıp kendisi yönetmeye başlayacaktı. Bunun için dışarıdan bir takviyeye ihtiyaç olduğu kesindi çünkü Ogün sadece zihin oyunlarıyla manipüle edilebilecek kadar ince duvarları olan biri değildi. Onun gibi ruh hastalarını yönetmesi zordu. Genelde manipülatif olanlar onlar oldukları için manipüle edilmeleri de oldukça zor oluyordu.

"Bu kadar erken başlaman, yani tüm bu olayların üzerine bunu yapman ilgi çekmez mi?"

"Ortalık yeterince karışıkken yaptığın hiçbir şey ilgi çekmez çünkü ortada ilgi odağı olan yeterince konu vardır. Asıl böyle zamanlarda saldırıya geçmen gerekir çünkü gizli kalmasını istediğin şeyi ortalık yeterince dağınık ve kalabalıkken alenen yapmalısın. O zaman kimsenin ilgisini çekmezsin." Dudaklarından uzaklaştırdığı sigarayı yeniden dudaklarına götürürken gözleri bana çevrildi. Yüzüne bilgisayarının ekran ışığı vururken altın harelerinin içi ışıldıyordu. Dumanı usulca

dudaklarından verip yeniden ekrana dönerken, "Yeterince büyük bir kaosun ortasındayız. O itin yularını elime almaya başladığımı kimse fark etmeyecek, Bal," dedi. "Endişe etme."

Ucu yanmayan sigarayı bir müddet dudaklarımın arasında öylece beklettim. Sonunda sehpanın üzerindeki çakmağı alıp sigaramı yaktım ve ağzımın tadını bozan sigaradan bir duman alıp koltuğa çıkarak bağdaş kurup oturdum.

"İrem'i geri getirmemiz gerek. Huzursuz olmaya başlayacak," dediğimde kimin huzursuzlanmaya başlayacağını kastettiğimi Kartal da biliyordu. "Eminim şu an İrem'i gözünün önünde tutması gerektiğini düşünüyordur."

"Babasını kaybeden bir kızın üzerine gelmemesi gerektiğini o da biliyor. Evet, İrem'i tehlike olarak gördüğü gibi yeni hedefi hâline de getirdi ama bir anda peşine düşmesinin garip karşılanacağını o amcık ağızlı da biliyordur."

Sigaradan bir duman daha alıp dizlerimi göğüslerimin üzerine dek çektim, çenemi dizime yaslayıp Kartal'a bakmaya devam ettim. Birkaç sekme açtı, beyaz sayfaların yüzüne çizip durduğu ışıkları izlerken hem yaşananlardan dolayı çok huzursuz hissediyordum hem de ona baktıkça garip bir biçimde huzura bulanıp kendimi güvende hissediyordum.

"Küçük, meraklı bir kız çocuğu gibi beni izliyorsun," dedi şakağını sigarayı tutan parmaklarıyla ezerken.

"Ekrana bakarken beni nasıl görüyorsun sen?"

"Gözünü kapatıp uykuya daldığında bile sadece seni gören bir adam, sanıyor musun ki sana değil bir başka noktaya bakarken seni görmeyecek?"

"Böyle konuştuğun zaman ne diyeceğimi bilemiyorum, çarşafın altına saklanıp çocuk gibi sırıtasım geliyor."

"Şirinlik peşinde koşasım geliyor desene sen şuna," diyerek bana doğru döndü yeniden. "Yavru kedi gibi tortop olmuş oturmuşsun oraya, işi gücü bırakıp gelip seninle oynayasım geliyor biliyor musun?" Birden bu sorduğu soru onun da garibine gitmiş gibi kaşlarını çattı. "Sen ne yapıyorsun bana ya?"

Kolundaki dövmeye, ardından da ona bakıp, "Ne yapıyorum sana?" diye sordum, dudaklarımın oluşturduğu aralıktan sigaranın dumanı sızarak dışarı döküldü.

"Her ne yapıyorsan, nasıl yapıyorsan, o kadar ihtiyaç duyuyorum ki bunu yapmana, daima yap," dedi, ardından gözleri anlık olarak ekrana çevrildi ve sanki onu saran düşünceler benden ibaretmiş de işine odaklanabilmesi için bana bakmaması gerekiyormuş gibi gözlerini benden tamamen çekti.

Sessizlik içinde sigaramı içip onu izledim. Bir şeyleri tüm dikkatini vererek okudu, bu süre zarfında sadece sigara içti. Yaklaşık bir, bir buçuk saat sonunda MacBook'un önünden kalktığında bakışlarım yeniden onu odağı hâline getirmişti. Barın önüne geçtiğini görünce yüzüm gerildi. Bar dolabını açtı, bir şişe viski çıkardı ve kapağı yavaşça kapatırken gözlerini bana doğru çevirdi. Onu izlediğimi fark edip huzursuz olmuş gibi görünüyordu. Bir süre birbirimize baktık. Bu olurken viskinin kapağını çevirip açmış, kristal kadehe viskiyi doldurmaya başlamıştı. Gözlerimiz birbirinden o üçüncü yudumu aldığında ayrıldı.

"Bu gece içmeyecek gibiydin," dedim.

"Odaklanmama yardımcı oluyor," dedi sadece.

"Sen odaklanırken hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak kadar zeki bir adamsın."

"Bu tür telkinlerden hoşlanmıyorum," dediğinde afallayarak ona bakıum ama o tepkisiz duruyordu. Cümlem onu rahatsız etmişti, bu belliydi ama sinirlenmediğini görebiliyordum. "Gerilmene gerek yok," diye mırıldandı ve bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Devamlı alkol alıyor olmam yanlış yapacağım anlamına gelmez. Ben gayet ayık hareket ediyorum."

Beni yanlış mı anlamıştı yoksa sadece kendini korumak adına geliştirdiği kalkana mı çarpmıştım bilmiyordum ama uzun uzun yüzüne bakmayı sürdürdüm.

Alkol konusunda endişelerimi gidermeye çalışıyormuş gibi, "Uyuşmama yardımcı oluyor," dedi, bu kez sesi daha sakindi. "Düşünceler içinden çıkılmaz hâle geldiğinde onlara bir nebze de olsa ket vurabilmeme yardımcı oluyor. Hepsi bu."

Beni mi kandırıyordu yoksa kendisini mi?

Tek dikişte içkinin tamamını içip kadehi bankonun üzerine sertçe koydu ve hiç beklemediğim bir anda, "Film izleyelim mi?" diye sordu.

"İşin yok muydu?"

"Birden seninle zaman geçirmek istedim," diyerek dizüstü bilgisayarına doğru yöneldi. Tuşlarına basarken omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Belki benimle film izlemek istersin. Birlikte çizgi film izlemiştik, film de izleyelim."

Başımı sallayıp, "Olur," dedim sessizce.

Birdenbire vakit geçirmeye karar vermesinin nedeni, bir anlık da olsa bana duvar örmüş gibi hissetmesinden miydi? Sanki az önce anlık da olsa onun duvarına çarpmıştım ve o da bunu fark edip duvarın arkasından yanıma atlamıştı. Dizüstü bilgisayarını alıp koltuğa geldiğinde olduğum yerde kayarak onun büyük bedeni için yer açtım.

"İzlemek istediğin bir film var mı?" diye sordu, bu sırada parmakları klavyenin üzerindeydi ve önümüzde de tarayıcıdan temiz bir sayfa açılmıştı.

"Korku filmi olsun," dediğimde göz ucuyla bana baktı.

"Koynuma saklanmak için bahane arıyorsan korku filmine gerek yok."

"Sen saklanma da sonra."

"İddialısın da bakıyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sonra çişini yapmaya bile benimle gitmeye çalışırsın."

"Sen de dünden razısın zaten benimle her yer girmeye."

"Her yere girmek demişken şimdi çok ahlaksız bir şaka yapardım da hoş olmayabilir."

Yüzümü buruşturarak, "Polisi ararım," dediğimde sırıttı.

"Yine de müstakbel kocanı böyle tehdit etmen hiç hoş değil."

"Müstakbel kocam da uslu dursaymış, ne yapayım?" diye sorduğumda yüzündeki aydınlık ifade anlık olarak şaşkınlık duymama neden oldu. Sanki şakasına söylenmiş bir sözün bile onun için kıymeti, anlamı, ona hissettirdikleri çok derin ve önemliydi.

"Müstakbel kocanla hangi filmi izlemek istediğini söylemedin. Eğer seçimi bana bırakıyorsan Lavin, bilmelisin ki benim önerim genelde kırmızı noktalı filmler olur."

"Oturup porno izleyecek değiliz."

"Çekeriz."

"Sen pisliksin ya," diye homurdanarak kırlenti alıp kafasına vurduğumda gözlerini kısarak güldü.

"Doğru söyle, teklifim seni heyecanlandırdı mı heyecanlandırmadı mı?"

"Ahlaksız insanlarla konuşmayı kestim."

"O yüzden kendi kendine de konuşmuyorsundur o zaman artık sen."

"Ne ilgisi varmış?"

"Benden daha ahlaksız biri olduğun gerçeğini unuttuysan sana hemen hatırlatabilirim." Yumruğunu ağzına koyup öksürdükten sonra aniden incelen sesi ve kayan gözleriyle, "Ahh Kartal," dedi. "Ahh sevgilim."

"Sus be!" diye homurdanarak kalçasını sertçe çimdiklediğimde şoka girmiş gibi bana bakakaldı.

"Ne yaptın?"

"Çimdikledim."

"Götümü mü?"

"Burası götün değil. Sen ne ayıp şeyler konuşuyorsun bugün ya? Hadi, aç film izleyelim." Ona sokulup bilgisayarın ekranına baktım. "Tek kelime etme. Aç bir film işte. Korku olsun."

"Aniden bir yerlerime çimdik atman yeterince korkunç bence."

"Sus," diye söylenerek ona iyice sokuldum, kolum koluna yaslanırken tarayıcının arama butonuna tıkladım ve güncel korku filmlerini bulmak için birkaç site buldum. Ben tamamen ona yaslanmış şekilde siteleri gezip filmlerin konularını okurken o da çenesini başıma yaslamış sayfayı izliyordu.

"Türk yapımı mı izlesek?" diye sorduğumda, "Abartılı oluyor, bir süre sonra gülesim geliyor benim onları izlerken," dedi.

"Ne bileyim, sanki daha korkutucu oluyor dini konular üzerinden çekilen filmler."

"Sana korkutucu gelebilir, bana biraz komik geliyor. Makyajları falan çok abartılı."

"Doğru." Sitedeki Türk yapımı filmlerden birinin üzerine tıkladım ve "Ama bu bunu izlemek istediğim gerçeğini ne yazık ki değiştirmiyor," dedim sırıtarak.

"Sana daha önce de vizyonsuz olduğunu söylemiştim, değil mi? Kırmızı et yerine beyaz et seçiminden, ödül almış filmler yerine büyü diye at kafası çıkarılan korku filmlerini izlemeyi tercih etmenden de açıkça belli oluyor bana kalırsa."

"Seni de ben seçtim tatlım, unutma istersen, ha ama diyorsan ki beni seçtiğin için de vizyonsuzsun, işte o zaman anlarım seni..."

"Sen bu laf cambazlığını da Yunus Emre'den öğrendin he."

"Sus da film izleyelim," diyerek ona sarıldığımda dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi.

Film alışılagelmiş korku öğeleriyle doluydu, o yüzden bir sonraki sahneyi tahmin etmek çok da zor sayılmazdı. Korkmadığımı söyleyemezdim çünkü dini konuların geçmesi, yapılan ritüellerin halk dilinde de sık sık dolaşan ritüel türlerine benzerliği, karakterin başına gelenler beni ciddi şekilde germeyi başarmıştı. Kartal ise benim aksime çok rahat duruyordu. Sanki izlediklerinin onun için hiçbir anlamı yoktu, hatta bir süre sonra devamlı yükselen sesler yüzünden yüzünü buruşturmaya başlamıştı. Haklı olabilirdi, devamlı korkutma amacıyla yükselttikleri sesler bir süre sonra çok fazla tekrara düşmeye başladığı için ilk baştaki etkisini kaybediyordu.

Bir ara o kadar gerildim ki filmin son on beş dakikası kalmış olmasına rağmen filmi durdurmayı düşündüm ama Kartal'ın dalga geçeceğini bildiğimden bu fikri hayata geçirip Kartal'ın diline düşmedim.

Sonunda ekranda kaymaya başlayan yazılar sayesinde tuttuğum nefesi geri verebildim. Kartal'ın alayla bana baktığını hissettiğimde kafamı kaldırıp ben de ona baktım. Siyah ekranda akan beyaz yazılar gözlerine ve yüzüne yansımalar çiziyordu.

"Amma sıkıcıydı ya," diye söylendiğimde bana buna zerre inanmadığına dair sinir bozucu ve alaycı bir bakış attı. "Ne? Sen sevdin mi yoksa?"

"Korktum demiyorsun da..."

"Ne korkacakmışım? Saçma sapan bir filmdi."

Tam geri çekilerek oturduğum yerden kalkacaktım ki kollarını bedenime sararak, "Dur bakalım," dedi ve beni tekrar kendi bedenine yasladı. "Öyle hemen kaçmak yok."

"Kaçtığım falan yok."

"O kadar korktun ki kaçamazsın zaten, bütün gece peşimde dolaşırsın kesin."

"Beni tutup göğsüne yaslayan sensin. Korktuğum falan yok benim. İzledik bitti işte. Saçma sapan bir filmdi."

"Tamam o zaman, rica etsem bana bir bardak su getirir misin?" diye sordu muzip bir sesle, derdinin su olmadığını bildiğimden çatık kaşlarla ona baktım.

"Elin var, ayağın var, git al."

"Doğru, ben gidip alayım, sen beni burada bekle." Sırıtarak beni serbest bırakınca neredeyse panikten tekrar koluna yapışacaktım ama kendimi tutup sabit gözlerle yüzüne bakmaktan ileriye gitmedim.

"Git."

Kartal salondan çıkarken dizlerimi göğüslerime bastırıp sessizce açık duran laptop ekranına baktım. Film tamamen sona erdiği için filmin kapağı ekranda sabit kalmıştı. Kapak görseli o kadar rahatsız edici hissettirdi ki gözlerimi bilgisayardan ayırıp etrafta gezdirmeye başladım.

Kartal'ın koridordan salona doğru gelen adım seslerini duyduğumda bedenim bir nebze de olsa gevşemişti ama sonra birdenbire adım sesleri kesildi, tam arkama dönüp bakacaktım ki Kartal, "Böh!" diye bağırınca oturduğum yerde yana doğru devrilip yumruklarımı havaya kaldırdım ve Kartal Alaşan bir kartal gibi değil, karga gibi kahkaha atmaya başladı.

"Yaptığın şey çok adice ya!" diye bağırdım ama o kadar çok gülüyordu ki söylediğim şeyi duymadığına emindim.

Homurdanarak doğrulup, bağdaş kurup oturduğumda koltuğun kolçağına kalçasını yasladı ve "Yavru kedi gibi devrildin," dedi yavaşlamaya başlayan gülüşlerinin arasından.

"Aniden kime bunu yapsan o kişi de devrilirdi."

"Senin kadar devrilemezdi. Leopar bir anda sarı, küçük bir yavru kediye dönüştü. Sarman seni."

"Bakıyorum da çok eğleniyorsun," dedim yüzündeki sırıtışa dik dik bakarak.

"Eğer o âna dair bir video kaydım olsaydı daha çok eğlenirdim emin ol, ne zaman moralim bozulsa izlerdim, neşelenirdim."

"Beni korkutmak çok hoşuna gitti herhâlde, Alaşan."

"Korktuğunu kabul ediyorsun yani, Alaşan?" diye soruma soruyla karşılık verirken bana yine kendi soyadıyla seslenmişti.

"Birazcık kalbim çarpar gibi oldu."

"Hadi ya?" Biçimli kaşlarını kaldırıp alayla baktı yüzüme. "Nasıl çarptı bakayım?"

"Ver elini." Elini tutup göğsüme bastırdığımda dudaklarındaki gülümseme yeniden geniş bir yere yayılıp tüm çehresini kaplamıştı. Tam gözlerinin içine bakarak, "Görüyor musun nasıl çarpıyor?" diye sordum sessizce.

"Küçük leoparımın kalbine de bakın siz, nasıl vuruyor parmak uçlarıma." Parmaklarını kalbime bastırınca gözlerimiz birbirine saplı kaldı. "Küçük kalbin benimle flört mü ediyor yoksa?"

"Öyle olmasını mı isterdin?" Elimi elinin üzerine koyunca parmaklarının basıncını daha net bir biçimde hissettim. "Eminim kalbimi bu kadar şiddetli attıran kişi olmak seni inanılmaz tatmin ediyordur," diye mırıldandım.

"Ne kadar güzel," dedi karanlık bir sesle, birden sesindeki o karanlık soluğumu sıkıştırdı. "Benim güzel bebeğim dilimi çoktan çözmüş. Buna bayıldım."

"Kabul et o zaman." Bir elim yavaşça boynuna süzüldü, uzun tırnaklarımı tehditkâr bir şekilde onun boyun kıvrımlarında sürükledim, bu ona her nasıl hissettirdiyse gözleri birden yoğun duyguların esiri olmuştu. "Senin dilinden anlayan tek kadının ben olduğumu, seni bu evrende ya da başka bir evrende benden başka hiçbir kadının anlayamayacağını, haritanın sadece bende olduğunu... Bunları kabul et."

"Kabul etmeme gerek varmış gibi," dediğinde tırnaklarım soluk boşluğunda gezindi, bedeninin kasıldığını bedenimin üzerinde hissedemesem de fark edebildim. "Kabul," diye mırıldandı. "Sen tüm evrenlerdeki beni tamamlayan o eşsiz parçasın."

"Aferin, bak bunu anlamışsın. Başka ne anladın?"

Sırıttı. "Şansını zorlamaya devam edersen sana çığlık attıracağımı anlamak istersen ben de severek anlatırım sana, Lavinciğim."

"Şansımı zorlarsam neler yaparsın?"

"Çok mu merak ettin?"

"Diyelim ki ettim?"

"Etmiş gibi bir hâlin var."

Gülümsemesini taklit ederken, "Ciddi ciddi hiç etkilenmiyor musun korku filmlerinden?" diye sordum merakla.

"Neden etkileneyim bebeğim? Gerçekliğinden emin olmadığım her şey benim için kafaya takmayacağım şey konumundadır."

"Gerçekliğinden emin değilsin ama bazılarının gerçek olduğu söyleniyor. Hem filmin başında da gerçek bir hikâyeden esinlenildiği yazıyordu."

Gözlerini devirirken, "Bu sadece daha fazla merak uyandırabilmek ve iyi bir gişe yapabilmek için uydurulmuş bir yalan," dedi baygın bir

sesle. "Oturup bu saçmalıkların doğrusunu seve seve anlatırım ama bence sen de anlayabilecek bir kadınsın." Bir şey söylemek yerine kollarımı boynuna sardım, ben kollarının arasındayken ayağa kalktı ve beni kolayca kucakladı. "Seni yatağa götürelim," dediğinde kaşlarımı çattım. "Bu gecelik bu kadar perili film yeter."

"Perili değil, cinliydi."

"Bence senin güzel canının istediği biraz adrenalin."

Kartal beni kollarında yatağa götürürken başka bir şey söylemedim. Oda karanlık ve ılıktı, perdeler aralık durduğu için ay ışığının gümüş parıltısı odaya devriliyordu. Casper yattığı süngerde kıvrılıp kafasını kaldırarak bize baktığında Kartal beni yatağın üzerine bırakmıştı.

Ayak ucuma oturup, "Su ister misin?" diye sorduğunda dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "Ne istersin?"

"Yanıma uzanmanı," dediğim an gülümsedi. Yatak onun ağırlığıyla çöktü ve Kartal beni kollarının arasına çekerken içimdeki kötü his usulca beni terk etti. Bir süre yatakta öylece uzandık.

"Bana bir şeyler anlatsana," dediğinde bunu kalkıp bir bardak daha içmemek için söylediğini biliyordum. Kafasını ben ve benim vereceğim ayrıntılarla doldurup kadehlerden uzaklaşmak istediği bir andı.

"Babaannem ve büyükbabamın Yalova'da evleri vardı, bunu hatırlıyorum," dediğimde bütün gölgeler çekilmiş, ikimizi altına alan bir ışık tam başımızın üzerinde doğmuş gibi hissediyordum. Saçları tırnaklarımın arasındaydı. "Babam ilkbahar mevsimi gelince bazen oraya giderdi, ev çürümesin diye gerekli tadilatı ve bakımları yapmak için. Büyükbabam biraz rahatsız olduğundan yapamıyordu. Bazen babam giderken annemi ve beni de alırdı. Arka koltukta uyurken annemin gülerek anlattığı şeyleri duyardım, uykumda annemin babama anlatıp güldüğü şeyler bana masal gibi gelirdi."

Bu anlattıklarım ona huzur veriyormuş gibi düzenli nefesler alırken parmaklarının boynumda dolaşmaya başladığını fark ettim. Verdiği her düzenli nefes köprücük kemiklerime yayılıp tenimi onun sıcağına buluyordu.

"Bir gün yine bizi götürdüğünde fark ettiğim şey çimlerin uzun süredir biçilmemiş oluşuydu. Sebebi artık büyükbabamın ve babaannemin hayatta olmayışlarıydı. Normalde bu kadar bakımsız olmazdı ama onlar göçüp gidince ortalık tamamen dağılmıştı. Babama daha

çok iş düştüğü için üzülmüştüm ama büyükbabam ve babaannem için üzülmemiştim, kötü durumdaydılar ve kurtulmuşlar gibi gelmişti bana. Koca bir arazinin tamamı babaannem ile büyükbabama ait olduğundan düzenlenmesi, bakılması gereken çok fazla yer vardı. Evin sütlü badem rengindeki dış cephesi de bakımsızlıktan kahverenginin bir tonuna dönmüştü, kirli duruyordu, duvarlar dökülmeye başlamıştı. Yabani otların boyları annemin boyu kadardı, ben içlerine girince kayboluyordum, görünmüyordum."

Dudaklarını omzuma bastırıp burukça gülümsedi.

"Kırmızı gelincikler olurdu evin bahçesinde, babam otları temizleyince daha görünür oluyorlardı. O gece evi çok temizleyemeden yatıp uyuduk, rüyamda büyükbabamı ve babaannemi gördüm, evin önünde büyük bir masa vardı, masanın başında oturmuş yemek yiyorlardı. Gülümsüyorlardı." Sertçe yutkunup gülümsedim. "Büyükbabam beni dizine oturtup çekirdeksiz karpuz yedirdi bana, sonra da geldiğim için çok mutlu olduğunu, onun neşesi olduğumu söyledi."

Kartal'ın gülümseyişini tenimin üzerinde hissettim.

"O gün anladım, birileri gitse bile seni görmeye devam ediyorlardı demek ki. Çünkü büyükbabam ve babaannemi görmüştüm, çok canlıydılar ve beni gördükleri için mutluydular. Bir de babaannem, babana söyle arka bahçe duvarını mercan rengine boyasın demişti bana. Uyanınca bunu babama söylediğimde babam bir süre bana kızmış gibi hiç konuşmadan bahçe duvarını izledi. Sonra annemle konuşurlarken duydum, babaannemin en sevdiği renk mercan rengiymiş. Bu bile yıldızlara inanır gibi bir insanın varlığı kaybolsa bile hâlâ orada olduğuna inanmamız için yeterli değil mi?"

Kartal tıpkı bir çocuk gibi, "Bizi hâlâ görebildiklerine mi inanıyorsun?" diye sorunca başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Mercan renginin nasıl olduğunu bile bilmeyen bir çocuk, nasıl rüyasında babaannesinden duyduğu bu rengi doğrudan babasına söyleyebilir ki?"

"Ben de inanmak istiyorum." Gözlerimi aşağı doğru indirmemle gözlerini kaldırıp bana bakması bir oldu. "Benim de buna inanmaya ihtiyacım var."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Seni inandırabilmenin bir yolu olsaydı keşke."

"Senin söylediğin her şeye, akıl ve mantık kârı olmasa bile inanırım." Kaşlarını çatıp yüzünü yeniden boynuma saklarken fısıldadı. "Lütfen inanmamı söyle."

Parmaklarım saçlarının arasına karışırken, "İnan," diye fısıldadım. "İnan."

Sertçe yutkunduğunu işittim. "Anlat," dediğinde gözlerimi yumdum, parmaklarım saçlarının arasındaki hareketini sonlandırmıştı ama saçlarına dokunmaya devam ediyordum.

"Fırsat buldukça Yalova'ya gidip evi kendim temizlemeye başladım," dediğimde bir anlığına durup sessizlik içinde bekledi. "Bir keresinde onunla birlikte de gitmiştik oraya."

"Kardelen'le mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Bana yardım etmişti."

"O zamanlar ben neredeydim? Ben genelde gittiğiniz yerleri bilirdim çünkü."

"İstanbul'daydın."

"Yalova'da olduğunuzu bilseydim yanınıza gelirdim."

"Gelir miydin?" diye sordum merakla.

"Evet, gelirdim."

"Keşke gelseydin," diye fısıldadım.

"Peki o eve ne oldu?"

"Mühür vuruldu," dedikten sonra hızla konuyu değiştirmek adına, "Ee, bana su getirecek misin?" diye sordum, gülümseyerek doğrulup kalktı.

"Getireyim bari. Şimdi koridorda lanetli bir cin falan görürsün, bir de akıl hastanesi masraflarıyla uğraşmayalım..."

"Beni akıl hastanesine yatırıp sonra da bırakıp gideceksin yani, öyle mi?"

"Hayır, yanındaki yatağı da kendime rezerve edeceğim. Ola ki bir gün kafayı yedin, yanında yatabilmek için kafayı yemiş numarası yapmaktan beni ne alıkoyabilir ki?" Sırıttı, ben de sırıtıp yatağa kıvrıldım.

"Su."

"Tamam, getiriyorum."

22

Cenneti ölünce gideceğim yer olarak değil, Kardelen'i yeniden göreceğim yer olarak hayal ediyordum ve bazen oraya gidemeyecek olma

ihtimali, Kardelen'i yeniden göremeyeceğim ihtimali yüzünden beni korkutuyordu.

Araç akademinin gri gölgeler çökmüş bahçesinde durduğunda gözlerimi dikiz aynasına çevirerek umutsuz yansımama baktım. Ardından bakışlarım bahçeye kaydı.

"Eğer şu an buradaysa, ki burada," dedim bahçede bir köşede duran arabasına bakarak, "yine İrem hakkında bir dünya konuşup canımı sıkacak."

"Bence İrem hakkında çok fazla konuşmayacak. Şu saatten itibaren durmadan İrem'den bahsetmesinin garip görüneceğini düşünecektir." Torpidodan aldığı sigara paketini kotunun cebine koyup emniyet kemerini çözdü.

"İrem'i orada yapayalnız bırakmak ne kadar doğru?"

"Orada yapayalnız değil."

"Tanımadığım bir arkadaşına güven duymam saçma olurdu," dediğimde, "Ben güven duyuyorum ki orada," dedi.

"Ne zaman geri dönecek?"

"Kızın kafasını toparlaması lazım. Öğrendiği şeyler öyle çok kolay sindirebileceği şeyler değil biliyorsun ki."

"Bu dans bokundan nefret etmeye başladım. Onca işin arasında bu aptal yere gelmek zorunda kalmaktan," gözlerimi kalabalığa çevirip kalabalığa baktım, "bu aptalları görmek zorunda kalmaktan."

"Bugün nefret dolusun, Bal Leoparı," derken sesinde bir gizem vardı.

Kartal'ın, İrem'in yanındaki arkadaşı Tuğrul ile alakalı hiçbir fikrim yoktu, onu tanımıyordum ama Kartal ona güvendiğine göre İrem de güvende olmalıydı. Tek bildiğim İrem'in biraz daha zamana ihtıyacı olduğuydu. Dönmeyi istemiyordu, kaybını atlatmak istiyordu, ihaneti kabullenmeye çalışmak istiyordu.

Kartal araçtan iner inmez bir sigara yaktı. O sigarasını içerken benim bakışlarım bahçede dolaşıyordu. Sadık Parlak'ın ölümüyle beraber, Ceyda'nın kayboluşu da neredeyse unutulmuştu. Hatta Sadık Parlak'ın ani ölümü bile unutulmuştu. Ceyda'nın okulun belli yerlerine astıkları fotoğraflarının çoğu kopartılmıştı, bazıları yerdeydi ve üzerine basıp geçen ayakların izleriyle parçalanmıştı. Bahar gelmiş, soğuklar şehri terk etmese de bazı günahlar kışın içinde hapis kalmıştı. Vicdanım da orada mühürlüydü belki de.

Pişmanlık hissi bazı geceler peşine takılıp sana zarar vermek isteyen bir canavar gibi izini sürerdi. Açık konuşmak gerekirse başlarda o pişmanlık hissi yüzünden uyuyamadığım olmuştu, canavarın gölgesinin üzerime çöktüğü gecelerde sadece öylece durup bana yaşatılanları düşünerek canavarın gölgesini silmeye çalıştım. Sonra bir gün canavarın gölgesi, üzerine güneş doğmuş ve gün ışığı onu yakıp küle çevirmiş gibi kayboldu. Belki de artık o canavarın gölgesi kalbimdeydi.

Cenk'in omzuma dokunmasıyla olduğum yerde yavaşça sıçrayıp ona doğru döndüm. "Neden bu kadar korktun?" diye hayretle sorunca boynumu esnettim.

"Aniden sokuldun."

"Dün korku filmi izledi, ondan," diye alay etti Kartal.

Cenk sırıtarak, "Biz korku filmi izleyince işemeye bile Suphiçocuk ile beraber gidiyoruz," dedi.

Suphi, "Ben korktuğum için değil, Cenk korktuğu için," deyince Cenk ona kötü kötü baktı.

"Son izlediğimiz ele geçirilme konulu filmde sen de en az benim kadar korkmuş gibiydin aslında."

"Ben öyle şeylerden korkmam, lütfen." Suphi birden ciddi bir ifade takınarak, "İrem'den haber var mı? Gideli bayağı oluyor," diye sorunca bakışlarım hızla bahçeyi taradı, bir yerlerden Ogün çıkar huzursuzluğuyla başımı iki yana salladım.

"Kafasını dinlemek istiyordu," dediğimde Cenk'in yüzü saniyeler içinde üzüntüyle kaplandı.

Güzel gözlerinde oynaşıp duran gözyaşlarını saklamadı, derin bir nefes aldı ve "Son yaşananlardan sonra bir de bunun üstesinden nasıl gelecek bilmiyorum, son yaşadığı kayıp onun için çok büyüktü," dedi, sesi titriyordu, İrem'e değer verdiğini zaten biliyordum ama bu değeri net bir biçimde karşımda tüm canlılığıyla görmek daha farklıydı.

"İrem güçlü bir kız," dedi Suphi, Cenk'in omzuna elini koyarak. "Bize düşen bu zorlu süreçte onun yanında olmak."

"Babasından başka kimsesi yoktu," dedi Cenk, burnunu çekip peluş ceketine sarılırken gözlerini yummuştu. "Tamam, Sadık amca çok ilgili bir adam değildi ama İrem ile aralarında farklı bir bağ vardı. Şimdi İrem'in geçmişinden yanına kalan tek kişi Ogün. Ogün'ün bu süreci en iyi hâliyle yöneteceğini düşünüyorum."

Yanlış insana duyulan güven.

Ogün'le alakalı dilimin ucuna tıpkı kalbime biriken zehir gibi biriken kötü sözleri ağzımın içinde hapsetmek zorunda kalmak, doğrusunu bildiğin bir yalanın ortağı olmak gibiydi. Ogün'ün insanların hayatına zehir gibi akan varlığının aslında ne anlama geldiğini birilerine söyleyememek, o varlığa ortaklık etmekten bile daha acıydı. Cenk'in katıksız güveni, Suphi'nin de bu güvene eşlik eden bakışlarının beni ne kadar rahatsız ettiğini Kartal'dan başkası göremezdi.

"Bence bu süreçte sadece kendisine ihtiyacı var. Kendisini dinlemeye, biraz yalnız kalmaya, kafasını toparlamaya. Şu an yarasına bir şeyler basmak isteyeceği son şey olsa gerek," dedi Kartal içimdeki kaosu dindirmek istiyor gibi.

"Yine de yakınlarda olmasını tercih ederdim," diye iç çekti Cenk.

Ceyda ile ilgili hiç konuşmadıklarını fark ettim. Biliyordum, bu tıpkı diğerlerinin olduğu gibi onların da kâbusu hâline gelmişti. Korkudan ziyade büyük bir vicdan azabı duyuyor olmalıydılar, sonuçta üzerini örttükleri mezar herhangi birinin değil, arkadaşlarının mezarıydı. Vicdanlarını üzerine yıktığım kalplerini biraz olsun rahatlatabilmeyi diledim çünkü Suphi de Cenk de bu vicdan yükünün altında ezilmeyi hak eden insanlar değillerdi.

Sanki günahlarından kaçmak istiyorlarmış gibi yavaşça bizden uzaklaşmaya başladıklarında, "Cenk ve Suphi böyle büyük bedeller ödemek zorunda değillerdi," diye fısıldadım, Kartal bana hak veriyormuş gibi bir anlığına sustuysa da sonunda daha da ağır hissetmemden korkuyormuş gibi sigarayı tutan elini omzuma koydu..

"Her şeyi öğrendiklerinde sana hak verecekler."

"Canavar onların değil, bizim hayatımıza dokundu. Bu yüzden bize hak verirler mi yoksa bizi birer canavar mı ilan ederler bilmiyorum, Kartal."

"Bir canavarın varlığından rahatsızlık duymuyorlarsa Lavin, bu da onları büyük ölçüde bir canavar yapacaktır."

Kartal sigarasını kenara fırlatırken gözleri gözlerime keskin bir farkındalıkla baktı, aynı farkındalığı benim de hissedip yaşamamı istiyor gibi bir hâli vardı. Her ne kadar suçluluk bir gölge gibi üzerimi örtüyor olsa da Kartal'ın haklı olduğundan adı gibi emin olan tarafım bu cümleleri kabullendi ve derin bir nefes alabildim.

"Bugün Ogün ile çalışacağım," dediğimde gerginliğim zehirli bir havaymış ve Kartal bunu solumuş gibi yüzünü buruşturdu. "Mecburum. Ona karşı mesafeli olursam sonunda benden de şüphelenmeye başlayacak. Zaten bize karşı şüphe duyduğunu biliyoruz. İrem'in yokluğu onu yeterince paranoyaya sürükledi. Biz de fitili ateşlemeyelim."

"Ben de salonda olacağım."

"Beni hiç yalnız bırakmaman onu huzursuz etmez mi?"

"Seni onunla yalnız bırakacağımı düşünüyor olamazsın," dedi bana tuhaf bir bakış atarak.

"Kendimi koruyabildiğimi iyi biliyorsun."

"Ama ben akıl sağlığımı koruyamam."

Derin bir nefes alarak, "Onu görmek bile istemiyorum," diye söylendim, daha sonra bundan kaçış olmadığını irdeleyen bakışlarımı binaya çevirdim ve "Gidelim mi?" diye sordum yavaşça.

Gitmeyi onun da istemediği apaçık ortada da olsa binanın girişine yürümeye başladı. Ogün'ü tribünlerde otururken bulduk. İçeri girdiğimizi fark etmeyecek kadar dalgın görünüyordu. Kafasını kaldırdığında gözlerim onun zehirli yeşil gözleriyle buluştu. Bakışlarının hissettirdiği rahatsızlığa rağmen ona gülümsedim ve bu gülümseme onun için çok büyük anlamlara sahipmiş gibi gözlerinde umut kırıntılarıyla tebessüm etti.

"Nasılsın?" diye sordu Kartal sanki bu çok umurundaymış gibi.

Ogün yorgun bir gülümsemeyle, "Zor birkaç hafta geçirdim," dedi. "Sadık amca olmadan her şey zormuş." Neredeyse gülecektim ama bunu yapamadım, içimde sıkışan gülümsemeyi bastırmak için sahte bir hüzünle ona baktım. Sadık'ı öldürmüştü, şimdi de öldürdüğü insanın arkasından yas tutuyordu.

"Tüm çocukluğun onunla geçti," dediğimde gözleri beni buldu. "Her ne kadar İrem için çok endişeleniyor olsan da tüm bu yaşananlar senin için de çok zor."

Ona sempati duyuyor, yanında olduğumu hissettirmek istiyormuşum gibi kurduğum cümlelerin onu ne kadar derinden etkilediğini görebiliyordum. Kartal yorum yapmasa da kurduğum cümlelerin onu da tıpkı beni ettiği gibi rahatsız ettiğini biliyordum.

"Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm, Ogün."

"Hayat böyledir, Lavin," dediğinde neredeyse kaşlarımı çatacaktım. "Belki de birilerini onları kaybetmek için seviyoruzdur. Eğer mümkün olsaydı kimseyi sevmemeyi seçerdim."

Kurduğu cümlelerdeki zehri görebiliyordum. Belki de bazen kendi içindeki canavarla savaşırken benliği yırtıcı ruhunun ona açtığı yaralarla kanamaya başlıyordu. Karşımda hasta ve cani bir ruh duruyordu, o cani ruha karşı biraz olsun anlayış hissetmiyordum. Kendi kanında boğulup ölebilirdi.

"Bu kadar karamsar olma, kardeşim," dediğinde Kartal, Ogün'ün bakışları bu kez Kartal'a çevrildi. "Hayat kaldığı yerden devam ediyor. Hâlâ hayattasın ve hayatta olan herkes gibi devam etmek zorundasın. İrem'in sana ihtiyacı var."

İrem'in ona ihtiyaç duyması Ogün'ü sadece sinirlendiriyormuş gibi o zehirli bakışların birden bıçak kadar keskin bakmaya başlamasına neden oldu. Daha sonra ışık hızını geride bırakarak toparlanan bakışlarına sahte bir hüzün ekleyerek, "Ona ulaşamıyorum," dedi. "Bu kadar uzağımda olmasına alışkın değilim. Üstelik epey de zaman geçti. Yalnızken bir delilik yapmasından korkuyorum. İrem her zaman dramatik bir kızdı, böyle düşünceleri hep vardı ve şimdi bu düşünceler daha güçlü şekilde onunla oynuyor olmalı. Yalnız kalmasını istemiyorum."

Oyununu yavaşça tezgâhlıyor, bir örümceğin ağını ördüğü gibi bizim için sahnenin perdesini örüyordu. Dudaklarımda kuşkulu bir kıvrım oluştu ve "İrem'in intihara meyilli olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum sahte bir korkuyla. "Bunu ikinci ima edişin. Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Seni korkutmak istemiyorum," dedi ciddiyetle, bu söylediğinde samimi gibiydi. Daha sonra oyununa kaldığı yerden devam etmek adına, "İrem biraz depresiftir," dedi, duraksadım, evet bunu fark etmiştim, gösterişli porselen bebeğin aslında kalbi tuzla buz olmuş hâldeydi ama bu Ogün'ün söylediklerini mantıklı bir zemine oturtmuyordu. İrem'in melankolik olması intihar etmesi için yeterli bir sebep değildi, sokakta milyonlarca melankolik insan vardı. "Arka arkaya verilen kayıpların onu bir deliliğe sürüklemesinden korkuyorum. Ergenliğinde de bu tarz düşünce kalıplarına sahipti, o kalıpları parçalamam zaman almıştı. Şimdi onun için uzun sayılacak bir süredir ortalarda değil ve açıkçası... Bu beni çok endişelendiriyor."

Bunları söylediği sırada onu inceliyordum. Her bir hareketi, mimiği, özellikle son cümlelerinin yalan olduğunu bariz şekilde ortaya seriyordu. Yine de huzursuzluk oyununu oynamaya devam ederek kollarımı bedenime çaresizce sardım ve "Onunla en son ne zaman konuştunuz?" diye sordum.

"Bu sabah aradım ama telefonumu açmadı," dedi Ogün. "En son dün gece bir mesaj yolladı. Mesajında kendisini daha iyi hissettiğini, kısa bir süre sonra geri döneceğini yazmıştı ama pek inandığım söylenemez. Bence sadece beni telaşlandırmak istemiyor."

"Sen onu bir abi gibi önemseyip koruduğun için bu kadar duygusal ve evhamlı yaklaşıyor olabilir misin? Rahatla biraz," dedi Kartal, o kadar içten kurmuştu ki cümlesini, her şeyi bilmiyor olsaydım kesinlikle Ogün'ü sakinleştirmeye çalıştığını düşünürdüm.

"Deneyeceğim," dedi Ogün, bu ilgiden memnun gibi bir hâli vardı. Birilerinin onu önemsemesi hoşuna gitmişe benziyordu. Onu önemseyen insanlara en büyük ihaneti ettiğini hatırladığında hissettiği memnuniyet, onu bir bataklığın içinde yutuluyormuş gibi boğmaya başlayacaktı. Artık geceleri onun için daha sancılı geçmeye başlayacaktı.

İnsanı önce kazanmaya başladığı vicdan öldürürdü.

Birkaç kişinin daha salona girdiklerini gördüm. Tribünlere ilerlediler, kendi aralarında uğultu bir sohbet eşliğinde tribünlerdeki ön koltuklara yerleştiler. Aralarından birinin bariyerin üzerinden zıpladığını ve yüksekten aşağı su gibi akan kumaşlara doğru ilerlediğini gördüm.

Bileğine kumaşı dolmaya başlayışını izlerken, "Ona yardımcı olman gerekmez mi?" diye sordum Ogün'e, bakışlarım hâlâ kızdaydı.

"Bugün seni çalıştıracaktım," dedi birden, Kartal'ın gözlerinin ona kilitlendiğini fark edince sessizce yutkundum.

"Bana ayrıcalık tanımana gerek yok, neticede o da bir öğrenci."

Kız, aramızdaki mesafeye rağmen söylediğimi duymuş gibi gözlerini bize doğru çevirdi. Ogün'e pürdikkat bakarken bileğine kumaşı dolamaya devam ediyordu. Ogün'den bir adım beklediği kesindi, bu beklenti gayet normaldi çünkü eğitmen pozisyonundaki tek kişi Ogün'dü.

Ogün kızın varlığından hoşnutsuz bir şekilde yerinden kalkıp kıza doğru ilerlemeye başladığında Kartal seğiren çenesiyle bana sokuldu, omuzlarımız birbirine temas edene kadar dibime girdikten sonra gözlerini Ogün'ün sırtından çekmeden, "Bağırsaklarını ağzından çıkarıp

örmeye başlamak istiyorum," dedi, tüyler ürpertici sesini sadece ben duymuş olsam da sanki kelimeleri salonun da buz kesmesine neden olmuştu. "Onunla işim bittiğinde hiç doğmamış olmayı dileyecek."

"Ya da belki sadece ölmeyi," diye devamını getirdim cümlesinin.

"Bu da bir seçenek tabii." Derin bir nefes aldı. "Bu dersi atlayamaz mısın?"

"Ondan kaçıyormuşum gibi görünürsem hem daha fazla ilgisini çekeriz hem de ne yapacağını kestiremiyorum."

"Sikik herif," dedi dişlerinin arasından.

Ogün'ün esmer kıza dokunuşlarını izlerken midemde rahatsız bir his oluşmaya başladı. Kız, hasta bir sapığın dokunuşlarına maruz kaldığından bihaber, kendini tamamen Ogün'ün kollarına teslim etmişti. Ogün onun yükselen bedenine bakmadan kumaş parçasını ince bacaklarına sararken kız merakla onu izliyordu, sanırım Ogün'e karşı ilgi duyuyordu ya da onu beğenmişti. Yanlış insana duyduğu ilginin içimde yarattığı etkiler daha da büyümeye başladığında gözlerimi kaçırdım.

"Kıza dokunmasını izlemek iğrenç," dedim. "Tetikleniyorum."

"En azından kafasında onunla ilgili hasta düşünceler yok."

"Bence onun herkesle ilgili hasta düşünceleri var."

"Kızın onun ilgisini çektiğini düşünmüyorum."

"Çekmese iyi olur ama kız için aynısını diyemem, Ogün'ü beğeniyormuş gibi bakıyor."

"Bunun çok büyük bir yanlış olduğunun farkında bile değil. Onun nasıl biri olduğunu bilseydi gözlerinde gördüğümüz tek şey dehşet olurdu."

"Ceyda biliyordu," dediğimde Kartal'ın gerildiğini hissettim. "Buna rağmen ona ilgi duymaya devam etti."

"Çünkü Ceyda da tıpkı onun gibi bir hastaydı." Gözlerini bana çevirdi. "Canavardı."

Gözlerimi Ogün ile kıza çevirdiğim anda Ogün bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi birden bana doğru döndü. İçimden bıçak geçiyormuş, o bıçak geçerken tüm ruhumu kesiklerle dolduruyormuş gibi nefesimi tuttum; acı içimde büyürken sadece ona baktım ve kendi kanımın düşüncelerimi doldurmasına göz yumdum.

Gözlerimde her ne gördüyse bu onu gülümsetti. Başta nedenini anlayamadım ama daha sonra, kendi kafasında kurduğu karanlığın derinliği

zehir gibi damağıma yayıldı çünkü onu kıskandığımı düşündüğünü fark ettim. Kızın varlığından duyduğum rahatsızlığın nedenini başka yönden bakarak yorumlayıp bu sonuca ulaşmıştı. İçimde büyüdükçe gölgesinin de koyulaştığı o tiksinti hissi beni tamamen altına alarak örttü.

Ogün kızı birdenbire öylece bırakıp başka bir kumaş parçasına doğru ilerledi ve sanki bu daveti bekliyormuşum da bana istediğimi veriyormuş gibi eliyle gelmemi işaret ederken bana daha derin gülümsedi. Bu gülümsemenin Kartal'ın tüm damarlarını benzinle kaplı birer halat parçasıymış gibi ateşe verdiğini hissettim. Sanki o damarlar birer barut çizgisiydi de o gülümseme ateş olup barut çizgilerini takip etmeye başlamıştı.

Ne ben tek kelime edebildim ne de Kartal çünkü Ogün'ün gözleri doğrudan bizden taraftaydı. Hâl böyleyken konuşmak mümkün olmuyordu. Bakışarak bile anlaşamadık ama ben onun hislerini biliyordum, o da benim hislerimi biliyordu. Kartal'ın sözcüklerini duymam için sesini çıkarmasına gerek yoktu, onun ağzını bıçak açmazken bile kelimeleri kafamın içinde derin yankılara dönüşüyordu.

Tek omzuma koyduğum havluyu Kartal'a vermek için ona doğru döndüğümde gözlerimiz buluştu. Sırtım Ogün'e dönük olduğundan Ogün benim dudaklarımın yarattığı kelimeleri göremezdi ama Kartal'ınkileri görebilirdi. Bu yüzden Kartal'a cevap fırsatı tanımadan, "Çok seviyorum, Alyeska," dedim ve hızla sırtımı ona dönerek Ogün'e doğru yürümeye başladım.

Ogün tam karşısında durduğum sırada, "Yıl sonu gösterisi işini ne yaptın?" diye sordu.

Hatıralarımda can bulan uyuz hocaya ait cümleler tadını anında kaçırdı. "Bir şey yapmadım, böyle bir şey olmayacak."

"Emin misin?"

"Gayet." Kumaşı bileğime sararken, "Bence diğer öğrencinle ilgilen," dediğimde kaşlarını sertçe çattı. "Onun daha çok ihtiyacı var gibi." Gülümseyerek kendimi yukarı çektiğimde ve bedenim havalandığında dudaklarında bundan memnun olduğunu gösteren beğeni dolu bir tebessüm büyüdü.

"İlgilenmek istediğim insanla ilgileniyorum," demesi kanımın ters yöne akmaya başlamasına neden oldu. Geri çekilmek, ondan olabildiğince uzağa gitmek istedim. Durup gözlerimin içine uzun uzun, bu durumun keyfine varıyormuş gibi canımı sıkarak baktı.

Gözlerimi kaçırdığımda muhtemelen bunu utandığım için yaptığımı düşünüyordu. Hatta bu eminim onun hoşuna da gitmişti. Kafasında ondan utanıyor olmamın romantik anlamları oluşmuştu, bu anlamlar eminim onu heyecana boğmuştu. Midemin kasılmasına neden olan bu tavrına karşılık kendimi daha yukarı ittim ve kumaş bedenime dolanırken bedenimi yönlendiremediğimi fark ettim.

O kadar sinirli hissediyordum ki bedenimin hareketlerini engelliyordum, kasılan bacaklarımı yukarı çekmek için biraz daha uğraştığımda bu kez bedenim aşağı doğru kaydı ve Ogün birdenbire ellerini belime koyarak düşmeme engel oldu. Bu dokunuşla beraber gözlerim Kartal'a dokundu ve olduğu yerde bembeyaz kesilen Alaşan'a bakarken tenimden ölüm kadar ürpertici bir his yürüyüp gitti.

Canımdan daha değerli bir parçayı benden aldığı elleriyle şimdi bana dokunuyor, bunu düşmemem için yapıyordu. Oysa o beni aylar önce zaten bir mezarın içine düşürüp ben henüz nefes alıyorken üzerimi mezar toprağıyla örtmüştü.

"Yavaş," dedi şefkatle, ses tellerini parmaklarıma dolayıp koparana kadar asılma isteğiyle tetiklenirken yere atlayıp ondan uzaklaştım.

Bu ani hareketimi anlamlandıramamış gibi bana bakarken yüzüme düşen saç tellerini kulağımın arkasına iterek, "Benim düşme travmam var, çocukluktan kalma," diye yalan söyledim. Çocukken de dans ettiğimi elbette biliyordu, bizle ilgili her şeyi biliyordu, bu yüzden bunun üzerinde durmayacağı gibi bana koşulsuz inanacağını da biliyordum. Ben iyi bir manipülatör olmayı canım yakıla yakıla öğrenmiştim.

Kartal bize doğru yürümeye başladığında Ogün'ün bakışları benden ayrılarak Kartal'a çevrildi. Kartal'a bakarken gözlerinde dostça bir ifadenin parladığını görmek beni dehşete düşürdü, Kartal amacına kolayca ulaşacak gibi duruyordu çünkü Ogün çoktan ona karşı sempati beslemeye başlamıştı. Bunun rol olmadığını görebiliyordum çünkü onun deli bakışlarının içinde ara sıra gördüğüm zekâ parıltıları bu saf dostça bakışı takındığında kaybolup sönmüştü.

"İyi misin?" diye sordu Kartal gergin bir sesle, gerilmesinin esas nedenini biliyordum. Sabit bir yüz ifadesiyle koluna dokunarak başımı salladım.

"Düşme korkusu yüzünden kendimi kastım. Bir sorun yok."

"Bu korkuyu aşmalısın artık," dedi Kartal bana arka çıkar gibi.

Kartal'a teşekkür eden gözlerle baktıktan sonra, bakışlarımı Ogün'e çevirdim ve "Bence şu kıza yardım etsen iyi olacak," diyerek ileride duran, Ogün'ün yardımını beklediği her hâlinden belli olan kızı gösterdim. "Sanırım bugün ben beklenen performansı sergileyemeyeceğim."

"İstersen revire kadar eşlik edeyim sana," dedi Ogün, bu teklifi biliyordum ki benim gibi Kartal'ın da hiç hoşuna gitmemişti.

"Amma da abarttınız," diyerek sahteden güldüm. "Alt tarafı bir dengemi kaybettim." Ogün'e tekrar kızı işaret ederek, "Ona yardım etsen iyi olacak, yeni bir düşman edinmek istemem," diye alay ettim çünkü kızın bana olan bakışları gerçekten de iç açıcı değildi. Her ne kadar Ogün gibi bir sapığı başka bir insana yönlendirmek istemiyor olsam da şu an ondan uzaklaşmam gerekiyordu ve elle tutulur tek bahane bu gibi duruyordu.

Ogün sanki bundan keyif alıyormuş gibi gülümseyerek, "O hâlde gidip öğrencime yardımcı olayım," dediğinde Kartal'ın bakışları anlık olarak bir bıçak olup Ogün'ü deşip geçti. Ogün o bıçağın açtığı yarayı hissedememişti belki ama zamanın içinde Kartal'ın ona sapladığı bıçağın yarasından taşan kan akıyordu. "Sonra görüşürüz, eğer iyi hissedersen derse devam da edebiliriz. Buralarda olacağım," diyerek bizden uzaklaşıp kıza doğru ilerlemeye başladı.

"Eğer sana bir kez daha temas etseydi, sana yemin ederim, onun sikik kolunu eklem yerlerinden kırıp, elini götüne sokup sürahi şeklini verecektim," dedi burnundan sert bir soluk vererek.

"Birilerini sürahiye çevirme düşüncesi seni cidden tatmin ediyor."

"Bir türlü çevirme fırsatı bulamadığım için inan hiç tatmin etmiyor." Sırtını dikleştirerek bakışlarını çift kanatlı büyük çıkış kapısına çevirdi. "Bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu. Dünden beri midesi boştu, özellikle Ogün ile çıktığımız yemekten sonra yediği hiçbir şeyi midesinde tutamadığını fark etmiştim. Sanki içi öyle çok bulanıyordu ki ne yerse kusacak gibiydi, bu yüzden yiyeceklerden bir süre uzak durmuş, bunun yerine sadece alkol almıştı.

"Okulun dışında mı yoksa kafeteryada mı?"

"Kafeteryada görünmemiz daha iyi."

Birlikte salondan çıkıp dersliklerin sıralandığı koridordan geçtik, koridorda in cin top oynuyordu, oysa eskiden bu saatlerde iğneyi yere atsak biliyordum ki düşmezdi. Ceyda'nın kaybolması ve Gökçe'nin

ölümünün ardından okula karşı bir ön yargı oluştuğu belliydi. Aileler artık çocuklarını bu ün yapmış lüks dans akademisine yollamayı tercih etmiyorlardı. Koridor köşelerinde duyduğum fısıltı gibi yükselen dedikodulardan anladığım kadarıyla çoğu kişi kaydını sildirmişti. Anlaşılan o ki aileler bu okulda dönen uyuşturucu trafiğinin farkındaydı. Ceyda'nın kullanıcı olduğu da kulaktan kulağa yayılmış olmalıydı. Ceyda'nın birdenbire ortadan kaybolmasını uyuşturucuya bağlayan çok fazla insan olmuştu. Okulun itibarı büyük tehdit altındaydı.

Kafeteryaya girerken, "Bina bomboş kaldı," diye mırıldandım kollarımı bedenime sararak. Kardelen sembolüne sahip yüzüğümün üzerimdeki spor atlete takıldığını hissettim. "Birkaç kişinin Ceyda'nın kullanıcı olduğuyla ilgili konuştuğunu duydum. Sanırım aileler Gökçe ve Ceyda olayından sonra okula karşı tavırlı."

"Bu son derece normal." Kartal yüksek cam tavanın tam altında duran masayı işaret ettiğinde o tarafa yöneldim. "Ne yiyeceksin?" diye sordu bana, durup omzumun üzerinden ona baktım ve "Açma ya da sade poğaça olur," dedim.

"Mideni yakmasın?"

"Canım istedi," diyerek omuz silktiğimde hafifçe güldü. Kartal kafeteryaya ilerlerken ben de işaret ettiği masaya geçtim.

Puflardan birine oturup kafamı kaldırarak cam tavana baktığımda yağmur taşıyan bulutların bir kafile hâlinde hareket ettiklerini gördüm. Dalgın bir şekilde bulutları izlediğim sırada biri aniden masaya sertçe bir şey koydu ve irkilerek kafamı kaldırıp gelen kişiye baktım. Emir, cam su şişesini masaya koymuş, tam karşımdaki pufa yerleşirken gölgeler yüzünden griye dönüşen gözlerini yüzüme dikmişti.

"Ne bu bakışlar? Sabah sabah süzecek dana gibi bakıyorsun," dediğimde bir an gülecek gibi oldu, ardından gözlerini devirip yine dik dik bakmaya çalıştı ama çabası boşaydı, onu çoktan güldürmüştüm.

"Buranın korkunç derecede boş olması sana da garip geldi mi?" diye sordu sonunda, bu durumun onu ne kadar huzursuz ettiği belli oluyordu.

"Ailelerin okula karşı tavır takınması normal."

"Yine de fırtına öncesi sessizliğini yaşıyormuşuz gibi geliyor bana," dedi düşünceli bir sesle, ardından bakışlarını kafeteryaya çevirdi. Kartal'ı süzerken, "O iyi mi?" diye so

"İyi olmaya çalışıyor."

Emir yavaşça masaya sokulurken gözlerini Kartal'dan ayırdı ve "Sadık amcanın ölümüyle ilgili," dedi, ne dediğini anladığım için gözlerimi yumarak başımı salladım ve bu onu bir anlığına susturdu. "Sen de aynısını düşünüyorsun." Emir birden ciddi bir ifadeyle, "Lavin," dedi. "Ceyda'nın bu meseleyle bir ilgisi var mıydı?"

Benden şüphelendiği gerçeği yüzüme bir tokat gibi çarptığında o gece yaşanan her şey, zamanın hızla geri sarmasıyla beraber yıldırım olup ruhuma düştü. Emir, bunun olmamasını diliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor olsa da ruhu şüpheyle kavrulmaya başlamıştı.

"Lavin," dediğinde gözleri ciddi bakıyordu. "Aradığın kişi Ceyda mıydı?"

"Aradığım kişi Ceyda olsaydı, hâlâ hayatta olurdu," dediğimde Emir'in göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. "Eğer ima ettiğin Ceyda'ya benim ya da yanımda olan birinin bir şey yaptığıysa... Ona dokunmadım Emir, onu siz gömdünüz. Ama eğer aradığım o olsaydı, artık burada olmama gerek kalmazdı."

Düşmanlıktan uzak olsa da zehir saçan sözlerime karşılık sadece yutkundu. Kafasında bir şeyleri birleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Ona Ogün'den bahsedemezdim, bahsedersem sakin kalmayacaktı. Dostluklarının yalan olduğunu, Ogün'ün herkesi harcadığını, ablasının ölümüne sebep olan insanlardan bir farkı olmadığını anladığında Emir bunu kaldıramayabilirdi. Ceyda konusunda kafasında soru işaretleri vardı, hemen bu olanın ardından Sadık Parlak'ın ani ölümüyse onu tamamen şüpheyle doldurmuştu.

Gözlerime tekrar beklentiyle baktığında, "Sadık Parlak'tan şüphelendik, bu doğru ama sen de bizim gibi ondan şüpheleniyordun. Sadece şüphe birini yok etmemiz için yeterli değil," dedim sertçe. Çünkü içten içe Sadık Parlak konusunda da bizden şüphelenmeye başlamıştı, biliyordum, ona hak da veriyordum çünkü en başında peşinde olduğumuz kişi Sadık Parlak'tı.

"İçimden bir ses, senin bir şeyleri zaten bildiğini söylüyor," dedi, kuşku gözlerinden usulca silinirken, "Aramıza ne kadar sır sokmuş olursan ol, Lavin," diye devam etti cümlesine. "Seni hâlâ dostum olarak görüyorum ve sana zarar gelmesini istemiyorum."

Kartal'ın masaya doğru geldiğini gördüm. Emir'in söyledikleri aramızda asılı kaldı ama ne ben bir yorumda bulundum ne de Emir söylediklerinin üzerine yenisini ekledi. Kartal sanki aramızda geçen her konuşmayı duymuş gibi, "Emir," dedi otururken, "güvende kalmak için bu işten uzak dursan iyi edersin."

Emir çatık kaşlarla, "Size yardım edeceğimi söylemiştim!" deyince, Kartal, "Bunu zaten yaptın," dedi sertçe. "Bu seviyeden sonrası tehlikeli ve ben ayak bağı olacak kimseyi istemiyorum."

Emir, "Güvende olacak mısınız?" diye sordu.

"Ben yanında olduğum sürece Lavin her zaman güvende. Çünkü benim için kendi güvenliğimden önce onun güvenliği geliyor." Kartal bu cümleyi bana bakmadan kurmuştu.

Emir bir süre Kartal'a baktı. Sonunda derin bir iç çekişle birlikte, "Benden tamamen susmamı istiyorsunuz," cümlesi döküldü dudaklarından. "Ceyda konusunda. Sadık amca konusunda." Derin bir nefes aldı. "Geçmiş konusunda."

"Hikâyenin güzel bitmesini istiyorum," dediğimde bakışlarını bana çevirdi. "Beni gerçekten dostun olarak gördüysen, önce kendini, sonra da beni düşün ve bu işin içinden sıyrıl."

"Sen benim dostumsun," dediğinde ciddiyeti gözlerinden okunuyordu. "Ve sen de," diyerek bakışlarını Kartal'a çevirdi. "Kabul et ya da etme, sen de benim dostumsun. Beni korkutan hiçbir şey yok. Görmediğimi sanıyorsunuz ama ben görüyorum, Ceyda'yla ilgili bir sır olduğunu, Sadık amcayla ilgili bir sır olduğunu, hiçbir şeyin boşa yaşanmadığını görüyorum. Kaderiniz benimkine bu kadar benzerken, yaptığınız şeylerin sonuçları korkunç olacak bile olsa sizi dostum olarak kabul etmişken nasıl yalnız bırakırım?"

"Benden şüpheleniyorsun," dedim bomboş bir sesle, bunun üzerine Emir kaşlarını sertçe çattı. "Ceyda konusunda benden şüpheleniyorsun." Bunu yalanlamasını beklemiyordum, o da zaten yalanlamadı. "Ceyda konusunda diğerleri gibi vicdan azabı çekmiyorsun, diğerlerinin mahvolduğunu görebiliyorum ama sen daha sakinsin. Çünkü sen de Ceyda'nın bu konularla ilgisi olduğunu hissediyorsun." Masaya yaklaştım. "Sen içten içe onun korkunç bir kadın olduğunu bildiğin için vicdan azabı çekmiyorsun. Onun uyuşturucu kullandığını öğrendiğin

an onun aradığım insanla bağlantısı olduğunu zaten anladın. Onun o insanın kollarından biri olduğunu anladın. Daha o gece anladın."

Emir bunu gizlemiyordu, gözlerimin içine sakince bakarken benden duymak istediklerinin zaten bunlar olduğunu görebilmiştim.

"Ceyda için kızgın değil misin?" diye sordum sertçe. "Değilsin. Çünkü Ceyda'nın bir canavar olduğunu daha o gece benim gözlerime baktığında anladın."

Kartal tüm bunları söylemem hiç sorun değilmiş gibi sabit bir ifadeyle beni izledi. Emir'in ihanet etmeyeceğini benden çok bilen birisi varsa, o kişi kesinlikle Kartal'dı.

"Kardelen'in yerindeki kişi benim ablam olabilirdi," dediğinde sesine bulaşan öfkenin tadını ve kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim.

"İşte sana bu yüzden güveniyorum. Çünkü bu azınlığın içinde gözlerimin içine bakıp hissettiklerimi anlayabilecek bir insan varsa Emir, bu sensin," dedim sakince. "Şimdi senden tek istediğim, hikâyeni mutlu bitirmen. Çünkü bu işin içinde kalmaya devam edersen böyle bir şansın kalmayabilir. Nefret beni ve onu birer canavara dönüştürüyor," diye fısıldarken işaret parmağımı Kartal'a uzattım. "Ve biz başka canavarlar yaratmak istemiyoruz."

"Lavin sen ya da Kartal canavar değilsiniz. Siz sadece canavarlarla savaşmak zorunda kalan insanlarsınız, canavarlarla savaşmak için bazen canavarlaşmak zorunda kalırsın, bu sizi bir canavara dönüştürmez." Emir cam su şişesini kendine doğru çekerken kederli bir şekilde gülümsedi. "Ceyda benim arkadaşımdı, hepimizin arkadaşıydı, yakın olalım ya da olmayalım. O gece herkes kendi geleceği için bir karar verdi ve bir geceliğine canavar olmayı seçti. Bu nasıl hepsini bir canavar yapmıyorsa, seni canavarlarla savaşırken şartları eşitliyor olman canavar yapmaz. İnan, biz senden daha canavardık o gece."

O gece öyle bir durumdaydık ki hepimiz, yaşanan her şey geleceği etkileyecekti ve bu verdiğimiz kararları daha kolay vermemiz konusunda işimizi kolaylaştırmıştı. O gece tüm bunlar yaşanırken, ben bir canavarın karşısında canavara dönüşürken, onlar gelecek onları küle çevirmesin diye canavara dönüşürlerken tüm bu seçimlerin sonunun bizi aynı uçuruma çıkaracağını biliyordum.

"Peki ne yapacaksın?" diye sorduğumda Kartal sessizdi, sadece bizi dinliyordu. Sanki o bile artık kendisini dinlemeye korkuyordu. İçine kulak vermeyi Kartal bile istemiyordu. "Hikâyeni mutlu bitirecek misin?"

"Sizin hikâyeniz koca bir belirsizlikten ibaretken bunu yapmam beni bencil bir orospu çocuğu yapmaz mıydı?" diye mırıldanmasıyla eş zamanlı olarak gözlerini kapattı ve sanki yaşanan her şeyi yeniden izliyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Bir seferliğine bencil ol, kardeşim," dedi Kartal. "Görme, duyma, bilme. Hayatına odaklan. Figüranlık yaparsan en az hasarla kurtulursun, dâhil olursan nelerden olacağını değil sen, kader bile bilemez. Yaşanacakları sırtlanması gereken sen değilsin. Sen geçmişten alabileceğin en büyük payı zaten almışsın, şimdiden sonra gelecekle aranı bozmaya değmez." Emir gözlerini Kartal'a diktiğinde Kartal büyük elini Emir'in kaslı omzuna koyup omzunu sıktı. "Anlatabildim mi lan, Doldurulmuş Tavşan?"

Emir her ne kadar bu konuda gönülsüz gibi görünse de daha fazla zorlamanın bir şeyi değiştirmeyeceğini kavramış olacak ki sadece, "Peki o zaman," dedi.

Kartal poğaçayı işaret edince gönülsüzce poğaçayı önüme çektim ama ısırmadım, bomboş gözlerle poğaçayı izledim. Nasıl bu hâle geldiğimizi düşündüm. İçimi sıkıştıran umutsuzluk duygusu birdenbire yeniden alev almıştı.

Masada bir başkasının sesi can bulduğunda bu sesin kime ait olduğunu bilmek bakışlarımın bir cam kırığı gibi sesin sahibine saplanmasına neden oldu. Berra'nın bakışlarının özellikle bana dokunmadığını fark ettim. Terli saçlarını başının tam ortasında büyük bir topuz şeklinde toplamıştı ve gözleri Emir'deydi.

"Benden daha ne kadar kaçacaksın?" diye sordu gözlerini Emir'den çekmeden.

Emir'in yüzü saniyeler içinde öfkeyle büküldü, gölgeli bakan gözlerini Berra'ya çevirip, "Senden kaçmıyorum," dedi ve Berra mutsuz bakışlarını yere indirdi.

"Emin misin?"

"Evet." Emir'in sesi duvara toslamış gibi hissettirmiş olmalıydı Berra'ya. Haksız da sayılmazdı. Kimi tanıdığını sanmışsa, aslında o kişinin bir yabancı olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordu. "Eminim."

"Aramız eskisi gibi değil." Berra olduğu yerde mahcup bir şekilde dikilirken dudaklarından dökülen son cümle bu olmuştu. Başka bir şey söylemek istiyorsa da yapamıyordu. Emir'in önünde düşen maskesini yerden almaya bile korkuyordu çünkü artık o maske yüzüne tutunmayacaktı. Emir maskenin altındakini görmüştü.

"Hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Olabilirdi."

"Olabilirdi," dedi Emir oturduğu yerden doğrularak kalkarken. "Sen tanıdığımı sandığım kız olarak kalsaydın."

"Tanıdığını sandığın kız olarak kalmak değil, tanıdığın kız olarak kalmak isterdim."

Bu cümle, uzun zaman sonra ona gerçekten dikkatle bakmama neden olan bir cümleydi çünkü cümlenin tamamı gerçeklerden oluşuyordu. Belirgin bir suçluluk duygusu, pişmanlık, umutsuzlukla kurulmuştu bu cümle. Temelinde yatan hisleri görebiliyordum; Emir'in tanıdığı Berra bir maskeden ibaretti ve Berra o maskenin gerçek olmasını istiyordu. İçinde bir yerlerde iyi bir insan olmadığını hissettiğini gördüm. İlk kez bunu saklamadan tüm çıplaklığı ve ellerinde tuttuğu kana bulanmış duygularla Emir'in önünde öylece duruyordu.

Emir tam yanından geçerken, "Ama kalmadın," dedi. "Çünkü sen, o kız değilsin."

Buzun yüzeyinde oluşan bir çiziği anımsatan sesinin Berra'ya büyük yaralar açtığını fark ettim. Berra gözlerini yumup bir süre bekledi, yanından geçip giden adamın arkasından gitmek için ona döndüğünde yumruklarını çaresizlikle sıkıyordu.

"O kızı değil, beni görebilseydin, aslında olan beni fark etseydin Emir, ben o kızı yaratmak zorunda kalmazdım." Sesi titriyordu. Kartal'ın gözlerini masanın zemininden çekip bana dokundurduğunu hissettiğimde ben de Kartal'a baktım. "Ama senin hayatında benim gibi bir insana hiçbir zaman yer olmadı. Senin hayatında maske takmadan nasıl barınacaktım ki?"

Emir'in adımlarını durduran Berra'nın bu söyledikleriydi. Sırtı dönük hâlde kafeteryanın ortasında dikildiği sırada cümlelerin hiçbiri dudaklarındaki kilidi kırıp gün yüzüne çıkamadılar. Emir ne hissediyordu bilmiyordum ama Berra'nın cümlelerinin gerçek olduğunu biliyordum. Belki de Berra bir maske yaratırken kendisini kaybetmişti.

"Bir insanı onun için değişebilecek kadar sevmek nedir bilmiyorum ben," dedi son bir çırpınışı anımsatan sesiyle. Sonra kendi kelimelerinde boğulmaya başladı. "İşte o yüzden bir insanı o insanın isteyeceği türden birinin maskesiyle sevmek zorunda kaldım." Emir derin bir nefes aldı ama ona doğru dönmedi. "İşte bu yüzden ben seni kendim olarak sevemedim. Çünkü seni kendim olarak sevseydim Emir, sen beni hiç görmezdin."

Emir omzunun üzerinden Berra'ya geçmişin içinden sağ çıkaramadığı eski bir yanıyla baktığında, Berra'nın bir adım geri gittiğini gördüm. "Nereden biliyorsun, Berra?" diye sordu. "Belki de ben senin tomurcuk güllerini değil, gösterseydin zehirli sarmaşıklarını severdim."

"Sevmezdin," diye fısıldadı Berra bu ihtimal onu korkutmuş gibi.

"İşte sen bunu, yani seni sevip sevmeyeceğimi hiçbir zaman bilemeyeceksin."

Emir sırtını son kez Berra'ya dönüp kafeteryanın çıkışına ilerlemeye başladığında Berra'nın başı önüne eğilmişti, yumrukları şimdi tenis eteğinin kenarlarını kavrıyordu; eteğinin kenarlarını sıkıca kavrarken gözüme hiç olmadığı kadar çaresiz göründü. "Bilmek isterdim," diye mırıldandı kendi kendine. "Beni benken de sevip sevmeyeceğini yemin ederim sadece bilsem yeterdi."

Kartal'ın gözleri yüzümden ayrılmadı ama benim gözlerim Berra'daydı. Omuzları düşmüştü, Emir'in artık orada olmayan gölgesini izliyordu sanki; o gölge orada değildi ama Berra'nın hayatına devrilmişti.

Oturduğum yerden kalkıp ona doğru ilerlemeye başladığımda beni fark etmedi, tam yanında durduğumda bile varlığım onun için yok gibiydi.

"Başlarda bana tanıttığın Berra'yı sevmiştim," diye mırıldandığımda irkilerek omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Ama şimdi anlıyorum ki şimdiki Berra'yı da en başta tanısaydım sevebilirdim." Bakışlarımı artık Emir'in olmadığı boşluğa çevirdim. "Hiçbirimiz tamamen iyi insanlar değiliz, Berra. Şimdi ben de biliyorum. Kötü kalpli insanlar da sever."

Burnunu çekti. "Yalan dedim ben," diye mırıldandı. "İrem'i de sevdim zamanla." Başını önüne eğdi. "Kullandığım kim varsa ben yemin ederim onları da sevdim." Eteğini daha sıkı kavradı. "Sadece ben... Çok yanlış sevdim. Kötü bir insanın kalbiyle birilerini çok sevmemeli insan. Ben onları kötü bir insanın kalbiyle sevdim. Çok yanlış sevdim."

"Her insan doğru sevmez."

"Ama ben çok yanlış sevdim."

"En azından artık bunun farkındasın."

"Ve farkında olmamın hiçbir şeyi değiştirmiyor olması beni daha da çok mahvediyor."

Gülümsediğini gördüm, ardından kolunu kaldırıp dirseğinin iç kısmıyla gözyaşlarını sildi. Gülümserken çenesinin ve dudaklarının titrediğini gördüğümde hislerim geri çekilmişti, boş bir uğultuyla onu izliyordum. İnsanlara karşı geliştirdiğim acıma duygusu parçalanmış olsa da Berra'nın bu defa çok içten ağladığını biliyordum.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Artık Berra olacağım." Sırtını dikleştirdi. "Zehirliysem zehirliyim ben. Artık bir başkası olmayacağım. Bir başkasıyken kazandığım herkesi, kendimken nasıl kaybettiysem, kendimken kazandığım insanlara artık oyunlar oynamayacağım."

"Belki Berra'nın hâlâ bir şansı vardır."

"Bir sigara içmem gerek," demesi üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Evet, gerçek Berra sigara da kullanıyordu." Gülümsemesi derinleşse de gözlerinde hâlâ parlayan tonlarca gözyaşı vardı. "Sonra da İrem'in kalbini nasıl tamir edeceğimi düşüneceğim. O mahvoldu ve yine yanında değildim. Onun kırdığım kalbini tamir edeceğim. Sanırım yapabilirim, İrem'in porselenden kalbini tamir edebilirim." Gözlerindeki yaşları saklamak ister gibi başını farklı bir yöne çevirdi. "Görünen o ki Emir'in kalbini çoktan tuz buz etmişim."

"Belki tamamen bütünleşmez ama parçalar elbette bir araya toplanabilir."

"İsterdim," dedi. "Şimdi onun gözünde olduğum kişidense onun hayatına girmiş sıradan bir kız olmayı. Eğer kalbinin bir araya getirdiğim parçaları ona batıp duracaksa, artık onun için bir hiç olmaya razıyım." Elini birden kalbine götürüp kaşlarını çattı. "Bencilliği bir kenara koyarak koşulsuzca sevdiğinde kalbin böyle acıyor muydu?" Sertçe yutkundu. "Benim kalbim niye bu kadar çok acıyor?"

"Şu an kendin için değil, Emir için üzülüyorsun. O yüzden kalbin bu kadar çok acıyor."

"Bencilliğin sonuna gelmek bu kadar acıtacak mı hep?"

"Bir süre," diye fısıldayıp sırtımı ona döndüm. "Ama yine de son bir kez şansını denemezsen bu da seni bencil biri yapacak. Unutma."

Bu söylediğime bir cevabı olmadı. Ben masaya döndüğümde Berra'nın ağırkanlı adımlarla kafeteryadan çıkıp gittiğini gördüm. Onun gidişini izlerken Kartal'ın da beni izlediğini hissedebiliyordum. Berra gözden kaybolduğu an bakışlarımı Kartal'a çevirdim. Önündeki şey soğumuş olsa gerekti ama o henüz şimdi yemeye başlamıştı. Benim de neredeyse hiç iştahım kalmadığından poğaçaya dokunmadan onun karnını doyuruşunu izledim.

"İnsanların aşk hayatına kulak misafiri olmak da garipmiş," dedi lokmasını yutarken. "Kusmakla üzülmek arasında gittim geldim."

Gülümsemeye çalışsam da yaptığım mimiklerin içi boştu. "Daha çok üzülmüş gibisin."

"Doldurulmuş Tavşan için mi diyorsun?" Kalan lokmasını kâğıdın içine bırakıp sırtını dikleştirdi, boynunu çıtlattığında derisinin altından fışkıran damarların kalın kökler gibi cildini gerişini izledim. "Üzülmedim diyemem. O kıza karşı hisleri olduğu belliydi."

"Ben belliydi demek yerine belli derdim çünkü o hislerin hâlâ devam ettiğini düşünüyorum."

Kartal gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Sen böyle herkesi görüp beni nasıl göremedin o zaman?" diye sorunca gözlerimi gözlerinden çekip masaya indirdim. Ne kadar alışmış olsam da hâlâ birdenbire bana olan hislerinin öncelere de dayandığını ima ettiğinde içime saplanan heyecanı yok edemiyordum. "Herkesi gören gözlerin bir bana mı kördü yoksa gördüklerini anlamaktan mı korktun?"

"Anlam yüklemek istemedim."

"Neden?"

"Öyle işte," diye geçiştirdim.

Buna bir cevap vermedi. Oturduğu yerden kalkarken, "Biraz derslerde görünsem iyi olacak," dedi, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen burada mı oturacaksın?"

"Ben biraz hava almaya çıkacağım."

Tedirgin olduğunu anlık olarak hissetsem de bozuntuya vermeden, "Seni nereden alayım?" diye sordu.

Tedirginliğinin sebebini bildiğimden onu rahatlatmak ister gibi gülümseyip, "Taksiyle dönerim eve. Belki senden önce evde olurum ben," dedim.

"Sıkboğaz etmek istemiyorum ama dikkatli ol, tamam mı?"

"Olurum, merak etme."

"Seni ve seninle ilgili olan şeyleri merak etmemem mümkünmüş gibi." Etrafına bakınıp bana yaklaştı ve gözlerimizin arasında beş altı santimlik bir mesafe kalana kadar yüzüme doğru eğilip, "Fikrini değiştirip seni almamı istersen bana yerini bildiren bir mesaj atman yeterli, Lavinia," dedi ve dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluşurken usulca geri çekilerek bana aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

Akademiden ayrılmadan önce soyunma kabinlerinden birine girip kot pantolonumu ve beyaz kazağımı giydim, dağılan saçlarımı parmaklarımla tarayarak yeniden toparlamıştım ama asi tutamlar kenarlardan çıkmış, yine dağınık bir görüntü oluşturmuşlardı. Sokak beklediğimden daha soğuktu, sanki şehre bahar düşmemiş gibi soğuktu. Kabanımı almadığım için kendime kızarak caddeye kadar ellerimi birbirine sürtüp ovuşturarak yürüdüm.

Birbiri ardına sıralanmış mağazaların olduğu bir çarşıya girdiğimde kafamın içine bir gece ansızın yerleşen o düşünce, yavaşça suyun yüzeyine çıkıp zihnimi kapladı. Mağazaların önünde ilerlediğim sırada adımlarım yavaştı. Vitrinlerin arkasında parıldayan gümüş ve altınları izlerken olduğum yerde dikilmeye başladığımı mağazanın kapısından kafasını uzatıp dışarı bakan yaşlı adamı görünce fark ettim.

"İyi günler," dedi yaşlı adam, ardından gülümseyerek benim izlediğim vitrine doğru baktı. "O taraftaki takıları genelde bay müşterilerim tercih eder ama hoşuna gittiyse içeride daha yakından bakıp inceleyebilirsin."

"İyi günler," diyebildim sadece adama, diğer tüm söyledikleri suyun altında kaybolan kelimeler gibiydi. Daha sonra akıntıya kapılan bir dal parçası gibi beni sürükleyeceği yeri umursamadığım dalgalara kapıldım ve kendimi mağazanın içinde buldum. Beyaz spotların altında gümüş varaklı camekân tezgâhların parıltısını izlemeye başladım.

"Daha maskülen şeylerden hoşlanıyor olmalısın," dedi yaşlı adam vitrinde gördüklerime benzer takıların önünde durup takıların olduğu camekânı işaret ederken. "Yoksa bir başkası için mi bakıyorsun?"

İçimde bir yerlerde durduramadığım bir istekle buradaydım. Belki tüm yaşananları düşünecek olursak, şu an böyle bir şey için heveslenıyor olmam saçma, hatta çocukça olabilirdi ama elimde değildi, istiyordum. Onun da parmağında, benim parmağıma taktığı yüzüğün bir eşi olsun istiyordum.

Yaşlı adam ne istediğimi sorgulayan gözlerle bana bakarken, "Kendim için değil, eşim için bir yüzük arıyorum," dedim.

"Evlilik yüzüğü mü yoksa yıldönümü armağanı mı?" İç ısıtıcı bir gülümsemeyle sorusunun cevabını beklerken gözlerim camların altında parlayan alyanslara çevrildi.

"Evlilik yüzüğü ama ilk bakışta evlilik yüzüğü olduğunu kimse fark etmesin." Parmağımı kaldırıp gözlerimi parmağımdaki yüzüğe indirdim. Adamın da parmağıma baktığını hissedebiliyordum. "Bunun gibi."

Adam ağır adımlarla bana yaklaşıp, "Bu bir kardelen çiçeği mi?" diye sorunca gözlerimde saklayamadığım o geçmişle adama bakıp başımı salladım. Evet, bu çiçek o çiçekti.

Bir silah seni vurabilir, bir bıçak seni kesebilirdi, bunlar olası şeylerdi ama kırağı soğukta karların içinde başını çıkaran beyaz bir çiçek nasıl olurdu da ateş olup dokunduğu her hayatı cayır cayır yakabilirdi?

Sanki hepimiz onun yangınından geride kalan küllerdik.

"Eğer kardelenleri seviyorsanız size bir yüzük göstermek isterim. Bir alyans değil fakat parmağa duygular eşliğinde takılan her yüzük, alyanstan daha büyük bir yemin içerir bana kalırsa." Yaşlı adam sırtını bana dönüp ilerlemeye başladığında söyledikleri bir süre zihnimde asılı kaldı. Önünde durduğu camekânın asansörlü camını yukarı kaldırdı ve kahverengi bir kadife kutuyu çıkarıp cam tezgâhlardan birinin üzerine koydu. "Gelebilir misin?" Adamın cam tezgâha koyduğu kutuyu incelemek için tezgâhın önüne geldiğimde adam bana doğru döndü. "Kutuyu eline alabilirsin," dedi sevecen bir gülümsemeyle.

Elimi kutuya uzatırken yaşlı adama bakıyordum. Gülümsemesi bir süre daha yüzünde asılı durdu. Avucumun ortasına koyduğum kahverengi kutuya bakıp, "Senin kardelenin kadar güzel değil ama lütfen bir bak şuna," dedi.

Ne demek istediğiyle ilgili varsayımlarım kutunun kapağını kaldırdığımda son buldu. Tam ortasında yuvarlak, zımparalanıp pürüzsüzleştirilmiş kaplangözü taşı olan eski tipteki yüzüğe bakarken kaşlarım havaya kalktı. Kaplangözü taşının rengi tıpkı Kartal'ın gözlerine benziyordu; altını ağır basan, akşam güneşi gibi parlayan kahverengi gözleri gözümün önünde belirirken yüzüğü izlemeye devam ettim.

Adam, "Yüzüğü kutudan çıkarıp halkasına bakar mısın?" diye sorunca ısındığı hâlde buz gibi olan parmaklarım yüzükle ilk temasını

kurdu. Ben yüzüğün halkasına bakmak için yüzüğü kutudan çıkarmıştım ki yaşlı adam, "Bu gerçek bir kaplangözüdür," dedi. "Eski bir yüzük, yapımı hemen hemen yüz yıl öncesine dayanıyordur. Ne kadar beğenilse de şimdiki gençlerin tercihi bu tip yüzüklerden yana değil tabii ki."

Adam konuşmaya devam etti ama kelimeleri kafamda toparlanıp bir bütüne dönüşemedi çünkü donup kalmıştım. Çünkü zaman kafamın içinde uğuldadığı gibi olduğum ortamın içinde de uğulduyordu. Çünkü yüzüğün halkasının iç kısmına dövülmüş kardelen çiçeğini görebiliyordum.

Sonunda beni gerçekliğe döndüren adamın, "Sanırım gördün," demesi oldu, kafamı kaldırıp nihayet yüzük dışında bir şeye, yani yaşlı adama bakabildiğimde dudaklarındaki gülümsemeyi gördüm. "Bu kardelen çiçeği iç kısma dövülmüş, takan kişinin parmağına kardelenin izini çıkarıyor."

Takan kişinin parmağına kardelenin izini çıkarıyor.

Bakışlarımı yeniden yüzüğün içine dövülmüş kardelene indirdiğimde adam konuşmaya devam etti. "Kardelen çiçeği güneşe âşıktır ama güneşle hiç kavuşamaz çünkü kaderi karların içinde doğmaktır. Karlar eriyip güneş her yanı ısıtınca kardelenler ölür." Yüzüğü daha sıkı kavradım, yutkundum, içime onun gözleri, içime onun gülüşü, içime onun sesi aktı. "Kim sevdiği adama bu yüzüğü takarsa, o kişi sevdiği adamı güneşi ilan etmiş demektir. Şöyle derler: Sen benim karların içinde doğmasını beklediğim güneşsin ve biz artık imkânsız değiliz seninle." Adam iç çekti. "Kaplan gözünün renklerini de güneşin altın saatine benzetirim her zaman."

"Güneşin altın saatleri mi?"

"Evet." Taşı işaret etti. "Güneş ne zaman bu rengi alsa insanlar güneşin altın saatinde olduklarını söylerler."

"Bu yüzüğü istiyorum," dedim doğrudan, başka seçeneklere gerek yoktu, kaderim bir mağazanın vitrinine düşen yansımam benim hareketlerimi taklit ettiği andan önce de belliydi; bu mağazaya gireceğim, bu yüzüğü bulacağım, bu yüzüğü onun için satın alacağım henüz zaman bu anı işlemiyorken bile kaderin içine çizilmiş bir resim gibiydi.

"Başka seçeneklere gerek yok sanırım."

"Kesinlikle gerek yok."

"Yüzük numarasını biliyor musun?" Sorusuyla afallayıp ona bakakaldığımda gülümsemesi daha da büyüdü ve dişlerini gördüm. "Numarasını biliyorsan yüzüğü onun parmağına göre ayarlayacağım."

"Bilmiyorum," dedim, "ama elleri kafamın içinde." Adamı durakatan cümlem bir an beni de susturdu. "Eğer yüzük numaralarının örnekleri varsa ona uyacak olanı bulabilirim."

"Emin misin?"

"Evet," dedim ısrarcı bir şekilde.

Sonunda yaşlı adam deneyebileceğim, bir erkeğin parmağı için uygun olacak büyüklükteki yüzükleri çıkardı ve her birini boş olan yüzük parmağıma takarak onun ellerini düşündüm. Sonunda onun parmağına tam olacağını düşündüğüm yüzüğü kaldırıp, "Numarası bununla aynı olmalı," dediğimde adam her ne kadar şaşırsa da bana uydu ve seçtiğim yüzüğü o numarayı alana dek genişletmek için atölyesine indi.

Şansım vardı çünkü yüzüğü alabileceğim kadar param vardı. Babama minnettardım, kanatları artık bu dünyada salınmıyor dahi olsa cennetten üzerime devrilerek beni altına almaya devam ediyordu. Yüzüğü kahverengi kutusunun içine koyarak bana uzatan yaşlı adamın ödemesini yaparken yüzüğü normal fiyatının altında aldığımı hissetmiştim, yaşlı adam her ne kadar belli etmese de benim için indirim yapmıştı.

"Umarım," dedi yaşlı adam ben kapıdan çıkmak üzereyken, "bu yüzükleri parmağınızdan ölüm bile çıkarıp alamaz. Birlikte yaşlanın."

Kaçtığım o duyguların esiri olmaya başladığımın kanıtı dudaklarıma çizilen gülümsemeydi. Sokaklara düşen adımlarımın her biri telaşlıydı, sanki bir yere yetişmek için hızlı yürüyordum ama bir yanım da yolları uzatmak istiyordu; hızlı adımlarla uzun yollardan ilerliyordum. Bir yanım ona gitmek için dörtnala salınıyordu, bir yanım heyecandan elimi ayağımı titretiyordu.

Bir süre sokaklarda kayboldum; yabancı yüzler gördüm, yaşantısını devam ettiren bir sürü insanın yanından geçip gittim, bir kafede oturdum ve insanları izleyerek ucuz, kötü bir kahve içtim. Duygularım da benimle ilerledi, benimle birlikte o insanları gördüler, incelediler, düşüncelerimin oyduğu kuyularda boğulmayı kabullenmek yerine bu kez hayata karışmayı seçtiler.

Sonunda evin önüne geldiğimde akşam çökmüştü. Rüzgâr saçlarımı ağır ağır uçuştururken yorgun gözlerle binayı izledim. Oturduğu-

muz dairenin camları açıktı, hafif bir ışık da sokağa doğru süzülüyordu. Elimde kutunun olduğu küçük torbayı çantama koyduktan sonra binaya girdim. Bu yüzüğü ona bugün, bu gece vermeyecektim. Öylece çıkarıp burnunun dibine sokmak ve bunu tak demek şu an için doğru gelmiyordu. Çok özel olmasa da baş başa olduğumuz, sıradan olmayan bir anda vermenin daha doğru bir karar olduğunu düşünüyordum.

Anahtarla evin kapısını açıp karanlık koridora girdiğimde Casper'ın patilerinin seslerini duydum, çok geçmeden nefes sesleri de pati seslerine dahil oldu ve ben kapıyı kapatıp koridorun ışığını açarken Casper bacaklarıma dolandı. Casper'ın başını okşayıp salona ilerledim, salonda yanan ışığın altında duruyor, koltuğun üzerine serdiği beyaz kumaşa bakıyordu. Beni fark etti ama işine öyle çok odaklanmıştı ki kafasını çevirip bana doğru bakmadı.

Kumaşın üzerinde küçük tüplerin olduğunu gördüm, içi üçü şeffaf biri çok açık bir sarı, biri de boş olmak üzere beş tüp vardı. Boş bir şırınga da tüplerin hemen yanındaydı. Şırıngayla tüplerden birinden sıvı çektiğini gördüm. Bir miktar sıvıyı boş tüpe enjekte etti, ardından açık sarı sıvıdan da biraz alarak yine aynı yere ilave etti. Boş tüp iki farklı sıvı karışımıyla çok az da olsa dolmuştu.

Çatık kaşlarla birkaç adım daha atıp koltuğun sırt kısmına dokundum, bir anlığına dikkati bana doğru kaysa da iğneyi bir diğer tüpe saplamayı ihmal etmedi. Şırınganın içine çektiği bir miktar sıvıyı kendi oluşturduğu karışımın içine dikkatle enjekte ettiği sırada, "Hoş geldin bebeğim," diye mırıldandı, sesi de bakışları gibi dikkatliydi.

"Ne yapıyorsun?"

Dudaklarında anlık rahatsız edici bir gülümseme belirdi, tehlike çanları o gülümsemenin oluşturduğu çukurların dibinde çalıyor gibiydi. "Özel bir tarif."

"Onu ilaçla ne kadar parmağında oynatabileceksin ki?" diye sordum.

"Sadece ilaçla parmağımda oynatacağımı kim söyledi?" Kafasını kaldırıp bana alay dolu gözlerle bakınca o gözlerin derinlerine gizlenmiş tehdidin güneşten daha parlak olduğunu fark ettim.

Ogün için en büyük tehlikenin Kartal olduğunu artık çok iyi biliyordum. Kartal artık doğrudan Ogün'ü hedef almış ölümcül bir silahtı ve kendisini yine kendisi silaha dönüştürmüştü.

"Bir de şu dostluk meselesi vardı değil mi?"

Bundan tiksiniyormuş gibi kaşlarını çatıp, "Biriyle dostken onu daha kolay manipüle edersin," dedi. "Tabii o insanın gerçek dostu değilsen."

Çantamı koltuğun kenarına koyup, "Onu manipüle etmeye başladın bile," dedim. Kartal gözlerime zar zor gizleyebildiği öfkeyle baktı.

"Şu an onu manipüle etmiyorum. Manipüle etmeye başladığımda bu kadar sağlıklı görünmeyecek." Kaşlarımı çattığımda, "*Gaslighting* nedir biliyor musun?" diye sordu, sesindeki gizem yüzünden tetiklenerek başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Karşındaki insana oyunlar oynayarak onun kendisinden şüphe etmesine yönelik bir işkence tekniği. İşkenceyi yumuşatmak istersen, manipülasyon tekniği de diyebilirim."

"O zaten kendisinden yeterince şüphe duyuyor bence şu an."

"Kendisinden şüphe duysa yaptıklarının bedellerini başkalarına ödetmeye mi çalışır yavrum? İrem için yaptığı her şeyin suçlusu İrem'miş gibi düşünüyor, kendisini biraz bile suçlamıyor. İrem hiçbir şey bilmediği hâlde İrem'i suçlayan birinin kendisinden şüphe duyma ihtimali var mı?"

"Bu ilaç ne işe yarayacak?"

"Küçük hafıza bozuklukları yaratmayı planlıyorum, bazı sanrılar görmesi için yeterli gelecektir. Biraz da uyku problemi ve paranoyaya sebep olacak." Gözlerini tüpe indirdi. "Dozajını iyi ayarlamak gerek. Fazlası istemeyeceğimiz sonuçlara, azı da yetersiz gelecek sonuçlara neden olabilir. O yüzden birkaç saattir buna kafa sikiyordum."

"İlaçla afallattığın birini dostu gibi davranarak manipüle etmek daha kolay olacaktır," dedim.

"Evet. Onu manipüle edebilmem için bana güvenmesi, beni sevmesi, sözlerime inanması gerek. Bu yüzden onunla dost olmalıyım. Ben onun sevgisi ve güvenini kazandıkça o, özgüvenini ve kendisine olan özsaygısını kaybedip kendisinden şüphe duymaya başlayacak."

"Ona ne yaparsan yap, her seferinde daha fazlasını yapmak isteyeceksin değil mi?"

Bir an için donup kaldı, sanki geçmiş buradaydı, odanın içindeydi; bir kızın kahkahası olup etrafa dağılıyor ve ikimizi de içine çekiyordu. Şimdi o kız, geçmiş dışında hiçbir yerde kahkaha atamıyordu. Çünkü o kızın kahkahalarını değil, kelimelerini değil, sesini değil, canını çalmışlardı.

"Ona ne yaparsam yapayım Lavin, hiçbir şey benim küçük kızımı geri getirmeyecek. Ama ben her seferinde yapacağım, her seferinde so-

nunda kızım bana yeniden dönecekmiş gibi yapacağım. Hep döneceğini düşünerek yapacağım ki, her seferinde kendimi onun döneceğine inandırarak yapacağım ki o orospu çocuğuna kan kusturmaktan hiç sıkılmayayım. Acısını uzatabildiğim kadar uzatayım."

İçinde çaresizliğin sarmaşık gibi büyüyerek ruhunu sardığı ölümcül bir acı vardı. İşlemediği bir günahın bedelini dünyadaki en sevdiği kişinin canıyla ödemişti. Bazı bedelleri hiçbir şey yapmadan öderdik, suçsuz olmamıza rağmen bir bedel ödenirdi ve ödenen bedelden arta kalan bizim kalbimizin külleri olurdu.

Tam önüne geçip kafasını karnıma bastırdığımda kollarını bedenime sardı ve bir süre hiç konuşmadan öyle bekledi. İhtiyacımız olan sessizlikti, birbirimizin kalp atışlarıydı, birbirimizin nefesiydi, birbirimizin sıcaklığıydı ve şu an ihtiyacımız olan her şey vardı.

"Her geçen gün daha zor oluyor," dedi. "Her geçen gün kendi içime batmaya başladığımı hissediyorum. Bir insan kendisinin bıçağı olabilirmiş."

"Görmediğimi sanıyorsun," diye fısıldadığımda kirpiklerinin baskısını hissettim. "Ne kadar çöktüğünü görmediğimi mi sanıyorsun? Herkese inandırabilirsin, herkese gücünü gösterip yenilmez olduğunu kanıtlayabilirsin ama ben görüyorum. Bir bina gibi kendi içine çöküyorsun ve önemsediğin çöküyor oluşun değil, sen içindekileri altında bırakmaktan korkuyorsun."

Başını karnıma biraz daha bastırıp, "Benim zayıflıklarımı senden başkası göremez. Hiç göstermedim, göstermem," dedi, sesi yüzünü karnıma gömdüğü için boğuk geliyordu. "Kardelen tüm gücümü gördü, sen de tüm güçsüzlüklerimi gördün."

Eğilip saçlarının üzerini öperken, "Sen güçlüsün," diye mırıldandım. "Sadece çok fazla yara aldın."

"Yara." Sessizce söylediği kelime bundan ibaretti. Daha sonra yüzü karnıma yaslı duruyorken, "Sana söylemem gereken bir şeyler var ama hiç huzursuz etmek de istemiyorum," dedi, sesi hâlâ boğuk geliyordu.

"Söyle, daha huzursuz hissedemem."

Bu söylediğimden hiç hoşlanmamış gibi iç çekti. Kafasını kaldırırken çenesini karnıma yasladı ve bana alttan dikkatlice bakmaya başladı. Saçlarıyla oynarken gözlerinin içine bakıyordum ve beni hedef alacak kelimeleri bekliyordum.

"Antalya'ya gitmemiz gerek."

Tek kaşım anında havaya kalkarken, "O neden?" diye sordum, sesimden şaşkınlığımı anlaması doğaldı.

"Ogün bizi buradan uzaklaştırmaya çalışıyor çünkü İrem'i yalnızken kıstırma derdinde," deyince kafamdaki karmaşa yangın gibi büyüdü. "Sen gittikten sonra Ogün'le denk geldik, muhtemelen planlı bir denk gelişti. Beni görünce durdurdu, lafa tuttu ve tam o arada ne hikmetse telefonu çalmaya başladı. Telefonu açtı, bir süre karşı tarafı dinledi, sonra sahte bir şok geçirip nasıl olduğunu falan sordu. Ben onun mimiklerinden bir şeyler çevirdiğini anında anlasam da durup gösterisini tamamlamasını bekledim. Gösterinin sonunda bizi bekleyen bir şey olduğunu biliyordum, yanılmadım çünkü bana Sadık Parlak'ın mekânının Antalya şubesinde bir olay yaşandığını söyledi, ne olduğunu sorduğumda da uyuşturucu alan bir gencin polisler tarafından yakalandığını, mekânda nasıl böyle bir rezillik olduğuna hâlâ inanamadığını, daha önce de böyle bir şeyin yaşandığını falan söyledi," dedi Kartal, son kelimelerini taşıyan sesine bulaşan her bir duygu kalbimden bir damarı koparıp söküp atıyordu. Soğukkanlıydı, sanki bunu normal karşılıyor gibiydi. Son cümleye dek bunları normal dile getirmişti.

"Ne diye böyle bir şey yaptı?"

"Bizi Antalya'ya yönlendirmek istiyor, yine o mekânda böyle bir olay olduğu için peşine düşelim, biz eşelerken o da İrem'i yalnız başına kıstırabileceği zamanı yaratsın istiyor," dedi yine soğukkanlılıkla. "Böyle bir olay olmuş evet ama altında yine o var, biz satıcıların kim olduğunu öğrenmeye çalışarak birkaç gün geçirirken o da İrem'e ulaşmaya çalışacak, belki onu bulmaya belki de geri döndürmeye çabalayacak. Şu an tek istediği İrem'in intiharını etrafta kimse yokken planlayabilmek. Zamanın aleyhine işlediğini düşünüyor."

"Bizi sadece o mekânda birine daha bir şey olursa buradan uzaklaştırabileceğini bilecek kadar zehirli," dediğimde, "Ondan şüphelenip şüphelenmediğimizi de gidersek teyit etmiş olacak," diyerek konuyu değiştirdi. "Eğer gitmezsek zaten suçluyu biliyor gibi görüneceğiz ama gidersek sadece ipucu peşinde, hiçbir şey bilmeyen insanlar gibi görüneceğiz. Bu yüzden gitmemiz gerek."

"İrem'i nasıl onun insafına bırakıp gideceğiz?"

"İrem bir süredir güvende ve artık karşısındaki saplantılı hastanın ne bok olduğunu biliyor. Ogün'ün yapabileceklerinin farkında bu kız. Hem Ankara'dan dönmediği sürece Ogün ne kadar çırpınırsa çırpınsın ona ulaşamaz. Biz gidince kızın üzerine gidecek, dönmesi için baskılayacak, biz varken yapamıyor çünkü gözümüze batmak istemiyor."

"Gitsek bile ne için gideceğiz ki? Boşuna vakit kaybettirecek bize." Bir an için sustum, Kartal neden sustuğumu algılayamamış gibi yüzüme bakınca saçlarını parmaklarımla geriye doğru tarayıp, "Az daha birinin ölümüne sebep olacaktı demek mi bu?" diye sordum yavaşça. "Antalya'daki olay kurmaca değilse yine birini kendi amaçları için az daha harcayacak mıydı demek istiyorsun?"

"Hâlâ hayattaymış o genç. Sadece polisler tarafından götürülmüş. Belki kullanmamıştır bile," diye telkin etti beni. Bir şeylerden rahatsız gibiydi konuşurken. "O gence uyuşturucuyu veren uyuşturucu tacirlerinin peşine düşeceğimizi düşünüyor çünkü uyuşturucu tacirlerinden bahsetti. Bir şekilde rotamızı değiştirirken aynı anda İrem'i de ortadan kaldırmanın yolunu bulduğunu düşünüyor. Bir taşla iki kuş."

"Tıpkı geçtiğimiz zamanlarda yaptığımız gibi o uyuşturucu tacirlerinin de peşine düşeceğimizi biliyor. Yani geçmişte yaptığımız her şeyi biliyordu."

Çatık kaşlarla boşluğa baktığımda Kartal'ın bana bakmaya devam ettiğini hissedebiliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp sertçe yutkundum ve Kartal tüm bu düşüncelerin beni hapsettiğini anladığında hapsolduğum düşünceleri sona erdirmek istiyor gibi dudaklarını kalbimin altına bastırdı. Sanki dudaklarında bir büyü varmış da kalp atışlarımdaki huzursuzluğu siliyormuş gibi hissettiğimde gözlerimi indirip ona baktım. Dudaklarını göğsümün altından çekerken bana güven veren gözlerle baktı.

"Şimdi o adamlarla temas kurmadığımızı görürse, artık belli bir hedefimiz olduğunu fark etmiş olacak," dedim, mecbur kalmanın ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu ruhumun derinliklerinde çok net hissettiğim anlardan birindeydik. "Yine bir kaosun içine sürükleniyormuşuz gibi hissediyorum."

"Çeteyi polise ihbar edeceğiz, küçük de olsa satıcı olduklarına dair bir kanıta sahip olmamız yeterli. Arkadaşım yardımcı olacak. Sonra da vakit kaybetmeden İstanbul'a döneriz. Kaos falan yok."

Beni neden bu kadar çok rahatlatmaya çalışıyordu buna anlam veremiyordum.

"Ögün adamları ihbar ettiğimizi öğrenince polisle bağlantımız olduğunu düşünmez mi sanıyorsun?" diye sorduğumda bir an durup gözlerimin içine baktı. "Geçen seferkileri sadece polisin eline bırakmadık. Çoğuyla önce kozlarını paylaştın. Her şeyi biliyorsa bunları da biliyordur muhakkak."

"Yine bir çakal inine mi sokacağım sanıyorsun seni? Bir sorun olmayacak."

"İşimizi garantiye almak istiyorsak evet, çakal inine gireceğiz. Her konuda şu ince zekânı kullanıyorsun ama konu beni tehlikeye atmaksa, aptal rolü yapmaya bile hazırsın." Başımı iki yana sallayıp, "Buna ihtiyacım yok, Kartal. Ben kırılgan, porselenden bir bebek değilim, korumana ihtiyacım yok ve şu an aptallık yapamayacağımız kadar ciddi bir noktadayız. Onun gibi bizim de her adımımızı dikkatli atmamız gerek."

"Öncelikle kaos falan yok, şunu aklından çıkar. Peki senin önerin ne?"

"Önce biraz karmaşa çıkaralım, şu adamlarla biraz limoni olalım, sonra ihbar ederiz. Şu polis arkadaşın bize yardım etmez mi?"

"Zaten o yardım edecek." Dudaklarındaki zehirli kıvrımı gördüm. "Demek güzel bebeğimin canı biraz ortalık dağıtmak istiyor ha? Olur, dağıtırız."

"Madem o ruh hastası ortalığı dağıtmamız için bize bir tezgâh kurdu, o zaman biz de o tezgâhın üzerine çıkıp biraz stres atalım, ne dersin Doktor?"

"Çok seksi derim, lütfen böyle ateşli bir ses tonu kullanarak konuşma derim, aklım kolayca karışıyor derim." Dudaklarıma yayılan gülümseme içten bir kahkahaya dönüştüğünde yüzünü iki göğsümün arasına yerleştirip çenesini tenime bastırarak bana alttan manalı bir bakış attı. "Sen her gülümsediğinde benim ömrüme gülümsediğin an kadar yaşam ekleniyormuş gibi hissediyorum."

"O zaman bu gece seni ölümsüz yapalım."

"Ben bir ölüyüm ama seninleyken çok ölümsüzüm."

Gözlerimi kısıp ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim, zayıf yüzünü avuçlayıp havaya kaldırdığımda bakışlarının beni eritecek kadar kuvvetli bir ateşle yandığını gördüm.

Başımı iki yana sallayarak, "Mahvediyor beni şu gözlerin, kirpiklerin." diye fısıldadım hislerimi bastırmadan. Kaşlarını kaldırdı ve ona bir kelime için fırsat tanımadan dudaklarımızı birleştirdim.

Yüzü avuçlarımın arasından kemiklerin keskinleştiği bir cennete dönüşürken kasılan çenesini bir an olsun gevşemedi ve sertçe öpüşmeye başladık. Yavaşça kucağına çıkarken dudaklarım dudaklarında hapsolmaya devam ediyordu. Her geçen saniye, dudaklarımızın birbirine yaslanışıyla birlikte zaman kalbimin infilak edişine tanıklık ediyordu.

Bacaklarımı ayırarak kucağına oturdum ama yüzünü bırakmadım, parmaklarım kemikli yüzünü içinde hapsetmeye devam etti. Anbean daha yakıcı hâle gelen ateşin aramızda büyüyüp orman yangınına dönüştüğünü hissediyordum, biraz daha büyüdüğünde artık yanan orman değildi, galaksilerdi.

Elleri tenimin üzerinden sıyrılarak belime, oradan da kucağına oturduğum için genişleyen kalçalarıma indi. Sertleşen öpüşmemize bulaşan alkol notalarını dilimin ucunda hissediyordum. Hemen hemen yarım saat önce içtiği viskinin özünü dilinden emerken verdiği güçlü nefesler burnumun altına, sus çizgime yayılıyordu.

Bir eli hızla belimden yukarı tırmandı, sırtımı aştı ve tokamın kıskacını açtığını hissettim; çok geçmeden saçlarım omuzlarıma döküldü. Parmakları saçlarımın altında kaldı, daha sonra saçlarımın arasında ilerledi. Hızlanan nefes seslerimizi katmazsak ev, hatta evren öyle sessizdi ki sanki koca kâinat ikimizden ibaretti.

Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz nefes nefese göz göze geldik, tek yapabildiğim dudaklarımı yalamak oldu. Nefeslerimizin düzene girmesine fırsat tanımadan çeneme uzanan arsız öpücükleri çenemden aşağıya, boynuma doğru gitmeye başladığında yavaşladı, o hoyrat öpücükler birden yerini ılık bir melteme bıraktı. Her bir öpücük derinden, yavaş, cüretkâr ama şefkatliydi.

Başımı havaya kaldırıp tavanda yanan ışığa bakarken tek amacım boynumda daha fazla yere sahip olmasını sağlamaktı. Hükmü daha fazla alana yayılmaya başladığında gözlerimi kıstım. Kirpiklerimin arasından gördüğüm ışık titreşiyordu. Kartal'ın boynumda sabit kalan öpücükleri tekrar harekete geçtiğinde saçlarını sıkıca avuçladım, bunu yaptığımda bedeninin her bir miliminde seğiren kasları altımda hissetmiştim. Boynumdaki deriyi hafifçe dişlerinin arasına aldı, ezmeden,

hatta ısırmadan çekip bıraktığı deride beliren uyuşukluğu gidermek için dilini kullandığında kendimi tutamayıp derinden gelen bir sesle uzun uzun inledim.

"Boynun benim mabedim," diye mırıldandı. Saçlarını daha sıkı kavradığımda dilinin ıslattığı deriye derinden gelen öpücüğünü bırakıp omuriliğimin titremesine neden oldu. "Sen benim mabedimsin."

"İnançsız birinin tapınağı olmak tuhaf," diyerek gülümsediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"İnançsız birinin inandığı her şeysin."

"İnandığım her şeysin sen," diyerek kollarımı boynuna sardım, dudaklarında beliren, benim sebep olduğum eşsiz tebessümün varlığını çenemde hissettim.

Çenemi öptü, öpüşü ruhumu sarıp bedenimi huzurla düğümledi. Kollarım boynuna sarılıyken ensesindeki küçük saçlara dokunarak dudaklarımı alnına bastırdım.

"Helalinmişim gibi öptün," dedi keyifle, gülümsemem genişledi.

"Değil misin?"

"Henüz nikâhı basmadın bana canım, bilemeyeceğim."

Kıkırdayıp dudaklarımı alnına sürterek, "Basarız yavrum," diye taklit ettim onu. "Nikâh da basarız, ne istersen basarız."

"Bas bakayım nasıl basıyorsun," diye dalga geçip çenemi bir kez daha öptü.

"Ne zaman gideceğiz Antalya'ya?"

"Birkaç gün içinde," dedi bu konu sandığım kadar onu germiyormuş gibi rahat bir mimik yaparak. "Şimdi hemen gidersek yine şüphelenir, birkaç gün bekleyip başka bir yere gidiyormuşuz gibi yapacağız, o nereye gideceğimizi bilecek tabii. Onu bizimle oynadığına inandırmamız gerek."

"Kim kim gideceğiz?"

"Bizimkileri alırız." Burnunu çeneme sürtüp, "Toprak denen çocuğu da almak gerek," dediğinde bir an bedenim dikleşti ve ona anlamadığımı resmeden gözlerle baktım. Bakışlarımı gördüğünde derin bir soluk aldı. "Toprak kimin peşinde olduğumuzu biliyor. Ogün de Toprak'ın da onu aradığını biliyor. İkisini aynı ortamda yalnız bırakamayız, ikisinden biri diğerini ortadan kaldırmak için harekete geçebilir."

"Toprak'ı bizimle gelmesi için nasıl ikna edeceğiz ki?"

"Eminim Antalya'ya gelmeyi içten içe o da çok istiyor," dedi.

Başta ne demek istemediğini anlamadım, daha sonra geride bıraktığımız, orada uyuyan, kimsesizliğime kimse olan küçük kız kardeşimi hatırladığımda boğazıma bıçak saplanmış gibi öylece donakaldım.

"Onunla sen mi konuşacaksın?"

"Evet," dedi Kartal. "Ben konuşurum." Derin bir nefes alıp yüzünü boyun girintime yerleştirdi. "Ne yaptın bugün bakalım? Nereleri gezdin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bugün onun için yüzük aldığımı bilmiyordu ama birden böyle bir soru sorunca enselenmiş gibi hissetmiştim. "Kahve içtim, biraz yürüyüp kafamı toparladım," diye geçiştirdim sorusunu.

Geçiştirdiğimi fark ettiğini hissettim ama beni zorlayıp konuyu kurcalamak yerine dudaklarını boynuma sürtüp, "Ben de ne yapayım işte, sensiz çok sıkıldım," diye mırıldandı.

"Sen de iyice anasının peşinden ayrılmayan bebeklere dönüştün," diye dalga geçerek saçlarını karıştırdığımda yüzünü boynumdan çıkarıp sırıtarak yüzüme baktı. "Aşkımdan dağları deldiğini bu kadar belli etmene gerek yoktu."

"Bayılıyorsun değil mi benimle taşak geçmeye?"

"Yani şimdi öyle de demeyelim..."

Gülüştük ve bir süre sustuk.

"Kartal," diye fısıldadım düşüncelerimin arasından kalbimi burkan bir hisle ayrıldığımda.

"Bebeğim."

"Ben senin her zaman yanındayım," dedim. Duygularını savunmasızca ortaya seren gözlerinin içine bakarken saçlarına dokundum. "Bu yola çıktığımız günden beri yanındayım. Hatırlıyor musun? Sana, seninleyim ama senin değilim, demiştim. Şimdi seninleyim, seninim ve sen de benimsin. Hayat biraz da reddettiklerimizmiş, ben seni her reddettiğimde aslında içimde çok derin bir yere kabul etmişim."

"Bu cümleleri sırf dudakların dudaklarımın altında kalsın diye mi kuruyorsun?" diye sordu, kaşlarımı kaldırdığımdaysa dudaklarına bulaşan alaycı gülümseme kendini gösterdi. "Kalbim senin kalbinin altında kaldı, senin dudakların da benim dudaklarımın altında kalsın olmaz mı?" Sorusunun hemen ardından Kartal'ın dudakları dudaklarımın üzerine gölgesini düşürdü.

Öpüşü yavaştı, derinlerime su gibi akıyordu, beni temelimden bir deprem gibi vuruyor, sarsıyordu. Büyük eli yüzümü sardı, parmakları tenimi aşarak saçlarımın içine kadar uzandı. Uzun tırnaklarım omuzlarından yükselerek boynuna doğru ilerledi, tırnaklarım onu çizmiyorsa da eminim ürpertiyordu.

"İçim gidiyor kızım," dedi üzerine basa basa, "bir tuhaf oluyorum sana." Yüzüme yayılan saçları kulağımın arkasına iterken gözlerimin içine bakıp dudaklarını çeneme sürterek fısıldadı. "Kalbim bir insan olsaydı, elleri olsaydı, titreyen ellerinin, tutmayan bacaklarının sebebi olurdun."

"İçim gidiyor diyorsun diyorsun, sonra da benim içimin gitmesine neden olan cümleler kuruyorsun," diye fısıldadım.

Gözlerini kısıp dudaklarını bir defa daha çeneme bastırdı, şefkati de orada hissettim, insanı vahşileştiren dürtüleri de orada hissettim; her şeyi hissettiren birine sahip olmak tuhaftı.

"İçin bir bana gitsin," dedi, dudaklarımı sus çizgisine bastırıp, "Senden başkasına hiç içim gitmedi ki benim," diye mırıldandım. Göz bebeklerinin genişlediğini gördüm, altından harelerini parçalayan karanlık gibiydi, güneşin üzerine devrilen geceye benziyordu.

"Yemin etsene," dedi, bu onu heyecanlandırmış gibi.

"Şüphen mi vardı?" diye sordum dudaklarım sus çizgisindeyken.

"Ben kendimden şüphe duyarım senden duymam. Ama sen yine de bana, gözlerimin içine bakarak bir kere yemin etsene."

Tırnaklarım favorilerinde dolaşırken, "Senden başkasına hiç içim gitmedi benim," dedim yeniden, bu kez sesim daha sakin yükselmişti. Ardından gözlerinin içine, derinlerine, ruhuna baktım ve "Yemin ederim," diye mırıldandım.

"Ne kadar keyiflendiğimi göstermemi ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıp, "Nasıl göstereceğini merak ettim," dediğimde sırıttı.

Hiç beklemediğim anda belimden kavrayıp beni çevirerek bu kez o üste geçtiğinde şaşkınlıktan irice açılan gözlerimle ona bakakaldım. Hemen arkasından hiç beklemediğim ikinci bir hamleyle koltuğun üstüne serdiği kumaşı çekip yere attı ve ilaç tüpleri zemine düşerek yuvarlanmaya başladı.

"Onlar sana lazım değil miydi?" diye sordum zemine bakmak için doğrulmaya çalışırken ama o buna izin vermeden beni koltuğa yatırarak üzerime gölge gibi çöktü.

"Bana sen lazımsın."

Yüzü yüzüme yaklaşmaya başladığında parmaklarımı ensesine bastırdım. Düşünceler etrafa saçılan çıplak cesetler gibiydi, kafamdaki mezarlıktan uzaklaşıp onun ütopyasına doğru gittim.

"İzin var mı?" Sorusunun temeline inememişken bacaklarımın arasındaki ağır bedeni tamamen üzerime çöktü.

Dudaklarımızı birleştiren ben oldum, onun ateşten sıcak dokunuşları kazağımın altına girdi, belimin kenarına bastırdığı parmakların ucunda atan nabzı hissettim.

Dili ağzımın içindeki yerini alırken tırnaklarımı saç diplerine geçirerek onu daha çok kendime çektim. Onu daha çok öpmek istedim. Bu isteği hissettiğinde isteğimi yerine getirerek beni öpüşünü derinleştirdi. Dilini, dudaklarını, nefesini hissettim. Topuğumu kalçasına yaslayıp onu topuğumla kendime çektiğimde dudaklarıma doğru sert bir nefes bıraktı.

Kartal'ın dudakları dudaklarımdan ayrıldı ama aramızda boşluk oluşmadı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığı an sürterek çeneme indirdi, çenemden boynuma aktı. Kazağımı yukarı ittiğinde ona kolaylık sağlamak için üst bedenimi kaldırdım ve kazak kafamdan çıkıp gittiğinde saçlarım dağılarak omuzlarıma döküldü. Kazağımı yere atıp tekrar üzerime yıkıldı, dudakları dekoltemde dolaştı, sütyenimin ortasından geçerek karnıma kadar ilerledi. Kartal sütyenin üzerinden göğüslerimi sıkarken göbek deliğime gelmeden önce çıkıntılı kaburga kemiklerime kondurduğu öpücüklerin yankısını vücudumdaki tüm sinirlerde hissettim.

"Her santimine, milimine, oksijenin bile dokunamadığı her köşene benim dudaklarım dokunsun istiyorum, çok mu?" diye sorarken alevden daha sıcak hissettiren, cehennemden çaldığı nefes tenimi âdeta dağlamıştı. Dudakları sorusunu tamamlar tamamlamaz temasına kaldığı yerden devam etti.

"Tüm parçalarımda sana dair izler var," diye fısıldadım saçları avuçlarımın içinde kum gibi dağılırken.

Dudaklarının benden duyduklarıyla birlikte tenimin üzerinde yukarı kıvrıldığını hissettim. Öpücükleri göbek deliğimin altına doğru indiğinde karnımdaki göçük daha da derinlik kazandı. Altımdaki kot pantolonun düğmesini çözüp fermuarını aşağıya doğru indirirken dudakları kasıklarım ve karnım arasındaki yamaçta asılı duruyordu. Pan-

pantolonu aşağı doğru çektiği anda kalçamı kaldırıp ona kolaylık sağladım, kumaş derimin yüzeyini terk ederken bacaklarımın arasında duran başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Göz göze geldiğimiz anda pantolonun yere düşerken çıkardığı tok kumaş sesini duydum.

"İznin var gibi görünüyor, Bal Leoparı," diye fısıldadığında sesindeki esrarengiz tınıyı bana ileten ılık meltemin bacaklarımın içine yayıldığını hissetti.

"Eğer iznim olmasaydı, değil o pantolonu indirebilmek, beni altına yatırıp üzerime bir gölge gibi çökemezdin bile."

"Bu kadar sert konuştuğunda benim de ne kadar sertleştiğimi biliyorsundur o zaman," dedi imalı, karanlık bir sesle. Midemin düğüm düğüm olup kasıldığını hissettim. "Seni rahatlatmama izin ver."

"İzni çoktan kaptın, Alaşan," diye mırıldandığımda, "Hizmete hazırım, Alaşan," diyerek dalga geçti benimle.

Ardından gülümsememe izin dahi vermeden dudaklarını kasıklarımdaki gergin deriye değdirdi, sıcak nefesi burnundan dışarı dökülünce alevin ısısı gibi derime yayılıyordu. Belimi yukarı doğru bükmeme neden olan bu ısının daha da arttığı bir başka öpücüğü kasığıma kondurduğunda ses çıkarmamak için alt dudağımı ısırarak saçlarını daha sert kavradım. Bu sert hareket hoşuna gitmişe benziyordu. Öpücüklerinin arasından sızan dilinin teması kasıklarımla buluştuğu an nefesimi tuttum ve kaburga kemiklerim derimi parçalayacak gibi yukarı yükselerek tenimi gerdi.

"Kasıkların sıcak ve sert," diye fısıldadı, nefesi lav gibi derimin üzerine dökülürken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dudakları kasıklarımdayken gözlerini kaldırıp bana baktı, bakışları dudaklarının temasından bile daha yakıcıydı. "Seni içmemi istiyorsun."

"Bence sen, senin beni içmeni istediğimden daha çok beni içmeyi istiyorsun."

"Eğer durum buysa, yani bunun farkındaysan, o zaman seni içirmelisin bana."

Cümlesi bir dağa ait gölge gibi üzerimi örterken dilinin sıcak dokunuşu kasıklarımı çizer gibi ilerlemeye başladı. İç çamaşırımın kenarlarını tuttuğunda gözlerimiz tekrardan birleşti, gözlerinde davet ve talep vardı; izin istiyor, tadını çıkarmamı istiyordu. Cevabım saçlarını kavramak oldu, bu cevap onun için yeterliydi.

Dudaklarını iç çamaşırımın üzerine yerleştirip sıcak dilini kumaşa sürterek bana hissettirdi. Kendi nefesimin beni yaktığını hissettim. Dişiyle iç çamaşırımın üst kısmını aşağı çekip kasıklarımın alt kısmını yavaşça öptü. İlk temas beni deliliklere sürükleyecek kadar derindi. Tekrar dişleriyle iç çamaşırımı kavradı, aşağı doğru çekti, kalçalarımı onun için kaldırdığımda parmaklarıyla da iç çamaşırının kenarlarını kavradı. Kumaş parçasını bacaklarımdan söker gibi çıkardığında bir sonraki hareketinin merakıyla içeri doğru göçen göğsüm çok fazla hisse maruz kaldığı için ağrımaya başlamıştı.

"Sıcaklığını hissediyorum," derken avucunun içinde buruşturarak küçücük hâle getirdiği iç çamaşırıma baktım. Yüzü bacaklarımın arasında doğru ilerledi, dizlerimi yukarı kırdı ve tüm çıplaklığımın onun önüne serildiğini hissetmek karnımın içeri çökmesine neden oldu. "Sıcaklığını dilimin ucunda da hissetmek istiyorum," dediği anda dili kadınlığımın üzerinde bir yıldız gibi kaydı, dilinin ucundaki ışığın beni aydınlıklara boğduğunu, ardından daha büyük bir karanlık doğurduğunu hissettim.

Bacaklarımın iç kısmına yerleştirdiği parmaklarının boğumları uyguladığı baskıyla beraber bembeyaz kesilmiş olmalıydı. Sıkıca kavrayıp gerdiği etimi biraz acıtsa da dili klitorisime baskı yapmaya başladığı anda acıyı tamamen ekarte edip hissettiğim yoğun şehvetle kısık kısık inledim. Tırnaklarım saç diplerine baskı uyguladı, her bir baskı onun dilinin klitorisime uyguladığı baskıyı şiddetlendirdi.

Kadınlığımın duvarlarını tek elinin işaret ve orta parmağıyla ayırıp klitorisimi tam anlamıyla ortaya çıkardığında ve dil darbeleri seri bir şekilde küçük tepeciğimi ezmeye başladığında artık düşünebildiğim tek şey aldığım zevkti. Kafamın içinde bir sis bombası patlamıştı da her şey o dumanın altında kalarak görünmez olmuştu sanki.

Dudaklarımdan, "Kartal," ismi döküldü, akabinde dilinin hareketleri yok edici seviyeye ulaştı, un ufak ediliyormuşum hissiyle uzun uzun inleyip saçlarını orantısız bir güçle çekiştirdim.

Kartal, "Ayaklarını omuzlarıma koy," dedi ağzı oraya yaslıyken. Sesinin boğuk çıkması beni daha da telaşa ve isteğe sürükledi. Ayaklarımı onun omuzlarının baş kısımlarına koyduğumda kalçam da bu baskıyla yukarı doğru kalkmıştı. "Benim için o kadar açıldın ki ne kadar güzel

göründüğünü görmeni isterdim ama görmeyeceksin çünkü bu görüntü bana özel," diye fısıldadı şeytani bir sesle.

Sıcak nefesi aralandığını ima ettiği kadınlığımın her bir kıvrımını açarak içime dâhil oluyordu. Islak ağzından kadınlığıma bıraktığı sıvılar kadınlığımı kapladığında titreyerek ismini fısıldadım. Bu hoşuna gitmiş olacak ki sıvıları diliyle dağıtmak yerine sıcak nefesini sıvılarıyla kapladığı kadınlığıma bıraktı; soğuk ve sıcağı aynı anda hissetmek bedenimin yılan gibi kıvranmasını sağladığında dudaklarında esrarengiz bir gülümsemeyle tam da o noktaya bakıyordu.

Hiç beklemediğim bir anda dudaklarını oraya yasladı, ıslak kadınlığımın tüm kasılışlarını hissetmek ister gibi ağzını bana araladı ve beni yerimden sökmek istiyormuş gibi sertçe emmeye başladı. Parçalanıyor gibi hissetmeye başladım. Bedenim yavaşça çöküyordu sanki. İniltilerim arasından devamlı olarak onun adını fısıldadım, sonra da nedenini bilmediğim bir şekilde yalvardım; bu yalvarışlar ağzının daha sert saldırılarda bulunmasına neden oldu.

"Lütfen," diye mırıldandım, bilincimin dışından bir yerden sesleniyordum ona. Neden lütfen dediğimi de bilmiyordum üstelik. Bir şeyi mi sonlandırmasını istiyordum, bana bir şeyi vermesi için mi yalvarıyordum yoksa bu yakarış dudaklarımdan dökülse de aslında bedenimden mi taşıyordu? Öyle derin bir şekilde diliyle aralıyordu ki beni, dudaklarının baskısı kasılmalarımı şiddetlendiriyordu.

Güçlü parmaklarından birini onun için yeterince ıslanan girişime dayadığında göz bebeklerimin yanan bir kâğıt parçası gibi kendi içine doğru çekilerek küçüldüğünü hissettim. Parmağını içime kaydırdı. Eklemlerindeki kasılmaları ve kemikli, uzun parmağının beni yavaşça aştığı anları nefesimi tutarak tüm bedenime, zihnime kazıdım. Islaklığın yarattığı o erotik sesleri duymaya başladığımda şimdi dili klitorisimi eziyor, parmağı içimi rahatlatmak ister gibi duvarlarımı sertçe ayırıyordu.

Artık başımı geriye doğru atmıştım, kafamın içinde çakan şimşeklerin ışıkları sim gibi gözlerime doğru akıyordu ve sadece onun adını fısıldayarak bilinçsizce inliyor, zihnime ulaşmayan tutarsız, yarım yamalak cümleler kuruyordum. Ağzını klitorisimden çekip dilini dudaklarında gezdirirken ter içinde kalmış kemikli yüzüyle bana baktı. Şimşeklerin ışıkları kayboldu, güneş gibi doğan yüzüne bakarken altında kıvranmaya devam ediyordum.

"Durmanı istemiyorum," dedim nefes nefese, parmakları sandığımdan fazla yer kaplarken gözlerimi sıkıca yumup, "Durma," diye mırıldandım.

"Seni parmaklarımın doyurmasını istiyorsun." Parmaklarının içimdeki hareketi bir anlığına kesilince kadınlığım şiddetle kasıldı, hareketlerine muhtaç hissediyordum. "Parmaklarımı içine al."

Parmaklarını biraz daha derine itince kadınlığım kasılarak parmaklarını sardı. Parmaklarını içimde sıktıkça zevkimin katlandığını hissediyordum. Beni çıldırtacak kadar yoğun zevki biraz daha hissetmek için kadınlığımı parmaklarına ittiğimde iki parmağını içimde hareket ettirdi, küçük bir makas hareketiyle içimi aralamaya başladığında artık sadece inlemiyordum, yüksek sesle isteklerimi sıralıyordum.

"Nasıl kavrıyorsun öyle, ıpıslak," diye fısıldadı, sesinden ne kadar tahrik olduğunu anlayabiliyordum. İçime girip çıkan parmaklarını takip eden sarsıcı sesler salonun duvarlarında yankı uyandırıyordu. Parmaklarım içgüdüsel olarak klitorisime gittiğinde bu onu inletti. Diliyle ıslattığı, kalp gibi atan klitorisimi sertçe ezer gibi okşamaya başlamamla deliğimin onu daha sıkı kavrayıp emmeye başlaması bir oldu.

"Evet bebeğim," diye fısıldadı yüzü orama çok yakın şekilde. "Ez, parmaklarının altına alıp bastırarak okşa onu."

"Off," diye kısık bir yakarışta bulundum. "Parmaklarını ver içime, lütfen." Bu söylediğim, iki parmağının içime daha sert, daha ıslak sesler çıkararak girip çıkmaya başlamasına neden oldu. Uzun bir inleyişin ardından, "Evet," dedim nefes nefese. "Bastır içime."

Parmaklarını tekrar içimde makas şeklinde açtığında kısık bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Klitorisim basınçtan şişmişti, parmaklarımın altında yuvarlayıp ezdikçe titreşimlerin çoğalttığı zevk onun parmaklarının etrafını zevk suyu olarak sarıyordu. Öyle ıslaktım ki parmaklarından bileklerine doğru sularım akıyordu.

"Tepen emmem için mi bu kadar şişti?" diye sorarken o da nefes nefeseydi.

Bacaklarının arasındaki şişliği koltuğa bastırıyor olmalıydı. Oysa o şişliği içime bastırmasına ihtiyacım vardı. İçimde kalp gibi atmalıydı, içimden parmaklarıyla çıkardığı sıvıları sızlayan damarlarıyla beni okşayan aletiyle çıkarmalıydı.

Klitorisimde duran ıslak parmaklarımı yaladığında gözlerim irileşti, ardından parmağımın altında kalan klitorisimi diliyle alttan alttan zorlayarak ezmeye başladı. Şimdi hem ben parmağımla tepeciği sert sert eziyordum hem de o diliyle zorlayarak ezmeme yardım ediyordu. Bu olurken parmaklarının içimde makas şeklinde hafifçe açılıp kapanması beni parçalanacağım noktaya taşımaya başlamıştı.

"Yavaşla," dedim kulaklarım uğuldarken ama o durmadı. Klitorisimin üzerinde duran parmağım hareketi kesmişti, sadece parmağımı bastırarak klitorisimin nasıl çarptığını, kalp gibi attığını hissediyordum. Parmağımın örtemediği kısmı ise Kartal dilinin altına alarak eziyordu. Tekrar, "Yavaşla," diyerek inledim, tam orada, o noktada sanki bir girdap dönüyordu. "Yavaşla!"

Bedenim sarsılmaya başlamadan önce dudaklarımdan kayıp giden son kelime bu oldu. Kalçam havaya kalktı, kendimi sertçe ileri geri hareket ettirerek parmaklarını içime almaya başladım. Elimi çektiğim için dili doğrudan klitorisimdeydi. Öyle çok sarsılarak boşalıyordum ki ne kalçam ve belimin hareketi duruyordu ne de iniltilerim diniyordu. Bu kez o parmağını oynatmadan ben kendimi parmaklarına kendimi iterek onu içime alıyordum. Parmaklarının etrafından taştığımı hissediyordum, ıslaklığın sesleri şakıma sesleri gibi dört bir yana yayılıyordu.

Parmakları içimden yavaşça çıktığında içimde biriken suyun da dışarı aktığını hissettim. Kalçam ve belim, senkronize bir şekilde elimde olmadan havaya kalkmaya devam ediyor, bedenim şiddetli kasılmalarla spazmlar geçiriyordu.

Dilini tekrar spazmlarla kasılan kadınlığıma yasladığında kısık bir çığlık kopardım. Hassaslaşan klitorisime diliyle vurmaya, kıvrılan kalçamı daha da vahşileştirmeye başladı. O klitorisimi dilini sertçe aşağı yukarı indirip kaldırarak eziyor, ben de arsız bir içgüdüyle kalçamı kaldırıp indirerek klitorisimi diline itip sürtüyordum. O kadar hassaslaşmıştım ki aldığım zevk dudaklarımdan yardım çığlığı olarak dökülüyordu ama durduramıyordum kendimi, devamlı olarak diline sürtmeye devam ettim.

Sonunda beni cinnete sürükleyen dili yavaşça benden uzaklaştı ama bana bıraktığı hisler uzun süre benimle kaldı. Titreyen bedenimi kollarının arasına çekip o koltuğa ikimizi sığdırdığında yüzümü boynuna sak-

lamıştım. Bir süre sayıklar gibi ismini mırıldandım, sonra bedenimdeki ateş küllenmeye başladı ama kalbimde yaktığı ateş harını dindirmedi.

"Rahatladı mı güzel bebeğim?" diye sordu dudaklarında beliren gülümseme alnımı okşarken.

"Beni paramparça etmeye bayılıyorsun," diye fısıldadığımda güldü.

"Sen beni paramparça edeli asırlar oluyormuş gibi geliyor. Oysa içimde dün kadar tazesin." Beni kendine biraz daha bastırdı ve "Şimdi de sen beni rahatlat," dedi. "Uyut beni sevgilim, lütfen."

Parmaklarım koyu renk, dağınık saçlarıyla buluştu. Parmak uçlarımdan ninniler düşmedi belki zihnine ama dokunuşlarım onu gevşetti. Yavaşça düştü parmaklarımın düş kapanına. Nefesleri düzene girdiğinde ben onun kollarındaydım ama onu uyutan bendim.

"Uyu sevgilim," dedim uykusunda verdiği nefes saçlarıma yayılırken. "Yorgunluğun artık bitsin."

2

İyi olan her şeyi son kez arkamda bırakıp kötü olana son sürat sürüklendiğim geceyi hatırladım. Antalya'da son kez nefes aldığımda nefesim kaburgalarımı kıracak kadar ağırdı; şimdi Antalya'da bir kez daha nefes alıyordum, kaburgalarım o geceden beri kırıktı ama artık kırık bir göğüs kafesiyle de nasıl nefes alınır biliyordum.

Kartal'ın Toprak'ı kandırması çok zor olmamıştı. Sanırım Toprak için Kartal'ın söyledikleri önem arz ediyordu, sonuçta sevdiği kadının, sevgilisinin abisiydi ve sevdiği kadın geçmişte kalıp gelecekten usulca silinmeye başladığında bile onun için hâlâ aynı yerde duruyordu.

Diğerleri için Antalya beklenmedikti. Birdenbire neden bu şehre döndüğümüzü sorgulamışlardı ama bu sorgu kelimelerle güçlendirilmemişti, sadece gözlerdeydi, sözlere dökülmemişti. Belki de bana öyle gelmişti. Doğrudan kabul etmişlerdi ve ben gördüğüm parıltıları sorgu sanmıştım. Bilmiyordum. Casper'ı birkaç günlüğüne Emir'e emanet etmiştik çünkü onu evde yalnız bırakamazdık.

Nihayetinde üç farklı arabayla şu an Antalya'daydık. Burak'ın kullandığı arabada kızlar, Kartal'ın kullandığı arabada ben, Alper ve Yunus Emre vardı. Toprak kendi arabasıyla gelmiş, şehre bizden önce varmıştı.

Ogün herkesin birdenbire ortadan kaybolması konusunda soru işaretleriyle dolmayacaktı çünkü zaten bunu planlayan oydu, sadece dikkatli davranmıştık, sonuçta güya onun planladığından bihaberdik ve birden kaybolmamız dikkat çekebilirdi. Gerçi tüm bunları planlamamış olsa bile eminim üzerinde durmazdı çünkü tek istediği İrem'i yalnız yakalayabilmekti.

Yine de ortadan kaybolurken geçerli nedenler sermiştik ortaya. Onu yavaşça can evinden vurmaya başlamıştık aslında. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bizi önemsediğini, o hasta ruhunun bize değer vermeye başladığını görebiliyordum. Bu içimdeki tiksinti duygusunu daha da güçlendiriyordu. İçimde vahşi bir taraf vardı ve o herifi yok etmek istiyordu. Bu istek durdurulabilecek gibi değildi. Çok güçlüydü, tüm hücrelerimi ateşe veriyordu.

Arabanın içinde sessizce oturuyorduk. Durduğumuz sokağın başı da sonu da boştu, çiseleyen yağmurun altında kimsecikler yoktu. Yunus Emre ve Alper arka koltukta oturuyorlardı, dikiz aynasından arka koltuğa baktığımda Alper'in dalgın gözlerle camdan dışarıyı izlediğini gördüm. Kartalların evini izliyordu, daha dikkatli baktığımda sadece evi değil, pencereyi de izlediğini gördüm. Onun odasının penceresini izliyordu.

Kafamı çevirip ben de o pencereye doğru baktım. İçimden bir şeyler eksilmeyi ne zaman bırakacaktı? Onunla beraber en canlı parçamı da kaybetmiş gibiydim. İnsan nefes almaktan, kan pompalamaktan, gözünü açıp kapatmaktan fazlası değil miydi? Neden o yoktu ve biz sadece bunlardan ibarettik?

Her zaman perdesi aralık duran pencerenin perdeleri sıkıca örtülmüştü, artık orada yaşam yoktu, canlılık yoktu, artık orada kalbi çarpan genç bir kız yoktu; anıları bile solgun bir tablodan fırlamış gibiydi ve o tablo ateşe hiç olmadığı kadar yakın duruyor, tutuşup küle döneceği ânı bekliyordu.

Yunus Emre ve Kartal sessizce bir şeyler hakkında konuştular ama onlara kulak kesilemedim. Üstelik onları duymayan, andan kopmuş olan sadece ben de değildim. Alper, Yunus Emre ve Kartal'ı duymamış gibiydi, pencereyi izlemeye devam ediyordu.

"Burak kızları nereye götürdü?" diye sordum gözlerimi pencereden ayırıp Kartal'a çevirerek. Üzerimde yol boyunca rahat edebilmem için

giydiğim gri eşofman takımım vardı, takımın ceketinin fermuarını çenemin altına kadar çekmiştim, cevabı beklerken fermuarın soğuk demirini dudaklarımın arasına aldım.

"Otele," dedi. "Nesli'nin ailesi burada ama onun geldiğini bilmiyorlar, o yüzden otelde kalacaklar. Kızlar babamdan biraz çekiniyor." Kartal deri ceketinin kenarını yana atınca altındaki siyah, yuvarlak yaka tişört net bir şekilde göründü. Başımı cama yaslayıp sessizce ona baktım. Aracın tavanına vuran yağmur damlalarının sesi içerideki sessizliğin ne kadar gürültülü olduğunun kanıtı gibiydi.

"Biz de otele geçelim," dedi Alper birdenbire Yunus Emre'ye doğru dönerek, bu eve değil girmek, evin önünde durmak bile ruhuna ona ait olmayan bir ağırlık koymuştu. Gülen yüzü bu kez soğuk bir maske takmış gibi donuktu, dudakları gergin duruyor, gözleri sık sık eve dokunuyordu; ilk kez duygularını saklamak konusunda bu kadar zorlanıyordu.

Yunus Emre alaydan uzak bir sesle, "Geçeriz kardeşim," dediğinde Alper'in duygusal olarak çıkmazda olduğunu çok daha net anladım çünkü Yunus Emre bu kez alay ederek onu bu ruh hâlinden uzaklaştıramayacağını biliyor gibiydi.

Kartal, "Annemle konuşmuştum, bizi bekliyor olmalı," diye mırıldanınca oturuşumu dikleştirdim, karnımda hareket eden huzursuz bir hisle yutkundum.

Meryem teyzeyi en son gördüğümde bir mezarlıktaydık. Onu gülümserken son gördüğümde ise yanında kar kızım vardı. Cenazedeki hâlini hatırlamak tüy diplerimin bile acımasına neden oldu. Aradan geçip giden karanlık zamandan sonra onu yeniden görecektim ama yanında kız kardeşim olmayacaktı.

"Baban burada olacağımızı biliyor mu?" diye sordu Yunus Emre.

"İllaki öğrenmiştir sansar."

"Arayıp sen söylemedin mi?" Yunus Emre derin bir nefes aldı. "Çok zamanımız varmış gibi hayatına çok fazla düşmanlık sığdırıyorsun. Bir insanı düşman olmak için bile bulamadığında anlıyorsun vaktin kısıtlı olduğunu." Gözlerini sokağa çevirdi. "Babanı bilmem de anneni çok boşluyorsun. Boşlama."

Kartal sadece sessizce, "Biliyorum," dedi.

Aracın kapısını açarken, "Hadi," diye mırıldandım. Soğuk önce aracın içini doldurdu, sonrasında rüzgâra tutunan bahara ait yağmur

damlaları yan şekilde yüzüme çarpmaya başladı. Yağmurun altındaki her bir adım bizi o eve doğru sürükledi. Bahçe kapısını açıp basamağı indiğimiz ve eski anılarımızın hâlâ yaşadığı bahçe beni içine alana kadar dik duran omuzlarım, bahçeyi incelemeye başladığım andan itibaren çöktü.

Bahçe, şu an olduğu gibi gri değildi, yağmur dökülmüyordu yaprakların üzerine. Güneşin parlak renkleri bahçedeki hasır koltuğun üzerine serilmiş kırmızı örtünün rengini daha da parlak gösteriyordu, şimdiyse o hasır koltuğun üzerinde rengi ağarmış, kavuniçiye dönmüş bir örtü vardı. Oysa o anıda bir kız askılı, kahverengi elbisesiyle basamağı iniyor, kendini o hasır koltuğa atıp yüzünde geniş gülümsemesiyle bana bakıyordu. Şimdiyse o hasır koltuğa yağmur yağıyordu, o kız yoktu, kırmızı örtü ağarmıştı, anılar kaybolup gidiyordu.

"Güzelim," dedi Yunus Emre, sesinden hemen sonra dokunuşunu omzumda hissedip ona baktım. Gözlerimde anılara rastladıysa da o anılara da bana da gülümsemekten başka bir şey yapmadan önümdeki basamağı aşmama yardım etti. Dalgınlığımı garipsemedi çünkü gözlerimde yabancı olduğu değil, tanıdığı birini görmüştü.

Kartal evin kapısının önünde durduğunda zamanın da onunla birlikte durduğu hissine kapıldım. Kartal'ın avucunun içini açtığını gördüm, elini hiç düşünmeden tuttum. Kapının aralanmaya başladığını gördüğümde Kartal'ın tam yanında dikiliyordum. Yağmur damlaları saçlarıma, omuzlarıma ve onun parmaklarıyla birleşen parmaklarıma düşerken kapının diğer ucunda eski bir anının içinden çıkıp gelmiş gibi Meryem Alaşan belirdi.

Badem şeklindeki kahverengi gözlerinin etrafı zamanın onun için acımasız ilerlediğini belli eden mimik çizgileriyle doluydu. Gözleri, cenazeyi saymazsak onu son gördüğüm günden bugüne ışıltısını ve anlamlarını yitirmişti. Bakışları cansızdı, sanki gerçek olmayan, onun gözlerine çok benzeyen cam lenslerin ardından bize bakıyordu. Yine de karşısında oğlunu gördüğünde, kahverengisi aklara esir düşmeye başlamış saçlarının bile elektriklendiğini gördüm. Gözleri büyüdü, göz bebekleri genişledi ve oğlunun yansıması o gözlerin ayna gibi parlayan karanlığında belirdi.

Her zaman boyalı saçları olan, gülümseyen, bakımlı kadın yoktu karşımda; karşımdaki kadın zamana meydan okumayı bırakmış, yaş-

lanmayı kabul etmiş, çökmeye başlamıştı. Saçları aklarla çizgilenmiş olmasına rağmen tıpkı Kardelen'in saçları gibi kıvır kıvırdı, uçları hâlâ kahverengiydi, dipleri ise bolca ak doluydu.

Bir an gözleri oğlundan başkasını görmedi. Özlemi de gözlerinde gördüm, mutluluğu da bir türlü peşini bırakmayan hüznü de. Sonunda dudaklarındaki gülümseme tenini keser gibi yüzünü sardığında şimdi gözleri bana çevrilmişti. Şaşkınlık anlık olarak tüm çehresine çarptı. Kıyıya çarpan bir dalgadan daha şiddetliydi. Gözleri şimdi şokla aralanmıştı, dudakları da gözlerine eşlik etti. Uzun zaman sonra beni karşısında bulmayı beklemiyordu. Geçen süre zarfında onu hiç ziyaret etmemiş olmama kızgın mıydı? Ya da bana kırgın mıydı? Tüm bu zaman boyunca oğlunun yanında olduğumu bilmediğine emindim. Belki o kadar çok canı yanmıştı ki varlığımı bile unutmuştu.

Gözleri şaşkınlığının evrelerini tamamlayamamışken ikimiz arasında hızla gezindi, hemen sonrasında ellerimize kaydı; bu onun için yeni bir şok dalgası olsa da bununla başa çıkmayı başardı. Yine de Kartal ile birleşmiş ellerimize bakarken bunun aklına gelebilecek son şey olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum. Böyle bir şeyi beklemiyordu.

Kartal, Meryem teyzenin konuşamayacak kadar şaşkın olduğunu fark edince, "Anne," dedi onu yatıştırmak, ânın gerçekliğini ona kanıtlamak istercesine.

"Canımın içi," döküldü Meryem teyzenin dudaklarından. Bu iki kelimeyle beraber Kartal ile el ele oluşumuzun şaşkınlığı bile silinip gitmişti gözlerinden. "Sonunda buradasın!"

Elimi Kartal'ın elinden çekmek istedim çünkü Meryem teyze kollarını onun boynuna sarmıştı bile. Ama Kartal elimi bırakmadı, daha sıkı kavradı, parmak boğumları parmak boğumlarımla onun nadide nabzını paylaşıyordu. Bir eliyle annesinin belini sararken anladım ki elimi bırakırsa şu an olduğu kadar güçlü duramayacaktı Meryem Alaşan'ın karşısında. Elimden güç alıyordu, elimi tutuyordu ve bu onu güçlü kılıyordu. Annesinin karşısında bir harabeye dönüşmek istemiyordu. Belki de içten içe bunun olmasından çok korkuyordu.

Meryem teyze oğlunu serbest bırakır bırakmaz bana çevirdi bakışlarını. Bakışları kalbimi sıkıştırdı, ne diyeceğimi, ne açıklama yapacağımı, ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmediğimden öylece bakakaldım yüzüne.

"Lavin," diye fısıldadığı an, sesinde bana karşı hiç kaybolmayan o şefkat har olup göğsümü doldurdu. "Güzelim benim. Sen de buradasın demek." Beklenmedik şekilde içten kurduğu cümle, kalbinde bana karşı bir kırgınlık varsa da bunun kaybolduğunun göstergesi olmalıydı. "Gözümde tütüyordun."

Kollarını boynuma sarması gözlerimin yaşlarla yanmaya başlamasına neden oldu ama tuttum kendimi, ağlamadım. Eğer göğsü hâlâ azap yeriyse, ben o azabı körüklemek, onu cehenneme çevirmek istemedim.

"Ben de sizi çok özledim Meryem teyze," diyebildim.

Aramıza ördüğüm bir duvar değildi aslında bu, sadece geçen zaman öyle fazlaymış gibi gelmişti ki artık ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum. Bazen böyle olurdu. En yakınınıza, aranıza giren mesafe yüzünden nasıl davranacağınızı bilemezdiniz. Sanki kelimeler ya çok yetersiz kalırdı ya da çok fazla, ortasını bulamazdınız. Zaman bazen sizi en yakınınızla birer yabancıya çevirirdi.

Meryem teyze saçlarımı koklayarak geri çekildi. Kapıyı ardına kadar açıp, "İçeri girin çocuklar," dedi, gözleri hemen arkamızdaki ikiliye takılmıştı. "Yunus, Alper, canlarım siz de hoş geldiniz. Geçin içeriye anneciğim. Yağmurun altında kaldınız. Bahar yağmuru hasta eder."

Karanlık koridordan ilk adımımı attığımda tanıdık sedir ağacı kokusu hatıralarımın içinden keskin bir bıçak gibi kayıp geçti. Kartal da bu kokuyu solumuştu, biliyordum, onun da hatıraları yatırmaya çalıştığı ölüm uykusundan uyanmıştı. Ev bir tabut gibiydi; karanlıktı, cansızdı. İlerideki boydan camın yarım şekilde açık duran perdesinden içeriye sızan gri ışık, ortamdaki küçük toz parçacıklarını ele veriyordu. Ev temiz olsa da o toz parçacıkları oradaydı, sanki eskiyip gidişlerinin bir nişanesiydi.

Boydan camın önündeki yemek masasının yanından geçerek geniş salona ilerledik. Salondaki mobilyaların üzerine koltuk örtüleri serilmişti, sanki artık her şey o kadar anlamsız ve öylesineydi ki evdeki hiçbir şeyin yeri değiştirilmemişti. Alper'in donuk bakışları evin duvarlarında dolaşırken Yunus Emre tekli koltuklardan birine oturmuş, bizi izleyen Meryem teyzeye bakıyordu. Meryem teyzenin gözleri tekrar birleşmiş ellerimize dokunduğunda zaman akmayı durdurmadı ama ağırlaştı, bakışları çok uzun ellerimizde kalmasa da sanki asırlardır ellerimize bakıyormuş hissine kapıldım.

Geçen saniyelerin ardından, "Aranızda bir şeyler olduğunu hiç fark etmemiştim," dedi Meryem teyze, sesinde şaşkınlık dışında bir şey yoktu; negatif bir dokundurma ya da hoşuna gitmeyen bir durum yok gibiydi.

Kartal ile yan yana oturduğumuz koltuğun mezar gibi derinleşerek bizi içine çektiğini hissettim. Kadına tüm yaşananları anlatamazdık ama sessizliği dudaklarımıza paylayamayacağımız bir konumdaydık. Didiklemeyecek kadar yorgun görünüyor olsa da el ele oluşumuzun onun nezdinde mantıklı bir açıklaması elbette olmalıydı.

"Aramızda hep bir şeyler vardı," dedi Kartal, ardından birleşen ellerimizi kaldırdı. "Sadece anlaması uzun sürdü."

Meryem teyze ellerimizden ayırdığı gözlerini bize çevirip birden, "Siz şeyden önceden beri mi-" diye soracaktı ki Kartal ile aynı anda o cümleyi duymak istemediğimizi ortaya koyar gibi, "Hayır," dedik, zaten Meryem teyze de o cümleyi kuracak olursa bir kez daha ölecekmiş, şu an aldığı nefesler onu canlı kılmaya yetmiyormuş gibi baktı.

"O zaman... Sonrasında birbirinize sığındınız demek." Kurduğu cümle onu da parçalıyormuş gibi burukça gülümsediğinde karnıma saplı bir bıçakla sesimi çıkarmadan sabit durmaya çalışıyormuşum gibi hissettim.

"Şaşırdım diyemiyordum, ileride olabilir mi acaba diye düşündüğüm bir şeydi, onunla da konuşmuştuk bunu..." Yine sustu, kimden bahsettiğini biliyorduk; ismi yoktu ama tüm yollar bizi ona çıkarıyordu. Kartal'ın parmaklarımın etrafından geçen parmaklarının sıkılaştığını hissettim. "Kalbi tertemizdi, hissettiği her şey olurdu, bunu da hissetmişti."

Onun kalbinin, meleklerin kanatlarından yaratıldığını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Meleklerin kanatları kadar beyaz, yumuşak, kötülükten uzak ve cennete ait.

"Sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi." Meryem teyzenin dalgınlıkla kurduğu cümle ortamdaki sessizliğin yıkım yaratmasına neden oldu. "Seni bu evde görmeyeli yıllar olmuş gibi." Gözlerini kaldırıp oğluna bakarken gülümsüyordu ama bu bir insanın gülümserken ağladığı bir an gibiydi. Gözyaşları yoktu ama gülümsemesi sanki hüngür hüngür ağlamasına eşti. "Sanki onun gülüşünü yıllardır görmüyormuşum gibi." İç çekerek kurduğu son cümle, dudaklarının arasında kayboldu.

sanki duymamızı istemiyordu, sanki bunu kendisine söylemişti. Bize değil. Sonunda düştüğü kuyudan kafasını kaldırıp bize doğru baktı. "Karnınız açsa size sofra kurayım. Geleceğinizi duyunca etli bamya yaptım." Oğluna bakıp gülümsedi. "Çok seversin. Hemen şimdi biraz pilav da koyarım ocağa."

"Henüz yemek için erken bir saat," dedi Kartal, ortamdaki kimsenin boğazından tek bir lokma geçmeyeceğini o da biliyordu.

Meryem teyze saat kavramını yitirmiş gibi bir an oğluna bakakaldı, sonra elini alnına koyarak, "Akıl mı kaldı bende?" diye sordu. "Geleceğini duyunca iki ayağımı tek pabuca sokmaya çalıştım. O zaman size çay dökeyim. Yağmur yediniz, üşütmeyin sonra."

Meryem teyze bu evde tek başına eskimeye başlamıştı. Gülümsemesi bile eskimişti.

Mutfağa yöneldiğini görünce Kartal'ın elini tutan parmaklarım onun parmaklarını hafifçe okşayarak ondan ayrıldı. Ayaklanıp Meryem teyzenin arkasından salondan çıkmadan önce son kez Kartal'a doğru baktım. Gözleri bendeydi ama baktığında gördüğü bu defa ben değildim. İlk kez bana bakarken beni değil, sadece geçmişi görüyormuş gibi bakıyordu. Bu evin anılarla dolu bir mezarlık olduğunu o an anladım.

Mutfaktaki pencerelerden sızan gri gölgeler mutfağın rengini ağartmıştı. Görmeye alışkın olduğum mutfaktaki sarı ayrıntılar şu an kül renginde görünüyordu. Meryem teyze çayı demlemek için mutfak tezgâhına ilerlerken bir süre mutfak kapısında dikilip içeriyi izledim. Mutfak masası ve sandalyelerin bulunduğu alan eskiden capcanlı sarı rengindeydi, şimdiyse ışıksızlıktan ve kasvetten kül renginde görünüyordu.

Çelik çaydanlığa su doldururken varlığımın farkında olacak ki, "Ev hâlâ bıraktığı gibi, değil mi?" diye sordu dalgın bir sesle.

Her ne kadar kalbini paramparça etmek istemesem de, "Öyle ama değil gibi de," diye fısıldadım. Meryem teyzenin elindeki çelik çaydanlığa dolan su çoktan taşmaya başlamıştı. Hareketsizdi, bir sonraki cümleyi beklerken omuzlarında dünyanın yükünü taşımaya çalışarak ayakta durma savaşını veriyordu sanki. "O varken evin renkleri vardı, neşesi vardı, olduğu her yere ışığını taşıdığını yeniden bu duvarların arasında durduğumda anladım," dedim kara zorla.

Ağır adımlarla ona yaklaştım. Açık duran suyu kapattım, çelik çaydanlık ağzına kadar suyla dolduğundan bileği aşağı doğru sarkmıştı. Ta-

şıyamadığını anladığımda çaydanlığı altından tutup havaya kaldırdım ve yükünü hafiflettim. Bunlar olurken saçlarından gelen çiçeksi kokuyu alabiliyordum. Benden kısa bir kadındı, başının üstü burnuma geliyordu.

Gözleri bir an parmağıma kayınca çaydanlığı elimin üzerinden kaldırıp tezgâha bıraktı. Sırtı bana dönük olduğundan yüzünü göremiyordum ama ıslanan elimi ıslak parmaklarının arasına alınca neye baktığını anladım. Parmağımdaki kardelen sembollü yüzüğe bakıyordu.

Çok uzun süre, canını yakan bir şeyi inatla izleyen küçük bir çocuk gibi o yüzüğü izledi, izledi ve izledi... Sonra hiç beklemediğim bir anda bana doğru döndü. Ben daha yaşadığımız bu ânın ne anlama geldiğini çözemeden kollarını bana açıp beni bağrına bastı. Saçlarıma verdiği sert nefesleri ona sarılmak için eğilip yanağımı göğsüne yasladığımda hissettim.

"Bunca zaman neredeydin?" diye sordu, sesi titriyordu, kafamı kaldırıp yüzüne baksam biliyordum ki o güzel yüzden dökülen inci gibi gözyaşlarını görecektim. "Sen de bırakıp gittin beni. Hiç olmazsa seni bağrıma basardım, buna da izin vermedin." Suçluluk duygusu kalbime öyle hızlı bir dalga şeklinde çarpıp yayıldı ki kalbimin bu duygunun altında kalarak boğulduğunu hissettim. "Hepiniz bıraktınız gittiniz beni. İçerideki de bıraktı gitti, sen de bıraktın gittin." Bana daha sıkı sarılıp, "O zaten gitti. İlk o gitti," diye fısıldadı zayıf bir sesle.

"Özür dilerim," diyebildim.

"Onun hayaletiyle kaldım bu evde tek başıma," dediğinde artık ağlıyordu, ağladığını duyabiliyordum. "Kuzumun ruhu huzur bulmadı. Huzurlu değil, bunu hissediyorum, hissettiğimi söyleyip duruyorum ama kimseye anlatamıyorum." Başımı kalbine daha sert bastırdım, o da bana daha sıkı sarıldı. "Kafamı çevirsem onu görecek gibi hissetmekten kendi evimin içinde başım önüme eğik geziyorum."

"Ne seni ne de onu geride bıraktım. Eğer düşündüğün sizi geride bıraktığımsa bunu yapmadım," dedim, nefesi saçlarımın arasından kayıp giderken beni dinlediğini hissedebiliyordum. "Onun ruhunu huzura kavuşturacağım."

Bu cümlenin ne anlama geldiğini belki anlamadı ama kalbiyle bu cümleyi hissetti. Beni serbest bırakmadı ama kafamı eğip ona bakmama izin verdi. Gözlerimiz buluştuğunda ondan uzun olmama rağmen kollarında küçücük hissediyordum.

"Onun ruhunu huzura kavuşturmak için uğraşıyorum," diye fısıldadım. İrdelemeyeceğini, kalbinin beni anlayacağını o an, onun gözlerinde gördüğüm parıltılar sayesinde anladım. "Ve bunu yapacağım."

Aramızda belki de neredeyse hiç kelime kullanmadan geçen en uzun konuşma o benim gözlerimin içine yaşlı gözleriyle bakarken geçmişti. Beni tekrar bağrına basarak göz kontağımızı kesen o oldu, onun kolları arasına sığındım ve bu kadının hayatımdaki yerini daha iyi anlamaya başladım. Bu hayatta benim için en değerli iki insan, bu kadına bir kordonla bağlı kalmıştı, o iki insanı bu kadının sütü hayata bağlamıştı. Şimdi aralarından biri hayatta değildi ve onunla bağlandığı kordon belki de şu an onun boynuna dolanıyor, onun idam ipi oluyordu. Onun ne hissettiğini ne ben anlayabilirdim ne de Kartal. Belki o kuruyan kordon anlayabilirdi.

O bir anneydi.

Ve bir kordon, intihar ipine dönüşmüştü.

"Birbirinizi nasıl, hangi şartlar altında buldunuz bilmiyorum, Lavin," dedi bana tüm içtenliğiyle. "Ama oğlumu kaybetmek istemiyorum. Görünen o ki sen... Sen oğlumun hayatla arasındaki kordonsun. Onu hayatta tut. Çünkü sen onu hayatta tutarsan sadece bir sevgiliyi hayatta tutmuş olmayacaksın, bir anneyi de hayatta tutan kişi olacaksın." Parmaklarını saçlarıma götürüp saçlarımı geriye doğru tararken, "Benim sana kırgınlığım, parmaklarının oğlumun parmaklarına geçtiğini gördüğüm anda geçti," diye fısıldadı.

"Benim varlığımı arayacağını akıl etmedim, etseydim eğer..." Sessizleştim, o da sessizleşti ama sessizliği sandığım kadar uzun sürmedi.

"Senin varlığını aramayacağımı nereden çıkardın? Sen bu eve giren çıkan bir yabancı değildin, onun her şeyiydin. Biliyorum, o zamanlar da biliyordum, birilerinin sana değer vermesini her zaman garipserdin. Kayhan amcan sana destek olmak istediğinde bunun sebebi sana duyduğu merhamet değildi, sana duyduğu sevgiydi. Ben onun çantasına iki tost koyuyorsam bunun nedeni birini sana vermek istediğinden bana söylemesi değildi, sen de benim yaptıklarımı ye diye koyuyordum. Biz seni onun zoruyla sevmedik. Biz seni onun sayesinde sevdik."

O zamanlar olduğum Lavin için bunlar kabul edilebilecek şeyler değildi. Çünkü o Lavin, anne ve babasını kaybettikten sonra insanların karanlık yüzüyle de tanışmak zorunda kalmıştı. O Lavin'i kendi ka-

nından biri bile istememiş, fazlalık görmüş, kullanmıştı. Nasıl olurdu da bir yabancı onu severdi ki? O Lavin için sevilmek mucize gibiydi; istenmek, düşünülmek, biri için var olmak, bunlar garipseyeceği şeylerdi o kızın.

O zamanlar Kayhan amcanın da Meryem teyzenin de bana kızlarının arkadaşı olduğum için katlandıklarını düşünüyordum. Kardelen'in bana getirdiği yemekleri Kardelen annesine zorla yaptırıyor sanıyordum, Kayhan amca benim için burs sağlamak istediğinde de bunu Kardelen yaptırdı sanıp reddetmiştim. Oysa şimdi farklı bir yerden, buradan, Meryem Alaşan'ın kolları arasından yeniden tüm yaşananlara bakma fırsatı bulduğumda hiçbir şeyin sandığım gibi olmadığını görüyordum. Bu kadın beni düşündüğü için bana yemek yapmıştı, o adam benim okuyabilmem için bana burs vermeye çalışmıştı. Ben Kardelen'in zorla sevdirdiği değildim, ben Kardelen sayesinde sevilendim.

"Sen hiçbir zaman bir fazlalık olmadın kızım," dedi sanki kafamın içinde dolaşıyormuş, düşüncelerimi, canımı yakan şeyleri, anılarımı görüyormuş gibi.

Kolları bedenimden ayrılınca düşünceler uğultular yaratarak zihnimi alaşağı etti. Meryem teyze çayı yaparken sessizce yanında durup onu izledim. Annesinin her hareketini ezberine alıp büyüdüğünde onu taklit etmeye başlayacak küçük bir kız çocuğu gibi izledim onu. Çayı elleri titreyerek bardaklara doldurdu, ben de her birini tepsiye yerleştirdim.

Daha neşeli, en azından ilk gördüğüm andakinden daha uzak bir ruh hâliyle, "Seni ne zaman görsem çok beğenirdim, aklımdan hep gelinim olsa ne hoş olur düşüncesi geçerdi," deyince Kartal'ın bile kırk takla atıp kızartamadığı yüzüm anında pancara döndü. Bana yan gözle baktı. "Gördün mü? Annelerin kalbi ne kadar temiz oluyor." Gülümsedi, gözlerine kadar derinleşerek ulaşan tebessümü beni de gülümsetti ama tüm yüzümün, tenimin, ellerimin bile yandığını hissediyordum.

"Benim hiç öyle düşüncelerim olmamıştı," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Beğenmedin demek oğlumu..."

"Yok, öyle değil..."

"Hadi hadi," diyerek güldü. "Sen çayları götür, ben de size kurabiye çıkarayım."

Tepsiyi alıp mutfaktan çıktım. Ben salona girdiğimde dışarıda patlayan şimşeğin ışığı salona dolmuştu. Tepsideki çayları her birine servis edip kendi çayımı sehpanın üzerine bırakarak Kartal'ın yanına oturdum. Alper avucuna koyduğu çay bardağına bakarken sessizdi.

Yunus Emre çayından yudum alan tek kişi oldu. Aldığı yudumun ardından ortama biraz renk katmak istiyormuş gibi, "Yeni gelin," diyerek bana atıfta bulundu. "Eve girer girmez servise de başladın demek. Altını çizmeden geçemeyeceğim Lavinciğim, sen bize çay servisi yapan bir yeni gelinken de siz sevgilisiniz."

Gülümseyip bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde sessizliğini koruyarak sehpanın üzerine bıraktığı çay bardağına bakıyordu. Elimi dizine koyup dikkatini çekmek istedim. Gözleri bana dokununca gördüğü geçmiş olmasın istiyordum ama bu eve girdiği anda sahip olduğu tüm anılar, gömüldükleri mezarın altından o mezarın toprağını yararak çıkmıştı sanki.

Meryem teyze elinde kurabiyelerle içeri girince elimi Kartal'ın dizinden çekmeye yeltendim ama Kartal elimi tutup dizine bastırdı. Parmaklarım teninden mahrum kalmasın istiyor gibi elini elimin üzerine koyarak ondan uzaklaşmamı güzel dokunuşuyla engelledi.

"Anlatın bakalım," dediğinde Meryem teyze, dışarıda gürültüsü kaburgalarımı zorlayan bir yağmur başlamıştı. Bir anlığına gözleri cama kaydı, sonra tekrar bize bakıp bir cevap bekliyor gibi burukça gülümsedi. "Alper, neler yapıyorsun? İstanbul'daki bir hastanede hekimlik yaptığını duymuştum. Senin adına çok sevindim." Birden durup Alper'i inceledi ve hepimizin buz kesmesine neden olan o cümleyi kurdu. "Saçlarını da kesmişsin."

Alper'in bakışları çay bardağından ayrılıp Meryem teyzeye dokundu. "Evet, hekimliğe başlayalı bir süre oluyor," dedi. Daha sonra üzerine çöken hüznü gizlemeden, "Yaşamak için uğraşıyorum, Meryem anne," diye fısıldadı. Belki de bu, onu tanıdığım ilk günden bu yana onun bir insana karşı en dürüst olduğu ikinci andı. "Uzun saçları da sevmiyorum artık." Yunus Emre'nin bakışlarının Alper'e kaydığını fark ettim. Bir şey onu huzursuz etmiş gibi çayından bir yudum daha alıp, "Kayhan amca ne zaman gelecek?" diye sorarak konuyu saptığı çıkmaz sokaktan çıkardı.

"Kartal'ın geleceğini biliyor. Bugün eve erken dönecek."

Kartal'ın gözlerini yukarı kaydırıp tavana baktığını gördüm. Bu hareketini ben ve Yunus Emre'den başkasının görmediğine emindim. Babası ile arasındaki duvarı ne kadar kalın tuttuğunu zaten biliyordum, o yüzden bu tepkisini garipsemedim.

Uzun bir sessizlik baş gösterdi, dışarda iğne gibi yağan yağmur akıp giden saniyeleri sayıyordu sanki. Meryem teyze, Yunus Emre ve Alper ile bir şeyler hakkında konuşurken benim gözlerim hep dışarıda yağan yağmuru izledi.

Birkaç saat sonunda Alper ile Yunus Emre otele geçmek için ayaklandılar. Meryem teyzenin ısrarlarına rağmen çoktan kapıya yönelmişlerdi. Koridoru aşıp çıkış kapısına yöneldikleri sırada Alper'in adımları bir odanın kapısının tam önünde yavaşladı. Bakışlarım odanın kapısına doğru kaydığında artık benim adımlarımı da kesen keskin bir bıçak vardı.

Kardelen'in sıkıca kapatılmış kapısı.

Alper durdu, onu göz ucuyla görebildim ama gözlerim hâlâ kapıdaydı. Omzunun üzerinden uzun uzun, sanki kapıya söyleyeceği şeyler varmış ama dudakları aralanamıyormuş gibi öylece kapıyı izledi. Bir şey onu tuttu, belki o kapının ardında artık olmayan kızın ona parça parça bıraktığı anılar tuttu, belki de söyleyemedikleri, sustukları, kaçırdıkları, kaybettikleri tuttu.

Yunus Emre, Alper'in adımların keskin bir şekilde sona erdiğini fark ettiğinde duraksayıp ona baktı. Alper'in gözlerinin nerede takılı kaldığını görünce yüzündeki ince deriyi kemikleri gerdi. Elini Alper'in omzuna koymadan hemen öncesinde birkaç saniye daha tanıdı Alper'in anılarla olan savaşına. Sonra ona dokundu ve Alper irkilerek bakışlarını Yunus Emre'ye çevirdi. Çok kısa gibi görünen, ikisi için bir ömür manasına gelen, birbirlerini nasıl anladıklarını iliklerimde hissettiğim o bakışma aralarında usulca sonlandığında kalbime bıraktığı ağrı benimle kalmaya devam etti.

Kartal hareketsizdi, koridorun sonundaki salon kapısına yaslanmış onları izliyordu. Alper'in kapıya baktığını görmüştü, Yunus ile bakışmalarını da görmüştü, belki göğsümün içinde saklı duran kalbimdeki ağrıyı bile görmüştü. Kapıdan çıkıp giderlerken açılan dış kapıdan içeri göğün zalim sesi dolmuştu. İleride, bahçenin dışında onları bekleyen bir araba olduğunu gördüğümde gelen kişinin Burak olduğunu anladım. Burak bu yas evine ayak basmak istemiyordu, bunu arabanın

kapısını dahi açmadan öylece beklemesinden anlamıştım. Koca bedeninin tam tersi yumuşaklıktaki kalbi, bir annenin gözlerindeki kaybı tanımak istemiyordu.

Bir süre açık duran kapının dışına çıkıp yağmurun altında ilerleyen arkadaşlarımı izledim. Sonra Meryem teyze kapıyı kapattı, görüntü silindi ama hisler silinmedi. İçimde fırtına bulutları kadar yoğun bir sıkıntı vardı. Bu evin duvarları üzerime bir kızın kahkahalarını kapatıyordu.

Meryem teyze kapalı dış kapının önünde durup, "Kartal," diye fısıldadığında, Kartal'ın dalgın bakışlarındaki sisler dağıldı. Annesine baktı. "Bana neler olduğunu anlatmanın zamanı gelmedi mi oğlum?"

"Her şeyi yoluna koyabileceğim düşüncesiyle çıktığım bir yolda, aslında hiçbir şeyim olmadığını kendi yüzüme vurup durmak zorunda kaldım anne." Kartal tıpkı omzunu salon kapısının çaprazındaki duvara yasladığı gibi başını da o duvara yasladı ve ağır ağır gözlerini kırptı. "Ceset tabutunun içine geri döndü."

Meryem teyzenin gülümsemesi yerini tedirgin bakışlara devretti. "Bunca zaman neyin peşinde olduğunu anlat bana."

"Bence sen benim neyin peşinde olduğumu biliyorsun." Meryem teyze karanlık koridorda bir adım daha atarak oğluna yaklaştı. Bir şey söylemedi çünkü Kartal'ın söyleyecekleri olduğunu düşünüyor gibi bir hâli vardı. "Hiç düşündün mü?" diye sordu Kartal, şakağını soğuk duvara sürtüp gözlerini yumdu. "Onun bu yaşına kadar sigara bile kullanmadığını."

"Hep," dedi Meryem teyze. "Ben onun bunu kendine yapmayacağını hep bildim."

"O kendine bunu yapmazdı," dedi Kartal annesini doğrulayarak. İkisinin de üzerine çöken sakinliği bir köşeye geçmiş titreyen bedeniyle izleyen küçük bir kız vardı. "Ki anne, yapmadı da."

"Bunun peşinde olduğunu zaten biliyordum."

"Körü körüne kardeşimin uyuşturucu kullandığına inanan babamın aksine sen bunu zaten biliyormuşsun. Birileri ona benim inandığım gibi inanıyormuş bu evde." Kartal'ın alaycı kelimelerinin tam tersini savunan yüzü çok durgundu. "Anne, kocanın o kalp krizini kızı için değil, kızını böyle çirkin bir şey yüzünden kaybettiği için geçirdiğini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

"Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok benim," dedi Meryem teyze, ya kalbi bunu kabul etmek istemiyordu ya da öyle çok kabul etmek zorunda kalmıştı ki artık yorulmuştu. Aksinin olmasını dilediği çok belliydi.

"Yine iyi kalbin yüzünden kimsenin günahını almak istemiyorsun," dedi Kartal, bu kez annesine karşı daha suçlayıcı konuştuğunu fark ettim. "Onu savunacak kelimelerin yok, bence olsaydı da onu savunmazdın."

Meryem teyze, "Başını belaya sokuyor musun? Bana bunu söyle," dedi. "Bu şeyin peşinde savrulurken kendine zarar veriyor musun bunu bilmek istiyorum."

"Bunun ne önemi var anne?" diye sordu Kartal. "Yaşayabileceğimiz en berbat şeyi yaşadıktan sonra bunun ne önemi var gerçekten?"

"Sen yaşayabileceğin en berbat şeyi yaşamış olabilirsin ama benim hâlâ düşünmem gereken bir evladım daha var." Meryem teyze kaşlarını büyük bir öfkeyle çattı. "Ben seni de kaybetmeyeceğim. Kendine zarar verdiğin bir şeyin içindeysen buna son ver. Çünkü bu onu huzurlu kılmaz, bu onu sadece huzursuz eder. Çünkü bu hayatta seni doğuran kişiden, benden sonra seni her şeyden çok seven biri varsa o da benim kızımdı. Seni abisini değil, seni babasını seviyor gibi seviyordu. Şimdi benim oğlum kendini bir çıkmaza sürüklüyorsa, ortadan bir anda kaybolmasının nedeni bir karanlığın içine yürüyor olmasıysa, şu an son ver buna. Çünkü bu yaptığın Kardelen'i sadece ağlatırdı."

Kartal'ın sarsılmaz sandığım ifadesini sarsan yaşananlar değil de annesinin kurduğu tek bir cümle olmuştu. Nasıl hissediyordu? Bu his cehenneme yalın ayak koşmak gibi miydi? Gözleri annesinde o kadar uzun süre bekledi ki verecek cevabı olmadığını anladım. Geldiğimiz raddede ondan durmasını istemek bencillik olacaktı ama durmamasına sessiz kalmak da cinayet işlemek olmaz mıydı?

"Anne benim kardeşim yaşamak da isterdi," dediğinde Kartal, nabzını ezbere okuduğum adamın kalp atışlarının sesi zamanın içinden silindi. "Her şey Kardelen'in istediği gibi olsaydı şimdi bu durumda olmazdık."

Meryem Alaşan bu cümleler karşısında içinde kalan son dirayeti de kaybetmiş gibi gözlerinden akmaya başlayan yaşlarla oğluna baktı. Bir an Kartal'ın dudaklarını avuçlarımın altına hapsetmek, haklılığını susturmak istedim. Meryem teyzeye doğru bir adım atacaktım ki Meryem

teyze ince, narin parmaklarıyla gözyaşlarını silip titreyen dudaklarıyla gülümsedi.

"Doğru bildiğin neyse öyle olsun oğlum," diye fısıldadı, sesi titriyordu ve bunu görmenin Kartal'ı da parçaladığını biliyordum.

Kartal yaslandığı duvardan bedenini öne iterek ayrıldı. Annesine doğru ilerledi, annesini kollarının arasına çekti. Annesi aşağı düşmüş omuzlarıyla oğlunun göğsüne başını yasladığında oğlu da çenesini annesinin başının üzerine yerleştirmişti.

"Böyle hissetmeni istemezdim," dedi Kartal. "Keskinleştiğimi biliyorum anne, seni de kesip geçtiğimi biliyorum. Bir süredir ben etrafımdaki her şeyi kesip kanatıyorum ama yemin ederim böyle biri olduğum için değil, sadece çok üzgün olduğum için anne. Ağlayacak kadar cesur olamadığım için bıçak olup deşmekten başka yol bilmiyorum ben."

Kollarını annesine daha sıkı sarınca Meryem teyze ellerini oğlunun belinin kenarlarına yerleştirdi. Yüzünü göremiyordum ama ağladığını duyabiliyordum. Sessiz, içli içli ağlıyordu. Kardelen de hep böyle içli içli ama sessiz ağlardı. Demek ki ağlayışını annesinden almıştı.

"Seni de deştim değil mi? Ben uzaktayken belki yalnız hissediyorsun ama hiç değilse bu kadar kanamıyorsun anne."

"Senin karakterinin her zaman demir kadar sağlam olduğunu düşünürdüm. Ateşe düşen her demir bıçak olur oğlum. O bıçağı çıktığı ateşe bakmadan bıçak olmakla suçlayamazsın." Oğluna daha sıkı sarıldı. "Elimde bir beni ne kadar götüreceğini bilmediğim canım, bir de sen kaldın. Beni senden etme. Senden tek isteğim bu. Beni senden etme."

Kartal dişlerini sıkarak annesinin başının üzerine çenesini bastırırken gözleri ilerideydi, sokak kapısına bakıyordu; şu an bile gitmeye meyilliydi. Şu an bile annesi de dahil olmak üzere hayatındaki belki de herkesi kendisinden etmeye meyilliydi.

"Biz belki huzuru hiç bulamayacağız. Ben belki huzuru hiç bulamayacağım ama onlar da bundan sonra huzuru hiçbir zaman tadamayacak anne."

Yelkovan akrebin üzerinden hızla geçmeye başladı. Sonunda saatler 19.50'yi gösterdiğinde yemek masasında oturuyordum.

Yemek masasında otururken omzumun üzerinden açık duran kapıdan koridora baktım ve Kayhan Alaşan'ın siyah şemsiyesinin yüzünü kapatmığını gördüm. Şemsiye usulca içe doğru kapandı, yüzü belirdi.

Geçen ayların ardından bu onu ilk görüşümdü. Daha da kilo verdiği dikkatimden kaçmamıştı. Sakalları nizami bir şekilde kesilmişti, eskisi kadar koyu renk yoktu o tellerde, gür bir şekilde arkaya taranmış ıslak saçları da sakalları gibi yaşlanmayı kabul ettiğini vurguluyordu. Üzerinde siyah kaşe kabanı vardı, kabanının kuşaklarını bağlamıştı.

Kartal'ın uzun boyunu kimden aldığı belli oluyordu. Uzun, ince bacaklarını daha uzun gösteren siyah kumaş pantolon olsa gerekti. Göz göze geldiğimizde elindeki şemsiyeyi kapının kenarındaki kovanın içine bırakmak üzereydi. Beni gördüğüne şaşırdığını grileşmeye başlamış biçimli kaşlarını kaldırdığında anladım. Dudaklarındaki soğuk, düz çizgiye küçük bir tebessüm yayıldı ama bu tebessüm tüm çehresini ele geçirmeye yetmedi.

Meryem teyze onun arkasından kapıyı kapatırken Kayhan amca kaşe kabanını çıkarıp portmantoya astı ve yavaş adımlar atarak salona girdi. Kartal elinde tuttuğu kristal su bardağındaki yansımasını izlerken umursamaz görünüyordu, kafasını çevirip babasına bakmamıştı bile.

"Lavin?" dedi sorar gibi, burada olmamı anlık olarak garipsemiş olsa da şaşkınlığı kısa sürdü. Zaten oğlunun yanında olduğumu biliyordu. Bildiğini biliyordum çünkü Kartal'ın peşini bırakmıyordu. İlgisiz bir baba figürü de olsa oğlunun onun başını derde sokacak şeyler yapmasından çekindiği belliydi. "Uzun zaman oldu."

"Evet efendim," dedim sadece. Kartal'ın dudaklarının sol kenarının alayla yukarı büküldüğünü gördüm. Göz ucuyla ona bakıp tekrar Kayhan amcaya doğru döndüm. Kayhan amca bu gülücüğü görmüş olmalıydı, gözleri şimdi bende değil, oğlundaydı.

"Seni de görmeyeli uzun zaman oldu oğlum."

"Ve şimdi buradayım," dedi Kartal kristal bardağı babasına doğru kaldırarak. "Aile saadeti."

"Şimdiden içmeye mi başladın?" Bu sert soru, kaşlarımı çatmama neden oldu. Kayhan Alaşan ruhsuz gözlerle oğluna bakıyordu. Onun sarhoş olup olmadığından emin olmak ister gibi bir hâli vardı.

"Sadece su," dedi Kartal omzunu silkerek.

"Bilirim ben o suları," dedi Kayhan Alaşan. "Ben senin düşmanın değilim, uzun zaman sonra yüz yüze geldiğimizde en azından yüzüme bakabilirsin."

Kartal gözlerini babasına diktiğinde o gözlerde meydan okumayı gördüm. "Başımı göğsüne yaslayıp seni çok özledim babacığım demediğim için mi kırıldın bana?" diye sordu alayla.

"En azından konuşurken işte şimdi olduğu gibi gözlerime bakabilirsin."

Bir yaprak bile kıpırdamadı aralarında. Birbirlerine saplanmış gözleriyle bir süre sustular.

"Nasıl, bu seni tatmin etti mi?" diye sordu Kartal, yüzü ifadelerden arınmıştı. Şimdi ne hissettiğini ben de bilmiyordum.

"Saçmalamayın," dedi Meryem teyze, yüzünde taş gibi bir ifadeyle eşine baktı. "Üzerini değiştir lütfen. Eğer duş alacaksan seni bekleyebiliriz."

"Ben bekleyemem anne, acıktım," dedi Kartal köşedeki tencerenin kapağını kaldırırken.

Kayhan Alaşan gözlerini oğluna dikip, "En azından misafirimiz varken daha sakin davranabilirsin, yoksa gidip sana bir kadeh viski mi doldurmalıyım? Rahatlaman için," dedi imalı bir sesle.

Kartal, elinde tuttuğu tencere kapağını sertçe tencerenin üzerine örtünce çıkan ses irkilmeme neden oldu. Ölümcül bakışlarını babasına çevirip, "O misafir değil," dedi. "Beni sakinleştirmek için bir kadeh yetmez. Ben senin kadar dirayetsiz değilim bir kadehle sarhoş olayım."

Kayhan Alaşan'ın içinde tohumları büyüyen öfkeyi gözlerinde gördüm ama düşündüğümün aksine sakin kalmayı başarabildi. Hiçbir şey söylemeden sırtını bize dönüp salondan çıkıp gittiğinde Kartal dişlerini sıkarak arkasından bakıyordu. Yıllardır aralarında olan bir savaşın ortasında bulmuştum kendimi. Kartal'ın ona karşı sevgi beslemediği kesindi ama nefret kesin olarak var mıydı yok muydu çözememiştim.

"Sakinleş," diye fısıldadım. "Yıpratmak istediğin baban olabilir ama anneni yıpratıyorsun."

Gözleri hızla bana çevrildi, bir şey söylemeden uzun uzun gözlerime baktıktan sonra tekrar su bardağını eline alıp birkaç yudum su içti.

"Onlar hep böyle kedi köpek gibidir," dedi Meryem teyze, Kartal'ın yanındaki boş sandalyeye otururken. "Bir gün bana bu atışmaları bile özleyeceğimi söyleseler şaşırırdım." Gülümsemesi gözlerine ulaşmadığı için yalan söylediğini kolaylıkla anladım. Tencerenin kapağını kaldırıp

tabağının yanına biraz pirinç pilavı koydu. "İster misin canımın içi?" diye sorarken gülümsemesi daha gerçekçiydi ve gözlerime bakıyordu.

Servis tabağımı ona uzatırken, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Bana beğeniyle bakıp yan gözle de oğlunu süzdü. "Ne demek güzel kızım benim," dedikten sonra dirseğiyle yavaşça oğlunu dürterek hafifçe kıkırdadı. Ortamı yumuşatmaya çalışırken ne kadar şirin göründüğünü biliyor muydu?

"Güzel kızdır tabii." Kartal'ın gözleri tekrar gözlerimle kesişirken dudakları bir kez daha su bardağıyla buluştu. Kurduğu cümle annesinin daha içten gülümsemesini sağladı.

"Kalabalık sofraları özlemişim," dedi Meryem teyze.

"Bu herif bu kadar erken gelmezdi," diye söylendi Kartal.

"Senin için erken geldi."

"Gelmese daha iyiydi."

"Sen onunla zıtlaştıkça o da seninle zıtlaşacak. Bu gecelik görmezden gel."

"O benim sikimde bile de-" Meryem teyze gözlerini iri iri açıp ağzını kınayıcı bir şekilde araladığında Kartal homurdanarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hiç yakışmıyor kınalım."

"Anne ne kınalısı ya?" Kartal gözlerini iri iri açarak bakışlarını farklı bir yöne çevirdi.

İlk kez ondan gülümseyerek bahsederken, "Seni nasıl kınalamıştı hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu. Sessizlik bu kez yoktu, bu kez sadece derin bir gülümseme vardı. Kartal gülümseyerek su bardağına bakıyordu. Meryem teyze, Kartal'ın saçlarından bir tutama dokundu. "Saçların da tam kına tutacak şekilde uzamış. Kınalı kuzum yapayım mı seni?"

"Oğlumu nasıl utandırırım çalışması mı bu?" diye sordu Kartal tek kaşını kaldırarak. "Kızın önünde kınalı kuzum diyorsun."

"Adım Lavin," diye homurdandığımda Meryem teyze komik bir mimik yaparak bize baktı.

"Biliyorum canım benim, soyadın da yakında Alaşan olacak hatta."

Meryem teyze birden elini ağzına götürüp şok içinde, "Ne?" diye sordu.

"Şimdi şöyle ki," diyerek Meryem teyzeye döndüm ama o hâlâ şoke olmuş hâlde bize bakıyordu.

"Anne, evcilik oynuyor değiliz, elinden tutup buraya yanımda getirdiğime göre..." Kolunu birden sıyırıp iç taraftaki dövmeyi annesine gösterdi. "Tabii ki öyle olacak."

Meryem teyze küçük dilini yutmuş gibi eli ağzına örtülü şekilde Kartal'ın kolundaki dövmeye bakakaldı. Sonra o dövmedeki gözlerin gerçek sahibine, yani bana döndü. "Bu senin gözlerin mi?" diyerek avucuna doğru konuştu. "E bu senin gözlerin."

"Anne evet, gelininin gözleri."

"Bu kadar ciddiydiniz de bana şimdi mi haber veriyorsun sen?" diye soran Meryem teyze, ince parmaklarıyla Kartal'ın çıplak kolunu kavrayıp öyle bir çimdikledi ki Kartal oturduğu yerden hoplayarak kalktı.

"Kız ne biçim yaptın öyle?" diye sordu şok içinde. "Etimi söktün."

"Az bile yaptım sana ben." Geldiğimizden beri ilk kez içten bir şekilde gülüştüklerini gördüm. Annesi, "Zaten aklımda hep Lavin vardı," dediğinde Kartal'ın bakışlarının bana çevrildiğini hissettim ama ben Meryem teyzeye bakmaya devam ediyordum.

Kayhan Alaşan salona girdiği anda gülüşme sesleri bıçak gibi keskin bir sessizlik tarafından ikiye bölündü. Kayhan Alaşan masanın başındaki sandalyeyi oturup üzerine yeni giydiği belli olan mavi gömleğinin manşetlerini yukarı kıvırdı.

"Güzel bir sohbeti bölmüyorum ya?"

"İlk kez yaptığın bir şey değil," dedi Kartal gözlerinde keskin bir ima, dudaklarında sinir bozucu bir tebessümle babasına bakarken.

"Benim kibar oğlum." Dirseklerini masaya yaslayıp birleştirdiği yumruklarına çenesini yaslayarak bana baktı. "Yeniden belirtmeliyim ki seni tekrardan görmek çok güzel, Lavin. Uzun zaman oldu. Umarım her şey yolundadır."

"Teşekkür ederim Kayhan amca," dedim çatalımı pirinç tanelerinin arasında gezdirirken. "Her şey yolunda." Bu bir yalandı, Kayhan Alaşan da bunun bir yalan olduğunu bilecek kadar zeki bir adamdı. "Umarım siz de iyisinizdir."

"Hastalar bazen yorucu olabiliyor." Elleri yumruk şeklinde çenesinin altındayken işaret parmaklarını kaldırarak, "Kulak misafiri olmuş bulundum," dedi. "İkiniz birlikte misiniz?"

Çatalı servis tabağının kenarına bırakıp Kartal'a çevirdim bakışlarımı. Kartal suyundan bir yudum alıp, "Önceden haberin olsaydı tebrik çiçeği yollar mıydın?" diye sordu alayla.

"Bugün ekstra sevimsizsin."

"Aynadaki yansımana bakıyor gibi hissettirdiğim için özür dilerim," dedi Kartal bu kez dudaklarını sahteden bükerek.

Kayhan Alaşan bu cevaptan memnun kalmamıştı. Çatalını eline alıp bana doğru dönerken, "Senin her zaman aklı başında bir kız olduğunu düşünürdüm, görüyorum ki ilişki konusunda aklı başında seçimler yapamıyorsun," dediğinde Kartal'ın yüzündeki o alaycı tavır şimşek hızıyla silinip yerini sert, şiddetli bir öfkeye bıraktı. Aynı öfkenin benzerini hissetsem de pasif kalabilmeyi başarıp sadece bomboş gözlerle Kayhan amcaya baktım. "Senin gibi aklı başında bir kız, nasıl oldu da oğlum gibi birini seçti?"

"Sen kendinde bu soruyu sorabilme hakkını nereden buluyorsun?" diye sordu Kartal. "Gerçi ben bu sorunun aynısını senelerdir anneme soruyorum, belki kısasa kısas yapmak istemiştir canın."

"Senin bana yere düşen gölgem kadar benzediğini hesaba katacak olursak o zaman oldukça doğru bir soru sormuşum."

"Ben sikik hedeflerim için ailemi parçalamazdım," dedi Kartal, öfkesi kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi hızla büyüyordu. "Beni yere düşen gölgen sanıyor olabilirsin ama gölge sadece senin şeklini almış, içini karanlık dolduruyor, bunu unutma. Ben senden daha fazlasıyım."

"Histerik davranmaya devam mı edeceksin?" diye sordu Kayhan Alaşan stabil bir sesle. "Kendi kafanda yarattığın baba figürüne nefret besliyorsun. Kendi kendine yarattığın travmaların benim eserim değil. O yüzden bu gevezeliğe katlanmak zorunda değilim."

"Tam manipülatör bir göt gibi konuşuyorsun." Kartal burnundan sert bir nefes verip dişlerinde öfkenin kanıyla pis pis sırıttı. "Ama baba, manipülatör götlerin, onlardan daha manipülatif götleri manipüle edemeyeceğini unutmuşsun."

"Lütfen sakinleşir misiniz?" diye fısıldadı Meryem teyze.

"Oğlun ilaç yerine koyduğu şişelerinden birini açıp fondipleyemediği için sakinleşemiyoruz hayatım."

"İnsan kasabı," dedi Kartal birden sert bir üslupla. Bu söylediğinin gerilerde, Kartal'ın derinlerinde tetiklenmiş bir travma sonucu kurul-

muş bir cümle olduğunu biliyordum. Yine de masaya buz gibi bir sessizlik çöktü.

Kayhan Alaşan bu tabire çok sinirlenmişti ama her nedense ağzını açıp tek kelime etmedi. Meryem teyze anlayamadığı bu kaosun ortasında bir oğluna bir kocasına bakarken aklı karman çorman olmuş olmalıydı.

Kayhan Alaşan'ın gözleri beni bulduğunda, "Seni kızım gibi severim," dedi ama Kartal bu cümleyi de ikiye böldü.

"Mümkünse kimseyi kızın gibi sevme. Çünkü kızını hiçbir zaman doğru bir şekilde sevmedin sen."

"Kartal," diye fısıldadım ne diyeceğimi bilemediğimden.

"Benim kızımı ne şekilde sevdiğim seni ilgilendirmez."

"Sevemediğim diye düzelt önce o cümleyi. Kızımı ne şekilde sevemediğim diye düzelt."

Kayhan Alaşan dişlerini sıkarak, "O benim kızımdı, benimle bu şekilde konuşamazsın," dediğinde Kartal ellerini masaya o kadar sert vurdu ki Meryem teyze geriye doğru sıçrayıp sırtını sandalyeye yasladı.

"O senin kızındı ama üzeri bir avuç toprakla örtüldüğünde kalbine takılan stentlerin sebebi soyadının uyuşturucuyla yan yana koyulmasıydı!" Bu acımasız bir suçlamaydı, nasıl bir baba olursa olsun bunu hak etmediğini düşünerek Kartal'a baktım ama Kartal'ın elleri öyle çok titriyordu ki onu hisleri bu denli kuvvetliyken görmesi gerçekten zordu. "Söylediklerim biraz vicdanını deşer, seni uykularından eder umarım diyeceğim de senin gibiler başkalarının gözyaşlarıyla ıslanmış yastıklarda bile deliksiz uyumayı iyi bilirler."

"O benim kızımdı. O gece orada olmayı, onun yerine ölmeyi dilerdim," dedi Kayhan Alaşan sessizce.

"Evet, utanacağın şeylere maruz kalmazdın en azından."

"Gözünde bir canavar olabilirim, sizi ilgisiz bırakmış olabilirim, mesleğimi her şeyin önüne koymuş olabilirim. Evet, mesleğimi her şeyin önüne koydum, benim her şeyim her zaman sizdiniz." Ellerini sertçe masaya vurup bana Berra'yı hatırlatan o cümleyi kurdu. "Canavarlar da sever!"

Kartal'a bir tokat atsaydı daha az sarsıntı yaratmış olurdu. Altın kahverengi gözler babasındayken çok kısa bir an buna inanma isteğinin harelerinde kıpırdaştığını gördüm. Ama bu gerçekten kısa sürdü. O

gözlerde yeniden nefreti gördüğümde Kartal'ın avuçları arasında sıkıca kavranan su bardağı baskıdan kırılacak gibi görünüyordu.

"Sen kendinden başka birini sadece çıkarların için seversin."

"Suçlayacak birini arıyorsun," dedi Kayhan amca. "Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Onu bir çocuğun en değerli oyuncağını sevdiği gibi seviyordun ama şimdi sırf istediğiniz gibi bir baba olamadığım için beni sizi sevmememle suçlayamazsın. Uyanmalısın oğlum, herkes küçük bir çocuğun oyuncağını sevdiği gibi sevmez. Bazıları benim gibi zalim bir kalple sever."

"Zalimler, zalimliklerine kılıf uydurmak için sevgiyi kullanır. Zalim kalbinle sevdiğin o küçük kız çocuğuna hiçbir zaman ihtiyacı olanı vermedin. Sevmek ihtiyaçlarını karşılamaktan fazlası. Sevmek sadece şu masanın başında oturmak olsaydı, şu şamdan senden daha fazla sevmiş olurdu onu," dedi Kartal orantısız titreyen parmağıyla masanın ortasındaki şamdanı işaret ederek. "Sen sadece vicdanını rahatlatmanın yolunu bulmuşsun." Kartal'ın gülümsemesi tekrar zehirli bir kıvam aldı. "Gerçi sen bu yaşına kadar tüm yarattıklarınla yaşadıysan, vicdanını rahatlatmanın yolunu çok önceden bulmuşsundur."

Kayhan Alaşan, "Daha fazla bir sarhoşun öz kızımla ilgili bana yaptığı suçlamalara katlanmayacağım," diyerek masadan hızla kalktı. Kartal sıktığı bardağı yavaşça masanın üzerine bıraktığında babası ayakta durmuş onu izliyordu.

Oğlunu devamlı sarhoş olarak adlandırması tüm sinirlerimi germeye yetmişti. Tek kelime edemememin sebebi aralarına girmeye hakkım olmadığını düşünmemdendi. Kayhan Alaşan oğluna baktığında gerçekten bir sarhoşu mu görüyordu? Buna ihtimal vermek istemiyordum. Oğlunun ne kadar dağıldığını, darmadağın olduğunu görmüyor muydu? Ben uzun zamandır Kartal'ın gözlerinde gördüğüm ifadeler yüzünden tedirgin geceler geçirirken babası nasıl olurdu da bu ifadeleri görmezden gelip onu sarhoşlukla suçlardı?

O asırlar gibi gelen bakışma Kartal'ın, "Gerçeklerden masaya vurarak kalkıp kaçılabilseydi baba, şu an bu masada dört değil, beş kişi olurduk," diye fısıldamasıyla paramparça oldu.

Kayhan Alaşan'ın ilk kez geriye doğru sendelediğini gördüm. Fark etmek... Fark etmek işte tam da böyle acı vericiydi.

Kartal'ın dudaklarında, gözlerine ulaşamayan bir gülümseme belirdi. "Kızını toprağın altına gömdün, onun için savaşmayı o öldüğünde bırakmadın, sen o nefes alıyorken de onun için savaşmamıştın, o öldüğünde de onun için savaşmadın. O topa girmek istemedin baba. Adın uyuşturucuyla anılsın istemedin. Tek bir an benim kızım bunu kendine yapmazdı demek yerine yasını kalbine tutturdun. Şimdi kalbindeki stentler senin zalim kalbini göğsünün içinde dimdik tutmaya yetiyorsa eğer, o hâlde sana iyi geceler baba, tatlı rüyalar. Artık kızının geldiği her rüyanın senin için kâbus olduğuna eminim. Güzel kâbuslar gör bu gece."

Kayhan Alaşan'ın dudakları aralandı, kapandı ve tekrar aralandı. Kalbiyle girdiği karmaşadan sağ çıkmak için dudakları yeni bir suçlamayla buluştu. "Ayyaş," dedi oğluna sırtını dönerken. Salonun çıkışına yürümeye başladığında artık kendimi tutamayacağımı anladım.

"O bu süreç boyunca gördüğüm en ayık insandı," dedim sessizce, kısık sesim Kayhan amcanın sırtına suçluluk olup yayıldı. Bir şey söylemeden salondan çıktı.

"Bu gecenin böyle olmasını istemezdim," dedi Meryem teyze mahcubiyetle.

"Bu gecenin böyle olması kaçınılmazdı." Kartal, annesine doğru döndü ve gülümseyerek dudaklarını annesinin parmaklarına bastırdı. "Bunu ilk kez yaşamadık, son kez de yaşamış olmayacağız."

"Belki söylediklerim seni kızdıracak, aranızda neler geçti tam olarak bilmiyorum, belki bunu sana söylemem anlamsız ama o mahvoldu," dedi Meryem teyze. "Sevdiğim adam olarak kalmayı başaramadı, iyi bir baba olmayı başaramadı ama o gittiğinde, o da mahvoldu."

Kartal belki bu cümleyi babası kurmuş olsaydı umursamazdı, karşılığı sert bir şekilde verirdi ama annesini daha fazla üzmek istemediği belliydi. Kartal bu konudan kaçmak istiyor gibi masadan kalktı ama kaçtığı konu değildi de kendisiydi sanki. O sessizce dinen yağmurun geride bıraktığı ayazı ve soğuk kokusunu solumak için bahçeye çıktığında ben Meryem teyzeyle birlikte masayı topladım.

Mutfaktaki boydan camdan dışarısı görünüyordu. Sokak lambaları gecenin karanlığında asılı duran ateş böcekleri gibiydi. Tabakları çöp kovasının içine sıyırırken gözlerim bahçedeydi. Kartal yağmurun ıslattığı koltuğun üzerindeki solmuş kırmızı örtüyü almış, koltuğa otur-

muştu. Profilini görebiliyordum, parmakları arasında duran sigarayı peş peşe dudaklarının arasına götürüyor, büyük nefesler alıyordu.

"Babasıyla kazananın olmadığı bir savaşın içindeler," diyen Meryem teyzenin sesi geçmiş ile bağlantının sona ermesine neden oldu.

Şimdi baktığım yerde yorgun bir adam oturuyordu, sigarasını peş peşe dudaklarının arasına koyuyor, düşünceler onu kıvrandırıyormuş gibi geceyi izliyordu.

"Belli yaşlara kadar babasını çok severdi. Babasını idolü olarak gördüğünü herkes bilirdi. Babası ne yaparsa onu yapardı. Babasının oturduğu gibi oturur, babasının mimiklerini taklit eder, babasının kadeh tuttuğu gibi kadeh tutardı. Sonra her ne olduysa daha küçük yaşlarda babasına karşı bir bariyer oluşturmaya başladı. Ergenliğe girdiği dönemde de kavgaları başladı. Çoğunlukla kavgaları kızım yatıştırırdı çünkü Kartal onun incinmesini istemiyordu. Kayhan ilgili bir baba değildi, çocuklarını ihmal ederdi, bu yüzden Kardelen abisini babası yerine koyarak büyüdü. Bundan olacak ki Kartal da bir baba gibi sorumluluk alıyordu, Kardelen'i üzecek şeyler yapmıyordu. Hatta çoğu zaman Kardelen istediği için babasıyla iyi geçindiği bile olurdu ama bu soğuk savaş o anlarda bile varlığını sürdürüyordu tabii ki."

"Kayhan amca, Kartal'a karşı tahammülsüz davranıyor," diyerek düşüncemi hasır altı etmeden Meryem teyzeyle paylaştım. Gözlerim hâlâ camın dışındaki adamdaydı. Bu cümlenin mimarı Kartal değildi, kalbim de değildi, böyle düşünüyor olma nedenim Kartal'ın sevdiğim adam olması değildi. Kayhan amca gerçekten oğluna karşı çok tahammülsüz görünüyordu ve onu tetikleyecek cümleler kurarak kavganın daha da şiddet kazanmasına neden oluyordu.

"Kayhan ve Kartal'ı ortak paydada buluşturan öfkeleri." Meryem teyzenin suyu açtığını duydum. "İkisi de birbirine karşı tahammülsüz, birbirlerine karşı otokontrollerini yitiriyorlar. Biri diğerini idare etmeye çalışmıyor. İki güç birbirine hızla çarptığında patlama kaçınılmaz olur."

"Kartal'a devamlı alkol imaları yapması pek hoş değil. Bunu Kartal'ın üzerinde kullanıyor gibi görünüyordu."

"Çok mu içiyor?" diye sordu Meryem teyze, sanki söylediklerimi görmezden gelip sadece buna odaklanmıştı. Omzumun üzerinden ona baktığımda makineye atmak için sudan geçirdiği tabaklardan birinin

elinde asılı kaldığını, ellerinin de buhar çıkacak kadar sıcak olan suyun altında olduğunu gördüm.

Ona doğru dönüp elimdeki tabağı tezgâha bırakırken ellerini tutup suyun altından çektim. Bana gözlerindeki hüznü saklamadan baktı. "Ellerin yanacak," diye fısıldadım gizleyemediğim bir şefkatle.

"Soruma cevap vermedin canımın içi."

"Bazen," diyebildim, ona bakamıyordum, gözlerim narin ellerinde takılı kalmıştı. Ona bakamadığımı anlamış gibi elini yavaşça çekip tabağı kenara bıraktı ve ıslak parmaklarıyla çenemi yavaşça yukarı kaldırdı.

"Babasının abarttığı kadar çok mu?"

Sertçe yutkunup, "Bir süredir böyle, öncesiyle ilgili bir fikrim yok çünkü biliyorsunuz ki eskiden o kadar yakın değildik," diye fısıldadım.

"Kötü olmasından korkuyorum. Daha da kötüye gitmesinden..."

"Buna izin vermem," diyerek Meryem teyzenin ellerini tekrar tuttum. "Eğer kötüye gidecekle onunla beraber ben de kötüye giderim. Onu yalnız bırakmam."

Meryem teyze uzun uzun gözlerimin içine bakıp, "Senin gibi birini yoldaşı, yâreni yapabildiği için şanslı," dedi. "Nelere bulaştınız bilmiyorum, yüreğim ağzımda yatıyorum geceleri, yastığa başımı koyunca göğsümdeki daraltı yüzünden uyuyamıyorum. Her neye bulaştıysanız zarar görmeden kurtarın kendinizi."

"Ben Kardelen'e bir söz verdim," dediğimde bir an yaşanan o sessizlik onun ismiyle taçlandığından Meryem teyzenin gözleri yeniden yaşlarla doldu ama bu defa o gözyaşları yanaklarından aşağı yıldız gibi kaymadı.

"Ne sözü?"

"Abisini hiçbir zaman yalnız bırakmayacağımın sözünü."

Meryem teyze dolu gözlerle bedenini tamamen bana çevirip, "Bu sözü ne zaman verdin?" diye sordu çocuk gibi.

"Onu kaybetmeden saniyeler önce. Son anında konuşabilme..." Meryem teyzenin gözlerinden sicimle akmaya başlayan yaşları gördüm. "Konuşabilme şansımız oldu."

Meryem teyzenin dizlerinin bağı çözüldü. Kaburgalarımdan yukarı tırmanan pişmanlıkla onu kollarından kavrayarak ayakta tutmaya çalıştım ama yıkıldı. Ben de onunla yere çöktüm.

Dizlerimiz yere değer değmez, "Ne dedi sana?" diye sordu çatlayan bir sesle. "Nasıldı? Çok mu canı acıyordu? Ne dedi sana?"

"Bana Kartal'ı emanet etti. Çünkü her şeyin farkındaydı. O ânın son ânımız olduğunun farkındaydı," diye fısıldadım ama konuşan ben olmama rağmen bedenimin dışına çıkmış gibiydim. Sanki mutfağın bir köşesinde dikilmiş, dışına çıktığım bedeni ve Meryem teyzenin yıkımını izliyordum. Son anları kaburgamda dikenli tellerdi. Kalbimde kalan son yalanı söyledim. "Hayır, acı çekmiyordu," dedim ama onu bulduğumda kıvranıyordu. Sonra bir gerçek yatırdım ortaya ve "Son ânında huzurluydu," diye mırıldandım. Bu doğruydu, huzurluydu, kirli zemine kanatları yayılmış bir meleğe benziyordu.

Meryem teyze alnını omzuma yaslayıp sessiz sessiz ağlarken, "Acı duymamış yavrum," dedi içtenlikle. "Anlamış gideceğini."

Yalanımı tekrarlamadan Meryem teyzeye sarılıp onun omzumdaki gözyaşları sessiz iç çekişlere dönene dek öyle bekledim. Acı, bir kadının gözyaşları olup omuzlarıma damladı. Omuzlarımdaki yükleri artırdı. Kalbime doğru yaklaşan fırtınayı hissettim. Bu gece vaktinde bu kadını dizlerinin üzerine düşürüp benim omzumda ağlatan acıyı var edenleri bu dünyadan silmeden önce onlara büyük izler verecektim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Kartal'ın odasındaydım. Kartal kapıyı açıp içeri girdiğinde koridora sinen sessizlik odanın içine doldu. Duş almıştı, saçları ıslaktı. Üzerinde bir şey yoktu, altında eski bir eşofman vardı. Hızlı adımlarla önümde bitti. Dizlerini yere bastırarak yüzünü göğüs kafesimin hizasına yasladı ve kollarını belime sararak bana sarıldı. O kadar uzun süre bu şekilde kaldık ki tepkilerin çekilmeye başladığı bedenim uyuşmaya başlamıştı.

"Yarın biz de otele geçelim," diye fısıldadığında bunun nedeninin bu evin ona iyi gelmemesi olduğunu biliyordum.

Islak saçlarını yavaşça okşayarak, "Olur," dedim.

"Uyuyalım mı, Lavinia?" diye sorarak yerden kalkınca kafamı kaldırıp güzel yüzüne baktım.

"Uyuyalım."

Beni kollarının arasına alarak yatağa girdiğinde bir süreliğine sessiz kalmayı tercih ettik. O süre zarfında onun kalp atışlarının sesini dinledim. Daha sonra, "Bazen yastıklardan saçlarının kokusunu alıyordum," diye mırıldandı. "O zamanlar da kokun hep uykumu getiriyordu. Şimdi olduğu gibi. Dışarıda kıyamet kopsa ben yine senin kokunu alınca uyurum gibi."

Onun yastıklarıyla uyuduğum geceleri hatırladım. Yanaklarım ısındı. "Dışarıda zaten kıyamet kopuyor," diyerek gülümsedim sessizce.

"İçimde de kıyamet kopuyor," dedi uykulu bir sesle. "Ama ben yine senin kokunla uyuyorum."

Yüzünü enseme, oradan da saçlarıma gömdü. Huzurlu hissetmek bu kadar kolaydı. Dışarıda ortalık yıkılıyorken, ayak basacağımız her nokta yangın yerine dönmüşken beni huzurla doldurmak işte onun için bu kadar kolaydı.

"İyi idare ediyorsun. Yerinde başka biri olsa bu kadar iyi baş edemezdi," dedim uyku tenimin üzerine ikinci bir deri gibi çökmeye başladığında. "Seninle her zaman gurur duyuyordu. Şimdi de duyuyor."

"Garip değil mi?" diye sordu. "Kokusu hâlâ evin içinde. Sanki duvarlarda onun gölgesi, onun sesi var."

"Her şey eskiyor ama o hiç eskimiyor."

"Bu ev bile eskimiş. İçimde bir sen bir de o asla eskimiyorsunuz."

Bedenimi ona doğru çevirip onun kollarının arasına girerken ikinci kez düşünme şansı tanımadım kendime. Uzun kolları bedenimi sarıp beni kendisine yasladı. Ilık dudaklarını alnıma bastırıp, "Kız," dedi içtenlikle. "Alnın da beni sığdırmak için bu kadar geniş he. Ben kocamanım, kolay sığmazdım senin alnına..."

Gülümseyerek burnumu boynuna yasladım. İçime derin derin çektim kokusunu. Bu kokunun kalbime iyi gelen bir tarafı vardı. İlaç gibi bir tarafı. "Bok gibi hissettiği anlarda bile benim moralimi düzeltmeye çalışan bir koca bulmuşum, vay canına," diye alay ettiğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

Yüzüğün varlığını hatırlayınca suspus oldum. Arabadaki sırt çantasındaydı, ona vereceğim anı bekliyordu. Burada, her şeyin başladığı şehirde ona bu yüzüğü vermek istiyordum. Her şeyin başladığı bu şehirde iyi bir anımız olsun istiyordum onunla.

"Neden suspus oldun?" diye sordu. Sessizliğimi koruduğumda, "Yalancı, uyumuyorsun şu an," dedi. "Kirpiklerin oynayıp duruyor."

"Bir şey düşünüyordum."

"Ya canım benim, kollarımda bile beni mi düşünüyorsun? Ne kadar mutlu oldum bilemezsin..."

Nefesimi göğüs boşluğuna vererek güldüğümde o da gülüyordu. "Salaksın," diye mırıldandım çocuk gibi sessiz sessiz.

"Salağın yaptın beni."

Dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım. "Çok konuştun, uyut şimdi beni."

"Ne o, utandın mı?"

"Hiç de bile."

"Yüzün ateş gibi yanıyor. Utandın."

"He Kartal he, utandım. Sus."

"He," diye alay ederken tekrar alnımı öptü. "Babam konusunda kusura bakma. Tatsız bir şeye şahit olmanı istemezdim."

"Bunu sorun etmedim, sorun ettiğim şey daha çok senin hissettiklerindi," diye mırıldandım. Ne demek istediğimi anladığı için mi yoksa anlamaya çalıştığı için mi sustu bunu çözemedim. "Her zaman böyle misiniz?" diye sordum gerçeği biliyor olmama rağmen.

"Yıldızımız barışmıyor."

Yaşananlar uykularımda da peşimi bırakmadı. Zihnim koca bir çukura dönüştüğünde bile yaşadığımız her şey o çukurun içinde can bularak beni takip etmeye devam etti. Rüyada olduğumun farkındaydım çünkü artık onu rüyalarımdan başka bir yerde göremeyeceğimi biliyordum.

Boğulur gibi hissettiğim o rüyadan uyandığımda yatak boştu. El ve ayaklarımdan bağlanarak bir kuyuya baş aşağı sarkıtılmışım gibi hissettiren o tedirginlik hissiyle birden doğrulup oturdum. Dağılan saçlarımdan onun kokusunu alabiliyordum. Bakışlarım büyük bir hızla odayı tararken kalp atışlarımın ne kadar kuvvetli olduğunu duyabiliyordum.

İçime çöken hisse isim koyamadan yataktan kalkıp ağır adımlarla odadan çıktım. Karanlık koridorda bir sağa bir sola baktım ama o kadar uyuşmuş hâldeydim ki algılarım bana içinde olduğum zamanı bile kavratamayacak kadar çökmüş durumdaydı. Mutfağa girip boydan camdan dışarıya baktım ama onu göremedim, bahçede de değildi. Tam mutfaktan çıkacakken biri mutfağın ışığını yaktı. İrkilerek ışığı yakan kişiye döndüğümde karşımda Kayhan Alaşan'ı görmeyi beklemiyordum.

"Uyku tutmadı mı?" diye sordu, üzerinde lacivert bir ropdöşambır vardı, gözleri uyuduğu değil de hiç uyumadığı için kızarmış gibi duruyordu. Benim vereceğim cevabı beklemeden buzdolabının kapağını açtı ve mutfağa ikinci bir ışık kaynağı yayıldı. Cam su şişesini çıkarıp

kapağı kapattı, tezgâha ilerlerken, "Kartal'ı arıyorsun sanırım," dedi bu çok da umurunda değilmiş gibi.

"Evet."

"Kardelen'in odasında."

Bu cümleyi duyduktan sonra zihnimde Kardelen'in o odada gördüğüm son görüntüsü belirdi. Derimin altında ilerleyen ateş yükselerek derimi aşacak ve nasıl yandığımı herkes görecek sandım. Karnımda yer edinen ağrıyla olduğum yerde hareket dahi edemeden Kayhan amcanın sırtına baktım. Suyu ağır ağır içti, bardağı kenara koydu, sonrasında da yavaşça bana doğru döndü.

"Yerimi çaldı," diye fısıldadığında Kayhan amcanın kahverengi, Kartal'ınkine bir kopyası kadar çok benzeyen altın hareli gözlerine bakakaldım çünkü o gözlerde ilk kez bu denli kuvvetli bir yıkımla karşılaştım. Gücünü bir köşeye bırakmış, sürüsünün önünde boy gösterisi yapsa da yalnız kaldığında acıyan yaralarını gözyaşları içinde yalayan bir aslana benziyordu. "Her gece bu saatlerde kızımı görmek için odasını ziyaret ederim. Üzerini örterim." Bu cümleler beni şaşkına çevirse de mimiklerim sabit duruyordu. "Bu gece yapamıyorum. Sanırım bu gece birinin benim ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacı var buna."

"Bazı şeyler için geç kalmış gibi mi hissediyorsun?"

"Her insan biraz geç kalır. Bu dünyada en çok ben geç kaldım."

Gülümsemesi öyle yorgun görünüyordu ki gözlerine ulaşmamasına şaşırmadım. Gözlerinin kenarlarında derinleşen geçmiş çizgilerine gömdüğü çok fazla şey vardı. Anılar içinde benzine bulanmış bir kâğıt parçası gibi yanıyordu ama eminim ki hissettiği yangın bir kâğıt değil, bir bina büyüklüğündeydi.

"Kardelen seni seviyordu," dediğimde bunu duymayı çok uzun zamandır bekliyormuş gibi sertçe yutkundu. "Ona nasıl hissettirdiğin ikiniz arasındaki bir sır, belki sen bile bilmiyorsundur ama onun seni her şeye rağmen sevdiğini ben biliyorum. Çünkü o bir insanı en çok sır gibi sakladığında sever. Seni her zaman bir sır gibi sakladı."

Kayhan amca bir cevap veremese de bakışları aldığım en büyük cevaplardan birisiydi.

"Belki kendine, Kartal'a ya da daha kötüsü tüm dünyaya göre çok zalim bir insansın. Ben bunu bilmiyorum. Öyle misin değil misin, özünde nasıl birisin bilmiyorum. Benim tanıdığım Kayhan amca iyi

biriydi. Ama sen Kardelen'in babasısın ve o seni bir zalimsen ya da çok iyi bir insansan, her neysen, her nasıl biriysen yine de çok sevdi. Belki çok iyi kalpli bir adamsın, belki bozulmuş parçaların var, belki zalimsin ama biliyorum, onu seviyorsun. Oğlunu seviyorsun. Karını seviyorsun. Ben zalimlerin de sevebildiğini biliyorum. Bir zalimin sevgisinin en çok kendi kalbini acıttığını biliyorum."

"Umarım oğlum bir zalime dönüşmeden önce seni sevmiştir," dediğinde Kayhan amca, bir an için söylediği şeyin ağırlığı ruhumu hezeyana uğrattı. "Onun senin gibi bir kadına ihtiyacı var."

"Onun için buradayım."

"Kardelen için hep o vardı, onun için de şimdi sen varsın, sanırım ben onlar için hiçbir zaman olamadım."

Sertçe yutkunup, "Neden?" diye sordum. "Neden onun öylece gitmesine izin verdin? Kalbinde onun... Onun ölümüne dair hiç mi şüphe yoktu? Neden öylece bıraktın?"

Gözlerini yumup bir süre bekledi. Gözlerinin önünde kızının yüzü belirmiş gibi bir anlığına yukarı kıvrılan dudaklarında küçük de olsa huzur vardı. Huzur birikintisi çok çabuk kurudu, dudakları düz bir çizgiye dönüşürken gözlerini araladı. Pişmanlıklar o gözlerin içindeydi, kirpiklerinin gölgesi pişmanlığı örtmeye yetmedi.

"Oğlumu ne kadar vicdansızken gördün bilmiyorum ama Lavin, ben onda gördüğünün katbekat fazlasıyım. Eğer bu olayı Kartal değil ben eşeleseydim kızım, baş üstünde baş kalmadığı gibi, akan sadece önüme gelen isimlerin kanı değil tüm soylarının kanı olurdu. Belki gözünüzde tek önemsediğim şey mesleğimdir benim, belki de bir dönem bu gerçekten de böyleydi. Şimdiyse kabul etsin ya da etmesin oğlumun götünü toplamak zorundayım. Bana karşı sevgisi küllenmiş olan ama hâlâ deli gibi sevdiğim karımın yanında olmak zorundayım. Bir anlığına bir cani olarak değil, bir baba olarak düşündüğümde Kardelen'in benden sadece bunları istediğini biliyorum."

Ortaya sunduğu her şey karmaşa hissetmeme neden oldu ama bir yanım söylediklerine hak verdi.

Yine de kalbimdeki intikam bekçisinin pençe izlerini görmezlikten gelemedim ve "Hiç kızını gerçekten öldürdükleri ihtimalini düşünüp bu işin peşine düşmek istemedin mi?" diye sorduğumda, "Kartal'ın bu işin peşine düşeceğini biliyordum, biri onun götünü toplamalıydı,"

dedi. "Ben yaratacağım sonuçların farkındaydım. Oğlumsa benden daha merhametli ve yeri geldiğinde benden daha zeki. Tek yapmam gereken onu güvende tutmaktı, o daha akıllıca, kalbiyle değil mantığıyla verilmiş kararlar alacaktı. Kaosu kontrol edebilecekti çünkü merhameti vardı. Benim merhametim yok. Bir baba ne kadar zalim olursa olsun kızım, mantığını yitirdiği durumların sebebi her zaman evlatlarıdır. Mantıklı hareket edecek birine ihtiyacım vardı ve bu oğlumdan başkası olamazdı."

"Neden tüm bunları ona da anlatmıyorsun?" diye sordum çünkü onun içten olduğunu hissediyordum. Onu her zamanki gördüğüm hâlinden çok uzaktı, çökmüştü ve bunu ustaca gizlemeye çalışıyordu.

"Çünkü o benim zalim tarafımla çok küçük yaşlarda tanıştı," dedi, bu durumla övünmediği belliydi. "Onun tarafından bakacak olursan bana güvenmezsin çünkü ben onun tüm güvenini yıkarak büyüttüm onu. Köklerini salmadığın bir toprakta her an kopacakmışsın gibi büyürsün. Köklerini benim toprağıma salmadı ve ilk rüzgârda beni terk etti. Şimdi onunla savaşıyoruz, ikimizin de silahı yok, ikimizin de kaybetmeye niyeti yok ve ikimiz de kazanamayacağımızı biliyoruz."

"Ona durmadan alkolik olduğunu söylüyorsun."

"Benden nefret eden tarafı galip gelirse beni haksız çıkarmak için alkolü bırakacağını biliyorum çünkü," diye fısıldayıp yorgun bir şekilde gülümsediğinde sertçe yutkunup gözlerinin içine bakakaldım.

O kadar uzun süre bakıştık ki sonunda bu cümlenin geleceğini bilsem de onu dinledim ve o cümle geldi.

"Ne demiştim? Canavarlar da sever."

Sonra bana son kez gülümseyip su şişesini buzdolabına koydu ve mutfaktan çıktı.

Bu evdeki anıların damarlarında ilerleyen zehir ruhumu felç edip kalbimi un ufak ederek ezebilecek kadar güçlüydü. Koridorda dikilirken gideceğim yerin neresi olduğunu bilmiyordum. Birkaç dakika mutfağın kapısının önünde dikilip karanlık koridoru izledim. Gözlerim onun odasının kapısına takıldığında bir anının kalbime çelme taktığını hissettim, kalbim güçsüzce kaburgalarımın arasına düştü ve kaburgalarım kalbime battı.

Kapının kulpuna dokunduğumu fark ettiğimde adımlarımın beni hangi ara bu kapının tam önüne taşıdığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Boğazıma batan tüm anıları yutup kalbime ulaştıklarına emin olana kadar elim kapının kulpunda öylece durup bekledim. Kapıyı yavaşça açtığımda geçmişin de kapıları açıldı, bakışlarım yerden kalktı ve yarattığım küçük aralıktan odanın içine doğru baktım.

Onun yuvarlak yatağının üzerinde uzanan adamı tanıyordum. Bir cenin pozisyonunu alan koca bedeni nasıl oluyordu da bu kadar küçük görünebiliyordu? Altında siyah kot pantolonunun olduğunu fark ettiğimde bunu ne zaman giydiği hakkında düşünecek zamanı bulamadım bile. Üstü tıpkı birkaç saat önce kollarımda olduğu gibi çıplaktı. Karanlık üzerine tamamen çökmemişti, perdenin aralığından içeri sızan dolunayın güçlü ışığı bedenini altına alıyordu.

Uyuyor muydu? Küçücük bir çocuk gibi o yatağa sığdırdığı koca bedeninin içinde nasıl bir ateş yanıyordu?

Uyuyup uyumadığını anlamak için kafamı içeri doğru uzattığımda ıslak yaprağı anımsatan ferah, çiçeksi kokuyu soludum ve bu odada sadece Kartal'ın olmadığını anladım. Anılar onun bedeninin formunu almış gibi bu odanın içindeydi, kokusu hâlâ bu odadaydı, varlığı ilk günkü kadar parlak ve belirgindi. Duygular öyle yıkıcı bir şekilde içime vurdu ki boğazıma saplanan harflerin yutkunduğum takdirde yalnızca boğazımı değil kalbimi de parçalayacağını fark ettim.

Bakışlarım Kartal'ın büyük bedenine dokundu. Gözlerinin aralık durduğunu zar zor da olsa görebildim. Cenin pozisyonunu aldığı bu yatakta uyumuyordu, uzun kirpiklerine vuran ay ışığı bir sebepten kirpiklerini parlatıyordu. Bu sebebi bilmek istemiyordum. Bilmeyi reddederek ıssız duygularım kalbimden taşarken bir adım geri çekildim. Bu odanın üzerime yıkılmasını istemiyordum. Bu odadan birimizin sağ çıkması gerekiyordu.

Sert bir burun çekişin ardından boğuk bir ses, "Nereye?" diye sorduğunda bu sesin Kartal'ın parçalanmış sesi olduğunu bilmek kalbimi sıkıştırdı.

Kartal ağlamış mıydı?

Kartal, Kardelen'in yatağında cenin pozisyonunda uzanmış sessizce ağlıyor muydu?

"Gel," diyerek kolunu kaldırıp yüzüne sürttü. Gözyaşlarını mı dağıtıyordu güzel yüzünden?

Olduğum yerde hareketsizce durup ona bakmaya devam ettim. Onun ağladığı düşüncesi gerçek olduğunun kanıtlarıyla önüme geldiğinde boğazıma birinin ateşten parmakları yapışmış gibi hissetmiştim. Göğüs kafesimdeki kemiklerin kalbimi sıktığını hissediyordum. İçeri bir adım atsam da aklımda kaçıp gitme düşüncesi dönüyordu. Onu burada, bu şekilde bırakmak istediğimden değil, onu burada, bu şekilde bulduğumdan kaçmak istiyordum.

Yatağın kenarına korkarak oturdum. Kartal doğrulup kalkmadı, cenin pozisyonunda uzanmaya devam etti. Şimdi ay ışığı benim de tenimi aydınlatıyordu. Kafamı çevirip ona bakamadım. Ona ve çektiği acıya bir alan yaratmak istedim. Yavaşça yataktan kalkıp kitaplığın önünde duran fotoğrafına baktım ve elimde olmadan sessizce ağlamaya başladım. Ağlarken kendimi sıktığım için kulaklarım basınçtan duymaz hâle geldi. Kartal bana dokunana kadar onun bana yaklaştığını anlamamıştım. Kartal kollarını omuzlarımın etrafından sarıp büyük avuçlarını kaburgalarıma bastırarak sırtımı göğsüne yasladı. Nefesi saçlarımın arasında sızarken gözlerimden yaşlar akarak gülümsemeye devam ettim. O kadar çok gözyaşı aktı ki gözlerimden, fırtına bulutlarının neden birdenbire Antalya'nın göğünü terk ettiğini anlamıştım çünkü artık benim gözlerimdeydiler.

"Bu oda nasıl olur da ondan daha canlı olur?" diye fısıldadım.

"Bu oda senden, benden, ondan, hepimizden daha canlı."

Ellerimi Kartal'ın ellerinin üzerine koyup burnumu çektiğimde dudaklarını saçlarıma bastırdı. Daha sonra konuşmadık. Ne kadar onu bu odada bırakıp gitmek istesem de hakkım olmadığını düşünsem de o yatağa benimle uzandı. Bu yatakta Kartal ile ilk uyuyuşum olacağı gibi Kardelensiz de ilk uyuyuşum olacaktı.

Bana sarıldı, ay ışığı bizi altına aldı, ağladım ve gözyaşlarım sessizce yastığa damladı. Sesi hiç çıkmasa da biliyordum, o da ağladı ve gözyaşları sessizce yastığa damladı.

22

KARDELEN ALAŞAN

Önümde duran aynaya bakarken beni izleyen gözler benim değil de abimin gözleriymiş gibi hissederdim. Bazen ışık öyle bir yerden vurur-

du ki gözlerimin kahvesi, abimin gözlerindeki altına dönüşürdü. Şimdi de ışık öyle bir noktadan vuruyordu ki beni izleyen gözler benim değil de Kartal Alaşan'ınmış gibi hissediyordum.

Adım sesleri koridorda can bulduğunda geldiğini anlayıp sırtımı dikleştirdim. Yatağının ucunda oturuyordum, karşımda bir boy aynası vardı ve odasında yanan turuncu ışık yüzümün yarısına çarpıyor, gözlerimden bir tanesinin rengini değiştiriyordu. İçeri girerken bakışları beni bulmuştu. Gece kadar siyaha bulanmış olan gözlerine bakarken kalbimin göğsümün içinde dörtnala savrulduğunu hissettim.

Gözleri eğer dünyaya hiç gece çökmüyor olsaydı da benim için gece anlamına gelirdi.

Elindeki su bardağını bana uzatırken gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Utangaç bir gülümsemenin ardından yüzüme düşen bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırıp elindeki su bardağını aldım. Beni izlemeye devam ediyordu. Ben suyun son yudumunu da alıp boş bardağı yatağın yanında duran komodinin üzerine koyana kadar orada durdu ve beni izledi.

Orta boylardaki iri arkadaşı evdeydi, odasında olmalıydı, odadan gelen savaş uçağı seslerini duyabiliyordum; görünen o ki oyun oynuyordu. Bu onu utandırmış gibiydi, koskoca bir adamın bu kadar kendini kaybetmiş şekilde oyun oynaması benim için garip değildi aslında, arkadaşını anlıyordum çünkü bazen abim de sabahlara kadar bilgisayar oyunu oynuyordu.

"Kusura bakma," dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

"Ne için?"

"Gürültü için. Her an kafamıza füze düşecekmiş gibi hissettiriyor." Kafasını kapıya doğru çevirip kaşlarını çattı. "Kendisini kaybediyor işte."

"Bir önemi yok." Gülümsediğimde o da gülümsedi. Gözlerinin gülümsememe dokunması beni daha da utandırdı. Bir erkekle aynı yerde bulunmak kolay olabilirdi ama kalp atışlarını değiştiren bir erkekle aynı yerde bulunmak için aynısını söyleyemezdim.

"Beni neden bu kadar dikkatli inceliyorsun, Toprak?" diye sorduğumda yüzünün gerildiğini gördüm. Siyah gözleri benden karanlığı gizlemek ister gibi başka bir yöne çevrilirken, "Bu seni rahatsız mı etti?" dedi, bu soruyu sorarken gerildiğini görebiliyordum.

"Hayır."

Bakışlarım yüzünde yoğunlaştı. Onu izlemenin güzel hissettirdiği tartışmaya kapalı bir gerçekti. Esmer yüzüne yerleştirilmiş kara gözleri, orta dolgunluktaki dudakları, ucu kalkık olan düz burnu ve gecenin içindeki siyah dallar kadar kuvvetli duran kirpikleriyle göz alıcıydı. Onu farklı kılan sadece güzelliği de değildi, öyle sessiz bir yanı vardı ki insan o sessizliğin önünde oturup birkaç kelime duyacağı ânı beklemek istiyordu. Sessizliği hem güvende hissettiriyordu hem de merakla dolmana neden oluyordu.

"O zaman seni istediğim kadar izleyebilir miyim demek bu?"

"Evet," dedim, ardından söylediğim şey yanaklarıma kan oldu oturdu.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle yatağın kenarına oturdu ve aramızda iki karışlık mesafe kaldı. Omzumun üzerinden ona bakarken kokusunun boğazımdan içeri dolarak ciğerlerime indiğini hissettim. Yumuşak değil, sert bir kokuydu; parfümünün kokusu oldukça yoğundu, alt notalarında karabiber olmalıydı, genzimi yakan kesinlikle buydu. Onu biraz daha kokladığımda rahatsız etmeyen paçuliyi de soludum; kimyon ve karanfil çiçeği... Baharatların eşsiz buluşması, diye düşündüm, sonra bu düşünce beni gülümsetti. Kendimle dalga geçtiğimi bilmediğinden omzunun üzerinden bana sorgulayıcı, tatlı bir bakış atınca hemen gözlerimi kaçırdım.

"Kendi kafamın içindeki düşüncelere gülüyordum," dedim sonunda kıvranarak. "Başka bir şeye değil."

"Sen gerçekten delisin," dedi, sesinde alaycı değil, şefkatli bir tını vardı ve bu beni daha da utandırdı. Birileri her zaman deli olduğumu söylerdi ama bunu daha çok alayla yaparlardı, o ise sanki bunu söylerken saçlarımı okşuyordu.

"Deli olmam senin için hiç sorun olmuyor mu peki?"

"Hiç olmadı," dedi kesin bir dille. "Olmayacak. Kardelen, sen benim dilsiz hayatıma bir şarkı gibi düştün. Şimdi senin sesini duymadığımda sadece dilsiz gibi değil, sağır gibi de hissediyorum ben."

Gözlerim bir pusulanın beni doğru yöne götürüşü gibi ona çevrildiğinde gözlerinin bende olduğunu gördüm. Bu hayatta gözleri benden başka birine dokunmayacakmış gibi bakıyordu. Sanki bakıyordu ve kalbimi, derinlerde bir yerlerde yanan duygularımı, asıl beni, kimsenin göremediklerini görüyordu. Elimi aramızdaki iki karışın ortasına koyduğumda ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibi o da elini uzattı ve o

iki karış ellerimizin birleşmesiyle kayboldu. Parmak uçlarımız birbirine temas ederken gözlerim gözlerinden ayrılmadı.

"Hayatının içinde söylemeye başladığım şarkı hiç susmayacak, Toprak. Hiç bitmeyecek. Sen bir daha dilsiz olmayacak, sağır hissetmeyeceksin," diye bir söz verdiğimde ben, zamanın bu sözü parçalayıp benim bir yalancıya dönüştürmek için işlemeye başladığını bilmiyordum.

"Senin sesini duymayı bıraktığım gün ben her şeye sağır, senin için cümleler kuramadığım gün ben kendime bile dilsiz olacağım."

Şimdi Toprak duyuyordu, onun için mırıldandığım her şeyi dinliyordu; artık sessizlik duvarların arkasında yalnız başınaydı ve Toprak benim yanımdaydı.

Şimdi Toprak konuşuyordu, benim için kurduğu her cümle kalbimin atışlarını hızlandırarak yaşadığımı kanıtlıyordu; o vardı, ben kimsesiz hissetmiyordum ve ben Toprak'ın yanındaydım.

"Dün gece," diye fısıldadım sessizce, "baş ağrısından uyuyamadığını söylemiştin."

"Sen yorganın içinde saçın başın dağınık sırıtarak fotoğraf atınca başımın ağrısı geçti."

Parmaklarım parmaklarına temas etmeye devam ederken dün geceyi hatırladım. Yorganın altına girip flashı patlatarak çektiğim aptal fotoğrafı ona atarken kalbim yerinden çıkıp gidecekmiş gibi atıyordu. Rezalet bir fotoğraftı, saçım başım dağınıktı, gülümserken gözlerim çizgi şeklini alıp kaybolmuştu ve yanan ışık yüzünden yüzümdeki tüm pürüzler, sivilceler görünmüştü. Yine de ondan bu hâlimi saklamamıştım çünkü o mesajda beni görürse rahat bir uyku çekeceğini yazmıştı.

Gerçi beni görmenin gulyabani görmekten ne gibi bir farkı olabilirdi bilmiyordum ama fotoğrafı attıktan bir süre sonra gerçekten uyuyakalmıştı.

"Gerçekten uyudun mu yoksa fotoğraf seni dehşete düşürdüğü için mi suspus oldun?" diye sorduğumda dişlerini göstererek gülümsedi, yüzüne yayılan tebessüm çizgilerini izlerken utançla karışık merak duygusu alt dudağımı ağzımın içine yuvarlamama neden olmuştu.

"Gerçekten uyudum."

Parmaklarımız birbirine karışmaya başladı, elleri ellerime biraz daha sokuldu ve sonra parmaklarımız birbirine geçti. Sertçe yutkunup, "Uyumana yardımcı oldum yani," dedim.

"İlk yardımcı oluşun değildi."

"Hım?"

"Seninle olmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceksin." diye fısıldadı, parmaklarının parmaklarıma uyguladığı baskıyla tüm bedenimin titrediğini hissettim. "Çok şanslıyım çünkü ben biliyorum. Seninle olmanın ne demek olduğunu..."

"Sen de seninle ne demek olduğunu bilemezsin o zaman," diyerek omuz silktiğimde durgun bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Sanki beni daha, daha, daha da mutlu etmek istiyordu. Ama zaten yaptığı buydu. Beni bu hayatta mutlu eden abimden sonraki ilk erkekti. Sonra sırayı Emre abim alıyordu. Kalbimde ona duyduğum sevgiye dair hiçbir şüphe olmasa da bazen Toprak gözlerimde eski bir hüzne rastlıyor olsa gerek, elimi tutan elleri daha da sıkılaşıyor, ellerinden kayıp gitmemden korkuyor gibi bakıyordu.

"Sana sandviç hazırlamamı ister misin?" diye sordu ilgiyle, gülümsedim.

"Hayır."

"Peki öyleyse ne istersin?"

Dudaklarımda bir gülümsemeyle hızla yatağa çıktığımda bunu beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Küçük bir çocuk gibi dizlerimin üzerinde yatağın içine ilerledim, kendimi yatağa attım ve sırıtarak ona baktım. Bu hâlim ona huzur veriyormuş gibi bakıyordu.

"Rahat bir uyku çekmeni."

Kırduğum cümle ona her nasıl hissettirdiyse dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyemedi. Dudaklarında gizlenemeyen, açık seçik gördüğüm gülümsemenin özünde beni üzen, hüzünlü bir his gizleniyordu. İşte bu hissi saklamayı başarabilmişti ama onu o kadar çok tanıyordum ki ustaca gizlese de ben bu hissi görebiliyordum.

"Seninleyken rahat bir uyku çekmediğim hiç olmadı."

"Biliyorum." Kollarımı onun için açtığımda beklemedi, yatağa devrilip kollarımın arasına girdi. Koca cüssesi sanki benim kollarımdayken bir çocuğun bedenine dönüşüyor gibi küçücük kalıyordu. Kollarıma sığınan bir çocuğa benziyordu. Böyle anlarda şefkatin içimi paramparça edeceğini hissediyordum.

Böyle anlarda ona parmak uçlarımdan dökülen her bir dokunuşta saf şefkati hissettirmek istiyordum.

"Sen insana huzur veriyorsun," diye itiraf etti. Yüzünü boynuma soktuğunda ise sesi daha pürüzlü çıkıyordu. "En başa çıkılmayacak anları bile başa çıkılır hâle getiriyorsun. Sessizliği yok ediyorsun. O koca sessizliğin içinde bir anda bir kuşun sesini duymak gibi... Sen yokken hayatım son sürat bir uçurumun kenarına doğru yuvarlanıyor gibi hissederdim, şimdiyse sürüklendiğim yer bir uçurum kenarı değil de cennetin eteğiymiş gibi hissettiriyorsun." Dudaklarını boynuma bastırdı, bir süre öyle bekledi ve kelimeleri cildimin altına doluştu. Sonunda derin bir nefes aldı. "İçimde her şeyi yok edecek kadar büyük bir sessizlik var ama sen o sessizliği bile yok edebilecek kadar büyüksün. İçimde çok büyüksün."

"Sen de benim içimde çok büyüksün," diye fısıldadım, ötesi de vardı, dudaklarımın arasında asılı kalan bir sürü kelime vardı ama hangi kelimeyi önüme koyarsam koyayım, ona hissettiklerimi açıklamaya yetmeyeceğini fark ediyordum. Kelimeleri yetersiz kılıyordu.

"Bir gün sana bu kadar iyi hissettirmezsem beni bırak," dedi uykuyla uyanıklık arasında bir yerden bana seslenerek. "Gözlerine hüzün çizen bir başka adam olmak istemiyorum ben. Ben senin karların içinde bile açman için kökünü tutmaya devam eden toprağın olmak istiyorum." Bir nefes aldı, uyku zihnine çukura dolan su gibi dolmaya başladı. "Ama biliyorum, kardelenler toprak olmadan karlarda da açar. Bir gün sana yine böyle hissetmezsem, sağır, dilsiz olmam sorun değil, senin iyi olduğunu bildiğim yerde ben ıssızken de mutlu olurum. Sadece iyi ol." Kirpikleri boynumda hareket ettiğinde gözlerini açıp kapattığını anladım. "Sen sadece iyi ol, sen yaşadığın sürece ben sensiz de yaşarım."

Kollarımı ona daha sıkı sararken, "Yaşadığım müddetçe sen hiç bensiz yaşamayacaksın."

Uykusunda kaşlarını çattı. "Yaşamadığında yaşayacağımı düşünecek kadar deli olamazsın, İç Çiçeğim."

20

LAVİN SÖNMEZ

Ertesi sabah gözlerim o kadar çok acıyordu ki sebebini Meryem teyzeye söylememiş olsam da gözlerimin hâlini görünce anlamıştı sanırım. Bir pamuğa ılık çay damlatarak gözlerimi silmiş, uzun zamandır bir anneye

sahip olmadığım için unuttuğum o şefkati hissettirmişti bana. Gözlerimi küçük bir kedi yavrusunun gözlerini siler gibi ılık çayla silerken dikkatimi çeken kısık sesle dua okuyor olmasıydı. Garip bir şekilde kendimi o kadar güvende hissetmiştim ki gözlerimi bir an olsun açmadan onun mırıltı hâlinde dua okumasını dinlemiştim.

Evden çıkmadan önce Meryem teyzenin zoruyla kahvaltı yapmış, her ne kadar çekiniyor olsam da duş almıştım çünkü ince telli saçlarım çok çabuk yağlanıyordu. Kartal arabadaki çantadan kıyafet getirebileceğini söylediğinde o kadar paniklemiştim ki bu paniği hissetmemiş olması için çok dua etmiştim. Yüzüğü ben ona vermeden bulsun istemiyordum çünkü.

Arabadan kıyafetlerimi alan ben olmuştum, neden bu kadar ısrarcı olduğuma anlam veremediği yüz ifadesinden okunuyordu. Siyah bir kot, bordo bir kazakla evden çıkarken ceket giymemiştim. Antalya bahar ayında olmamızın etkisinden olsa gerek İstanbul'un aksine o kadar da yakıcı bir soğuğa sahip değildi.

Araca bindiğimizde Meryem teyzenin bahçede bizi izlediğini gördüm. Tekrar uğrayacağımızı bildiği için yüzü gülse de gülümsemesi gözlerine gölge düşürmüyordu. Yine de yüzünde garip, huzurlu bir ifade olduğu kesindi. Kartal elini kaldırıp sallayınca annesi de heyecanla salladı. Sonra araç hareket etmeye ve altımızdaki yollar silinmeye başladı.

"Şimdi planlarından bahsetmeye ne dersin Alaşancığım?" diye sordum yorgun gözlerle önümde akıp giden yolu izlerken. Sesim mezarın içinden duyuluyor gibiydi.

"Önce otele gideceğiz," dedi Kartal. "Bizimkiler otelde. Orada hazırlanacağız."

"Ne için hazırlanacağız peki? Yani bir sonraki adım ne?"

"Öyle çok büyük bir plan yapmaya gerek yok. Ogün için bizim oyalanıyor olmamız yeterli." Deri ceketinin yamuk durduğunu görünce düzelttim, bana yandan bir bakış attı. "Tabii dikkatli de olmak gerek. Karambole hareket etmemek için grup olarak ilerlemek daha iyi. Herifi kandıracağız diye başımıza çorap örmeyelim."

"Örüyoruz gibi geldi bana."

"Ağzını bir kere hayra açsana ya..."

"Açıyorum da ne oluyor? Bir bakmışsın belanın ortasındayız," diye homurdandım. "Bari nasıl bir yere gideceğiz, ne kılığa gireceğiz, nasıl ilerleyeceğiz onu söyle."

"Bir havuz partisi," deyince şok içinde, "Bu havada?" diye sordum. "Tamam bahar geldi de bu havada da havuz partisi yapmazsın."

"Asortik insanlar için havanın bir önemi mi var?"

"Asortik ne demek?"

"Sosyetik işte."

"Havuz partisini de daha rahat kuryelik yapmak için kullanıyorlar, öyle mi?"

"Manyak akıllısın var ya, çok ateşli geliyor bu hallerin gerçekten."

"Alay etme gıcık," diye söylendim. "İçeri nasıl gireceğiz peki?"

"Ben bir sosyal medya uzmanı olarak gireceğim. Siz de benim camiadan zengin arkadaşlarım olacaksınız."

"Sosyal medya uzmanına neden ihtiyaç duysun bu adamlar?"

"Sosyal medya mecralarında kuryelik yaptıkları anlaşılmasın diye bir uzmanla görüşürler. Hesapları güvende tutulur."

"Neye dayanarak içeri alacaklar seni? Bir uzman olmamanı geçtim, bu adamlar öyle önüne gelene güvenmezler. Pudra şekeri satmıyorlar çünkü."

"Bir esinti geldi ama nereden geldiğini söyleyemem, çok fazla siyasi şaka yapıyoruz, başımız belaya girmesin şimdi."

Gülerek gözlerimi devirdim. "Cevap bu değil yalnız."

"Burak'ın evrakta sahtecilikte müthiş yetenekli olduğunu biliyor muydun?"

"Burak bir avukat."

"E işte dedim sana müthiş yetenekli diye..."

Kaşlarımı çatarak, "Ciddi olacak mısın?" diye sorduğumda dudaklarında muzip bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana baktı ve sonunda bana konuyla ilgili bilgileri aktarmaya başladı.

Kafama yatmayan pek bir şey kalmasa da araç otele vardığında ve otelin lobisinde Sibelay bizi karşıladığında biraz da olsa tedirgin hissediyordum. Onları da kendimizle birlikte bir kaosa sürüklediğimiz için tedirgindim belki de, bilmiyordum.

"Ayarladınız mı?" diye sordu Kartal asansör otelin üst katına tırmanırken. Sessizce cam asansörün dışını izledim, altın rengi lobinin tam ortasındaki siyah piyanonun önünde bir kadın oturuyordu.

Sibelay, "Her şey hazır," dedi. "Lavin, nasılsın?"

Dalgın bir şekilde, "İyiyim," diyebildim, ona nasıl olduğunu soramadım çünkü ben ağzımı açamadan yeniden Kartal ile konuşmaya başladılar. Asansör en üst kata ulaştığında ve kapılar kayarak açıldığında Sibelay, "Biz kızlarla bir odadayız, sen bizimle gel istersen," dedi.

"Hemen hazırlanacak mıyız?" diye sordum.

"Vakit kaybetmemek de fayda var," dedi Kartal ellerini ceplerine sokup otelin ikiye ayrılan koridorlarının tam ortasında durarak. "Olabildiğince iyi görünmeye bakın hanımlar." Gözlerini bana çevirip, "Elbette sevgilimin buna ihtiyacı yok," diye fısıldadığında Sibelay ona orta parmak çekti.

"Biz kadınlar çuval giysek yakışır bize, siz erkekleri smokin bile kurtarmaz canım," diye söylendi Sibelay koluma girerken. "Bu taraftan gidelim."

Kartal yanımızda yürürken bugün gülümsemesinin gözlerine ulaştığını fark ettim.

Kartal hemen yan tarafımızdaki odaya girdi. Odamız deniz manzarasını alan taraftaydı. Büyük, havadar bir odaydı ve Sibelay kartla kapıyı açtığı anda odada çalışan klima tenimi ısıtmıştı. Aynanın önünde biraz uzamış olan saçlarını maşalayan Neslihan'ı gördüm. Burak hepimizi farklı kimliklerle mi içeri sokacaktı? Gerçekten avukatlar bazen çok ürkütücü insanlar olabiliyordu.

Sırt çantamı büyük yatağın üzerine bırakıp balkona çıktığım sırada kızların fısıltılar şeklinde konuştuklarını duyabiliyordum. Tedirgin olmaları çok normaldi. Sonsuz gibi görünen denize bakarken bu gece bizi nelerin beklediğiyle ilgili düşünmemek için çok uğraşsam da zihnimde küflenmeye terk ettiğim bu düşünce yeniden yüzeye çıkarak aklımı sarmaşıklar gibi sarmıştı.

Sahra arkamdan sokulup tam yanımda durduğunda ona bakmadım. "Çok düşünceli görünüyorsun," dediğinde bakışlarım yavaşça ona yöneldi. "Bu kadar düşünceli görünmenin sebebi Antalya'da olmamız olabilir mi?"

"Sanırım." Kaşlarımı çattım. "Bir de sizi bu gece sürükleyeceğimiz şey olabilir."

"Biz bu işte her zaman beraberiz," dedi Sahra gözlerini kaçırarak. "Bizi düşünme sen."

"Ne demek düşünme? Bu gece çok tehlikeli olabilir. Bizimle şehre geldiniz tamam ama keşke bu olayın içine sürüklenmeseydiniz."

"Belki biraz heyecanlı olur," dedi.

"Heyecan sırtında kurşun yarası açılmasıysa ben almayayım," dedim ve bu söylediğim Sahra'nın yüzünü düşürdü.

"Yaşadığın her şeyi değiştirebilsem keşke, Lavin. Sana yemin ederim elimde bir şans olsaydı o şansı senin için kullanırdım." Yanımda duran minik kıza sevgimi gizlemeden baktım, cümlelerinde ne kadar dürüst olduğunu iri, yeşil gözlerinde görebiliyordum. "Şöyle düşün," dedi neşemi yerine getirmek ister gibi. "Bu gece bir havuz partisine katılacağız. Biraz şampanya içeriz ve zamanımız kalırsa belki biraz yüzeriz."

Kaşlarımı çatarak güldüm. "Sen gerçekten delisin."

"Hayır bebeğim, ben harikayım. Burak her zaman bir kaplan kadar mükemmel olduğumu söyler. Aynı zamanda bir kaplan kadar büyük olmadığımı, minik ve portatif olduğumu da söylüyor. Kucaklayıp her yere götürmesi kolay oluyormuş. Gerçi o kadar kocaman ki benimle aynı anda sekiz on tane kızı daha kucaklar." Söylediği şeye öfkelenip, "Ne diye sekiz on tane kızı kucaklayacakmış pardon da?" diye yükseldi. "Bunun hesabını bir sorayım ben ona."

"Bunu o değil, sen söyledin, Sahra."

"Aaa, doğru." Genişçe gülümsediğimde, "İşte böyle gözümün bebeği, ne güzel güldün, hehehe," dedi. "Ben gidip şu çalı süpürgesi saçlarımı düzleştireyim. Sonra gel senin saçlarını da elden geçireceğim. En güzel saçlar senin olsun bu gece, bak normalde kendi saçlarım en güzel olsun diye yırtınırım, değerimi bil."

"Hadi git düzleştir bakalım," dedim gülümsemem yüzümden silinmeden. İçeri girdiğinden emin olduğumda dirseklerimi balkonun korkuluklarına yaslayıp denizi izlemeye devam ettim.

Birinin burnundan çektiği sert nefesi yüksek sesle dışarı verişini duydum. Bu daha çok içindekilerden kurtulma umuduyla alınmış bir nefesti. İçinde seni nefessiz bırakan bir şeyden kaçmak için alınan bir nefesti. Göz ucuyla yan odanın balkonuna bakmaya çalıştım ama ortadan geçen duvar balkonu görmeme engel oluyordu. Sadece korkuluğa yaslanan büyük elleri gördüm. Bu balkonun Kartalların olduğu odanın

balkonu olduğunu fark edince kafamı biraz daha eğdim ve dalgın gözlerle denizi izleyen Alper'in profilini zar zor da olsa görebildim.

"Alper?"

Alper o kadar dalgındı ki sesimi duymadı. Gözleri sadece denizdeydi. Korkuluğu kavrayan parmaklarının boğumları baskıdan bembeyaz kesilmişti. Gözlerini yumduğunu profilinden de olsa görebildim. Gözlerini tekrar açtığında denize öyle bir bakışı vardı ki sanki gördüğü deniz değildi, Kardelen'di. İçim o kadar büyük bir kasvetle doldu ki gözlerimi ondan çekip denize çevirmek istedim ama sanki orada gördüğünü ben de görecekmişim gibi hissedip denize bakamadım. Oysa biliyordum, görmeye en çok ihtiyacım olan insanı görüyorsa eğer ben de görebilmek için ömrümden çok fazla günü buna harcardım.

Bir an dikkati allak bullak oldu ve olduğum tarafa doğru baktı. Beni görünce şaşırmadı, buraya geldiğinden beri tepkileri çekilmiş hâldeydi. "Lavin'im ya, denizleri mi izliyorsun sen bakayım?" diye sordu ama sesine yansıyan neşe şu an yoktu, buruk bir tebessümle ona baktım.

"Sana bakıyordum aslında."

"Fark etmemişim seni kız. Bakınıyorum öyle ya, deniz güzel, şehir güzel, iyi yani ya," diyerek gözlerini tekrar denize çevirdi. "İstanbul'un karmaşası yok şehirde ama kalbi bir başka karıştırıyor işte."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedim sadece onun duyabileceğini bildiğim bir sesle.

Sertçe yutkundu, âdemelmasının inip kalkışını gördüm. Bakışlarını denizden çekmeden, "Aynı şeyleri hissetmiyoruz, Lavin'im," dedi sessizce. "İkimiz de farklı yerlerden bıçaklandık. Acısı da aynı olmuyor, kanaması da." Bana göz ucuyla bakıp, "Küçümsemiyorum güzelim benim, sakın ola ki böyle düşünme," dedi yanlış anlamamdan korkarak. "Senin yara aldığın yerin acısını ben asla kaldıramazdım belki, benim yara aldığım yerin acısını da sen taşıyamazdın belki. Ölçüsü yok bunun ama farklı hepsi işte."

Bir sigara çıkarıp yaktığını gördüm.

"Bak şimdi yaktım ya bu sigarayı ben, bu sigara bitene kadar her şey yeniden yaşıyormuşum gibi gözümün önünden geçip gidecek, sigara sönünce ben yine aynı Alper olacağım. Güleriz yani ya. Sıkıntı yok."

"Yok mu gerçekten?"

"Yok ya," diye fısıldarken dudaklarına götürdü sigarayı. Ateşin bile onun kadar yanamayacağını hissettiği bir andı. Ateş bile bu adam kadar yanamayacağını o an biliyordu. "Zoruma gitti ama biraz."

"Hım?"

"Bu şehre gelip onu bir kere daha görememek zoruma gitti."

"Benim onu göremeyeceğimi bilerek ilk gelişim," dediğimde burnundan sigaranın dumanını vererek bana baktı.

"Güzelim benim," dedi içtenlikle. "Üzdüm mü seni canım benim? Özür dilerim."

"Sen hiç üzülmezmişsin gibi konuşmasana."

"Ben hep çok üzüldüm. Ama en çok onun benden vazgeçtiğini anladığımda üzüldüm sanıyordum. Yok, meğer o zaman üzülmek nedir bilmiyormuşum ben daha. Onu bir daha göremeyince anladım. Bir yabancı olmaya da razı olduğumu artık o bir yabancı bile olamayacak kadar olmadığında anladım."

Bir süre sustuk. Kısa bir süreydi.

"Ama yine de içimi kaşıtıyor o his hâlâ," dediğinde neyden bahsettiğini anlamak ister gibi dikkat kesildim. "Onun seçtiği adamken vazgeçtiği adama dönüştüm. Bu his içimi çok kaşıtıyor."

"Daha cesur olmak isterdin."

"İsterdim. Daha cesur olmayı dilediğim bir gece oldu."

Çekinsem de sormadan duramadım. "O gece ne olmuştu?"

"O gece Kardelen'in elinde bir tepsi vardı. Tepside beş bardak. Biri Burak'ındı, biri Yunus'undu, biri Kartal'ın, biri Nesli'nin, biri de benim. O gece Kardelen'in elindeki tepsi devrildi, Lavin. Tüm bardaklar devrilmenin kıyısındaydı ama Kardelen düşürmedi onları, dört bardak tepside kaldı, bir bardak düştü sadece. Çiçeğim benden o bardaktan vazgeçtiği gibi vazgeçmişti." Öyle bir gülümsedi ki dişleri dökülür gibi... "Ben o gece öldürdüm çiçeğimin içindeki beni. Ne bileyim, ben benden vazgeçmesini istediğimde bile benden vazgeçmez sandım. Ne büyük aptallık. Ne büyük..."

Aynı anda fısıldadık: "Korkaklık."

"Doğru bildiğim her şeyin yanlış olduğunu anladığım anlardan biriydi," diye fısıldarken sigarasının külü kırılıp aşağıya düştü. "Onun aşkını sorguladım, onu sorguladım, onun kalbini bile sorguladım. Korktuğum için bile onu suçladım. Onu sevdiğim için, onun için içten

içe öldüğüm için bile onu suçladım. Sonra bir başkasının içinin çiçeği oldu."

En azından korkak olduğunu biliyordu.

"Senin için Toprak ile aynı ortamda olmak zor olsa gerek," dedim, ardından kurduğum cümle pişmanlığıma dönüştü ama Alper'i incitmediğimi görünce rahatladım.

"Şu an burada olmadığı için daha rahat hissediyorum tabii ama gelir birazdan," dedi Alper gülerek. "Aramızda her ikimizin de kazanamadığı bir savaş var. Her ikimiz de kazanamadık ama kaybeden benim. Ona kızgın değilim, o beni kızdıracak bir şey yapmadı. O sadece cesurdu, benim aksime. O benim aksim olan her şeydi ve Kar Çiçeği'min de ihtiyacı olan tam olarak buydu. Benim aksim olan her şey."

"Senin kim olduğunu biliyor gibi bakıyordu. Yani senin... Onun için bir zamanlar ne ifade ettiğini biliyormuş gibi."

"Belki de biliyordur."

"Nereden bakılırsa bakılsın ikiniz için de son derece yaralayıcı."

"Onun göğsündeki dövmeyi gördüm," dedi Alper. "Kartal ile kaçırıldığınız gece. Ona öfke duyuyorsam da öfkem o an silindi galiba. Anladım ki bu hayatta onu seven hiç kimse benim düşmanım olamaz."

Kendimi Alper'in yerine koyunca hissettiğim beni çıkmaza sürükleyen bir acı oldu çünkü Kartal'ı benim sevdiğim gibi birinin daha sevdiğini düşünmek bile berbattı. Kartal sadece beni sevmeye devam dahi etse öyle birinin varlığının beni ne kadar parçalayacağını fark ettim.

Alper sigarasından son dumanı alıp, "Hazırlanmaya başlasan iyi edersin," dediğinde göz ucuyla ona baktım.

"Amma da meraklısın kaosa."

"Öyle deme Lavin'im, adrenalin iyidir, belki sandığından daha çok eğleniriz."

"Ne konuştunuz be?" diye sorduğunda biri, Alper'in balkonda yalnız olmadığını fark ettim. Konuşan Yunus Emre'ydi. Biri aniden duvarın diğer tarafından kafasını eğince ödüm koptu. "Bu dandik, benim yerimi doldurmak için getirilmiş replika Yunus görünümlü Alper sana ne zamandan beri Lavin'im diyor? Sana da sütümü haram etme zamanım gelmiş mi bana mı öyle geliyor?"

"Senin yerin başka," dediğimde bu kez Alper, Yunus'un kafasının üzerine kafasını koydu ve ikinci kez korktum.

"Hayatımda hiç üç saniye içinde bu kadar bombastik harcanmamıştım yenge," dedi Alper.

"Çekil be arkamdan!" diye bağıran Yunus dirseğini Alper'in boşluğuna vurdu. "Leş gibi sigara kokuyorsun. Hoşt. Sen bana mı dayıyorsun?"

"Sana dayamadım, sana dayarsam boğazıma bıçak dayayacağını bilecek kapasitedeyim."

"Aaa, kafan birazcık çalışıyormuş."

"Bazen çok kırıcısın."

"Kafanı da kırayım mı?"

Alper ağlayan bir ifadeyle içeri kaçtığında Yunus Emre sinsi bir sırıtışla arkasına baktı. Daha sonra yeniden eğilip bizim balkona doğru bakarken, "Daha iyi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Üzerindeki keteni beyaz gömleğe bakıp, "Sen de," dediğimde hafifçe sırıttı.

"Kastettiğim dış görüntün değildi. Dıştan bakınca iyi göründüğünü söyleyemeyeceğim."

"Aa Alper çok haklı, sen çok kırıcı bir insan olmuşsun."

"Yunus balıklarının bir özelliği de yalan söyleyememeleriymiş, duymuş muydun?"

"Yunuslar nasıl yalan söylesin zaten?"

Gülümsemesi o kadar derinleşti ki bunun nedenini anlayamadım. "Ağlayınca ölen yunuslar, isteseler yalan söyleyemezler mi sanıyorsun?" Boğazıma bir bıçak saplanmış gibi ona bakakaldığımda, "Hadi git hazırlan," dedi, dikkatimi çeken asla denize doğru dönüp tek bir an olsun bakmaması olmuştu.

Sibelay birden tutup kolumdan çekince Yunus ile gözlerimiz birbirinden ayrıldı. Daha sıcak bir ortama geçtiğimizde yatağa serilmiş elbiselere kaydı bakışlarım. Kırmızı, siyah ve beyaz renklerde birkaç elbise üst üste serilmişti. Yanlarında paketin içinde bikiniler olduğunu görünce yanaklarımın içini havayla doldurdum.

"Zengin uyuşturucu baronlarının hiç işi yok mu cidden?" diye sorduğumda Nesli yamuk bir şekilde gülerek, "Para harcamak dışında mı?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

Sahra kulaklarına büyük, siyah küpeleri takarken gözlerim onu merceğine aldı. Saçları jilet gibi dümdüzdü, üzerinde siyah tülden şık

bir elbise vardı, elbisesi boyundan bağlamalıydı ama kol kısımlarında belli bir noktadan sonra tüller beliriyordu. İçindeki siyah bikiniyi zar zor da olsa görebilmek mümkündü. Siyah bir göz makyajı dışında yüzünde hiçbir kozmetik ürünü olmadığını fark ettim. Sanırım bu işi gerçekten ciddiye alıyorlardı çünkü hepsinin gergin olduklarını, birbirlerine *ne olacak* bakışları atsalar da daha iyi görünmek için uğraştıklarını görebiliyordum. Zaten güzel kadınlardı, şimdi üzerlerindeki her bir parçayla daha da göz alıcı hâle gelmişlerdi.

Sibelay yeşil bir tül tulum tercih etmişti, tulumun belli noktaları keten kumaştandı, kalp yaka sütyen tulumun içinde de aynı renkte bir bikini olduğu kesindi. Göz kapaklarına koyu yeşil far sürmüş, kalın bir eyeliner çekmişti, sonuç cidden müthişti. Nesli tam arkamda durup çenesini omzuma yaslayınca irkilerek yatağın sırtını verdiği duvarı kaplayan büyük aynaya baktım. Bana içtenlikle gülümsüyor, sanki beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Ne renk giyeceksin?" diye sorarken gözlerini yatağın üzerindeki elbiselere indirdi.

"Belki kırmızı," dediğimde, dudak büzerek yüzünü buruşturdu.

"Beyaz ya da siyah senin rengin bence," diye homurdandı.

"Bu kadar seçeneğe gerek yoktu."

"Neyi beğeneceğini bilemedik. Üç renkten birkaç tane aldık işte."

Kırmızı elbiselere baktım ama pek tarzım olmadıklarını fark ettim. Geneli çok yırtmaçlıydı, yırtmacı severdim ama çok fazla yerde olduğunda beni boğuyordu. Siyah, saten bir elbiseyi kaldırıp uzun uzun elbiseyi inceledikten sonra o elbiseyi de bıraktım ve gözlerim beyaz, degaje yaka olan saten elbiseye kaydı.

"Bunu giyeceğim," dediğimde Nesli, "Çok güzel," diye mırıldandı.

Altımdan beyaz, kalp yaka, degaje yaka elbiseden görünmeyen bir bikini giymek zorunda kaldım. Elbise bedenime tam oturmuştu, kızlar bu konuda gayet iyilerdi. Ben beyaz elbisenin üzerimdeki duruşuna bakmak için kapı tarafındaki boy aynasının önüne gittiğimde Nesli turuncu, mini elbisesini giyiyordu, saçlarıyla uyumlu elbisesi pembe alt tonlu beyaz tenine çok yakışmıştı.

Saçlarımı hafif, çok abartılı olmayacak şekilde maşaladım. Kızların elbiselerinin renginde çıkardıkları vualet şapkaları yan şekilde saçlarına takışlarını izlerken sade, beyaz topuklu terliği giyiyordum. Topuklu

terliğin topuk kısmında bir bıçak olduğu bana Nesli tarafından sessizce verilmiş bir bilgiydi.

Siyah ve beyaz iki vualet şapkayla önüme gelen Sahra siyahı saçlarıma doğru tuttu, ardından beyazı kaldırdı ve "Bu daha iyi," diyerek şapkayı saçıma yerleştirip düşmemesi için tel tokalarla tutturdu. "İşte bu seni bir kraliyet üyesine benzetti."

"Havuz başı partisine vualet şapkayla giden dört kız. Aman ne elit ya," diyerek sırtımı Sahra'ya dönüp tekrar aynaya baktım. Yüzümde tenimi sağlıklı gösteren ıslak, pembe bir allıktan başka bir şey yoktu, allığı çok hafif parmağımın ucuna alarak dudaklarıma da dokundurmuştum. "Bu görüntüyü sevdim," diye fısıldadım. Tabii bu gecenin sonunda olay çıkacak olursa bu görüntü dağılacaktı, orası ayrı meseleydi. "Bu partinin nerede olacağını biliyor musunuz siz?"

"Bir villanın bahçesinde olur herhâlde. Yunus Emre öyle söylemişti," dedi Nesli küçük çantasına birkaç toka ve küçük boy parfüm şişesini koyarken. Yine o küçük çantaya törpü görüntüsüne sahip süslü bir bıçak koyduğunu gördüğümde olayın ciddiyeti derimin altında ilerleyen ateşe dönüştü.

Sibelay, "Kesici alet kullanmamıza gerek olmayacak, Cihangir bir baskın düzenleyecek," dediğinde Cihangir'in yüzü hızla belleğimi aşarak düşüncelerime yansıdı. Kartal'ın birçok dosyaya onun sayesinde erişebildiğini biliyordum. Bu baskın olmayabilirdi ama Sibelay'a bundan bahsedip onu korkutmak istemedim. Ogün'ün polisle çalıştığımızı düşünme ihtimali vardı, Kartal bu konuda yaptığı plandan net olarak bahsetmediği için bu gece olacaklar biraz da muammaydı.

Sahra yorumsuzdu, Nesli de bir şeyler söylemedi. Tenime püskürttüğüm parfümü oteldeki masanın üzerine bıraktım. Libre uzun zamandır tenime izini bırakan kokuydu. Otel odasından çıktığımızda bizi kapıda karşılayan Burak oldu. Beyaz, keten gömlek ve pantolon, beyaz spor ayakkabılarıyla tatilden fırlamış görünüyordu. Neredeyse iki metre boyundaydı, koca bir cüssesi vardı ve otelin koridorlarında dolaşan çoğu turistin ilgisini anında çekmişti.

Sahra bir mıknatıs gibi sevgilisine yapıştı. Toradora[1] animesinden fırlamış gibi görünüyorlardı. Cep Kaplanı, diye iç geçirdim. Sahra kesinlikle Burak'ın cep kaplanıydı.

Burak bizi aşağıya indirip beyaz bir cipe bindirmeden hemen öncesinde, "Bizimkiler başka bir arabayla gelecek," demişti, Kartal'ı görememek huzursuzluğumu artırdı ama Burak'ın bakışlarından bunun gerekli olduğunu anladım. Muhtemelen bu gece yaşanabilecek kaosa karşı silahlanacaklardı, belki başka şeyler de olacaktı. Burak tek kelime etmese de gerginliğinden bunun böyle olduğunu anlamıştım.

Araç, Antalya'nın nisan ayına girmemizin etkisiyle daha ılık olan sokaklarında son sürat ilerlemeye başladığında yağmur bulutları gökyüzünü tamamen terk etmese de güneşin büyük ışınları yeryüzüne spot ışıkları gibi yayılıyordu. Bir süre denizin kenarındaki büyük villaların olduğu yolda ilerleyen araç nihayet yavaşladığında gelmek üzere olduğumuzu anlamıştım. Arabadaki gerginlik birdenbire çoğaldı, Nesli durmadan telefonuyla oynuyor, Sibelay uzun tırnağını dişliyordu. Onları bu kadar büyük bir strese soktuğumuz için vicdanen hiç rahat hissetmiyordum.

Sonunda önü denize bakan büyük bir villanın arka tarafında durduk. Muhtemelen villanın ön tarafında parti başlamış olmalıydı. Bu gece olabilecek her şeyi hesaba katarak minik el çantamı sıktım, çantanın içindeki yüzüğü onun parmağına yüzümde gülümsemeyle takabileceğim bir an yaşanabilecek miydi?

Yükselen dalga sesleri o kadar yakından geliyordu ki eğer müzik varsa bile müziği duyulmaz hâle getiriyordu. Burak kapımızı açınca dalgaların sesleri daha da baskın oldu, denizin tuzlu kokusunu alabiliyordum ve Antalya'da olmamız bir şeyi ifade etmiyordu çünkü havada soğuk bir esinti vardı. Yine de degaje yaka elbisemin içinde olmama rağmen üşüdüğüm söylenemezdi.

Akşamın çökmeye başladığını o an fark ettim. Güneşin ışıkları geri çekilmiş, gök usul usul kızıl ile mavi karışımı bir renge dönüşmeye başlamıştı. Villanın ön tarafı kumsala açılıyor olmalıydı, köşelerden kumların altın rengi parıltısını görebiliyordum.

[1] JCStaff tarafından üretilen, Ekim 2008 tarihinde yayımlanmaya başlayan 25 bölümlük bir anime uyarlamasıdır.

"Muhtemelen ön tarafta kemanlar gıygıylıyordur," dedi Nesli. "Kartallar çoktan içeri sızmış olmalı. Bir arkadaş grubuyuz, kapıda parola sorulduğunda sadece California demeniz yeterli olacakmış. Bu içeri girme parolası. Sadece davetliler biliyor."

Gözlerimi devirerek villanın arka girişine baktım. Villa bembeyazdı, üç katlıydı ve camdan balkonları her katta ikişer tane olacak şekilde yer alıyordu. Muhtemelen ön tarafta da bu cam balkonlardan vardı. Bazı odaların duvarları da camdandı. Bu ev ciddi bir kodamana ait olmalıydı, böyle bir konumda böyle bir eve sahip olmak hiç de kolay değildi.

Büyük demir kapı bizim için otomatik olarak açılmaya başladığında Burak tam yanımda duruyordu. İlk adımı o atarak arka bahçeye girdi, gergin bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladığında onu takip ediyorduk. Saniyeler daha hızlı akıyordu sanki, anbean akşamın çöktüğünü hissediyordum. Biz bahçeye girdiğimiz anda ön taraftaki havuzdan geldiğini fark ettiğim ışık yükselerek villanın duvarlarından bazılarını maviye boyadı.

Arka kapıda kahverengi, alacalı bir gömlekle dikilen uzun boylu adamı fark ettim. Burak'a sabit, tehlikeli yeşil gözlerle bakıyordu. Karanlık adamın yüzünün yarısını örtmüştü, sert bakışlar Burak'tan tek bir an ayrılmadı.

"Parola?" dedi adam kalın sesiyle, o an gözlerim adamın yüzünde dolaştı. Güzel bir yüzde tehlikeli izler olduğunu o an fark ettim. Adam bana tek bir an olsun bakmadan Burak'tan cevabı beklerken Sibelay ürkmüş gibi Nesli'nin koluna girmişti.

"California," dedi Burak. "Arkadaşlarımız içeride."

Adam, Burak'ı süzüp yavaşça geri çekilerek kapıyı işaret etti ve "Geçin," dedi umursamaz bir sesle.

Büyük, aydınlık bir koridordan geçerken tuhaf bir tanıdıklık hissiyle sarsılsam da adımlarım yavaşlamadı. Villanın ön tarafını gösteren cam duvardan havuzu ve havuzun önündeki beyaz keten takımlar giymiş adamları görebiliyordum. Burak bizim için cam kapıyı kaydırarak açtığında havuzun diğer ucunda, birkaç metre ileride kumsalın başladığını gördüm. Güneş usulca batıyor, küçük turuncu bir nokta gibi görünüyordu ve etrafındaki dağınık şafak ışıkları iç ısıtıcı bir şekilde göğü yarıyordu.

Mermer zemine adımımı attığım anda gözlerim hızla Kartal'ı aramaya başladı.

Onu gördüm, beyaz çiçeklerle süslenmiş, yuvarlak yüksek masalarda pahalı şampanya kadehlerinin olduğu alanda sırtı dönüktü. Beyaz keten gömleği ve beyaz keten pantolonuyla diğerleriyle aynı gibi görünse de onu farklı kılan, onu gördüğümde kalbimin değişen atışlarıydı. Sırtı bana dönüktü, dirsekleri kırılmış, ellerini öne doğru götürmüştü.

Kırmızı, uçuş uçuş elbiseli güzel bir kadın tam önümden geçip az önceki kahverengi gömlekli adamın kollarının arasına girdiğinde gözlerim anlık onlara takıldı. Adam kapıda takındığı tavrın aksine içtenlikle gülümsüyordu.

Gözlerim yeniden Kartal'a çevrildiğinde ise kalbimin atışlarını durduran bir şey gördüm.

Bana doğru dönmüştü, avuçlarının arasındaki beyaz kardelenleri sıkıca tutarken yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bununla beraber Hotel California'nın melodisi tüm alanı kaplamaya başladı.

"Ne?" diye fısıldayabildim, zaman durmuş gibiydi.

Dört gece öncesi kumsala vuran dalgalardan biri gibi zihnime vurdu ve baktığı sitedeki komik gelinliklerle dalga geçerken, "Beyaz, degaje yaka bir elbiseyi bu saçma, kocaman şeylere tercih ederim," dediğim an aklıma geldi. Sonra zaman hızla birbirinin üzerine devrilerek yıkılmaya başladı ve bu sabaha döndüm, annesinin kulağına bir şey fısıldadığı ânı hatırladım, onları görmediğimi düşünüyordu ama ıslak saçlarımı kurularken gözlerim onlardaydı, bu o kadar normal gelmişti ki üzerinde durmamıştım bile.

Meryem teyze ve Kayhan amcanın da kalabalığın içinde olduklarını gördüm. Sonra o kalabalıkta bir süre önce Kartal aracılığı ile tanıştığım Karan ve Asi Merve çiftinin de olduğunu gördüm. Merve siyahların, Karan ise onun tam tersi buradaki tüm erkekler ve Kartal gibi beyaz keten takımının içindeydi.

Bir elimi kaldırıp dudaklarıma götürürken her şey hızla yerine oturmaya başladı. Ogün bizi boş bırakacaktı çünkü İrem'in peşindeydi, beni buraya sadece Ogün ile ilgili bir yalan söylerse çekebileceğini biliyordu ve her şeyi en başından beri arkadaşlarımızla beraber planlamıştı. Emir'in elinde tasmasını tuttuğu Casper'la birden orada belirmesi beni

şaşırtmamıştı bile. Casper'a taktıkları siyah papyona anlık olarak bakabilmiştim. Sonrasındaysa koluma giren kişi Yunus Emre oldu.

Beni yavaşça Kartal'a doğru yürütmeye başladı.

Çiçeklerle kaplı, denize sırtını veren alana doğru ilerleyen nikâh memurunu görünce gözlerim iri iri açıldı. Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Birazdan biri beni uykumdan uyandıracak mıydı? Uyanıp karanlık duvarları izlerken sadece üşüdüğümü mü hissedecektim? Bu his de nereden çıkmıştı? Kalbimin atışları Hotel California'nın güçlü melodisini bile bastırıyordu.

Birbirine çarpan ellerin seslerini duyabiliyordum, her bir adımda yol uzuyor, Kartal'a varmak imkânsızmış gibi geliyordu. Yunus Emre tam Kartal'ın önüne geldiğimizde durdu, yavaşça kolumdan çıkıp eliyle Kartal'ı işaret ederek hoş bir reverans hareketi eşliğinde bizden uzaklaştı.

Çiçekleri bana uzatırken gözlerimi gözlerinden ayırmadan kardelenleri ellerime aldım. Minik çantam çiçeklerin altında âdeta kaybolmuştu.

"Beni kandırdın mı?" diye fısıldarken sesim ilk kez hissettiğim mutluluk yüzünden titriyordu.

"Bu seni kızdırdı mı?" diye sorarken gülümsüyordu.

"Hayır." Sertçe yutkunup gözlerinin içine baktım. "Bu beni kızdırmadı."

"Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

"Daima isteyeceğim."

Gözlerinin içinde titreyen yansımam mı ıslaktı yoksa göz bebekleri ilk kez benim uğruma ağlamaya bu kadar mı yakındı?

"Bugün 9 Nisan," dediğinde göz gözeydik. "Karım olacağın gün."

Başımı sallayabildim, kelimeler dilimin altında eriyip gitti, kayboldular. Birden yan dönüp dirseğini bükerek koluna girmem için bana omzunun üzerinden bir bakış attığında kalbim tekledi. Yavaşça koluna girdim, küçük çantamı ve kardelenlerimi sıkıca kavradım, çiçeklerle dolu yolun kenarlarından yükselmeye başlayan parıltıları gördüm. Onun kolunda kaderime doğru yürürken düşünemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordum. Gerçekliğin dışına çıkmıştım da kendimi ve etrafımızdaki herkesi dışarıdan izliyordum sanki. Nikâh memuru ile bize ayrılan kardelen çiçeklerinden oluşan bir masaydı.

Avucumun içinde sıktığım kardelenlerle Kartal'ın tam yanında durmuş, bizi izleyen insanlara doğru baktım. Neyin içinde olduğumu algılamam dakikalarıma mal olmuştu. Toprak'ı gördüm. İleride, tam karşımızda, havuzun başında duruyor, elleri keten pantolonun ceplerinde yüzünde buruk bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Keten gömleğinin ön düğmelerinin bir kısmı açıktı ve beyaz gömleğin arkasındaki kardelen çiçeği dövmesinin yarısı görünüyordu. Gözlerimi yumup geri açtığımda ona gülümsedim, sonra bir dalga sesi daha yükseldi ve Toprak'ın arkasında beyaz, tülden elbisesiyle beni izleyen o kızı gördüm. Rüzgâr eteğinin tüllerini tıpkı kahverengi saçları gibi uçuşturuyor, sevdiği adamın arkasında dikilmiş, yüzünde eskimeyen bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Gözümü tekrar açıp kapattığımda o kız orada değildi ama aslında herkesten çok buradaydı, biliyordum.

"Bugün burada Kartal ve Lavin için toplandık," dedi yabancı bir ses, bakışlarım sesin sahibine, yani nikâh memuruna yöneldiğinde yaşlı adamın yüzündeki huzurlu gülümsemeye dikkat kesildim.

"Vuhuu!" diye uzun uzun bağıran Alper, nikâh memurunu yüksek sesle güldürdü.

"İşte şimdi keyfim yerine geldi!" diye bağıran Sibelay'dı. "İlk dans şarkınızı ben söyleyeceğim!"

Nesli birden elini Sibelay'ın ağzına koyup ona arkadan sarılırken, "Güvendesiniz!" diye bağırdı kahkahaları arasından.

"Ne olursun Nesli'm, ilk dans şarkısı bitene kadar açma o kızın ağzını," dedi Alper tam yanımdaki yerini alırken. Kulağıma eğilip, "Kartal'ın nikâh şahidi olursam burası nikâh değil, cenaze alanına dönüşecekti," deyince güldüm. "Müsaaden var mı?" diye sorarak nikâh şahidim olmak istediğini belirttiğinde başımı omzuma yatırarak daha geniş gülümsedim.

"Hâlâ tehlikedesin bence ama memnuniyetle."

"Sansar!" diye bağırdı Yunus Emre birden. "İlla şahit olacaksın değil mi bugün, lağım faresi!"

"E Kartal'ın şahidisin işte kardeşim."

"Sana ne? Ben aynı anda Lavin'in de şahidi olacağım belki."

Nikâh memuru boğazını temizlerken Kartal ikisine cins cins bakıyordu. Her an birbirlerine girecek gibi bakışsalar da bir süre sonra bu bakışma yükselen kahkaha seslerine dönüşmüştü.

Evlenmemizde hiçbir engelin bulunmadığını belirten nikâh memuru bana, "Kartal Alaşan'ı iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eşin olarak kabul ediyor musun?" sorusunu sorduğunda dalgaların sesi bile durmuştu sanki. Koca zaman ikiye bölünmüş, ben o yarıkta dikilmiş, akıp giden zamanı izliyordum ama o zamanın içinde hissetmiyordum.

Kartal'a doğru dönerken dudaklarımdan dökülen tek şey, "Daima," oldu.

Nikâh memuru bu kez gözleri gözlerimdeki Kartal'a, "Sen Kartal Alaşan," dedi. "Lavin Sönmez'i iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Daima," dedi Kartal gözlerimin içine bakarak. "Ölüm bile bizi ayırmayacak."

"Peki sen Alper Berkand, bu evliliğe şahitlik ediyor musun?"

"Evet."

"Yunus Emre Dikkaya, bu evliliğe şahitlik ediyor musun?"

"Bu salaktan daha çok şahitlik ediyorum, evet."

"O zaman ben de bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Bir ömür, tüm güzellikler sizin olsun," dediğinde nikâh memuru, Kartal hiç beklemediğim anda belimi kavrayıp beni kendisine bastırdı. Yüzlerimiz arasındaki boşluktan kumsala vuran dalgalar görünüyor olmalıydı. Dudaklarımız yavaşça birbirine tutundu, bu kısa öpücük içime, ruhuma akarken gülümsüyordum. Gülümsüyordum çünkü artık onun eşiydim. Gülümsüyordum çünkü bu adam artık benim eşimdi. Dudaklarım dudaklarının üzerindeyken yükselmeye başlayan şarkı hayallerimizi sığdırdığımız şarkıydı. Yeniden. Hotel California...

"Parmakların boş kaldı, Kartal Alaşan," diye fısıldadığımda dudaklarım dudaklarına dokunuyordu. Patlayan flaşlar yüzümü bir aydınlatıyor, bir karanlığa gömüyordu. "Şimdi Lavin Alaşan parmaklarından birini doldurmalı sanırım." Bu cümle, kaşlarını çatarak gülümsemesine neden oldu. Beklemediği apaçık ortadaydı. Ben küçük çantamdan kutuyu çıkarırken gözleri ellerimdeki kutuya ve kardelen çiçeğine saplı duruyordu.

Titreyen parmaklarımla yüzüğü yavaşça kutusundan çıkarırken Kartal, "Yavrum," diye fısıldadı, sonra gözlerini kaldırıp gözlerimin içine, derinlerime baktı. "Ulan tek iş çeviren ben değilmişim demek ki."

Parmağını benim için uzatırken onun da ellerinin titrediğini görmek beni şaşkına çevirdi. Yüzüğü parmağına taktığım an gözlerini indirip kaplangözü taşına baktı.

"İçinde kardelen çiçeği mührü var," dediğimde gözleri tekrar bana doğru geldi. Ilık bir esinti gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Lavin Alaşan bunun için iyi bir araştırma yapmış olmalı."

"Kader bu yüzüğü öylece önüme çıkardı işte."

"Beni çıkardığı gibi mi?"

Gözlerimi kaçırıp, "Evet," dememle, büyük avucunu belime bastırıp beni döndürerek havuzun önüne ilerlemesi bir oldu. Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi eşimle ilk dansımı ederken buldum. Alnı alnımda, elleri belimde, içimi kasıp kavuran melodi zamanın içinde su gibi akarken öylece dans ettik.

"Seni yemin ederim ölene kadar ve öldükten sonra da," dedi içimi hem kavuran hem de huzurla dolduran sesiyle. Dudaklarımız anlık olarak birleşti, çok çabuk ayrıldı ama öpüşünün izi ruhumda öldükten sonra bile benimle kalacak bir iz bıraktı.

Birkaç dakika sonrasında Sahra, Burak'ın kucağındaydı ve Sahra ile göz göze geldiğimiz anda devrilerek havuza düştüler. Kahkaha atarak çenemi Kartal'ın omzuna yasladığımda Sibelay ve Nesli de el ele havuza atladılar. Alper eline nereden bulduğunu bilmediğim eski bir borazan almış, borazana üflerken müziğin rengi birdenbire değişmişti. Borazanın uzun, boğucu ve yüksek sesiyle beraber Kartal birden beni omzuna attı ve çığlıklarım etrafa yayıldı. Saniyeler zamanın tasından taşarken bedenimin hızla suya gömüldüğünü hissettim.

Önce hızla suyun dibine doğru gittim, sonra beni kavrayan güçlü eller tarafından yukarı çekildim. Kafam suyun yüzeyine çıktığında Alper ağzında borazanla sırıtarak havuz kenarında bize bakıyor, Kartal kollarını belime sarmış suyun içinde bana arkadan sarılıyordu.

Yunus Emre sinsice Alper'in arkasına sokulduğunda gözlerimi Alper'den ayırmadım ama Yunus'un her bir hareketini görebiliyordum. Alper bize gülmeye devam ederken Yunus kıçına öyle bir tekme attı ki borazanla beraber suya düştüğünde büyük bedeni tüm suların yukarı kalkıp zemine yayılmasına neden oldu.

"Oğlum ayıp değil mi lan öyle arkamdan vuruyorsun?" diye bağırdı Alper. "Bir de götüme vuruyorsun, senin bende gözün var da yıllardır içinde mi yaşıyorsun bunu ya?"

"Kes lan, bağırma öküz gibi."

Yavaşça Kartal'a dönüp kollarımı Kartal'ın boynuna sardım ve suyun içinde usulca süzüldüm. Karan, Merve'yi kucağına alarak suya atladığında Meryem teyze ve Kayhan amcayı arayan gözlerim onları bulamadı. Şimdi havuz kenarındaki herkes suyun içindeydi. Sadece kırmızı elbiseli kız suya girmemişti, girişteki gömlekli adam da onun yanında duruyordu. Alper ve Yunus Emre havuzun içinde boğuşurlarken dudağımı Kartal'ın yanağına sürterek yavaşça konuştum.

"Şu adam, o bahsettiğin pezevenk gömlekli arkadaşın mı?"

Kartal kimden bahsettiğimi görmeden anlamış gibi yüksek sesle gülerek, "Evet, pezevenk arkadaşım," dedi.

"Ne ayıp, öyle demesene adama."

"E ama sen demedin mi pezevenk gömlekli arkadaşın mı diye?"

"Adını hatırlayamadım, ondan."

"Hım," diye fısıldayıp bir anda beni suyun dibine çekince çığlık koparacak vakit bulamadım. Dudaklarımızı suyun altında birleştirdi. Gözlerimi açamadım, klor kirpiklerimi acıtıyordu ama onu öperken içime akan nefesin rahatlatıcı bir yanı vardı. Bacaklarımı bedenine sardım ve bizi suyun dibinde tutmasına izin verdim. Ondan, onun bana hissettirdiklerinden kaçmayı bırakalı çok olmuştu. Bugün en çok ona teslim olmuştum, bir süredir kendi zihnime bile değil, sadece ona teslimdim.

Tekrar suyun yüzeyine çıktığımızda yüzümden damlayan sularla onun çenesini öpüp etrafıma bakındım. Geceydi, tüm yıldızlar gökyüzündeki yerini almıştı, havuzun dışarı yayılan ışığı dışında etraf kapkaranlık sayılırdı.

Havuzun dışında Emir, Alper ve Burak'ı birbirlerinin arkasına geçmiş, ellerini birbirlerinin bellerine koymuş şekilde, "Hakuna Matata!" diye bağırarak şarkı söylerken bulmayı tabii ki beklemiyorduk. Suyun içinde kaldığımız birkaç saniye içinde ortam nasıl bu kadar değişmişti hiçbir fikrim yoktu. Burak'ın ayağı birden ıslak mermerde kayınca havuza düşmüş, kendisiyle beraber Emir ve Alper'i de havuza düşürmüştü.

Kızların kıyafetlerinden kurtulduklarını gördüm. Nesli, Sahra ve Sibelay bikinilerinin içindeydiler. Yunus Emre, Sibel'i sırtına almıştı. Nesli de Sahra'yı ve aralarında kıyasıya bir mücadele başlamıştı. Sibelay her seferinde Sahra'yı saçlarından yakalayarak havuza düşürmeye çalışıyor, Sahra da çirkin, cırtlak çığlıklar atarak Nesli'nin turuncu saçlarına sıkıca tutunup düşmemeye çalışıyordu. Altta ciddi şekilde ezilen Nesli olmuşa benziyordu.

"Beni havuzun dışına itsene," dediğimde Kartal gürültüden dolayı sesimi duyamadı çünkü Alper yine suyun içinde o çirkin borazanını çalıyordu. Kulağına, "Sevgilim, beni havuzdan çıkarır mısın?" diye bağırdım, duyduğu şey hoşuna gitmiş gibi bedenimi geriye doğru sürükleyip sırtımı havuzun mermerine yasladı. Saçlarından ve kirpiklerinden damlayan sulara yansıyan ışık yüzünü daha da güzel gösteriyordu. Kartal beni kollarımın altından kavrayıp aniden havaya kaldırınca bir an tüm gözler üzerimize döndü.

Kalçamı mermere koyarak oturdum, onu bacaklarımı sallayarak itip avuç içlerimi de mermere dayadığımda gözlerim Toprak'ı aradı. Yüzünde samimi bir gülümsemeyle şezlonglardan birinde oturduğunu gördüğümde şaşırmıştım. Gitmemişti, yüzü gülüyordu, suya girmemişti ama hâlâ burada, aramızdaydı ve Casper da hemen onun yanında oturuyor, başını Toprak'a okşatıyordu.

Ayaklarım havuzun içindeydi, terliklerim çoktan ayağımdan çıkıp gitmişti. Çıplak ayaklarıma bakarken terliklerimin nerede olduğunu merak ettim. Su yüzeyine çıktıysa bile göremiyordum çünkü suyun içinde ciddi bir savaş vardı. Biri yanıma oturunca gözlerim hızla o nzumun üzerinden o kişiye kaydı. Asi Merve, ıslak saçlarıyla tam yanımda oturuyordu. Yüzüne, Kardelen'e benzediğinden olsa gerek, uzun süre bakamayıp gözlerimi havuza indirdiğimde, "Ömür boyu mutluluklar dilerim," diye fısıldadı. "Bu ikiniz için kaçınılmazdı."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

"Seni iyi kandırmışlar duyduğuma göre."

"Hem de nasıl. Son âna kadar başka bir ihtimal dahi düşünmedim." Yunus Emre'ye doğru kulaç atmaya başlayan Kartal'a bakarken gülümsememi bastıramadım.

Sibelay'ı omuzlarından atan Yunus Emre, birden Kartal'ı kollarının arasına alıp suyun dibine göndererek üzerine çıktı ve Kartal altında çırpınırken çirkin bir gülümsemeyle, "Kıpırdama!" diye bağırdı.

"İlk önce kalbimi kandırdı."

Asi Merve, Yunus Emre ile Kartal'ın suyun içindeki savaşını izlerken dalgın bir şekilde gülümsedi. "Hayat sürprizlerle dolu," diye mırıldandı. "Bundan sonra gerçekten mutlu olacağınızı hissediyorum."

"Burada olduğun için teşekkür ederim." Ona dönüp elimi elinin üzerine koyduğumda bana kuyunun içindeki kız çocuğu gibi değil, büyüyüp ruhundaki alevleri parmaklarıyla söndürmüş genç bir kadın gibi baktı. Gözlerimi suya çevirdiğimde Karan'ın, Kartal'ı ensesinden tutup kaldırdığını gördüm. Kahkahalarımın arasından, "Karan'ın varlığı Kartal'ı çok mutlu etmiştir diyecektim tam da," dedim.

Asi Merve sessizce gülerek, "Ne demezsin, mutluluktan sudan çıkmış balığa dönmüş," diye takıldı bana.

Kartal, Karan onu suyun içine batırıp çıkarırken, "Lan!" diye bağırıyor, tekrar suyun içine batıp geri çıkıyor ve konuşmaya çalışmaya devam ediyordu. "Lan götler! Davullu zurnalı düğün yapmadım diye takı merasimi yok sanmayın. Çıkmadan hepiniz altınları nikâh masasına bırakacaksınız." Karan gülerek onu tekrar suyun içine batırdı, suyun yüzeyine çıkarken bir kez daha bağırdı Kartal. "Duydunuz mu lan beni?!"

Kahverengi gömlekli adam aniden havuza atlayıp ikisinin ensesine birer tane vurduğunda gözüm havuz kenarında onu bekleyen kırmızı elbiseli kıza kaydı. Yüzündeki gülümsemeyle üç arkadaşı izlerken gözleri anlık olarak bize dokundu.

Bana gülümsediğini gördüm, ben de ona gülümsedim ama birbirimize dokunan bakışlarımız ve dudaklarımıza işlenen gülümsemeler, Kartal sudan çıkıp birden koşmaya başlayana kadar sürdü. Ne olduğunu anlamaya çalışarak ona baktığımda aniden Toprak'ı omuzladığını gördüm, herkes şok içinde onlara bakarken Toprak'ın gözleri iri iri açılmış, Kartal'ın kollarında mağazadan çalınan televizyon gibi yan yatmış götürülüyordu.

"Aa, kocan evlenir evlenmez başkalarını omuzlamaya başlamış!" diye bağırdı Yunus Emre havuzun içinde, Alper'in omuzlarına tünemiş hâlde havuza doğru koşan Kartal'a bakarak.

Alper'in bile anlık olarak gülümsediğini gördüm. Sonra büyük bir patlama sesiyle beraber Kartal, Toprak'ı suyun içine gülle gibi fırlatmış oldu. Toprak suyun yüzeyine pembe bir tuvalet terliği gibi çıktığında Kartal ellerini beline koyup, "Köşede öyle sinsi sinsi otururak takı merasiminden kurtulabileceğini sanmışsın, yanılmışsın, gözümün önünde duracaksın," deyince Toprak suyun içinde şaşkın şaşkın Kartal'a baktı. "Ne o, anlamazlıktan mı geliyorsun beni yoksa?"

"Kartal gözümün önünde yine başkalarıyla fingirdeşiyor, Alper," dedi Yunus Emre, Alper'in saçlarını çekiştirirken. "Öyle bir kudurdum ki yunusken katil balinaya dönüşmeme ve havuzun içinde katliam çıkarmama çok az kaldı."

"Yunus sen beni hiç Kartal'ın şu adamı omuzladığı gibi omuzlamadın, hep bana kendini omuzlattın."

"Omuzlattın falan zerre hoş kelimeler değil, duyan yanlış anlayabilir, Alper."

"Abartma, sende gözüm yok benim, Yunus," dedi Alper kıskanç bakışlarını Kartal'a dikerek.

"Ne tesadüf, ikimizin de gözü aynı kişide ama o kişinin gözler maşallah topaç gibi dönüyor da dönüyor, kimde olduğu belli değil." Yunus Emre omzunun üzerinden bana baktı. "Kocana sahip çık!"

Kartal gerildi, gerildi ve bir anda suyun içine, Toprak'ın üzerine zıpladı. Görüntü, Kartal, Toprak'ın kafasını kıçıyla altına alana kadar gayet normalken Kartal'ın kıçı Toprak'ın kafasına sıkı bir *headshot* vurduğunda ve Toprak suyun dibini boyladığında oldukça absürt bir hâl almıştı.

"Ah o göt bir kere benim kafama böyle vurmadı," dedi Yunus Emre iç çekerek, Alper irkilip Yunus Emre'yi sırtından atınca Yunus da suyun içine gömüldü. Ama aralarındaki savaş bitmişe benzemiyordu. Suyun içine orantısız bir güçle atılmak Yunus Emre'nin içindeki öfkeyi açığa çıkarmış olacak ki son gördüğüm Yunus Emre'nin, Alper'in üzerine çıkması ve onu bir sörf tahtası gibi kullanmaya çalışması olmuştu.

Karan ve ismini hâlâ hatırlayamadığım kahverengi gömlekli de suyun içinde bir süre güreştiler ama sonunda gömleklinin gözleri kırmızı elbiseli kıza kaydığında birden güreşmeyi bırakıp havuzun kenarına gitti ve kız eğilip onun ıslak saçlarını okşarken gülüşmeye başladılar.

Bu sırada Kartal, Toprak'ı rahat bırakmamıştı, onun keyfini fiziksel zorbalıkla yerine getirmeye çalışıyor gibiydi çünkü devamlı Toprak'ı suyun içinde kovalıyordu. Bir süre sonra Toprak bile bu durumun absürtlüğüne gülmeye başlamıştı çünkü Kartal'ın neden bir köpek balığı gibi suyun içinde onun peşinden gittiğini bilmiyordu ve açıkçası sanırım biraz korkmuştu.

"Yalvarırım," dedi Toprak tam önümden kulaç atarak geçerken. "Ne olursun kocana bir şey söyle. Ne istiyor benden bu herif?"

İki elimi birbirine yaklaştırıp küçük aralığa doğru bağırdım. "Bir büyük Reşat!"

"Ya işte benim karım, gördünüz mü? Benim karım. Ne istediğimi nasıl da biliyor." Kartal suyun içine dalıp suyun altından ilerlemeye başlamadan önce yeniden bağırdı. "Kaçma lan, gel buraya. Seninle bir hesabım var benim!"

Karan, Asi'nin beline kollarını sararak, "Üşüdün mü, kara kız?" diye sorduğunda onlara doğru bakmadım. İnsanların özelini izlemeyi sevmezdim, ikisi kumru gibi koklaşırken bir an kendimi yalnız hissettiğim için gözlerimi suyun içinde ilerleyip Toprak'ı bir kız abisi içgüdüsüyle takip eden Kartal'dan ayırmadım.

"Biraz. Çok değil."

"Seni kurulayalım o zaman, küçücüğüm." Bakışların hedefi hâline hissettiğimde bile onlara bakmadım. "Lavin, hayırlı olsun."

Göz ucuyla Karan'a bakıp, "Teşekkür ederim, Karan," diye fısıldadım. "Burada olmanıza sevindim."

"Ben de bu koca veledin," dedi Kartal'ı işaret ederek, "sonunda ihtiyacı olanı bulabilmesine sevindim." Bu, o gece Karan'dan duyduğum son cümle olmuştu. Asi'yi kucaklayıp eğlencenin sürdüğü alandan uzaklaştırarak villanın içine taşımaya başladığında kısa bir süreliğine gidişlerini izledim.

Nihayet neredeyse herkes suyun içinden çıktığında soğuk öyle çok bastırmıştı ki hepimizin çeneleri birbirine çarpıyordu. Şampanyaları art arda yuvarlamamızın nedenlerinden birisi kesinlikle ısınmaktı. Kartal beni kolunun altına alıp ıslak saçlarımı öperken, "Seni tanıştırmadığım iki kişi var," diye fısıldadı, sıcak nefesi saçlarımın arasına yayılırken ona biraz daha sokulup bakışlarını takip ettim. Karşımda gömlekli adamı

ve kırmızı elbiseli kızı gördüğümde soğuktan birbirine çarpan dişlerimle onlara hafifçe tebessüm ettim.

"Korhan," dedi gömlekli adamı işaret ederek, ardından yanındaki kızı işaret edip, "İs," diye devam etti. "Ve eşim Lavin," derken dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettim.

"Memnun oldum, Lavin," dedi Korhan başını aşağı yukarı sallayıp gözlerini Kartal'a çevirerek.

"Umarım hep mutlu olursunuz," dedi isminin İs olduğunu öğrendiğim yeşil gözlü kız, Korhan'ın kollarının arasına sığınmıştı. Elini bana uzattığında ikinci kez düşünmeden ellerimizi birleştirdim.

Tanıdıklık hissiyle kıza gülümserken, "Memnun oldum, İs," diye mırıldandım.

Kartal ve Korhan bir süre muhabbet ettiler, muhabbete Burak'ın da katıldığını fark etmiştim. Demek ki Burak da Korhan'ı tanıyordu. Fark ettiğim bir diğer şey, Meryem teyze ve Kayhan amcanın biz eğlenmek için havuza döküldüğümüzde villaya girip gözden kaybolmalarıydı. Sanırım gençleri eğlenmeleri için yalnız bırakmayı tercih etmişlerdi.

Çok uzun bir süre, herkes omuzlarına aldığı polar battaniyelerin altında durup içkisini yudumlamaya devam etti. Toprak boşalan kadehiyle masanın önünde öylece duruyorken Alper'in onun yanına ilerleyip kadehini doldurduğunu gördüm. Hiçbir şekilde göz kontağı kurmasalar da bu onların bu geceki ilk etkileşimleriydi.

"Şimdi planlarınız ne yönde?" diye sordu Neslihan şampanyasından büyük bir yudum alıp. "Bir balayı rotası oluşturmalısınız. Ha bu arada, bugün beyaz rengi seçmeyeceksin diye ödüm bokuma karıştı kızım!"

"İlginç bir manipüle tekniğiyle her nasılsa beyazı seçmemi sağladın," diye alay ettiğimde pis pis sırıttı.

"Kartal sırf o beyaz elbiseyi giy diye diğer elbiseleri bilerek boktan seçmiş bence."

"Elbiseleri sen mi seçtin?" Sorumla beraber vücudumun büyük bir kısmını Kartal'a doğru çevirdim. "Üzgün hissediyor musun yoksa? Bana o kocaman gelinliklerden giydiremediğin için." Sırıtarak sorduğum soruya dudaklarını komik bir şekle sokarak önce mimikleriyle yanıtlamış oldu.

"Eğer gelinlik beğenseydin davullu zurnalı düğün yapıp aşiret paketini toplardım da işte. Senin şu sadeliğin yüzünden bir sürü Reşat'tan oldum. Çil çil altınlarımız olabilirdi."

"Aklı fikri hâlâ altında. Altın gibi kızı kapmışsın hâlâ altın diyebiliyorsun, inanamıyorum sana nankör köpek," dedi Yunus Emre yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle.

"Altın almamak için bahaneler uydurma."

"Üstüme iyilik sağlık, benim altınımı almadığım nereden belli?"

"Aldıysan çıkar göster."

"Ben altın aldım."

"Almadın."

"Aldım diyorum aptal, sağır mısın salak mısın?" Gözlerini kıstı. "Yoksa sığır mısın?"

"Almadın. Aldıysan çıkar göster diyorum sana."

"Ahlaksız."

"Döneksin."

"Sensin dönek, terbiyesiz herif," diye çemkirdi Yunus Emre.

"Yunus şimdi sen de laf ebeliği yapıyorsun gibi geldi bana," dediğimde Yunus'un gözleri öfkeyle bana çevrildi. "Göster diyoruz altını, lafı çeviriyorsun."

"Sen bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar Alaşan olabildin ya? Dur bir, Alaşan olalı bir iki saat oldu, başladın bile kocan gibi soyguculuğa, gaspçılığa." Islak gömleğinin yakalarını düzeltirken, "Neyse," dedi. "Evlenmiş olmanız hâlâ sevgili olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Siz karı kocayken de sevgilisiniz."

"Abi şaka gibi değil mi?" diye soran kişi Sibelay'dı. "Bu ikisi başta kedi köpek gibiydi, şimdi karı kocalar..."

"En büyük aşkların hırlaşmalarla başladığının da kanıtı," dedi Yunus Emre. "Pitbull kafalı Kartal az hırlayıp tıslamadı kıza."

"Kes, balina kafalı."

"Sen kes, pis herif."

"Sus," diye homurdandı Kartal.

"Sen susacaksın."

"Hayır sen."

Sahra, tek bir şeye saplı kalmış gibi, "Biz niye hırlaşmadık o zaman, Burak?" diye sorunca Burak gözlerini devirip sertçe yutkunarak sevgilisine baktı. "Bizim aşkımız yeterince büyük değil mi yoksa?"

"Bu hobitnaz başlayacak şimdi Burak'ın ensesine karabasan gibi çökmeye," diyen Alper'e, Sahra'dan beklenmedik bir tekme savrulduğunda Alper sahteden burnunu çekerek Yunus Emre'nin arkasına saklanıp hobit dediği küçük kıza korkuyla baktı. "Şakaydı."

"Şaka yapmayı bilmiyorsan şaka yapma, hırt herif," dedi Sahra dişlerinin arasından.

"İşte benim kızım, gördünüz mü? Nasıl da kuyruğunu kıstırttı Alper denen göte," dedi Burak, Sahra'yı kollarının arasına çekerken. "Bizim seninle büyük bir aşk yaşadığımızı kanıtlamamız için hırlaşmamıza gerek mi var? Ben büyüğüm, sen de aşkımsın işte."

"Öyle bir susturdu ki gacıyı, yemin ederim ben bile düştüm," diye mırıldandı Alper. "Sahra'm ya, minik yırtıcı kedim, çok seviyorum seni. Vallahi şaka yaptım. Senin kadar güzel hobit mi olurmuş?"

"Sen de kıza hobit deyip durma birader, sinirlenip hepimizi tırmalayacak şimdi," diye fısıldadı Yunus, Alper'e doğru dönerek. Çok kısa süre sonra Yunus Emre'nin gözleri Toprak'a kaydı ve bu kez hepimizi güldüren bir yorumda bulundu. "Kartal, şu gurbetçi bavulunu nasıl korkuttuysa çocuk Kartal'ın olduğu tarafa bile bakamıyor."

Toprak, "Bana mı dedin?" diye sordu yavaşça.

"Evet. Kartal'ın gurbetçi bavulu gibi omuzladığı başka biri var mı burada?"

Toprak ilk kez içten bir gülümsemeyle, "Sen Kartal tarafından omuzlanmadığın için mi bu kadar takıldın bu konuya?" diye sorunca Yunus Emre hayatında atabileceği en düşmancıl bakışı attı. Nes ve Sibelay kıkır kıkır gülerken Yunus Emre sadece söyleniyor, söylenmelerinin arasından Toprak'a cins cins bakmayı da ihmal etmiyordu.

"Hadi üzerimizi değiştirip kumsalda buluşalım," dedi Burak, bu fikir ortamdaki herkesin ilgisini çekmiş gibiydi. Biri dışında. Yunus Emre. Sessizce Burak'a sapladığı bakışlarında kimsenin çözemeyeceği bir düğüm vardı.

Bu bakışların özüne yatırdığı duyguları görmek istesem de Kartal elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde gözlerim Yunus Em-

re'de sabit kalamadı. Villanın içine doğru yürürken son birkaç dakikadır titremeleri duran bedenim yeniden kasılmaya başlamıştı.

Villanın büyük salonundaki L koltukta Meryem teyzenin uyuyakaldığını görmüştüm. Kayhan amca karısının ayak ucunda oturmuş, oturduğu pozisyonda kollarını göğsüne bağlayarak uykuya dalmıştı. Kartal bedenime sarılarak beni yürütürken tıpkı benim gibi onlara baktı ama yorum yapmadı.

Duraksayıp, "Elbisemi çıkarmak istemiyorum," diye fısıldadım onları uyandırmamak için oldukça alçak bir sesle.

"Islaksın bebeğim, hasta olursun."

"Ama istemiyorum. Hem polar battaniyem de var," diyerek omuzlarıma örttüğü polar battaniyeyi işaret ettim. "Böyle gitsem olmaz mı kumsala?"

"Tamam o zaman, ben de böyle giderim."

"Ama üşürsün."

"Üşürsek de beraber üşüyeceğiz artık, Lavin. Ne yaşanacaksa birlikte."

"O zaman karınla gün doğumunu izlemek ister misin?" diye sordum ona biraz daha sokulup burnumu boynunun altına sürterek. "Sonra da... Kardelen'i görmeye gideriz."

Kartal'ın gözlerindeki parıltılar yıldızları utandıracak kadar kuvvetliydi. "Karımla gün doğumunu ve şafağı izleyeceğim, sonra da karımı kız kardeşime götüreceğim."

Yanımızdan geçip giden arkadaşlarımızı umursamadan, "Kartal Alaşan," diye fısıldadım parmaklarımı ensesinde birleştirerek. "Beni daha mutlu edemezdin."

"Lavin Alaşan," diye mırıldandı ve gerçek bir kez daha gün yüzüne çıkarak bana bu gece olanları sundu. Sönmez değil, Alaşan'dım artık. "Seni her gün bir öncekinden daha mutlu edebilmek için yaşayacağım."

Yükselen dalgaların seslerine doğru yürürken kafamı kaldırıp bir an olsun etrafıma bakmadan sadece parmağımdaki yüzüğe baktım. İşte şimdi bu yüzük, sadece yüzük değildi; şimdi bu yüzük bizim birleşen hayatlarımızdı. Artık onun eşi olduğumun bir kanıtıydı, artık benim eşim olduğunun bir kanıtıydı. Artık o yabancıyla aynı soyadı paylaşıyordum ve benim hikâyemin başrolü o yabancıydı.

Yumuşak kumlara gömülen ayaklarıma kaydı gözlerim. Daha sonra birleşen ellerimize bakmak için başımı yana çevirdim. Kartal Alaşan,

doktor, Alyeska, daha birçok tabirle içimde kökleri büyüyen adam, eşim tıpkı benim gibi birleşen ellerimize bakıyordu. Alper ve Burak'ın dövüşerek suya koştuklarını görmesem de duydum, dalgalar onların bedenlerine çarparken çocuk gibi kahkahalar atıyorlardı.

Baharın ikinci ayındaydık, yaz geliyordu.

Sanırım bizim hikâyemiz yavaşça sona yaklaşıyordu.

Elini daha sıkı tuttum ve birden koşmaya başladım. Kurumaya başlayan elbisemin etekleri hafifçe savrulurken suyla buluştu ayaklarımız. Ardından büyük bir dalga bedenimize çarptı ve gökyüzünün altında yeryüzüne yağmış yıldızlar gibi dağılarak denizin içinde parladık. İki yıldız yan yanaydı. El eleydiler. O yıldızlar, ikimizdik. Eşim ve ben. Kocam olarak eşim değil, gerçekten eşim olarak eşim. Diğer yarım, eksik kalan yanım, bütünleşmemi sağlayan parçam. Yansımam. Sevdiğim adam.

Suyun içinde Toprak'ın bile bize katıldığı ama Yunus Emre'nin sadece kıyıda, kumların içinde oturup bizi izlediği bir oyuna başladığımızda kahkahalarımız denizleri aşıp şehirlere yayılıyordu.

Gülüşlerim arasından yeniden Yunus Emre'ye baktığımda denize bakarken takındığı bakışlar kaşlarımı çatmama neden oldu.

Yunus Emre tüm gün takındığı neşeli tavrın aksine tam şu an, her şeyini kaybetmiş, melankolik bir adam gibi bakıyor, dalgalar her kıyıya vurduğunda ay ışığı ve yıldızların altında sertçe yutkunuyordu. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama düşündüğü şey ben bilmiyorken bile kalbimi ağrıtıyordu.

Elimi kaldırıp ona doğru salladığımda o melankolik, ölü bakışlar anlık olarak aydınlandı. Dudaklarında gözlerine ulaşmadığına emin olduğum bir gülümsemeyle elini kaldırıp sallarken, "Güzelim benim," diye seslendiğini duydum. "Güzel kız kardeşim. Daima mutlu ol."

Vücuduma bir dalga daha çarptı. Hareketsizce Yunus Emre'nin yüzüne baktım ve dalga geri çekildi.

Keşke, diye iç geçirdim. Keşke sen de mutlu olsan.

Keşke Leyla ve Kardelen şu an burada olsa.

Şafak sökene dek o kadar çok güldük, o kadar çok eğlendik ki gün maviye dönüp ağarmaya başladığında kumlara serilmiş yatıyorduk, gökyüzünde kalan son iki yıldızı izliyorduk; o iki yıldız kafamda iki kadındı. Bizimle olduklarını hissettiğim bir andı. Bizimle eğlendikle-

rini, bizimle güldüklerini, bizimle yorulduklarını hissettiğim bir andı. Güneş yavaşça yükselmeden önce son kez bizimle birlikteydiler sanki.

Bazıları kumların içinde uykuya daldı. Bazıları yorgun bir şekilde kumlara batıp çıkarak villaya doğru yürüyüp gitti, bazıları ise oturduğu yerde hareketsizce ufukta belirmeye başlayan güneşe baktı. Ufukta belirmeye başlayan güneşi yan yana oturup izleyen ikiliyi görmek kalbimi ağrıttı.

Yan yana oturuyorlardı, sessizlerdi, konuşmuyorlardı, aynı pozisyonda, kolları dizlerini sarmış kıyıya vuran dalgaları ve güneşi izliyorlardı.

"Gidelim mi?" diye sordu Kartal kulağıma eğilerek. "Ona."

Gülümseyerek başımı salladım. Beni yavaşça kaldırdı, kumların içinde bata çıka ilerlemeye başladığımızda tek bir anlığına durup omzumun üzerinden arkama doğru baktım. Alper ve Toprak hareketsizce, aralarında sadece bir karışlık mesafe varken öylece oturmaya devam ediyorlardı.

Casper'ın havuz kenarındaki şezlonglardan birinde uyuduğunu görünce gülümsedim. "Emir'i çağırmak senin fikrin miydi?"

"Oğlumuzu getirsin diye çağırdım, yoksa çok da meraklı değilim o Doldurulmuş Tavşan'a."

"Karan ve Asi'yi gördün mü?"

"Üst kattaki odalardan birinde uyuyorlardır," dedi parmaklarımı daha sıkı kavrayarak.

"Gece erken ayrıldılar," diye mırıldandım.

"Çünkü Karan yaşlı bir adam," dedi alayla.

"Sen de o kadar genç sayılmazsın."

"Teessüf ederim, kocanla konuştuğunun farkına var istersen."

El ele gülüşerek villanın arka tarafına kadar ilerledik. Ayağıma öylesine geçirdiğim düz terlik bana biraz büyük gelmişti ama topuklu terliklerimi bulacak zamanım olmamıştı. Villanın arka tarafındaki motosikletin üzerinde Korhan'ı görünce bir an için şaşırdım, İs de hemen arkasına yerleşip kafasına kaskı takmak için hazırlanıyordu.

"Lan göt," dedi Kartal birden kaşlarını çatarak. "Öyle habersiz mi kaybolup gidiyorsun?"

"İzin kâğıdı mı alacaktım yavşak?" diye sordu Korhan kaşlarını çatarak.

"İnsan gidiyorum ben der lan."

"Yeni evlinin evine ilk günden gelen görümce gibi başınıza mı çökecektim?"

Kartal gırtlaktan gelen bir sesle gülüp, "Mal," diye söylendi. "Kalsaydınız oğlum biraz daha."

"Hemen ortadan kaybolmayacaksanız yine görüşürüz," dedi Korhan motosikletin gidonlarını sıkıp gevşettikten hemen sonra.

"İyi bakalım. Hadi, dikkat edin kendinize."

"Ben her zaman dikkatliyimdir, ben yanındayken bu kedinin de dikkatli olmasına gerek yok," diyerek başını arkaya doğru attı ve cidden bir kedi çifti izliyormuşum hissine kapılmama neden oldular; birbirlerine başlarını sürtüyorlardı. "Ben onun dikkatiyim."

"Kusarım."

"Sana kim kussun lan? Dün evlendin sen."

"Kıskanma evli bir adam oldum diye."

"He Kartal, çok kıskandım."

İs kıkırdadığında bu Korhan'ın hoşuna gitmiş gibi başını tekrar geriye doğru attı. "Hoşuna mı gitti kedicik?" diye sorduktan hemen sonra, "Tekrar mutluluklar lan," dedi. "Bir yastıkta buruşup muşmulaya dönün inşallah umarım."

"İnşallah umarım," dedim başımı sallayıp gülerek. "İs, kendine iyi bak. Seni tanımak çok güzeldi. Tekrar görüşelim."

"Tekrar görüşelim, sen de kendine iyi bak," dedi İs kafasına kaskı takmadan hemen öncesinde. "Arjen'in de dediği gibi. Bir yastıkta buruşup muşmulaya dönün inşallah umarım."

Motosiklet büyük bir gürültüyle öne atılıp bahçeden çıkarak yola karıştığında arkalarından el ele baktık.

"Arjen diyerek ne demek istedi?"

"Sanırım Korhan dün her gördüğü yerde ona Nurşan diyerek ne demek istediyse, İs de onu demek istedi bebeğim."

Cipe el ele gittik. Bu cipe bindiğim ilk ânı hatırlıyordum. Onun *piercing*'lerini tek tek taktığı, üzerindeki gömleği sıyırıp çıkardığı, beni bir karanlığa doğru son sürat götürürken aslında hayatımın ortasına güneş gibi doğmaya başladığı o ânı... Şafağın sökümüyle beraber güneşin usulca doğup aydınlıkları sunduğu sokaklarda ilerlerken camlar açıktı, saçlarım rüzgâra tutunarak savruluyor, Kartal ıslık çalarak Hotel California'nın melodisini mırıldanıyordu. Ilık rüzgâr baharı müjdele-

yerek yüzümü okşuyor, saçlarım özgürce savrulurken bedenimin bir kısmını camdan dışarı sarkıtmış süzülüyordum.

Mutlu olduğum bir andı.

Sonsuza dek sürmesini dilediğim bir andı.

Cip mezarlığın çaprazındaki sokakta durana kadar rüzgâr saçlarımı uçuşturdu. Buraya son gelişimi hatırlıyordum, aynı zamanda ilk gelişimdi, ona veda etmek için gelmiş, ona veda edemeyeceğimi anladığım bir yolculuğa başlamıştım.

Şimdi el ele yürüdüğümüz bu mezarlıkta kalbimde her an ölecekmişim gibi hissettiren bir baskıyla değil, bir mutlulukla ilerliyordum.

Huzurumu onunla paylaşmak istiyordum. Dostumu, kardeşimi, kimsesizliğimin içinde güneş gibi parlayan kimsemi, Kardelen'imi görmeye yüreğimde yas ile değil, ona duyduğum sonsuz bağlılık ve sevgi ile gelmiştim.

El eleydik.

İkimizin de parmaklarında birer yüzük vardı.

Yüzükleri ortak kılan, kardelen çiçeğiydi.

Çiçeğimin uyuduğu beyaz bir yatak olarak düşündüm önünde adımlarımın bıçak gibi kesildiği o mezarı. Gözlerim mezar taşındaki harflere dokunduğunda Kartal'ın elini daha sıkı kavradım.

Gülümsedim, Kartal gülümsedi.

Sanki o da karşımızda durdu ve bize gülümsedi.

"Biz geldik kardeşim," diye fısıldadık Kartal ile aynı anda. "Sana geldik."

İlkbaharın ikinci ayındaydık.

Sonbaharın ikinci ayında içinden birer yabancı olarak çıktığımız bu mezarlığa, şimdi ilkbaharın ikinci ayında el ele geri gelmiştik.

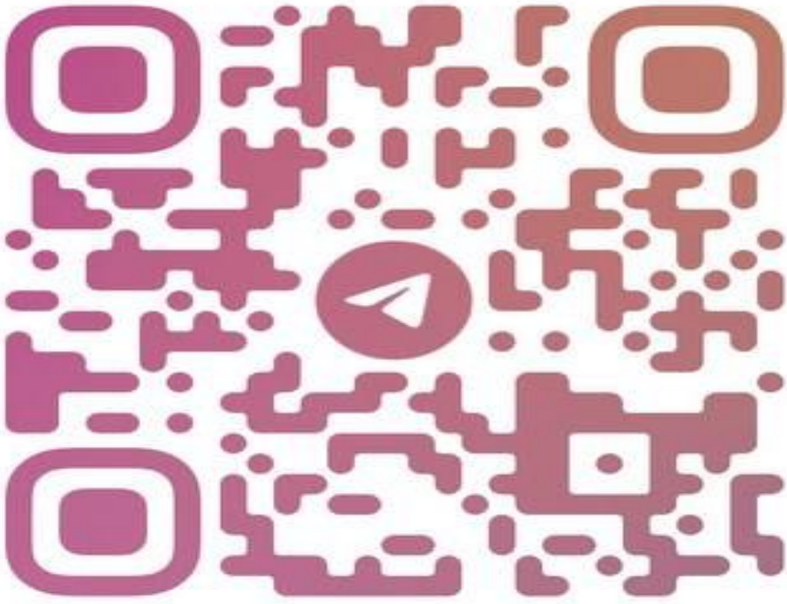
Her şeyin başladığı yerde, sona hiç olmadığımız kadar yakındık.

Ve gülümsüyorduk çünkü mutluyduk.

Biliyorduk, bizi gördüğü için o da mutluydu.

Devam edecek...

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Binnur Şafak Nigiz, 7 yıl kadar tiyatro ile ilgilenmiş, bu dalda aldığı teklifleri öğrenim hayatını etkilememesi için reddetmek zorunda kalmıştır. Öğrenim hayatı boyunca edebiyat ve tiyatro alanında öğrenim gördüğü tüm okulları temsil etmiş, hepsine çeşitli ödüller getirmiştir. Bir süre dergide hikâye yazarlığı yapan yazar 2016 yılından bu yana kitap çıkarmaya devam etmektedir. Büyük bir sosyal platformda hikâyelerini insanlarla paylaşan Binnur Şafak Nigiz'in kaleme aldığı Vaveyla Serisi'nin üçüncü kitabı Dokuz Yayınları farkıyla raflardaki yerini aldı.

binnurnigiz